

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

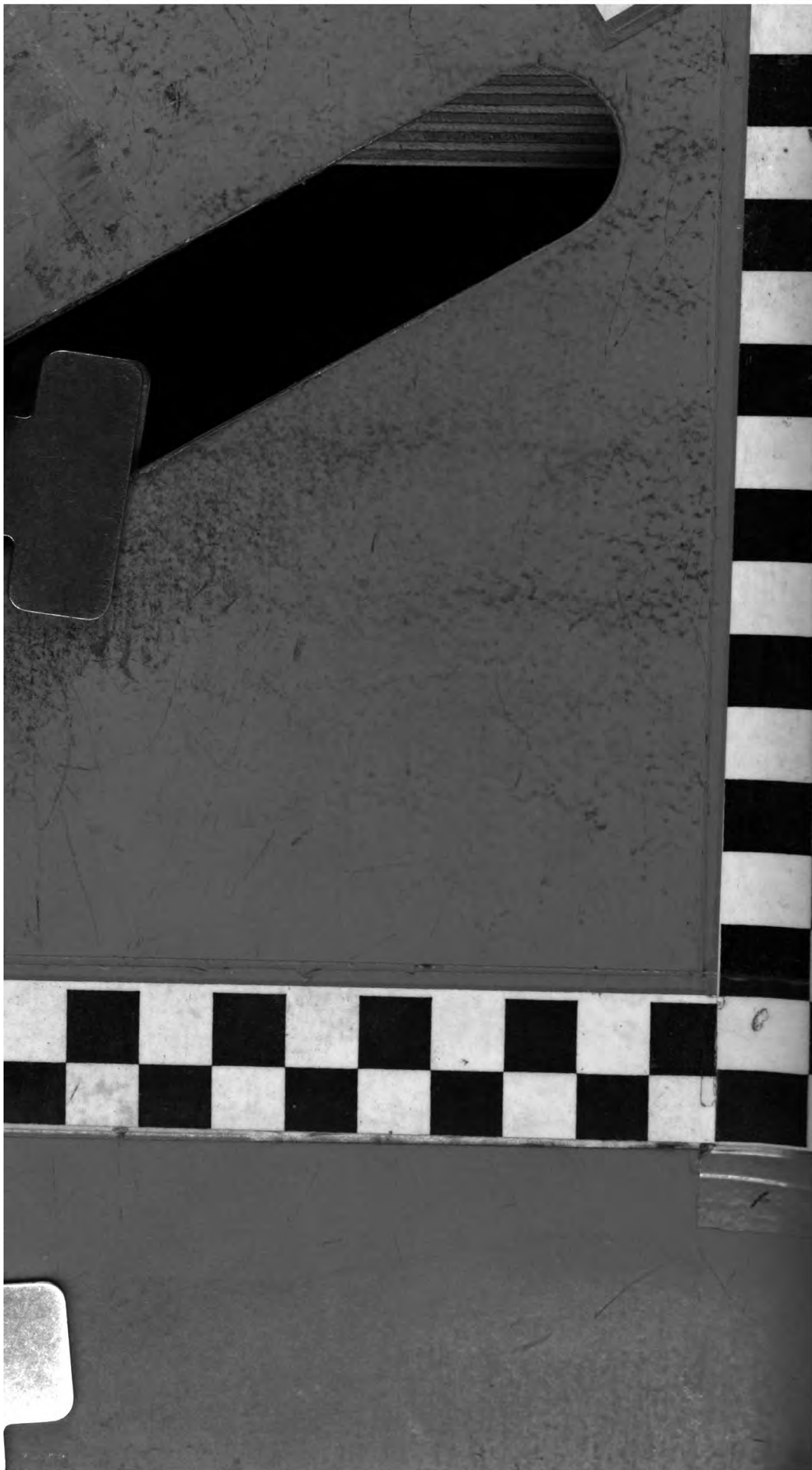
For more information see:

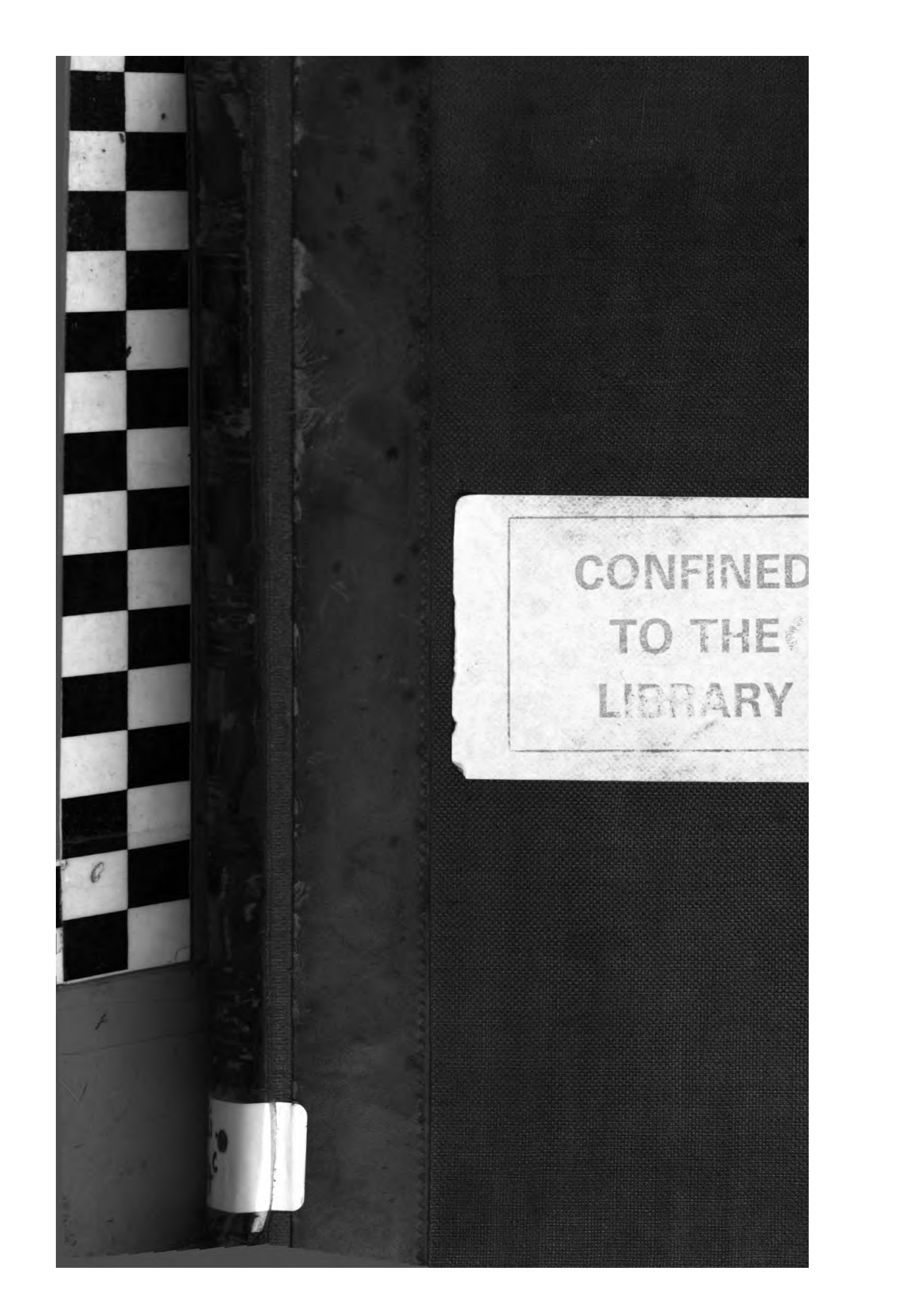
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

**CONFINED
TO THE
LIBRARY**

A black and white photograph of a book cover. The cover is dark and textured. On the left side, there is a vertical strip of a black and white checkerboard scale. A white rectangular label is affixed to the right side of the cover, containing the text "CONFINED TO THE LIBRARY" in a bold, sans-serif font. The label has a thin border and some wear at the corners. The book's spine is visible on the left, showing some texture and a small white label near the bottom.

CONFINED
TO THE
LIBRARY

**CONFINED
TO THE
LIBRARY**

11-7
49

CONFINED

J. E. B. Mayor

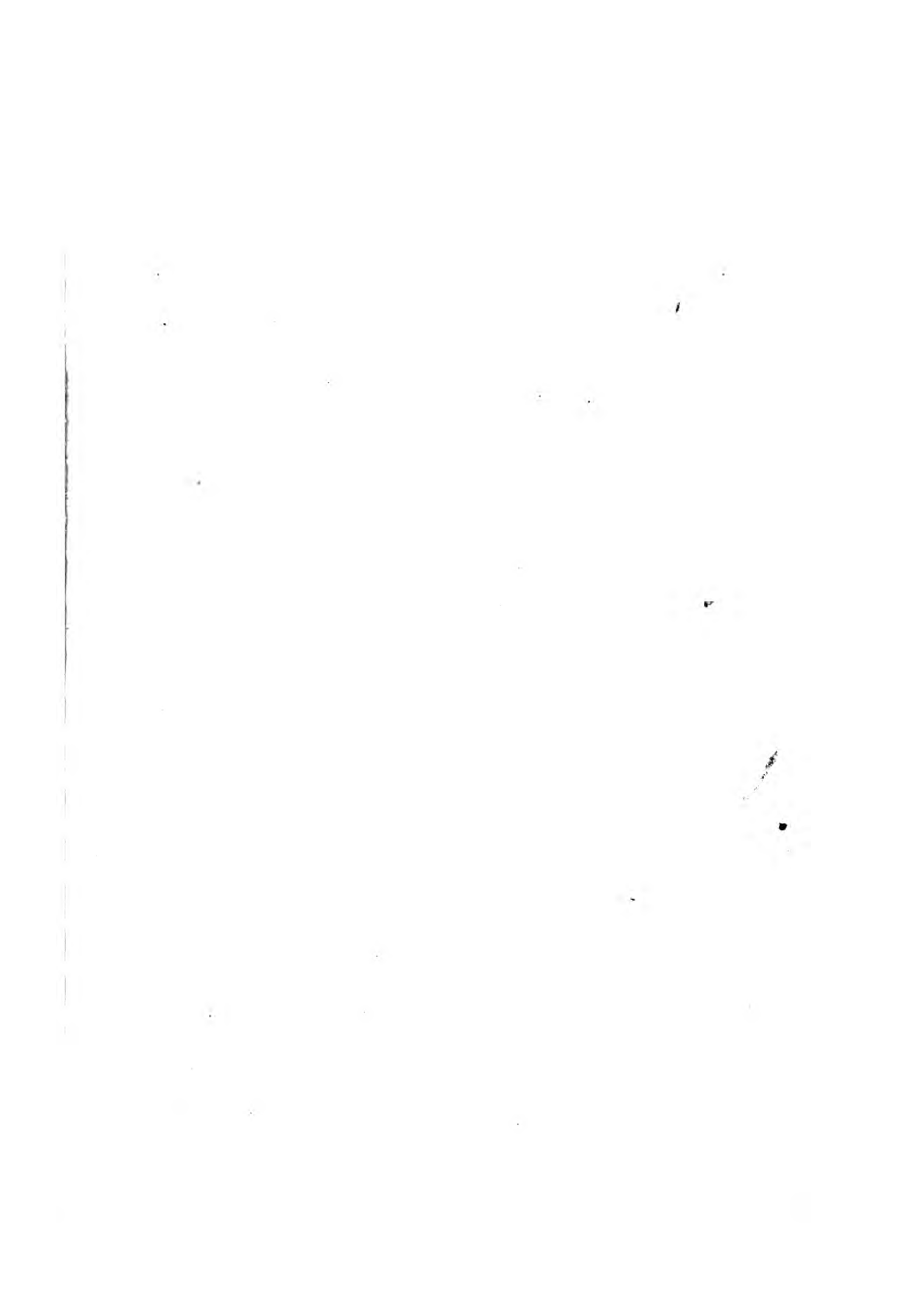
302971

7-

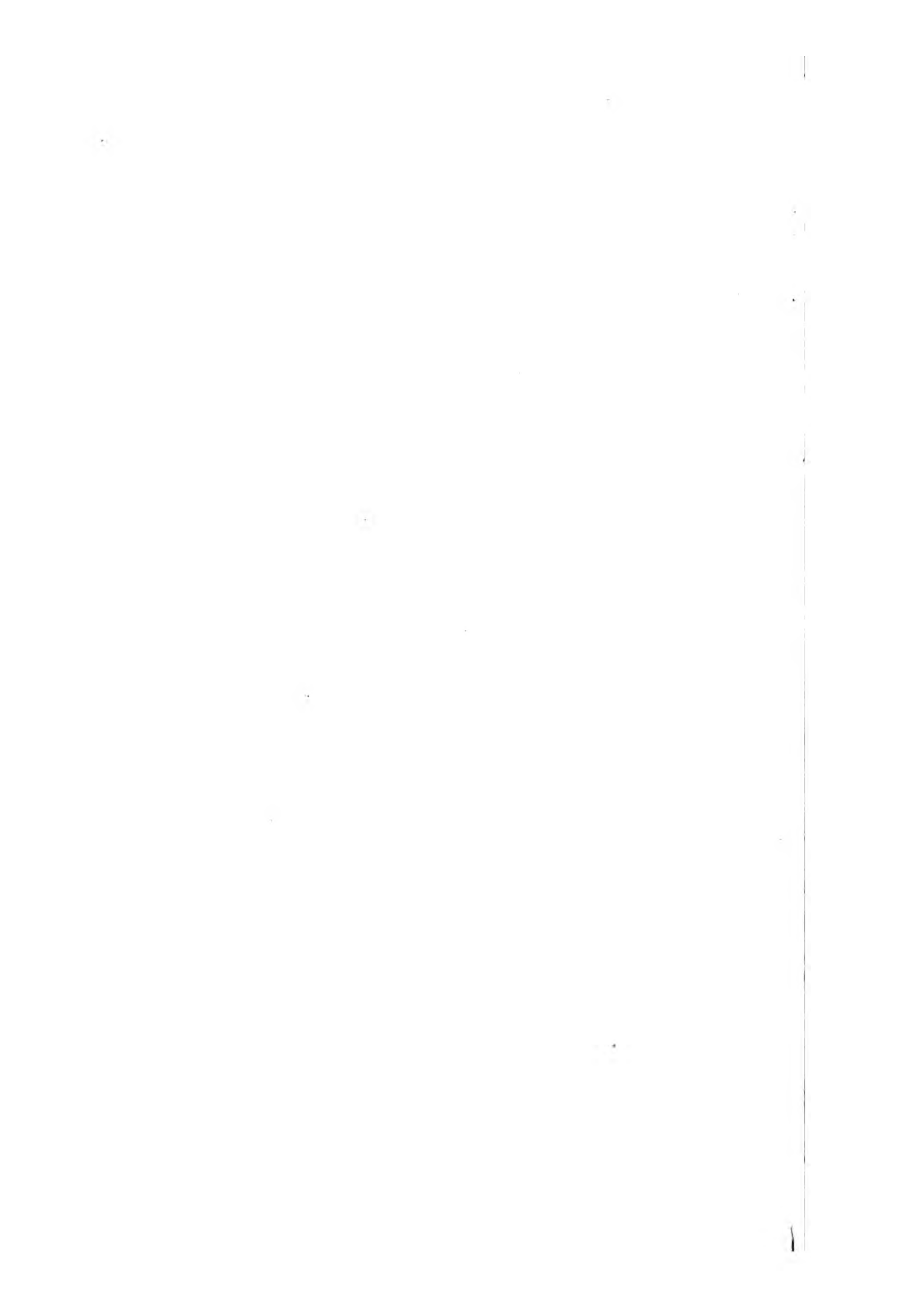
m/

10/6

E/x
5/8

DIDYMI CHALCENTERI
GRAMMATICI ALEXANDRINI
FRAGMENTA
QUAE SUPERSUNT OMNIA

DIDYMI CHALCENTERI
GRAMMATICI ALEXANDRINI

FRAGMENTA

QUAE SUPERSUNT OMNIA

COLLEGIT ET DISPOSUIT

MAURICIUS SCHMIDT

LIPSIÆ
SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLIV.

12 FEB 1949

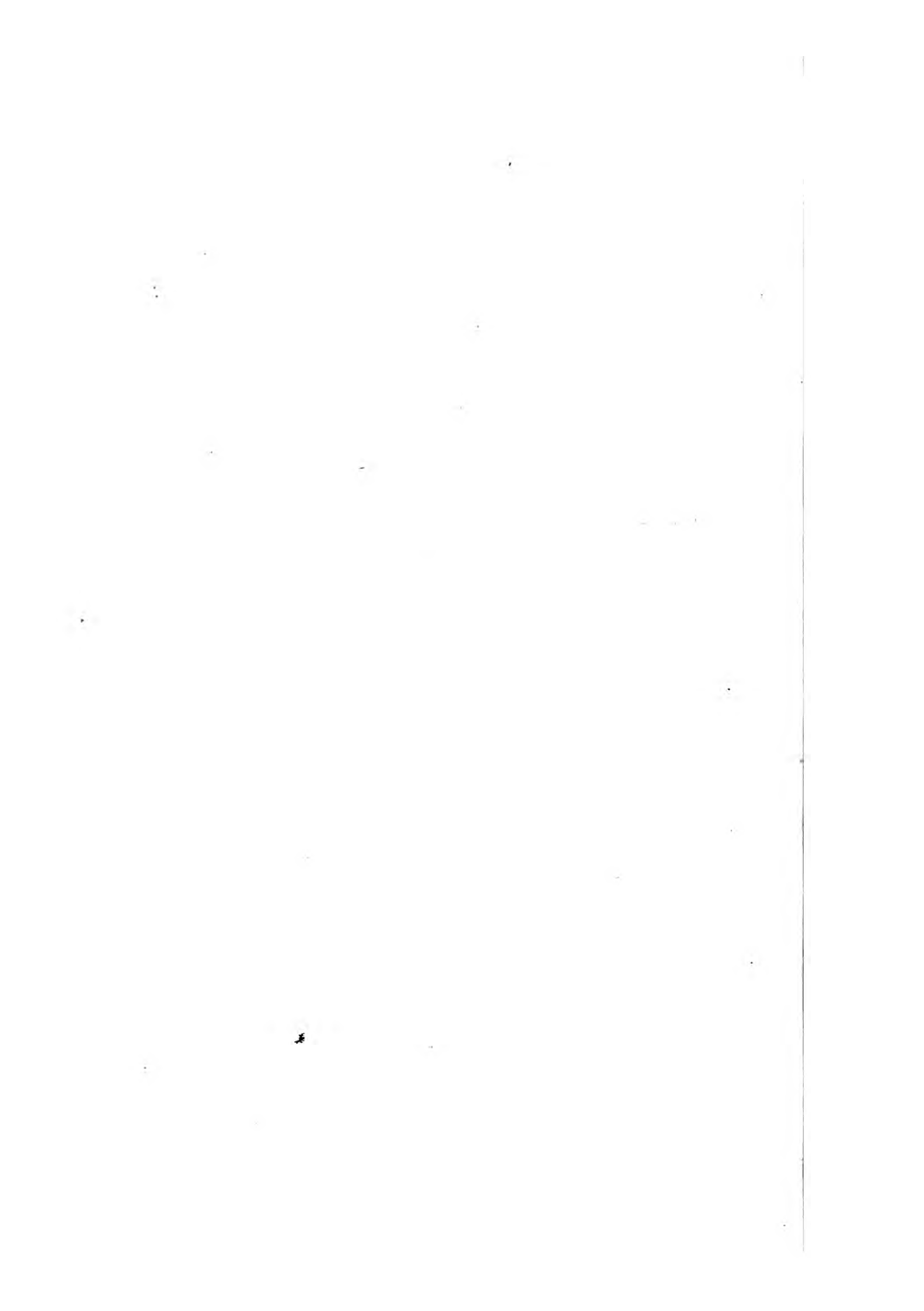
W 78/660

CAROLO GOETTLINGIO

FREDERICO GUILIELMO SCHNEIDEWINO

PHILOLOGIS ILLUSTRIBUS

s.

PRAEFATIO.

Thomae Reinesii si aetatem tulissent supplementa quattuor librorum historicorum Graecorum G. I. Vossii, in quibus grammaticos etiam in ordinem a se receptos esse ipse scribit a. 1640 in epistula ad Gasparem Hofmannum p. 33, dudum, opinor, extitisset alter Carolus Muellerus, qui, ut Francisci Titzii in diatribe de Moschopulis p. 15 verba mea faciam, negotium nostrorum temporum genio dignum ad finem perduceret, ut Graecorum grammaticorum vetustiorum atque classicorum opera uno maiore corpore collecta probeque ordinata emitteret in lucem publicam, id quod ex parte molitum esse Fredericum Georgium Thryllitium compertum habemus e *miscell. Lips. II* p. 550 et C. A. Klotzii *praef. ad Straton. epigr.* p. 16. Atque esset profecto, quod eiusmodi corpus sibi gratularetur, si quis aut Frederici Osanni aemulus (vid. C. Suetonii Tranquilli de *gramm. et rhett. lib. ed. Fr. Osannus* p. v) grammaticorum, qui Alexandriae Romae Byzantii docuerunt, concinnare chronologiam, a Laurentio Lerschio in *annal. Marburg. 1840* p. 118 suo iure desideratam, aut, quod Lobeckium in *parergis ad Phrynichum* p. 481 inchoare memini, eruditionis grammaticae rationem, qualis singulis deinceps temporibus inter Graecos obtinuit, e reliquiis percipere vellet.

Ut vero nunc comparata res est, neuter locus hac aetate pertractari poterit nisi ab eo, qui molestissimum illud grammaticorum reliquias colligendi componendique negotium ipse sibi imposuerit, inque singulos grammaticos ab ipsis principibus exorsus singulari descriptione commentatus fuerit ea usus diligentia, qua in componendis Polemonis Eratosthenis Zenodoti Aristophanis Aristarchi Cratetis Aristonici Apionis Herodiani Ori reliquiis usi sunt Prellerus Bernhardyus Duentzerus Ribbeckius Nauckius Lehrsius Wegenerus Friedlaenderus Ritschelius, et qua alii nostri saeculi viri doctissimi aliorum studia adumbrare conati sunt, quos inter Ottonem Schneiderum Meierum Osannum Schoemannum Graefenhanium Velsenium Langium Sczeczka Beccardum Gerhardum Radulfum Schmidtium nominasse satis habeo. Longum enim est omnes enumerare. Ac Ritschelius quidem sitne etiamnunc tenax consilii historiam graecae grammaticae perscribendi, quam moliri se in prolegg. ad Theodul. p. IX et in comment. de Oro § 1 significabat, haud satis scio, K. Lehrsium vero, quamvis enixe rogatum, ut grammaticorum componeret historiam, cui operi perficiendo neque exstitit ipso neque exstabit unquam, sive scientiae copiam sive acumen ingenique dotes spectaveris, paratior alter, hoc ipsum negotium detrectasse, humerisque iuvenilibus impositum maluisse fando accepimus. Itaque hic locus cum etiamnunc philologorum studiis posset derelictus appellari — nam quam Graefenhanio debemus philologiae classicae historiam immaturiore partu in lucem esse editam iuxta cum aliis iudicamus — meorum quoque studiorum vestigia hunc premere tramitem iussi, professusque sum documentis nonnullis deinceps publice datis, commentationibus, inquam, de Seleuco Homérico de Philoxeno Alexandrino de Tryphone de Dionysio Thrace inscriptis. Atque eiusdemmodi exercitationum vi-

ces explet etiam τὸ παρὸν βιβλίον ‘Didymi Chalcenteri quae supersunt’ inscriptum, Aristarchi reliquiarum editionis quasi praecursor, de cuius consilio et compositione ut in hac praefationis parte paucis mihi exponendum sumam, his Friedlaenderi in praef. ad Ariston. p. VI effectum verbis est: — ‘restat ut quis Didymi librum eodem modo restituat. Quod omitti potuisse, si quis nunc de Didymo scriberet, ut nuper factum est, id inter mirabilia referendum erit, quae in hoc genere his annis multa acciderunt.’ Pace enim viri egregie docti dixerim, magis etiam mirum videri, quod omnino hucusque neglectus iacuit Didymus, grammaticorum, ut qui tanquam in confiniis Graecae Romanaeque grammaticae natus, facile gravissimus, quam quod, qui de Didymo vocabulorum interprete commentatus est, opera hominis ad Homerica studia pertinentia omisit. Erat nimirum via atque ordine procedendum. Itaque cum de commentariis Didymi, quibus scenicos poetas illustraverat, quaestio absolvi mihi non posse videretur, priusquam de lexicis comico tragicoque conditis inque Hesychium receptis constaret (vid. p. 272), neque quidquam excogitari absurdius potuisset, quam membra libri natura cohaerentia temere divellere, nempe ordiri a recensione Homerica, dein ad lexica aberrare, rursumque cursum relictum iterare, primum λέξεις, deinde commentarios, tertio capite opuscula grammatica, quarto miscellanea absolvi, quinto denique incertae sedis fragmenta comprehendendi. Neque secundo capite constanter eum paragraforum ordinem tenui, cui p. 11 — 13 librorum conspectus adstringendus erat, sed paululum mihi immutandum sumpsi. Scholiis enim in Iliadem Venetis Didymi διορθωτικά contineri indice illo singulis rhapsodiis subscripto certiores fimus, at carent subscriptionibus his scholia in Odysseam Harleiana et Mediolanensia: itaque ex his excerptas Di-

dyimi διορθωτικῶν particulas post commentariorum Homericorum reliquias demum exhibui, quippe quae certa testimoniorum fide niterentur. Homericæ recensione poteram equidem Hesiodæa, Pindaricis hypomnematis Bacchyliæa, Sophocleis Euripideisque exercitationibus commentaria Achæi Ionisque fabulas illustrantia, Aristophaneis studiis animadversiones ad reliquos socci poetas conscriptas subiungere, sed tamen alteram rationem amplioribus operibus excussis a p. 299 usque ad p. 310 breviter de commentariis arctioris ambitus in poetas quos dicunt minores disserendi vel ideo praeoptandam duxi, ne quae de Didymo scenicarum poetarum interprete scholiorumque principali fonte disputanda mihi essent p. 261—299 male discerpere cogerer. Ad illustrationem fragmentorum quod attinet parcum me plerumque interpretem fuisse confiteor, ut explicandi rationem istam, quam indoctam et puerilem increpat Bernhardyus in Eratosthenicis p. v, quoad fieri posset, caverem; haud negaverim tamen, quod factum nollem, caeca quadam uberius exspatiandi libidine aliquotiens me huc illuc devium abreptum liberius evagatum esse. Sed quae Homericæ Pindaricæque recensione supersunt reliquiae eas fere indotatas dimisi. Huc enim Aristarchæa compositurus brevi tempore vela retrorsum dabo. Denique quod Didymi opuscula illa a Francisco Rittero auctori sua restituta Coloniaeque a. 1845 edita (cf. Alois. Capellmann. in annall. Marburg. 1846 Nr. 58) dedignatus sim, non vereor equidem ne in vituperationem incurram prudentiorum hominum, qui spero fore ut consensu suo comprobent argumenta, quibus ad refutanda Ritteri somnia passim usus sum, cf. p. 92. 272. 275. 327. 333.

Ceterum quid me impulerit, ut prae ceteris grammaticis hac ipsa aetate, quae Apollonium Dyscolum eiusque filium Herodianum potissimum in deliciis habere videatur,

Didymum mihi edendum elegerim, respondebit sciscitantibus Fredericus Ritschelius in corollario ad ipsius librum de bibliothecis Alexandrinis deque Pisistrati studiis Homericis Bonnae 1840 edito p. 25: ‘Non potest obscurum esse immane quantum in hac parte grammaticae’ (literarum dicit historiam), ‘quae ad describenda disponenda iudicanda literarum monumenta spectat, veteres illos Alexandrinos praestitisse, sed multo etiam tenuiorem horem studiorum memoriam per insecuta saecula Byzantinorumque barbariem ad posteritatem esse propagatam, quam eorum, quibus ipsa *τέχνη γραμματική* perficiebatur. Qui locus speramus fore ut dedita opera (dignus est enim) hac aetate pertractetur.’ Verum enim vero ne hanc quidem quamvis tenuem studiorum memoriam, absque Didymo fuisset, ad nos propagari potuisse, quicumque viri laboriosissimi merita aequa lance perpenderit, profecto non ibit infitias. Didymi enim ore loquuntur quotquot evolvimus lexica glossarumve congeries, quotquot manu versamus scholiorum lectissimorum collectiones, Didymi est, quod Philochori Timaei Polemonis Mnaseae aliorumque haud indignorum lectione scriptorum opera quadamtenus possunt restitui, Didymum tacite expilatum esse ab Herodiano Athenaeo Plutarcho Plinio vidimus. I nunc et laude sua dignum esse virum nega!

Superest ut pauca quaedam, quae in emendandis plagulis diligentiam et aciem oculorum fugerunt, corrigantur, e. c. p. 110, 32 scripseram conicias pro eo, quod nunc legitur cias, p. 184 pro *Κύπρα* exarandum erat *Κυπάρρα*, p. 289 l. ult. *Ἀλκμᾶνι*, p. 319 s. f. haud pro hand exprimi debebat. Denique suis locis haec inseras additamenta: p. 7, 3 Agatharchides Cinnaei (*Κινέου*) *θρεπτός* Phot. bibl. 213, Persaeus Zenonis alumnus Suida teste, ‘Ganymedes nutricius’ schol. Vratisl. Lucan. Phar-

sal. X 519. — p. 81, 14 cf. L. Preller. Griech. Mythol. I p. 471. — p. 186, 12 leg. 254 pro 275. — p. 221, 8 possis etiam Ar bio coll. Steph. Byz. 111, 9. — p. 224, 25 Sic *Ἄραθθος* et *Ἄραχθος* pronunciassse veteres docent I. N. Oekonomides et L. Rossius in ‘Alte Lokrische Inschrift’ Lips. 1854. 8° p. 39. — p. 291, 11 de permutatione nominum *Ἀπολλώνιος* et *Ἡλιόδωρος* egit etiam Muellerus ad Lycophr. v. 208. — p. 305, 2 confundi *Ἰωνα* et *Ἰώβα* monuit Iungermannus ad Polluc. V 88. — p. 340 De more *ωι* pro *ω* scribendi haud reiectaneo cf. L. Ahrens. ap. A. Kuhn. in Zeitschr. f. vergl. Sprachk. III 2 p. 82 sqq. — p. 387. Adde Aeschyl. Ag. 415 ed. Franz. *στένουσι δ’ εὖ λέγοντες ἄνδρα κτέ.* — Fragmentis dubiis accedat et. Gud. s. v. *βελόνη*.

Scribebam Olsnae XI ante calend. Octobr. a. MDCCCLIV.

M. Terentio Varroni, quem nuncupare Romanum polyhistorum possumus, quantum litterae debeant, ut accuratius perspici iudicarique possit, haud in ultimis laudum est Frederici Ritschelii, qui, cum rarissimas pariter atque pretiosissimas schedas ‘Collectanea inedita per T. Philipps Bar!’ inscriptas feliciter nactus esset, primus hoc reperto litterario in Museo Rhenano VI p. 481 sqq. ita usus est, ut plurimis librorum Varronianorum inscriptionibus e tenebris in lucem vocatis fragmenta haud pauca diutius domo exulantia in veterem quasi sedem remigrare iuberet. Sed in adumbranda imagine Alexandrini, Varronis fere aequalis, quo nemo plura scripsit, grammatici, a Rufino his verbis merita laude exaggerati: ‘*Graeci Ebalterum* (h. e. Chalcenterum) *miris efferunt laudibus, quod tantos libros composuerit; quantos quivis nostrum alienos sua manu describere non potest,*’ Didymi, inquam, Chalcenteri Alexandrini, nemo dum quod sciam inventus est qui periculum ingrederetur. Si qui vero in transcursu grammatici laboriosissimi imaginem delinearent, quod post Ritteri Wolffii aliorumque conatus nuperrime Theodorus Beccardus in diss. de scholl. in Hom. II. Venet. (A) p. 26 — 35 aggressus est, ii sulcos potius in pulvere duxisse quam doctrinam Didymi in solem atque pulverem protraxisse putandi sunt. Itaque cum ego nullus dubitarem, quin operae pretium essem facturus, si, quae Didymus Alexandrinae eruditionis horrea constituit, quasi cum pulvisculo auferrem, Didymi quae supersunt omnia collegi, disposuique ita, ut in commentatione quadripartiti opusculi prima lexicographum, secunda criticum et scriptorum interpretem, tertia grammaticum, quarta denique historicum adumbrarem.

Suidas igitur vol. I p. 1330 de grammaticis, qui Didymi nomine innotuerunt, haec tradit: Δίδυμος Διδύμου ταριχοπώλου¹⁾ Ἀριστάρχειος²⁾ Ἀλεξανδρεὺς, γεγονὼς ἐπ' Ἀντωνίου³⁾ καὶ Κικέρωνος καὶ ἕως Αὐγούστου, Χαλκέντερος κληθεὶς⁴⁾ διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν. φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ γφ' βιβλία. Eadem fere refert Hesych. Miles. §. 19 vol. IV p. 161 ed. Mueller: Δίδυμος ὁ Ἀλεξανδρεὺς διὰ τὴν πρὸς⁵⁾ τὰ βιβλία ἐπιμονὴν Χαλκέντερος ἐπεκλήθη. φασὶ δὲ αὐτὸν συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ τρισχίλια πεντακόσια βιβλία: neque dissentit Eudocia p. 133, nisi quod nominum sui aevi priorum exitu, qualia sunt Μοσχόπουλος Ἀργυρόπουλος Ξανθόπουλος Ἀρμενόπουλος decepta, ταριχοπούλου υἱόν appellat, verbaque καὶ ἕως Αὐγούστου omisit. Pergit Suidas: Δίδυμος νέος Ἀλεξανδρεὺς γραμματικός, ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ, ἔγραψε πιθανά, περὶ ὀρθογραφίας⁶⁾ καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα: cui adstipulatur Macrembolitissa, recisis tamen ultimis verbis πλεῖστα καὶ ἄριστα, additisque καὶ αὐτός post Ἀλεξανδρεὺς et καί post ὅς. In his turbata esse multa nemo non videt, quae facilius in ordinem suum adducerentur, nisi iunioris Didymi oblitterata fere memoria esset. Nullum enim equidem, qui eius testimonio usus sit, scriptorem novi praeter et. Gud. 81, 43: ἀρτηρία· Δίδυμος ὁ νεώτερός φησι ἰατρῶν παῖδες φλέβα αἵματος, ἀρτηρίαν δὲ πνεύματος ἀγγεῖον. Cf. comment. meam de Didym. voc. interp. I Olsn. 1851 p. 12. Hoc video, sine impedimento locum lectum iri, hunc in modum si scriptus esset: Δίδυμος, Διδύμου — ἐπιμονήν (φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ γφ' βιβλία)· ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψεν πιθανά, περὶ ὀρθογραφίας καὶ ἄλλα

1) Καμφοδούμενοι salsamentorum venditores fuerunt Chaerephilus Euthynes Phidippus. De salsamentis Alexandrinis conf. Athen. III p. 87. Poll. VII, 27.

2) E ἀριστόχειρ.

3) BE edd. ante Kuster. Ἀντωνίνου, deinde Νικέρωνος.

4) E ἐπικληθεὶς.

5) Sic. De confus. πρὸς et περὶ vid. Bast. comm. palaeogr. p. 838.

6) cod. Paris. ap. Brequigny p. 16 γεωγραφίας.

πλείστα καὶ ἄριστα. Δίδυμος ὁ νέος Ἀλεξανδρεὺς καὶ αὐ-
 τὸς γραμματικός [γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιε'] cuius mutatio-
 nis causam ac rationem reddidi in comment. tertia p. 1. 2.
 Tertium etiam et quartum Didymum Suidas novit: Δίδυμος
 ὁ Κλαύδιος χρηματίσας γραμματικός. περὶ τῶν ἡμαρτημέ-
 νων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδη. περὶ τῆς παρὰ Ῥω-
 μαίοις ἀναλογίας, ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλέωνος καὶ ἄλλα τινά
 (h. v. defit Eudoc.) Δίδυμος ὁ τοῦ Ἡρακλείδου γραμματι-
 κός, ὃς διέτριψε παρὰ Νέρωνι καὶ ἐχρημάτισατο· (?) μου-
 σικός τ' ἦν λίαν καὶ πρὸς μέλη ἐπιτήδειος. Hunc Suidae
 ordinem quod invertit Eudocia: ὁ τρίτος ὁ τοῦ Ἡρακλείδου
 ἐπὶ Νέρωνος οὐ μόνον γραμματικός, ἀλλὰ καὶ ἐς τὸ ἄκρον
 μουσικός καὶ πρὸς μέλη λίαν ἐπιτήδειος. ὁ τέταρτος ὁ καὶ
 Κλαύδιος ὀνομαζόμενος — Ἡρακλέωνος καὶ ἄλλα, habet,
 quo se commendat. Non possumus enim in eo non offen-
 dere, quod Didymus Heraclidis filius sine libris dimittitur,
 neque tamen hic tamquam ex formula additur βιβλία δὲ
 οὐκ εἶχε. Quae cum ita sint, verosimile est unum homi-
 nem verbis ὁ τέταρτος interiectis, in duo quasi corpora di-
 vulsum, neque Didymum, cui Claudio fuit cognomen, a
 Tiberio Claudio Caesare vel Nerone Claudio acceptum, ab
 Heraclidis filio distinguendum esse. Quod eo confirmatius
 erit, quo cui probabilior videbitur mea qualiscunque con-
 iectura, pro ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλέωνος scribendum esse
 ἐπιτομὴν τῶν Ἡρα^{κλδ} λέχ, quam primus proposui in com-
 ment. IV, 2 p. 13. Heraclidis enim leschas si quis, ut
 mea fert opinio, breviavit Didymus, non poterat alius esse
 nisi Heraclide natus, Chalcenteri amantissimo. — Agmen
 cognominum grammaticorum apud Suidam claudit, quem
 Eudocia nescit: Δίδυμος Ἀλεξανδρεὺς, γεωργικὰ ἐν βιβλί-
 οις ιε'. Hic fortasse accipiendus est qui supra ὁ νέος (ὁ
 νεώτερος) audit et scripsisse dicitur περὶ γεωγραφίας, pro
 quo facilis erit restitutio γεωργίας. [ἢ γεωργικά.] De eo
 cf. Hecker Gesch. der Heilkund. II p. 255. C. G. Kuehn.
 additam. ad elench. med. vett. a Io. A. Fabricio in bibl.
 Gr. Vol. XIII p. 17—456 exhibitum no. XIII (1827) p.
 5—6. Henschelius medicorum, qui Vratislaviae ad Via-

drum artem exercent, historiae artis inter coevos facile peritissimus, de hoc ipso Didymo consultus haec mihi, qua est humanitate, rescripsit: *‘Der Alexandriner Arzt gen. Namens gehört zu den späten landwirthschaftlichen Schriftstellern (des Romano-Graecismus), die ich zum Unterschiede von der vorchristlichen Alexandrinischen Zeit der Metalexandrinischen Epoche zuweise, die noch nicht ganz arm ist an Capacitäten, wie eben dieser, der vermuthlich ins IV. Jahrhundert fällt. Er hat ein Werk in acht Büchern geschrieben und daher Octatomus genannt: ob blos medizinischen oder zugleich naturwissenschaftlichen Inhalts wissen wir nicht; das von Aetius und Trallian von ihm citirte ist blos medizinisch. Auf die Beantwortung dieser Frage müsste die andre gegründet werden, ob der betreffende Didymos von dem in den Geopon. öfters citirten, und dann weiter wiederum von dem gleichnamigen bei Suidas verschieden sei. Im IV. Jahrhundert war aber kaum mehr eine Trennung zwischen medizinischer und landwirthschaftlich-medizinischer Literatur vorhanden. Was Aetius von dem Einen oder Andern anführt, ist medizinisch und enthält den abergläubischen Rath, einen Epileptischen dadurch aus dem Anfall zu erwecken, dass man das Blut der grossen Zehe ihm auf die Lippen streicht. Die bekannten Stellen bei Alex. Trallianus beziehen sich nach Hecker nur auf minder wichtige Gegenstände. Der in den Geoponicis Citirte beschreibt L. XIX c. 7 die Halsentzündung der Schweine und ebendas. L. XVI c. 22 die Hautübel der Kameele, könnte daher wohl derselbe mit dem in den Hippiatr. Citirten sein, wenn nicht alle diese Didymi, wie ich fast glauben möchte, Eine Person wären, die zugleich, wie im IV. Jahrhundert nicht selten, Arzt, Thierarzt, medizinischer und öconomischer Naturforscher und Landwirth war. Wie bei den aus Kühn entlehnten Stellen erhellt, behandelt auch der in den Geopon. Erwähnte medizinische sowohl als öconomisch-naturhistorische Gegenstände. Auf welchen Grund hin nun aber Kühn den Geopon. X c. 87 Citirten und den Verfasser von Georg. libb. XV wiederum von eben diesem unterscheidet, weiss ich nicht.’* Haec hactenus.

Aetatem Didymi Chalcenteri Suidas l. I his circumscripsit finibus γεγονὼς ἐπ’ Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος καὶ

ἕως Ἀυγούστου. Sed forte fortuna accidit, ut praeter hunc locum tribus aliis nostri commemorandi occasionem arriperet ad computandas temporum rationes utilioribus. I, 1 p. 582 Ἀπίων ὁ Πλειστονίκου — Διδύμου τοῦ μεγάλου θρεπτός. I, 2 p. 879 Ἡρακλείδης Ποντικός, ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς Πόντου, γραμματικός, ὅστις Διδύμῳ τῷ πάνυ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρέων ἐφοίτησεν κτέ. I, 2 p. 998 Ἰόβας, Λιβύης καὶ Μαυρουσίας βασιλεύς — συνήκμαξε δ' αὐτῷ Δίδυμος ὁ χαλκέντερος ὁ καὶ πολλὰ γράψας κατ' αὐτοῦ. Ac Ciceroni eum supparem vixisse ut pro certo sumas facile eo induci possis, quod Ammiani Marcellini testimonio constat parturivisse eum aut, ut Plinii verbis utar, abortus fecisse adversus Ciceronis de republica libros, XXII, 16, 16: *Inter quos eminuit Didymus multiplicis scientiae copia memorabilis, qui in illis VI libris in quibus nonnumquam imperfecte Tullium reprehendit sillographos imitatus scriptores maledicos iudicio doctorum aurium incusatur, ut immania frementem leonem putredulis vocibus¹⁾ catulus longius circumlatrans.* Suidas s. v. Τράγκυλλος — περὶ τῆς Κικέρωνος πολιτείας. ἀντιλέγει δὲ τῷ Διδύμῳ. Atqui Ciceronis de republica libros sex c. a. u. DCC compositos²⁾ si fieri potuisse damus ut Didymus grammaticus recens emissos exagigaret, vereor ne Heraclides Ponticus, quem Suidas testis est et Alexandriae Didymum audivisse et imperatore Nerone Romae scholae praefuisse, ad incredibiles neque homini concessos annos pervenisse videatur. Neque vero Phlego nec Lucianus Heraclidem inter longaevos retulit. Accedit, quod ex Ammiani verbis grammaticum nostrum cum catulo comparantis minime efficitur, ut adolescentulus grammaticus in aetatem oratoris senescentis inciderit: denique plus quam viginti annis ante Cicero e vita decessit, quam Didymus aliquo numero esse coepisset. Eodem enim tempore hic et Iuba Mauritaniae rex fuerunt ipso Suida auctore, quamquam huius aetati illum successisse inde pa-

1) Post v. 'vocibus' sunt qui v. 'canus' inserant, Lindembrog.: vanus.

2) Cf. ep. ad Q. fr. II 14 III 5 A. Mai praef. p. XXIII ed. Moser.

tet, quod, cum multa adversus eum scripsisse dicatur, eius quasi vestigia legisse videtur, ut haud sciam an proxime a vero sit afuturus, qui decem fere annorum inter eos discrimen esse statuerit. Itaque, quum Iubae natales incidant in a. u. 703, Didymum a. u. 713 natum esse efficitur, quod cum Suidae verbis ἐπὶ Κικέρωνος quam possit egregie conciliari quivis intellet, qui quae de vocabuli γεγωνῶς apud Suidam usu observavit Ritschel. in libro Alex. Biblioth. p. 79 meminerit. Spondeo a. u. 712 (41 a. Ch.), quo Cicero luce privatus est, Didymum in lucem esse editum, h. e. novem annos post Iubam natum. Quinquagenarium igitur si nono post Chr. anno vicenarius audivit Ponticus Heraclides, hic C. Caesare Caligula Augusto II Cos. AC 39 quinquagesimum, AC 54 regno ad Neronem redeunte annum agebat sexagesimum sextum. Neque his temporum notationibus indicia reliqua non respondent: primum Claudius Didymus, qui apud Neronem vixit Heraclidis filius, tum Heraclidi cum Anterote sive Apollonio Archibii (Archebuli), Apionis discipulo, sub imperatore Claudio susceptae inimicitiae, deinde Apio Plistonices, Didymi θρηπτός, Tiberio, C. Caesare, Claudio imperatoribus tota circumlocutus Graecia, successor Theonis grammatici, aequalis vero Dionysii Halicarnassensis, quarto Trypho, Ammonii filius, nostri discipulus¹⁾, γεγωνῶς κατὰ τοὺς Ἀνγούστου χρόνους καὶ πρότερον, quinto Aristonicus²⁾ Strabonis aequalis in libris suis περὶ σημείων compositis Didymi de diorthosi Homeri Aristarchea opere saepissime usus (citatur eum Θ 535. O 86), denique Theo, nisi coniectura fallit, Didymi in lexicis condendis tragico comicoque operis consors³⁾, Apionis in Museo Alexandrino antecessor. Atque de Apionis et nostri coniunctione ne in erro-

1) Vid. Lehrs. de Arist. stud. Hom. p. 341. — Velsen. de Tryphon. p. 2.

2) Lehrs. l. l. p. 5. Mützell. de emend. Theog. Hesiod. p. 288. Bernhardy Grundr. der gr. Liter. Gesch. II p. 114. Th. Beccard. de scholl. Venet. p. 11—26. Wold. Ribbeck. de Zenod. quaest. p. 13. qui non debebat Bernhardy castigare.

3) Cf. nostram de λέξ. κωμ. commentat. s. f.

rem inducamur providendum est. Neque enim ille *μαθη-
τής* vel *γνώριμος* erat Chalcenteri, sed distinctius audit
θρεπτός, alumnus, uti Epaphroditum Archiae gramma-
tici *θρεπτόν* appellat Suidas. Quae vero vocabuli *θρεπτός*
ad ius pertinentis sit significatio docebit Plinius ep. ad
Traian. 71 (Ritterh. 66), per quam iudicium quaerit impe-
ratoris ‘super iis, qui liberi nati fuerunt expositi deinde a
quibusdam sublatis in servitute educati.’ Cf. Iac. Gothofr.
ad tit. Theod. Cod. de infant. expos. (5, 7) de his qui
sanguinol. emptos vel nutriendos acc. (5, 8) Fabrett. In-
scr. p. 549—551. Valcken. Ammon. animadv. p. 172 sq.
I. B. de Staud (praes. F. Gottl. Struvio) de iure alumno-
rum Ien. 1716. Zimmern Geschichte des röm. Privatr.
§. 142 (§. 182). Erat igitur Apio in eadem condicione,
qua C. Melissus Spoleti natus, ingenuus, sed ob discordiam
parentum expositus, qui cura et industria educatoris sui al-
tiora studia percepit ac Maecenati pro grammatico muneri
datus est, teste Sueton. de ill. gramm. §. 21. Quodsi edu-
cator Apionis expositi Didymus erat, fieri poterat ut hic
iuvenis infantem tolleret. Itaque Apio si Claudio impe-
rium tenente fere sexagenarius mortuus est, inclaruit for-
tasse annum agens quintum et vigesimum Tiberio ad re-
gnum perveniente, ut c. a. u. 742 a Didymo tricenario
sublatus sit. — Scriptores librorum foecundissimos enume-
rat Ritschl. l. l. p. 560. E Graecis Alexandrum Milesium
polyhistorem Suidas atque Eudocia p. 62 referunt plures
numero scripsisse libros, quam sive veritatis superlatio-
nem sive sermonis exsuperantiam convincit, quod, qui
ante hos decem annos de Alexandri vita scriptisque brevi-
culam scripsit commentationem, Iosephus Rauch. (Heidelb.
1843. 8°) plusquam XXVI librorum inscriptiones reperire
non potuit. Quingentos vero et tria milia¹⁾ librorum no-
ster composuit, fidem faciente Athenaeo IV p. 139 C; su-
pra quam Athenaeus affirmat numerum fert Suidas *Αίδυ-
μος. Χαλκέντερος*. Eudocia II. cc. Quattuor denique milia

1) Ex A. Mai Class. auct. T. V p. 128 Gregorium quendam co-
gnovimus, Graecis studiis valde deditum, qui 3000 libros de Graecis
historiis edidit.

eum perfecisse Seneca auctor est in epist. LXXXVIII. Qua in computatione per se patet non opera absoluta sed singula volumina comprehensa esse. Ritschl. Alex. Bibl. p. 133 sq. Simul ex eadem librorum foecunditate facilem explicatum habet Athenaei narratio IV p. 139 C et Quintiliani I, 8, 19, accidisse per oblivionem Didymo, ob id ipsum a Demetrio Troezenio *βιβλιολάθας* appellato, ut cum historiae cuidam tamquam vanae repugnaret, ipsius proferretur liber, qui eam contineret¹⁾.

Honoratissima vero multiplicis eius doctrinae mentio, qui ab adsiduitate et perpeffione laboris, ut Lipsii verbis utar, *χαλκέντερος*, ferreis visceribus (Sitzfleisch), et *ὁ πονηρός* (Fabric. Bibl. Gr. II p. 455) dicebatur, exstat ap. Ammian. Marcell. XXII, 16, 16: 'Inter quos Chalcenterus eminuit Didymus multiplicis scientiae copia memorabilis.' Macrob. Saturn. V, 18 (p. 548 Zeun.): 'grammaticorum facile eruditissimus' V, 22 p. 576 Z: 'grammaticorum omnium quique sint quique fuerint instructissimus.' Hieronymum et Rufinum Didymi laudatores disputantes supra exaudivimus, iteratos ab Isidoro Hispalensi episcopo in Orig. VI c. 7 vol. III p. 193 Lindem., q. l. cod. Arev. Chalcenterus, Gudd. 2, 3 pr. va: Calciterus, Goth. v. l. Cassiterius exhibet pro eo quod legebatur: Caliterus.

Verum tamen quod plerumque evenire solet, ut meritissimis quibusque hominibus malignissimi non desint obtretratores, idem Didymus quoque expertus est, cuius gloriam diurna nocturnaue circa literas industria partam exagitorum invidia Timaeorumque malignitas et torvis oculis intueretur et mordaci dente circumroderet. Quod quidem e Suid. II 70²⁾ *Ἡρακλείδης Ποντικός* dilucidius etiam pateret, nisi hic ipse locus pro dolor foedissimis vulneribus putreret, quibus diversis rationibus mederi conati sunt Westermannus in biogr. gr. min. p. 369 Meinekius anall.

1) Cf. Comment. Didym. IV, 1 p. 8. Olsn. 1852.

2) Hunc locum fugiente oculo inspexisse videtur Wower Polymath. XI §. 21.

Alex. p. 378 Bergkii diar. antiq. Marburg. a. 1845 p. 125. At, quidquid attigeris, ulcus est. Hoc unum Meinekio cum Bergkio convenit, quod docti illius, qui Didymum laccessiuit, grammatici nomen, quale quidem Suidas l. c. exhibet, uterque tutatur. Ceterum Bergkii Meinekio etiam ulterius progreditur. Hic enim dum formam nominis *Ἀπεροσ* adiecto Boeckh. C. I. n. 1099 a vanis quibusdam dubitationibus vindicasse satis habet, aliunde se nihil quidquam de Apro grammatico, Aristarchi discipulo, compertum habere ingenue confitetur: ille verbosa quadam argumentatione, alienissima componendo, quasi quadam inenodabili rationum improbabiliū plaga se irretit, sperans scilicet, nulli non sese persuasurum, Aprum vel Asperum intelligendum esse Claudii Neronisque aequalem (O. Jahn. prol. Pers. p. CXLV) Aristarcheam quidem disciplinam professum, liberiore tamen iudicio usum, quam qui, ut aiunt, 'ullius addictus iurare in verba magistri' vellet. Hunc igitur Didymo fascēs submittere noluisse, sed maledictis quasi ad pugnam quandam in literarum arena dirimendam provocasse. Ab his generi socerique doctissimorum sententiis discedens Westermannus probabilius statuit e Suidae mss. librorum vestigiis (*Ἀπεροσ ABE ἄπερ ως* V*), e nomine illo Bernhardy iure suspecto vix aliud quidquam elici posse, quam *Ἀντέρωτος*¹⁾ coll. Suid. s. u. *Ἀντέρωσ ὁ καὶ Ἀπολλώνιος*. Ac profecto, si accuratius etiam hoc perpenderis, quod Suid. addit, Anterorem illum Heraclidi Pontico supparem vixisse, non possumus non in suspicionem eam incidere, consilio id factum esse. Neque enim, quod Apionis asseclam, quo nomine Suidas Anterorem perstringit, adeo inflatum insolentemque hominem fuisse audimus, ut ex sugillando exagitandoque voluptatem caperet spectatosque in literis viros, qualis quidem apprime fuit Didymus, naso suspenderet adunco, — ne illud quidem, inquam, habet, in quo magnopere offendas. Itaque eo inclinatur iudicium, ut Westermanni coniecturam fere palma-

1) De nomine *Ἀντέρωσ* cf. Edm. Barker, epist. crit. Arcad. adnex. p. 212—214.

riam habeam, donec meliora edoctus fuero. Restat scrupulus verbum illud *καταφανείς* in Suid. l. c., quod vix sanum est. Bergkius *καταχανών* vel *κακοφροῦνών* proposuit. At si quid video, alia quaedam sententia Suidae verbis exprimebatur. Suspicio scriptum fuisse *καὶ ἀφανίσθ* h. e. *κακῶς ἀφανισθέντος* (*ἀφανοῦς, ἀφάντου γενομένου*) ‘turpiter de gradu deiecto,’ nisi mavis *καταγωνισθέντος* coll. schol. Ap. Rh. I 1165. In hunc igitur invectus Heraclides, tum ut praeceptoris famam ab obtrectatore defenderet, tum ut malevoli adversarii simulatam doctrinam parum validis pedibus incedentem supplantaret, obscuros illos *λεσχῶν* libros famigeratissimos, rerum arduarum plenos composuit, de quibus quod sciam omnia veterum testimonia collegit Meinekius *anall. Alex.* p. 378. Qui libri, cum pleni fuerint *ἱστοριῶν ἀτρίπτων καὶ ξένων*, non absone fortasse coniecero Anterotem imprimis contra Didymi *ξένην ἱστορίαν*, cuius Georgius Syncellus meminit p. 161 D 162 A = p. 305, 1 306, 2 ed. Bonn. linguae protervitatem exercuisse. In aliam sententiam discedit Bergkius l. c. qui Aemilii Asperi (de quo v. Ferd. Hauthal. in *Mus. Rh.* 1847 V p. 521) in Vergilium commentarios ab Heraclide impugnatos esse statuit: coll. *Laur. Lyd. de magg.* I 7 (Verg. *Aen.* VII 169) et *Gud.* p. 297, 50 *Κάνωβος* (Serv. in *Verg. Aen.* XI 263 *Georg.* IV 287). — De Aspero hoc cfr. Em. Teuberi *diss. de Mauri Servi Honorati comm.* part. I p. 45 sq. *Vrat.* 1843. Idem Heraclides filio suo in praeceptoris honorem Didymi nomen imposuisse videtur e coniectura Bernhardyi haut improbabili. vid. *Grundr. der Griech. Liter. Gesch.* II 1043. Bergkius omnia miscet.

Eiusdem quo Didymus temporis etiam Iuba rex fuit litteratissimus, quocum nuperrime studio atque industria A. Goerlitzi Vratislaviensis artiolem familiaritatem contraximus (*diss. inaug. de Iubae regis Mauritaniae vita et scriptis* 1848), qui vellem integram fragmentorum collectionem nobis non invidisset. Huic aemulatum esse Didymum Suidas auctor est s. v. *Ἰόβας; συνήμαξε δ' αὐτῷ Δίδυμος ὁ καὶ πολλὰ γράψας κατ' αὐτοῦ*. Qua in re satis mirari

nequeo Goerlitzium l. c. p. 15 Suidae ut diffidat fere, quam ut fidem habeat, propensioem esse. Extemplo enim mihi cum hunc in locum incidissem primum in mentem venerunt utriusque libri *περὶ φθορᾶς λέξεως*, deinde conclamatus Athenaei XIV 634 E locus, ubi, ni fallor, probabili coniectura pro *ἐν ταῖς πρὸς Ἴωνα ἀντεξηγήσει* restitui *ἐν ταῖς πρὸς Ἰώβαν ἀντεξηγήσει* in Schneidewini Philolog. VII, fasc. 4 p. 750; denique non me fugit, quotiens praeterea Iubae libri *θεατρικῆς ἱστορίας, ὁμοιότητες* (Müller histor. Gr. III p. 481 fr. 73—91), ac si quas grammaticae Latinae partes Afer iste Varro tractavit, Didymo ansam praebere potuissent, ut adversarii partes ageret. Certe Iuba Hesychii scholiorumque Aristophaneorum haud scio an uni Didymo debeatur. Itaque missam facio Sevini sententiam qui in Memoir. de l'Acad. des inscr. vol. IV p. 463 coniecit, Didymum in operibus, quae ad historiam naturalem pertinerent, Iubae multa opposuisse et Plinio ea suppeditasse, quae hic parum fide digna a Iuba tradita commemoraret, missam etiam Vossii opinionem; qui historica ea fuisse suspicatur, quae contra Iubam scripsisse dicitur. Goerlitzium in errorem induxit hoc, quod Didymi fragmenta (nimirum praeter Didymi opuscula a Fr. Rittero edita Colon. 1845 et Lehrsii commentationem de Aristarcho I c. 2 §. 1 nihil cognitum habebat) Iubae-fragmentis nihil contrarium continere sibi persuasit.

Atque haec de adversariis nostri dicta sufficiant. — Quos ad annos idem vitam produxerit, ubique supremum diem obierit, non constat.

Iam vero, antequam de voluminibus a Didymo compositis speciatim dicam, conspectum librorum titulorumque praefigam, ad eum ordinem dispositum, quem ipse, in quantum potuit, in fragmentis tractandis secutus sum.

I. *Λέξεις.*

- 1) *Περὶ διεφθορῆς λέξεως.*
- 2) *Περὶ ἀπορουμένης λέξεως.*
- 3) *Λέξεις τροπικῆ.*
- 4) *Λέξεις Ἰπποκράτους.*

5) *Λέξεις κωμική.*

6) *Λέξεις τραγική sive λέξεις τραγωδομένη.*

II. *Commentarii poetarumque recensiones.*

1) *Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως.*

a. *Ιλιάδος.*

b. *Ὀδυσσεΐας.*

2) *Ἵπομνήματα εἰς Ἰλιάδα.*

3) *Ἵπομνήματα εἰς Ὀδύσειαν.*

4) *Ἵπόμνημα εἰς Ἡσίοδον.*

5) *Ἵπόμνημα εἰς Πίνδαρον.*

6) *Ἵπόμνημα Βακχυλίδου ἐπιμικίων.*

7) *Ἵπόμνημα εἰς Αἰσχύλον. (?)*

8) *Ἵπόμνημα εἰς Σοφοκλέα.*

9) *Ἵπόμνημα εἰς Εὐριπίδην.*

10) *Ἵπόμνημα εἰς Ἴωνα.*

11) *Αἰ πρὸς Ἰώβαν ἀντεξηγήσεις.*

12) *Ἵπομνήματα εἰς Κρατῖνον.*

13) *Ἵπομνήματα εἰς Εὐπόλιν.*

14) *Ἵπομνήματα εἰς Ἀριστοφάνην.*

15) *Ἵπομνήματα εἰς Μένανδρον.*

16) *Φρυνίχου Κρόνου ἐξηγητικόν.*

17) *Ἀχαιοῦ ἐξηγητικόν. (?)*

18) *Ῥητορικὰ ὑπομνήματα.*

19) *Ἵπομνήματα εἰς Δημοσθένην.*

a. *Φιλιππικῶν.*

b. *ὑπὲρ Κτησιφῶντος.*

c. *κατ' Αἰσχίνου.*

d. *κατὰ Μειδίου.*

e. *κατ' Ἀριστοκράτους.*

f. *κατ' Ἀριστογείτου.*

g. *πρὸς Τιμόθεον.*

h. *πρὸς Νικόστρατον.*

i. *πρὸς Εὐβουλίδην.*

k. *κατὰ Νεαίρας.*

l. *περὶ τοῦ Ἀγνίου κλήρου.*

m. *κατ' Ὀνήτορος.*

20) *Ἵπομνήματα εἰς Αἰσχίνην.*

κατὰ Κτησιφῶντος.

21) Ἑπόμνημα εἰς Ἑπερείδην.

a. κατὰ Δημάδου.

b. πρὸς Ἀπελλαῖον.

22) Ἑπόμνημα εἰς Ἰσαῖον.

23) Ἑπόμνημα εἰς Ἰσοκράτην. (?)

24) Ἑπόμνημα εἰς Δείναρχον. (?)

25) Περὶ τοῦ δεκατεῦσαι βιβλίον.

26) Περὶ Ἀντιφῶντος. (?)

27) Θουκυδίδου βίος.

III. Opuscula grammatica.

1) Περὶ ὀρθογραφίας.

2) Περὶ παθῶν.

3) De latinitate sive περὶ Ῥωμαϊκῆς ἀναλογίας.

4) Πιθανά.

[5) Περὶ γεωγραφίας. (??)

a. περὶ Καβασσοῦ βιβλίον.

b. δῆμων ἀναγραφή.]

IV. Opuscula historiam fabularem, antiquitates, literarum historiam spectantia.

1) Ἐένη ἱστορία.

2) Μεταμορφώσεις. (?)

3) Συμποσιακά.

4) Σύμμικτα.

5) De Aeneae morte vera.

6) De patria Homeri.

7) Libidinosior Anacreo an ebriosior vixerit?

8) Sappho an publica fuerit?

9) Περὶ ποιητῶν.

Περὶ λυρικῶν ποιητῶν.

10) Περὶ παροιμιῶν.

11) Περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφὴ πρὸς Ἀσκληπιάδην.

12) Adversus Ciceronis de republica libros sex.

13) De lignorum mensuris et marmoribus.

[14) Περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας cf. IV, 3.]

V. Dubiae sedis fragmenta.

Habes igitur LIV operum titulos, quorum pars minima ita est comparata, ut librorum, quos dicunt, singularium (monographiarum) inscriptiones eas fuisse conicias (II, 11. IV, 5. 6. 7. 8. 11). Sunt quidem praeter hos libros vere singulares nonnulli etiam artioris ambitus, qui quidem citari quasi monographiae videntur, sed quae potius spatiosiores maioris voluminis partes habendae sunt, in tantam amplitudinem extentae, ut iusti fere libri ambitum explere possint (II, 25. III, 5 a). Cf. comment. III p. 12.

I.

ΔΙΔΥΜΟΥ ΛΕΞΕΙΣ.

1.

Διεφθορῦα λέξεις.

De argumento huius operis post Laurentium Lerschium in Sprachph. I p. 75 et A. Graefenhanium in Gesch. der class. Philol. p. 502 (cf. Th. Beccard. de scholl. Hom. Ven. p. 32) novissime dixit A. Nauckius de Arist. Byz. p. 164, 1 cuius verba transcripsisse iuvabit: 'Ceterum Didymi libellum contra Iubae operam directum fuisse haud scio an colligi possit ex Suida v. Ἰόβας κτέ.' In eo tamen falsus est Nauckius ceteroquin doctissimus, quod Iubam Didymumque in his voluminibus *σκωπτικὰς λαλιάς* tractasse statuit. *Λέξεις* enim *παρεφθορῦα* sive *διεφθορῦα* quae fuerit abunde patet e solempni grammaticorum loquendi usu¹⁾ Diod. Sic. I p. 355 Wessel.: *Κιμμερίους τούτους εἶναι βραχὺ τοῦ χρόνου τὴν λέξιν φθείραντος ἐν τῇ τῶν καλουμένων Κίμβρων προσηγορίᾳ* coll. Plut. Mar. p. 411 F Posidon. ap. Strab. VII 450 C.

Primum corrupisse nomina nonnulla Hesiodum Posidonio Apolloniatae asserenti fidem habet male credulus Ioannes Tzetzes exeg. in Iliad. 4, 10 ed. Herm. *Ποσειδώνιος ὁ Ἀπολλωνιάτης ὁ τῷ Ἡσιόδῳ μέμψιν ἐπάγων ὡς*

1) Hunc ipse illustravi in Philolog. III p. 342—344 N. 22 Nauckioque persuasi. Sed subitariis istis collectaneis et emendatiora et auctiora sunt ea, quae supra scripsi. Consulto delevi locorum par, Phot. praef. lex. p. 5 (= 3, 8) schol. Theocr. p. 964 Kiessl.

παραφθείραντί τινας τῶν λέξεων, τὸν Ὀϊλέα Ἰλέα εἰπὸντι τὸν νήδυμον ἤδυμον καὶ ἄλλα ἄττα τοιαῦτα. coll. Tzetz. l. c. p. 19 3. Sed ipsa voce *παραφθείρειν* grammaticorum quos novimus primus usus est Aristophanes Byzantius, hunc nisi parentem comminiscitur doctissimum scholium R N ad Eur. Tro. 89 p. 9 Kämpf. = p. 52 ed. Witzsch.: *χρόνου δὲ προϊόντος Καφηρεὺς ἐκλήθη* (sc. *Καθηρεὺς*) *παραφθειράντων τῶν ἐνοικούντων τὴν λέξιν.* Sequuti sunt Didymus et Iuba rex; deinde scholii in Apollonium II 709 auctor II p. 184 ed. Schaef.: *διὸ καὶ Λαρνασσὸς πρότερον ἐκαλεῖτο. ὕστερον δὲ κατὰ παραφθορὰν τῶν στοιχείων ἐκλήθη Παρνασσός,* coll. Steph. Byz. 225, 15 West. = 506, 10 Meinek. et. m. 655 6, sive is Theo fuit sive Lucius Tarrhaeus; Hermogenes ap. Walz. rhett. Gr. III 404 *τὰ ἀμαρτήματα κατὰ τὴν λέξιν κατὰ δύο τρόπους γίνεται, ἀκυρίαν καὶ παραφθορὰν — οἷον ὃ καλοῦσι διάζωμα εἴαν τις εἶπη διαζώστραν. ἢ τὸ ἀμωδεῖν ἀμωδεῖν καὶ τὰ τοιαῦτα.* Hinc Eustath. ad Dionys. Perieg. 140 *κατὰ τὴν παρὰ τοῖς ῥήτορσι inquit λεγομένην παραφθορὰν.* Phrynichus Arabs passim *παραφθ.* passim *διαφθ.* usurpavit, illud in app. soph. ap. Bekk. anecd. Gr. I 150, 31 s. v. *λαθαργὸς κύων,* hoc l. c. 67, 15: *Ἵρισχος ὃ διαφθείροντες οἱ ἰδιῶται βρῖσχον καλοῦσιν* cf. Lob. Aglaoph. 876 et in epit. p. 398 ed. Lob.: *Σκνιφὸς κατὰ διαφθορὰν οἱ πολλοὶ λέγουσι τὸν γλισχρόν κτέ.* Adde p. 300 *σίλφη* p. 311 *πρώτως.* Nec non Artemidorus Daldianus de somn. II. c. 3 per *διαφθορὰν Τήβεννον* a Temeno factum esse censet. vid. Reisk. ad Dion. Hal. AR. I p. 569. Reiff. ad Artemid. II p. 312. O. Mueller Etrusk. I p. 26, 2. Zenobius porro haud dubie is qui Apollonii Dyscoli *ῥηματικόν* in brevius contraxit ap. et m. 712, 43 Nicandrum forma *ἐπιλιζοντας ὄιστους* usum vituperat, quod *τοῦ λίγξε τὸ θέμα θελήσας εἰπεῖν ἐφθειρε τὴν τοῦ ἥχου μίμησιν.* Saepissime numero Stephanus Byzantius vv. *παραφθείρειν κατὰ παραφθορὰν παρεφθαμένως* utitur: 4, 18 Meinek. decessorem secutus Sophoclem iuniorem, Apoll. Rhod. I 932 interpretem; 143, 18 M. (64, 21 W.) coll. et. m. 167, 10; 236, M. (105, 30 W.) 180, 22 (81, 3) 217, 17 (97)

390, 9 (172, 33) 439, 7 (194, 25) 592, 11 (263, 25) unde ap. schol. Lucian. IV p. 149 Jacbz. pro *δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ἐν συνηθείᾳ κοττίζειν*¹⁾ ἀπὸ τούτου (τοῦ κοτταβίζειν) βαρβαρικῶς (sic Marc. exc. G; *βάρβαρον* editor) καὶ παρα- (sic V; Jcbz. cum C *παρακεκομμένως*) εἰρησθαι aut κατὰ παραφθορὰν aut καὶ παρεφθαρμένως praeoptaverim. Vin etiam plura exempla e recentioribus grammaticis petita? en tibi primum in rem nostram citabo testem praetextatum Ioannem Laurentium Lydum de magg. I 8 p. 127 Bekk. *καλοῦσι δὲ αὐτὰς οἱ μὲν Ῥωμαῖοι ἰούβας, οἱ δὲ βάρβαροι τούφας βραχὺ τι παραφθαρείσης τῆς λέξεως*: quo loco cave ne abutare, emendatione egere suspicans eundem Lydum de menss. p. 84, ubi *παρατραπίσης* eodem quo *παραφθ.* sensu usurpatum offendit: cf. de magg. II 4 p. 169 II 6 p. 171. Plusquam semel etiam Gregorius Corinthius hanc vocem adhibuit ap. Walz. rhett. Gr. VII 2 p. 1134²⁾, 1136, 1137, 1138, unde opportune edocemur inter *παραφθορὰν* et *βαρβαρισμόν* distinctum esse. Ab eodem Gregorio fortasse profectum est vile scholium ad Dionys. Thrac. *τεχν. παραγγελμ.* II 943, 2 *τὸ οὔτω παραφθορὰ τοῦ οὔτως*. Simplicii *φθορά*, exemplo a Iuba et Zenobio sumpto, unus e sequioribus grammaticis usus est et. Gud. 268, 50 *Ἰβυξ — ὅθεν γέρονε τὸ ἴβυκος, ἐνθεν ἐγένετο τὸ ἴβυκινίσαι, ὅπερ κατὰ φθορὰν γίννεται βουκινίσαι*. Hinc in et. m. 464, 45 pro *κατὰ μεταφορὰν* reponendum esse *κατὰ παραφθορὰν* opinanti Schneidewino Ibyc. fr. p. 3 imprudentius adsentatus

1) De cottabo Suidae testimonium citat Stephanus in Arist. rhet. ap. Cram. A. P. I 272 (cod. 1869 *σοῦ*^δ, 1957 ἢ *σονίδα*), cuius aetatem C. A. Brandisius in Philol. IV.1 p. 39 saeculum XI p. C. non superare e schol. ad Arist. p. 1373, 25 evicit. Decimo igitur saeculo, non, ut vulgo creditur, undecimo vixit Suidas, quem praeter Eudemum rhetorem, Helladium cett. Hesychii etiam Milesii *ὀνοματολόγον* (non dico suppositivum Meursii, sed genuinum deperditum) compilasse, id quod dudum suspicatus eram, constat nunc ex anonymi exc. in cod. Teller. nunc Paris. 2677 ap. Cram. A. P. I p. 11. — Eudemo Argivo rhetore uti licuit etiam Io. Sicel. Dox. ap. Walz. rhett. Gr. VI 384, 12 (de v. *παρίας* [sic] *ὄφεις*).

2) 1133, 12 lege: *ἐκούφισθεν δὲ τιθῆναι* pro *ἐκουφίσθησαν* et 1133, 14: *καὶ ὀρώμεν ἀνθοῦν πέλαιος Ἀργείων νεκροῖς.*

sum in Philol. III p. 343. Levio^rem enim medelam sufficere κατὰ μεταφθοράν et in et. m. l. l. et in Bekk. anecdd. I 435, 17 postea intellexi e Constant. Porphy^r. de adm. imp. c. XXIX t. III 136 ed. Bonn. ἡ δὲ κοινὴ συνήθεια ἢ πολλάκις μεταφθείρουσα τὰ ὀνόματα τῇ ἐναλλαγῇ τῶν γραμμάτων. Vulgarem loquendi usum sequitur Tzetzes ad Lycoph. 433 II 604 M. οἱ δὲ ἰδιῶται κατὰ ἰδιωτισμὸν παραφθοράν τοῦ ὀνόματος ἐποίησαν (το?) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ὑας Βοιωτίος ὕς Βοιωτίος et Philem. 162 Osann. Phavor. 1744, 36 Τέρετρον τὸ τρύπανον, ὃ δέλετρον καὶ τέλετρον Ἀσιανὴ τις γλῶσσά φησι παραφθείρουσα (Villois. διαφθ.) Eustath. Odys^s. 1550, 25 ὑπερτερία — βερτέρην κατὰ παραφθοράν. Evolv^{as} etiam Athen. III 90 A. Philostr. V. S. II 7 p. 553 ed. Olear. = 238, 14 Kays. Apulei. min. de orthogr. p. 94 Osann. Eustath. 956, 5 ζύγραστρον. Denique cf. quae infra disputabimus de Harpocr. 180, 26. Phot. 640, 3. 8. Eustath. Odys^s. 1935, 16. Idem quod παραφθ. est μεταλλοιοῦσθαι ap. Steph. 15, 22 W. παραγραμματίζεσθαι ap. Const. Porph. p. 64 ed. Bonn. Eustath. l. c. — Aliquammulta vocabula, quae occulto nominis indicio recens aetas corrumpit, congeri e Dion. Halic. possunt AR. I 31 p. 83 Rsk. 129. I 35 p. 90. Οὐϊταλίαν. μεταπεσεῖν δὲ ἀνὰ χρόνον τὴν ὀνομασίαν εἰς τὸ νῦν σχῆμα οὐδὲν θαυμαστόν, ἐπεὶ καὶ τῶν Ἑλληνικῶν πολλὰ τὸ παραπλήσιον πέπονθεν ὀνομάτων. Forsitan igitur Didymi 'de corruptis vocibus' opusculum pars fuerit amplioris de passionibus (περὶ παθῶν) voluminis. — Dion. Halic. II p. 251 Rsk. — Alius ordinis sunt πρωτότυποι διχογραφοῦμενοι τῶν ἐθνικῶν, quae libri ab Oro Milesio compositi est inscriptio (cf. F. Ritschel. de Oro p. 59) et μετονομασίαι Nicanoris. Exemplo sint Δώριον et Δώτιον ap. Steph. Byz. 258, 2, 3 Meinek. (114, 37 W.) Asclep. Myrl. schol. Theocr. I 118 p. 844 Kiessl. Steph. 72, 12. 81, 13. 83, 18. 90, 35. 95, 9. 101, 2. 121, 6. 163, 36. 226, 37. 288, 2 W. Quinct. I. O. I 5, 13. Latinorum grammaticorum loquendi usum cognosces ex Varron. LL. IV p. 4 *vetustas pauca nomina depravat multa tollit*. Quinctil. I. O. I 1, 13 *hinc enim accidunt et oris plurima vitia in peregrinum so-*

num corrupti et sermonis coll. I 6, 44. 45. Serv. Verg. Aen. XI 265 *eosque initio Nisammones postea corrupte Nasamones appellatos*. Macrob. Sat. VI 9: *Ergo bidennes primum dictae sunt, quasi biennes et longo usu loquendi corrupta est vox in bidentes*. Symmach. epp. I 1 p. 14 ed. Parei *Inde recens aetas corrupta Boalia Baulos nuncupat; occulto nominis indicio*. Quaecumque vocabula igitur aut longus loquendi usus aut barbari in peregrinum sonum corruperant, aut imperitorum rudiumque hominum inscitia depravaverat, aut denique vulgus prout aliud veriloquium sequebatur aliter pronunciabat, hae *παρεφθορῦναι λέξεις* nuncupabantur. Huc e graecis refero etiam *ἀποσκορακίζειν* (*ἐς κόρακας*) coll. Bergl. ad Alciph. I p. 234 W., *θράττειν* (pro *ταράττειν*); e latinis: *cum alter sodes ilicet ilico scilicet sis clam eccere edepol ennam eapse suopte cuncti macte mihipte nepus nudius tertius prox medius fidius*; Turcomanorum *Istambul*; e germanis: *bischof* (*ἐπίσκοπος*) *kirche kirsche butte* (*βύθος πίθος*) *schoppen* (ascopa *ἀσκοπιθύνη*) *zopf* (*τουῖφα*) *gaukler* (ioculator) *priameln* (praeambulari cf. Herder. opp. XX p. 213) *sammel* (*ἐξάμιτον*) *talisman* (*τετελεσμένον* coll. R. Unger. Theb. parad. p. 202. 380 Mullah. in Muetzell. Ztschr. f. Gymn. VI p. 649. 1852) *gurke* (*ἀγγούριον*). Vid. etiam C. T. Anton. in diss. de ling. gr. ad usum litt. latinae praef. p. 20 (Gorlic. 1850. 4).

Fragmenta.

1.

Athen. IX 368 B *Καὶ παρὰ τῷ τὸν Χείρωνα δὲ πεποιηκότι τὸν εἰς Φερεκράτην ἀναφερόμενον ἐπὶ ἡδύσματος ἢ παροψίς κεῖται, καὶ οὐχ, ὡς Δίδυμος ἐν τῷ περὶ παρεφθορίας λέξεως, ἐπὶ τοῦ ἀγγείου· φησὶ γὰρ*

*Νῆ τὸν Δί', . . . ὥσπερ αἱ παροψίδες
τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων,
οὓς ὁ καλὸς οὗτος ἀξιοῖ τοῦ μηδενός.*

Hesych. *παροψίς· ὄξυβάφιον ἢ ἐμβάφιον.*

2.

Schol. Ar. Avv. 768 (769) *Ἐκπερδικίσαι] Δίδυμος ἐν τῷ περὶ διεφθορίας λέξεως οὕτως· ἐπὶ ἰδὴ τὸν θη-*

ρευτήν ἢ πέριξ προκυνλινδεῖται αὐτοῦ, ἐπισπασμένη πρὸς ἑαυτήν. ὡς δὲ γίνεται περὶ τὸ ἀγρεῦσαι αὐτήν, οἱ νεοσσοὶ φεύγουσιν, εἶτα καὶ αὐτὴ διαδραῖσα, ὕστερον αὐτοὺς συναγει.

Hesych. ἐκπερδικῆσαι (Palmer. ἐκπερδικίσαι)· τὸ διολισθῆναι καὶ διαδραῖναι ἀπὸ τῶν περδίκων μεταφορικῶς. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρῶντας. Cf. Aelian. h. a. III 16. Abr. Gronov. animadv. ad h. l. p. 1005.

3.

Schol. Ar. Plut. 388. cf. indd.

2.

Ἀπορουμένης λέξεως libri VII.

1.

Testis est unus Harpocr. 54, 25 Δερμηστής· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Εὐπείθην. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ ἐν ζ τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. μήποτε δὲ μᾶλλον ἂν εἴη ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμηστής, ὡς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν 5 Μιλησιακῶν Ἀριστείδου: — Hesych. δερμηστής· ὁ σκώληξ ἢ ὁ σκῦς (Palmer. ‘vel σῆς leg. vel κίς’) ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων. Ἀρίσταρχος ὄψεως ὄφιν.

H. l. ὄψεως delendum est, e sequentibus Δέρξιος ὄψεως perperam iteratum, nisi duce lex. Seguer. in Bekk. anecd. I 240, 15 extrema Hesychii verba hunc in modum corrigere mavis ὄψεως εἶδος ἢ ὄφιν. ‘Harpocratonem’, ut cum F. V. Fritzschio loquar (in epistula de Sophoclis Niobe ad Burmeisterum data p. 43) ‘minime perceptum compilarunt Suid. s. v. et et. m. 257 (233), 36 Λυσίας μὲν τὸν σκώληκά φησιν οὕτω λέγεσθαι, Ἀρ. δὲ τὸν ὄφιν. εἴη δ’ ἂν μᾶλλον ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων. ἐκ τοῦ ἔδω.’ Cum Suidae verbis, quae in fine addidit — ἐτυμώτερον οὕτω καλούμενος facit etiam cod. mscr. Harpocr. Palat. 375 E omnium antiquissimus, nisi quod ἐτοιμώτερον proclivi librarii lapsu exhibet. Idem scripsit δερμαιοστής. voluitne δερματιστής h. e. δερματηστής, ut est in cod. Darmst. (N)? Ac grammaticus ille ab

Aristarcho Didymoque dissentiens, qui fieri potuerit, ut vocem *δερμηστής* significari tineam statueret, in propatulo est. Nimirum veriloquium originationemque *ἀπορουμένης* illius λέξεως aucupanti cum memoria ipsi vocabulum eadem nota signatum *ὠμηστής* suppeditaret, quod quidem grammaticorum fere omnium consensu e vocibus *ὠμός* et *ἔδω* compositum esse legeret, ipsum quoque quaesitum illud *δερμηστής* eiusdem fabricae esse facillime sibi persuasit. Atque habet profecto ista derivandi ratio quibus se tueatur quamvis paucissima nonnulla tamen haud imparilia exempla. Ut enim missum faciam tritum illud, de quo diximus, *ὠμηστής*, quode videsis et. m. 822 (745), Herodian. pros. II. A 454 X 67 p. 266 ed. Lehrs. Lehrs. Arist. stud. p. 311, anonymi sententiae favent primum *ἀλφηστής*, quode nuperime acutissime atque erudite ut solet C. F. Hermannus edisseruit in *Philol.* II 3 p. 428—40 437, tum quod idem in testimonium evocavit vocabulum *νήστης* (Herodian. epim. cod. Par. 2630 in Bekk. anecdd. III 1402 A. Wettin Herodian. p. 29 Schneidew. Simon. p. 128), denique *βρωμηστής* et. m. 215, 58 (*χορτοφάγος* Piers. Moer. p. 98 B). Quod si verum vidit anonymus, eorum codd. auctoritatem, qui *δερμιστής* exhibent, inferiorem esse habendam altera *δερμηστής* in aperto est, veroque proxime accessisse illud librariorum par, quod *δερμαιοστής* (? *δερμηστής*) vel *δερματίστης* h. e. *δερματηστής* exaravit: quamquam nullus equidem dubito quin recte Hermannus l. c. iudicaverit his usus verbis: ‘Doch ist es auch so nicht einmal noethig eine eigentliche syncope anzunehmen, um aus *ἄλφι* und der endung *ηστής* die Form *ἀλφηστής* hervorgehen zu lassen — wie selbst das obige *δερμηστής* ohne dazwischenkunft von *δερματηστής* gebildet ist.’ Qua in caussa iuvabit etiam Valckenarium contulisse ad Herod. VIII 95, ut idem monerat Herm. l. c. p. 437. Sed, ut hanc vocabuli intricantis originationem tuam feceris, quid iam quaeso fiet voci *σακκοδερμιστής*, a Sophocle in Troilo usurpatae testibus Hes. s. v. et Phot. 497, 3 ? *Σακκοδερμηστής*· ὄφιν σάκος ἔχον, οἱ δὲ σκώληκα παρόσον δερμιστής οὗτος. βέλτιον δὲ τὸν χαλκοῦν ἔχοντα δέρμα νοεῖν. ὡσεὶ ἔλεγε χαλκοδε-

μιστής. τὰ γὰρ σάκκη ἐπίχαλκα λέγει (l. — εται). Contra Palmerium, qui ὄφεις σάκος ἔχων correxit, et Albertium, ὄφιν σάκος ἔχοντα suspicatum, editam Hesychii lectionem tuetur Fritzschius his verbis p. 46 ‘Immo Aristarchus verissime perspexerat σακκοδερμιστής a Sophocle suo dici serpentem, cuius imago in summo clypeo expressa sit, quasi vernacule dicamus ‘*Schildschlange*’ coll. Aesch. Sept. 495.’ Atqui hoc si voluisset Aristarchus, dixisset opinor σάκος ὄφιν ἔχον (σημεῖον) ut est in schol. Taur. Eur. Phoen. 1108 vol. V p. 232 Matth. σημεῖον ἔχει γὰρ ἐν τῇ ἀσπίδι. Ego haud scio an huc pertineat alia quaedam Hesychii glossa: *Εἰλυσπᾶσθαι τὸ παραπλησίως τοῖς ὄφεσιν καὶ* (leg. ἦ) *τοῖς σκῶληξιν ἰέναι* cf. Hes. Ἴλυσπᾶσθαι. Animadvertas, quaeso, prae ceteris ad illud ὄφεσιν ἦ σκῶληξιν. Fieri igitur potest, ut tales fere Sophoclis versus Aristarchus Didymusque ante oculos habuerint: ὡς σακκοδερμηστής τις εἰλυσπῶμενος et — ὅς εἰλυσπᾶτο δερμηστοῦ δίκην. Namque formas etiam has: εἰλυσπῶμενος et εἰλυσπᾶτο interpretatur Hesychius, quem de εἰλύτιος quoque consulas. Quod si probabiliter coniecimus, σακκοδερμηστής idem fere animal intellegere debemus atque δερμηστής, e tinearum genere, quae hirtos setososque pelles roderent. Videsne quae tandem caussa grammaticorum facile doctissimos in tam diversas sententias distraxerit? Scilicet cum tantum perspicerent, in Sophoclis ll. cc. de animali quodam sermonem inici, quod, ne comparatio minus apta evaderet, ita fingeretur oporteret, ut et formae teretioris esset et tortus segniter daret, Aristarchus de serpente, Didymus de lumbrico, Orus vero, aut si quid video Cassius Longinus, utriusque opinatione posthabita, de tineis suo quisque iure cogitavit. Cui quidem rei comparandae Sophocles vocc. δερμ. et σακκοδ. usus sit, haud facile enucleaveris. Licebit tamen fortasse de eo undarum agmine cogitare, quod, cum lentiore movimine fluitaret, Aeoles σκῶληκας, reliqui Graeci κολοκύματα vocitabant; itaque vocabuli σακκοδερμηστής (de geminato κ cf. Lobeck Aglaoph. 845) veriloquio facile excusso, ‘qui hirtum pellem σακκόδεσμα, (similiter formatum est Apollodori Carystii ap. Poll. X 161 p. 443 Bekk σακκο-

πήρα et *σακκογενειότροφοι* in epigrammate ap. Athen. p. 162) comedit (ἔδω),’ longe valere iubebimus vitiosam scripturam *σακκοδερμιστής*, quantumlibet Fritschius obstrepat¹⁾.

3.

Λέξις τροπική.

Tertio loco nominamus Didymi *τροπικήν λέξιν*, qua de Meierus in comm. Andocid. VI 3 p. XIX 210 hunc in modum disputat: ‘Quod in Bekk. anecd. I 334 excitatur Didymus *ἐν τῇ τροπικῇ λέξει* fortasse verum est. Namque *τροπικήν λέξιν* et alii commemorant et Dionys. Halic. de vett. scriptorr. censur. p. 422, de iis quae Thucyd. propr. sunt II 1 p. 790 = p. 221 Krueg.²⁾; eam autem singulari libro complecti certe minus mirum, quam singularia lexica *καθαράς* aut *σεμνῆς ιδέας* aut *λόγου πολιτικοῦ* scribere, id quod factum esse docet Phot. codd. 146 sqq. Videndum tamen est, sitne *τραγικῇ* reponendum.’ At fidem habet lectio lex. S. Germ. ms. Quid enim? nonne *κυρίως* Attici *ἀγαθοεργούς* dixerunt beneficos, *τροπικῶς* vero Lacedaemonii quinos quotannis ex equitum ordine egressos?

1.

Bekk. I. c. *ἀγαθοεργοί· Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασάμενους τι. ἔστι δὲ καὶ ἀρχὴ τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ ἀγαθοεργοί. ἄρχουσι δὲ καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρανομησάντων, ὧς φησι Δίδυμος ἐν τῇ τροπικῇ λέξει.* Cf. de his Lacedaemoniorum benefactoribus doctum Anglum in Steph. thes. G. L. I 1 p. 142, 143 ed. Didot. Manso. Spart. I 1 p. 153 O. Mueller. Dor. II 241 (add. L. Bachmann. anecd. I 18, 19 et ‘schol. Aristid. II p. 172’ e Schneid. lex. I p. 4).

1) Reiskius ap. Schaef. app. crit. Dem. IV p. 28, qui Harpocr. s. v. *ὁ κάτωθεν νόμος* e Didymi volumine *περὶ ἀπορονμένης λέξεως* fluxisse suspicatur, erroris manifestus est.

2) Adde Dionys. Hal. ep. ad Cn. Pomp. II 6 = p. 18 Krueg. II 13 p. 23, de Thucyd. iudic. XXII p. 125 XXIII 4 p. 127 XXIV 1 p. 128 L 2 p. 204. Walz. rhett. Gr. III p. 581, 7. Schol. Eur. Med. 899. Schol. Soph. OT. 56.

4.

Λέξεις Ἱπποκράτους.

Scrpsit idem λέξεις Ἱπποκράτους teste Erotiano p. 12 ed. Frz. τῶν δὲ γραμματικῶν οὐκ ἔστιν ὅστις ἐλλόγιμος φανείς παρήλθε τὸν ἄνδρα. Ἔτι δ' Ἀρίσταρχος περὶ ὧν γεγράφασιν Ἀριστοκλῆς καὶ Ἀριστοπέας οἱ Ῥόδιοι. καὶ μετὰ πάντας Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς. Locus miro modo turbatus est, nec nisi audacius transpositis verbis facile sanandus. Equidem non dubito quin huic meae coniecturae assensum praebituri sint lectores: — τὸν ἄνδρα. Καὶ γὰρ ὁ ἀναλεξάμενος αὐτὸν Εὐφορίων πᾶσαν ἐσπούδασε λέξιν ἐξηγήσασθαι διὰ βιβλίων ἕξ, περὶ ὧν γεγράφασιν Ἀριστοκλῆς καὶ Ἀριστέας οἱ Ῥόδιοι. ἔτι δὲ Ἀρίσταρχος καὶ μετὰ πάντας Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς. Pro ἀναλεξ. Meinek. anall. Alex. p. 29 rescribi iubet ἀναδεξ. αὐτὸν subauditque Lysimachum Coum: fortasse recte, fortasse non recte. Etenim praelegendi notio nonnumquam verbo ἀναλέγεσθαι exprimitur: cf. Lucian. enc. Dem. XXVII t. III 510 Rz. F. Jacobs. ad epigr. Callim. 60 schol. Dion. Thr. 725, 31. Aelian. v. h. XIV 20. Xenoph. anab. II 1, 17 ed. Krueg. p. 61 a. 1845. Asclepiad. epigr. inter Iensian. n. 757 p. 157 Rsk. Itaque Erotianus hoc fortasse voluit, ut Hippocratem ab Euphorione non modo sex λέξεων libris illustratum, sed etiam cum discipulis lectum esse innueret. Ut vero largiar, Erotianum ἀναδεξάμενος scripsisse, tamen αὐτὸν ad Lysimachum respicere nullus umquam crediderim, sed Λύκον correxerim, ut Lycus intellegatur Neapolitanus medicus nobilissimus, quo de vid. Plin. h. n. XX 20 XXX 1 Erotian. p. 216. Neque vero criticis inaudita est permutatio vocc. αὐτός et Λύκος vid. R. Unger Theb. parad. 384 (coll. et. m. 593, 27). Idem mendum tolle ex Steph. Byz. 173, 10 M Βοιωτία — γενέσθαι δέ φασι Βοιωτὸν Ἰτῶνου τοῦ Ἀμφικτύονος τοῦ κατ' αὐτὸν νεωτέρου τῶν Δ. καὶ Π. παιδων. A. Meinek. '10. κατὰ τὸν? ut exciderit scriptoris nomen [?]' ; immo κατὰ Λύκον. Schol. Apoll. Rhod. I 741 ὁ δ' αὐτός καὶ Φερεκύδης; leg. me iudice ὁ δὲ Λύκος καὶ Φερ. Suid. II 1 p. 8. ὡς δὲ αὐτὸς ὁ τὰ περὶ

Θηβῶν συντάξας; immo ὡς δὲ Λύκος. Evolvas de Lyco G. I. Voss. scr. hist. gr. p. XII p. 112 ed. A. Westerm. A. Nauck. in cens. Muell. h. Gr. II 370 add. IV 657 Tycho Mommsen. in Ztschr. f. AW. 1848 n. 17 p. 129 I. Resler. de schol. Pind. Isthm. Vrat. 1847. 8° p. 13 sqq. In Dionis Chrys. or. VII §. 17 I 117 ed. Emper. cod. Vat. 91 H pro πρὸς ἄνθρωπον (h. e. ἄνον) ἐμάχοντο exhibet πρὸς αὐτόν; voluit λύκον. — In seqq. intellegi non poterant ἔτι δ' Α. περὶ ὧν κτε. itaque transpositio lenissima visa est mutatio. — Aristeam grammaticum qui περὶ κθαροφῶν scripsit cognovimus ex Athen. t. III. p. 1386 Ddf. fortasse ab Hippocratis interprete glossarumque enarratore non diversum atque per totum studiorum curriculum Aristoclis Rhodii comitibus accensum. Longe igitur absit Ἀριστόβουλος (ms. Steph.) et Ἀριστογοίτων Franzii coniectura intrusus coll. Plin. h. n. XXVII s. 14. De Aristocle Rhodio (medicum cognominem adhibuit Galen. φαρμ. κατὰ τόπ. VI 1 VIII 7 t. II p. 243) grammatico et rhetore Strabonis aequali vid. Strab. XIV 2 p. 655. Dion. Hal. Dinarch. 8 Varr. LL. IX p. 162, 179 Ammon. p. 54 Valck. (περὶ ποιητικῆς). Eundem intellegit A. Meinek. exx. phil. in Athen. spec. II p. 36 ap. Ath. I 22 A IV 174 C XIV 620 C 630 B (περὶ μουσικῆς. περὶ χορῶν). Neque vero improbabilis haec est v. d. opinatio. Ut enim ap. Ammon. l. c. Tryphoni Aristocles Rhodius adiungitur, ita Athenaeus IV 174, postquam Aristoclis sententiam exposuit, Tryphonem loquentem introducit. Neque ille Aristocles alius videtur, ad quem data epistula respondit Apollodorus nescio quis¹⁾, unde Athen. XIV 636 F nonnulla haud indigna relatu visa excerptis. Aristocli grammatico libros περὶ διαλέκτων (του?) vindicare non dubito, quos excitat Herodian. π. διχρ. 370 Lehrs. Cram. ann. Oxx. III 299, 1 Drac. de metr. poet. 41, 16 Herm. (vid. G. Koen. Greg. Cor. p. XVII ed. Schaef.) ann. Oxx. I 231, 28 et. m. 545, 5 et. Gud. 353, 36 schol. Opp. hal. I 223. Deinde haud dubie idem Ho-

1) Sunt enim qui Atheniensem, sunt qui Cyrenaeum intellegere malint, cuius memoriam resuscitaverunt Galeus diss. de scr. myth. 3 Heyn. ad Apoll. IV p. 1174 Thrigius in Cyrenaic. p. 369 sqq.

merum recensuit schol. Hom. Il. T 218 p. 523; et siquidem Proclum in Tim. p. 27 recte interpretor, ubi Bergkii Aristoclis nomen restituendum esse vidit, iis etiam scriptoribus accenseri debet, qui de diebus festis data opera inquirerent. Praeterea Aristoclis nomen passim occurrit, ita tamen ut Rhodium innui pro certo affirmare vix ausis. Meursius quidem in notis ad Aristox. p. 145 sq. historiae scriptorem (*ἐν γ' Ἰταλικῶν*), quem Clemens Alex. VI p. 267 et Plut. p. m. c. 25, 41 in testimonium vocarunt, a Rhodio diversum non esse putat. De A. paradoxographo cfr. A. Westerm. praef. p. XXIV et 161. Huiusce notitiam debemus Plut. p. m. 29 II p. 312 E Stob. floril. LXIV 37 (*ἐν α παραδόξων*) Aelian. h. a. XI 4 schol. Pind. Ol. VII 66 Apost. prov. 14, 70 Arsen. viol. 385 coll. Voss. hist. gr. praef. X et 402 ed. West. 1) Librorum par de rep. Lacedd. compositum (Ath. IV 140 B) equidem ut ab A. Rhodii studiorum ratione alienissimum arbitror, ita Aristocli Messenio peripatetico aptissime mihi convenire videntur, nisi forte nomen depravatatum est, et Athenaeus hoc quoque loco ad Aristocratis Laconica respexit, ut III p. 82. cf. Westerm. ad Voss. p. 403. Ac peripatetici quidem philosophi cum summo cum studio de rebus musicis commentati sint, possit aliquis hoc argumento fretus ex iis etiam operibus opusculisque, quae supra in Rhodii officina excusa esse suspicati sumus, nonnulla ad Messenium peripateticum 2), incertae aetatis homi-

1) Hunc fortasse usurpavit Phot. 270, 24 *Μίνθα* — *Ἀριστοκλῆς* δὲ ἐν τῷ περὶ γιγάντων διαπλασθῆναι τὸν ἐπ' αὐτῇ μῦθον διὰ τὸ καρπῶδες (l. κοπρῶδες) εὐρεθῆν [τῷ] καταφρονηθῆναι τὸ φυτόν. De gigantibus teste Cram. AP. II 380, 10, si credere dignum est, etiam Seraeus librum singularem composuit. Cramerus l. c. *Σέργιος* scripsit pro cod. *Σεραῖος* coll. Symeon. Logoth. Chron. reg. 1712. At Sergium Atheniensem, quo de cf. et. m. 222 Choerob. Bekk. 1288 Phot. Myriob. 283 b, 28 Bekk., de gigantibus scripsisse, quis est qui credat? Fortasse commendabit sese emendatio *Σερῖνος* h. e. *Σερῆνος*. Apud Io. Antioch. 2, 13 Muell. p. 541 legitur *Σέρβιος* e coniectura.

2) Huius fragmentis, quae Ions. scr. h. phil. IV n. 8 p. 250 ed. Dorn. et Westerm. ad Voss. III p. 402 collegerunt, adde duo ex Ioanne Alex. gramm. ap. A. Mai. in spic. Rom. vol. II p. 392 coll. praef. p. XX.

nem, referre malle. Sed res non extra dubitationis aleam posita, satiusque videtur ab Heynii ad Apoll. IV 1172 pendere iudicio in hunc fere modum disserentis: ‘poterat de Ar. peripatetico in mentem venire, de quo egit Ionsius IV p. 330; verum Aristoclem ἐν τῷ περὶ χορῶν laudat ipse Athen. IV p. 174 C, ubi de organis hydraulicis agit, ut adeo de grammatico libello super nominibus musicorum instrumentorum agi putem. Epistulae eiusmodi grammaticis de quaestionibus fuere multorum, v. c. Lyncei Samii ap. Ions. II 2 p. 123¹⁾.’ — Antigonus grammaticus, quem in praef. l. c. laudat Erotianus, recurrit p. 312 πηνιρά. Iterum Antigonus in contubernium Didymi venit ap. schol. Ar. Avv. 299 coll. Hesych. II 217 κείρουλος. Schol. Eur. Phoen. 150 V Cob. Hic est procul dubio Antigonus, quo nemo frequentius citatur in scholl. ad Nicand. ther. 94, 215, 377, 575, 585, 748, 781, 849. Schol. Hom. Il. Ψ 319. Didymum, opinor, Erotianus innuit Chalcenterum: quamquam moram inicit et. Gud. 81, 43 ἀρτηρία — Δίδυμος ὁ νεώτερός φησιν ἰατρῶν παῖδες φλέβα αἵματος, ἀρτηρίαν δὲ πνεύματος ἀγγεῖον. Didymum Alexandrinum iuniorum (τὸν νέον) etiam Suidas novit. Tenebras non pellit Fabricius B. G. XIII 141. Cf. Schol. Soph. Trach. 1056. ἀρτηρίας) τὰς φλέβας.

5.

Λέξις κωμική.

1.

Didymi λέξιν κωμικήν adhibitam esse ab Hesychio ipso fatente in epistula ad Eulogium²⁾ [p. 22 ed. Ranke],

1) A. noster, cum post Euphorionem Aristarchum aliosque huius gregis grammaticos vixisse tradatur ap. Erot. l. c., Carystius, qui sub Ptolemaeis Lagida et Philadelpho vixit (Voss. p. 114 W) intellegi nequit. Cf. etiam Clinton. fast. hell. 3 p. 35, 513 et Westerm. paradox. praef. p. XIX.

2) ‘Ignotum hominem’ dicit Rank. comment. de Hesych. p. 8. Sed Eulogii scholia usurpavit, qui de voc. ἀφίγμεθα exposuit ap. Cram. A. P. IV p. 21. Scholasticum huic cognominem expilabat et. m. p. 638, 32 οὐχ ἄπτομαι 809, 30 χέω, unde et ἀπορίας καὶ λύσεις et περὶ δυσκλίτων φημάτων eum scripsisse discimus, et. Gud. 165, 2 ἐκτετην. cf. Fabric. bibl. Gr. t. X p. 34.

οἱ δὲ τὰς κωμικὰς ἰδίᾳ καὶ τὰς τραγικὰς, ὡς Θεῶν καὶ Δίδυμος καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι, Meinekius statuit in quaest. sc. III p. 5, quem Bergk. in comm. de reliqq. com. Att. p. 66 sequitur, iusto hoc quidem fretus auctore, ut videtur, cupidius. Ita enim hic locus comparatus est, ut ne hoc quidem dignosci possit, utrum Hesychius Didymi adsiduum illam atque ferream industriam omnino in lexico comico condendo positam fuisse dicat, an tortuosiore quendam verborum structuram aucupatus, priora illa verba τὰς κωμικὰς ad Theonem solum, posteriora, quae tamquam ex adverso ponuntur, τὰς τραγικὰς, ad unius Didymi memoriam referri voluerit: namque τραγικὴν λέξιν Didymi, opus spatiosissimum, laudant Harpocrat. 134, 2 Bekk. et Bekk. anecd. p. 349, 6. Sed ne comicorum quidem vocabulorum supellectilem neglectam disiectamque iacere voluisse Didymum, id quod ex Hesychii verbis erui nulla arte potest, forte fortuna Orus Milesius auctor gravissimus edite testatur in et. msc. bibl. reg. ap. Ruhnck. in praef. ad Hes. p. IX. *καρύκη*] ὁ δὲ Δίδυμος Λύδιον βρωμά φησιν — φησὶ γὰρ ἐν τῇ κωμικῇ λέξει ἐκ πολυτελοῦς σκευασίας συγκείμενον· ἐγὼ δὲ (sc. Orus) οἶμαι κτέ. coll. cod. Par. 2630 ap. Bekk. anecd. III 1386, quod F. Ritschel. de Oro p. 70. et. m. 492, 52. *Καρύκη*· Ἐψημά τι δι' αἵματος καὶ ἀρτυμάτων παντοίων. ὁ δὲ Δίδυμος Λύδιον βρωμά φησιν ἐκ πολυτέλους σκευασίας συγκείμενον· ἐγὼ δὲ οἶμαι καρύκην (sic) αὐτὸ λέγεσθαι, ἐπειδὴ μέλαν ἐστί. Φησὶ γὰρ ἐν τῇ κωμικῇ λέξει οὕτω· Ἐκαρύκιον, καρνοβαφές καὶ κάρνος ῥόος· ὁ μέλας ῥόος· Οὐκοῦν ἐκ τούτου οἶμαι λέγεσθαι καρύκην. et. Gud. 301, 37 ἐν τῷ κωμικῷ (h. e. λεξικῷ). Videtis praeterea Athen. XII 516 Phot. 134, 4 Suid. II 1 p. 85 Bernh. L. Bachm. anecd. 268 Moer. Att. 200, 34 ed. Bekk. Erotian. 204, 6 Galen. lex Hippocr. 492 ed. Franz. Schol. Lucian. vol. IV p. 51 ed. Iacbz. Hesych. I 157 *καρύκη*. *καρυμνόν*. *καρυχροῦς*. Theognost. II p. 110, 11 Cramer. — Martin. p. 387 Nunnes. ad Phryn. p. 69 I. Pierson Moer. p. 220 B F. Poppo ad Xen. Cyr. VIII 3, 3 A. Meinek. Menand. p. 179.

Quae cum ita sint, perquam sane credibile est, Dioge-

nianum utramque Didymi farraginem periergopenetibus suis intexuisse, indeque singulas quasque glossas amplissimo suo glossarum corpori inseruisse Hesychium. — Ipse Hesychius Didymo terdecies¹⁾ testimonium denunciat s. vv. * *Αύλις* [?] *βρίκελλοι* * *έπωβελία* (perperam Ioannes Pricaeus et ed. LB 1668 *έπώζειν*) *κορσάκις* * *Λαπέρσαι* *λέσπιν* *Λιμοδωριείς* *Μοσυνικά* *μαζονομεΐα* *Μυκέρινα* *οΐσπώτη* *Σαμιακός* *τρόπος* *σισύμβριον* *σκινθαρίζειν*. Ex his glossis, quas stellulis notavi, prima Homerum (Il. A 38), secunda Demosthenem (de coron.), tertia Sophoclem (Strab. VIII p. 364) spectare videntur. Ambigi etiam de v. *λέσπιν* possit. At reliquarum ea est facies, ut socco eas originem suam debere confestim tibi vel non monitus persuadeas, etiamsi singularum sedes accurate indicari non possit. Illustremus singulas.

2.

Hes. I 767 *Βρίκελλοι*. *οί μὲν τοὺς ἰστόποδας ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τοῦ ξύλου, οἱ δὲ βαρβάρους. Δίδυμος δὲ τὰ τραγικά* [?] *βαρβαρικά* *προσωπεΐα παρὰ Κρατίνῳ, οἷον βροτοῖκελοι ἐν Σερίοις* (—*φίοις*). Accuratus et. m. 213 = 194, 40 *Βρίκελλος*. *ἔστι βαρβαρικὸν τὸ ὄνομα. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων βαρβαρικῶν καὶ εἴρηται οἷον εἰ βροτῶ εἴκελος ἢ Βριξίν εἴκελος. Βρίγες γὰρ ἔθνος βαρβαρικόν. ἄλλοι δὲ βρικέλλους τοὺς κελεύοντας* (l. *κελέοντας*) *παρὰ*

1) Manifesti enim erroris sunt Io. Pricaeus in ind. Hesych. edit. Apulei. adnex. p. 745 et Albertius Hes. II p. 224 quartum decimum locum addentes: *κέλεται* *δέδυμος*. *παρεκελεύετο ἢ ψυχή*. Fugit enim VV. DD., prava cod. lectione deceptos, notus Homeri versus Il. K 534 *ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός*, id quod dudum animadverterunt Soping. Heins. Brun. Is. Voss. I. F. Gronov. Similiter lapsus est I. Richter de Aesch. et Soph. interpp. gr. p. 93 qui lectionem Suidae II 1 p. 83 *κάρτα ἐπαφρόδιτος*, a L. Kustero ex optimo cod. Par. A revocatam, infeliciter denuo aggressus perturbat, ut Epaphroditum grammaticum in *λέξεων* opere Sophocleas quoque glossas tractasse demonstrat. At verba *κάρτα ἐπαφρόδιτος* Cl. Aeliani esse iuxta cum doctioribus fugit Richterum. Valent i. q. *λίαν ἐπέραστος*. Cf. nunc Dindorf. Schol. Soph. Ai. 554. Schneidewin. in Iahn. Jahrb. f. Phil. u. Paedag. LXVII 5 p. 509.

τὸ βροῖ καὶ τὸ κέλομαι ἢ τοὺς ἰστόποδας. Cum Didymo Hesychii facit Pausanias ap. Eustath. 1395, 49 R Odyss. A p. 26, qui nostro utitur etiam ap. Eustath. 1039, 37. Sub οἱ μὲν fortasse Lycophro, sub οἱ δὲ Eratosthenes latet. Cyrenaei enim Hesychio teste βροικὸν vocitabant βάρβαρον. Phoenices teste Steph. Byz. 340, 14 κέλλα nominabant ἰστόν (*malum*). — De textorii mali, unde stamina deducuntur, pedibus, sive telae statuminibus vid. Xyl. Berk. et Verheyk. ad Anton. Lib. p. 51 Teuch., Valck. et Heinrich. ad Theocr. XVIII 34 Valck. Adon. 35 p. 337 I. G. Schneider. in ind. *scr. r. r. tela* et Lex. Gr. I 74 ἀμφικέλεμος. — Etiam βρέτας παρὰ τὸ βροτῶ εἰκέναι derivat et. Gud. 114, 10. Adde Creuz. Symb. II 343 (a 1820) N. Sparschuh kelt. studien I p. 122. Synonyma sat multa congressit Eustath. in Ion. Damasc. hymn. pentec. ap. A. Mai. spic. Rom. V p. 315 βρέτας, βρέτος, βρετέτας, δείκηλον, (Welcker syllog. epigr. p. 3, 214) εἶδωλον, εἰκῶν, κεράμβηλον (Lobeck. Aglaoph. II 972). — Cfr. Meinek. Com. I p. 140 N. Sparschuh in Schneidew. Philol. V 2 p. 272.

3.

Hes. II 321 Κόρσακίς. τράγος. (Bergk. comoed. Att. p. 66 κόρσακίς τράγος) παρὰ Κρατίνω. Δίδυμος ἤκουεν ἀπὸ τῆς κόρσης. Κόρσαι γὰρ τῆς Κιλικίας. 'For san quoniam tonderi hirci solent et inde fieri cilicia.' H. Steph. 'Ind. L. κορσάτης. Cl. Salm.' Albert. p. 322. Cf. Hesych. Καρικὸς τράγος. Verum vidisse Stephanus videtur. 'De caprarum pilis in usum castrorum et vestimentorum adhibitis' v. Plin. h. n. VIII 76 Callisth. Olynth. ap. Cl. Aelian. h. a. XVI 30 Verg. Geo. III 313 Serv. et Philarg. l. c. II 278 Lion., Procop. B. P. II 26 = t. I p. 271 Ddf. Colum. r. r. VII 6 Varr. r. r. II 11, 11 Prudent. Cathem. I 7, 151 p. 30 Heins. (Amst. 1667) Suid. II 1 p. 254 Bhdy. Diogen. V 54 Vat. App. II 32 Arsen. p. 319 Hes. II 258 et 141 et. m. 513 = 465, 41. Fabr. thes. LL. *cilicium* Ducang. Gloss. κιλίκια. Iungerm. ad Long. past. p. 259 ed. Seil. Tournef. voyag. du levant I 337 Lupar., = II 22 LB. C. Dufresne nott. ad Io. Cinnam. p. 349, 350 ed.

Bonn. Psell. de re med. ap. Ideler. phys. et med. Gr. I p. 202. Corsae si Ciliciae oppidulum fuerunt, reconditiorem doctrinam eruit Didymus: aliunde certe Corsas non novimus. Inaudivimus tantum fluvium Cersum (*Κέρσον*, v. l. *Κάρσαν*) ex Xen. exp. Cyr. I 4, 4, cui nunc H. Kieperto teste *Merces* nomen est. *κορσοῦν* Hes. explicat *κείρειν* et cui primo abrasa fuit barba *Κόρσην* dictum esse Athen. XIII 565 B testatur. — Num *κορσήκης* ut *ξυρήκης*? an *κόρσα* IC: *τράγοις*, ut alterum IC e dittographia prognatum sit? — De K et IC confusis v. Schaef. Apoll. Rhod. II p. 280 Bast. comm. pal. 720. Greg. Cor. p. 167, 244 Schf.

4.

Hes. II p. 454 *λέσπιν μεγάλην ὑδρηλήν. Δίδυμος τὴν καταδυομένην εἰς πέλαγος πέτραν. οἱ δὲ νοτεράν. ἄλλος δὲ σπιλάδα βαθεῖαν. οἱ δὲ λόχην.* Sic enim locus mihi scribendus videtur. Cod. *ἰδρυλήν* et *δεσπίδα*¹⁾. Guyetus *λέσπιν* pro *λίσπην* i. e. *λείαν λισσάδα πέτρην* accepit. Scalliger volebat *ἄλλοι δ' ἀσπίδα*, Salmasius *λεσπίδα* et *λεύχην*. Schneider lex. Gr. I p. 391 *'aus der stelle irgend eines alexandrinischen dichters, wo λεσπίδα oder ἐλεσπίδα πέτραν vorkam.'* (v. c. Theocr. 22, 37 *ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ*). Non accedo. Apte tamen contendit Schneiderus l. c. *ἐλεσπίδας* Ap. Rh. I 1266, dictionem solitariam, ubi schol. Pariss. (at vid. H. Keilii obss. critt. in Cato. et Varr. p. 86) haec adnotant: *ἐλεσπίδες δὲ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι παρὰ τὸ λέπεσθαι ὑπὸ τε ἀνέμων καὶ ἡλίου. Διὸ καὶ λέπας τὸ τοῦ ὄρους ἀκρωτήριον λέγεται. Εὐριπίδης· καὶ Κιθαιρώνος λέπας.* Copiosiora sunt edd. scholl. II p. 439 Schf., quae iterum passim mutat et. m. 328, 22 (cf. Bourdel. Heliod. p. 4 Valck. Ammon. p. 139). Huc pertinere

1) Cave ne *δεσπίδα* ferri posse statuas, in comparationem vocatis quae Maittair. p. 376 A 379 C collegit, permutatorum Δ et Λ exemplis. Pergaeorum enim dialectum hanc permutationem poscere adnotat Salmas. ad Hesych. I 911. Sequitur sub ΔΕCΠΙΔΑ latere nihil aliud nisi ΔΕ CΠΙΛΑ ΔΑ. [Ap. Long. Past. III 16 leg. *ὡς παρὰ τὴν (γυναικὸς) καλύβην τὴν τῆς τικτούσης, nisi γυναῖκα κασάβην τὴν τίκτουσαν* mavis. cod. λαβήν.]

suspicio etiam Hes. κλέπας· νοτερόν πηλῶδες ἢ ὑγρόν et κλέπος, quo de loco cf. Schneid. lex. Gr. I p. 674. Lobeck. techn. p. 315. Verbis illis poetae anonymi scopulum descriptum fuisse puta, qualem adumbrat Ov. Met. IV 524 sqq. IV 729 sqq. Mittimus vocabuli originationem. Hoc constat, si Buttmanno fidem habes (lexilog. I 195, 7), genuinam illius formam litera ε non caruisse, quam usus poeticus abieciisset. Enim verborum initio, nisi ab ε ordiantur, non abundat. Itaque huc in comparisonem venire non debent *έίκοσι έέρση έεδνα έέλδωρ* cett., de quibus Maittairius p. 298 A = 397 St. neque *χωήν άντι τοῦ έδει χωρίς τοῦ ε* schol. p. 448 Bekk. Sed parilitatem agnoscunt primum in vulgus nota: *έχθές χθές, έχθεσινός χθιζός* Trypho ap. Apoll. d. adv. 556, 30, ubi p. 557, 26 inter alia minus uti diximus apta comparantur *έθέλω θέλω* (Dionys. ap. Eustath. p. 800, 28 Moschop. p. 10) *έρυτηρες ϕυτηρες* (coll. Bekk. anecd. II 937, 23 et. m. 405, 22 Piers. ad Moer. p. 296 [402]) *έθειημοί* et. m. 318, 42; *έκεινος κήνος τήνος έκειθεν* et. m. 58, 23—54 similia; *έρεύγειν, ructare, έίση ίσος, ένέρτεροι νέρτεροι, ένερθεν νέρθεν* Hes. II 670, *έίσκω ίσκω*; deinde rariora *έορτή όρτή* Hes. II 790; *έν ης νης* Hes. II 679; *έρινεός ϕινεαί μελαίνοι ισχάδες* Hes. II 1115, quod minus feliciter tentavit Alberti. *έκνεφίας κνέφας* id., *έρωδιός ϕωδιός* Herod. dict. sol. 13, 10; *έφετμαί φετμαί* Hes. II 1501; *έφετινδα φεννίδα* Hes. II 1499 (Palmer. *φαινίνδα*); *έτώσιον τηῦσιον*, Alb. ad Hes. II 1383; *έλεγαινειν*, unde *Έλεγητης* et. m. 152, 59 et *Έλέγη* Ael. v. h. III 42, — *λέγαι γυναικες* Archil. fr. 168 Bgk., siquidem Epaphroditus Archilochum recte intellexit; *έτήτυμα τητύμα* Hes. II 1383; *έπειγω πιέζω* Buttmann. lexil. I p. 275; *ήπεδανῶ — πεδανῶ* Io. Chius Agem. fr. 4; *ές κόρακας σκορακίζειν, ήλύγη λύγη, ήβαιόν ήβρέτας βρέτας, Ημιμάλλονες Μιμάλλονες, ήμύω μύω, ήελεοῦσιν έλεοῦσιν* Hes.; *ήερέθονται έρεθίζονται* schol. Hom. II. Φ 12. Deinde fuerunt, qui *χείρ* quasi *έχειρ* ab *έχω*, *νίκη* ab *ένικη* derivarent, quod indicasse satis habeo: cf. et. Gud. 409, 40 et. m. 605, 50, quem locum ex Apoll. Dysc. fluxisse apparet. At Hesychii inscitiae

originem debent *ECTPHNEC CEIPHNEC* I p. 1471 atque in capite mutilata mihi videntur Hes. *έλοφόν* et *έτανηλε-γέος μακροκοιμήτου*. Lege *κῆρε τ.* Hom. II. Θ 70. Etiam *κηνυσσόμην· είδωλον έγενόμην* (Hes.) in *'κηνυσσόμην* mutandum est. Cf. Aesch. Cho. 192. — Hes. *'πιπάλων* spectat ad Aesch. Cho. 152. Glossa Didymi est. Hes. 966 *πιτίμια τὰς άξίας τιμωρίας πιτίμιά φασιν* respexit integrum vocabulum *έπιτίμια*, etiam Sopingio arbitro: 'respexit nimirum ad locum Sophoclis Elect. 1396 (al. 1383) *τὰ 'πιτίμια* vel ad Aesch. Pers. 825. Sept. 1005. Prom. 77. Neque *πίχειρα* Hes. II p. 968 ullus umquam Graecorum dixit, sed *τὰ 'πίχειρα* Aesch. Prom. 819 Didymus in lexicon tragicum recepisse videtur.' (SCHR.) Byzantii quidem *Ξάδιος* dicunt pro *Έξάδιος* schol. Hom. II. 25 b, 15. 22. *Πίταυρα* pro *Έπίδανρος* (Constant. Porphy. III p. 136 ed. Bonn.) *πιγκέρονης* i. e. pincerna pro *'πιγκέρονης (έπικιρονῶν)* Goar. ad Codin. p. 24 n. 14 Ducang. Gloss. Gr. s. v. Reisk. ad Const. Cerim. II p. 172 ed. Bonn. Cf. de *ε̄* abiecta vocali initiali L. Kuster. diatr. Anti-Gronov. p. 50 I. Taylor. lectt. Lys. p. 701 A. Salmas. HA II p. 99 Hemst. ad Ar. Plut. p. 159 Reisk. l. c. p. 671 Boeckh. ad Plat. Min. p. 148 Buttm. lexil. I p. 145 Matth. gr. gr. I p. 50 sq. §. 11.

Iam si veriloquium quaesiveris, primum se obfert Hes. *λεπειν τύπτειν. έλέπουν οϊον έλέπιζον, έτυπτον, έμαστίγων*. E *λέπω* sive integriorē *έλέπω* nascitur verbum paragogenicum *λεπίζειν* unde, qui eo praeter et. m. 328, 2 utitur, Orus et. m. 724, 4 derivat *λεπίς*, inserta literula *σ* in *λεσπίς*, *έλεσπίς* mutatum. Cum ipsa radice *ΛΕΠ* cohaeret *λέπος* et *λέπας*, quae subinde in capitibus *κ* prostheticum adsumpserunt: *κλέπος* et *κλέπας*. Cave tamen ne indidem *λίψ* quoque derivare audeas. *λίψ* enim uti rupem significat vel imbribus vel fluctibus marinis libatum, ita aperte descendit a *ΛΙΒ* *λείβω*. Memoria tamen dignum est, quod etiam *σπιλάς* a *λεπίζειν* originem duxisse Ori Milesii sententia est ap. et. m. 724, 4 (Ritschl. p. 27). Ac fuit sane *σπιλάς ὕφαλός τις πέτρα*, quo nomine Ionem vituperat grammaticus nescio quis eruditus (?Didymus: v. Meinek. Steph. Byz. 529 coll. schol. Soph. Trach. 680 p. 161 Elmsl.) ap. Hes.

σπίλον Παρνασσίαν. Transpositione literarum solemnī facta ex *λίσπος* (i. e. *λειός*) subnascebatur *σπίλος*, ἢ *σπίλον*, τὸ *σπιλῶνες*, οἱ *σπιλάς*, ἢ, quemadmodum f. *λιφερνοῦντες* pro *φιλερνοῦντες* adoptarunt Hes. II 490, *ἔλπος* pro *λίπος* Hes. I 1184 (i. q. *ἔλαιον*, *στέαρ*) *σμῆνος* pro *ἔσμός*. Quae si vera disputavimus, *σπιλάς* proprie erit saxum in mare prospiciens, perpetua undarum adlue et laevigatum et exesum (Hes. *πέτρα πωρώδης*), *λίψ* rupes aut imbribus aut humoris marini adspergine quasi libata; *λίς*, de qua voce vid. Eustath. 1713, 25 Hes. II 486, (Odys. μ 79 coll. ε 412 κ 4) quivis scopulus, i. q. *λισσάς*, *λέσπεις* denique sive *ἔλέσπεις* scopulus aequori imminens idemque undarum aut marinarum aut aëriarum verberibus sine fine percussus. Synonyma novimus plura *ἔρμάν* Phot. p. 15 *ἔρμακες ἔρματα* (Blomfield. gloss. in Agam. 977 'scopulus submarinus' Th. Bergk. Anacr. XXXVI p. 144, 5), *νηρίδες* Hes. II 678 'a *νηρός* humidus liquidus' Guyet., *γραῖα*, *γρώνη* Hesych. *χοιράδες* schol. Eur. Androm. 1241.

5.

Hes. II 481 *Λιμοδωριεῖς* — *Δίδυμος δὲ τοὺς περὶ τὴν Οἴτην κατοικοῦντας οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ λιμώττειν καὶ μοχθηρὰν ἔχειν ταύτην* (? *δίαιταν*) cf. C. O. Mueller Dor. I p. 40, 4. 102, 1. Vid. cap. IV 10 n. 4.

6.

Hes. II 623 *Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα* vel *μοσυνοικικὰ μαζονομεῖα*. *Ποντικὰ δὲ Δίδυμος ἤκουεν. οἱ γὰρ Μοσσύνοικοι ἐν Πόντῳ εἰσί. λέγει δὲ ξυλίνους πίνακας.* cfr. Hesych. *Μοσσύνοικοι*. Spectat ad Aristoph. fr. CCCCIX. De Mosynoecis cfr. Herod. III 94 VII 78 Xen. exp. Cyr. V 4, 2 Dion. Hal. AR t. I p. 70 Rsk. (I 26) Diod. Sic. XIV 30 Strab. XI 14 p. 340 Steph. Byz. 456, 13 M. Amm. Marc. XXII p. 231, 15 Lindbg. Nicet. Ann. XV 7 Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 450 ed. Bonn. Apoll. Rhod. II 379. 1016 schol. t. II p. 156 Schf. Dionys. Perieg. 766 et Eustath. h. l. Reiff. ad Artemid. I c. 8 vol. II p. 227 Hesych. *Σάρπους· Βιθυνοὶ ξυλίνους οἰκίας.*

7.

Hes. II 629 *Μυκερίνα· ἡ Μέμφις, Δίδυμος τὴν Σάιν· ταύτης γὰρ λέγει Ἡρόδοτος βασιλεῦσαι Μυκερίνον*. Id. supra *Μουκερίναι· πόλις ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ Σάις*. Herodoti locus est II 129 sqq.

8.

Hes. II 733 *Οἰσπώτη* (cod. *οἰσπάτη*), ὁ φύπος, ὁ δὲ *Δίδυμος τὸν τῶν προβάτων* (κόπρον add. Salm.)? *ὄνθον προβάτων*. Spectat ad Ar. Lys. 575 et Cratin. Dionysalex. fr. X p. 17 ed. Runk. Male et vitiose Kulenkampius ad etym. Gud. p. 984 Hesychii locum sic immutat *οἰσπάτη* ὁ τῶν προβάτων, *Δίδυμος*. Cautum enim grammaticus eruditissimus adnotamento suo esse voluit, ne imperitiores *οἰσπην* sive *οἰσύπην* cum *οἰσπώτη* confunderent. *Οἰσύπη* enim s. *οἰσυπηρά ἔρια* (Hesych. etiam *ὀσσυπηρά*, Phrynich. *οἰσωπηρά* affert) est *lana succida* sive *sucida*, quade quaedam notavit Wesseling. ad Herod. p. 563, 42' Koen. ad Greg. Cor. 256, *οἰσπώτη* vero Aristophani et Cratino '*finis ovillus*' dicitur. "*Ἔστι γὰρ οἰσπώτη τὸ τοῦ προβάτου διαχώρημα* teste et. m. 561 (619), 10, qui Didymo paruit. Mutilus esse Photius videtur 323, 24 *οἰσπώτη οἶον* (leg. *οἶων*) *φύπος, οἰσυπος. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη*. Excidit Didymi interpretatio. Fuerunt etiam qui *οἰσπώτην* et *σφυράδας* male confunderent, sed qui Phrynichi reprehensionem non effugerent ap. Bekk. anecd. I 57, 4 (coll. Poll. V 91 p. 213 Bekk. ubi om. *σπύραθοι, πύραθοι, σπορθύγγια, πορθυγγίς-σπόρθυγγες*).

9.

Hes. II 1146 *Σαμιακὸς τρόπος· δύο δηλοῖ ἡ λέξις, ἐν μὲν τὸ ἐπὶ διαβολῇ τῶν Σαμίων, θρυλλομένων ὡς κατεαρότων, ἔτερον δὲ ὅτι αἱ λεγόμεναι Σάμαιναι* (vid. Schneidew. ad Bergk. com. Att. p. 439) *κατέστρωτο δι' ὄλου. Δίδυμος δὲ τὰς Σαμαίνας ἰδιαιτέραν παρὰ τὰς ἄλλας ναῦς τὴν κατασκευὴν ἔχειν. εὐρύτεραι μὲν γὰρ εἰσὶ τὰς γαστέρας. τοὺς δὲ ἐμβόλους σεσίμωνται, ὡς δοκεῖν φύγγεσιν ὑῶν ὁμοίως κατεσκευάσθαι, οἶον [ἰχθ] ὑποφώρους*

εἶναι. διὸ καὶ ἐπὶ ταύτης λέγεται· Ναῦς δέ τις ὠκυπόρος Σαμία, ὅς εἶδος ἔχουσα. Glossa pertinet ad Cratini Archilochos. Cf. schol. Ar. Pac. 143¹⁾ et Phot. 498, 10, ubi pro *μίννύωνανσι* legendum videtur *Σίμωνα. ὕσι.* Nomen *Σίμων* similem depravationem perpessum est ap. Tzetz. Chil. VII 123, cui pro *Μιμών* verum *Σιμών* restituit Lobeck. Aglaoph. II 1199. — An *ἐπισκώπτων τὸ σίωμα. ὕσι?* Compares Bergk. de rell. com. Att. p. 28, 29 Naek. Choer. p. 158 Coraen ad Plut. Pericl. XXVI p. 187, 188 ed. min. Sinten. R. Stiehlium de Lysimach. in Philol. IV 1 p. 106.

10.

Hes. II 1194 *Σισύμβριον. Δίδυμος ἀνθύλλιον τι. Θεόφραστος δὲ σ. γηράσκον μεταβάλλειν. οἱ δὲ ἀπὸ ἠδυσίμου πλατὺ φυλοῤῥοοῦν.* Glossa spectat ad Cratini Effeminatos Ath. XV 685 C. Theophrasti locus exstat de od. sect. XXVII p. 741.

11.

Hes. II 1212 *Σκινθαρίζειν. [ὄ] ἔνιοι σκαρίζειν (σκανθαρίζειν Iungerm. Kuster. et Nauck. p. 224 coll. Poll. IX 126 p. 391 Bekk.). τὸ γὰρ τῷ μέσῳ τὸν μυκτῆρα παίειν δηλοῦ, ὡς Δίδυμος.* Cfr. fr. Paris. §. 18 Eustath. II. 861, 10. — Neque hoc vocabulum quisquam invidebit comicis.

Itaque ex his decem glossis, quas Didymo se debere confitetur Hesychius, quinque Cratini elocutioni explanandae inserviunt *βρίκελος κόρσακισ τράγος οἰσπῶτη Σαμιακὸς τρόπος σισύμβριον*, una vel duae *Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα οἰσπῶτη* interpretationi Aristophanis: ut hebetioris profecto ingenii sit negare velle, Didymi *λέξιν κωμικὴν* ab Hesychio sedulo versatam esse. Immo ulterius etiam progredi licebit. Docet enim instituta Hesychii cum Phot. 68, 19 Athen. XI 501 schol. Ar. Vespp. 151 Phot. 507, 1 comparatio, ea etiam, quae s. vv. *βαλανειομφάλους ἡμερόκαλλες Καπνίας σέρφοι* leguntur — sunt vero haec Cratineae in-

1) *σωμικὸν τρόπος τρόπων. F. Σαμιακὸν τρόπις (vel τροπός) τρόπον.*

cudis vocabula — Didymum auctorem agnoscere. Quid igitur? nonne sponte fere subnascitur suspicio, reliquarum etiam, quotquot Cratinum spectant, glossarum interpretamenta eiusdem grammatici industriae deberi, Didymi inquam, cuius ab arbitrio octies, ut Cratineae elocutioni lucem afferat, pendere vidimus Hesychium? Ac profecto interpretem et egregie doctum et adparatu haud spernendo instructum produnt v. c. Hes. glossae: I 952 *διαλαὸς* (οἱ μὲν-ἄλλοι δὲ) I 997 *δίλογχον* (ἢ ὅτι-οἱ δὲ) I 1001 *Διονυσοκουροπυρώνην* (εἰσὶν οἱ φασιν-ἀμαρτάνουτες) κήτιον II 252 (ἐνιοι-οἱ δὲ) II 638 *μυσικαρφί* (οἱ μὲν-ἢ ὡς-ὡς τινες δὲ) vid. supra s. v. *βρίκελλοι* et infra s. v. *βαλανειόμφαλοι* de notabili Didymeo οἱ μὲν — οἱ δὲ usu.

Diximus in Didymi lexico comico extitisse etiam vv. *ἡμεροκαλλές* et *σέρφοι*, indeque profecta Hesychii farraginem locupletasse. Audiamus testes.

12.

Phot. 68, 19 *Ἡμερόκαλλες* (sic accinit Lobeck. Aglaoph. 702) *ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος. οὐκ ἔστι* (haec Ori videntur) *ἄνθος κτέ.* Eadem et. m. 439, 43. Hes. I 1631 *ἡμερόκαλλες· τῶν σπορίμων ἄνθος ἢ στεφάνωμα κτέ* (οἱ δὲ-οἱ δὲ). Spectat ad Cratini Effeminatos ap. Ath. XV 681 E 685 C (v. Bergk. l. c. p. 66). De Theodoro Panage quem Photius adhibet cfr. Westerm. ad Voss. h. Gr. p. 503 et Meier comm. Andocc. VI 3 p. IX.

13.

Phot. 507, 1: *Σέρφοι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, οὓς ἡμεῖς νύμφας. οὕτω Δίδυμος. Κάσσιος δὲ Λογγίνος κτέ.* Hes. II 1171 *σέρφοι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες*, quem compilarunt gl. Vict. ad Ar. Vespp. 351 id. II 1318 *σύρφος ἢ σέρφος· θηρίδιον μικρὸν οἶον ἐμπίς.* Voce usus est Cratinus ap. schol. Ar. Vespp. l. l. Aristoph. Avv. 82. 570 (v. scholl.); Nicopho ap. Suid. II 2 p. 719 (Meinek. Com. II p. 848). Praeterea ad Didymi testimonium saepissime provocant Photius et Harpocratio; sed duumviri hi, cum non id agerent,

ut socci cothurnique elocutionem illustrarent, sed iudiciallem, X imprimis quos classicos haberent oratorum pro instituto suo vocabulorum collectiones Didymi non ita frequenter adierunt, diligentissime vero, uti par fuit, *ῥητορικὰ Δ. ὑπομνήματα* excusserunt, atque etiam, ni fallor, sicubi verbum aliquod scenae cum rostris commune nostri verbis adpositis interpretantur, Didymum Didymo teste laudant. Quae cum ita sint, suboritur suspicio, ea vocabula, quae Didymi testimonio munita apud Photium et Harpocrationem exstant, verbisque aut totidem aut in brevius contractis animadversionibus illustrata apud Hes. recurrunt, de scena quondam recitata esse, quotque soccum sapiunt e Didymi lexico comico, quot cothurnum, e tragico ad nos pervagata esse. Aliter decernit Meier comm. Andoc. VII, part. XIII p. 69, cui in comico lexico explicationes tantum vocum *θῆτες* et *ὄσιος* exstitisse videntur. — Itaque *κωμικῆ λέξει* haec iure mihi vindicare videor, quibus Rankianis copiis p. 134 sq. cumulus accedet.

14.

Phot. 321, 23 *οἰνόπται· ἐπιμελεταὶ τοῦ τοῦς φράτορας ἡδὺν οἶνον ἔχειν. Δίδυμος οὕτως ἀποδίδωσιν· εὐτελῆς ἀρχὴ τις Ἀθήνησιν (321, 20) παρέχουσα λύχνους καὶ θρυαλλίδας ἐν ἑορταῖς τισιν.* Cf. Poll. VI 22 p. 233 Bekk. Hes. II 730 *οἰνόπται ἄ. εὐ. καθ' ἣν* (l. *Ἀθήνησιν*)¹⁾

1) Vocc. *Ἀθῆναι* et *Ἀθηνᾶ* librariorum socordia saepissime corripit: e. g. ap. Lucian. *musc. encom.* 5 III p. 242 Icbz. pro *Ἀθηνᾶν* cod. A. (Gorlic.) exhibet *καθαράν*, idem lib. ms. III p. 118 *Ἀθησιν* pro *Ἀθήνησιν* praebet. *ΑΟΠΝΑC*, quod in cod. Apoll. Dysc. de pron. p. 109 A 3 [cf. p. 196 Bekk.] apparet, editor recte in *ΑΘΗΝΑC* mutavit. *Ἀφίδνας* pro *Ἀθήνας* scribendum esse in promptu est ap. Paus. I 41, 5 ex ipso Pausan. II 22 Herod. IX 73 Diodor. IV s. 63' Facii sunt verba t. I p. 157. Heyn. ad Apollod. II 7, 1 p. 449: *ἄθῆναι*, vix sanum hoc.' Solemnis est confusio vocc. *Ἀθῆναι* et *Θῆβαι*, P. Wesseling. Diod. I p. 311 Scalig. Euseb. Chro. DCCCX. Meinek. exx. phil. 1846 p. 4. Athen. II 44 C schol. Ar. Ach. 862 schol. Pind. Ol. II 48. De permutatis *Ἀθηνῶν* et *ἄσθενέσι*, *Ἀθῆναι* et *ἄσθῆναι* et *ἄνθρωποι*, *ἀπήνης* et *Ἀθήνης* cfr. R. Unger parad. Thebb. p. 452. Confunduntur adeo *ἄτιμον* et *Ἀθηναῖον* ap. Dion. Chrys. or. LXXX

θρουαλλίδας καὶ λύχνους καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ τὸν αἰρεθέντα ἄρχοντα παρέχειν. — Respexit Didymus Eupolidis Urbes: cf. Ath. X 425 B, unde Philinum quoque oratorem h. v. usum esse discimus. Vid. Geopon. VII 7, 1. Sigon. de rep. Ath. IV p. 147. — Plura reperiuntur vocabula ab *οπτης* composita, e quibus notissima sunt *αὐτόπτης* *ἐπόπτης* *ἐφόπτης* *κατόπτης*, rarioris usus *διόπτης* Hes. I 1002 *ιερόπτης* Phrynich. I p. 44, 7 Bekk. *λαμόπτης* Hes. 422 *λινόπτης* id. II 483 Phot. II 225, 7 Polluc. V 17 p. 194 Bekk. *πανόπτης* id. II 855 *παντεπόπτης* II 855 *ὑπερόπτης* schol. Plat. p. 409 Bekk. *θεόπτης* Georg. Sync. Chron. I p. 23 Bonn.

15.

Phot. 340, 10 Ὁξυθύμια — Δίδυμος δέ (alia enim Aristarchi fuit explicatio, ut Harpocr. 54, 25. cf. nos p. 21) φησιν δξυθυμίαν τὰ καθάρματα λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα. ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους, ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν. Harpocratio 138, 11 Bekk. post Δ. δ. addit *Αὐτοκλείδου λέξιν παραγράφας ἐκ τῶν ἐξηγητικῶν* [quo de cf. Meier comm. Andoc. VI p. VII n. 131]. — Hes. II 766 ὀξυθύμια τὰ ξύλα, ἐφ' οἷς ἀπάγχονται, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῶ θυμῷ χρῆσθαι. (hucusque Aristarchi sententia) οἱ δὲ τὰ καθαρτήρια καὶ ἀποτρόπιμα ξύλα, ἅπερ εἰς τὰς τριόδους ἀποστρέψουσι καθαίροντες τὰς οἰκίας. τὰ οὖν ἀνακαθάρματα εἶσι τὰ λεγόμενα ὀξυθύμια (haec Didymeia). Haec quoque vox teste Photio 340, 18 est Eupolidea. Hes. *ῥαφανιδωθῆναι*. Cfr. Bekk. AG. I 287, 24. 288, 7 Poll. II §. 231 p. 106 (Schleiermacher in Wolf. Mus. d. Alterth. IV. p. 473, 4. Lob. Aglaoph. p. 633). V §. 163 p. 228 et. m. 568 = 626, 44 Suid. II 1 p. 1137 Piers. Moer. p. 284 = 209 Lips.

§. 6 ex A. Emper. in obs. p. 65 sententia, me iudice ἀθέσμιον et Ἀθηναίων. In Colutho 186 MV Bekk. Ἀθῆναι, vulg. Ἀθήνη; Lenep. ἐκεῖναι. Male. Locus, si quis alius, est integerrimus, egetque interpretatione, non emendatione. Devius errat etiam F. F. H. Passow. p. 17. — Recte F. G. Wagner: weisst du nicht dass solche Athenen viel ohnmächtiger sind, welche mit ruhmvollen Kriegen sich brüsten, und wenn man die Glieder genau untersucht, weder Mann noch Weib sind?'

16.

Phot. 352, 19. Harp. 140, 9 Ὅσιον — Δίδυμος δὲ διχῶς φησι λέγεσθαι τὸ ὄσιον, τό τε ἱερὸν καὶ τὸ ἰδιωτικόν. Hes. II 794 ὀσίους θαλάμους κτέ. schol. Plat. p. 397.

17.

Harp. 149, 22. Phot. 406, 17. Suid. II 2 p. 170 Πέλανος — Δίδυμος δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα — ἐπὶ τοῦ στόματος ἀφρόν δηλοῖ. Hes. II 903 Πέλανος πέψιν ἔχων ῥυπαράν (cf. schol. Ap. Rh. l. c.) ἢ τὸ ἐκ τῆς πώλης (l. παιπάλης) — τῷ στόματι ἀφρόν. Sannyrionem e comicis hoc vocabulo usum esse scimus. Cf. schol. Hom. II. Σ 560 schol. Apoll. Rhod. I 1077 IV 712 schol. Aesch. Perss. 203. Poll. VI 9 Timae. lex. p. 211 Phot. ad Amphil. in A. Mai Scr. vett. nov. coll. I p. 229 sq. et. m. 659 = 597, 15 Suid. II 2 p. 169 Bachm. anecd. I 235, 20. — Hom. l. c. Odys. κ 520 Aesch. Eum. 262 Choe. 82 Pers. 519 Eur. Or. 220. Alc. 851. Iph. 300 Hipp. 147. Tro. 1063 Rhes. 430.

18.

Phot. 436, 14. Harp. 154, 22. Suid. II 2 p. 324 ποδοκάκη — ἢ κατὰ συγκοπὴν, ὡς φησι Δίδυμος, οἶον ποδοκατοχή. Hes. II 987 — ἢ κατὰ συγκοπὴν ποδοκατοχή. Platonis testimonium unus adposuit Hes., comici an philosophi incertum. Bekk. anecd. I 292, 21 (Bachm. anecd. 344, 16) schol. Demosth. Bav. 103 Lucian. Lexiph. 10.

19.

Phot. 455, 10. Harpocr. 158, 12. Suid. II, 2 p. 443 Προκώνια — Δίδυμος δὲ προκώνια, φησὶ, πυροὶ μέλιτι κεχρισμένα. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς καὶ Κράτης κτέ. Hesychius II 1034 ex Aristophane quidem solo profecit; at huius Cratetisque testimonia Didymum adscripsisse perquam probabile est. Cf. quae collegit Nauck. Ar. Byz. fr. p. 223.

20.

Phot. 483, 24 Ῥάχετον (l. τρον) τὸ ὄπισθεν τοῦ τρα-
χήλου, ἀφ' οὗ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως. Δίδυμος δὲ πλευρόν.
Quid de familiari Graecis inconstantia generis praeceperit
Didymus, docet Hesychius II 1194 ῥάχετρον ῥαχίς, ὡς
πλευρόν καὶ πλευρά. (vid. Lobeck. ad Phryn. p. 762) οἱ δὲ
τὴν ῥάχιν τοῦ ἱερείου.

Denique de *τεντάζειν* conferas, quae infra exponemus.

21. 22. 23.

Etymologus magnus plurima Diogeniano accepta refert,
Diogenianus Pamphilo, Pamphilus ac Zopyrio Didymo.
Tamen non sunt plus quam tris loci, qui quidem a reli-
quis lexicographis absunt omnibus, quos e comico Chal-
centeri lexico in et. m. immigrasse non sine specie veri
dixeris. Et. m. 146, 39 = 133, 39 Ἀρνεῖα: τὰ κρεοπώ-
λια. Δίδυμος. Hes. I 542 ἄ: τὰ κρεοπωλεῖα τῶν προβά-
των. Et. m. 345, 3: Ἐνωπίδες: αἱ θεράπαινοι παρὰ τὸ
ἔπεσθαι. Δίδυμος. Locus affectus; rescribe Hes. I 1413
auctore ἐπωπίδες ἐπίσκοποι, ἀκόλουθοι παρὰ Λακεδαιμο-
νίοις coll. et. m. ἐπωπίδα. Fuerunt igitur qui ἐπωπίδες
vocabulum compositum (ἐπι-ὄψ) arbitrarentur, alii qui
ἐπωπίδες accinerent, derivarentque ab ἔπεσθαι. Cf. Lycoph.
1179 Lobeck. Aglaoph. I p. 224. Adde ἐπάμονες. — Et. m.
347 ἐπίβδαι coll. Hes. I 1041 Ruhnk. Tim. p. 119. Ari-
stid. I p. 352.

At vero in suscepta hac de Didymi voluminibus com-
mentatione cum non hoc solum consilium moliamur, ut, quae
adposito viri laboriosissimi nomine circumferantur, librorum
reliquias in unum cogamus, sed etiam, quaecumque nomine
non adiecto ad eundem auctorem revocanda esse videntur,
dispicere et suo quaeque auctori vindicare studeamus, video
iam nostris humeris hoc imponi negotium, ut, quod Meine-
kius l. c. dudum coniecit, 'dubitari non posse, quin multa,
quae apud Hesychium, Harpocratonem, Eustathium cete-
rosque grammaticos tacito auctoris nomine legantur, ex
eodem fonte fluxerint,' id rectissime coniecisse virum omni
laude maiorem adcuratius nobis demonstrandum sumamus.

Nam C. F. Rankius, vir et ingeniosissimus et huic potissimum labori si quis alius doctrina copiisque par, in comm. de Hesych. p. 135 cursu viaque, ut videtur, fessus, reliquum hoc itineris spatium, assumptis alarum remigibus, sublimis praetervolans, humili pede permetiri supersedit. Ac video profecto longis me erroribus actum iri, quem, quominus cursum constanter teneat, ignoto pelago subfusae noctis caligines impediturae sint: utut est, ancoris solutis proras iam in mare prospicere iubebo.

24.

Sed iam recisa praefationis mora fundum disputationis faciam locum Athen. Deipnos. XI p. 501 D Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν Δραπέτισι· 'Δέχεσθε φιάλας τάςδε βαλανειομφάλους' Ἐρατοσθένης ἐν ἰα περὶ κωμωδίας (cf. Bernhard. Erat. p. 228) τὴν λέξιν ἀγνοεῖν φησι Λυκόφρονα. τῶν γὰρ φιαλῶν οἱ ὄμφαλοι καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι παρόμοιοι, εἰς δὲ τὸ εἶδος οὐκ ἀρξούθμως παίζονται. Ἀπίων δὲ καὶ Διόδωρος (Bergk. comm. de comoed. Att. reliq. p. 65 καὶ Ἡρόδωρος ὡς φησι Π.) 'φιάλαι ποιαί, ὧν ὁ ὄμφαλὸς παραπλήσιος ἡθμῶ.' ὁ δὲ Μυρλεανὸς Ἀσκληπιάδης ἐν τοῖς περὶ Κρατίνου· 'βαλανειόμφαλοι λέγονται, ὅτι οἱ ὄμφαλοι αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι ὅμοιοί εἰσιν.' καὶ Δίδυμος δὲ τὰ αὐτὰ εἰπὼν παρατίθεται (τὰ add. Tourpius; de voce παρατίθεται cf. Hemst. ad Ar. Plut. 720) Λυκόφρονος οὕτως ἔχοντα· 'ἀπὸ τῶν ὄμφαλῶν τῶν ἐν τοῖς γυναικείοις πύλοις, ὅθεν τοῖς σκαφίοις ἀρύουσιν.' Quam quidem sententiam suam, ubi tandem explanaverit Didymus, utrum in commentario in Cratini Fugitivos an in lexico comico, ex Athenaeo colligere non possumus, tamen, ut eam in iusto commentario aperuerit, neque a lexico comico afuisse, nemo, opinor inficiabitur, qui modo haec Hes. I p. 684 contulerit: Βαλανειομφάλους, οὕτω Κρατίνος ἀνόμασε τὰς ἐχούσας ὄμφαλοὺς ἄνευ προσώπων ὁποῖας οἱ θόλοι¹⁾ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν πύλοις ἐν τοῖς βαλανείοις

1) Locum hunc explanat etiam Lobeck. Aglaoph. II p. 1004 adscripto in adnotatione [d] loco Caesarii Dial. III p. 652 C bibl. Bign.

quae lecta continuo in hunc fere modum mecum emendatum
 ibis: *ᾠνόμασε φιάλας τὰς ἐχούσας ἄνευ προσώπων, ὅποιοι
 οἱ θόλοι ἐν τοῖς βαλανείοις. ἢ ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν
 τοῖς γυναικείοις πνέλοις*, coll. Eustath. p. 1291 Bekk.
 anecd. I 225, 6. Atque *ὀφθαλμῶν* iamdudum explosit So-
 pingius, Guyetus. Ceterum de confus. vocc. *ὀμφαλοί* et
ὀφθαλμοί cf. Gesner. ad Agath. ap. Stob. flor. tit. C §. 10
 n. e. Jacobs. ad Ach. Tat. p. 403 C Philostr. imag. p. 774;
 de conf. *ἐπὶ* et *ἀπὸ* Wesseling. ad Diod. I p. 203, 721
 Markl. ad Eur. suppl. 644 Schaef. ad Ap. Rhod. I 326,
 344 meletem. critt. p. 93. Quid igitur? habes Hesychium
 et Athenaeum in summa rerum non modo ad verbum con-
 cinentes, sed lexicographum etiam aliquot verbis locuple-
 tiorē Deipnosophista. Ac profecto verborum *ἄνευ προσ-
 ῶπων* ea est condicio, ut hominem haud indoctum tibi
 exaudire videare, qui, ne cui *προσωποῦται* (cf. Hes. II
 1056 et Poll. p. 66 Bekk.) in mentem venire possent, his
 ipsis verbis adiectis cautum esse voluit. Hunc ut Era-
 tosthenem fuisse credam aut Asclepiadem Myrleanum, re-
 luctante Naucraticae testimonio, a me non obtineo; Didymi
 nos additamentum legere persuasissimum habeo, priorum
 sententias non modo in ordinem redigentis, sed obiter etiam
 emendantis. Nam aut Pamphilum aut Diogenianum aut
 denique Hesychium haec de suis addidisse parum est cre-
 dibile. Accedit, quod totum Hesychii locum e Didymi co-
 piis profectum esse in unum conflatae Eratosthenis, Ascle-
 piadis et Lycophronis, quem silentio praeterire Didymum
 noluisse Athenaeus testis est, clamant sententiae. Sed quid
 attinet hoc verbis amplecti, cuius vis tanta est, ut nemini
 non primum haec inter se conferenti testimonia eandem se
 insinuasse sententiam sponderim. Ceterum illi Athe-
 naei Hesychiique loci vel eo maxime memorabiles sunt,
 quod, quale tandem fuerit Didymi in lexico condendo mi-
 nisterium, inde perspicue cognoscimus. Videlicet, princi-
 pum in hoc commentandi genere grammaticorum sententias

t. XI p. 94, unde in Dione Chrys. II p. 773 Emp. = or. LXXIX
 §. 2 corrigas: *τῶν ὀροφῶν τὰς πάνυ παλαιὰς τῆς αὐτῆς εἶναι πέ-
 τρας*. In eiusd. or. §. 6 pro *ἐνίων* (*ἐννοῶν* Reisk.) leg. *ἐπίον μοι*.

in brevius contractas ita componebat, ut fere ei, quam primo loco poneret, suum calculum addidisse videretur, indigno tamen ne ea quidem oppressa silentio, cui minorem ipse probabilitatem tribueret. Itaque Eratosthenem Lycophronemque prae ceteris eum consuluisse, cum per se probabile sit, tum compluribus ad liquidum me perducere posse argumentis confido, dummodo hoc mihi concedatur, non excerpta quaedam e Didymi nescio quibus commentariis amplioribus, sed praeter *τραγικάς* etiam *κωμικάς λέξεις* Didymi, quas composuisse eum Orus auctor est, omnes in Hesychii congerie inesse.

25.

Age, ut geminum exemplum promam, audiamus Didymum Athen. IV p. 139 C sqq. *ταῦτα μὲν ὁ Πολέμων. πρὸς ὃν ἀντιλέγων Δίδυμος ὁ γραμματικός — διαφρήδην λέγων, μάζας ἐν ταῖς κοπίσι παρατίθεσθαι — τοῦτο γὰρ οἱ βάρακες δηλοῦσιν, οὐχὶ τολύπας, ὡς φησι Λυκόφρων ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς Ἐρατοσθένης¹⁾. Consentit Hes. I 691 *Βάρακες· τὰ προφορήματα τῆς μάχης, Ἀττικοὶ δὲ βήρικας. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν λύπην*, cui loco impactas maculas detergere studet Salmas. exx. Plin. p. 90, rescribendo *προφυράματα, μάξης, τὴν τολύπην²⁾*. Succedat tertium exemplum simillimum.*

26.

In scholiis ad Ar. Vespp. 239 citatur Lycophro ex Eratosthenis auctoritate: *Τοῦ κορκόρου πρὸς τὸν Λυκό-*

1) Cf. Bernhardyi Eratosth. XLVII p. 233 sqq. — Praeterea huc pertinet Hesych. I p. 691 *βάρβαξ* I p. 724 *βήραξ*, Bekk. anecd. I p. 226, 1 et. m. 188 = 171, 39. Eustath. 1414, 29. — Vid. Steph. Thes. Par. II fasc. I p. 115 Lobeck. Aglaoph. II p. 1064 — 9. 1071. 1076, qui cum *βάρηξι* aptissime contendit *διάγονας* Hes. Ath. III p. 114 B. — Fluxit quidem Didymi satis verbosa adnotatio, quam Athen. l. l. ad verbum transscripsit, ex ampliore quadam hominis disputatione, qua Polemonem grammaticum (vid. Preller. Polem. p. 137) exagitavit; sed summam eius in comicum lexicon transmigrasse fidem facit instituta Athenaei Hesyschiique comparatio.

2) In Hes. I 654 pro *ἀχάιας*. *λύπας* lego *ἀχάιας τολύπας*.

φρονα κόρκορον λέγοντα ἰχθύδιόν τι. ἠπάτηται δέ, ὡς φησιν Ἐρατοσθένης. ἔστι γὰρ λάχανόν τι ἄγριον καὶ εὐτελές ἐν Πελοποννήσῳ, ὡς καὶ ἡ παροιμία. '[καὶ] κόρκορος ἐν λαχάνοις.' Atque utraque vocabuli explicatio etiam nunc exstat apud Hes. II 320: κόρκορος· εἶδος ἰχθύος ἢ λάχανον. [Bernh. Erat. p. 213 sq.]

27.

Neque iis Hesychius caret, quae ex duumvirum illorum copiis depromsit schol. ad Ar. Vespp. 724 (702) Ἐπισίξη Λυκόφρων καὶ (Bernh. XVIII p. 217 ὡς lacuna post ἐπισίξειν indicata) οἱ περὶ Ἐρατοσθένη(ν) τὸ ἐπαφιέναι τοὺς κύνας ἐπισίξειν κτέ. vid. Hes. I 1383 ἐπισίξαι ἐπισίξας. ἐπισίττειν. ἐπιρρύξειν. De re cf. Piers. ad Moer. p. 157 A. Nauck. Arist. Byz. p. 161.

28.

Quintus procedat schol. ad Ar. Pac. 703 (701) Ὠρακιάσας· οἶον ὠρακιάσας ἢ ἐλκυσθεῖς (l. ἐκλυθεῖς) ἢ λειποψυχήσας ἢ ἀθυμήσας. ὡς φιλοπότην δὲ πάλιν διαβάλλει τὸν Κρατῖνον μετὰ ἐκλύσεως ἐσκοτωμένον, ᾧ ἴσως ἀκολουθεῖ καὶ τὸ ὠρακιάσας, τοιοῦτοι δὲ οἱ λειποψυχοῦντες. τρέπεται γὰρ αὐτῶν ἢ χροιά. Λυκόφρων δὲ τὸ ὠρακιάσας ἀντὶ τοῦ ὠρακιάσας, Ἐρατοσθένης δὲ τὸ ὑπὸ ἐκλύσεως ἐσκοτωθεῖν κτέ. Quibuscum conf. Hes. II p. 1594 ὠρακιάσας et ὠρακιάσας et. m. 823 [747], 33 Piers. Moer. p. 415 Tittm. Zonar. II c. 1892 sq.

29.

In partem veniat etiam schol. ad Ar. Pac. 198 Ven. Λυκόφρονά φησιν Ἐρατοσθένης τὸ κύτταρον λέγειν, ἐν ᾧ οἱ φηγοί (i. e. glandes) ἐγκάθηνται, οὐκ ὀρθῶς. κυττάρους γὰρ καλοῦσι τὰς τῶν κηρίων καὶ σφηκῶν κατατρήσεις, ὡς καὶ ἐν Σφηξίν εἴρηκεν. (1006) ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι. Θεόφραστος (3, 3, 8 III p. 145 Schneid.) δὲ κυρίως λέγει προάνθησίν τινα τῆς πεύκης. καὶ τῆς πίτνος ἥτις ἐστὶν, ὥσπερ στάχυς ἐκ μεγάλων πυρῶν. ξηραίνόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. οἶον οὖν ἀργεῖῶδες κτέ. Adhibendus etiam

schol. Ar. Thesm. 523 et Vespp. 1106, quorum locorum posterior aperte e Didymi lexico comico transscriptus est. Facit huc Hes. II 383 *κύπαρος* II. p. 290 *κύτταροι* (coll. F. G. Wagner. fragm. trag. III p. 72). Cf. Phot. 192, 19 Polluc. I 254 VII 147 Suid. Vol. II 1 p. 476 et. m. 193, 1—13, qui Lycophronis animadversionem non omisit, testemque insuper excitat Aristotelem, ut videri possit Didymi verba adcuratius excerpisse. V. Schneid. L. Gr. I p. 717.

30.

Postremo loco dignus est, quo utamur, ipsius Hesychii locus II 194 ad id, in quo cardo rei versatur, comprobandum aptissimus *κατειλυσπωμένην* (Ar. Lys. 723). *ὁ μὲν Λυκόφρων καταρτωμένην, Ἐρατοσθένης δὲ συγκείσθαι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ εἰλεῖν καὶ σπᾶθαι.* Audis igitur editis verbis ipsum testantem lexicographum id quod diximus, Lycophronis atque Eratosthenis de vocabulis e comoedia petitis intellectu difficilioribus sententias in unum conflatas in ipsius farraginem transmigrasse, conflatas vero a Didymo esse, ex Athenaei auctoritate pendentes haud improbabili opinor coniectura statuimus.

Quod si hanc meam sententiam lectoribus probavi, spero fidem fore verbis meis, cum eas quoque Hesychii glossas, in quibus aut Eratostheni aut Lycophroni denunciatur testimonium, ex eodem fonte (Didymo) fluxisse dicam. Agmen ducat Hes. II 1376 *τευτάξει· σκευωρεῖ* (l. — *εῖται*), *ἡσυχάζει, διατρίβει, οἱ δὲ φροντίζει*: quae sunt quattuor grammaticorum conglutinatae interpretationes, Lycophronis Artemidori Didymi et quarti nescio cuius, qui *λέξεις ῥητορικᾶς* vel composuerat vel compilaverat.

31.

Testantur Phot. 571, 16 *ταντάξειν* (cf. Lobeck. technol. p. 222) 583, 10 = Mich. Apost. Cent. XVIII 40 p. 227 LB. Elz. et. m. 755 (685), 38 *τευτάξειν πραγματεύεσθαι καὶ σκευωρεῖσθαι. ἢ στραγεύεσθαι καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Λυκόφρων οὕτως. καὶ Δίδυμος προσθεῖς*

ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν. Ἡρακλέων δὲ¹⁾, καταμεμψάμενος Λυκόφρονα, φησὶν εἶναι τὸ ἐπιστρεφῶς τι πράττειν ἢ ἐνεργεῖν. καὶ Ἀρτεμίδωρος (add. δὲ) τὸ φροντί-

1) Idem Heracleo sic Didymo socius adiungitur ap. Harpocr. 124, 17 *ματρυλεῖον*. Tamen Didymum in lexico comico hoc Heracleone usum esse diffido. Neque enim in Hesychio II 1376 *τευτάζει* Heracleonis vocabuli interpretatio comparet adiecta, neque s. v. *ματρυλεῖον* vestigia eum Heracleonis legisse ex Hesychio ulla arte concludas. Itaque cum in Hesychio haud raro Heracleonis mentio iniciatur — quinque enim in locis nomen adiectum legitur I 824 *γεφυρός* (ubi ἄλλοι opponuntur) II 1352 *ταυληρόν* II 1356 *τεθήσεται* II 1385 *τιγγαβάρη* II 1423 *τριχθάδες* (ubi ipse alterius sententiam refutat) — et quidquid apud Athenaeum ex Heracleonis Ephesii glossis legitur, apud Hesychium quoque conspiciatur (vid. F. Rank. l. c. p. 111 sq.), certe non integrum videtur, ut ea quoque, quae Photio et Harpocrate testibus Heracleo aliquis de vv. *τευτάζειν* et *ματρυλεῖον* commentatus est ad Ephesii *λέξεις* referamus, quamquam ea ab Aegyptio cognomine profecta esse non dixerim. Verisimilius est utramque sententiam in singularibus quibusdam Heracleonis Ephesii libris expositam fuisse. — Ceterum de H. Aegyptio sive Tilotensi, quode complura comperta habemus, cf. Spitzn. ad II. XVI 228. Meier comm. Andocc. VI 2 p. XII XIII not. 100, a quo ommissa testimonia veterum adde sis haec: Steph. Byz. 11, 34. 75, 24. 171, 4. 52, 36. Schol. Apoll. I 769 III 37 (unde Antiaristarcheum deprehendimus) et. m. 421, 53, ubi lectionem depravatissimam *Ἡρακλέων ἐνοδίους* (cf. et. Gud. 334, 12 *Ἀνδρονίκου εἰς τὸ δὸς* ubi Beccard. l. l. p. 21 legit *Ἀριστονίκου εἰς τὸ φ̄ Ὀδυσσεύας*, W. Ribbeck. male de Zenod. p. 8. coll. Ath. 584D. *εἰς τοὺς Ἀνδρονίκου ἐπιγόνους*) persanatum eas sic mecum emendando: *Ἡρακλέων ἐν ν* (sc. *ὑπομνήματι*) *Ὀδυσσεύας*, quamquam nescio, quae tandem Heracleonis scholia innuat Gataker ad Anton. p. 103 col. 1, 31. Neque audiendus Sopingius est, cui, cum Eustathium p. 210, 30 (vid. Meier l. c. VI p. 35) videret lexicus cuiusdam rhetorici veteris, tacito nomine auctoris, iisdem fere verbis, quibus Hesychius utitur s. v. *τιγγαβάρη*, meminisse, Heracleo istius lexicus conditor esse videtur. Suidas quid sibi voluerit II 1 p. 597 *Λογγῖνος*: — *λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλέωνος* haud facile dixeris. Langbaen. *Κλέωνος*, Hemsterhusius *καθ' Ἡρακλέωνος*, D. Ruhnkenius nihil mutat. Equidem Hemsterhusii coniecturam *καθ' Ἡρακλέωνος*, necessariam censeo, verba tamen, procul dubio suo loco mota, antecedentibus *λέξεων δ'* adnectere malim, nisi praestat intellegere *λέξεις Ἀντιμάχου* i. e. lectiones ab Antimacho in editione Homeri admissas, de quibus fortasse tractavit Heracleo (cf. schol. BL. II. A 298 *μαχήσομαι*) adversarium nactus Longinum. Ceterum in eodem Suidae loco pro *κατὰ φειδίον* quamquam Ruhnken.

ζειν. Φρόνιχος Μύσταις· Μάστιγα δ' ἐν χερσὶν ἔχων τευ-
 τασθαι (cf. Bergk. rell. comm. Att. 375) Πλάτων Ξάνταις·
 (cod. et. ms. Par. Ξαντορίας) Ἦν δὴ θόρυβος τευταζόντων
 (τευξάντων) ἀντὶ τοῦ πραγματευομένων ἢ διατριβόντων.
 (καὶ ἐν Τιμαίῳ [opp. t. III p. 90 B]· τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς
 ἐπιθυμίας ἢ φιλοτιμίας τετευτακότι. οἷον διατετριφότι.
 γράφεται καὶ τεταντακότι [τετουτακότι]) Τηλεκλεδίας· πάν-
 τες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι. ἀντὶ τοῦ πραγματεύονται,
 σκευωροῦνται Φερεκράτης· ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ τευτάζει
 τούτῳ δεῖπνον παραθεῖναι. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν.
 Πολιτείας ζ. (vitiosa rell. libb. lectio δε cf. Schneider ad
 Plat. Civ. VII p. 521 E = vol. II p. 277) καὶ τὸ ἡσυχά-
 ζειν. καὶ τευτάζων, τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων, φλυαρῶν.

Eadem fere habet et. m. l. c., nisi quod primum pro
 Ἡρακλέων exhibet Ἡρωδιανός (Valcken. Eur. Phoen. p.
 744 Ruhnk. Tim. Lex. p. 182), pro Λυκόφρονα: Λυκόφρο-
 νος, deinde Artemidori Phrynichi Pherecratisque testimonia
 omisit inque fine additum habet ῥητορικὴ. [cf. schol. Plat.
 p. 42 Ruhnk. Mich. Psell. in cod. Taur. CLXV fol. 61 ap.
 Am. Peyron. ad et. m. l. c. post et. Gud. p. 1047] Quae-
 nam illa ῥητορικὴ λέξις intellegenda sit, hodie non magis
 colligi potest, quam quota observationis ap. Photium et et. m.
 exstantis pars ad rhetoricum lexicon, quota ad alios quos-
 dam fontes referenda sit. Hoc tamen scimus Aelii Dio-
 nysii longe praestantissimum opus hoc loco a neutro ad-
 hibitum esse, quippe ex quo Eustathius p. 968, 3 haec ex-
 cerpserit: τευτάζειν λέγεται κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τὸ
 ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι. Vid. Meier de
 lexx. rhet. p. 14 coll. p. 41. Deinde, siquidem lexicogra-
 phorum morem scribendique genus non funditus ignoro,

diss. §. XIV p. XLI. II ed. Egger Langbaenii coniecturam κατὰ Μει-
 δίου probat, codicum ABVE vestigia: κατὰ φυβίου pressius secutus,
 haud cunctanter rescribo: περὶ τοῦ κατὰ φύσιν βίου. Cf. Muson. ap.
 Stob. flor. CVII 8 vol. III p. 387 Gf. τό τε κατὰ φύσιν βιοῦν. Φ enim
 vel φ, vocabuli φύσις compendium esse, cum in vulgus notum sit,
 tum A. Nauckius in Aristoph. Byz. p. 60 n. 83 egregie demonstravit.
 Corruptum est Heracleonis nomen ap. Prob. Verg. Ecl. V 31 Vol. II
 p. 352, ubi inepte Empedocli iungitur Heracleo.

alius auctoris sunt verba *πραγματεύεσθαι* — *δειπνον παραθεῖναι*, alius *σημαίνει* — *φλυαρῶν*. Quaerendum igitur est, priora sintne ab uno auctore profecta an non. In quo primum hoc velim animadvertas, quod quae apud Hesychium exstat tertia verbi persona *τευτάξει* aperte Pherecratis comici poetae locum a Photio excitatum intuetur, ut, cui cui auctori Hesychius sua debet, hic aperte ad verum illum Pherecratis suam explicationem aptasse et accommodasse videatur. Hunc igitur ipso Photio auctore agnosco Didymum, a Pamphilo sive Diogeniano cum aliis in condendo amplissimo illo lexico adhibitum. Ac Didymus quidem idem Lycophronem commemoratione dignum esse censuit, idem Artemidorum, cuius memoriam clariorem reddidit Rankius de Hesych. p. 103 sqq. 105. Nam de suo eum tertiam addidisse verbi *τευτάξειν* notionem, *ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν*, quominus credamus obstat vocabuli *προσθεῖς* usus frequentissimus; — tamen quod Artemidori nomen adiectum hodieque apud Photium legimus, id Pamphili, quem Diogenianus exscripsit, religioni nos debere persuasum habeo, ad quem Heracleonis quoque Ephesii mentionem referendam esse probabile facit Rankii iudicium sane firmissimum (de Hesych. p. 111 sq.). Super sunt tamen nonnulla, quae cum in Photii atque etymologi locis tum in Hesychio male me habeant. Namque ubi primum Hesychii verba relegi, maximopere me offendit vocabulum *ἡσυχάζει* inter Lycophronis explicationes importune interiectum, quo lexicī rhetorici auctorem v. *τευτάξειν* interpretatum esse coniecimus, ut h. l. vi expellendum esse videatur. Sed attentius inspicienti Photium atque ἡ particulam disiunctivam animadvertenti hoc in mentem veniat necesse est, Lycophronis haec tantum verba esse *στραγγεύεσθαι καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ*. Quod si ita est, Didymus praecedentia verba aut omnino non scripsit, aut si scripsit, quod ad credendum proclivem me esse fateor, aliunde apposuit, fortasse Eratosthenis copiis usus, ad quas ne lexicī quidem rhetorici conditori aditus praeclusus esset. Tantum de Hesychio. Photii explorare fontes, ut ab hoc loco re aliena, supersedeo, insiticia tamen

esse aut loco non suo posita verba καὶ ἐν Τιμαίῳ — τεταυτακότι monuisse satis habeo. Forsitan fluxerint ea e Timaei vel Boethii lexico Platónico. Vidimus igitur, quod huc usque pro certo sumpsimus magis, quam cui demonstrando pares fuimus; etiam in comico lexico condendo Didymum decessorum vestigia sequi, ut exemplo utar paratissimo, Lycophronis atque Artemidori. Ut enim constat, Pherecratis fabulas accuratissime explorasse Eratosthenem, ita Didymum in easdem commentatum esse nemo unquam dixit, unde efficitur, ut et Photius et Hesychius s. v. τευτάξειν comicum Didymi lexicon compilaverint. Volentes igitur in eam suspicionem abripi nos patiemur, quotquot apud Hesychium aliosque exstant loci comici sermonis colorem renidentes, quorum gratia Lycophroni denunciatur testimonium, ad unum omnes e Didymi scriptis percrebruisse, neque, cum ubique fere Lycophroni fidissimum viae comitem sociumque laborum adhaerere videamus Eratosthenem, Eratosthenicas sententias de vocibus, quae quidem humiliores socci sermonem resonant, expositas alia via in lexicorum spatia nisi per Didymum patefacta intrasse nostro iure suspicabimur.

Prementibus igitur Lycophronis vestigia hae eius animadversiones occurrunt. 1) Phot. p. 507, 9 coll. Suid. II 2 p. 708, 720 σεσέλλισαι· μάτην ἐπήρσαι, ἀπ' Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου, ὃς ἦν κομπαστῆς καὶ ἀλαζῶν ἐν τε τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν. ὁ δὲ Λυκόφρων ἀπέδωκε τὸ σελλίσεσθαι ἀντὶ τοῦ ψελλίσεσθαι. Utrumque, quamquam locis diversum, habet Hesychius II 1186 σελλίσεσθαι· ψελλίσεσθαι. τινὲς δὲ σελλίσει ἀλαζονεύει. II 1171 σεσελλίσθαι· ἀλαζονεύεσθαι καὶ σκώπτειν, ἀπὸ Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου. Prior igitur explanatio Lycophronis, posterior vide ne ex Eratosthenis de comoedia libris promanaverit, integriore cultioreque habitu servata apud Hesychium II 1162 σεελλίσει· Φρόνιχος ἐν Κρόνῳ· Ἄγαμαι Διονύσου στόματος ὡς σεελλίσει κεκομμένα πολλάκις. Αἰσχίνης τις ὑπῆρχε Σέλλου καλούμενος, ἀλαζῶν καὶ ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν πενόμενος καθ' ὑπερβολήν, ὡς τοὺς παραπλησίους οὕτω καλεῖσθαι. Cf. schol.

Ar. Vespp. 457. Meinek. Com. vol. II p. 584 sq. Auger fidem, Hesychiana e Didymi comico lexico profecta esse, quod hic Athenaeo IX p. 371 F teste in Phrynichi *Κρόνον* commentarium scripsit, unde in eiusdem comicum lexicon atque Hesychium etiam haec transmigrasse verisimile est, *γῆθνα· ἀμπελόπρασά. οἱ δὲ γηθυλλίδας. οἱ δὲ μεγάλα κρόμυνα, ἄλλοι χλωρά.* Memoratu dignum est hoc loco Hesychium Athenaeo esse accuratiorem, singulis interpretibus singulas attribuentem explicationes. Deipnosophista enim in brevius contraxit: *ὅπερ ἐξηγούμενος δράμα Δίδυμος ὁμοιά φησιν εἶναι τὰ γῆθνα τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσοις, τὰ δ' αὐτὰ καὶ ἐπιθυλλίδας λέγεσθαι* (leg. cum Dalec. *γηθυλλίδας*; cum Athen. codd. facit Eustath. 1155, 20). Sub *οἱ δὲ, οἱ δὲ* vide ne lateant Lycophro et Eratosthenes. 2) Phot. p. 497, 1 *Σακίζειν· τὸν τρυγῶδη διὰ σάκκου καὶ στρέβλης ἠθεῖν οἶνον. οὕτω Λυκόφρων.* At horum in Hesychio nec vola nec vestigium superest, ut susceptus totus exantlatusque labor ad irritum cecidisse videatur. Non vereor. Succurrit enim ipse Hesych. II 1140 *σακκίζειν* (leg. *σακίζειν* coll. Piers. Moer. p. 261 ed. Lips.) *ἐπὶ τοῦ ἐκκενωῶσαι διὰ κλοπῆν τοὺς σάκκους ὁποῖόν φασι τοῖς ἐργάταις (ὃ ποιεῖν φασι τοὺς ἐργάτας I. Voss.) ὡσεὶ ἔλεγε χαλκοδεσμιστῆς κτέ.*, quibus summo iure haec adscripserunt Sopingius et Palmerius 'In voce *Σακκίζειν* et iis quae sequuntur multa mihi videntur turbata.' Quid igitur? quae tanta erit iudicii perversitas, ut loco manifeste corrupto adversus nos uti quis audeat? Quin tantum abest, ut h. l. nostra infringatur sententia, ut re accuratius perpensa non modo Hesychio opem ferre possimus, sed efficere etiam, ut nostro consilio respondeat eventus. Audi mihi Phrynichum¹⁾, quem merita laude extollit Bernhar-

1) Ac Phrynichum quidem si argumento opus est Didymo nonnulla sublegisse, conferas licet app. soph. ap. Bekk. anecd. I p. 42, 1 cum Didymo ap. schol. Ar. Vespp. 1033. Phrynichus enim haec: *Ἡπιάλης ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέρπων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων. τὸ δὲ διὰ τοῦ ὄψερον τι σημαίνει τὸ καλούμενον ξιγοπύρετον.* Scholia vero haec: *ἠπιάλοισ· ἠπιάλος τὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος — Δίδυμος δὲ φησι δαίμων, ὃν Ἡπιάλην καὶ Τίφυν καὶ Εὐόπαν καλοῦσι κτέ. (Εὐόπαν*

dyus Grundr. d. gr. Lit. Gesch. II p. 966, in apparatu sophisticō sic disputantem ap. Bekk. anecdd. I p. 68 ὑποσακίζεται τὰ χρήματα· ἀντὶ τοῦ ὑπαναλίσκεται, ὑποκενουῦται· ἀπὸ τῶν τὰ σακία κενούντων, ἢ ἀπὸ τῶν τοῖς σακίοις διηθουμένων, οἶον οἶνον ἢ τινος τοιούτου. ὑποσακίζεται οὖν τὰ χρήματα, οἶον ὑποφόει. Iam evolvas Hesychium II p. 1474 s. v. ὑποσακίζειν ὑπηθεῖν τῷ σάκκῳ καὶ τὸ προσκόπτειν (προ — Salmas. in Capitol. p. 246 B). Quod si Lycophronis sententiam ad verbum in Hesychio non inesse negari quidem non potest, huic tamen simillima inde proferri posse animadvertendum est. De v. σακίζειν et ὑποσακίζειν cf. Phot. p. 630, 9 et. m. 783, 27 Ael. Dionys. ap. Eustath. p. 940, 20. Perquam igitur probabile est ap. Hes. l. c. post illa τοὺς σάκκους cum pluribus etiam Lycophronis interpretationem et mentionem excidisse.

quid sit, nescio. Aut legendum *Εὐρουκόαν*, quod Hesychius explicat *μέγα ἰσχύων*, aut restituendum *Κύκλωπα* coll. Artemid. 13, 7 *Κύκλωπα ἰδεῖν ἢ τὸ ἄντρον αὐτοῦ — παραλελύσθαι ἢ νοσεῖν*· cf. Reisk. Constant. cerem. II p. 358 ed. Bonn., nisi latet vox similiter formata atque *Ἐρμόπαν*, *Ἀντίπαν*, *Τιτανόπαν*, de quibus Choerob. Bekk. III p. 1198.) Hinc apparet Hesychium nos hoc quoque loco habere male dilaceratum. Nempe quae Hesych. I 1340 *Ἐπιαλής* exhibet *ὁ ἐφιάλτης, ὃν Αἰολεῖς ἐφέλην, ἄλλοι ἐπιάλλην καὶ ἐπωφέλην καλοῦσιν* debebant cum *Ἡπιάλης* comparare, ubi de daemone *Incubone* nihil legitur; neque accurate inter *ἠπιάλος* atque *ἠπιόλιον* distinguitur. Vice versa ap. Hesych. avis *ἠρισάπιγξ* dicitur, quam scholl. Ar. Avv. *Ἐρισάπιγγα* vocitant. Ceterum cf. Eustath. Odys. λ p. 1687, 50 Il. 434, 12 et. m. 434, 5. Unde patet Aeolenses incubonem non *ἐφέλην* sed *ἐπιάλον* dixisse, siquidem Alcaeus intellegendus est lyricus (fr. 129 ap. Bergk. p. 595). Itaque vide ne ap. Hes. sedes mutare debeant *ἄλλοι* et *Αἰολεῖς*. Hes. I 1543 *ἐφέλης. ἐπιάλτος*. I 1414 *ἐπωφέλης· ὁ καλούμενος ἐφιάλτης*. I 1551 *ἐφιάλτης ὁ ἐπιπηδῶν*. II p. 85 *Ἰφιάλος· ὁ ἐφιάλτης*, ubi leg. *Ἰφιαμήλα· μεγάλα, ἰσχυρά. Ἰφιάλος· ὁ ἐφιάλτης ἀπὸ τοῦ ἰέναι σφοδρῶς καὶ σικρῶν*. II 1395 *Τῖφους ὁ ἐφιάλτης. νεῆλυς* Piers. Moer. p. 373. — Hes. *Ἐφελής· ὁ ἐφιάλτης*. Eundem morbum *Πνιγαλίωνα* vocat Themiso ap. Paul. Aegin. 3, 15. Latini dicebant *incubonem*, ut Scribon. Larg. compos. 100 Tertullian. de anim. c. 44 Plin. h. n. XXVII 10 Verg. Aen. XII 908 Serv. ad Aen. VI 775 Vol. I p. 403 Lion. Voss. Idol. III c. 35 I. C. Zeunius animadv. in Macrob. Somn. Scip. c. III p. 15 (p. 763). Declinatur vox *ἐπιάλης* teste Bekk. anecdd. III p. 1198, 31 *ἐπιάλητος*.

Sed Hesychius l. l. ut sanissimus sit, quem depravatissimum iudicamus, ne tum quidem multum nos morabitur. Nam, tametsi probabile sit, id quod diximus, Lycophroneas verborum explicationes densissimo agmine in Didymi lexicon receptas esse, vix ut aliunde, quotquot apud Hesychium inveniuntur, irrepsisse videantur, tamen receptas esse omnes non modo evinci non poterit, sed etiam eo ipso refutabitur, quod inveniuntur nonnullae, eademque nempe reiecticiae, quae quidem in Hesychio Didymi copias continente non exstant. Itaque nude ut dicam, non tecte, quid sentiam, Eratosthenis Lycophronis Asclepiadis Myrleani Polemonis quotcumque nomine vel tacito vel adposito apud Hesychium inveniuntur interpretationes verborum, e Didymo huc promanarunt; aliorum, quae ab Hesychio absunt, omnium multitudinem satis amplam si Didymus memoria dignatus est, in singulari potius commentario, quam in lexico comico commemoravit. Quamquam in tanta Hesychii testimoniorum penuria aliquid sapere difficile est.

His evictis rectius iudicabimus de Lycoph. ap. schol. Ar. Vespp. 91 *Οὐδὲ πασπάλην· ἀντὶ τοῦ οὐδὲ βραχύ· πρὸς Λυκόφρονα δέ, ὅτι ἀδιορίστως ἀπέδωκεν ἐλάχιστόν τι· τινὲς δὲ φασιν, ὅτι μαγνήτην κέγχρον πασπάλην φασί.* (Ald. *μαγνήτην πέτρον.* Nihil quod huc faciat inveni in Ph. Buttmani diss. inserta museo antiq. 1808 vol. II.) De titivillitiorum significationibus Graecorum cf. Lobeck. Aglaoph. II 1332. In Hes. II p. 888 coll. Phot. 401, 9 ex his explicationibus sola *κέγχρον* sine ullo additamento apparet.

Schol. Ar. Vespp. 103 *ἀπὸ δορπηστοῦ· Λυκόφρων ἀπὸ ἀρίστου· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες δόρπα τὰ δεῖπνα.* Hesych. s. v. *δόρπα· δεῖπνα· δόρπιστος· ὥρα τοῦ δεῖπνου.* Post *δόρπιστος* facile excidere poterat *ἀρίστον*.

Schol. Ar. Thesm. 574 *ὅτι ἐπὶ γυναικείων τριχῶν, ὡς τὸ πολὺ, καὶ ὅτι παρετυμολογεῖ τὸν πόκον οὐ κακῶς. Λυκόφρων δὲ ἀπλῶς τὰς τριχὰς· ἐμπλοκὴ δὲ τις φαίνεται· καὶ πλοκαμίδες σπανίως ποτὲ ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεται.* Hes. II 982.

Athen. XI 485 D *Λυκόφρων δὲ ἐν τῷ ἐννάτῳ περὶ*

κωμωδίας παραθέμενος τὰ Φερεκράτους καὶ αὐτὸς εἶναί φησι γένος κύλικος τὴν λεπαστήν. Hes. II 450 λεπαστή· κύλιξ. II 451 λεπαστίς (A. Nauck. Ar. Byz. p. 221 n. 61 corr. λεπαστής)· οἴνοχόη καὶ εἶδος κύλικος. Haec apposui magis, ne quid deesse videretur, quam quod in his Didymi fragmentum latere putarem. Prior enim glossa Nicandrum, secunda Ameriam Macedonem, tertia praeter Lycophronem Apollodorum etiam atque Aristophanem Byzantium habet auctores. Vid. Rank. de Hesych. p. 101 Heyn. Apoll. IV p. 1167 Nauck. Ar. Byz. p. 220. Notandum tamen in Phot. 215, 1 citari *Cratinum*. Fieri igitur potest, ut Didymus quoque vocabulum λεπαστή quid sit explicarit.

Teste Eustath. 782, 52 de proverbio Ἀρχὴ Σκυρία dixerat Lycophro. In Hesych. I 563 exciderunt quae Lycophro narravit.

E contrario Didymum sapiunt quae habet Hesych. II 1082 πύππαξ (πυππάξ accinit Winckelm. e cod. Bodlei.) τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύππαξ ἔλεγον, ὡς Λυκόφρων ᾠήθη. οὐκ ἔστι δέ. τὸ μὲν γὰρ βόμβαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ πύππαξ οὐχί. Cf. Hes. II 1350 φύππαξ· ὅπερ ἡμεῖς βόμβαξ. Eadem habent scholl. ad Plat. Euthyd. p. 303 A Steph. nisi quod pro γέλωτος exhibent ἐγκωμίου, pro πύππαξ τίθεται· βόμβαξ τ. et sic vice versa, quod verum videtur coll. Phot. 475, 15 Phrynich. Bekk. p. 69, 7. Observes velim correctoris notam frequentissimam οὐκ ἔστι δέ, quae verba sequentia aut Eratosthenem aut Didymum habere parentem coarguit.

Multo laetior observationum seges in Eratosthenicis arvis foecundissimis prognata Didymea horrea implevit. Hesychius novies ipsi denunciat testimonium I 66 s. v. ἀργηρόν I 237 ἀλκεόν I 700 βασιλίδες I 1558 ἐφώδιον I 1605 ἡδυντῆρες II 194 κατελυσπωμένην. II 654 ναρθηκοπλήρωτον. II 861 παρ' Αἰγείρου θεά. II 1121 Ροίκου κριθοπομπία.

Ac de loco II 194 maxime memorabili nobisque favente diximus. E reliquis nihil nostram in rem facit II 654 vox Aeschylea (Prom. 199) ναρθ., in cuius gratiam versus ex Erigone laudatur adiecto poetae nomine (coll. Osann. de Eratosth. Erigon. p. 16 sq.). Neque ad hanc

quaestionem pertinet *ἀγορνόν*, quae quidem glossa, si Th. Bergkio fidem habes, fluxit ex libris de comoedia (vid. Bergk. anall. Alex. spec. II p. 6 coll. Winckelm. monum. ined. p. 212 Schoen. de pers. in Eur. Bacch. habitu p. 54 Wieseler in diar. antiq. 1845. p. 14), si God. Bernhardy de Eratosth. p. 155, e libro histrionio, si denique F. Osanno l. c. p. 32 fr. XII, ex Erigone profecta est [cf. Hes. ἄγωνα·σαγήνην·Κύπριον. Engel. de Cypro Vol. I p. 558]. — Aperte e comodumenis fluxerunt haec *ἀλκείον* (rescr. *ἀλκαῖον*) Bernh. p. 233 fr. XLIII, *ἐφώδιον* Bernh. p. 220 fr. XXI. (Pap. lex. Gr. III p. 152 Ἐφουδίων), *παρ' αἰγείρου θεά* p. 229. fr. XXXVII. (Hes. ἰκρία·θεά παρ' αἰγείρου. αἰγείρου θεά. Phot. 81, 16 Bekk. anecd. I 354, 25 Bachm. anecd. I 42, 25, unde glossam ad Cratinum spectare rescimus.), *Ροίκου κριθοπομπία* (Bernh. p. 231 G. Engel. Kypros I p. 10). At Eratosthenes, ut Meieri verbis utar in comm. Andoc. VI, 2 p. XI, in spatioso opere quod de comoedia condidit *non tantum exposuit, quaecunque ad didascaliam comoediarum pertinerent, sed verba quoque explicavit, quae non vulgaria usu aut Alexandrinorum iudicio obscura viderentur.* Itaque factum, ut calceamentorum quoque et ciborum nomina insolentiora explanaret, veluti quae ap. Hesychium etiam nunc exstant *Βασιλίδες· ὑπόδημα γυναικείον καὶ αὐλητικόν, ὡς Ἐρατοσθένης· ἀπὸ τοῦ βασιλέως κληθέντος*, vid. Bernhardyus p. 206 fr. V. Poll. onom. VII 85 p. 294 Bekk. Hes. II 1530 *φυλοβασιλεῖς* Eustath. 1425, 10. Balduin. de calc. antiq. 203. Steph. Thes. L. G. II fasc. I p. 172., *Ἡδυντηῆρες· οἱ ἄλλες· Ἐρατοσθένης*, vid. hort. Adon. p. 239 A Phot. 62, 24 *τινὲς δὲ λέγουσιν ἠδυντηῆτες* Poll. VI 71 p. 245 Bekk. Hesych. s. v. *φυλλιάς* Lobeck. Aglaoph. II 879. Bernhardyus l. c. p. 142 in Mercurio poemate hoc vocabulum lectum esse parum probabiliter opinatur.

Photius in lexico Eratosthenea, quae quidem apud Hesychium recurrunt, haec continet p. 34, 6 *εὐκλεία καὶ τὰ ὅμοια· μακρὰ ἢ τελευταία καὶ παροξύνεται, ὡς περ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ιβ περὶ [κωμωδίας om. cod., add. Bernh. p. 233 fr. XLIV].* Eratostheni sua debet Aelius

Dionys. ap. Eustath. 1579, 29 = p. 498, 3. Σάμακα· Ἐρατοσθένης (fr. XLV) ἀπέδωκε τὸν φορμόν. ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον. οὕτω Λύσιππος. Suspectum mihi est Λύσιππος. Malo Λυκόφρων vel Δίδυμος. Didymum sapit correctoris nota ἄμεινον δὲ. Hes. II 1145 consentit: Σάμαξ· ὕλη τις δρυάδης, οἶον βούτομον· οἱ δὲ φορμόν, καὶ οἱ πλείους ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. ἔνιοι δὲ τὸν βούτομον καλεῖσθαι σάμακα. καὶ τοξικὸς κάλαμος, ἀφ' οὗ τὰ λεπτὰ συνάγοντες στιβάδα ποιοῦσιν. Fortasse Lycophronis interpretatio erat βούτομον. Cf. Phot. 497, 8 Poll. onom. X 43 p. 410 Bekk. Ineptit Fritzschi de poett. gr. bucol. p. 35 (Giss. 1844. 8.), Eratosthenem scholasticum intellegens coll. Theocr. XXI 13 XIV 34 et. m. 529, 39.¹⁾ — Quae Erotianus²⁾ lex. Hipp. p. 394 Frz. Eratosthenis testimonio comprobatur Χεῖται· Ἐπικλῆς φησι ψυχαί (leg. συκχάδες vel σύκχοι), οὐκ ὀρθῶς. χεῖται γὰρ εἰσιν ὑποδήματος γυναικείου εἶδος. καθά φησιν Ἐρατοσθένης κτέ, eadem literis consignavit Hes. II 1553 Χῆται· ὑποδήματος ἀνδρείου εἶδους (l. εἶδος). De *soccis* vid. Poll. onom. VII 86 p. 295 Bekk. Casaub. Athen. XIII sub fin. Salmas. ad Tertull. de pall. p. 283 I. G. Schneid. anall. II p. 52.

Exploremus Bekk. anecd. p. 215, 19 ἀποκρήρυκτος· ὁ ἐπὶ ἀμαρτήμασιν ἐκπεσὼν τῆς πατρῴας οἰκίας, ἐκποίητος δὲ ὁ ἐτέρῳ δοθεὶς εἰσποιήσασθαι. οὕτως Ἐρατοσθένης. Haec ipsa Hesychius I p. 465 usurpavit, ne verbo quidem breviora, nisi quod posteriore loco exhibet ὁ ἐκδοθεὶς ἐτέρῳ εἰς ὑιοποίησιν; cf. Valcken. Ammon. I c. 6 p. 25—28

1) E contrario in Hes. non comparent Erat. ap. Phot. 437, 10 ποῖ 32, 12 εὐθὺν Λυκείον (de quo loco v. Meinek. quaest. sc. II p. 33 Lobeck. Phrynich. p. 144 Bernh. p. 230 fr. XXXIX. XL.) 64, 3 ἦτα (p. 235 fr. XLIX) 61, 21 ἦδ' ὄς (p. 217 XIX; coll. Phot. in epist. ad Amphilocho. quaest. XXI in A. Mai scr. vett. nov. coll. I 231.)

2) Erotian. γυναικείου, Hes. ἀνδρείου. Similis est confusio vocc. ἀρσενικῶς et θηλυκῶς, quam notat G. Schaef. ad schol. Ap. Rh. II p. 329. Vocem χεῖται in Erigone explicasse Eratosthenem valde dubito, Sophoclis testimonium ex Erigone apposuisse suspicor: nisi legendum Ἐρατοσθένης. Κέχρηται τῇ λέξει Σοφοκλῆς ἐν Ἡριγόνῃ καὶ Καλλίστρατος κτέ. Sophoclea fabula iterum usus est Erotianus s. v. ὑποφρος, ubi scribo συνῆψε δῆριν ὑποφρον, ἐξ αὐτῶν ἕως κτέ.

Sallier Moer. p. 83 = p. 61 Lps. Bernhardy Erat. p. 205 fr. L.

Harpocratio libris Eratosthenicis de comoedia scriptis ter est usus. P. 53, 5 δεκάξων (Bernh. p. 214), quocum facit Hesych. II 509 Λύκων δεκάς, cf. Zenob. V 2. I p. 115 Phot. 235, 23 — 236, 3 Suid. II 1 p. 635 et. m. 254, 29, qui addit πρώτον δέ φησι (sc. Erat.) δικάσαι Μέλητον (vulg. — τα) Poll. p. 350 ed. Bekk., Bekk. anecd. I 236, 3 Bachm. anecd. I 190, 21 anonym. mscr. ap. Langb. ad Longin. ind. v. δεκασθείς; Fritsch. de sort. iudd. p. 36 Meier. de bon. damn. p. 114 Meier. et Schoem. p. 150. Utrum vero Eratosthenem Harpocratonis p. 125 μείον καὶ μειαγωγός (Bernh. p. 224) respexerit Hesych. II 559 μειαγωγός, quae glossa pertinet ad Ar. Rann. 810, necne, incertum remanet. Denique quae de v. μεταλλεῖς (Meinek. quaest. sc. II p. 33) iudicabat Erat. Harp. p. 126, 25 cur Hesychius lexico insereret caussa non erat.

Tribus etiam locis libri Eratosthenis histrionii meminit Athenaeus IV 140 A, quode supra sententiam nostram aperuimus; XI 501 D, unde disputationis initia fecimus, et II 41 D = III 123 C appositis Sophili Alexidis Philemonis Amphidis testimoniis haud dubie ex Eratosthene Didymi petitis: Ἀθηναῖοι δὲ μετακέρρας καλοῦσι τὸ χλιαρόν, ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν (Bernhardyus LII p. 237) Hesych. II 582 μετακέρρας· τὸ εὐκρατον ὕδωρ ἢ χλιαρόν.

Ventum est ad etym. magnum. Sexies hic Eratostheni testimonium denunciat, p. 286, 35 δράξων [416, 31 ἢ δ' ὄς] 529, 40 κατὰ κόρρης [547, 1 Κύρις] 547, 50 κύρβεις [573, 31 μᾶζά τ' ἀμολγαίη (vid. Erat. ap. Procl. Hesiod. opp. 588)] 682, 55 ποῖ κῆχος. Alieni ex his sunt loci uncis inclusi. Videamus reliquos. P. 286, 35 Δράξων· ἡ λεγομένη Σικελική. σημαίνει δὲ τοὺς κατ' ἀγορὰν τῶν ἀλφίτων ἢ τοὺς ἄλλων τινῶν δραττομένους καὶ ἀρπάζοντας. οὕτως Ἐρατοσθένης καπηδάλους καλεῖ. παρὰ οὖν τὸ δράττεσθαι. Εἰς τὸ Διογένους εὐρον ἐγὼ δράξων σημαίνειν πορνόβοσκον.

Valde iam pridem hic locus vexavit F. Rankium de Hes. p. 40. Non habet enim Hesychius, quod mireris, Dioge-

nianea. Hoc certe minus mirum, quod Eratosthenicis caret, cuius de v. δράξων sententiam aut opinionem in Diogeniani farraginem non immigrasse ex et. m. l. c. patere videatur. Sagacissima est de h. l. Lobeckii coniectura in Aglaoph. II p. 1031. Hesychius I 1031 habet haec: Δράξων ἐν Σικελίᾳ ἱερὸν, εἰς ὃ γεωργοὶ εὐχὰς ἔπεμπον, ὅθεν καὶ δράξοντες (ms. Marc. δράσσοντες teste N. Schow., ξ M. Musuro debetur, δράσσοντες Bernh. Erat. p. 166, qui post ἱερὸν lacunam statuit) ἐκλήθησαν [οἱ ἀρπάξοντες?]. Pro ΕΥΧΑΣ malo ΟΥΧΑΣ vel οὐλους 'mergites'. Bernhardyus coniecerat ἀπαρχάς. Lacunam post ἱερὸν statuit etiam Lobeckius, supplens τι ἦν Κοτυτιοῦς. Etymologi verba priora sic emendari poterunt: Δράξων¹⁾· θυσία vel ἑορτή ἐπιτελουμένη (cf. Hesych. Σιτυίδες) Σικελική. . . . ὅθεν καὶ δράξοντες. σημαίνει κτέ. Deinde Lobeckius οὕτως Ἐρατοσθένους. Σώφρων δὲ καψικιδάλους λέγει. Possit tamen sub καλεῖ, ut locis innumeris, latere Callimachus; cf. O. Schneider. in diurn. ant. stud. 1848 p. 786. An scribendum οὕτως Ἐρατοσθένους. ζήτει εἰς τὸ καπηδάλους· παρὰ οὖν τὸ δράττεσθαι καλεῖται. Hoc supplementum suadet Hesychius καψικήδαλος· ὁ μετὰ τῶν τὰ ἄλφιστα μὴ διδόντων ἀλόμενος, ubi Lobeck. l. c. corrigit διαδιδόντων ἀλώμενος; malo μεταδιδόντων εἰλούμενος. Atque h. v. aptissime cum δράξων contulisse censendus est et. m. auctor. Alteri enim vocabulo cum pro naturali sua originatione et raptoris et moechi notio et nota inusta sit, in altero hoc e comica quadam iocandi ambiguitate faceta inesse potest. Sic Latinis furtum significat utrumque Diebstahl et versthohlene Liebe. Etenim, uti nunc Luciani contextus nostri comparati sunt, forma ἐγκαψικίδαλος utitur in lexiph. c. 10 t. II p. 336 Iacbz.; sed cod. A omnium praestantissimus et E praebent ἐγκαμψικήδαλος, a qua lectione fortasse non debebant recedere editores. Hesychio enim teste κήδαλον est αἰδοῖον, κέρως, σκάλιαθρον. κίδαλον· κρόμμνον. Itaque ad comici nescio cuius locum aliquem obscuriorem tris exstitisse lectiones variae videntur, ἐγκαμψι-

1) ? Δράξ· ὠνὴ λεγομένη Σικελική.

κῆδαλος, ἐγκαψικίδαλος et ἐγκαψιπήδαλος vel librorum auctoritate firmatae vel partim e criticorum coniecturis prognatae. Itaque ut cum his conciliemus Diogenianum, ap. et. m. l. c., praestabit πορνοκόπον vel πορνοσκόπον *moechum*. Unum moneo, accentum vocis δράξων in penultima positum mihi non videri probari posse, sed promovendum in ultimam, e περιεκτικῶν analogia. Δράξ enim est pugnis pugillus manipulus, vel quantum manus capere potest. Δράκα igitur cum agricolae obferunt, primitias spicarum mergetem colligatam consecrant, atque sacer ille numini cui cerealia illa munera condonarent locus, inde non nisi δραξῶν appellari iure poterat. — P. 529, 40 κατὰ κόρῳης λέγεται τὸ τὴν σιαγὸνα πλήξαι. ὁ δὲ Ἐρατοσθένης ἄπυσαν (l. ἄπασαν vel ἀποδίδωσιν) τὴν τῆς κεφαλῆς πληγὴν κτέ. Hesych. II 171 κατὰ κόρῳης· κατὰ τοῦ κροτάφου ἢ κατὰ τῆς σιαγόνος πλήξαι. κόρση· κεφαλή. cf. et. Gud. 303, 31 Bekk. anecd. I p. 255 Ael. Dionys. ap. Eustath. II. N p. 947, 25 Bernhard. p. 233 fr. XLVI. — P. 547, 50 et. Gud. 355, 44 Κύρβεις· Ἐρατοσθένης τριγῶνους αὐτάς φησιν εἶναι, οὐ τετραγῶνους coll. schol. Nubb. 447 — ἢ ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν· ἄξων Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οἱ νόμοι περιέχονται (scr. γεγράφεται) Gramm. Cram. A. Ox. I p. 221 II p. 455 schol. Ap. Rhod. IV 280 schol. Plat. Ruhnck. p. 38 Suid. II 1 p. 466 sqq. ed. Bernh. Nauck. Arist. Byz. p. 220 cuius haec verba sunt ‘Minus accurate sequitur Aristophanem Hesychius II p. 385.’ Scilicet Eratosthenem sequitur, quem Didymus exscripserat, cuius lexicon comicum, ut aliis locis plurimis, hoc quoque loco adhibuit schol. Apoll. Rhod. l. l. (Bernh. Eratosth. p. 211.) — Herodian. ap. et. m. 682, 55 Ποῖ κῆχος· ζήτει καὶ τοῦτο· ποῖ κῆχος; εἰς τὸν οὐρανόν· — καὶ Ἀριστοφάνης· ποῖ κῆχος; εὐθύς (recte Valck. Ammon. p. 91 εὐθύ) Σικελίας. καὶ παρὰ Φερειάται· ποῖ κῆχος; καὶ εἰ μὲν παρεξυγμένον εὐρήσεις τὸ ποῖ τῷ κῆχει . . . Ἐρατοσθένης δὲ (Bernh. p. 227) λαμβάνει ἐκ ταύτης τῆς συντάξεως· ποῦ ἐγγὺς καὶ εἰς τίνα τόπον; ποῦ ἄγχος, ποῦ κῆχος; τὸ πῆ κῆ. πῆ ἐγγύς, πῆ ἄγχος. ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ ἔναγχος· κῆχος. ἔλλειψις ἄρα τοῦ γ. Non

discedit Photius 437, 10 Hesych. ποῖ κῆχος· οἶον ποῦ γῆς; εἰς τίνα τόπον; ποῦ κῆχος· πῆ γῆς, εἰς τίνα τόπον καὶ (l. ἀντι) τοῦ ἄγχι. κῆχος· τόπος, καὶ ποῖ κῆχος· ποῖ γῆς, ἄλλοι κῆγχος (postremum hoc ex Eratosth. sententia) cf. Piers. Moer. p. 227 Apoll. de adv. 596, 29 et. m. 512, 23. Haec quo tandem loco praeceperit Eratosthenes obscurum non est. Contendenti enim inter se Phot. 32, 12 et 437, 11 non potest non extra dubitationem esse positum, lacera illa frustula consuenda esse. Nempe personatus ille Pherecrates sive Nicomachus, cuius fraudem Cyrenaeus primus detexit, vituperationem acutissimi iudicis non effugit, haec Pherecratem scripsisse simulans ποῖ κῆχος; εὐθύς Λυκείου.

Tantum de Eratosth. apud et. m. — Ex eodem scholia ad Plat. Soph. p. 220 Steph. haec proferunt Ἄττα — Ἐρατοσθένης δὲ χρονικῶς αὐτό φησι παραλαμβάνεσθαι· Πύθου χειλιδῶν πηνίκ' ἄττα φαίνεται. καὶ πάλιν· Ὀπηνίκ' ἄττ' ὑμεῖς ὀρχούμενοι κοπιᾶτε. Respicit fortasse Hesych. ἄττα — καὶ ψιλῶς· ταχέως coll. et. m. 167, 46 et schol. Ar. Avv. 1513.

Transimus ad Eratosthenis fragmenta in scholl. Aristoph. servata, fragmentorum ordinem a Bernhardyo p. 209—227 compositum sequuti. Schol. Ar. Eqq. 358 Ἐρατοσθένης μολγὸν καὶ ἀμολγὸν τὸν αὐτὸν¹⁾. ἀμολγὸς δὲ παρὰ τούτοις²⁾ φησὶ λέγεσθαι τοὺς ἀμέλγοντας τὰ κοινά. Ἡσίοδος δὲ³⁾ ἔμαζά τ' ἀμολγαίη. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκμαῖον· παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς μολγῆς ὁ μοχθηρὸς ὥσπερ γόης· οὕτω Σωκράτης⁴⁾. — Ἄλλως· Μολγόν· τινὲς μὲν γλαῦ-

1) Bernhardyus τὸ αὐτό. Non opus.

2) Phrynich. p. 216 παρ' Ἀττικοῖς. Recte. Hoc reponere debebat Dindf. vol. II p. 291 l. 17, ubi dicit ἑτούτοις] Atticos dicit; et sic saepius in scholiis οὔτοι ex οἱ Ἀττικοί corruptum. Solennis omnino haec confusio cf. Gesner. ad Aelian. h. n. p. 981 Gron. F. Boissonad. ad Theophyl. Simoc. Q. Phys. p. 288. Moschop. π. σχεδ. p. 135.

3) ἑSupplendum ποιμενικόν.

4) ?οὔτως ὁ Κράτης. Ceterum de Socrate (Coo?) grammatico, qui Orum Milesium infestavit, cf. et. m. p. 389, 14 Εὐβοῖς Ritschel. de Oro p. 52. Eius ἐπικλήσεις laudat Diog. Laert. II 5, 47 Athen. III p. 111 B schol. Ap. Rh. I 966 et tacito nomine Herodian. dict. sol.

κον¹⁾), οἱ δὲ τὸν βραδὺν, οἷον ἀμολγὸν καὶ κλέπτῃν τῶν δημοσίων. μολγὸς γὰρ ἔλεγον τοὺς ἐξαμέλγοντας καὶ κλέπτοντας τὰ κοινά.

De schol. Nubb. 447 *Κύρβεις* paulo ante exposuimus; schol. Nubb. 549. 966 huc non in censum veniunt; de scholl. Vesp. 239 *κόρκος* et 388 *Λύκου δεκάς* suis locis dictum est. Ad propositum nostrum nihil facit schol. Vespp. 500 de Pisistratidarum tyrannide. Quae schol. Vespp. 702 de ἐπισίξῃ dicta sunt, in Didymi lexin comicam indeque in Hesychium transiisse, demonstrandi periculum supra fecimus. Eratosthenis a schol. Ar. Vespp. 1027 inscitiae insimulati studiosus causidicus exstitit Bernhardus p. 218 sq. neque me in suam sententiam non traxit. Hes. II 380 *Κύννα· ὄνομα πόρνης*. II 1142 *Σαλαβακχῶ· πόρνης ὄνομα, ἀπὸ δὲ ταύτης καὶ τὰς κατωφερεῖς εἰς τὰ Ἀφροδίσια οὕτως ἔλεγον Ἀττικοί*, cf. schol. Ar. Pac. 754. Schol. Vespp. 1186 de Ephudione supra attigimus. Ceterum Polemo Eratostheni oppositus apud Hesychium documento est glossam ad Didymum redire, Polemonis pertinacem nunc

p. 15 Lehrs. = p. 6 Dindf. vid. Westerm. ad Voss. hist. Gr. III 499 Valck. Phoen. p. 608. I. Geel. Bibl. crit. nov. I p. 62 Meinek. q. sc. I p. 28 Euphor. p. 175 not. Schneider. de scholl. Arist. font. p. 58 n. 4.

1) Haec pertinent ad usum tragici sermonis. Cf. Eurip. Alcmen. fr. 107 ed. Paris. p. 643 et Blaesum Hesych. s. v. *μολγῶ*. — De vv. *μολγός*, *ἀμολγός*, *ἀμολγαίη* cf. et. m. 573, 23 (519) *ἀμολγαίην δὲ τουτέστι κρατίστην, ἀκμαίαν. τὸ γὰρ ἀμολγὸν ἐπὶ τοῦ ἀκμαίου τίθεται. Ἐρατοσθένης δὲ ποιμενικήν*. Gemina habet Procl. Hesiod. opp. 588 ed. Gaisf. Ath. III p. 115 A Cram. epim. Hom. p. 82 cf. R. Schmidt. de Callistr. p. 323 ed. Nauck., qui lectores ad Buttm. lexil. II 44 relegat. Ab Eratosthene scholiastae Aristophanii pendet Suid. II 1 p. 872, 14, ubi vid. Bernh., et Suid. v. *ψωλός*. Hesychius haec habet: *Ἀμολγοί· οἱ ἀμέλγοντες τὰ δημόσια. Μολγός· Ἀριστοφάνης. Τάχα δ' ἂν εἴη ἐκ πλήρους ὀμολγός (l. ἀμ.) ὁ δὲ ἀμέλων τὰ χρήματα ἀμολγός. Ἔνιοι δὲ μολγός (— οὗς Guyet.) ἀκούουσι τοὺς μοχθηροὺς, τοὺς ἀμέλγοντας τὰ κοινὰ κλέπτας καὶ τὸ ἀμολγός (l. καὶ κλέπτας· εἰς τὸ ἀμολγός sc. ζήτηι) ἄλλοι δὲ μολγὸν τὸν βόειον ἀσκόν, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν*. Extrema illustrant Hesych. v. *μόργος* Pollux X 187 p. 450 Bekk. — Denique vid. Eustath. II. O p. 1018, 24 = 1022, 24 Odys. ι p. 1625, 5 = p. 349, 20. Hesychium sua debere Didymi lexico comico apparet, Didymum Eratostheni.

asseclam nunc adversarium. [Schol. Vespp. 1402 fortasse respicit Hes. Σιμωνίδης υἱὸς Θεοπρέπους.] Arg. Ar. Pac. huc non facit, sed schol. Pac. 701 de v. ὠρακιάσας supra in rem nostram convertimus. Schol. Ar. Av. 122 = vol. III p. 157 Dindf. (Bernh. Eratosth. p. 222 XXV) Σισύραν: Σίσυρα καὶ σισύρα καὶ σίσυς διαφέρουσι. σισύρα μὲν γὰρ ἔστι τὸ ἐξ αἰγείων δερμάτων ἔτι τὰς τρίχας ἔχον σκέπαστρον (σκέπασμα V.), τὴν δὲ σίσυραν οἱ κατὰ Λιβύην λέγουσιν τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον. σίσυς δὲ ἔστι παχὺ ἰμάτιον καὶ εὐτελές, πρὸς δὲ καὶ μικρόν, ἐπιτήθειον εἰς ἓν ἄπτεσθαι οἶον ἐξωμίδιον. [σισύρα χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς οἶον ἀπλοῖδος ἢ ἐξωμίδος ἢ τοιοῦτου τινός. Ἄριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἐν πέντε σισύραις V.] ὁ δὲ Ἐρατοσθένης, ὡς ἔστι βαίτη. καθάπερ τὸ δένδρον τὸ αὐτὸ καὶ ἄνδραχον καὶ ἀνδρόχνην καλοῦμεν, οὕτως ᾧοντο σισύραν καὶ σίσυν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκδέχεσθαι, καὶ τρίτην προσλαμβάνουσι σισύρην οἱ κατὰ Λιβύην τὸ ἐκ τῶν κωδίων τὸ ἀμπεχόνιον καλούμενον. [καὶ τὴν σισύραν βαίτην ὑπέλαβον εἶναι τινές. τὸ δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθές, ἀλλὰ χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς οἶον ἐξωμίδα ἢ διπλοῖδα ἢ τοιοῦτόν τι. οὕτως ἐν τῷ λεξικῷ. V.]

In scholl. vulg. Ἐρατοσθένης δὲ φησιν, ὅτι καθάπερ legitur, minus recte. Pro ἐκδέχεσθαι legebatur μετέχεσθαι, quod Bernh. mutabat in ὀνόματος λέγεσθαι. Idem post κωδίων τὸ addi iussit ῥαπτόμενον et pro καλούμενον tentavit καλουμένην. De ἀνδράχῳ vid. Schneider. Theophr. V p. 311. Aperit Eratosthenis sententiam cod. Taurin. n. 179 fol. 270 auctore Amad. Peyrone post et. Gud. p. 1030 Ἐρατοσθένης φησὶ σισύραν στεγάστριον ἐξ αἰγείων δερμάτων τετριχωμένων, σίσυραν δὲ τὸ ἐκ κωδίων (sic pro κωδίων Coray) ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον. Quocum conferendus denique schol. Plat. p. 250 ed. Ruhnk. (466 Bekk.) Σισύραν· Ἐρατοσθένης σισύραν φησὶ στεγάστριον ἐξ αἰγείων δερμάτων τετριχωμένον, σίσυραν δὲ τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον [ὁ γούννα φασὶν Zonar. II c. 1645 Tittm. Bast. Greg. Cor. p. 540 Moschop. π. σχεδ. Lindenbrog. ad Amm. Marc. Obs. p. 48]. Neque vero dissidet Hesychius II

1194 σισύρα· τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων. σίσυρνον τὴν σισύρνην οἱ κατὰ Λιβύην τὸ ἐκ τῶν κωδίων φαπτόμενον ἀμπεχόνιον καλοῦσιν. τὸ αὐτὸ καὶ σισύραι. σίσυς καὶ αὐτὴ βαίτη. οἱ δὲ εἶδος τι χλαίνης εὐτελής. ἄλλοι χιτῶνα αἰγεῖον χειριδωτόν. Quae fere omnia ad Eratosthenem redeunt. Ceterum iuvabit hos locos paululum inspexisse accuratius. Ac Dindorfii quidem haec sunt verba vol. IV t. III p. 157 l. 7 ‘Ceterum non intellegere me fateor, quomodo Eratostheni in mentem venire potuerit, hoc nomen sc. ἄνδραχρον cum illis comparare, de quibus hic agit scholiasta.’ Ad quam solvendam quaestionem aliquatenus responsum sumi poterit ex Bernhardyi Eratosthenicis p. 223 ‘Iam si perpendas, ἄνδραχρον et ἀνδράχνην inter se componi, statim conficias, accedente praesertim schol. Vespp. 737 τὴν αὐτὴν δὲ καὶ σισύραν καλοῦσι καὶ σίσυρναν, pro σίσυν ap. schol. Avv. σίσυρναν, vice versa σίσυν deinde hic et ap. schol. Plat. et Hes. l. l. esse restituendum, siquidem Eratosthenes, cuius iudicium etiam Hes. sequitur, recte σισύραν inter et σίσυρναν non distinxerat.’ Mihi tamen res longe aliter se habere videtur. Quis enim est, qui sibi persuadeat Eratosthenem ἀνδράχνην et ἄνδραχρον, σισύραν et σίσυν potius inter se composuisse, quam ἀνδράχνην et ἄνδραχρον eo consilio in comparisonem advocasse, ut demonstraret, inter σισύρνην et σίσυρνον interque σισύραν et σίσυρον (σίσυν) non esse discrimen aliud, nisi quod diverso genere exituque proferantur. Vid. Lobeck. Phrynich. p. 861 Graefenhan. Gesch. d. class. Philol. vol. I p. 171. Hoc sibi vult Hesychius: σίσυρνον· τὴν (addo καὶ) σισύρνην οἱ κατὰ Λιβύην κτέ. Cui neque deest σίσυρος· γράμματος (l. ῥάμματος) εἶδος. Distinxit igitur Eratosthenes inter σισύραν, a quo vocabulo forma non significatione diversa censebat vocabula σίσυρος et σίσυς, et σισύρνην, quod vestimenti genus fuerunt qui σίσυρνον dicere mallent. Differentiam hinc profecti etiam alii agnoscent, veluti qui omnium instar est Ammon. p. 128 Valek. ab Eratosthenis iudicio totus pendens, nisi quod κροκύδων legit pro κωδίων. Neque dissentit Hesychius sive auctor lexicī tragici s. v. σισυρνώδης στολή. Ex parte Eratosthe-

nem sequitur, partim suis pedibus nititur Timaeus lex. Plat. p. 165 n. 4 (p. 232A), quem recoquunt et. m. 714, 26 et interpolator Moeridis p. 225 Lps. = 346 Piers. (nam a cod. Coisl. pannus abest). Ex alio fonte sed limosiore hauserunt et. m. 714, 28 *Σίσυρα* Bachmann. anecd. I p. 365, 4 Phot. 513, 17 sq. 513, 19, quorum locorum prior luxatus ac mutilus videtur. Cum Photio tamen quadrant quae interpretes ad Theocr. V 15 p. 884 Kiessl. commentantur *βαίταν* — *σισυρίνιά φαμεν*, et schol. Arist. Vespp. 737 *Σισύραν· σισύρα καλεῖται παρὰ μὲν τισιν ἢ βαίτη* (male vulg. *βαπτή*). ἔστι δὲ *περιβόλαιον ἐκ δερμάτων συνερῶμενων προβατείων ἐχόντων τὰ ἔρια. οἱ δὲ ἀκριβέστεροί φασιν χλαῖναν παλαιὰν εἶναι ἀπλοῖδα. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ σισύραν καλοῦσι καὶ σίσυραν*. Praeterea in schol. Ar. Vespp. 1133 agitur de sisyra: *σισύραν* — *χλανίς* et ad Rann. 1507 *σισύρα χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, οἷον ἐξωμίδα ἢ ἀπλοῖδα ἢ τι τοιοῦτον. καὶ ἀλλαχοῦ· χειμῶνος ὄντος τρεῖς σισύρας ἀφειλέτω* (Eccl. 421). *τινὲς δὲ ἱμάτιον τραχὺ καὶ παχύ, περιβόλαιον ἀγροικικὸν δουλικὸν παλαιόν. ἢ χιτῶν δερμάτινος. ᾿Βορέη [δὲ] λέγουσιν ᾿Ηλίῳ τε τοιαύτην | ᾿Εριν γενέσθαι ὀπότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου | ᾿Οδοιποροῦντος τὴν σισύραν ἐκδύση.* ὁ δὲ νοῦς κτλ. Πρὸς δὲ τὴν διαφορὰν· ἐν τισι καὶ σισύρα καὶ σίσυρα ἐκ τρίτου τὸ αὐτό, πλὴν ὅτι ἢ μὲν σισύρα δοκεῖ *βαίτη* εἶναι ἐκ δερμάτων αἰγείων, ἢ δὲ *χλαῖνα* ἀπὸ ἐρίων. Adnotatione dignum est verba *χλαίνης* — *ἐκδύση* omitti in Ravennate cod., qui ὁ δὲ νοῦς — *φέρει* in fine scholii ponit; in codd. V et Θ omitti καὶ *ἀλλαχοῦ* — *ἐκδύση*. Verba *Βορέη* — *ἐκδύση* sunt Babbrii Fab. XVIII p. 12 Lachm., ubi Meinek. in v. 3 et 13 *σύραν* scribere mavult. Apparet igitur haec verba, quibus gemina habent Phot. 513, 19 Bachm. anecd. I p. 365, 4 et. m. 714, 28, recens scholion esse, antiquiora praebere cod. Venet. 474, antiquissima Ravennatem, sed mutila nec nisi verborum Eratosthenicorum ope emendabilia. Forsitan scripserit interpres graecus *Πρὸς δὲ* (hoc v. male om. R. Θ, habet V.) *τὴν διαφορὰν· ἔστι σίσυρος (σίσυς) καὶ σισύρα τὸ αὐτὸ καὶ σίσυρα ἐκ τρίτου, πλὴν ὅτι ἢ μὲν σισύρα δοκεῖ βαίτη* (legebatur *βαπτή*; male Dindf. *φαπτή*) *εἶναι ἐκ*

δεσμάτων αἰγείων, ἣ δὲ σίσυρα [adde h. v.] χλαῖνα ἀπὸ ἐρίων. Ipsius Eratosthenis afferuntur verba, differentiam illam ab aliis statutam non magni facientis. Verba praemissa πρὸς δὲ τὴν διαφορὰν indicio sunt Eratosthenem his verbis decessorem aliquem impugnasse, qui differentiam illam mordicus tenere vellet, insinuatque se suspicio, Lycophronem hunc esse. Sic enim saepe scholia πρὸς *Λυκόφωνα* δέ. Praeterea de h. v. cfr. Poll. VII 70 p. 291 Bekk. X 186 p. 449 Hesych. s. v. *συρία* et *βαίτη*. Greg. Cor. CXLVIII p. 255 Koen. Steph. thes. G. L. II 1 *βαίτη*.

Quinque igitur fontes, unde nostra de his vocibus notitia pendet, dignosci possunt, quos inter limpidissimus est Eratosthenes, quem Didymum sequutum esse in lexico comico ex Hesychio colligimus, quemque sequitur praeterea Ammonius p. 128 Valck. cod. Taurin. n. 179 fol. 270 schol. ad Plat. p. 250 Ruhnk. schol. ad Ar. Avv. 122 Rann. 1507 (Ravenn.) Phot. 513, 17. 18 schol. ad Theocr. V 15 p. 884. Huic proximus est lexicus auctor anonymus Eratosthenis tamen adversarius ap. schol. ad Ar. Avv. 122 (Venet. 474) schol. ad Ar. Rann. 1507 (V. Θ) Vespp. 737. Tertius Timaeus p. 165 et. m. 714, 26 et interpolator Moeridis p. 255 ed. Lips., qui in priore quidem explanationis parte cum Eratosthene consentiunt, quibus tamen in neutra cum secundo fonte convenit. Timaeo per dimidium viae socii sunt, quos quarto loco nomino cetera dissentientes et, si quid auguror, ab Eudemo vel Aelio Dionysio vel Pausania plerumque pendentes, Phot. 513, 19 Bachm. anecd. I p. 365, 4 et. m. 714, 28 schol. ad Ar. Rann. 1507 (recens.) Quinto denique loco accenseo, qui omnia miscent, ita tamen ut haud spernendos testes sequuti esse videantur, Hesych. *βαίτη συρία*. Polluc. VII 70 X 186 et Greg. Cor. p. 255 Koen.

Quaeritur denique, quis in schol. V ad Ar. Avv. 122 scripserit illa τὸ δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθές, inter ἀκριβεστέρους laudatus a schol. ad Vespp. 737. Suspicio ipse Didymus in lexico comico. Sic enim refutat Didymus antiquiores grammaticos; cf. schol. Par. ad Apoll. Rh. I 972 t. II p. 78

Schaef. Ἐρατοσθένης δὲ — ἀπέδωκεν — Δίδυμος δὲ οὐκ εἶναι τοῦτο φησιν ἀληθές, ἀλλ' ἔστιν κτέ.

Ad schol. ad Avv. 557 Bernhardus apte conferri iubet Hesych. II 28 ἱερὸν πόλεμον. Diximus de schol. ad Avv. 1513 Rann. 810 (ἄττα et κατελιυσπωμένην). Nostra nihil interest schol. ad Rann. 1060 de Aeschyli Persarum didascaliam. In schol. ad Rann. 1294 τῷ ψήφῳ λαβῶν Eratosthenis ψευδαττικῶν sugillatio ad Nicomachum mihi pertinere videtur Pherocratis personam, ut Μεταλλεῖς fabulae opificis, mentitum, in qua sententia nunc video etiam Dindorfium esse scholl. vol. II p. 136 l. 22; neque eorum aliquid, quae in schol. ad Plut. 797. 1195 leguntur, exspectari potest apud Hesychium inventum iri. — Cum schol. ad Pac. 70 ἀνεῤῃχᾶτο ... πρὸς τὸ ὕψος ἀνέβαινε. πρὸς δένδρα καὶ τοίχους ἢ σχοῖνιον ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ ἀναβαίνειν ἀναῤῃχᾶσθαι λέγεται. φησὶ δὲ Ἐρατοσθένης τοὺς Κυρηναίους οὕτω λέγειν cf. Hesych. s. vv. ἀναριχᾶσθαι. ἀῤῃχᾶσθαι.

Cum schol. ad Pind. Ol. IX 1 ipse Bernhardus p. 226 confert Hes. καλλίνικος; adde τῆνέβλα et τῆνέβλος coll. schol. Ar. Eqq. 276. Denique idem non sine veri specie p. 231 ad Eratosthenem refert Hesychii II 1284 στῶϊκοί coll. Diog. Laert. VII 5 et κομψεία II 310 — ἢ οἱ σκόλυμοι· ἐνιοὶ τὰ τῶν κοσσύφων κρέη (sic)· οἱ δὲ γένος λαχάνων, ὅπερ τινὲς ἱπποσέλινον ἢ σμύρνον (vid. Eratosth. ap. Plin. h. n. XXII 43 fr. XLVIII p. 234 Bernh.).

32.

Postremo loco non alienum erit apposuisse schol. Ap. Rhod. II 43 vol. II p. 121 Ἴουλος δὲ λέγεται καὶ ἡ ἐξάνθησις τῶν γενείων καὶ ζῶόν τι πολύπουν καὶ εἶδος ῥόδης, ὡς φησιν Ἐρατοσθένης. Schol. Par. Ap. Rh. I 972 vol. II p. 78 Ἐρατοσθένης δὲ καὶ ὄνομα ῥόδης ἐρίθου ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἐρμῆ λέγων οὕτως· Ἦν δ' ἄρα — ἰούλους. Δίδυμος δὲ οὐκ εἶναι τοῦτο φησιν ἀληθές. ἀλλ' ἔστιν ὁ ἴουλος ὕμνος εἰς Διμήτρα, ὡς ὄρπιγος (l. οὐπιγος) παρὰ Τροϊζηνίοις εἰς Ἄρτεμιν. Ἔστι γὰρ οὐλος καὶ ἴουλος ἢ ἐκ τῶν δραγμαίων συναγομένη δέσμη. Καὶ Οὐλῶ ἢ Δημήτηρ λέγεται. Ἴουλος καὶ θηρίον τι πολλοὺς πόδας ἔχων

ἐκατέρωθεν, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Τοῦτο δὲ Θεόφραστος ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον καλεῖσθαι φησιν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις· Κυλισθεῖς ὥσπερ (scholl. edd. ὡς τις) ὄνος ἰσόπριος. Itaque Didymum parentem agnoscere par est eorum, quae leguntur apud Hesychium Ἰουλος· αἱ πρῶται τῶν τριχῶν ἐκφύσεις (ἀπὸ τοῦ ἰέναι αὐτὰς οὐλας), Ἰουλοι δὲ καὶ οὐλοι αἱ ἐκ τῶν δραγματίων συναγόμεναι δέσμαι. καὶ ζῶον πολύπου, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν ὄνον. Τινὲς δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρῖαις γενόμενον ὄνον πολύποδα καὶ συστρεφόμενον Ἰουλον λέγουσιν. Similia habent Phot. lex. 109, 4 et. m. 472, 26 Clitarch. ap. et. m. 111, 9 schol. ad Hes. opp. 522 ed. Gaisf. cf. Arist. h. a. IV 6 Athen. p. 304 F 305 A XIV p. 618 D schol. ad Aesch. 97. Eustath. p. 1162, 39. — Cum Eratosthene ap. Tzetz. Chil. XIII 563 et schol. ad Eur. Tro. 1165 p. 29 Kampm. de v. κῆπος· κουραῖς εἶδος κτέ, quae non dubito quin per Didymum ad nos pervenerint, conf. Hesych. s. v. κῆπος Schneider. lex. Gr. II p. 47 μάχαιρα. Respicit lexicographus ad Arist. Ach. 849 Avv. 807.

Nihil contra ad nostras quaestiones pertinet, quamquam Didymi et Eratosthenis memoriam sociatam exhibet, Steph. Byz. 32, 17 Δίδυμος δὲ παρατίθεται χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους Ἀλεξανδρίτης, quod ad E. geographiam referendum videtur. Ibidemne an in alio E. opere exstiterint, quae Pausan. ap. Eustath. II. B p. 302, 27 de φελλὸς Ἀρκάς eiusdem testimonio munit, incertum manet. Neque quidquam ad libros de comoedia facit fragmentum Cyrenaei recens ex Herodiani dict. sol. p. 102 a Lehrsio erutum de Araxe fluvio, siquidem non sagacius quam verius hic vir doctus ex corruptis ductibus παρατιθέναι elicuit παρ' Ἐρατοσθένει. Atque haec hactenus.

Si quas igitur observationes haud inutiles salubri sobrii iudicii aura vecti, non praecipite quodam coniiciendi turbine acti, quasi quaedam Didymi bona tamquam e scopuloso lexicographorum pelago reportata in litore reposuimus, placet eas in hoc disputationis quasi portu literarum ordini adstrictas constipare. (Sigl. E denotat Eratosthenem, L. Lycophronem, D. Didymum.)

? ἀγρηνόν E.
 Ἀλκαῖον E.
 ἀποκήρυκτος E.
 ἀρνεῖα D.
 ἀφρίχᾶσθαι E.
 ἄττα E.
 βαλανειομφάλους LED.
 βάρακες } LED.
 βάρβαξ }
 βασιλίδες E.
 βήραξ } LED.
 βήρηκες }
 βρίκελλοι D.
 δεκάξεσθαι E.
 ? δόρπιστος L.
 δράξων E.
 ἐκποίητος E.
 ἐπίβδαι D.
 ἐπιφύξειν LED.
 ἐπισίξας cett. LED.
 ἐπωπίδες D.
 ? εὐκλεία E.
 Ἐφώδιον E. (Polemo.)
 ἥδυντῆρες E.
 ἡμερόκαλλες D.
 ἱερὸν πόλεμον E.
 ἴουλος E. D.
 καλλίνικος E.
 καρύκη D.
 καρύκινον cett. D.
 κάρνος φόος D.
 καρυχροῦς D.
 κατειλυσπωμένην LED.
 καψιπήδαλος L.
 κομψεία (σκόλυμοι) E.
 κόρκορος LED.
 κατὰ κόρφη E.
 κορσάκις D.

κοπίς D.
 κύρβεις E.
 κύτταρος LED.
 λεπαστή L.
 λέσπιν D.
 Λιμοδωριεῖς D. prov.
 Λύκου δεκάς E.
 μειαγωγῆσαι E.
 μετακέρας E.
 μολγός E.
 Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα D.
 Μυκερίνα D.
 ? οὐδὲ πασπάλην L.
 οἰνόπται D.
 οἰσπώτη D.
 ὄξυθυμία D.
 ὄσιον D.
 παρ' Αἰγείρου θεά E.
 πέλανος D.
 ποῖ κῆχος E.
 ποδοκάκκη D.
 προκώνια D.
 πυππάξ L.
 ράχετρον D.
 Ῥοίκου κριθοπομπία E.
 † σακκίζειν † L.
 σάμαξ E alii.
 σαμιακὸς τρόπος D.
 σεελλίσαι } L.
 σελλίξεσθαι }
 σέρφοι D.
 σισύμβριον D.
 σισύρα } E [D].
 σίσυρνον }
 σίσυς }
 σκινθαρίζειν D.
 σκόλυμοι E.
 στωϊκοί E.

τευτάξει LD alii.

τηνέβλος E.

† ὑποσακίζειν † L.

? φύπαξ L.

χειαι E.

ώρακιάσαι cett. LED.

At haec de Lycophrone et Eratosthene, Didymi fontibus hactenus.

33.

Ipse Didymus laudatur in schol. ad Ap. Rh. vol. II p. 94 ad I 1138. 9 ῥόμβος δέ ἐστι τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμάσι τύπτοντες καὶ οὕτω τύπον ἀποτελοῦσιν. Ἄλλοι δὲ ῥύμβον καλοῦσιν, ὡς Εὐπόλις ἐν Βάπταις καὶ Δίδυμος. Conf. vol. II p. 280 IV 144 διὸ καὶ τὸν κινούμενον τροχίσκον ὑπὸ τῶν φαρμακίδων ῥόμβον καλοῦσιν. Καὶ ἐν Εὐπόλιδι δὲ τὰς περιφερεῖς κινήσεις οὕτως ἐξηγοῦνται ‘Ὡ ῥύμβοις μαστίξας ἐμέ.’ Cf. schol. ad Theocr. p. 852 Kiessl.

34.

Deinde schol. ad IV 1058 στρευγόμενοι· δὲ ἀντὶ τοῦ ταλαιπωρούμενοι, καταπονούμενοι ἢ καὶ προσδιατρίβοντες. Γίγνεται δὲ ἀπὸ τοῦ στράγξ, στραγγός. Σημαίνει δὲ στράγξ τὴν κατὰ μικρὸν πρόεσιν ὑδάτων, ὡς φησι Δίδυμος (schol. edd. ὅθεν καὶ στράγξ ἢ κατὰ βραχὺ πρόσθεσις (scr. πρόεσις τοῦ ὕδατος).

Neutro loco caret Diogenianus apud Hesychium II 1126 ῥύμβος· δίνος coll. schol. ad Clem. Alex. Cohort. p. 15 ab Osanno ad Philem. p. 112 laudato et II 1278 Στρεύγεται· ταλαιπωρεῖται. καταπονεῖται. τρίβεται. τριψημερεῖ. Στρεύγομαι. διατρίβω, ἀφ’ οὗ καὶ στράγξ, ἢ μετὰ βραχὺ πρόεσις. στρεύγει· προσδιατρίβει II 1276 στράγξ· σταγών. Vocabulo στράγξ usus est Menander in thesauro fabula teste Photio 541, 2. Noli igitur dubitare quin uterque locus e Didymi lexico comico repetitus sit. Meinekio quoque (quaest. sc. III p. 5) ex hoc opere ducta videbantur.

At nondum totum curriculum emensi sumus. Quaerendum enim est, laudandusne an falsus sit O. Schneiderus in comm. de vett. in Arist. scholl. font. p. 95, cui quidem admodum probabile videtur, ‘cum in schol. ad Ar. Plut. 313 et schol. ad Ap. Rh. IV 1614 ap. Invernizzium praef. ad

Arist. p. XXVII et schol. ad Ar. Pac. 922 (vel potius ad 924), ubi est *οὕτω διὰ τοῦ λ ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν γράψας ἀναγινώσκει*, tum alibi saepe in scholiis Aristophaneis, ubi vel nominatur Didymus vel eius reticetur nomen, Didymi lexicon comicum intellegi oportere.' Certe *λέξιν κωμικὴν* interpretis Aristophanei manibus tritam T. Hemsterhusius ad Plut. p. 98 ad Palamedem onomatologum Alexandri Severi aequalem referre maluit, quo de nuperrime disputaverunt O. Schneider. l. c. p. 95 (qui de schol. ad Vespp. uti poterat Reisk. ad Constant. Porphy. de ceremon. t. II p. 504 ed. Bonn.) Meinek. quaest. scen. III p. 6 Boeckh. Pind. tom. II p. XIX O. Iahn. diss. de Palamede p. 58 seqq. (Hamb. 1836. 8.) et epist. ad Nitzsch. in Ztschr. f. Alt. Wiss. 1841 n. 20 p. 168. Rem tamen, de qua agimus, in medio reliquerunt. Ab Hemsterhusio Meinek. l. c. p. 7 in eo discedit, quod in schol. ad Plut. 313 *λέξιν κωμικὴν σύμμικτον* intellegit, quam schol. ad Ap. Rh. IV 973 se inspexisse narrat.

34 a.

Quae scholiasta Apollonii h. l. profert, haec sunt: 'Ὁ δὲ ὀρείχαλκος εἶδος μὲν ἐστὶ χαλκοῦ. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Ὀρείου τινὸς εὐρετοῦ γενομένου. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Τελευταῖς μηδὲ ὑπάρχειν φησὶ τὸ ὄνομα, μηδὲ τὸ τούτου εἶδος. τὸν γὰρ ὀρείχαλκον, φησὶν, ἔνιοι ὑπολαμβάνουσι λέγεσθαι μὲν, μὴ εἶναι δέ. Τῶν εἰκῆ διαδεδομένων καὶ τοῦτο. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐπισημαίνεται. Οἱ δὲ ἀνδριαντοποιοῦ λέγουσιν ὄνομα, ὡς Σωκράτης (? ὁ Κράτης) καὶ Θεόπομπος ἐν λε. Οὕτως οὖν κωμικῆ λέξει τῆ συμμίκτω. In scholl. edd. Ὀρείου; post τοῦτο pergunt οἱ γὰρ πολυπραγμονέστεροί φασιν ὑπάρχειν. σεσημείωται τοῦτο. Οὕτως ἦν ἐν τῆ κωμικῆ λέξει τῆ συμμίκτω. Pro οὖν et ἦν fortasse εὐρον scribendum (cf. et. m. 572 = 630, 52 Philopon. Hesiod. scut. 115 Tzetz. Hesiod. 199 b Bochart. hieroz. II, VI c. 16 p. 883, 32 Vit. Panciroll. rer. memorab. I p. 26. 7 ed. H. Salmuth. interpp. ad Callim. lav. Pall. 19 Nauck. Arist. Byz. p. 222). Iam mihi evolvas Hesychium II 777 atque invenies plane gemina, quamvis

corrupta ὀρειχάλκων· τῶν εἰκῆ διαδεδομένων εἶναι τοῦνομα. οἱ δὲ πλείους ὑπάρχειν αὐτῶν. ἔστι δὲ καὶ ὕλη ὅμοια χαλκῶ. Deinde ὀρίχαλκος· χαλκὸς χρυσῶ εἰκῶς ἢ κρήνη ἀρχίχαλκος. Quae in hunc fere modum reintegrari posse videntur: Ὀρείχαλκος· ** τῶν εἰκῆ διαδεδομένων [καὶ τοῦτο]. οἱ δὲ πλείους ὑπάρχειν [φασὶν] αὐτόν. ἔστι δὲ ὕλη ὅμοια χαλκῶ. [οἱ δὲ ἀνδριαντοποιοῦ λέγουσιν] εἶναι τοῦνομα. Vides igitur κωμικὴν λέξιν σύμμικτον ad verbum in Hesychio inesse, unde apparet integrum eorum iudicium fore, qui O. Schneiderum Nauckiumque secuti verba illa ad nobilissimum Didymi opus referenda esse statuent. De vocabulo *συμμίκτω* vero sic iudico, ut emendandum esse in *συμμίκτων* statuam, ut Didymus duobus locis de aurichalco exposuerit, in lexico comico et libro *σύμμικτα* (*συμποσιακά*) inscripto, quem breviavit Alexio teste Ammonio v. *γέρων*. Lego *κωμικῆ λέξει τῆ τ' η συμμίκτων*. Quod si cui minus placuerit, huic fortasse arridebit vocabula *κωμικῆ λέξει τῆ συμμίκτω* explicandi haec ratio, ut, si qua re vera exstitit *λέξις κωμικῆ σύμμικτος* a *κωμικῆ λέξει* diversa, illam ea tantum complexam esse vocabula dicamus, quae comicis familiaria ne tragici quidem poetae prorsus respuerint. Sic schol. ad Ar. Ach. 270 *κοῖνὰ δὲ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα*. Hoc patet, errasse Fabricium in ind. scr. in scholl. Ap. Rh. a Schaefero vol. II p. 641 repetito *συμμίκτω* vertentem ‘secundum ordinem alphabeticum non dispositum.’

35.

Neque aliter de altero scholiastarum in Ap. Rh. loco iudicandum erit IV 1614 *Κυρίως μὲν οὖν ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ὀλκαία* (l. *ἀλκαία*) *λέγεται. ἐν δὲ τῶ κωμικῶ λεξικῶ οὐ μόνον ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ὀλκαία λέγεται, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἵππου καὶ τοῦ βοῦς καὶ τῶν ἐμφερωῶν, ὅσαπερ ἀλεξητηρίῳ τῆ οὐρᾷ χρῆται*. Rectius in scholl. edd. ubique *ἀλκαία* editur. Vid. Method. ap. et. m. 66, 5 (60, 5) Herodian. et Epaphrod. in Hesiod. sc. ap. et. Gud. p. 36, 13 Bekk. anecd. I 384, 24 Bachm. anecd. I 76, 19. Plum. ad A. Persii satir. p. 94 citat II. T 170 Lucan. I 205

Alex. Aphrod. probl. — Vid. Aelian. h. a V 1 Hesych. I 237 ἀλκαία· κέρκος οὐρά ἢ τοῦ λέοντος (? [κυρίως ἦ]). Ceterum lectores hoc monitos volo, imperitiori sequiorique interpreti vel scribae deberi τῷ κωμικῷ λεξικῷ pro τῇ κωμικῇ λέξει. Vid. Osann. Philem. p. XIX coll. et. m. 492, 48 et Oro cod. Par. 2630 ap. Bekk. anecd. III p. 1386.

36.

Minus expedita res est, de schol. ad Plut. 313 quid statuendum sit, cuius vix minima pars apud Hesychium recurrit. Μινθώσομεν] μίνθον οἱ μὲν τὸν ἠδύοσμον, οἱ δὲ τὴν Ἴγγα, ὡς κεῖται ἐν τῇ κωμικῇ λέξει. οἱ δὲ εἶδος ἄνθους ἐν τῇ κόπρω φουμένου, ᾧ χαίρουσιν οἱ τράγοι . . . οἱ δὲ μίνθον φασὶ τὴν ἀνθρωπίνην (?) κόπρον. In Hesychio non nisi haec invenio II 604 Μίνθα· τὸ ἠδύοσμον καὶ ἀνθρωπεία (imo αἰγεία) κόπρος. Interpretem tamen Aristophanis illustrat, quem multa e comico lexico Didymi mutuatum esse Meinekio iudice verissime coniecerunt Ruhnk. Auct. Hesych. ad II p. 390 Blomfield. cens. Phot. Herm. p. 741 ed. Lps. Photius 270, 24 Μίνθα· τὸ παρ' ἐνίοις ἠδύοσμον, εἰς ὃ μεταβάλλειν φασὶ τὴν Ἰδίου παλλακὴν, ἀφ' ἧς καὶ τὸ περὶ τὴν Ἥλιν ὄρος. Ζηνόδοτος δὲ τὴν Ἴγγα ὑπ' ἐνίων Μίνθαν λέγεσθαι, θυγατέρα μὲν οὖσαν Πειθοῦς, ναῖδα δὲ νύμφην κτέ. Zenodoti intellegendae videntur epitomae mythicae, de quibus H. Duentzer de Zenod. p. 28. Cf. Ovid. Met. X, 729 Strab. VIII p. 344 Oppian. Hal. 3, 486 Sext. Hyp. III, 24. 184 et. m. 588 (533, 3) et. Gud. 395, 1 Poll. VI 68 Suid. II 1 p. 856, 7 Bachm. anecd. I 302, 3 schol. Nicand. Alex. 374 schol. ad Ar. Eccl. 644 (673) Ran. 1107 Olear. ad Philostr. V. A. I c. 25 p. 34 n. 24 Lobeck. Aglaoph. t. II p. 383 sq. O. Iahn. ΠΕΙΘΩ dissert. archaeol. p. 16. 8. Quae cum ita sint, aut Photius anonymi cuiusdam lexico comico utebatur, quod nemo facile in animum inducet, aut, quod probabilius est, Didymum Diogeniani Hesychius in brevius contraxit ac corruptit; quamquam ea est Hesychiani loci condicio, ut transpositis et loco suo motis, quae sequuntur ΜΗΝΙC· ἔχθρα, in praecedentibus quoque s. v. μίνθα

turbata nonnulla esse atque adeo excidisse a verisimilitudine haud abhorreat.

37.

Neque de schol. ad Ar. Pac. 959 liquet, quod ommissa vocis δάλιον explicatione cum Hesychio comparatio institui nequit, quamquam Hesych. s. v. δάλιον aperte hunc Aristophanis locum respicit. Haec enim schol. τὸ δάλιον· τὸ ὕδωρ ἐδόκουν καθαίρειν ἀναβάπτοντές τι τοῦ πυρός· κτλ. οὕτω διὰ τοῦ λ ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν γράψας¹⁾ ἀναγινώσκει. Hesychius vero, cum ΔΑΙΔΙΟΝ, quod h. l. nonnulli praeoptabant, non habeat, sed ΔΑΙΙΟΝ exhibeat sic apte enarratum δαλόν ἐν ταῖς ἱεροποιταῖς εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάλλειν εἰς τὴν χέρνιβα καὶ περιόρθαινειν τὸν βωμόν, istum comici lexicicon conditorem aut Theonem aut re vera Didymum intellegendum esse suspicor toties ab Hesychio expilatum, neque de Palamede amplius cogitandum esse, e quo Methodii fonte fortasse nihil in Hesychii farragine transiit. Didymi lexicon intellegendum esse etiam ap. schol. ad Ar. Avv. 122 (cod. Venet. 474) οὕτως ἐν τῷ λεξικῷ supra p. 65. demonstratum est.

Quod enim praeter commentarios Didymi etiam lexicon eius adhibuit Symmachus, Aristophanis interpres, non mirum, cum, licet plurima e commentariis suis in Aristophanem Cratinum Eupolin Phrynichum Menandrum in brevius contracta in comicum lexicon transtulisse Didymum demonstrari possit, tamen hic illic eum mutasse sententiam, recidisse nonnulla, addidisse alia, retractasse complura probabile sit.

38.

Athenaeus quoque, cui Didymi commentarii ad manus fuerunt, insuper lexico eius aut Pamphili potius farragine, in quam Didymi volumina recepta sunt, uti solebat. Patet hoc ex Athen. XI p. 487 C (vol. II p. 1093 Ddf.)

¹⁾ Consuluit interpres Aristophanis (Symmachus?) et Didymi hypnēmata et lexicon comicum, uti interpres Laur. Sophoclis teste Trach. v. 1161 et commentarios et λέξιν τραγικὴν inspexit.

*Μάνης ποτηρίου εἶδος. Νίκων κιθαρωδῶ· καὶ πάνυ τις εὐκαίρως προπίνων φησί ****

*πατριῶτα. μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν, ἀδρόν,
χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως. ἐδεξάμην.*

*Παρέθετο τὰ ἱαμβεῖα καὶ Δίδυμος καὶ Πάμφιλος. καλεῖται δὲ Μάνης καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ κοττάβου ἐφεστηκός, ἐφ' οὗ¹⁾ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον. Male Rankius de Hesych. p. 94 καὶ Δίδυμος. Καὶ Πάμφιλος 'καὶ τὸ κτλ.' nam alterum καὶ innuit fontem Pamphili fuisse Didymum; cf. Preller. Polemon. fr. p. 15 sqq. Glossa haud dubie in comico lexico exstitit; nam vocabulo hoc comici poetae frequenter utebantur, ut Antiphanes Hermippus Nicochares Ath. XV p. 667 E. Hesychii locus dolendum quod corruptelis scatet. Exstant II p. 537 haec *Μανήσεις· τὰς λάταγας. Μάνης κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα καὶ βαρβαρικόν, καθάπερ Εὐβουλος ἐν κυβευτικοῖς παρίστησι καὶ ἄλλων καταλέγων βολ* Deinde II 521 s. v. *Μάγνης· κυβευτικοῦ βόλου προσηγορία καὶ ἄλλων πολλῶν λεγομένων ὀνόματα βόλων.* Viam emendandi monstrant Diogenianus Photii p. 246, 6. 7 *Μάνης] ποτηρίου εἶδος. Μάνης] βόλος φαῦλος. καὶ ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὰς λάταγας ἠφίεσαν* et schol. Hom. II. E 185 L. *Μάνης γὰρ δουλικὸν ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἐξ οὗ μετῆκται καὶ εἰς τι παιστικὸν χαλκοῦν πρόσωπον, ὃ καὶ αὐτὸ Μάνην ἐκάλουν.* Inter *Μάνης* igitur et *εἰς* apud Hesychium excidisse videntur *Didymea ποτηρίου εἶδος ἢ ἀγγεῖον*, deinde scribendum *εἰς* [ὃ] *τὰς λάταγας* [ἠφίεσαν]. Similiter emendaverat locum Kusterus. *Βόλ . . .* habet cod. Marc. teste N. Schow. p. 517, Musurus *ὀνόματα βόλων.* Lego *βόλων ὀνόματα καὶ δούλου ὄνομα βαρβαρικόν.* Novissima verba spectant ad Arist. Avv. 523, ubi cf. scholl. Perperam enim in verba praecedentia immigrarunt *καὶ βαρβαρικόν.* Denique suspicor antiquitus scriptum fuisse *κυβευτικοῦ βόλου προσηγορία.* Quid multa? scripsit Hesychius *Μάνης] (ποτηρίου**

1) Sic Bentley. ep. ad Mill. p. 59 (502 ed. Lips.); libri ἀφ' οὗ. De ludo hoc v. schol. ad Luc. lexiph. c. 3 vol. IV p. 148 Icbz., ubi verba *ἐὰν δὲ — πεσεῖται* inserenda sunt supra post *τὴν καταβαλλομένην πλάστιγγα.*

εἶδος ἢ ἀγγεῖον), εἰς (ὃ) τὰς λάταγας (ἠφίεσαν). Μάνης] κυβευτικοῦ βόλου (προσηγορία), καθάπερ Εὐβουλος παρίστησι καὶ ἄλλων καταλέγων βόλων ὀνόματα καὶ δούλου ὄνομα βαρβαρικόν. Rankius de Hes. p. 94 'nihil est, inquit, quod nos impediatur, quominus eam quam desideramus notionem ab excerptore omissam credamus.' Codicis pessime habiti culpa est, non excerptoris.

39.

De voce κιβώριον quoque Didymus exposuit teste Athenaeo XI p. 477 Δίδυμος δὲ φησι ποτηρίου εἶδος εἶναι. καὶ τάχ' ἂν εἴη τὰ λεγόμενα σκύφια, διὰ τὸ κάτωθεν εἰς στενὸν συνῆχθαι, ὡς τὰ Αἰγύπτια κιβώρια. Hesych. II p. 254 κιβώρια· Αἰγύπτιον ὄνομα ἐπὶ ποτηρίου.

40.

Succedat Athen. XI p. 481 sq. κυμβίον· φησὶ δὲ Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐπίμηκες εἶναι τὸ ποτήριον καὶ στενὸν τῷ σχήματι παρόμοιον πλοῖω adscriptis testimoniis ex Anaxandride et Alexide comicis et Eratosthene petitis. Hesych. II p. 376 κυμβίον· εἶδος ποτηρίου καὶ πλοίου. Macrob. Saturn. p. 561 sq. ed. Zeun. schol. Hom. II. O 536 τὸ διάκενον τὸ ὑπὲρ τῆς κορυφῆς κεφαλῆς, ὅθεν καὶ κυμβία τοιουτώδη ποτήρια. BLV. Phot. 186, 12.

41.

Denique huc pertinet Athen. XI p. 484 F λαβρόνια· — Δίδυμος δὲ ὅμοιον αὐτὸν εἶναι φησι βομβυλιῶ ἢ βατιακίῳ. Hes. II p. 406 λαβρόνιον· εἶδος ποτηρίου πλατέος. Eadem Photius 200, 23 adscripto Menandri testimonio. Cf. schol. ad Clem. Alex. Paedag. II, 3 ap. Sylb. in ind.

42.

Athen. II p. 56 D Ἐλεγον δὲ τὰς δρυπεπεῖς ἐλάας καὶ ἰσχάδας καὶ γεργερίμους, ὡς φησι Δίδυμος. Hesych. I p. 820 γεργερίμοι· ἐλάας εἶδος καὶ τὸ ἐλάας ῥῦσον (l. δρυῖον).

43.

Athen. II 67 D Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ φησί
 ‘Ὄξει διέμενος Σφηττίῳ.’ Δίδυμος δ’ ἐξηγούμενος τὸ
 λαμβεῖόν φησιν ‘Ἴσως διότι οἱ Σφήττιοι ὄξεις.’ Eadem
 Hesych. ὄξος Σφήττειον, emendatus a T. H. vol. III p.
 144 Invern.

44.

Athen. IV p. 140 B de voce κοπίς, quem e Molpide
 Lacedaemonio exscripsit locum ad explicandum vocabulum
 perutilem, idem ne verbo quidem privatus uno recurrit
 ap. Hesychium II p. 315 κοπίς· μερίς, δειπνον, μᾶζα,
 ἄρτος, κρέα, λάχανον ὠμόν, ζωμός, σῦκον, τράγημα, θερ-
 μός, unde assequi coniectura possumus, quam spatiosum
 olim fuerit Didymi lexicon comicum. Ex eodem Didymi
 ap. Athen. loco in Hesychio explicata vocabula I p. 157
 αἰκνον (l. ἄικλον) κάνναθρον (cf. Orus ap. et. m. 489,
 8) in lexico isto exstitisse patet.

45.

Insignis est alterius vocabuli explicatio I p. 138
 κάνναθρα· ἀστράβη ἢ ἄμαξα πλέγματα ἔχουσα, ὑφ’
 (leg. ἐφ’) ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς
 Ἑλένης ἀπίωσιν. ἐνιοὶ δὲ ἔχειν εἰδῶλα ἐλάφων ἢ γυπῶν.
 (Schrevel. τραγελάφων καὶ γρυπῶν.) Augenda haec Ori
 fragmento ap. et. m. l. c. (et p. 688, 24) Δίδυμος τὴν
 πείρινθον πλεκομένην λέγει ῥίπινθον καὶ κατὰ ἀντίθεσιν
 πείρινθον. τοῦτο δ’ ὑπὸ Ξενοφῶντος καλεῖσθαι κάννα-
 θρον. ἐπεὶ καὶ κάνη ἢ ψίαθος. οὕτως Ἐπαφρόδιτος.
 Ὄρος. Cramer. anecd. Par. IV p. 64 Ox. I 370, 4
 legit ἐκ ῥίπων et ῥίσπινθον. Cf. Xen. Ages. VIII 7 Hes.
 II p. 901 πείρινθος. ‘Schol. Hom. II. Ω 190 p. 634 b 34
 Bekk. Eustath. 1344, 44 Apoll. Soph. p. 126 Bekk.’ Prel-
 ler. Polem. p. 133—6.

46.

Athen. IX 392 F καὶ ἡ σίαλις δὲ ἀπὸ τούτου ἂν
 εἶη, φησὶν ὁ Δίδυμος, ὠνομασμένη. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖ-
 στα τῶν ὀρνέων ἀπὸ τῆς φωνῆς ἔχει τὴν ὀνομασίαν. ἡ δὲ
 ὀρτυρομήτρα καλουμένη κτέ. Hesych. II 1178 habet

σιαλευδρίς· ποιὸς ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ. Schneiderus lex. Gr. II p. 391 signum dubitationis adpinxit. Etiam ὀρνυγομήτρα vocem a Cratino usurpatam habet Hesychius II 790 Phot. 350, 23.

47.

Athen. I p. 30 D Δίδυμος δὲ Πράμνιον φησιν οἶνον ἀπὸ πρραμνίας ἀμπέλου οὕτω καλουμένης. Hesych. II 1015 Πράμνιος οἶνος ὁ ἀπὸ τῆς Πρραμνίας ἀμπέλου, ἔστι δὲ ἐγκώμιον οἶνου καὶ σκληρὸς οἶνος. Cf. schol. Hom. II. A 936 p. 325 b. Eustath. A 641 p. 871, 23 Phot. 446, 11.

Ceterum non est, quod multis moneam lectores, magnam testimoniorum partem ab Athenaeo appositorum, deipnosophistam debere Pamphilo, qui ea Didymo accepta refert. Sic, ut exemplo e multis uno utar, nescio quid Didymei dicendi generis resonant Ath. XI p. 1086 Ddf. Δίφιλος Πιθραύστη καὶ ἄλλα γένη καταλέγων ποτηρίων φησί, coll. Hesych. II p. 537 καθάπερ Εὐβουλος ἐν κυβευτικοῖς καὶ ἄλλων καταλέγων βόλων ὀνόματα.

Apud Hesychium plurima recurrunt, quae in scholl. ad Aristophanem Didymea ihsunt. Redintegrari lexicographus s. v. κόβαλος potest e schol. ad Rann. 104.

Schol. ad Ar. Rann. 223. ὄρφρον] Hesych. II 788 (Phot. 350, 2)

Καλλίστρατος (R. Schmidt p. ὄρφρος· ἡ τράμις,

326 ed. Nauck.) — Δίδυμος

τὴν τραμῆν (l. τράμιν), οὐχ οὐχ ὥς τινες τὸ ἰσχύον, ἔτε- ὥς τινες τὸ ἰσχύον (Kust. ροι (leg. ἐνθεν) δὲ ἐτυμολο- ὄσχεον). ἐνθεν καὶ τὸ ὄρφρω- γοῦσι τὸ ὄρφρωδεῖν. οἱ γὰρ δεῖν τὸν ὄρφρον ἰδροῦν· Ὁ- δεδοικότες ἰδοῦν (ἰδοῦσι) τὸν μηρος· ἴδιον ὡς ἐνόησα' ὄρφρον, ὃ ἔστιν ἰδροῦσι.

τοῦτο γὰρ πάσχουσιν οἱ φο- βούμενοι.

Cf. et. m. 574, 46 Orio. 121, 29 Suid. Vol. II, 1 p. 1170, 4 Galen. expl. Hipp. p. 536 Frz. Bekk. anecd. I p. 284, 30.

Schol. ad Ar. Ran. 231. Κερο- Hes. II 236 Κεροβάτης ὁ βάτης] Δίδυμος δὲ φησιν· Πάν, ἥτοι ὅτι κέρατα ἔχει (ἦ) ἦ ὅτι κέρατα ἔχει, ἢ οἶον κε- [ὁ] οἶονεὶ κεραβάτης τὴν βάροβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κε- σιν ἔχων κερατίνην.

ρατίνων (l. ην), εἶπερ ἰστο-

ροῖται τὰ κάτω τράγου ἔχειν,
ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν κερο-
βάτης. cf. Phot. 158, 5.

Schol. ad Ar. Rann. 992 *Φορμίσιος* κτέ. In Hesychio II 1520 legitur prioris glossae explicationi adhaerens *Φορμίθιον*; corr. *Φορμίσιον* ***. Ceterum hinc patet ad Didymum redire Hesych. I 534 *Ἀριστόδημον* οἱ κωμικοὶ τὸν πρωκτόν, καὶ Θεόδωρον καὶ Τιμησιάνακτα ἔλεγον ἀπὸ τῶν ἡταιρηκότων. *Φορμισίους* δὲ τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα καὶ *Βασιλίδας* καὶ *Λαχάρας*. Cf. Ar. Eccl. 97 et schol. ad h. l. Cum schol. ad Ar. Rann. 1332 cf. Hes. *κρεμβαλιάζειν*.

Schol. ad Ar. Rann. 1017 *Μαμμάκουθοι*—*Δίδυμος*, ὅτι *Μαμμάκουθος* καὶ *Μελιτίδης* ἐπὶ μωρία διεβάλλοντο, καθάπερ καὶ ὁ *Βουταλίων* καὶ ὁ *Κόροιβος*. μήποτε δὲ γραπτέον εἴη *Μαμμάκνυθον* διὰ τὸν στίχον. Hes. II 535 *Μαμμάκνυθος* (sic διὰ τοῦ υ) *μωρός*. Cf. eundem s. vv. *Μελιτίδης* et *Κόροιβος*. Phot. p. 245, 11.

Cum schol. ad Avv. 13 *ὄνκ τῶν Ὀρνεῶν* cf. Hesych. *Ὀρνεϊαί· πόλις*. *Ὀρνεα· ὀρνεοπάγια*.

Ad comicum lexicon redit fortasse Hesych. II 451 *Λέπροι* ἢ *Λεπρεάται· τῆς Τρυφιλίας* (l. *Τριφυλίας*), ἀπὸ *Λεπρέου* πόλεως ὀνομασμένοι coll. schol. ad Avv. 149.

Schol. ad Avv. 302 φησὶ δὲ *Δίδυμος* τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα *κείρυλος* λέγεσθαι. Hesych. II p. 217. 251. 267. *κείρυλος· τοῦτον ἐνιοὶ κήρυλον* (vulg. *κηροῦν*) *λέγουσι*. ἔστι δὲ ὄρνεον. ὁ δὲ *Ἀντίγονος* (hist. mir. c. XXIII (27) p. 68 Westerm.) τῶν ἀλκύνων τοὺς ἄρρηνας *κηρύλους* φησὶ. Tzetz. Lycophr. 387 schol. ad Theocr. VII, 57. Vid. Leutsch. Philol. III, 1 p. 184.

Schol. ad Ar. Avv. 307 *πορφυρίς* — *Δίδυμος* δὲ μικρὸν ἰέρακά φησι. Hesych. II 1009 *πορφυρίων· εἶδος ὀρνεῶν καὶ ἰχθύς καὶ ὄρνις ποιός*. Quae verba corruptelae suspicionem movent. Lege *πορφυρίς· εἶδος ὀρνεῶν*. *Πορφυρίων· ἰχθύς καὶ ὄρνις ποιός*. Vid. Tzetz. Chil. IX, 110.

Schol. ad Ar. Avv. 816 *Δίδυμός* φησι — *χαμεύνη*

δὲ ταπεινὴ κλίνη. Hesych. II 1541 χαμεύνη· στιβάς ἢ ταπεινὴ κλινίς (l. κλίνη).

Schol. ad Ar. Avv. 1113 προηγορεῶνος—Δίδυμος δὲ τοὺς βρόγχους τῶν ὀρνέων τοὺς λεγομένους προλόβους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων προηγορεῶν πάλιν ὁ βρόγχος. ἐκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Hesych. II 1018 Προηγορεῶν· τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία.

Schol. ad Ar. Avv. 1284 Ὁ δὲ Δίδυμος σκυτάλια τὰς βακτηρίας, αἷς τὰ σκύταλα τύπτουσιν, ὅς (l. ὄ) ἐστὶ τοὺς τραχήλους ἢ παύσαι (l. παίσει) βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρύξ ἀνήρ. Hes. II 1224 Σκυτάλα (l. -λια)· βακτηρίαι· καὶ ἵππικαὶ ἴλαι (ὑφαὶ ποικίλαι Wernsdorf. PLM. t. IV p. 869)· καὶ ὄφρων εἰσί (εἶδος idem l. c. recte; cf. Tzetz. Chil. IX, 155) κτέ. ibid. Σκύτα[ν]· τὸν τράχηλον. Σικελοί· Vid. Mus. Rhen. VI, 4 p. 605. — Aliam vocis significationem eruit Needhamus ap. Niclas. ad Geopon. IV, 3, 11.

Cum schol. ad Ar. Plut. 1130 conf. Hes. ἀσκωλιάζειν.

[?] Schol. ad Ar. Pac. 742 (759=757) Λαμίας ὄρχεις Hesych. Λαμία. Λάμος respicit.

Schol. ad Ar. Pac. 1220 (1253) Συρμαία] ὡς Δίδυμος, ἀλμαία ἐκ φαφανίδων Αἰγυπτιακὴ πρὸς κάθαρσιν ἐπιτήδειος. Hesych. II 1317 Συρμαία — λέγεται δὲ καὶ συρμαῖσμός, καὶ ἐστὶ πρὸς κάθαρσιν κτέ. Lobeck. Agl. II p. 1078 Schneider. lex. Gr. II p. 483.

De schol. ad Vespp. 1033 Ἠπιάλος supra diximus.

[?] Cum schol. ad Acharn. 1066 (1100=1114) Θρίον facit Hesych. I 1734 s. v. et schol. ad Ar. Eqq. 949 [950=963].

Denique cum schol. ad Thesm. 86 Vol. III p. 312 Ddf. τοῦτο τῶν ζητουμένων ἐστὶ, πῶς καὶ τρίτην καὶ μέσην εἶπεν (vid. vol. III p. 427 Ddf.) confer Hesychium II 1420 Τρίτη θεσμοφορίων· ζητεῖται, πῶς ἅμα μὲν λέγει τρίτην θεσμοφορίων εἶναι, ἅμα δὲ μέσην τεττάρων οὖσαν ἡμερῶν.

Comico lexico non sine veri specie adscripseris etiam Bekk. anecd. I p. 471, 19 Bachm. I 172, 10 ἄφλαστα τὰ

ἀκροστόλια Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Δίδυμος τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ κανόνων πλατέων ἐπικεκαμμένον, quae fluxerunt e Pausania lexicographo ap. Eustath. 1039, 37, ubi animum advertunt inprimis verba ὡς δηλοῦται παρὰ τῷ κωμικῷ. Cf. Hes. I p. 645 ἄφλαστον· τὸ ἀκροστόλιον (add. ἦ auctore Rankio p. 135, quam literam *v* absorpsit) τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης ἀποτεταμένον (l. ἐπικεκαμμένον) εἰς ὕψος. Schol. ad Hom. O 717 schol. Apoll. Rh. I 1089 Poll. I 90 p. 21 Bekk. et. m. 161 (177), 42 Tzetz. Lyc. 26 p. 11 Lex. Herod. p. 604 Frz. coll. Herod. VI, 114 Basilii Patricii naumach. ap. Fabric. V c. 19 vol. VIII p. 140.

49.

Idem suspicor de Didymo ap. et. Gud. 98, 50 exc. GHC Koes. e cod. Par. 2630 ap. Sturz. post Orion. 185, 32 et. Angl. p. 12. 13 ap. Ritschel. 1846/1847 p. VIII, 19 Ἀχαιά· ἢ Δημήτηρ παρὰ Ἀττικοῖς (-οῦ Rl.) εἴρηται παρὰ τὸ ἄχος τῆς λύπης· (κόρης pro λύπης probaliter cod. Par. 2630) οὕτω Δίδυμος. καὶ [ἦ] ὅτι μετὰ κυμβάλων ἤχοῦσα τὴν Κόρην ἐξήτει. ἢ, ὡς Φιλήτας, τὰς ἐρίθους ἀχαιᾶς ἐκάλου. ἐνιοὶ δὲ ἐκτείνοντες τὸ α (ἀπὸ τὸ R) ἀπὸ τοῦ συμβάντ^ο (ος R) Γεφυραίοις· καὶ πάλιν· Ἀχαιά ἢ Δημήτηρ· (ς R) μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης. [Εἴρηται add. R] ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ Περσεφόνῃ (*v* R — cod. Sturzii ἐπιπερπεξῶν)· οἱ δὲ φασὶν (et. Gud. ὡς φησιν) ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης· τοῖς Ταναγραίοις (cod. γκ) μεταστᾶσιν εἰς Ταναγρίας ἢ Δημήτηρ ὄναρ φανείσα ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀκολουθεῖν τῷ γιγνομένῳ ἤχῳ· καὶ οὐπερ ἂν (ὅπως ἂν R. ὅπου ἂν Orio) παύσῃται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. καὶ διώδευον ἀκούοντες ψόφον καὶ κυμβάλων καὶ τυμπάνων. καὶ παυσαμένου (ων Orio) περὶ (παρὰ R) Ἀττικοῦς (Sturz. τὴν Ἀττικὴν) ἔκτισαν πόλιν. καὶ ἰδρῦσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς (-οὶ R) Δήμητρος. Summam huius narrationis delibavit schol. ad Stob. ecl. phys. p. 1044 Heer. cod. Farnes. A margini adscriptum, vol. III p. 461 ed. Heeren., ubi male legitur ἤχοῦσαν τὴν κόρην pro ἤχοῦσα τὴν κόρην, deinde τὴν Ταναγραέαν pro τοῖς Ταναγραίοις et φανείσαν pro ὄναρ φανείσα, denique παύσῃ pro παύσῃται et ἐκεῖσε pro ἐκεῖ.

In lectione ὄπου ἄν cum Orione facit. Eadem inde a verbis Ἀχάια ἢ Δημήτηρ· μέμνηται usque ad Δήμητρος Orio p. 18 ed. St. exhibet, sub finem adiectis verbis οὕτως εὖρον ἐν ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην. Integrioribus igitur commentariis in Aristophanem Orio utebatur, quam nobis hodieque uti licet ad Ar. Ach. 708. 9 vol. II p. 189 Ddf. (Ruhnk. ad Vellei. p. 15). Cum et. Gud. facit et. m. 183, 34, nisi quod testimonia scriptorum omittit. Ceterum cf. Herod. V 61 Strab. IX2 schol. Nicand. ther. p. 42 Bekk. anecd. I p. 473, 28 Bachm. anecd. I p. 174, 23. — Hesych. I 654 Ἀχάια· ἐπίθετον Δήμητρος ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν Κόρην ἄχους, ὅπερ ἐποιεῖτο ἀναζητοῦσα αὐτήν. Λάκωνες δὲ ἀγαθά. οἱ δὲ ἔρια μαλακά. Idem I 659 Ἀχθεῖα· ἢ Δημήτηρ μυστικῶς: cf. Lobeck. Aglaoph. II p. 1225 [x] Voss. hymn. Cer. p. 21 Elmsl. ad Ar. Ach. 709 Creuzer. melet. I p. 26 Buttm. lexil. II p. 120 Bach. Philet. fr. 37.

50.

Neque aliter statuo de Didymo ap. Choerob. ad Theodos. fol. 66 ap. Bekk. anecd. III p. 1432 (vol. I p. 81, 33 Gaisf.) Ψάλυξ, ψάλυγος. τινὲς μὲν τὰς τρίχας ἐδέξαντο σημαίνειν τὴν λέξιν, Δίδυμος δὲ φησι τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας δηλοῦν τὴν λέξιν. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ φαιψάλμῳς (sic) [φεψάλυξ], καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν δηλονότι τῆς πρώτης συλλαβῆς ἐφυλάξατο αὐτὸ ὁ κανών. Bekkerus mavult φεψάλυξ, per quem cave ne te in errorem induci patiare. (Sic τιγόνιον dixerunt et τεττιγόνιον, πάξιον et τοπάξιον.) Vulgatam lectionem suo consensu munit Hesych. II 1573 integris fere Didymi verbis servatis, ut censura ista ἄμεινον δὲ fidem facit. Ψαλύγων· ἐνιοὶ ψάλυγας (cod. ψαγάς) τὰς λεγομένας ψυχάς (Vales. Voss. Heins. ψίχας ‘micas’)· ἄμεινον δὲ (cod. καὶ) τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας. Choerobosco impactum vitium τρίχας hinc facile ablues, si memineras ψυχας dici cicindelas (*Leuchtmücken, Johannismwürmchen*), cf. Plin. h. n. XVIII 26 Geopon. XV 1, 21 vol. II p. 1046 ed. Nicl. Piers. ad Moerid. p. 397 Steph. thes. IV p. 751B. Adde Aelian. h. a. II 2 Arist. h. a. VIII 26 ἡπίολος, ἡπιλιώτης Plin.

h. n. XI 42 ‘*pyralis a quibusdam pyrausta appellata pennatum quadrupes in medio igni volans.*’

Phrynich. Bekk. anecd. I p. 72, 21 χρυσόλαμπις Hesych. s. vv. ἀττάραγος, λαμπυρίς et πυρολαμπίς. — Ψαλύγων vocabulo quis tandem usus sit ignoro, φεψάλυξ φέψαλος φέψελος (quod tuetur Piers. Moer. 292) ex Archilocho et Aristophane sunt nota. Cf. schol. Lysist. 107 Ach. 270 Suid. φεψάλω. Hes. II 1501 Bachm. anecd. I p. 404, 31 Phot. 645, 12 Eustath. ad Odys. π 288 Tzetz. ad Lyc. 178 Hemst. ad Theodul. 862, 6 schol. ad Aesch. Prom. 362 Pollux VII 110 p. 301 Bekk. — Vocabulum eiusdem significationis est αἰξ ap. Bekk. anecd. I p. 361.

Vocabulum ἀλάστωρ, quo et comici poetae et tragici passim usi sunt, num in comico an tragico lexico interpretatus sit Didymus, nescimus. Ego Bekk. anecd. I p. 374 tragico adscripserim, quod huic loco simillima leguntur in scholl. Euripid. Vat. 909.

6.

Λέξις τραγική.

Vero consentaneum esse, quod Hesychius in epistula ad Eulogium scholasticum data affirmat, Didymum non modo comicas sed tragicas etiam voces secundum literarum ordinem collegisse, demonstravit D. Ruhnken. in praef. ad Hes. vol. II p. IX X labantem lexicographi fidem appositis Harpocratonis et lexicī Sangerm. ms. testimoniis fulciens. Utrum vero illud lexicon in Hesychio reperiretur necne, primus sedulo quaesivit F. Rankius de Hesych. p. 134 sq., quamquam rem ita se habere iam sive intellexerat sive odoratus erat L. C. Valckenaer. in diatr. p. 93 ‘Ex Rheso quoque voces in lexicon suum tragicum receperat Didymus; hinc praebet Hesychius Γοργωπὸν ἔδραν et q. s.’ et R. Porso ad Eur. Med. p. 349 ed. Lps. et ad Eur. Phoen. p. 216 ed. Lps. de vv. ἐρετμῶσαι et ἐπαντέλλων. Neque in eadem sententia non fuit censor Photii ab Hermanno editi Anglus in Blomfieldii Rewiew XLII 1813. p. 333 sqq. (p. 749 sqq. ed. Lps.), qui hoc certe intellexit lexica Theonis Didymique et comica et tragica inter Photianarum co-

piarum fontes numeranda esse, quamquam nescius, communem utriusque, Photii inquam Hesychiique, fontem Diogenianum fuisse ab utroque candide laudatum. Ceterum hoc velim eos, quibus haec studia cordi sunt, monitos, maiorem in consulendo Photio quam Hesychio cautelam adhibendam esse, ne per Diogenianum ex ipsis Didymi copiis suspicemur huc fluxisse glossas ad unam omnes tragicos poetas comicosque spectantes, quippe quarum non minima pars huc immigraverit e Dionysii Pausaniaeque lexicis, quorum conditoribus licet aditus ad ipsum Didymum patet factus esset, Dionysius tamen Atticista nostrum ita adhibuit, ut parcus eius usus etiam nunc e fragmentis lexicis a Meiero (comm. Andoc. VI, IV p. 3 — p. 15) compositi eluceat, Pausanias vero inspexit saepissime (cf. Meier. l. c. p. 17 *ἄφλαστον*; add. *βρίκελοι*). Fallitur igitur Meierus p. 30 in eo, quod statuit, Pausaniae thesauris usum esse Hesychium s. v. *γρόνθων*, *ιδύους*, *έοργίζεται*, *Θετταλικὰ περὰ* aliis; ita potius res comparata est, ut, quem consultum a se Pausanias Didymum Photio tradidit, eundem compilatum a Pamphilo primum Diogenianus Peri ergopenitibus suis intexuerit, deinde Hesychius Photiusque magis etiam breviatum per Diogenianum acceperint. Quo factum est, ut aliquammultis locis Hesychium cum Pausania consentientem deprehendas, veroque simillima sit coniectura, eas glossas, quarum explicatio utrique communis sit, a Didymo esse profectas. Dionysius vero aliquotiens ab Hesychio laudatus Atticista non est, ut opinatur Meierus l. c. p. 15. Verissime enim Schrevelius p. 198 ad v. *βούτυρος* adnotat 'Intellege de Dionysio, qui de re herbaria scripsit. Plin. XXV 2 (Martin. p. 209).' Idem valet de *ἀμβλῶνες*· *χαλβάνη*. *Διονύσιος*, itemque, ni fallor, de *γύης* et *ύγρίην*, quae Pamphilum apposuisse suspicor. Sub vv. *ιστρίανα*. *κλισίαι*. *σικυθαλίας* haud dubie unus e maxima Dionysiorum cohorte laudatur, qui ante Didymum vixerunt. Sub v. *ύάλικος* denique scr. *διονύσιος* h. e. bacchicus coll. *βρυαλλίχα*.

1.

Harpocr. 134, 2 ed. Bekk. ξηραλοιφεῖν ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι, ὡς Δίδυμος ἐν εἰκοστῇ ὀγδῶν τραγικῆς λέξεως. Hesych. II 703 ξηράλειψιν· τὸ χωρὶς λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἢ ξηροτριβεῖσθαι. Emendabant H. Steph. Heins. Bourdel. ad Lucian. Lexiph. t. I p. 823 probante F. Rankio de Hes. p. 134 Lobeck. Phryn. p. 571. 572. Vide praeterea, ne mancum habeamus Harpocratonem. Suidas quidem II 1 p. 1038, 19 addit μήποτε δὲ καὶ τὸ ἀπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηροτριβεῖσθαι οὕτως ἐλέγετο. Extrema haec, quamquam om. A, tenent reliqui libri et Phot. 309, 5. Cum Didymo facit lex. Bekk. 284, 13 parum sibi constans 284, 1 coll. et. m. 612, 20 schol. Lucian. l. c. Georg. Lecap. in Matth. lectt. Mosq. p. 72 Schneid. ad Theophr. IV 769 Wyttenb. Plut. VI p. 950.

2.

Eundem librum, quem τραγικὴν λέξιν inscriptum habuit Harpocratio, τραγωδομένης λέξεως inscriptione insignitum evolvere licuit Macrobio Sat. V 18 *Cur autem sic loqui soliti sint, Ephorus, notissimus scriptor historiarum, libro II ostendit his verbis, τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ποταμοῖς οἱ πλησιόχωροι μόνον θύουσι· τὸν δὲ Ἀχελῷον μόνον ἅπαντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν οὐ τοῖς κοινοῖς ὀνόμασιν ἀντὶ τῶν ἰδίων, τοῦ Ἀχελῷου τὴν ἰδίαν ἐπωνυμίαν ἐπὶ τὸ κοινὸν μεταφέροντες. Τὸ μὲν γὰρ ὕδωρ ὅλως, ὅπερ ἐστὶ κοινὸν ὄνομα, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐκείνου προσηγορίας Ἀχελῷον καλοῦμεν, τῶν δὲ ἄλλων ὀνομάτων τὰ κοινὰ πολλὰκις ἀντὶ τῶν ἰδίων ὀνομάζομεν, τοὺς μὲν Ἀθηναίους Ἕλληνας, τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους Πελοποννησίους ἀποκαλοῦντες. Τούτου δὲ τοῦ ἀπορήματος οὐδὲν ἔχομεν αἰτιώτατον εἰπεῖν, ἢ τοὺς ἐκ Δωδώνης χρησμούς. Σχεδὸν γὰρ ἐφ' ἅπασιν αὐταῖς προσάγειν ὁ θεὸς εἶωθεν Ἀχελῷω θύειν, ὥστε πολλοὶ νομίζοντες, οὐ τὸν ποταμὸν τὸν δι' Ἀκαρνανίας ῥέοντα, ἀλλὰ τὸ σύνολον ὕδωρ Ἀχελῷον ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ καλεῖσθαι, ἰδιοῦνται τὰς τοῦ θεοῦ προσηγορίας. Σημεῖον δέ, ὅτι πρὸς τὸ θεῖον ἀναφέροντες οὕτω λέγειν εἰώθαμεν. Μάλιστα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῷον προσαγορεύομεν ἐν τοῖς*

ὄρκους καὶ ἐν ταῖς θυσίαις, ἅπερ πάντα περὶ τοὺς θεούς. *Potestne dilucidius ostendi, Acheloum a Graecis veteribus pro quacumque aqua dici solitum? Unde doctissime Vergilius ait vinum Acheloo Liberum patrem miscuisse. Ad quam rem satis testium est, cum Aristophanis comici et Ephori historici verba prodiderimus, tamen ultra progrediemur. Didymus enim, grammaticorum facile eruditissimus, posita caussa, quam superius Ephorus dixit, alteram quoque adiecit his verbis, ἄμεινον δὲ ἐκεῖνο λέγειν, ὅτι διὰ τὸ πάντων ποταμῶν πρεσβύτατον εἶναι Ἀχελῶον τιμὴν ἀπονέμοντας αὐτῷ τοὺς ἀνθρώπους πάντα ἀπλῶς τὰ νάματα τῷ ἐκείνου ὀνόματι προσαγορεύειν. ὁ γοῦν Ἀγησίλαος (Ἀκουσίλαος I. Gronov. thes. vol. I ad tab. Rrr. Unger. Theb. parad. p. 182) διὰ τῆς πρώτης ἱστορίας δεδήλωκεν, ὅτι Ἀχελῶος πάντων τῶν ποταμῶν πρεσβύτατος. ἔφη δὲ Ὁκεανὸς δὲ γαμεῖ Τηθὺν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν. τῶν δὲ γίνονται τρισχίλιοι ποταμοί, Ἀχελῶος δὲ αὐτῶν πρεσβύτατος, (add. ὅς) καὶ τετίμηται μάλιστα. Licet abunde ista sufficiant ad probationem moris antiqui, quo ita loquendi usus fuit, ut Achelous commune omnis aquae nomen haberetur, tamen his quoque et Euripidis, nobilissimi tragoediarum scriptoris, addetur auctoritas, quam idem Didymus grammaticus in his libris, quos τραγωδομένης λέξεως scripsit, posuit his verbis, Ἀχελῶον πᾶν ὕδωρ Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ἐπιπύλλῃ λέγων μὲν περὶ ὕδατος ὄντος σφόδρα πόρρω τῆς Ἀκαρνανίας, ἐν ἧ ἔστι ποταμὸς Ἀχελῶος, φησί· δεῖξω μὲν ἀργέννοισιν Ἀχελῶου ῥόον.*

Haec Macrobius, quibuscum si Hesychium I 657 Ἀχελῶος ποταμὸς Ἀρκαδίας (leg. Ἀκαρνανίας) καὶ πᾶν ὕδωρ οὕτως λέγεται comparaveris, vix ullum locum aptiorem dixeris ad demonstrandum, uberrimas Didymi explicationes plerumque in exsanguis exsuccasque umbras transformatas paene evanuisse. De Acheloo vid. Natal. Com. mythol. VII 2 p. 714=18 Delrio ad Senec. Herc. Oet. 495 Turneb. adverss. XXX 39 Olear. ad Philostr. p. 678 n. 10 Spanhem. adnot. ad Aeschyl. Pers. 871 Passow. ap. Wellauerum ad Aeschyl. Pers. 850 Langius et Pinzgerus p. 259 sq. Reiff. ad Artemid. onir. II 38 p. 221 Io. H. Voss. ad Verg. Georg. I 9 p. 51 Lobeck. Aglaoph. II p. 836. 883. 1284.

Unger. Theb. parad. p. 182 Urlichs. ad Achaei fr. XVII p. 47 Wagner. p. 54 ed. Vratisl. tragg. min.

Cum his Macrobiani consentiunt, utpote eodem ex fonte derivata, schol. ad Eur. Androm. 167 p. 35 ed. Witzsch. Ἀχελῷον πᾶν ποτάμιον ὕδωρ φασίν, ὡς δρῦν πᾶν δένδρον καὶ ἀκρόδρουα πάντας τοὺς καρπούς: — Eustath. 1367, 39 εἰ μὴ ἄρα τις ὡς προεγράφη Ἀχελῷος ἀπλῶς τὸ ὕδωρ καὶ ἐνταῦθα. Schol. Hom. Il. Φ 194 Ἡ ἀρχαιοτάτη Ἑλλὰς περὶ Δωδώνην καὶ Σελλοὺς ἔκειτο, ὅθεν ὁ Ἀχελῷος ἐκρέων δι' Αἰτωλίας εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν ἐξήει κόλπον, ἄχρις οὗ Ἡρακλῆς αὐτὸν ἀπέστρεψεν. μέγιστος οὖν τῶν ταύτη ποταμῶν ὁ Ἀχελῷος, διὸ Ἀχελῷον πᾶν πηγαῖον ὕδωρ. καὶ τὸ ἐν Δωδώνῃ δὲ μαντεῖον ἅπασι τοῖς χρησμοῖς κελεύει θύειν Ἀχελῷῳ. V. schol. Hom. Il. Ω 616 ἢ ὅτι Ἀχελῷος κοινῶς καλεῖται πᾶν ὕδωρ. ABD. οἱ δὲ Ἀχελῷον ὁμώνυμον τῷ Αἰτωλῷ εἶναι τε καὶ ἄλλον περὶ Δύμην τῆς Ἀχαΐας καὶ ἄλλον περὶ Λάρισσαν τῆς Τρωάδος. καὶ πᾶν ὕδωρ Ἀχελῷῶν φασιν. ὁ γὰρ ἐν Δωδώνῃ θεὸς παρήνευσεν Ἀχελῷῳ θύειν. ὅθεν καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Δυμαῖοι καὶ Ρόδιοι καὶ Σικελιώται αὐτὸν τιμῶσιν. Ἀκαρνᾶνες δὲ καὶ ἀργῶνα αὐτῷ ἐπιτελοῦσιν. — Adde Eustath. Il. 500, 43 Δ 475 schol. Odyss. γ 1 λίμνην ὁ ποιητῆς πᾶν ὕδωρ φασίν. In his omnibus Didymeae doctrinae latent vestigia.

3.

Bekk. anecd. Gr. I p. 349, 6 Ἀηδόνα. ἔστι μὲν ἡ ὄρνις. ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ τραγικοὶ τὴν γλωττίδα τῶν βοῶν. (Ruhnk. ἀύλων, cf. Hesych. s. v. ἐξηυλημένον.) ἔστι δ' ὄπου καὶ τὸν ἀύλον. ἡ λέξις Διδύμου. Hesych. I 120 ἀηδόνα· γλωσσίδα, μεταφορικῶς Εὐριπίδης Οἰδίποδι καὶ τοὺς ἀύλους δὲ λωτίνας ἀηδόνας ποῦ ἔφη. Animadversione dignum est, Diogenianum videri fontem non celasse. Hinc ap. et. m. s. v. ἀρνεία, quae Diogeniani glossa est, legimus additum Δίδυμος. Cf. comm. de Didym. (1851) p. 21. 4°. Fragmentum Euripidis omisit Wagner. Eur. fragm. p. 755 ed. Did. Hinc fortasse Minerva tibi arum inventrix Pamphyliis Aedon dicta. (Hes.)

4.

Hesych. II 426 (Phavorin.) *Λαπέρσαι· Λαμπέσας* (Musur.) *Δίδυμος τὸς Διοσκύρους ἀπὸ Λαπέρσης πόλεως.* (Leg. *Λαμπέσας Δίδυμος τὸς Διοσκύρους [ἀκούει] ἀπὸ Λᾶ, περθεΐσης πόλεως*). Lexico tragico adscripsi propter usum vocabuli ap. Sophoclem Strabonis VIII p. 364 obvium. Apud Lycoph. Alex. 511 Dioscuri *Λαπέρσιοι* audiunt οἱ ἡμίθνητοι¹⁾ *δίπτυχοι Λαπέρσιοι.* Urbis Laconicae (ἡ Λᾶ — ὁ Λᾶς) mentionem iniciunt Hom. II. B 585 Lycophr. 95 Thucyd. VIII 91. 92 (ubi male ἐπὶ τῆς *Λακωνικῆς* vulgatur pro ἐπὶ Λᾶ [τῆς Λα]κωνικῆς ut exhibent codd. Vat. Pal. Cl.) Liv. XXXVIII 30 Strab. VIII p. 560 B Cas. Pausan. III 21, 6. 24, 2 Cl. Ptolem. Geogr. III 14 p. 238 ed. Wilbg. et Grash. Steph. Byz. 404, 5 ed. M. 694, 11 M. et. m. 553, 4 Bekk. anecd. III p. 1159 Eustath. 230, 2 = 295, 34 sq. (cf. ind. Devar.) Alex. ab Alex. gen. dier. V 10 vol. II p. 88 Heynius ad Hom. vol. IV p. 331 C. O. Mueller. Dor. I p. 94 II p. 453. Montis Lapersae meminit Steph. Byz. 412, 3 ed. Mein., qui Rhiani Eliacorum l. I excitat (cf. Meinek. anall. Alex. p. 184). Hinc Iupiter Lapersius dictus Lycoph. 1369 Constant. Porphy. de adm. imp. c. 29 p. 136, 17 ed. Bonn. cum adn. Ans. Banduri p. 342 sq. Ceterum, ut hoc in transcurso moneam, hominibus etiam *Λᾶς* (*Λάας* Philemo p. 70 Osann.) nomen inditum erat. Scripsit enim Laas, nescio cuias, de lapidum sculptura, ut Melissum de apibus disseruisse e Servio ad Aen. VII 66 compertum habemus, Bekk. anecd. III p. 1182 *Λάα περὶ λίθων γλυφῆς.* Forsitan idem fuerit, qui ap. Tzetz. Chil. 2, 920 h. 59 *Λάϊος* vocatur, quo loco pro τὸς φιλόσοφος fortasse λιθογλύφος τις rescribendum erit; cf. v. 923 et Philol. IV 2 p. 384. Apud Soterich. Oas. 41 A. Nauckius in Philol. IV 4, 621 *πλαγίου* cum Muellero explosit *Λαῖου* substituens, debebat *Λάου* e Schneidewini sententia, cui opitulatur Bekk. anecd. II p. 567, 7. E contrario in Georg. Sync. p. 193 D = I p. 365 ed. Bonn. scriptoris *Λάας*

1) Hoc vocabulum in memoriam revocat Hesych. II 233 s. v. *κούρειον· Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδα· ἡμιουτον κούρειον ἠρέθη πόλει.* Latet ἸΕΡΟΘΥΤΟΝ.

nomen festinans librarii calamus peperit, ibique pro καὶ Λάας τὰ τῆς ᾠ aut B duce καὶ Λάτης πρὸ τῆς emendandum esse aut καὶ λ τῆς πρώτης vidit G. Dindorfius.

5.

Hes. II 378 κύναρος· φυτόν τι καὶ μήποτε ἢ κυνὸς βάτος διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀκανθῶδες. κύνα γὰρ ξυλίην τὴν κυνὸς βάτον ὁ Θεόφραστος (num βάτον θεοφραδία τις an τὸ θεόχρηστος, τὸ Πυθόχρηστος?) λέγει. Didymi haec esse evincunt Athen. II p. 70 C Eustath. ad Odys. ρ 1822, 18 R = 633, 43. De rubo canino (Hagebutten) cfr. Casaub. ad Ath. p. 144 Bodaeus ad Theophr. p. 271. 621 Salmas. exerc. p. 159 et homon. hyl. iatr. c. 59. Fuerunt, qui κύναρος scriberent, et de ι et υ vicem mutantibus vid. Tzschirn. Panyas. p. 3.

6.

Eustath. p. 1430, 61 καὶ ἄργεμος νόσος ὀμμάτων, ἀφ' οὗ ἄργεμα κατὰ Δίδυμον τὰ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λευκώματα, ὧν μνήμη τῷ Αἰσχύλῳ ἐν τῷ· — πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα. ἐκείθεν καὶ ἀργᾶντες ταῦροι παρὰ Πινδάρῳ (cf. Fl. Lobeck. Philol. VII 1 p. 205 sqq.) καὶ ἀργαίνειν τὸ λευκαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀλκμαίῳ. καὶ ταῦρος ἀργιμήτης ἤγουν λευκὸς φασὶ (l. φησὶ) παρὰ Φρυνίχῳ ὁ διακομίσας τὴν Εὐρώπην. Hesych. I 513 Ἀργαίνειν· λευκαίνειν Εὐριπίδης Ἀλκμαίῳ διὰ Ψωφίδος (vulg. ψηφίδος). I 515 Ἀργέμων· τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ ὀφθαλμῶν, (malo ἀπλῶς ὀφθ.) Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταινάρῳ σατυρικῷ. I 517 Ἀργιμήτας ταῦρος· ταχύμητις ἢ λευκός, παραγῶγας. λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ διακομίσαντος τὴν Εὐρώπην. I 1314 Ἐπάργεμα· ὄμματα τετυφλωμένα. Ἐπάργεμος· ἀποκεκρυμμένος ἢ νόσος ὀφθαλμῶν. Ἐπάργεμα γὰρ λέγεται τὰ ὄμματα, ὅταν ἢ τετυφλωμένα ὑπὸ λευκωμάτων· καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτιστα οὕτως λέγονται. Cf. Eustath. II. 427, 48 et. m. 135, 36 Erotian. p. 66 ed. Frz.

7.

Hesych. s. v. αἰθέρα· ἔμπυρισμὸν ἀπὸ τοῦ αἰθεσθαι·
Εὐριπίδης Τρωᾶσιν (sic.) Didymus ap. schol. Eur. Tro.
 1071 p. 27 Kampm. καὶ τὸν αἰθέρα ἐπιβεβηκώς, ὁ Δίδυ-
 μος τὸν ἔμπυρισμὸν ἀπὸ τοῦ αἰθεσθαι.

8.

Hesych. I 880 δακτυλωτὸν ἔκπωμα· ἔνιοι τὸ
 κέρας, ἄμεινον δὲ τὸ ξώστρωτον (leg. ἄμφωτον) λεγόμενον,
 ἢ διὰ τὸ ὦτα ἔχειν ἔξωθεν καὶ δύνασθαι τοῖς δακτύλοις
 κρατεῖσθαι. Οἱ δάκτυλοι ἐνείροντο.

Haec nostri esse evincit Athen. XI p. 468 D. Verba
 sunt Ionis ex Agamemnone fabula, in quam Didymus com-
 mentatus est.

9.

Hesych. II 519 μαγάδεις· ἀύλοι κιθαριστήριοι.
 ὄργανον ψαλτικόν. ὅθεν καὶ τὸ ψάλλειν μαγάζειν λέγουσιν.
 οἶον (Ἰων Meurs.) ὀμφάλων (Ὀμφάλη idem) ἢ μαγάδης
 ἀύλος ἠγηθηβοῆς (l. μαγάδης ἀύλος ἠγείσθω βοῆς Wagner.
 III p. 30), ἀντὶ τοῦ· ὁ συνάδων τῇ μαγάδι.

Haec etiam Didymum explicuisse cognovimus ex Athen.
 p. 1409 Ddf. Sophoclis quoque testimonio grammaticum
 h. l. usum esse docet Phot. lex. 239, 15 μάγαδεις· ψαλ-
 τικὸν ὄργανον· οὕτω Σοφοκλῆς.

10.

Hesych. II 1079 [ΠΥΚΝΑΙΑΝ] τὸ ἐν Ἀθήναις δι-
 καστήριον, τὴν πύκνα, Ἰων. Theognost. 23, 13 Πυκνίας·
 τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον. Bergk. πυκναίας πτερά. Fon-
 tem observationis huius aperit Stephan. Byz. p. 529, 5
 Meinek. λέγεται καὶ πυκναία [παρ' Ἰωνι]· Δίδυμος δὲ
 φησιν, ὅτι 'τὴν πύκνα ἂν εἴη λέγων κτέ.'

11.

Ab hoc loco profectus eo usque processit Meinek. ut in altero Hesychii loco corrupto etiam nomen Didymi restitueret vol. II p. 692 Νυμφαῖον ὄχθον· Ἰων. ὁ πό-

ρος, (ex emend. Voss.) ὄν ὁ Ἄλφειὸς τὴν Ἀρκάδων (em. Meinek.) παραμειβόμενος [κατὰ addit M.] τὰς λεγομένας γλυφὰς διέρχεται. οἱ δὲ περὶ Δίδυμον (sic Meinekius pro eo quod editur ποταμόν) Νυμφαῖον (δ' delet M) ὄρος ἀκούουσιν (vulgo ἀκούει) τὸ περὶ τὴν Ἀρκαδίαν. Neque dubitat ille, quin ex eo Didymi libro petita sint, quem contra ipsum Ionem scripsisse nostrum ex Athen. XIV p. 634 E probabile sit. At Hesychius neque Didymi ἀντεξηγήσεις in partes vocavit, neque in eo peccavit, quod ποταμόν pro Δίδυμον scriberet. Commentariis enim Didymeis quis credat Diogenianum usum esse, quos ipse auctor in brevius contractos in lexica tragicum comicumque constipavisset? Ποταμόν vero ut falsum, ita verisimilis est emendatio Πολλέμωνα. Accedat hoc fragmentum Arcadicis Polemonis Periegetae, quem saepissime Didymus antestatur. Huic igitur non postrema tantum verba sed universam verborum Ionis explicationem debet Hesychius.

Quae cum ita sint, non dubito quin reliqui etiam Hesychii loci, in quibus Ionis vocabula explicantur, e Didymi quasi fontibus ebulliverint.

12.

Venio ad locum gravissimi momenti, quem tamdiu neglectum jacuisse mireris.

Schol. ad Soph. Trachin. 1161 Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόσφαντον) Προσμεμαντευμένον, προειρημένον ὑπὸ τοῦ Διός. Οὕτω δὲ διὰ τὸ σ ἐν τῇ τραγικῇ λέξει. Ecquis tam misere caecutiat, ut Didymi respici sic inscripta volumina neget, et falli Brunckium, qui verba novissima h. l. omittit et addit post Σέλλων v. 1169? Locus Sophocleus respicitur in Hesych. II 1062 s. v. πρόσφαντον, unde simul patet scholion vitiatum esse restitutione facili sanandum: πρόσφαντον· προσμεμαντευμένον †† προειρημένον ὑπὸ τοῦ Διός. οὕτω δίχα τοῦ σ ἐν τῇ τραγικῇ λέξει. Lacunae signa posui, fortassis verbis οἱ δέ explendae. Discimus hinc interpreti La. praeter Didymi Piique commentaria ad manum fuisse etiam Didymi λέξιν τραγικὴν, ut nobis persuasum esse possit, Didymum nos deprehendere, ubicunque

vocabulorum ap. schol. La. interpretatio cum Hesychii¹⁾ explicationibus concinit.

Hoc enim Lobeckio certe, ex quo Rankius de genuina Hesychii forma exposuit, concedi non amplius poterit, quod ad Ai. v. 411 et saepissime numero ad scholl. adnotat, transscripsisse Hesychium sua e scholiis. Quod uti de Suida constat, in Hesychium profecto ipsam Didymi λέξις τραγικήν continentem non cadit. Equidem hoc vero non est dissimile, interpretem La., in quibus ipsi cum Hesychio convenit, partim ex ipso Didymi hypomnemate, partim e lexico tragico ea transscribere potuisse; at res me hercle eodem redit, cum, quae Chalcenterus noster per commentarios sparsim effuseque ediderat, haec maximam partem collecta breviataque iterum in lexica receperit, ut apparet e. g. e comparatis Athen. II p. 70 C et Hesych. II 378 (fr. 5.). Cf. etiam, quae de lex. com. diximus. Galenus etiam in praefat. ad Hipp. voc. explan. p. 404 ed. Fz. librum praesentem se composuisse dicit Teuthranti roganti, ut per capita haberet quod iudicatum esset et longioribus in Hippocratem commentariis demonstratum. Quamquam tantum abest, hoc ut ita intellegendum sit, quasi Didymus numquam in lexico tragico unum alterumve vocabulum aliter atque in commentario interpretatus fuerit, idemque in commentario eam usque lectionem secutus sit, quam in lexico explicuerat: ut pro diverso, quod in utrisque voluminibus sequebatur, consilio, in glossarum tragicarum congeriem reiiculas adeo lectiones, ut varias, nonnullis antiquioribus grammaticis probatas, receperit exposueritque. Exemplo tibi sit Sophocl. ap. Hesych. I 1730 θρεκτοῖσι νόμοις — ἔνιοι δὲ κρεκτοῖς.

In Antigone v. 80 (Eustath. 723, 28) videtur lectio

1) Per se patet, cum Hesychius perquam male habitus ad nos pervenerit, in censum hic venire reliquos etiam, unde Diogenianus reintegrari potest, fontes, Photius, inquam, lex. Bekk. p. 319 sqq. et. m. Stephanus Byz. — E. c. Stephanus p. 560, 18 ed. Meinek. exscripsit quae de v. Σελήνας e Diogeniano hausit Hesychius s. v. respecto Euripidis Erechtheo (ap. Suid. v. ἀνάστατοι Wagner. fr. XIV p. 704 ed. Didot.).

fluctuasse inter *προῦχοιο* et *πρόχοιο*; utrumque habet Hesych. II 1061. 1064. Comparasse iuvabit etiam Hesych. s. vv. *βυσσάχην* (coll. Poll. II 135) *μεσσαυχένας*¹⁾ *μεσσαυχένας* et *δεσσαυχένας* (coll. Phot. 259, 13). Transeo ad schol. ad El. 451 *ἀλιπαρῆ τρίχα· περιπαθῶς μὲν τὸ τῆς πενίας· τὸ δὲ ἀλιπαρῆ ἀντὶ τοῦ ἀύχμηράν· ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι· λιπαρῆ, ὃ ἐστίν, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν, ὡς εἰ ἔλεγεν ἰκέτιν τρίχα*. Evolvias Hesychium! en tibi lectio illa dubia *ἀλιπαρῆ· ἀύχμηράν*, quam tuetur T. Johnso, repudiant Schaef. mel. crit. p. 129 Passow. lex. Gr. I p. 84, I. Richter de Aeschylis Sophoclis Euripidis interpretibus Graecis p. 29 inter eas lectionis varietates recenset, quae ipsi e mala actorum librariorumve sedulitate exortae videntur. Quid igitur? Iccircone Didymi commentarium significari in sequentibus *ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι* non putabimus? Credamusne Pii innui commentarium nescio quem, ut *ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι* fere idem valeat atque *ἐν δὲ τῷ β ὑπομνήματι*, et opponi Didymeo? Gravis hic foret error. Hoc enim significat accuratus interpres La., qui hoc quoque loco, ut supra ad Trach. 1161 factum vidimus, utrumque Didymi opus consuluit, Didymum in lexico suo afferre quidem atque exponere lectionem *ἀλιπαρῆ*, in commentario vero alteram *λιπαρῆ* interpretari. Falsus igitur est Ritterus Didym. p. 39 adnotans ‘*ἀλιπαρῆ* vulgatam esse lectionem eamque primum explicari, deinde proferri Didymi ipsius *coniecturam* [sic!] *λιπαρῆ*.’ Hinc simul lucem nanciscitur schol. El. 488, ubi repugnare sibimet ipsi hypomnematis videtur. Nimirum Didymus in commentario *πολύπαις* lectionem adoptavit, in lexico tragico vero, quo h. l. Hesychius usus non est, fortasse de *πολύπους* disputavit. Geminus fere locus etiam legitur in schol. ad Ar. Plut. 1037 Bekk.

Qua in disquisitione neque hoc neglegi debet, quod in Hesychio e poetis et comicis et tragicis dumtaxat eorum fere glossae explicantur, quos etiam commentariis illustra-

1) L. c. pro *ἐνιοι-γράφεται* lege *ἐν τισι* sc. *ἀντιγράφοις*. Verba *μεσσαυχένας* | *νένας ἀσώτους* neque ipse, neque Bergleinum secutus Schneidewinus attrectare debebamus.

verat Didymus, Cratini, inquam, Eupolidis Aristophanis Phrynichi Menandri Aeschyli Sophoclis Euripidis Achaei Ionis; quodque pro loco aut nobiliore aut inferiore, quem singuli e Didymi aestimatione occuparent, copia glossarum explicatarum, nunc fere in immensum excrescat, nunc ab invida quasi manu sparsa esse videatur. Verum esse, quod observavimus, unicuique patebit Hesychii thesauros excutienti. Quam enim raro, quaeso, Euripidis mentio fit, quot e contrario Sophoclis glossae enarrantur, e tragoediae Graecae principibus medium tenente Aeschylō! Ecquis est, qui casu hoc factum dicat? an quod lexicī auctor maiore Aeschylum et Sophoclem, quam Euripidem amore amplecteretur, idem vero palmam deferret Sophocli? Hoc credo. Audias Didymum ipsum in Cobeti scholiis ad Eur. Hec. 830 Androm. 329. 363. 1054. Quibuscum contulisse iuvabit scholl. ad Soph. O. C. 220 Ant. 155 (quo loco vocabulo *ἔτερος* Euripidem significari suspicor, ut Ai. 1037 *τινὲς ἕτεροδοξοῦντες*) Ai. 520 O. T. 264, quibuscum Valckenarius p. 22 contendit iubet scholl. ad Eur. Phoen. 88 Ai. 1169. [cf. schol. ad Soph. Phil. 1 scholl. ad Eur. Phoen. 1. 71. 290. (308). 391. 412.] Adde schol. ad Soph. Ai. 134. Quantis contra laudibus in quavis fere pagina Sophoclem suum extollunt scholl. La. fontes! e. g. Ai. 1199 O. C. 17. 668, quam raro vituperant, ut Ai. 1123. 1126. 1184. Atque ut recta via narrem, locos e scholl. La. modo indicatos Didymi esse e similitudine¹⁾, quae cum Didymi censura in scholl. Eurip.

1) Cf. etiam Didymum ap. schol. Eur. Phoen. 755 cum schol. Soph. El. 62 *ἐφυλάξατο δὲ ὀνομάσαι τὸν ἄνδρα*. — Observes velim alia quoque minutiora. Schol. ad O. T. 316 habet *διαλελυμένως δὲ εἶπεν· τέλη λύη, ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν*. In brevius contracta haec apparent ap. Hesych. l. s. Phot. 233, 24 *λύειν τέλη· λυσιτελεῖν* (Eustath. 1722, 20. 626, 54), quo immigrarunt per Diogeniani periergopenetas ex ipso Didymi lexico tragico. Videtur igitur schol. O. T. 316 ab eodem Didymo profectum esse. Iam vero distractio ista vocabulorum affectio notatur etiam schol. ad O. T. 2 *θοάξετε· κατὰ διάλυσιν*. El. 87 *ἀντήρεις· τραγικώτερον δὲ πως ἀπήγγελλται, ὥστε τὴν διάλυσιν αὐτῶν μὴ πάνυ πολιτικὴν εἶναι*, ut non dubitem quin horum quoque scholl. auctor Didymus sit, spondeamque Phrynichum Arabem, quem nostri vestigia pressius sequi alibi ostendimus, nemini nisi Chalcentero suble-

ἐκ νομοῦ δὲ πάλιν χωρίου Ἀττικοῦ οὕτω καλουμένου, ἐν ἧ νέμουσιν, ὡς νεμήσεως παρακειμένης. ‘Sequitur in MS. diphthongus οὐ, initium alicuius additamenti, quod non complevit librarius.’ P. E. Librarius voluit οὕτω [Δίδυμος?] — Audisne Didymum confidenter aliorum sententias refutantem, qui Stephano Byzantio teste de pagis Atticis accuratiorē ἀναγραφὴν edidit.

(4) O. C. 1069 Ἀμπυκτῆρια τὰ φάλαρα. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐν Κολωνῶ. Schol. Laur. tacet.

(5) Antig. 1 κοινόν· — τὸ δὲ κοινὸν ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις τέταχεν·

πολύκοινον Ἀμφιτρίταν

ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον. Haec schol. La. p. 69, in quibus animadvertas usum vocabuli συνεχῶς, ut suspicor, Didymeum; cf. schol. ad Eur. Tro. 82 p. 25 Kampm. συνεχῶς ὁ Εὐριπίδης μῶρα λέγει τὰ ἀκόλαστα καὶ καταφερῆ: et vocabuli τέταχεν obvii in scholl. Eurip. e. g. Androm. 967 p. 41 Witzsch. (male τέτευχεν cod. Guelf. ap. Matth. vol. V p. 588) schol. Hom. Il. p. 374 Bekk. (N 517). Hesych. II 295 κοινός· — ἀδελφός· Σοφοκλῆς Ἀντιγόνη· Ὡ κοινὸν ἀντάδελφον Ἰσμήνης κάρα, καὶ ἐν Ὑδροφόροις· πολύκοινον Ἀμφιτρίτην.

(6) Trach. 94 Hes. I 165 αἰόλη νύξ· ἦτοι μέλαινα ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Schol. La. p. 131 post μέλαινα addit ὡς οἱ νεώτεροι. Cf. Bekk. anecd. 359, 3 (Bachm. anecd. 47, 19) Eustath. 814, 23.

(7) 119. Hes. I 453 ἀπλάκητον· ἀναμάρτητον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Schol. p. 133 sub lemmate ἀλλά τις θεῶν· — ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα. Cf. Bekk. anecd. 425, 17 (121, 27 Bachm.).

(8) 216. Hes. I 108 ἀείρομαι· ἄνω αἴρομαι. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Schol. La. p. 139 ne his quidem caret.

(9) 223. Hes. I 402 ἀντίπρωρα· ἀντιπρόσωπα. πρῶρα γὰρ τὸ πρόσωπον καὶ ἀνδρόπρωρον ἀνδροπρόσωπον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Schol. La. p. 139 ἢ ἀντιπρόσωπα, ὑπ' ὅψιν ὁρώμενα.

(10) 527. Hes. I 305 ἀμφίνεικος· περιμάχητος, ἐναντίους ἔχων λόγους. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Schol. p. 152 ἀμφινίκητον ὄμμα νύμφης· ἀντὶ τοῦ περιμάχητος νύμφη, περιφραστικῶς. Reticere nequeo, offendi me masculino vocabuli ἔχων genere. Fortassis potius huc pertinet corrupta Hesychii glossa I 303 ἀμφιλιχῆ· περιμάχητον.

(11) 785. Hes. I 371 ἀνευφημήσει· ἀνοιμῶξει, κατ' ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. In schol. La. explicatur lectio codd. nostrorum ἀνευφώνησεν. Bekk. anecd. I p. 399, 14 habet ἀνευφήμησε· ἐθρήνησε· Πλάτων. Vide igitur ne mancus sit Hesychii locus sic fere supplendus: ἀνευφήμησε· ἐθρήνησε· Πλάτων. Ἀνευφωνήσει· ἀνοιμῶξει, κατ' ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Similem labem perpessus est Phot. 148, 6. 7 κατεύχεσθαι· τὸ καταρᾶσθαι· οὕτως Πλάτων. Κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν· ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὐχεσθαι. οὕτως Σοφοκλῆς. Prior enim glossa apud Hesychium quoque exstans est Sophoclea, posterior Platonis Remp. III p. 393 ed. H. Steph. respicit. Attamen haud celabo lectores Hesychii fidem fulciri auctoritate optimorum scholl. Vat. 909 in Eurip. Tro. 580 p. 20 ed. Kampm. Παιᾶνα δέ φησι κατ' ἀντίφρασιν, ὡς τὸ ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῆ (cod. — γῆ) λεώς. Itaque schol. La. p. 166 ἀνευφώνησεν) κατὰ (NB.) τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐστέναξεν fortasse Pii potius est, quam Didymi, a quo Hesych. et schol. Vat. 909 pendent.

(12) 826 Hes. I 545 ἀροτούς· ἐνιαυτούς. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Schol. p. 169 Bekk. anecd. I p. 446, 6 Eustath. 811, 27.

(13) Ai. 21 Hes. I 573 ἄσκοπον· ἄθετον (recte Alb. ἀθέατον). Frustra in scholl. La. quaesitum.

(14) 26 Hesych. II 202 κατηναρισμένα· ἀπολωλότα, ἐκδεδαρμένα, ἐσκυλευμένα. Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. Horum in scholl. nihil superest, sed lecta sunt a schol. V. Hom. II. Φ 26.

(15) 656 Hesych. I 1272 ἐξάλυξωμαι· φυλάξωμαι· Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. Hoc loco nunc ἐξα-

λεύσομαι vulgatur, Lobeckio iudice unice verum. Schol. La. p. 248 cum Hesychio facit adiciens insuper ἐκκλίνω.

(16) 905. Hes. I 648 ἄφρακτος· ἀφύλακτος Σ. Α. μ. Concinunt schol. p. 265. Ceterum ἄφρακτος, quod idem Hes. praebet I 636, verum videtur revocandumque, ut metro consulatur.

(17) Philoct. 230. Hes. I 263 ἄμαρτεῖν· ἀκολουθεῖν (Eustath. 592, 21). Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φιλοκτῆτῃ ἀντὶ τοῦ ἀποτυχεῖν. His carent scholia Sophoclea, at habent schol. ad Eur. Alc. 899 t. V p. 536 ed. Matth.

(18) 678. Hes. I 286 ἄμπυκες — ἢ τρόχοι. οὕτω Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτῆτῃ διὰ τὸ κυκλοτερές. Schol. p. 304 κατ' ἄμπυκα) κατὰ τὸν τρόχον δεδεμένον, cfr. Eustath. p. 1280, 58 Pausaniam, ut solet, compilans, quem Didymo frequenter uti scimus.

(19) Elect. 6. Hesych. II 508 λυκοκτόνου θεοῦ· Σοφοκλῆς Ἠλέκτρα. Ἀρίσταρχος διὰ τὸ τὸν θεὸν νόμιον εἶναι, καὶ τὴν τῶν βοσκημάτων φυλακὴν ποιούμενον τὸν Ἀπόλλωνα ἀναιρεῖν τοὺς λύκους. ἔστι γὰρ ὁ λύκος ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Schol. La. p. 329 λυκοκτόνου δὲ τὸν Ἀπόλλωνα οἱ μὲν (h. e. Aristarchus) διὰ τὸ νόμιον εἶναι [τὸν θεὸν καὶ τὴν τῶν β. φ. π.] τοὺς ἐπιβούλους αὐτῶν [λύκους] φονεύειν, διὸ καὶ λύκους αὐτῷ φασι θύεσθαι ἐν Ἄργει. οἱ δὲ διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι τὸ ζῷον, ὡς καὶ τῇ Ἀρτεμίδι τὰς ἐλάφους κτέ. Hinc apud Hesychium pro ἔστι γὰρ malim ἐνιοι δὲ ὅτι..

(20) 98. Hes. I 395 ἀντήρεις· ἀντιθέτους. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρα ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωθῆται ἢ ναῦς. (Post ἀντιθέτους excidit ἀντερέσσοντας. Sic enim Diogenianus ap. et. m. p. 112. 27). — Schol. La. p. 335 Ἀντήρεις) ἀντιθέτους. — Μετῆνται ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐρέσσωσιν καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθῆται ἢ ναῦς.

(21) 1023. Hes. I 1334 ἐπηγγελόμην· παρεκάλουν, ἐπέστελλον. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρα. Accedit schol. La. p. 371 τὸ δὲ παρακαλεῖν ἀπαγγέλλειν φησὶν (leg. ἐπαγγέλλειν).

(22) 1158. Hes. I 275 ἀμήτωρ· κακομήτωρ. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρα. In schol. Laur. non apparent.

(23) 1396. Hes. I 158 αἷμα· — ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν ἔφη. Schol. p. 380 Τὸ ξίφος τὸ ἠκονημένον εἰς αἷμα καὶ φόνον. Cf. Bekk. anecdd. I p. 356, 17 (Diogenianus) et. m. p. 35, 4 αἱμάτη· μάχαιρα παρὰ Σοφοκλεῖ. — Kolsterus in Schneidewini Philol. V 4 p. 632 pro ΑΙΜΑ conicit ΑΓΜΑ. Mihi αἱμάτη verum videtur: νεακῆ χειροῖν ἔχων αἱμάτην. Alcman ap. Choerob. Bekkeri III p. 1182 (fr. 55 Bgk.) Δουρὶ δὲ ξυστῶ μέμνηεν Αἴας αἱματᾶ τε Μέμνων leg. αἱμάτα τε.

(24) O. T. 173. Hes. II 31, 32 ἰητοὺς καμάτους· τοὺς κατὰ τὸν τόκον, ἐν ᾧ ἰᾷσι φωνὰς διὰ τοὺς πόρους καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ τίκτουςαι. τινὲς δὲ τοὺς θρηνητικούς τινούς (?) ἀπὸ τοῦ Ἰαλέμου. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι τυράννω. — Τινούς, quod fuerunt qui in τόνους mutarent, e dittographia ortum videtur. Schol. p. 12 αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιᾷσι φωνάς. οἱ δὲ ἀκούουσι τῶν θρηνητικῶν.

(25) 391. Hes. II 1105 ῥαψωδός· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι οὕτως ἔφη τὴν Σφίγγα. καὶ οἱ τὰ Ὀμήρου ἄδοντες ποιηταὶ ῥαψωδοὶ καλοῦνται. Phot. p. 484, 19 ῥαψωδὸς κύων· ἢ Σφίγγξ· οὕτω Σοφοκλῆς et schol. p. 20 similia proferunt.

(26) 425. Hes. I 306 ἀμφιπλήξ· ἐκατέρωθεν πλήσσοσα. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι τυράννω. Schol. p. 20 ἀμφιπλήξ· ἢ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλασία. ἢ [leg. ἦ] ἐκατέρωθεν πλήττουσα ἔκ τε πατρὸς καὶ μητρὸς.

(27) 467. Hes. I 110 ἀελλάδων ἵππων· ταχέων. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι τυράννω. Schol. p. 22 ἀελλοπόδων, ταχέων. Suid. Phot., qui ἀελλώδων legunt, Bekk. 346, 20 αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τραγικόν.

(28) 723. Hes. I 677, 678 βαιόν· ὀλίγον. μικρόν. Σοφοκλῆς δὲ Οἰδίποδι τυράννω ἀντι [διαστέλλει] τοῦ (leg. τῶ) ἀφθόνος (h. e. ἀφθόνους) καὶ πολλός (h. e. πολλούς). Καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν [οἱ] γραμμα [τικοὶ] βαιῶν (leg. βαιᾶς) ἐκβαλῶν (leg. ἐκλαμβάνουσιν) [ἀντὶ τῆς μικρᾶς]. Respicit versum ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥστε δεύτερα. Scholia nostra hac quidem observatione carent, (vid. tamen O. C.

1653) sed ne verbo quidem Hesychio breviores sunt ad vers. 1313.

(29) Hes. I 493 ἀπότροπον· ὅτις ἂν ἀποτρέποιτο. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι. Eadem scholia, nisi quod legunt ἀποτρέψαιτο.

Itaque hae glossae me iudice ad unam omnes e lexico Didymi tragico ad Hesychium permanaverunt; interpretes Laurentianus aut indidem repetiit, ut Trach. 1161 El. 89. 451, aut e Didymi commentariis eruit. Nam cum constet ex epistula ad Eulogium praemissa, Didymi glossarum tragicarum farraginem in Hesychio inesse, eademque una cum commentariis in Sophoclem conscriptis usum Laurentianum esse interpretem, quaenam, quaeso, probabilior hinc coniectura, quam a Didymo auctore profecta esse quaequae Hesychius cum scholiis Laur. habet communia? Sed plures etiam supersunt loci, in quibus Diogenianus Hesychii Photii all. cum scholiis conspirans eo ducit, ut Didymi vestigia persequi possimus. Auspicabimur ab Aiaee, vulgarem fabularum ordinem abhinc sequentes.

Insignis locus est v. 56 κύκλω φαχίζων· κατὰ πάντα τόπον τῆς ἐπαύλεως σπάζων καὶ διακόπτων· διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ φάχιν γίνεσθαι. ἐκ μεταφορᾶς καὶ τοὺς μεγάλα κακουροῦντας φαχιστὰς φασμέν. (p. 201 Elmsl.) Hesych. II 1104 φαχίζων· διακόπτων, διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ τὴν φάχιν γίνεσθαι. Phot. 484, 7 φαχίζων· διακόπτων. καὶ τοὺς κακουροῦς φαχιστὰς. Scholion nostrum transcripsit Suidas Vol. II 2 p. 597.¹⁾

1) Phot. 428, 1 habet etiam φαχίζειν — ἦτοι διακόπτειν, ὡς φησι παρ' Εὐριπίδῃ. Eadem lex. Bachm. At Suid. l. c. 597, 5 ὡς φησιν Εὐριπίδης. Ὡς φησιν ἐν δ' Εὐριπίδης. V. Fortassis excidit Didymi nomen post Εὐριπίδῃ. Ceterum vide, num vocabulum φαχισταῖς, quod etiam Polybio restituere conatus est Toupius in Suid. T. III p. 104, locum habuerit in Dione Chrysostomo Or. IX 3 p. 160 Emp. ὕλακεῖν δὲ καὶ μάχεσθαι κακουροῖς καὶ λησταῖς. Sic post Jacobsium edidit Emperius progr. p. 27. Cod. Par. reg. 3009 καὶ κίστοις, reliqui καὶ καλίστοις. Nimis enim remotum a librariorum ductibus καταποντισταῖς, quod habet e. g. Zosim. p. 40 ed. Bonn., incertae vero fidei alterum vocabulum ἀγιστής· ὕβριστής Hes. ἀγείτης. ἀγοίτης.

V. 104 τὸν σὸν ἐνστάτην: ἦτοι κατὰ πάντα ἐνιστάμενόν σοι — κυρίως δὲ ἐνστάτης ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ἀντιστήκων τινί, κτέ. (p. 205) [εἰς τὸ αὐτὸ] ἐχθρόν, ἀντίπαλον. Scholion vetustum est, cuius prior pars Didymi continere explicationem videtur, (Hesychius enim I 1257 ἐνστάτης interpretatur ἐχθρὸς ἐνιστάμενος καὶ μὴ ἀναχωρῶν) posterior Aristophanem agnoscere parentem (cf. Orum et. m. p. 625) ab ipso Didymo citatum. V. M. Ditrach. in Schneidew. Philol. I p. 226 n. A. Nauck. Arist. Byz. p. 233. 4.

V. 119 προνουύστερος: καὶ (om. R. Br.) προνοίας μᾶλλον ἐχόμενος. Phot. 465 17 προνουύστερος· ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος. Σοφοκλῆς (cod. Galean. — ἐρως bis). Hesychius non recepit.

Ad v. 172 spectant Hesych. II 1352 glossae Ταυροπόλαι· ἢ Ἄρτεμις καὶ ἢ Ἀθηνᾶ. Ταυρώ· ἢ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις.

V. 220 χρηστήρια (p. 217) — δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ μαντεῖον καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὸ ἱερεῖον. Haec e tragico lexico transscripsisse int. Laur. suspicor, unde in Hesychium II 1565 solum μαντεῖον transmigravit.

V. 308 ἐριπίοις: — ἐν τοῖς πτώμασι — πάντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτοντα ἐρίπια (ἐρείπια Br.) καλοῦνται. καὶ αἱ ῥιπαὶ (leg. ἐριπναί, vid. Eustath. 1280, 33) ἐνταῦθα (ἐντεῦθεν ὡς Br. R.) καὶ τὰ ἐρίπια. (p. 223). Hes. I 1432 ἐρίπια· καὶ τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν καταπεσόντα. I 1432 ἐρίπιον — ἢ πτώμα. Cf. Eur. Auge fr. III ed. Wagn. De v. ἐρείπω dixit Didymus in orthographia.

V. 369. p. 229 ἄψορρον: ὀπισθόρμητον. Eadem Hesych. I 667. Altera glossa ἄψορρον· παλινόρμητον ἐξ ὑποστροφῆς pertinet ad II. H 431, cf. II 375.

— Lydos piratam τεγούν vocasse testis est Hesych. II. 1356 Τεγούν· Λυδοὶ τὸν ληστήν. Quod fide caret. Probabile potius facit Herod. dict. sol. 14, 26. 15, 1 γλοῦς apud Lydos idem atque ληστής valuisse, ita ut minus recte Lehrsius p. 45. 47 vocem litera maiuscula exarandam curaverit adnotans 'piratam aliquem significare videtur. Γλοῦς Caricum nomen. Athen. VI p. 256 C.' Vide, ne scripserit Hesychius l. l. τε γλοῦν.

Simili modo Hes. *ἐχέγγυος* spectare videtur ad Soph. O. C. 284, sequens glossa *ἐχεγγύω* ad Eur. Androm. 192, quod fugit Albertium.

V. 412 p. 232 *πόροι: ποταμοί*. Hesych. II 1008. Huc retulit etiam Albertius n. 21.

V. 715 p. 252 *ἀναύδητον: ἀπόρρητον, ἀνέλπιστον, ἄλεκτον*. Hesych. I 346 *ἀναύδακτον· ἀνεξήγητον, ἄλεκτον*. Tragicum locum indicaverunt ante Lobeckium Pergerus et Kusterus.

V. 717 p. 253 *μετεγνώσθη: μετεβλήθη καὶ πέπαιται τοῦ θυμοῦ*. Hesych. II 581. 4 *μεταγνώσθη· μετανεπίσθη*. *ibid.* *μετανεγνώσθη· μετανεπίσθη, τὸ ἀναπεῖσαι ἀναγνώσθαι φασί*.

V. 722 *κνδάζεται: λαιδορεῖται* — *ἀρσενικῶς δὲ ὁ κῦδος ἐπὶ τῆς ὕβρεως* (p. 253). Hunc locum in Hesychio II 367 Photioque p. 183, 13 184, 1 respici arbitranti Lobeckio non assentior. Explicatur enim verbi infinitivus *κνδάξασθαι*, qui exstabat apud Aeschylum in Iphigenia. At cum interprete Laur. facit Phot. l. c. *κῦδος· λαιδορία, ἀρσενικῶς* (Lobeck. rhemat. p. 298).

V. 820 *θηγάνη: ἀκόνη, ὅθεν καὶ τὸ θήγειν ἀκουᾶν*. Hesych. I 1709 *θηγάνη· ἀκόνη θήγειν· ἀκουᾶν. ὀξύνειν*. Sophoclis locum adscripsit Sopingius, 'Aesch. Ag. 1545 Eumen. 862' Alb.

V. 837 *τανύποδας Ἐρινῦς*: cf. p. 262. Hesych. II 1346 *ταχύποδας· ἐν τάχει τιμωρομένης*.

V. 907 p. 265 *πηκτόν· περιπεπηγὸς αὐτῷ*. Hesych. II 955 *πηκτός· θάνατος ὁ τοῦ Σαλαμινίου Αἴαντος τοῦ μανέντος, ὃς τῷ ξίφει ἐπιπεσὼν ἀπέθανεν*. Phot. 428, 1 — *περιεπάγη γὰρ τῷ ξίφει*, quod propius ad scholia accedit.

V. 954 *κελαινώπαν: οἶον οὐκ ἐν τῷ φανερωῷ, ἀλλ' ἐν σκότῳ ἤδη βλεπόμενον καὶ μέλανα, καὶ οἶον κεκρυμμένον καὶ δόλιον, καὶ οὐχ ἀπλοῦν θυμόν*. Hesych. II 223 *κελαινοπάθιμον, τὸ μὴ φανερόν. τὸ δόλιον καὶ τῇ ψυχῇ δύσνον*. Cf. Lobeck. Ai. p. 375 ed. 1.

V. 1025 p. 270 *κνώδοντος: τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους*. Hesych. II 289 *κνώδων· ἡ ἀκμή τοῦ ξίφους καὶ τοῦ*

δόρατος. Deinde incertus haereo, num huc faciat Hesych. I 455 ἀπνίγμου κνώδοντος.

V. 1406 p. 282 ἐπέκαιρον: εὔκαιρον. Hesych. ἐπικαιρος· εὔκαιρος.

Adde v. 1301 φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω, 'quod etiam Eustath. II. p. 47, 17 Odyss. π p. 590, 36 citat. Quem Sophoclis locum non potest esse dubium respici ab Hesychio h. v. T. II p. 1238, ubi hodie editur σοῦσο· ἴθι, ὄρμα. Ac scholiasta Sophoclis similiter Σούσθω· ὀρμάσθω'. F. Osann. ad Philem. p. 124.

Praeterea Sophoclis Aiace ab Hesychio respici probabile est his glossis I 1523 εὔρινος (V. 8) εὔμυρους.¹⁾ 'Lege εὔμυρους, plane ut in schol. Apoll. Rh. Arg. III, 1298' Lobeck. Sophoclis versum adscripserunt Sopingius, Albertius. I 479 ἄποπτος· (V. 17) ὁ ἄνωθεν καὶ ἔξω τῆς ὄψεως. Schol. ἀόρατος. II 394 κώδων (v. 17). II 1406 τρανές (v. 23 cf. Bachmann. anecd. I p. 389, 18). I 1214 ἐναρίζειν (v. 26), cuius loci apprime utilis est comparatio. II 1597 ὤς (v. 39) II 1343 τὰμά (100) II 262. 3 κίναδος (v. 103) adde κίναβεύματα (βῶ Guyet. δ̄ alii) πανουργεύματα. Schol. κίναδος· πανοῦργον. I 1436 ἔρκιον (v. 108) II 432 λαμπτήρ (v. 285) I 668 ἀψόφητος (319) I 578 ἄσπλαγχνος (472) δειλός. Schol. p. 235 ἄ. δὲ ἄτολμος, ταπεινός, δειλός, ψυχρός, quae aperte e lexico tragico integro fluxerunt. Locum indicavit etiam Albertius p. 579. II 1091 πωλοδαμείν (v. 549) πῶλον δαμάζειν. Schol. p. 241 ὡς πῶλον γυμνάζειν, praefixo lemmate πωλοδαμείν. II 410 λυμεῶν (v. 573) II 1079 πνκάζε (581), cf. Eur. Tro. 353. I 970 διὰ τέλους (685) διαπαντός. Schol. p. 250 διὰ τάχους, cf. Eurip. Suppl. Auger. VI Wagn. ed. 1. I 1493 εὔγνωστος (703) δῆ-

1) Portentosum εὔρους apparet etiam ap. Suid. Vol. I p. 873 Bernh. αὐτόκακον ἔοικε τῷδε — εὔρους. Sunt qui Cratini e fabula Εὐνείδαι fragmentum latere putent. At lectio genuina fuit Phrynichae elocutio [ἐν]CTNOTY[ί]α χρῶ, vid. Bachmann. I p. 153, 28. Conf. Etym. Angel. ap. Ritschel. p. VIII 12, 9 πρὸς γυναῖκα συνού.

λος, φανερός, schol. p. 252 εὔγνωστος, φανερός ὢν καὶ δῆλος ὅτι φιλεῖ με. Videsne ut breviatus miserrime sit Hesychius. I 230 ἀλιαδῶν (879) ἐναλίωv. 'Tragici locum notavit etiam Abresch. in misc. obss. V. I p. 88.' Alb. I 1051 δυστράπελος (913). II 848 παμπήδην (916). II 1002 πολύτλας [II 935 περισπερχές (982). I 1049 δύσοργος (1017)?] I 1297. 8 ἐξ οὐρίου (1072). II 1452 ὕπαρχος (1094). I 140 κάπετος (1165) II p. 1052. προστρόπαιος (1173) II p. 1439 τῶν ἐν τέλει (1339). I 1203 ἔμπληκτοι (1358), cf. schol. Vat. 909 in Eur. Tro. 1191 p. 29 ed. Kampm.

Transitio fiat ad Electram. Schol. 135 p. 338 Elmsl. ἀλύειν: ἐν ἄλλῳ (ἄλλοις R. Br.) δυσφορεῖν σημαίνει. ἐνίοτε δὲ τὸ γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς ἀλέας καὶ διαχύσεως. Ὀμηρος (Od. σ 332)

Ἡ ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.

Didymus ap. Bachm. anecd. I p. 71 ἀλύειν ἐνιοὶ τὸ μὲν ἐπαίρεσθαι καὶ χαίρειν δασέως ἀξιούσι προφέρεσθαι. Ὀμηρος.

Ἡ δ' ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;

τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλῶς· οἶον·

ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο·

ὡς στερητικὸν ἔχον τὸ α. Δίδυμος δὲ ἀμφοτέρωv δασέως — ἄλλοι δὲ τὸ ἀλύειν ἐπὶ τοῦ χαίρειν δασύνουσιν κτέ. Cf. Dionys. Hal. (?) ap. Eustath. 1636, 24. Suid. s. v. Hes. I 252 ἀλύειν· ἀπορεῖν — δηλοῖ δὲ καὶ τὸ χαίρειν καὶ διαχεῖσθαι.

El. 451 ἀλιπαρῆ. vide quae supra p. 92 diximus.

V. 673 προστατήριε: ὅτι πρὸ θυρῶν ἴσταται. Schol. La. p. 356. Phot. 641, 20 προστατήριος· Ἀπόλλων, ἐπεὶ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἰδρύνονται. Σοφοκλῆς. Hes. II 1051 προστατήριος· τὸν Ἀπόλλωνα οὕτω λέγουσι, παρόσον πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἀφιδρύνοντο.

V. 727 Βαρκαίοις ὄχοις· τοῖς Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαῖς καλουμένη. Schol. La. p. 363. Hes. I 695 Βάρκη· πόλις Λιβύης. Βαρκαίοις ὄχοις· Λιβυκοῖς· οὗτοι γὰρ ἐσπούδαζον περὶ ἵπποτροφίαν. φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ πρώτους ἄρμα ζευξαι διδα-

χθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος, τὸ δὲ ἠνιοχεῖν ὑπὸ Ἀθηνᾶς, ὡς Μνασέας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης. Cf. Steph. Byz. 159, 15 Meinek., ubi Mnaseae locum, quem haud dubie Diogeniano acceptum refert Stephanus, indicavit Th. Bergk, et Callimach. aet. ap. Ioh. Malel. p. 174, 18 sq. ed. Bonn. Didymi haec esse et scholiorum cum Hesychio consensus et mentio Mnaseae facta evincit. Cf. Preller. de Mnasea in annal. Marburg. 1846 p. 677. Hinc probabile fit ad Didymum, ut multa, redire etiam quae anecd. Bachm. I p. 38, 10 referunt Ἀθηνᾶ ἱππία· ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς, ὡς ὁ μῦθος, μεθ' ἵππου ἀνήλατο. ἢ ὅτι, ὡς Μνασέας, ἢ Ποσειδῶνος καὶ Κόρης (leg. Κορυφῆς esse vidit Preller. l. l.) τῆς Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Ἀθηνᾶ τὸ ἄρμα τῶν ἵππων ἐξεῦρεν. ἄλλοι δὲ φασιν, ὡς Ἄδραστος φεύγοντα καὶ ἐπὶ Κολωνοῦ στήσαντα τοὺς ἵππους Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν ἱππίους προσαγορευθῆναι. Cf. Herod. Eustath. 1216, 48 Bekk. anecd. 207, 32 Harpocr. 101, 27 et. m. v. Ἴππία Callim. lavaer. Pall. 135. Rem tractavit, nisi egregie fallor, grammaticus Alexandrinus in commentario ad Sophocl. O. T. 712 p. 71 La. ed. Elmsl. εὔϊππον· παρόσον ὁ Κολωνὸς ἱππεὺς ἐλέγετο καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ αὐτόθι ἵππιοι. — Αὐτόθι φασὶ Ποσειδῶνα πρῶτον ἵππους ζεῦξαι, καὶ χαλινώσαι — ὁ γὰρ Κολωνὸς ἱππεὺς ὠνομάσθη, παρ' ᾧ ἐξεθέμην αἰτίας κατὰ τὸν Ἄδραστος (infelix igitur coniectura R. Br. κατὰ Ἀνδροτίωνα). Cf. Hes. II 62 ἵππειος Ποσειδῶν.

V. 732 Schol. La. p. 363 ἀνακωχεύει· ἀνασειράζει, κατέχει· ἀνακωχεύειν γὰρ κυρίως λέγεται, ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν τῷ πελάγει στείλαντες τὰ ἄρμενα σαλεύωσιν αὐτόθι, μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι. Hes. I 329 ἀνακωχεύειν· ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν πελάγει στείλαντες τὰ ἄρμενα ἑαυτοὺς σαλεύωσιν. Cf. Suid. I p. 335 Bernh. et. m. p. 96 lex. Seg. p. 391 Zonar. I p. 201 Petav. Themist. 611 Wesseling. Diod. Sic. I p. 417.

Quod eadem scholiorum collectionis pagina 363 ad v. 720 observatum legitur στήλην· τὸν λίθον τὸν καμπτήρα videor mihi reperire apud Hesychium II 1268 στήληκα· τὴν νύσσαν. Corrupta esse haec verba intel-

xerunt editores, qui non debebant vocabulum *στήληξ* vel *στήλιξ* fingere. Lego *στήλην· καμπτήρα· νύσσαν* vel *στήλη· καμπτήρ· νύσσα*. Idem *χνόαι* vol. II p. 1558 explicat *αἱ χοινικίδες· αἱ τοῦ ἄξονος σύριγγες*, uti expositum videmus a schol. La. p. 362 ad v. 711 [coll. 745]. Neque verbi *ἐγχοριμπτ'* v. 721 expositio *προσπέλαξε* abhorret ab Hesych. v. *ἐγχορίπτων* et *ἐγχοριμφθείς* et *ἐγχοριμφθῆναι*. Idem valet de v. 149 *ἀντυζομένα· ἐκπληττομένη*, quam haud scio an respiciat Hes. I 601 *ἀτυζομένη*, cf. *ἀτυζόμενος· λυπούμενος, ἐκπληττόμενος*. Compares eundem lexicographum vol. II p. 1334 *σωκεῖ* cum schol. El. 119 *σωκῶ*, vol. II p. 350 *Κρίσα* cum schol. v. 180 p. 340, vol. I p. 751 *βούνομον* cum schol. 181 p. 340, vol. I p. 818 *γένυξ* cum schol. 195 p. 341, vol. II p. 115 *κᾶκ τῶν* cum v. 264, unde fortasse ap. Hes. leg. *κᾶκ τῶνδε· καὶ ἐκ τούτων*¹⁾, vol. II p. 844 *πάλιν* cum schol. 1046, cui versui haud dubie *σημεῖον* erat appictum propter significationem verbi Homericam.

Denique luculentus locus est schol. La. p. 351 ad v. 445 *εἰδῶσιν οἱ δρωῶντες ἐμφύλιον φόνον ἀκρωτηριάζειν τοὺς ἀναιρεθέντας ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποταμνόμενοι [καὶ] περιάπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συνείραντες διὰ τούτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι διὰ τὸ μὴ παθεῖν εἰς ὕστερόν τι παρ' ἐκείνων δεινόν· ἐφόρουν δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα, ὃ καὶ μασχαλίσαι ἔλεγον*. Fluxerunt haec ex Aristophane Byzantio teste Phot. p. 249, 19 (Suid.) *Ἀριστοφάνης* (Nauck. p. 221 n. 62 add. *φησί*) *παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἡλέκτρῳ κεῖσθαι τὴν λέξιν ἔθος σημαίνουσαν· οἱ γὰρ φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινὰς ὑπὲρ*

1) In his quaestionibus ne leviora quidem omittere fas est. Sic, ut alio exemplo utar, glossa Hesychii I 872 *δαεγῶ· οἶδα, ἐπίσταμαι* spectat, ni fallor, ad Soph. O. C. 452 schol. p. 26. Rescribendum esse [*ἐγῶ*]δα· *ἐγὼ οἶδα* nemo non semel monitus intellegit. Debet eam observationem Didymo, ut alia plura, Orus Milesius ap. et. m. 315, 10 *ἐγῶδα· ἐγὼ οἶδα· οὕτω Μιλήσιος ὁ Ὠρίων*, quod emendavit Ritschel. p. 48. Cave enim, ne cum Oudendorpio *δαείω* corrigas, quod exstat ap. Hom. Il. K 425 Od. ι 280. Tamen *δαέω* tolerari possit.

τοῦ (τὴν) μῆνιν ἐκκλίνειν ἀκρωτηριάσαντες μόρια τούτου καὶ ὀρμαθίσαντες ἐξεκρέμασαν τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν διείραντες καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν κτέ. Hesych. II 547 fere gemina habet, cf. et. m. 118, 22. Usus hac voce etiam in Troilo Sophoclem esse testis est Suidas v. ἐμασχαλίσθη. Verosimile est h. l. etiam Didymum Aristophani sua surripuisse, quem plurimis locis Byzantii vestigia premere animadversum verissime est ab A. Nauckio p. 224 n. 68.

Electram suscipiant Trachiniae. Egregie, ut solet, Augustus Nauckius in Phil. V p. 576 vitium sustulit e Trach. 955 καῦρον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ rescribens pro μοῦνον, nisus schol. La. p. 177 κακῶς διακειμένον et Phot. 151, 14 καῦρος· κακός, οὕτως Σοφοκλῆς. Itaque ad Sophoclis l. l. redit etiam Hesychii glossa II 211 καυρός· κακός. Ipse ego tentaveram aliquando μαῦρον, quod Hesychio idem est atque ἀμανρόν, ἀσθενές, nunc vero Nauckii amplector coniecturam leniter immutatam καννόν. Hes. II 211 καννός· κακός· σκληρός. Sed apud Democritum Stob. flor. I 40 pro ἃ πάσχουσι κάρτα malim κατρά quam καῦρα reponere, nisi falsa tradidit Hesych. II 208 κατρός· κακός.

V. 7 Πλευρῶνι· πόλις Αἰτωλίας, cf. Hes.

V. 52 φρενοῦν· νουθετεῖν, cf. Hes.

V. 61 ἀγεννήτων· δυσγενῶν (p. 129), cf. Hesych. I 43. Fontem glossae Hesychianae adducit H. Stephanus, I. Albertius.

V. 173 ναμέρτεια schol. La. p. 137 in contextu explicat ἀλήθεια, ut Hes. II 652.

V. 188 p. 137 ἐν βουθερεῖ λειμῶνι. Explicationum VI, quas scholia servarunt, nulla apud Hesychium I 748 reperitur, sed septima exstat haec βουθέρει· ἐν ᾧ βόες θέρους ὄρα νέμονται. καὶ βουθέροι τὸ αὐτό. Et. m. 207, 20 (Diogenian.?) ἐν ᾧ τόπου βόες θέρους νέμονται. Haec profecto antiqui sunt grammatici, qui varietatem lectionis ad h. l. adnotavit; βουθέροι enim sive ΒΟΥΘΕΡΟΙ scriptum pro ΒΟΥΘΕΡΩι. Nostrum locum

respici animadversum est ab Henr. Stephano Arnaldo lectt. Gr. p. 30 Io. Albertio.

V. 228 p. 139 χαρτόν· ἄξιον χαρᾶς, cf. Hes. II 1544 χαρτός· χαρᾶς ἄξιος.

V. 264 p. 141 ἐπερφόθησεν· σφοδρῶς ὕβρισεν. Hes. I 1328 ἐπερφόθησεν· ἔσεισεν, ἔκραξεν, ὑγίασεν, ἐποίησεν. Nostrum locum innui intellexerunt Kusterus Abreschius obs. misc. -VI 2 p. 400 Albertius. Pro ὑγίασεν leg. ὕβρισεν.

V. 308 p. 143 — τεκνοῦσα· τέκνα ἔχουσα. Hes. II 1359 τέκνον ἔμβρον ἔχουσα. Ad Trachinias retulit iam Sopingius coll. Cantic. cant. 4 Ozea 9.

[Hes. II 887 παρώσας mihi ad Eur. Androm. 30 coll. schol. pertinere videtur, non ad Trach. 358.]

V. 520 p. 152 ἔστι δὲ εἶδος παλαίσματος ἢ κλίμαξ. Hes. II 278 κλίμακες· πάλης εἶδος.

V. 639 p. 159 ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλατίδες· ὅπου συνάγονται οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν, περὶ ἧς Ἀγάθων φησὶ κτλ. Hes. II 1081 Πυλατίδες ἀγοραὶ· ὅπου συνίασιν οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν ἐν τῇ πανηγύρει, cf. Πυλαγόραι. Quo spectet glossa intellexit Sopingius. Cf. Meinek. Steph. Byz. 540, 2.

V. 964 p. 162 κοίλῳ ζυγάστρω· εἰς ξύλινον σορόν, τουτέστι κιβωτόν. Et. m. p. 412, 28 ζύγαστρον· τὸ κιβώτιον, ὡς φησι Σοφοκλῆς· κοίλῳ ζυγάστρω, κυρίως ἢ ξυλίνη σορός. Haec Diogeniano debet etymologus; quae sequuntur Methodius, ni fallor, e lexico rhetorico descripsit. Eadem fere leguntur ap. Phot. p. 54, 12, qui similiter Diogenianum et lexicon rhetoricum conflavit, ut fortassis sua e Pausania transscripserit Didymi vestigia secuto. At apud Photium testis advocatur *Εὐριπίδης*. Itaque Didymus aut duobus tragicorum locis explicationem suam munivit, aut solemniter Sophoclis et Euripidis nominum confusio h. quoque l. admissa est. Hesych. I 1588 ζύγαστρον· κιβώτιον. ζύγαστρος· κιβωτός, ὄρος, ζυγός. Leg. κιβωτός, [ἦ] σορός ξύλινος. Σορός certatim emendaverunt Salmasius Valesius Heinsius Vossius Kusterus

Arnaldus Albertius. Cf. Suid. I, 2 p. 743 Bernh. Mingarell. codd. Nan. Gr. p. 494 Zonaras Eustath. II. N 935, 48 Odyss. θ p. 1604 ed. R. Poll. VII 79 X 138¹).

V. 768 p. 165 δρῦν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον, cf. Hes. I 1037 et Eur. Androm. p. 167. — Cf. fragm. 2.

V. 781 λυγίζεται· ἀρμόζεται, κάμπτεται, συστρέφεται. Respicit Hes. II 503, ubi fortasse haec tria verba a Diogeniano ommissa sunt.

V. 793 p. 167 ἄλλως· ἐνδατούμενος νῦν σφοδρα κακῶς λέγων, δυσφημῶν, συνεχῶς μεμφόμενος, ἐπαρώμενος. "Ενιοι δὲ γρ. ἐμματούμενος ἀντὶ τοῦ μασώμενος. Hesychius I 1218 ἐνδατούμενος· μεριζόμενος, καὶ οἶονεὶ κακῶς λέγων σφοδρῶς. ἀπὸ τῆς δαιτός. De h. v. dixit Eustath. 1214, 9 1142, 22 Wunder. ad Soph. O. T. 205. Ceterum Didymus in integra lexi tragica fortasse adscripsit h. l. etiam Eur. Herc. fur. 218 λόγους ὄνειδιστῆρας ἐνδατούμενος. Cf. Lobeck. rhemat. p. 247.

V. 826 p. 169 ἔλακεν — ἐφθέγγατο, cf. Hes. I 1160.

V. 896 p. 175 ἀνέορτος ἄδε νύμφα. Fuerunt qui ἀ νέορτος legerent, alii qui ἀνέορτος. Priorem lectionem tuetur vocabulum νέορτος, quod Sophocleum dicit Valcken. diatr. p. 221 C, alteram Hesychius potest ante oculos habuisse I 1303 ἐόρτας· ἀρεσκούσας, καλᾶς, coll. schol. l. c. ἀνέορτος δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦ καὶ ἀπρεπῆς. Cf. Lobeck. rhemat. p. 126 n. 23, qui ἐορτάς accinit²).

1) Trach. 193 varia lectio est εὐμαρεία et εὐχερεία. Fortassis huc respicit Hes. εὐμάρεια· εὐχέρεια. — V. 508 φάσμα schol. et Hes. explicant φάντασμα. — Schol. v. 509 quadrat cum Steph. Byz. 485, 17, qui saepius Diogeniano usus est, unde pro Αἰτωλίας, quod est in schol., fortasse Οἰταίας reponendum. — V. 519 ἀνάμιγδα· ἀναμειγμένως. Hes. ἀναμίξ· ἀναμειγμένως. Vide, ne corrigendum sit ξ in γδα. — V. 572 ἀμφίδροπος non habet lexicographus, sed comparet θρέψαι· πῆξαι, quod schol. La. addit. — V. 645 ἀντίλυρον· ἀντίμιμον, ἀντιδόν. Hesych. ἀντίλυτρον· ἀντίδοτον, quo vocabulo lexica carent. Num ἀντίλυρον· ἀντιδόν? — V. 662 Hes. πανάμερος videtur nostrum locum innuere. — V. 680 σπιλάς· πέτρα uterque habet. Haec vero aliunde novimus Didymi esse. — V. 697 κάταγμα· τὸ αἰγειον μήρμα, cf. Hes. κατάγματα.

2) V. 900 κτίσαι num respiciatur ap. Hes., quaeri potest. — V.

V. 1033 *ἀνεμέσητον· ἐφ' ᾧ οὐδείς σε μέμψεται* (schol. p. 182). Hes. I 362 *ἀνεμέσητον· ἄμεμπτον*.

V. 1093 *ἄπλατον· ἀπρόσιτον* (schol. p. 185). Hic fortasse varia lectio exstabat *ἄπλητον*. Hoc enim *ἀπρόσιτον* significare dicunt Hes. et Diogenianus ap. et. m. p. 123.

A v. 1161 p. 187 loco maxime memorabili disputandi fecimus initium.

Agmen claudat v. 1199 *ἄγριον ἔλαιον· ἄκαρπον· ἀγριέλαιον* (gl. om. R. Br.). Hes. I 67 *ἀγριέλαιος· ἄκαρπος*. Huc spectant Bachm. anecd. I p. 25, 15 *ἄγριος ἔλαιος· ἦν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν· ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὕμνοις* (Bergk. PLG. I p. 233 ed. 2 fr. 22), quae fortassis e Pausaniae copiis fluxerunt. Aelii certe Dionysii non esse docebit inspectus Eustath. 1944, 8, cui de h. v. utramque Dionysii editionem consulere licuit. Pindari commemoratio de Didymo glossae auctore nos cogitare patitur.

Iam vero manum, ut aiunt, de tabula. Sufficiens enim haec exempla, ut appareat, qua tandem arte sparsa quasi per totum Hesychium Didymi lexis tragica possit recolligi, opus profecto nauseae plenum, futurisque, si qui erunt, Hesychii editoribus plus profuturum, quam Sophoclis. Itaque nunc de Euripidiis glossis dicturus paucis defungar.

Explicatio vocabuli *αἰθέρα* ap. Hesych. servata, quam schol. Eur. Tro. 1071 testatur a Didymo esse profectam, quin tragicæ *λέξει* assignanda sit, eademque hinc in Hesychium transmigraverit, non est quod dubites. At progrediendum ulterius est, institutaque Hesychii cum scholiorum farragine comparatione ex utriusque libri consensu diiudicandum, quae tandem et scholiorum laciniae et glos-

927 explicatio vocabuli *λωπος* et *λωπίζειν* concinit cum Hesychianis. — Hes. I 346 *ἀναυδος* fortasse ad Tr. v. 970 pertinet, quem ad locum cf. schol. p. 178. — Vocabulum *ἐχόλωσεν* v. 1037 legitur sane ap. Hes., sed quae schol. p. 182 expositio est *ἐπίσσωσεν* ibidem non apparet. — Hes. *ὠκύπετα* alio spectat, non ad Tr. v. 1044; at γ. 1057 *ῥοφεῖ· ἐκπίνει* non multum abhorret ab Hes. *ῥοφεῖ· καταπίνει· ἀναλαμβάνει*.

sarum Euripidiarum apud Hes. exstantium expositiones a nostro esse profectae videantur.

Alc. 928 ἄλις schol. V p. 537 ἄλλ' ἰδίως τὸ ἄλις τέταχεν (nota hunc vocabuli usum) ἐπὶ τοῦ μετρίως. Hesych. I 234 ἔστι καὶ μετρίως, ὡς Εὐριπίδης Ἀλκυστίδι.

[Andromachen Euripidis citat Hesych. I 66 s. v. ἀργεῦματα, cf. Bekk. anecdd. 380, 16. At recte Piersonem verisim. p. 71 emendasse Ἀνδρομέδα testatur N. Schow., qui in cod. invenit Ἀνδρομε . . . cum compendio syllabae δα.

Neque ἀπηῦρον (Hesych. I 451) exstat in Eur. Andromache. Ἀπηύρα tamen legitur in Andromache 1208].

Hecub. 365 Hesych. II p. 160 κάσις — καὶ ἐπὶ θηλειῶν οὕτως ἔλεγον Λάκωνες καὶ Εὐριπίδης Ἐκάβη. Schol. p. 7 Cob., quae breviata habent schol. vol. IV p. 84 ed. Matth., σημειῶσαι, ὅτι τὴν θήλειαν κάσιν εἶπεν, εἰ μὴ ἀποκοπὴ κασιγνήτης. Fl. 10.

Scholia Matthiae in Heraclidas Supplices Iphigeaniam utramque et Ionem cum sint vilissima, frustra quaesiveris, quae ex his ipsis fabulis delibavit Hesychius, vocabula I p. 259 ἀμαλόν, I p. 320 ἀναδρομή, I p. 130 ἄθραυστα, I p. 75 ἀγγίπους, I p. 406 ἀντιψάλμους, I p. 1106 εἰλείθυϊαν, I p. 401 ἀντίπηγα, I p. 158 καρφυλή.

Med. 19 Hes. I 174 αἰσυμνᾶ· βασιλεύει, ἄρχει. Εὐριπίδης Μηδεία. Schol. vol. V p. 341 M. αἰσυμνᾶν ἔστι τὸ ἠγεῖσθαι καὶ ἄρχειν. ἰδίως δὲ φησιν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι (cf. et. m. 39, 15 Suid. v. τύραννος)· αἰσυμνήται δὲ κριτοί, ἐννέα [πάντες ἀνέστην (Odys. θ 258), ὅπου ὁ ποιητὴς δηλοῖ] τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀγώνων. Mueller. fragm. hist. Gr. II p. 163 col. 1 conferri iubet arg. Soph. O. T., unde cias hoc quoque Didymi opusculum esse.

Med. 284 Hes. I 486 ἀποστέλλεις· ἀπείργεις, κωλύεις. Εὐριπίδης Μηδεία. Schol. Flor. 10 vol V p. 358 ἐπείργεις. ἐδέξαντο δὲ κατὰ ἀναστροφὴν ἀπὸ γῆς στέλλεις. Matthiaeus emendat ἀπάργεις. Immo ἀπείργεις.

Med. 665 Hes. I 104 ἀεὶ· ἀντὶ τοῦ ἕως, Φρόνιχος Κρόνω καὶ Εὐριπίδης Μηδεία. ἄπαις γὰρ δεῦρ' (εἰς del.)

ἀεὶ τιν' εἰς (l. τείνεις) βίον. Schol. vol. V p. 377 τὸ δὲ ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ δεῦρο. Cf. Bachmann. synag. 33, 30. Cum hac observatione compares velim alteram aequae futilem, vetustam tamen ap. schol. La. Sophocl. O. C. 1584 p. 62 et ap. schol. Hom. Il. N 517 vol. II p. 374 Bekk.

Or. 373 Hes. I 652 ἀφύλλου στόματος· ἄνευ ἰκετηρίας. Εὐριπίδης Ὀρέστη. Cf. schol. vol. IV p. 347, ubi ipsum illud ἀντὶ τοῦ ἄνευ ἰκετηρίας uncinis inclusit Matthiaeus. In eodem scholio laudatur Achaei ex Azanibus locus, quem poetam Didymus interpretatus est.

Tro. 1303 ἀγωνία Hes. I 79 Εὐριπίδης δὲ Τρωάσι πόλεμον. Tro. 384. 1177 αἰσχρά Hes. I 175 μυσαρά, κακά, Εὐριπίδης Τρωάσιν. Hos ad locos Vaticana cod. 909 scholia nihil adnotant. Sed Hes. I 183 ἀκανός — ἐστὶ δὲ καὶ ἡ ῥάχις τῶν σφονδύλων τοῦ ἰχθύος· Εὐριπίδης Τρωάσιν (v. 117) cum schol. p. 10 ed. Kampm. quadrat ἄκανθαν τὴν τῶν μελῶν ἄκανθαν σφονδύλ. τοίχους δὲ τὰς πλευρὰς [εἰρ]ηκεν. τὴν ῥάχιν οὖν ἄκανθαν ἐστὶ τὴν ῥάχιν εἰλήσαι — Quae quin Didymi explicationem contineant non dubito.

Ex et. m. 179, 13 et. Gud. 97, 37—45 Cram. anecd. Ox. I p. 37, 31 et. Angel. col. 12 p. VIII ed. Ritschel. s. v. Ἀφροδίτη, ubi statim ab initio citatur Eurip. Tro. v. 982 τὰ μωρὰ γὰρ πάντεσσι γίνονται βροτοῖς, novimus Didymi esse schol. ad v. 983 p. 25 Kampm., sed misere expilatis inque brevius coactis verbis genuinis.

Nihil dico amplius. Hoc enim evicisse mihi videor, ut appareat, Didymi lexicon tragicum in brevius contractum totum in Hesychio inesse, sive, quod eodem redit, glossas Aeschyli Sophoclis Euripidis Ionis cett. dictionem illustrantes maxima ex parte Didymum auctorem agnoscere.

II. COMMENTARI ET RECENSIONES.

1.

Ἐκ τῶν Διδύμου περὶ τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως.

Schol. ad P 607 Οὕτως δὲ μόνως φησὶν ὁ Δίδυμος ἐν τοῖς διορθωτικοῖς· τοὶ δ' ἐβόησαν. ἀβέλτερον γὰρ τελέως τὸ τοὶ δ' ἐφόβηθεν. οὐ γὰρ φεύγουσιν, ἀλλὰ διώκουσιν. καὶ ἐπὶ Πατρόκλου τὸ ὅμοιον· ἐπὶ δ' Ἰαχελαὸς ὅπισθε Τρωϊκός (723). A. De vv. οὕτως μόνως h. e. lectio unice vera cf. O 86.

Φ 110 Ἀρίσταρχός φησι τὴν ἐπί ἀναστρέψαι, ἵνα σημαίνῃ τὸ ἔπεστιν ὁμοίως τῷ ἑσῶ (leg. σοί) δ' ἐπι μὲν μορφή ἐπέων' (Odys. λ 367) — οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως. A. Herodian. p. 319 Lehrs. Στικτέον δὲ — ὡς καὶ Διδύμῳ δοκεῖ ἐν τῇ διορθώσει. Cfr. Nicanor p. 261 Friedl. coll. p. 105. 106.

Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ δείλη. A. Hoc est Did. schol. τὸ δὲ δείλη χωρὶς τοῦ σ, ὡς φησι Δίδυμος.

Herodian. prosod. II. Ω 547 p. 335 Lehrs. Ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας· δασύνει Δίδυμος τὸ ἔασας ἐν πρώτῳ διορθωτικῶν. Nisi pro πρώτῳ (h. e. α^ω) legendum est ω^ω, διορθωτικά a διορθώσει distinguenda erunt.

B 111 Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη. σχολικὸν ἀγνόημα τὸ δοκεῖν Ζηνοδότειον εἶναι τὴν μετὰ τοῦ σ γραφὴν μέγας ἀντὶ τοῦ μέγα. καὶ δόξειεν ἂν ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Θρακὸς ταῦτα δεδόσθαι. ἐν γὰρ τῷ περὶ ποσοτήτων καθάπτεται Ζηνοδότου ὡς ἡγνοήκωτος, ὅτι τῷ μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως Ὀμηρος ἀποχρῆται.

παρ' ὃ δὴ καὶ κατὰ τινὰ τῶν ὑπομνημάτων μετελιήφθαι τὸ μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως. τὸ δὲ οὐκ ἔχει τὰκριβὲς οὕτως. εἰ γὰρ τὰ συγγράμματα τῶν ὑπομνημάτων προτάττομεν, ἔνεκα γοῦν τὰκριβοῦς γράφομεν κατὰ Ἀριστάρχου 'Ζεὺς με μέγας'. ἐν γοῦν τῷ πρὸς Φιλητᾶν συγγράμματι τῇ γραφῇ κέχρηται, δύο λέγων τὸ μέγας σημαίνειν, τότε μὲν καθ' αὐτό, καθάπερ νῦν 'Ζεὺς με μέγας Κρονίδης' καὶ 'κεῖτο μέγας μεγαλωστί λελασμένος ἵπποσυνάων' (Π 776), τότε δ' αὖ τὸ πρὸς τὴν κατὰ τὸν Αἴαντα τὸν ἕτερον διάκρισιν 'Αἴας δ' ὁ μέγας' (Π 358). καὶ ταῖς Λιταῖς ἐξηγούμενος 'αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας' (Ι 169) ἐν τινὶ τῶν ἠκριβωμένων ὑπομνημάτων γράφει ταῦτα κατὰ λέξιν· οὐ κατ' ἐπίθετον λέγει μέγας, ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑτέρου Αἴαντος, ὅταν δὲ λέγῃ 'Ζεὺς με μέγας Κρονίδης', οὐκ ἐτι ὅτι καὶ ἕτερος μικρός ἐστι. καὶ τοὺς ἀπ' αὐτοῦ δὲ χρωμένους ἐστὶν εὐρεῖν τῇ γραφῇ, Διονυσόδωρον τὸν Ἀλεξανδρεῖα καὶ Ἀμμώνιον. ἐπιλέγουσι δὲ οὐδέν. διὸ καὶ τὰς μαρτυρίας αὐτῶν οὐκ ἐγράψαμεν. καὶ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος οὕτως προφέρεται, ὥστε ὅμοιον εἶναι τῷ 'ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς' (Σ 292). οὐδὲ ὁ ἐπιθέτης δὲ Πτολεμαῖος τὰς Ζηνοδότου γραφὰς ἐκτιθέμενος ταύτην ὁμολογεῖ Ζηνοδότου εἶναι. Ταῦτα ὁ Δίδυμος. A. Locum hunc egregie illustrat Lehrs. Ar. p. 20—28.

B 258 Ἐν δὲ τῇ κατὰ Φιλήμονα τὸν Κρητικὸν κινήσομαι ἐν Δαναοῖσιν. δύναίτο δ' ἂν τὸ ὧς νύ περ ὧδε ἀκούεσθαι ἀπλούστερον ἀντὶ τοῦ οὕτως, ὡσαύτως. Ταῦτα ὁ Δίδυμος. A.

B 397 Οὕτως γένωνται αἱ Ἀριστάρχου. τοῦτο δὲ καὶ ὁ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων λόγος ὑπόκειται ἔχων τῆδε· ἐπὶ τῶν κυμάτων λέγει τὸ γένωνται. τῷ τοιούτῳ πλεονάκῃς κέχρηται, ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν οὐδετέρων τὰ πληθυντικὰ παραλαμβάνει. μεταποιουῖσι δὲ τινες γένηται, οὐκ ὀρθῶς. Ταῦτα ὁ Δίδυμος. A.

B 435 μηκέτι νῦν δὴθ' αὐθι λεγόμεθα· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου λέξεις ἐκ τοῦ β τῆς Ἰλιάδος· δηθά πολὺν χρόνον, αὐθι αὐτοῦ, λεγόμεθα συναθροισώμεθα. ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· μηκέτι νῦν ἐπὶ πολὺν χρόνον αὐτοῦ συνηθροισμένοι μένωμεν. Ζηνοδότος δὲ ποιεῖ· μηκέτι νῦν

ταῦτα λεγόμεθα. Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ α περὶ Ἰλιάδος οὕτως προφέρεται· μηκέτι δὴ νῦν αὖθι λεγόμεθα. καὶ ἔστιν εὐφραδῆς μᾶλλον, ἀλλ' οὐκ Ἀριστάρχ(ει)ος. Ταῦτα ὁ Δίδυμος. Α. Vid. Pluygers. p. 11.

Γ 10 Διὰ τοῦ ε αὖ Ἀριστάρχου τὸ εὖτε καὶ τὸ ἐτέρωθί που λεγόμενον 'τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίνεται' (Γ 386), ἀντὶ τοῦ· ὡς πτερὰ ἐγένετο ἐλαφρὰ τὰ τοῦ Ἡφαίστου ὄπλα τῷ Ἀχιλλεῖ. ἐν ἐνίαις δὲ τῶν ἐκδόσεων τῇ τε Χία καὶ τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ τισὶν ἄλλαις ἐκ πλήρους ἐγγράπτο 'ἤντε ὄρευσ κορυφῆσι' παρὰ τὸ εἰωθὸς Ὀμήρω. ἐκ πλήρους γὰρ παρ' ἕκαστα γράφειν ὄρεος. Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ἐτέρως ἀκούουσι τὸ εὖτε ἀντὶ τοῦ ὅτε, καθάπερ καὶ ἐν ἄλλοις 'εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων' (Π. Α 735) καὶ 'εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε' (Od. v 93). Λαμβάνουσι δὲ ὑπὸ μίαν περιγραφὴν τὸ ὅλον. 'εὖτ' ὄρεος κορυφῆσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην ποιμέσιν οὔτε φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω, τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον ἐπὶ λαῶν ἴησιν.' ὁπότε ὁ νότος ταῖς τοῦ ὄρους κορυφαῖς κατέχευεν ὀμίχλην τοῖς μὲν ποιμέσιν οὐ προσφιλῇ τῷ δὲ κλέπτῃ νυκτὸς κρείσσονα, τότε ἐπὶ τοσοῦτον δύναται τις βλέπειν, ὅσον ἐστὶ λίθου βολῆς διάστημα. Ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον. Τῷ γὰρ ὡσπερ ἀνταποδίδοται τό· ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος. Ταῦτα ὁ Δίδυμος. Α.

Ζ 71 Ἀρίσταρχος τεθνηῶτας, ὁ δὲ Ζηνόδοτος· Τρώων ἀμπέδιον συλήσομεν ἔντεα νεκρῶν. Ἀθηνοκλέους δὲ ἐν τῷ περὶ Ὀμήρου παρατηρήσαντος, ὅτι τῷ μὲν καμάτῳ καὶ ἑαυτὸν ὁ Νέστωρ ὑποβάλλει, λέγων κτείνωμεν, τὸ δὲ κέρδος ἴδιον ποιεῖται τῶν στρατιωτῶν ἐν τῷ συλήσετε, ὁ Χαῖρις Ὀμηρικὸν εἶναί φησι τὸν τῆς ἐρμηνείας χαρακτῆρα, ὡς ἐν τούτοις 'ἄλλοι μὲν — ἕκαστος' (Ε 878)· ἔδει γὰρ δέδμηται, ὡς πείθονται ἢ ἀνάπαλιν. καὶ πάλιν 'ἀλλ' ἄγεθ' — πάντες' (Β 139) 'νῦν μὲν — στρατόν' (Σ 298) καὶ ἀλλαχοῦ· οὐδὲ γὰρ ἄλλως ἀκμάζει Νέστωρ, ἀλλ' ὑπὸ γήρωσ ἔοικεν ἀπειρηκέναι. Ταῦτα ὁ Δίδυμος. Α.

Η 135 Φεᾶ δὲ πόλις τῆς Ἡλίδος, οἱ δὲ τῆς Ἀρκαδίας, παρ' ἣν ὁ Ἰάρδανος ρεῖ. ἀλλὰ καὶ ἡ Φεᾶ παραθαλάσσιός ἐστι καὶ Ἰάρδανος οὐχ ὁράται ποταμὸς αὐτόθι. ἄμεινον οὖν

ὡς Δίδυμος· Φήρα καὶ Σπάρτη καὶ Δαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. οὕτω γὰρ καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ. Α.

Θ 535. 6. 7 ὅτι ἢ τούτους δεῖ τοὺς γ στίχους μένειν, οἷς τὸ ἀντίσιγμα παράκειται (535—37), ἢ τοὺς ἐξῆς τρεῖς (538. 39. 41), οἷς αἱ στιγμαὶ παράκεινται. Εἰς γὰρ τὴν αὐτὴν γεγραμμένοι εἰσὶ διάνοιαν. ἐγκρίνει δὲ μᾶλλον Ἀρισταρχος τοὺς δευτέρους διὰ τὸ καυχηματικώτερος εἶναι τοὺς λόγους. ὁ δὲ Ζηνόδοτος τοὺς πρώτους γ οὐδὲ ἔγραψεν. Τὰ αὐτὰ δὲ λέγει περὶ τῶν στίχων τούτων ὁ Δίδυμος ἄ καὶ ὁ Ἀριστόνικος. διὸ οὐκ ἐγράψαμεν τὰ Διδύμου. Α. Vid. Friedl. Ariston. p. 152.

Κ 53 Αἴαντα· ὁ μὲν Δίδυμος τὴν Ἀρισταρχείαν γραφὴν λέγει Αἴαντε δυϊκῶς. ὁ δὲ Τήλεφος λέγει κακῶς εἰρηκέναι τὸν Δίδυμον. οὐ γὰρ ἐπ' ἀμφοτέρους τοὺς Αἴαντας ὁ Μενέλαος πέμπεται. Α.

Κ 397 ἢ ἦδη· καὶ γραπτέον οὕτως καὶ ἀθετητέον τοὺς τρεῖς στίχους, εἴ τι χρὴ πιστεύειν Ἀμμωνίῳ τῷ διαδεξαμένῳ τὴν σχολὴν ἐν τῷ περὶ τοῦ μὴ γεγονέναι πλείους ἐκδόσεις τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως τοῦτο φάσκοντι. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ ἠθετοῦντο. ἐν δὲ ταῖς Ἀριστάρχου ἐγγράφοις εἰ ἦδη. Ταῦτα ὁ Δίδυμος περὶ τῶν στίχων τούτων. Α.

Herodian. II. pros. Α 441 ἄ δεῖλ'· οὕτως δὲ (sc. ἄ δειλέ) καὶ Ἀρισταρχος ἔγραψεν ἐκ πλήρους, ὡς Δίδυμος μαρτυρεῖ. Lehrs. p. 266.

Herod. II. pros. Ν 450 Κρήτη ἐπίουρον — καὶ Ἀρισταρχος δὲ οὕτως ἐκδεχόμενος τὸν φύλακα, μέμνηται δὲ καὶ ὁ Δίδυμος τῆς ἀποδόσεως καὶ Τρύφων. Duentz. Zenod. p. 3, 14. 4.

Ο 86 Ἀρισταρχος σημειοῦται, ὅτι οὕτως μόνως γραπτέον δέπασσιν. φησὶ γοῦν ἐν τοῖς ἐξῆς· Θέμιστι δὲ καλλιπαρήφ δέκτο δέπας, ἐν ἐνίοις δὲ· κάλεσόν τέ μιν εἰς ἕ ἕκαστος. οὐκ εὖ. ἰδίαν γὰρ ἔχει καθέδραν. πῶς οὖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστος καλεῖ; ἐπὶ μὲν τῆς Ἰριδος ἀρμόζει τῆς πρὸς τοὺς ἀνέμους παραγεγονυίας (Ψ 203). Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐπέεσσι γραπτέον· ἐπιδίδωσι γὰρ ἢ Θέμις αὐτῇ τὸ ποτήριον. ὁ δὲ Θραξ Διονύσιος παρακεῖσθαι φησι τὸ σημεῖον, ὅτι διὰ παντὸς τοὺς θεοὺς συνίστησι πίνοντας καὶ ταύτην

ἀρίστην διαγωγὴν ἔχοντας, πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐα 'οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι, ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη' (Odys. ι 5). Ταῦτα ὁ Δίδυμος ὁ Ἀριστονίκῳ λέγει περὶ τῆς γραφῆς τῆς δέπασσι. A. Pro ὁ Ἀριστονίκῳ lego ὁμοίως cum Lehrs. Ar. 32. Duentz. Zenod. p. 4 Τὰ αὐτὰ Ἀριστόνικος ἂ καὶ ὁ Δίδυμος λέγει . . .

T 76. 77

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
αὐτόθεν ἐξ ἔδρης οὐδ' ἐν μέσοισιν ἀναστάς.
οὕτως καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. ἐν δὲ Μασσαλιωτικῇ καὶ Χία·
'τοῖσι δ' ἀνιστάμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων μῆνιν
ἀναστενάχων καὶ ὑφ' ἔλκεος ἄλγεα πάσχων'. οὕτως ὁ Δί-
δυμος. A.

(Ω 663 Δίδυμος· μάλα γάρ, οὐ δέ. V.)

A.

8. ὁ Ζηνόδοτος σφῶν ἔγραφεν. A. Cf. Apoll. Dysc. de syntax. p. 167 Langii spec. comm. Hom. II. in Philol. IV 4 p. 709. H. Duentzerus Zenod. p. 5 nostro, Friedlaenderus Aristonico tribuit.

73. ὃ σφιν· οὕτως διὰ τοῦ ἐνὸς σ. A.

91. ἐνὶ στρατῷ· Ἀχαιῶν, οὐκ ἐνὶ στρατῷ αἱ Ἀριστάρχειοι. ὁμοίως καὶ ἡ Σωσιγένοιο καὶ ἡ Ἀριστοφάνου καὶ ἡ Ζηνοδότου. ALV. Fallitur Nauck. Arist. Byz. p. 33. Frustra Voss. sched. crit. I p. 173 Duentzer. Zenod. p. 105 ἐνὶ στρατῷ tumentur. Cf. B 82.

97. λοιμοῖο βαρείας χειρᾶς ἀφέξει· Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀπάσει. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. καὶ ἡ Μασσαλιωτικῇ δὲ καὶ ἡ Ῥιανοῦ τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον. εἰκεν οὖν ἡ ἑτέρα Ζηνοδότου εἶναι ἢ 'οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χειρᾶς ἀφέξει'. A. Adde schol. Townl. not. ad Dawes. misc. crit. ed. Kidd. p. 480. Pro Aristarcho pugnant Lehrs. Ztschr. f. Alterth. 1834 p. 139 Bergk. ibid. 1846 n. 43 Duentzer. Zenod. p. 143 et Bekkerus, adversantur Voss. sched. crit. I p. 174 Spitzner. II. XXI 548.

108. οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος οὐδ' ἐτέλεσσας·

οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. καὶ ἔστιν ἐμφατικὸν τὸ οὕτε δις λεγόμενον. A. Cf. 533, qui locus merito impulit Nauckium p. 44, ut hoc quoque loco Aristophanem et Aristarchum οὕτε-οὕτε scripsisse arbitraretur.

117. οὕτως σῶν αἱ Ἀριστάρχου, οὐ διηρημένως σόον, ἀλλὰ σῶν. συνάδει καὶ τὸ ἔνυν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος' (Od. ε 305)· ἔσθ' ὅπου δὲ καὶ διαιρεῖ 'σόον δ' ἀνένευσε (Il. II 252). A. Cf. schol. Harlei. Odys. χ 268.

120. τὸ λεύσσετε Ἀρίσταρχος γράφει διὰ δύο σ. ἐγὼ δὲ ἐνεσιῶτα ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, ὡς ἄξετε, οἴσετε, καταβήσσο δίφρου. A.

124. διὰ τοῦ ο καὶ ν που ἀντὶ τοῦ πῶ. οὕτως καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. A.

142. ἐς· διὰ τοῦ ν Ἀρίσταρχος ἐν δ' ἐρέτας. A. Cf. 309. Aristarcho Lehrs. l. l. p. 140 adsensus est.

157. σκιοέντα· σκιοῶντα διὰ τοῦ ω Ἀρίσταρχος A. Wolf.proll. p. CCXLII in mediocribus lectionibus númerat. Lehrs. c. l. adoptat.

162. ἐμόγησα· Ἰακῶς τὸ ἐμόγησα αἱ Ἀριστάρχου. A. h. e. Aristarchus legit μόγησα, ut schol. A Il. I 492.

169. Φθίηνδ'· οὕτως σὺν τῷ δ αἱ Ἀριστάρχου, Φθίηνδ'. καὶ ἡ Ζηνοδότου ὁμοίως. A. Duentzer. de Zenodot. p. 72 ante καὶ ἡ Z. excidisse τινὲς δὲ χωρὶς τοῦ δέ probabiliter coniecit coll. schol. Reg. et Amst. ap. Heyn. IV p. 63 Cram. A. P. III p. 275. Vid. Ribbeck. quaestt. Zenod. p. 17.

203. ὅτι χωρὶς τοῦ σ τὸ ἴδη. Didymus οὕτω καὶ ἡ Ἀριστάρχου. A.

204. Ἀρίσταρχος δὲ γράφει τελέεσθαι, οὐ τετελέεσθαι. ABL.

241. οὕτως Ἀρίσταρχος τότε δ' οὔτι. A.

258. οἱ περὶ μὲν βουλήν· διὰ τοῦ ν βουλήν, οὐ διὰ τοῦ ι. οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ ἐν τῇ πολυστίχῳ. A. Aut καὶ ante ἐν delendum, aut Seleuci nomen post καὶ revocandum videtur; cf. 340. Ceterum ineptiunt B. L. Herodianum in Aristarchi locum, ut aliis locis compluribus, substituentes.

273. ξύνιεν· οὕτως ἢ Ἀριστάρχειος διὰ τοῦ ε, ξύνιεν, ὡς 'αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν'. A. (Π. Γ 1).

298. μαχήσομαι· οὕτως διὰ τοῦ η μαχήσομαι, οὐ διὰ τοῦ εσ μαχέσσομαι, καὶ ἢ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἢ Ἀργολικὴ καὶ ἢ Σινωπικὴ καὶ ἢ Ἀντιμάχου καὶ ἢ Ἀριστοφάνους. A.

304. μαχεσσαμένω· καὶ τοῦτο ὁμοίως τῷ προκειμένῳ διὰ τοῦ η ἄξιοι Ἀρίσταρχος, ἴν' ἢ μαχησαμένῳ. A. Cf. B 377.

309. Cf. 142. — 323. Οὕτως χειρὸς ἄγερμεν Ἀρίσταρχος (Pluygers. p. 7), ἵνα τὸ δυϊκὸν εὐδηλον ἦ. ἀμφίβολον γὰρ ἔσται, ἐὰν κατὰ συναλοιφὴν ἀναγινώσκωμεν. A. Cf. Wold. Ribbeck. quaestt. Zenod. p. 7.

332. οὐδέ τι· διὰ τοῦ ι οὐδέ τι, καὶ ἢ Κύπριος. A.

336. ὁ σφῶϊ· διὰ τοῦ ἐνὸς σ ὁ σφῶϊ ὁμοίως τῷ 'καὶ θῶρηχ', ὁ γὰρ ἦν οἶ' (Π. Σ 460) AL.

340. ἀπηνέος· Σέλευκος ἐν τῇ πολυστίχῳ γράφει (φέρεσθαι add. W. Ribbeck. quaestt. Zenod. p. 16, quo non opus; vid. me in Philol. III p. 453. 454) ἀναιδέος· εὐεπίφορον γὰρ εἶναι τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸ ἀναιδῆ καλεῖν τὸν Ἀγαμέμνονα 'αἰὲν ἀναιδείαν ἐπιειμένε, κερδαλέοφρον' (149). ἀπηνῆ δὲ καλεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα διὰ τὰ εἰς αὐτὸν πεπραγμένα. A.

350. οὕτως ἀπείρονα, οὐκ οἶνοπα, ἢ Ἀριστάρχου. A.

381. ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν· Σέλευκός φησιν (φέρεσθαι add. Ribbeck.) ἐν τῇ Κυπρία καὶ Κρητικῇ· ἐπεὶ δ' ἀ νύ οἱ φίλος ἦεν. καὶ Θεαγένης δ' οὕτω προφέρεται. ἀπίθανον γὰρ τὸ ὁ δὲ νυ λίαν φίλος ἦεν. A.

404. βίη, οὐ διὰ τοῦ ν βίην, Ἀρίσταρχος. A.

423. λέγει Ἀρίσταρχος ἐκ¹⁾ τοῦ α τῆς Ἰλιάδος ὑπομνήματος τὸ μὲν μετ' ἀμύμονας ἐπ' ἀμύμονας, ὃ ἔστι πρὸς ἀμώμους, ἀγαθούς, τὸ δὲ κατὰ δαῖτα ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δαῖτα. οὕτως γὰρ νῦν Ὅμηρος τέθεικεν. ἔνιοι δὲ ποιοῦσι (fort. μεταποιοῦσι, ut A 593 T 114, quamquam ποιοῦσι est etiam O 626) μετὰ δαῖτα, ὅπως ἢ αὐτοῖς αὐτόθεν τὸ μετὰ ἐπί. χρῶνται δὲ καὶ πλείονες ἄλλοι τῶν ποιητῶν τῇ κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπί. Σοφοκλῆς 'ἐγὼ κατ' αὐτὸν, ὡς ὄρας, ἐξέρ-

1) Cf. B 125.

χομαι.' οὕτως δὲ εὔρομεν καὶ ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ Σινωπικῇ καὶ Κυπρία καὶ Ἀντιμαχείῳ καὶ Ἀριστοφανεῖῳ. Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ πρὸς τὰς ἀθειήσεις . . . ὁμοίως καὶ ὁ Σιδώνιος καὶ ὁ Ἰξίων ἐν τῷ εἰς πρὸς τὰς ἐξηγήσεις. καὶ τὸ 'θεοὶ δέ τε πάντες ἔπονται' διὰ τῆς αἰ. Α.

Cf. Stoll. Antimach. p. 112 A. Nauck. Aristoph. Byz. p. 43 n. 45 R. Schmidt. de Callistr. Aristoph. p. 320 [14] ed. Nauck., qui n. 36 cf. iubet Lehrs. ann. Darmst. 1834 p. 143. Post ἀθειήσεις indicavi lacunam.

432. Ἀρίσταρχος ἐγγύς, οἶον πλησίον, οὐχὶ ἐντός. Α.

434. Ἀρίσταρχος ἀφέντες, Ζηνόδοτος ὑφέντες. Α.
Cf. Friedlaender. Aristonic. p. 52 'Ceterum hoc ex Didymo et Aristonico coaluit.'

435. προέρυσσαν· διὰ τοῦ ε, προέρεσαν, οὐ διὰ τοῦ υ προέρυσσαν, καὶ ἡ Ἀργολικὴ καὶ ἡ Σινωπικὴ καὶ ἡ Σωσιγένους. Α.

447. ἰερήν, οὐ κλειτήν, εἶχον αἱ Ἀριστάρχου. Α.

464. σπλάγγην' ἐπάσαντο· Ἀρίσταρχος Ἰακῶς πάσαντο. Α.

484. μετὰ στρατόν· Ἀρίσταρχος κατὰ, οὐ μετὰ. καὶ 'χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα' (A 424). Α.

519. Ἦρη, ὅτ' ἄν μ' ἐρέθησιν· Ἀρίσταρχος τὸ Ἦρη κατ' εὐθειάν φησιν, οὐ κατὰ δοτικὴν, ἔν' ἣ· ὅταν με ἐρεθίσῃ ἢ Ἦρα, τότε ἐχθοδοπήσαί με ἐφήσεις. Α.

522. οὐχὶ μὴ σε, ἀλλὰ μὴ τι, αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ ἄλλαι σχεδὸν πᾶσαι διορθώσεις. καὶ μήποτε ἐκ περισσοῦ τὸ τί πρόσκειται, ὡς ἐπὶ τούτων 'μὴ τι φόβον δ' ἀγόρευε' (Π. E 252), 'μὴ τί μοι ἤύτε παιδός' (H 235), μὴ τί σου ταῦτα ἕκαστα διείρεο' (550). Α.

553. οὐτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ῥιανοῦ καὶ αἱ Ἀριστοφάνους. καὶ ἔστιν ἐμφατικὸν δις λεγόμενον τὸ οὔτε. οἱ γράφοντες οὐδὲ μεταλλῶ κακῶς γράφουσιν. Α. Cf. 108.

585. ἐν χειρὶ τίθει· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου ἐν χειρὶ, οὐ πληθυντικῶς ἐν χερσίν. ὁμοίως καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. συνάδει δὲ καὶ τὸ ἐπιφερόμενον 'μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον' (596). Α.

593. τινὲς δὲ μεταποιοῦσιν ἐς *Ἀῆμνον*. ἀλλ' ὁ ποιη-
τῆς χρῆται τῷ τοιούτῳ σχήματι 'έν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῶ' (Π.
Θ 485), 'κάππεσεν έν κονίησι' (Π. Ο 538), 'θοῆ έν νηϊ
πέσῃσιν' (15, 624). οὕτως Ἀρίσταρχος. Α.

598. οἶνοχόει· οὕτως οἶνοχόει Ἀρίσταρχος Ἰακῶς.
καί έν τῇ Ἀργολικῇ καί Μασσαλιωτικῇ καί Ἀντιμαχείῳ καί
έν τῇ Ζηνοδότου καί Ἀριστοφάνους. Α.

607. ἦχι· Ἀρίσταρχος τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ ι γράφει, καί
Διονύσιος. παρατίθεται δὲ ὁ Διονύσιος τοὺς Δωριεῖς λέ-
γοντας ἄχι. Α.

B.

12. πανσυδίη· οὕτως διὰ τοῦ ν τὸ πανσυδίη ὁ Ἀρί-
σταρχος. καί τὰ παραπλήσια τούτοις 'ἀνστησον' (Κ 176)
καί 'τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν' (Β 694). κἂν ταῖς
πλείοσι δὲ καί χαριεστέραις τῶν ἐκδόσεων [πάντη κατὰ
στρατόν] οὕτως εἶχον. Α.

35. ὁ μὲν Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ε γράφει [ἀπεβήσετο], ὁ
καί ἄμεινον, οἱ δὲ ἄλλοι διὰ τοῦ α. Β.

ib. δὲ λίπ'· οὕτως Ἰωνικῶς (Ἰακῶς) τὸ λίπε. Α.

52. βουλήν· αἱ πλείους καί χαριεστᾶται δίχα τοῦ ν
βουλή. καί ἡ Ἀριστοφάνους. έν δὲ ταῖς κοιναῖς ἐγγράφω
καί τῇ Ζηνοδοτεῖῳ βουλήν. ἀστειοτέρω δὲ ἡ χωρὶς τοῦ ν
καί Ἀριστάρχειος. Α.

111. Vide supra p. 112.

125. Ἀριστάρχου λέξεις ἐκ τῶν ὑπομνημάτων· ἐὰν καί
τὰ παιδιά καί τοὺς πρεσβύτας ἀριθμῆσωσιν, οὐ μὴ γένων-
ται ὅσοι ἡμεῖς. τοῦτο δὲ ἐστὶ κατοικίδιοι καί ἔναυλοι. καί
έν Ὀδυσσεῖᾳ (ξ 265) 'πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω,'
ὡσεὶ κατάλυμα παρὰ τῇ νηϊ. Α.

127. ὁ Ἰξίων διὰ τοῦ ν ἕκαστον.

131. ἄνδρες ἔασιν· έν τῇ ἐτέρω τῶν Ἀρισταρχείων
εὔρομεν ἔνεισιν· καί Καλλίστρατος οὕτως έν τῷ περὶ
Ἰλιάδος γράφει, καθάπερ καί τό' ἡμεῖς δὲ μαχόμεσθ', οἵπερ τ'
ἐπίκουροι ἔνειμεν' (Π. Ε 477), παρ' ὃ καί διχῆ γράφομεν. Α.

133. Ἰλίου· έν τοῖς κατ' Ἀριστοφάνην ὑπομνήμασιν
Ἀριστάρχου Ἰλιον ἐγγράφω. καί μήποτε ἄμεινον ἔχει. Α.

164. σοῖς δ' ἀγανοῖς· χωρὶς τοῦ δ εἶχον αἱ χαριέ-
σταται σοῖς ἀγανοῖς. καὶ ἡ Ἀριστοφάνους οὕτως εἶχεν.

192. κἄν ταῖς διορθώσεσι καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν
οὕτως ἐγγράπτο Ἀτρείωνος. καὶ αἱ πλείους δὲ τῶν χα-
ριεστέρων οὕτως εἶχον. καὶ ἡ Ἀριστοφάνειος. καὶ ὁ Σιδώ-
νιος δὲ καὶ ὁ Ἰξίων οὕτως γράφουσιν. A.

196. οὕτως ἐνικῶς αἱ Ἀριστάρχου. καὶ Πτολεμαῖος δὲ
ὁ ἐπιθέτης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ἰλιάδος Ἀριστάρχειον ὁμο-
λογεῖ τὴν γραφήν. εἶχον δὲ καὶ αἱ χαριέσταται οὕτως ἄνευ
τῆς Ζηνοδότου, ὅς γράφει διοτρεφέων βασιλῆων. ἐπὶ
δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀναφέρεται ὁ λόγος· διό φησι 'φιλεῖ
δέ ἐ μητίετα Ζεύς.' A.

205. τὸ δῶκε Ἰακῶς. οὕτως Ἀρίσταρχος. A.

221. τῷ· κἄν ταῖς Ἀριστάρχου ἐκδόσεσι δυϊκῶς εἶχε
τὸ τῷ. κἄν τισι δὲ τῶν παλαιῶν ὑπομνημάτων οὕτως ἐφέ-
ρετο. A.

[225. τέο δ' αὖτε· οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ
διὰ τοῦ ην. V.]

258. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος εἰ δέ τι, ὁ δὲ Ζηνόδοτος εἰ
κ' ἔτι. ὁ προκριτέον. ἡ δὲ Σινωπικὴ εἶχε· κιχήσομαι
ὡς τὸ πάρος περ, ἀντὶ τοῦ· ὡς νύ περ ᾧδε. ἡ δὲ
Μασσαλιωτικὴ· ὕστερον αὖτις. ἡ δὲ κατὰ Φιλήμονα· ἐν
Δαναοῖσιν. B. Cum his cf. quae supra p. 113 ad h. l.
ex A notavimus.

ib. κιχήσομαι· Πτολεμαῖος κιχείομαι γράφει. A.

266. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου ἔκφυγε· καὶ ἔστιν ἡ χρῆ-
σις Ὀμηρικὴ τῆς λέξεως· περίστησι γὰρ ἐνίοτε τάχος 'φύ-
γεν ἦνια' (II. 23, 465) καὶ 'ἔκφυγε χειρός' (E 18). A.

278. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ι πτολίπορθος.
ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ε, οὐκ ὀρθῶς. A.

ib. ἀνὰ δ' ὁ· οὕτως Ἀρίσταρχος, τινὲς δὲ χωρὶς τοῦ
ἄρθρου κακῶς. A.

300. καὶ τὸ ἦ ἔτέον διὰ τοῦ η Ἀρίσταρχος. A.
H. e. varia lectio fuit εἰ.

330. κεινός θ' ὡς· [οὕτως Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ θ.]
Didymus Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τοῦ τ. A.

347. βουλευώσ'· ὅτι βουλευώσι(ν) αἱ Ἀριστάρ-
χου. A. Offendit h. quoque l., ut A 202, vocula ὅτι, so-

lemnīs notarum Aristonici index. Itaque aut excidit Aristonici animadversio, aut ὅτι cedere loco debet particulae οὕτως. Cf. Friedlaender. Aristonic. p. 67 'nisi potius Didymi est.'

355. Ἀρίσταρχος καὶ τὰ ὑπομνήματα διὰ τοῦ ε πρίν τινά περ. A. (οὐ καλῶς add. BL.)

377. διὰ τοῦ η αὶ Ἀριστάρχου μαχησάμεθ'. καὶ ἔστιν ὁμοίον τῷ 'μαχήσονται περὶ σεῖο' (Γ 137). A. Cf. A 298 304.

397. vide supra p. 113.

415. προῆσαι· ἐν ταῖς πλείστας διὰ τοῦ λ πληῆσαι· καὶ αὶ Ἀριστάρχου. δύναιτο δ' ἂν καὶ διὰ τοῦ προῆσαι ταῦτόν δηλοῦσθαι, ὡς ἐκεῖ 'ἐν δ' ἄνεμος προῆσεν μέσον ἰστίον' (A 481) A.

420. τοῦτο καὶ λέξις ὑπόκειται διὰ τοῦ α τῶν ὑπομνημάτων. καὶ ἔστιν ἐμφατικωτέρα (cf. A 108. 553). οὐ χεῖρον δ' ἂν εἶη τὴν ἐκλογὴν ἐκθεῖναι. ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἰρά, πόνον δ' ἀλίστατον ὄφελλεν, οἶον αἴσια ἐσήμαινεν, ὥστε λέγειν τοὺς μάντις, ὅτι δέδεκται, τοιοῦτον μέντοι πόνον αὐτὸς ἠῦξεν, ὃν οὐκ ἂν ἐκκλίνειεν. γελοῖον γὰρ ἂν ἦν, εἰ μὴ ἐποίει τοῦτο. A. Vide num legendum sit τοῦτο καὶ λόγος ὑπόκειται, cf. B 397 Γ 57. Pro τοῦτο rescriberem τούτῳ, nisi illud etiam in B 397 exstaret.

427. ἐπάσαντο· Ἀρίσταρχος Ἰακῶς πάσαντο. A.

435. Quaere p. 113.

ib. ἐγγυαλίξει· διὰ τοῦ ζ τὸ ἐγγυαλίξει αὶ Ἀριστάρχειοι. καὶ Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ὁμοίως προφέρεται, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. A.

447. διὰ τοῦ ων ἀγήρων ἢ Ἀριστάρχειος· καὶ ἔστι παραπλήσιον τὸ σχῆμα τῷ 'ὕμεις δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε' (P 444). οὕτως καὶ ἡ Ἀριστοφάνειος. A.

462. οὕτως χωρὶς τοῦ ι ἀγαλλόμενα Ἀρίσταρχος, ἴν' ἢ τὰ ἔθνη ἀγαλλόμενα. ἐνιοὶ δὲ προστιθέασιν τὸ ι, πρὸς τὸ ὀρνίθων ἀνάγοντες τὸ ἀγαλλόμενα. καὶ λόγου τινὸς ἔχονται. A.

494. οἱ θ' Ἐπίτην· οὐ παρέλαβον σύνδεσμον τὸν τέ, ἀλλ' ὄντως παρέλαβον Θυρίαν τὴν πόλιν, οὐκ εὖ δέ. ἀπό

γὰρ Ἐπιπέδω καὶ ἡ Ἐπίδα οὕτως ὀφείλει ἔχειν τὸν τοῦ υ φθόγγον. μαρτυρεῖ καὶ Ἡσιόδος λέγων 'ἡ οἴην Ἐπίδα Βοιωτίῃ ἔτρεφε κούρην.' A.

516. τῶν δέ· κατὰ δοτικὴν τοῖς δέ αἰ Ἀριστάρχου. καὶ ἔστιν ὁμοίον τῶ 'τοῖσι δ' ἄμ' ὀγδώκοντα' (568), καὶ τὸ ἐνικὸν 'τῶ δ' ἄμα τεσσαράκοντα' (534). A. cf. 733.

517. Φωκῆων· τὰ τοιαῦτα διχῶς ἐν ταῖς Ἀριστάρχου εὐρίσκομεν, καὶ διὰ τοῦ εἰ Φωκείων, καὶ διὰ τοῦ η Φωκῆων. AD.

579. οὕτως ἡ ἑτέρα τῶν Ἀρισταρχείων, καὶ ἔστι χαριστέρα 'ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκὸν κυδιόων· πᾶσιν δὲ μετέπρεπε ἠρώεσσιν, οὕνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.' ἡ γὰρ αἰτία τοῦ διαπρέπειν διὰ τοῦ ἐξῆς ἀποδίδεται, οὕνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς. ὁμοίως δὲ καὶ Ζηνόδοτος γράφει. A.

[665. τὸ μὲν Ὀμηρικὸν ἔθος βῆ φεύγειν προφέρεται. ἀλλ' ὅγε Ἀριστάρχος οὐ μετέθηκεν, ἀλλ' οὕτως γράφει, βῆ φεύγων.]

707. οὕτως αἰ Ἀριστάρχου ἄμα, οὐ διὰ τοῦ ρ ἄρα.

733. οὕτως κατὰ δοτικὴν πτώσιν τοῖς δὲ Ἀριστάρχος, ὡς πρόκειται. A., cf. 516.

744. Δημοκρίτης ἀγνοήσας Αἰθιόπεσσι ἐγράφε κακῶς. A. Vulg. Αἰθίκεσσι.

751. ἔργ' ἐνέμοντο· Ἰακῶς τὸ νέμοντο Ἀριστάρχος. A.

769. οὕτως φέρτατος, οὐ φέρτερος, αἰ Ἀριστάρχου. A.

798. οὕτως αἰ Ἀριστάρχου ἤδη. καὶ ἐν τοῖς πρὸς Κωμανὸν ὁμοίως προφέρεται, καὶ μήποτε παραπλήσιόν ἐστι τὸ 'ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσῆλυθον ἀμπελόεσσαν' (Γ 184). A.

801. οὕτως προτὶ [τὸ] ἄστν, οὐ περὶ ἄστν, ἵνα ὦσιν ἐρχόμενοι πρὸς τὴν πόλιν. ὁμοίως καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης γράφουσιν. A.

865. ἄνευ τοῦ ι Γυγαίη τέκε λίμνη ἢ κατὰ Ἀριστάρχον εἶχε διόρθωσις. οἱ δὲ περὶ Χαῖριν καὶ Διόδωρον καὶ τινες τῶν καθ' ἡμᾶς προστιθέασιν τὸ ι, ἵν' ἦ· λίμνη

ἐπι Γυγαίῃ τέκε, κακῶς. μηδέποτε γὰρ Ὅμηρος λίμνης τέκνα ἱστορεῖν· βίαιοι δὲ εἰσιν. Α.

Γ.

18. αὐτὰρ ὁ δοῦρε· Ἀρίσταρχος ἄνευ τοῦ ἄρθρου αὐτὰρ δοῦρε. οὕτως καὶ ἡ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ Καλλιστράτου, καὶ σχεδὸν οὕτως καὶ αἱ χαριέσταται. καὶ ὁ Ἰξίων ἐν τῷ α πρὸς τὰς ἐξηγήσεις ὁμοίως προφέρεται. ἔχει δὲ τὸν Ὀμηρικὸν χαρακτήρα καὶ ἡ σὺν τῷ ἄρθρῳ γραφή, καίπερ οὐκ οὔσα Ἀριστάρχειος. σύνηθες γὰρ τῷ ποιητῇ ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένοντι ὑπόνοιαν παρέχειν, ὡς περὶ ἑτέρου διαλέγοιτο, προσθέσει ἄρθρον καὶ μεταλλάξει τοῦ συνδέσμου, ὡς ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος ‘καὶ δέ μιν ὕπνος ἦρει πανδαμάτωρ· ὁ δ’ ἐρεύγετο οἴνοβαρείων’ (Od. ι 372), ἀντὶ τοῦ καὶ ἐρεύγετο. Α. Cf. BL τὸ αὐτὰρ παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ τοῖς ἄλλοις οὐκ ἐπάγεται τὸ ἄρθρον κτέ.

51. κατηφείην· οὕτως κατηφείην σὺν τῷ ν ὁμολόγουν αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀργολικῆ, καὶ σχεδὸν ἐν ταῖς χαριεστάταις οὕτως εἶχεν. ἡ δὲ Ζηνοδότου χωρὶς τοῦ ν κατηφείη. Α.

57. ἔσσω διὰ τῶν δύο σ εἶχον αἱ Ἀριστάρχου· καὶ οὐ μόνον ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν εἶχον οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐνίοις λόγος ὑπέκειτο, ὅτι ἀνάλογον ἦν τὸ ‘ἔσσω μιν χλαῖνάν τε’ (Od. π 79) καὶ ‘ἔσσας’. καὶ ἡ Ζηνοδότου δὲ οὕτως εἶχε καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. Α. Duentzer. Zenod. p. 4, 16.

126. καὶ αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ζηνοδότου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους πορφυρέην εἶχον, οὐ μαρμαρέην. καὶ ἔστι πρεπωδέστερον· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν νυμφῶν ‘φάρε’ ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα’ (Od. ν 108). Α.

193. κεφαλήν· Ἀρίσταρχος κεφαλήν. Α. (Α βέλτιον δὲ exorditur Nicanoris adnotatio.)

227. κεφαλήν τε· οὕτως σὺν τῷ τέ ἡ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον. Α.

259. ἐκέλευσε δ’ ἑταίροις· οὕτως τοῖς ἑταίροις κατὰ δοτικὴν αἱ Ἀριστάρχου. συνεφώνει καὶ ἡ Ζηνοδότου. Α.

262. προκρίνει μὲν τὴν διὰ τοῦ ε γραφὴν βήσέτο, πλὴν οὐ μετατίθησιν, ἀλλὰ διὰ τοῦ α γράφει Ἀρίσταρχος. Β.

290. οὕτως διὰ τοῦ η τὸ μαχήσομαι Ἀρίσταρχος. A.
292. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου ἀπὸ στομάχους. αἱ δὲ πλείους διὰ τοῦ ε ἐπὶ στομάχους. καὶ ἔστιν οὐκ ἄχαρις ἢ γραφή. A.
295. Ἀρίσταρχος ἀφυσσόμενον διὰ τοῦ ο παρατακῶς. καὶ ἀναλογεῖ τὸ ἔκχεον. ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ α. AV.
326. ἐκάστῳ· Ἀρίσταρχος κατὰ γενικὴν ἐκάστου. A.
348. χαλκός· οὕτως Ἀρίσταρχος· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ν, χαλκόν. οὕτως ἄμεινον διὰ τοῦ σ γράφειν· καὶ γὰρ ὕστερόν φησιν ὁ δὲ δεύτερος ὠρνετο χαλκῷ, ἀντὶ τοῦ τῷ δόρατι. AB.
352. Excidisse videtur de lectione Aristarchea δαμῆναι et aliorum δάμασσον observatio.
362. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ· Ἀρίσταρχος ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῆ. τῆ περικεφαλαία. A. Adde V αἱ χαριέστεραι καὶ πλείονες θηλυκῶς ἔχουσιν.
373. καὶ νύ κεν εἴρυσσέν τε· ἐν τῇ Ἀριστοφάνους καὶ νύ κεν ἐξείρυσεν, οὐ μέντοι ἐν τῇ Ἀριστάρχου. AV.
402. καὶ κείθι· Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ι καὶ κείθι. A.
406. ἀπόειπε κελεύθους· Ἀρίσταρχος ἀπόεικε διὰ τοῦ κ, ἀντὶ τοῦ ἀπόειπε καὶ χωρὶς τοῦ σ κελεύθου. θαυμάσειε δ' ἄν τις, ἢ ἑτέρα διὰ τοῦ π πόθεν παρέδν. οὔτε γὰρ ἐν ταῖς Ἀρισταρχείοις, οὔτε ἐν ἑτέρῳ τῶν γούν μετρίων ἐμφερόμενον πέφυκεν. καὶ οὐ μόνον ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασιν ἅπαξ ἅπαντες οὕτως ἐκτίθενται. προσθήσειν μοι δοκῶ καὶ τὴν Ἀριστάρχου λέξιν οὕτως ἔχουσαν ἑτῆς δὲ εἰς τὰς θεοὺς ὁδοῦ εἶκε καὶ παραχώρει, μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτούς. A.
415. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς ἔκπαγλα φίλησα. A.
416. ἔχθεα· ἐν τῇ ἑτέρῳ τῶν Ἀρισταρχείων ἄχθεα ἐγγράπτο. τινὲς δὲ ἄλγεα γράφουσιν. A.
434. παύσασθαι· Ἀρίσταρχος παύεσθαι. A.
436. δαμασθῆς· Ἀρίσταρχος δαμείης. A.

Δ.

3. ἐφνοχόει· κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων ἐφνοχόει φέρεται. οἱ δὲ φασὶ Ζηνοδοτέιον εἶναι τὴν γραφήν. ἐν μέντοι ταῖς ἐκδόσεσι χωρὶς τοῦ ν εὔραμεν. A.

17. εἰ δ' αὐτως· διὰ τοῦ πῶς αἱ Ἀριστάρχου εἰ δ' αὐτως· ἐν δὲ τῇ κατ' Ἀριστοφάνη εἰ δ' αὐτῶς διὰ τοῦ τ. A.

[ibid. γένοιτο· οὕτως Ἀριστοφάνης· Ἀρίσταρχος δὲ πέλοιτο. V.]

137. ἔρυμα· ἢ Ζηνοδότου καὶ Ἀριστοφάνους ἔλυμα εἶχον, οἶονεῖ εἶλημα. A.

139. ὀϊστὸς ἐπέγραψε· τὸ ἐπέγραψε χωρὶς τοῦ ν. ἐν δὲ τισὶ χαλκὸς γράφεται. οὐκ ἀρέσκει δὲ Ἀριστάρχῳ. A.

142. ἵππων· διχῶς καὶ ἵππω δυϊκῶς καὶ (ἵππων) πληθυντικῶς. ἐν δὲ τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη μόνως δυϊκῶς. A.

148. οὕτως Ἀρίσταρχος ῥίγησεν δ' ἄρ' διὰ τοῦ δ, οὐ διὰ τοῦ τ. A.

170. μοῖραν· [ὄτι] πότμον αἱ Ἀριστάρχου, οὐ μοῖραν, ὡς ἐν ταῖς κοιναῖς. A. Vocabulum ὄτι, quod offendit, uncis inclusi. Fortasse οὕτως rescribendum est.

171. ἐλέγχιστος διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ ἐλέγχιστον. A.

184. μηδέ τί πω· οὕτως πῶς Ἀρίσταρχος, οὐχὶ πῶς, ὡς τινες. A.

205. οὕτως δὲ Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ ἰδη. A. Cf. Friedlaend. Arist. p. 2.

213. εἶλκεν Ἀρίσταρχος Ἰακῶς ἔλκεν καὶ αἱ πλείους. A.

238. ἡμεῖς δ' αὐτ'· Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ δέ. A.

245. ἄρα τίς σφι· οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ σ, τίς σφι. A.

277. Ἀρίσταρχος ἰόντι. A. τὸ δὲ ἰόντι Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε, Ζηνοδότος διὰ τοῦ ι. AD. Duentzer. Zenod. p. 4, 16.

299. ἔλασεν· οὕτως Ἀρίσταρχος ἔλασεν· ἄλλοι δὲ ἔεργεν. A.

329. οὕτως Ἀρίσταρχος Ἰακῶς ἐστήκει. A.

333. Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ θ Τρώων ἵπποδάμων. A.

367. οὕτως ἐστήκει Ἰακῶς Ἀρίσταρχος. A.

400. σὺν τῷ ν ἀμείνων Ἀρίσταρχος, ἵνα καθ' ἑαυτὸ λέγεται ἐπιπληκτικῶς. A.

426. ἰόν· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ι ἰόν. A.

456. φόβος Ἀρίσταρχος πόνος· οὐ γὰρ γέγονέ πω φυγή. A.

517. Ἀρίσταρχος μοῖρα πέδησε Ἰακῶς. A.

527. ἐπεσσύμενον· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α ἀπεσσύμενον, ἀπιόντα τὸν Πείρωα· ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἐπεσσύμενος, ἵνα ἐπὶ τοῦ Θόαντος λέγεται. ἄτοπος δὲ τέλεον ἢ φερομένη ἐπεσσύμενον. A.

E.

60. πάντα· ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου πολλά. A.

64. ἦδη· οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η ἦδη. A.

132. τήν γ' οὐτάμεν — διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ οὕτως τήν γ' οὐτάμεν, καὶ χωρὶς τοῦ γέ τήν οὐτάμεν. A.

136. ἔλεν μένος· Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου ἐν τῷ περὶ τῆς ὀπλοποιίας διὰ τοῦ χ προφέρεται ἔλεν μένος. A.

181. Τυδεΐδη μιν· Ἀρίσταρχος διχῶς καὶ μίν καὶ μέν, Τυδεΐδη μιν ἐγώ. A.

227. ἵππων ἀποβήσομαι· Ἀρίσταρχος ἀποβήσομαι ἵππων δὲ ἔφη, οἶον τῆς τῶν ἵππων φροντίδος· ἐπιφέρει γοῦν ἢ ἐ σὺ τόνδε δέδεξο, τὸν Διομήδη. Ζηνοδότειος δὲ ἢ διὰ τοῦ ε ἐπιβήσομαι. A.

231. εἰωθότι· οὕτως εἰωθότι Ἀρίσταρχος καὶ σχεδὸν ἅπαντες· μᾶλλον γάρ φησιν ὑπὸ τῷ ἐθάδι καὶ συνήθει ἠνιόχῳ οἴσειν τοὺς ἵππους τὸ ἄρμα. καὶ τὴν αἰτίαν ἐπιφέρει ἢ μὴ τῷ μὲν — ποθέοντες' κτέ. A.

249. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐφ' ἵππων, ὡς εἰ ἔλεγεν ἐπ' Ἀθηναίων ἀντὶ τοῦ ἐπ' Ἀθήνας κτλ. A.

263. Cf. Duentz. Zenod. p. 3, 12 et Friedl. Ariston. h. l.

272. μήστωρε· οὕτως Ἀρίσταρχος μήστωρε δυϊκῶς· ἐπὶ γὰρ τῶν ἵππων. A.

293. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐξελύθη· ἄλλοι δὲ (Zenodotus teste L.) ἐξεσύθη. A. Abhinc lacuna in cod. A.

[403. ὀβριμοεργός, Ἀρίσταρχος αἰσυλοεργός. LV.]

[416. ἢ Ἀριστάρχου ἐνικῶς, ἢ Ζηνοδότου χερσίν. LV.]

[425. — τὸ δὲ κατεμύξατό φησι διὰ τοῦ α. BL.]

[443. Ἀρίσταρχος τυτθόν, οὐ πολλόν L.]

[461. Τρωῖας δὲ στίχας· ἐν τῇ Σινοπικῇ καὶ Κυπρία καὶ Ἀντιμάχου Τρωῖας εἶχε σὺν τῷ ι, ὡς· ἵππους δὲ Τρωῖους' — LV.]

[466. ποιητοῖσι δὲ Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ ποιητῆσι. LV.]

- [377. *ἐνειμεν· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου BLV.*
De 549 cf. schol. Od. γ 489.]
- [560. *δυνικῶς τὸ εἰκότες Ἀρίσταρχος V.*
638. Friedl. p. 112 recte Aristarcho tribuit, dubitat
Duentz. Zenod. p. 3, 13.]
661. *Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ν βεβλήκειν. A.*
695. *Πελάγων· Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου διὰ τοῦ
σ Σελάγων. A.*
700. *οὕτως Ἀρίσταρχος ἀμφοτέρω δια τοῦ ε προτρέ-
ποντο καὶ ἐπὶ νηῶν· λέγει γὰρ ὅτε προτροπάδην ἐφευ-
γον ἐπὶ τὰς ναῦς. A.*
703. *Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α ἐξενάριξαν. A.*
746. *ὁ Σιδώνιος ἄνευ τοῦ ι τὸ δάμνησι, ὁ δὲ Ἀρί-
σταρχος σὺν τῷ ι. A.*
757. *καρτερὰ ἔργα· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ
ἔργ' ἀίδηλα. A.*
787. *Ἀρίσταρχος δὲ κάκ' ἐλεγχείες· τὸ δὲ ἐξῆς δι-
κῶς, εἶδος ἄριστοι καὶ εἶδος ἀγητοί. A.*
797. *Ἀρίσταρχος τείρετο, αἱ δὲ κοιναὶ τρίβετο.*
- [818. *σῶν· Ἀρίσταρχος σέων γράφει. LV.*]
839. *ἄνδρα τ' ἄριστον· διὰ τοῦ δέ αἱ Ἀριστάρχου,
ἄνδρα δ' ἄριστον. A.*
857. *ὁ δὲ Ἀρίσταρχος μίτρη κατὰ δοτικὴν. ἐν δὲ τισι
τῶν ὑπομνημάτων ὅθι στελλέσκετο μίτρη. A.*
- [872. *καρτερὰ ἔργα· γράφεται ἔργ' ἀίδηλα, ὅ ἐστι
φθοροποιά LV., cf. E 757.*]
874. *οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ δέ, χάριν δ' ἄν-
δρεσσι. A.*
881. *αἱ Ἀριστάρχου ὑπερφίαλον, οὐχ ὑπέρθυ-
μον, ὥσπερ αἱ δημῶδεις. A.*
900. *φάρμακ' ἔπασσεν· Ἰακῶς φάρμακα πάσ-
σεν. A.*
- [906. *ὡς ἄλλοπρόσαλλος ἤδη λέλησται, ὧν πέπονθε.
διὸ τὸ ἔπος Ζηνόδοτος ἀθετεῖ. B. Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ LV.
Duentzer. Zenod. p. 9, 34.]*

Z.

- [4. *πρότερον ἐγγράπτο ἑμεσσηγὺς ποταμοῖο Σκα-
μάνδρου καὶ στομαλίμνης, ὕστερον δὲ Ἀρίσταρχος ταύτην*

τὴν γραφὴν εὐρῶν ἐνέκρινεν. Χάρης δὲ γράφει 'μεσση-
γὺς ποταμοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος.' BLV.]

[10. τινὲς τὸ μετώπῳ δυϊκῶς· καὶ ἀλλαχοῦ γὰρ φη-
σιν 'ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπα' (Il. II 70) BDLV.]

54. ἀντίος· οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ σ, ἄλλοι δὲ
διὰ τοῦ ν. A., cf. B., qui vocabulo ἄλλοι substituit Zenodo-
tum et adicit censuram brevem ὃ καὶ ἄμεινον.

71. Vide supra p. 114.

76. οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος· Ἀμμώνιος, ὡς Ἀρί-
σταρχος, προφέρεται καὶ ταύτην τὴν γραφὴν, μάντις τ'
οἰωνοπόλος τε. ἔργον δὲ τὸ σαφὲς εἰπεῖν· διὸ διχῶς. A.
Corr. ὡς Ἀριστάρχειον προφέρεται, coll. Θ 513.

96. αἶ κεν· Ἀρίσταρχος ὥς κεν. A.

113. διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ διὰ τοῦ κέ, ὄφρα κ' ἐγώ,
καὶ διὰ τοῦ ἄν. A.

121. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης δυϊκῶς ἰόντε. ἐν δὲ
τοῖς ἔμπροσθεν εἰρήκαμεν Ἀριστάρχου εἶναι τὴν δυϊκὴν
γραφὴν. A. (LV.)

128. οὕτως Ἀρίσταρχος, οἶον καταβέβηκας τὸν οὐρα-
νόν. διὸ διὰ τοῦ ν γράφει κατ' οὐρανόν. A.

155. Ἰακῶς τὸ τίκτεν Ἀρίσταρχος. A.

157. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς κακὰ μήσατο. A.

159. γὰρ μιν· γράφεται γὰρ οἶ. A.

170. ἠνώγειν· οὕτως σὺν τῷ ν ἠνώγειν Ἀρίσταρ-
χος· ἠνώγεεν γὰρ. A.

171. ὁ Ἰξίων ἐν τῷ πρώτῳ τῷ πρὸς τὰς ἐξηγήσεις προ-
φέρεται μετ' ἀμύμονι. A.

174. Ἀρίσταρχος καὶ ξείνισσε καὶ ξείνιζε. A.

187. ἀνερχομένῳ· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ διὰ
τοῦ ε ἐπερχομένῳ. A. (desipit V.)

248. παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν· οὕτως Ἀρίσταρχος
παρ' αἰδοίης. ἐν ἄλλῳ παρὰ μνηστῆς. A.

266. ἀνίπτουσιν· οὕτως Ἀρίσταρχος, ὃ δὲ Ἡρωδια-
νὸς (?) διὰ τοῦ η ἀνίπτουσιν. A. E sequente scholio appa-
ret pro Herodiano restituendum esse Zenodotum: quae no-
mina quomodo confundi potuerint e compendiosa scriptura
explicatur. δέ enim et ξ facile permutantur. Itaque fit,

ut simillima evadant ξηνῶ et ξηρῶ. Idem accidit ④ 378, ubi in BL est Ἡρωδιανός in V Ζηνόδοτος.

330. εἴ τινα· Ἀρίσταρχος ὄν τινα. A.

354. οὕτω νῦν αἰ Ἀριστάρχου. A.

415. ναιετάωσαν· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο ναιετώσαν. A.

432. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η, θήης. A.

434. οὕτως Ἀρίσταρχος ἄμβατος, Καλλίστρατος διὰ τοῦ η ἄμβάτη. A.

437. Ἀτρείδας· ὁ Ἰξίων ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἠθεταιμένους Ἀτρείδα προφέρεται δυτικῶς. A.

475. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ δ, εἶπε δ' ἐπευξάμενος. A.

[479. Ἀρίσταρχος δὲ πατρός γ' ὅδε γράφει. V.]

H.

5. ἐπεὶ κε· οὕτως Ἀρίσταρχος· ὁ Σιδώνιος δὲ ἐπὴν κε, ὡς 'οὐτ' ἄν κεν Ἀρης'. AV.

6. ἐλαύνοντες· κατ' ἕνια τῶν ὑπομνημάτων ἐρέσσοντες. A., cf. v. 95.

7. τῷ· Ἀμμώνιος ἐν τῷ πρὸς Ἀθηνοκλέα τοί προφέρεται πληθυντικῶς. A.

8. φανήτην· οὕτως Ἀρίσταρχος δυτικῶς. A.

12. λῦσε δέ· Ἀρίσταρχος λύντο δέ. A.

32. ὑμῖν ἀθανάτησι· Ζηνόδοτος ἀθανάτοισιν. ἐν μέντοι τῇ Ἀριστοφάνους ὑμῖν ἀμφοτέρησιν εἶχε, τῇ Ἀθηνᾶ καὶ τῇ Ἥρᾳ· οὐκ ἀπιθάνως. A.

41. ἀγασσάμενοι· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο ἀγασσόμενοι. A. Abhinc quae leguntur verba Aristonici sunt.

64. Ἀρίσταρχος πόντον, διὰ τοῦ ν, καὶ ὑπ' αὐτῆ, τῆ φρικί. ἄλλοι δὲ πόντος ὑπ' αὐτοῦ. A.

73. ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν· αἰ Ἀριστάρχου οὕτως ὑμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασιν. καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς· ὑμῖν δ' ἐνεισι γὰρ, ἢ· ἐν ὑμῖν δέ εἰσι γὰρ ἀριστῆες. A.

95. ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων νείκε' ὀνειδίζων ἔξω τοῦ ι, ὥστε κατὰ συναλοιφήν νοεῖσθαι τὸ ὑγῆς νείκεε. A.

110. ἀνὰ δὲ σχέο· Ἀρίσταρχος ἀνὰ δ' ἀνσχεο, ἀνάσχου δέ. A. (Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός. ἀνὰ δ' ἴσχεο. V.)

127. Friedl. Aristonic. p. 129.
130. φίλας ἀνὰ χειρας· ἐν ταῖς ἐξητασμέναις Ἀριστάρχου βαρείας χειρας, τὰς βεβαρημένας ὑπὸ γήρωσ νῦν καὶ δυσκινήτους. ἀλλαχοῦ δὲ τὰς ἐβδωμένας βαρείας χειρας ἐποίησεν. (Il. A 89) A.
145. ὑποφθάς· — Ἀρίσταρχος δὲ φησι καὶ ἀναστάς, οἶον ἐκ λόχου ἀναστάς. A.
146. τεύχεα δ' ἐξενάριξε· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ τέ, τεύχεα τ' ἐξενάριξε. A.
171. πεπάλασθε· οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ σ πεπάλασθε, οὐ διὰ τοῦ χ. A., cf. Z 266.
186. διχῶς, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο καὶ ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἴκανε. A. Cf. B. 517. A 142. 171 E 132. 181. 787 Z 76. 113 ⊕ 311 I 7.
192. Ἀρίσταρχος δύνω, ἄλλοι δὲ δύω. A.
197. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ λ ἐλών. A.
198. διὰ τοῦ ι εἶχον αἱ Ἀριστάρχου. ἢ δὲ Ἀριστοφάνους οὐ δὲ μὲν ἰδρείη. ἠθέτηντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Ζηνοδότῳ. A.
213. οὕτως Ἀρίσταρχος βιβάς. A.
214. Ἀργεῖοι μὲν ἐγήθειον· Ἀρίσταρχος Ἀργεῖοι μὲν ἐγήθειον. A.
238. βῶν· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου βῶν σὺν τῷ ν. ἢ Ἀριστοφάνους βοῦν. τινὲς δὲ ἔξω τοῦ ν βῶ, καὶ μήποτε πιθανῶς, ἀντὶ τοῦ βόα. A.
241. δηῖω μέλπεσθαι Ἀρηῖ· Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν δηῖων πληθυντικῶς. A.
272. Ἀρίσταρχος· ἀσπίδ' ἐνιχριμφθείς. A.
- [αἰψ'· οὕτως Ἀρίσταρχος οὐκ ἄψ. χρεία γὰρ τάχους πρὸς τὴν σωτηρίαν. V.]
304. ἐϋτμήτω· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ κ ἐϋκμήτω. A.
336. Ἀρίσταρχος· τύμβον τ' ἀμφί, διὰ τοῦ τ. A.
353. Ἀρίσταρχος ἐκτελέεσθ' ἵνα ἂν μή. A.
359. εἰ δ' ἔτεόν· οὕτως Ἀρίσταρχος εἰ δ' ἔτεόν, ἄλλοι δίχα τοῦ δ, εἰ ἔτέον. A.
409. Ἀρίσταρχος τεθνηώτων, ἄλλοι δὲ τεθνεώτων. A.
428. πυρκαϊῆς· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου κατὰ γενικὴν·

αί δὲ Ζηνοδότου πυρκαϊῆ, καὶ ἔστι χαριέστερον, ὡς τὸ
 'έν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν' (Ψ 165). A.

436. ἐκ πεδίου· ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη οὕτως ἐγέ-
 γραπτο ἐν πεδίῳ· καὶ μήποτε ἄμεινον τοῦτο. A.

443. τὴν τῶν θεῶν ἀγορὰν ἠθέτουσιν οἱ περὶ Ζηνόδοτον
 καὶ Ἀριστοφάνη καὶ αὐτὸς Ἀρίσταρχος. A., cf. Duentzer.
 Zenod. p. 5.

451. Ἀρίσταρχος ὄσην, ἄλλοι δὲ (h. e. Zenodotus
 teste BL.) ὄσον. A.

452. τοῦ δ' ἐπιλήσονται τό τ' ἐγώ· χωρὶς τοῦ
 τε ἐν τοῖς Ἀριστάρχου τὸ ἐγώ· κατ' ἕνια δὲ τῶν ὑπομνη-
 μάτων τὸ δ' ἐγώ. A.

475. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο ἀνδραπόδοισι. A.

481. πρὶν πιέειν πρὶν λείψω· Ἀρίσταρχος πιέ-
 μεναι πρὶν λείψω. A.

©.

7. Ἀρίσταρχος θεῶν. A.

10. ἀπάνευθε· ἐν τῇ Ἀριστοφάνους ἀπάτερθε,
 Ζηνόδοτος μετόπισθε. A.

23. πρόφρων ἐθέλοιμι· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ω ἐθέ-
 λωμι. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τοῦ Ὄροάνδου ἀντὶ τοῦ πρόφρων
 πρόσω γράφει. A.

35. ὡς σὺ κελεύεις· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ
 εἰ σὺ κελεύεις. A.

55. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο ὀπλίζοντο. A.

81. ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων ἐδάμνατο. A.

103. ὀπάξει· οὕτως Ἀρίσταρχος ὀπάξει. ὁ δὲ Ἰξίων
 ἐπείγει. ἐν ἄλλῳ ἰκάνει. A.

109. Ἀρίσταρχος· κομείτων^{ην}. A., coll. 113 V. τὸ
 δὲ κομείτην Ἀρίσταρχος μὲν κομείτων, Ζηνόδοτος δὲ κο-
 μείτην.

137. Ἀρίσταρχος φύγον, ἄλλοι δὲ φύγευ. ἐν ἄλλῳ
 δὲ τὸ φοινικόεντα. A.

157. οὕτως διὰ τοῦ α τράπε αὶ Ἀριστάρχου. A.

163. Ἀρίσταρχος ἀντιτέτυξο. A.

164. ἄλλως· τούτους καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτησεν. A.
 Fort. ἠθέτει.

191. ὄφρα λάβωμεν· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ αἶκε λάβωμεν. A.

213. διχῶς αἱ Ἀριστάρχου ἔεργεν καὶ ἔρυκεν. καὶ τὸ δι' ἀμφοτέρων σημαινόμενον ἔστι τοιοῦτο· τῶν Ἀχαιῶν ὅσον ἀπὸ τοῦ τείχους ἢ τάφρος ὠρίζεν, ἐπλήθυνεν ὁμοίως ἵππων καὶ ἀνδρῶν συνελαννομένων καὶ συνειργομένων ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. A. Quae sequuntur fortasse Aristonici sunt propter praesens tempus γράφει, Ζηνόδοτος δὲ γράφει τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν, quamquam inter Aristonicea non admisit Friedlaenderus.

235. ἦττον ἂν φησιν Ἀρίσταρχος ὄνειδιστικὸν εἶναι, εἴπερ οὕτως ἐγγράπτο Ἑκτορος, ᾧ δὲ κῦδος Ὀλύμπιος αὐτὸς ὀπάξει· ἠθέτητο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. AV.

246. ἀπολέσθαι· Ἀρίσταρχος ἀπολεῖσθαι. A.

270. βεβλήκει· Ἀρίσταρχος βεβλήκοι. A.

290. οἱ περὶ Ζηνόδοτον καὶ Ἀριστοφάνη ἵππῳ. A.

296. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ γ δεδεγμένος. A.

304. Αἰσύμηθεν· Ἀρίσταρχος Αἰσύμηθεν, καὶ ἡ Ζηνοδότου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους.

311. διχῶς τοῦ μὲν ἄμαρτε καὶ τόθ' ἄμαρτε. A. Cf. H 186.

[325. οὕτως χωρὶς τοῦ ι ἀποέργει. V.]

337. Ἑκτωρ δ' ἐν πρώτοισι· αἱ Ἀριστάρχου χωρὶς τοῦ ν Ἑκτωρ δὲ πρώτοισι, καὶ ἔστιν, ὁ δὲ Ἑκτωρ ἐπὶ τοὺς πρώτους ὦρμα. A.

349. (ὁ Ζηνόδοτος γράφει· Γόργονος ὄμματ' ἔχων ἢ ἐβροτολοιγοῦ Ἄρηος. ὁ δὲ Ὀμηρος χωρὶς τοῦ ν λέγει 'τῆ δ' ἐπὶ μὲν Γοργώ' (Π. Α 36), ὡς Σαπφώ, διὸ λέγει Γοργοῦς ὡς Σαπφοῦς.) Hucusque Aristonicus, qui fortasse cum Didymo coaluit. Abhinc Didymus Ἀρίσταρχος δὲ γράφει σὺν τῷ ι οἷματ' ἔχων. καὶ φασι παρὰ τὴν οἶμον γεγενῆσθαι, τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ ὀρμήματα. αἱ μέντοι πλείους τῶν δημοδῶν εἶχον Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων, οἷς συλλαμβάνει καὶ τὸ ἀλλαχοῦ λεγόμενον 'τῆ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις'· χαλεπὸν οὖν τὸ σαφὲς εἰπεῖν. A. Duentzer. Zenod. p. 4 erroris manifestus est, a Didymo totum scholium esse profectum statuens.

371. 372. Aristonicus ἀθετοῦνται δύο στίχοι — προσ-

ιστοροῦμεν. Didymus οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ ἦσαν. L. Friedlaenderus et hoc loco et 385. 528. 557 Aristonico suo totum scholion vindicat, minus caute, ut I 23. 24. 25 declarat. Nec non I 416. 668 K 497 N 808 nobiscum facit. Atque versus suspectos a Didymo non sine verbo dimissos esse testes sunt inprimis schol. O 33 Π 668 T 327 Ω 269.

[378. Ἀρίσταρχος προφανέντε, ὡς ἑπληγέντε κεραυνῶ (455) δυϊκῶς· ὁ δὲ Ζηνόδοτος γηθήσει προφανείσας ἰδῶν ἐς δοῦπον ἀκόντων, συστέλλων τὴν τελευταίαν, παροξυτόνως προφερόμενος μετ' ἐκτάσεως τοῦ α. ἔστι δὲ ἄκρατον Δώριον, ὡς τὸ ἑλαγέτας υἱός· (Pindar. Ol. I 89) V.] σπάνιον δὲ τοιοῦτο παρὰ τῶ ποιητῆ. A.

385. Aristonicus ἀθετοῦνται — παντευχίαν. Didymus ἠθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν. A.

389. Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὄροάνδου ἐν τῷ περὶ τοῦ Ὀμηρικοῦ χαρακτῆρος διὰ τοῦ ν προφέρεται λάζυτο. καὶ ἔστιν οὐκ ἀδόκιμος ἡ γραφή. AV.

405. ἔλκε' ἀπαλθήσεσθον· ἐν τῇ ἑτέρῃ τῶν Ἀριστάρχου ἔλκε' ἀπαλθήσονται. καὶ μήποτε κρείττον· τὰ ἔλκη ἀπαλθήσονται. A.

408. Ἀρίσταρχος· ὅττι κεν εἶπω. A.

415 — αἱ δὲ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ η, ἧ τελέει περ· καὶ γὰρ ὁ Ζεὺς φησι· τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. A[BL.]

423. ἀδεὲς δι' ἐνὸς δ ὁ Ἀρίσταρχος. A.

428. ἄλλως· [ὅτι] οὕτως νῶϊ χωρὶς τοῦ ν. A. Delendum esse ὅτι apparet inde, quod et οὕτως sequitur, quo vocabulo ad Didymum trahimur, et diplen positam fuisse affirmat Aristonicus in praecedente scholii parte, quod nonnulli scripturam νῶϊν amplecterentur.

441. οὕτως Ἀρίσταρχος βωμοῖσι. A.

449. τοῖσιν κότον· Ἀρίσταρχος τοῖον κότον, καὶ ἔχει τινὰ ἔμφασιν. A.

513. τούτων· Παρμενίσκος ἐν τῷ α' πρὸς Κράτητα ὡς Ἀριστάρχειον γραφὴν προφέρεται κείνων. A.

αἱ Ἀριστοφάνους πῆσσοι. A.

(526. οὕτως ἢ γραφή· εὐχομαι ἐλπόμενος, οὐ τὸ ἐναντίον. A.)

528. Aristonicus ἀθετεῖται — εἴρηκεν. Didymus ὁ δὲ Ζηνόδοτος οὐδὲ ἐγραφεν αὐτόν. A.

(538. οὕτως διὰ τοῦ εἰ τὸ εἰ γὰρ ἐγὼν ᾧς, καὶ τὸ ἀγῆρωσ διὰ τοῦ ω. A.)

557. Aristonicus: ἀθετεῖται — εὐδίαν. Didymus οὐκ ἐφέροντο δὲ οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ. ἠθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. A.

I.

4. ἄνεμοι· ἢ Ἀριστοφάνειος ἀνέμω δυϊκῶς. A.

7. ἔχευεν· διχῶς, καὶ διὰ τοῦ α, ἔχευαν. A.

18. μέγα Ἀρίσταρχος σὺν τῷ σ μέγας ABL.

23. 24. 25. παρὰ Ζηνοδότῳ οὐκ ἐφέροντο οἱ τρεῖς· καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἠθέτει. ALV. Haec Didymus. Aristonici sunt quae sequuntur inde ab ἀθετοῦνται — ἐλαττώμασιν et ἢ διπλῆ — Διομήδης. Hoc loco et A 78—83 meo iure supra usus sum, ut schol. ad Θ 371. 2. 385. 528. 557, alia in duas partes distribuerem.

33. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η μαχήσομαι· A.

36. οὕτως Ἀρίσταρχος ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες· γράφεσθαι δὲ φησι καὶ ἠγῆτορες ἠδὲ μέδοντες. A.

57. ἦ μὴν· διὰ τοῦ ε αἰ Ἀριστάρχου ἦ μὲν. A.

66. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α φυλακτῆρας τοὺς φύλακας. A.

73. αἰ Ἀριστάρχου οὕτως εἶχον διὰ τοῦ γάρ, πολέσιν γὰρ ἀνάσσεις· ἔχει δὲ τι Ὀμηρικὸν καὶ ἢ διὰ τοῦ δέ, πολέεσσι δ' ἀνάσσεις. A.

78. διαρῥαίσει δι' ἐνὸς ρ αἰ Ἀριστάρχου. D.

86. ἄμ' ἔστειχον· Ἀρίσταρχος ἄμα στειχον Ἰωνικῶς. A. Leg. Ἰακῶς.

88. δόρπον· Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ α δόρπα. A. ἄλλως· διὰ τοῦ α δόρπα αἰ Ἀριστάρχου. ἄκαιρος δὲ Ζηνόδοτος γράφων τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν· ἄτοπον γὰρ θαλιάζειν τοὺς πένθει ἀτλήτῳ τὴν ψυχὴν βεβλημένους. A.

89. ἀολλέας· Ἀρίσταρχος ἀριστεάς. A.

109. ἀπεμυθεόμην οὕτως Ἀρίσταρχος. A.

112. *πεπίθοιμεν· Ἄρισταρχος πεπίθωμεν· ἔστι γὰρ πίθωμεν.* A.

128. *ἀμύμονα Aristonicus. Ἄρισταρχος δὲ μετὰ τοῦ σ ἀμύμονας.* A. Cf. hoc de loco sane quam memorabili Lehrsium apud L. Friedlaender Ariston. p. 156.

[*ἀμύμονα· οὕτως Ἄρισταρχος. Ζηνοδότος δὲ ἀμύμονας.* V.]

132. *Ἄρισταρχος· κούρη Βρισῆος, ἐπὶ δὲ μέγαν.* A.

155. *Ἄρισταρχος τιμῆσονται.* A.

158. *δημηθήτω· παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει καμψθήτω.* A.

167. *Ἄρισταρχος ἐγώ, ἄλλοι δὲ ἐγών.* A.

197. *Παρμενίσκος δὲ προσφέρεται ἰκάνετον ἡμέτερόνδε.* A. Post δέ exciderunt fortasse verba ὡς Ἀριστάρχειον γραφήν. Cf. Θ 513 (I 140).

203. *κέραιε· δίχα τοῦ ρ Ἀριστοφάνης.* A. χωρὶς τοῦ ρ μέμνηται καὶ Ἡρωδιανός. L.

212. *ἐν τισι γράφεται αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ. γελοῖον δὲ πυρὸς ἄνθος, ὡς ῥόδων ἄνθος, τοῦ ποιητοῦ τὸ πῦρ δεινοποιήσαντος.* A. ἄλλως· ἐνιοι γράφουσιν αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο, δὲ φλόξ. ὁ δὲ Ἄρισταρχος ταύτην προέκρινεν. ἐνιοι δὲ γράφουσιν αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐμαρῆνατο, παύσατο δὲ φλόξ. LV. cf. 401.

214. *ἐπαείρας· Ἄρισταρχος ἀπαείρας, ἀπὸ τῶν κρατευτῶν ἄρας.* AD. Dubito num potius in λέξεσι Aristarchi scriptum fuerit.

222. *ἐδήτύος ἐξ ἔρον ἔντο· φαίνονται καὶ παρ' Ἀγαμέμνονι, πρὶν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν στείλασθαι δειπνοῦντες· φησὶ γοῦν 'αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός, ὠρμῶντ' ἐκ κλισίης'. (177) ἄμεινον οὖν εἶχεν ἄν, φησὶν ὁ Ἄρισταρχος, εἰ ἐγέγραπτο 'ἄψ ἐπάσαντο', ἵν' ὅσον χαρίσασθαι τῷ Ἀχιλλεῖ γεύσασθαι μόνον καὶ μὴ εἰς κόρον ἐσθίειν καὶ πίνειν λέγωνται, ἀλλ' ὅμως ὑπὸ περιττῆς εὐλαβείας οὐδὲν μετέθηκεν, ἐν πολλαῖς οὕτως εὐρῶν φερομένην τὴν γραφήν.* A.

225. *οὐκ ἐπιδύεις· Ἄρισταρχος δὲ χωρὶς τοῦ σ.* A.

Quamquam et reliqua scholii pars Friedlaendero p. 160 recte videtur ex Aristonico et Didymo coaluisse.

270. οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ σ ἀμύμονας. A.

274. Ἀρίσταρχος· κούρη (cod. κούρης) Βρισηῖς, ἐπὶ δὲ μέγαν ὄρκον ὁμείται. A.

297. — οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος τιμήσονται, ὡς ἐλεύσονται. A.

299. διὰ τοῦ ἐτέρου λ τὸ μεταλλήξαντι αἱ Ἀριστάρχου. A., cf. 210.

310. κρανέω· Ἀρίσταρχος φρονέω. A.

317. μετ' ἀνδράσιν· Ἀρίσταρχος ἐπ' ἀνδράσι. A.

322. οὕτως Ἀρίσταρχος πολεμίζειν κατὰ τὸ ἀπαρέμφατον. A.

324. διὰ τοῦ ἄρα γράφουσιν αἱ Ἀριστάρχου, κακῶς δ' ἄρα οἱ. αἱ δὲ εἰκαιότεραι κακῶς δέ τε οἱ. A.

349. 350. ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας ὁ Ἀρίσταρχος προφέρεται καὶ ἤλασεν ἐκτόθι τάφρον, καὶ ἐν τῷ ἐξῆς περὶ δὲ σκόλοπας κατέπηξεν. εἰσὶ δὲ οὐκ ἄστοποι αἱ γραφαί. A., cf. L.

383. Ἀρίσταρχος ἐκάστας, ἄλλοι δὲ ἐκάστην. A.

394. Ἀρίσταρχος γυναϊκά γε μάσσεται. A.

397. ἐθέλοιμι· Ἀρίσταρχος ἐθέλωμι. A.

399. γήμαντι· οὕτως Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικὴν, ἄλλοι δὲ γήμαντα. A.

401. οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς· ἐνίους φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος γράφειν οὐ γὰρ ἐμῆς ψυχῆς· ἀλαξονικὸς δὲ ὁ λόγος, οὐδὲν τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄξιον. ἄμεινον ἐμοὶ γράφειν. A. Vid. Friedlaend. Ariston. p. 163.

416. ἄλλως· οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ ἐφέρετο. A.

446. ἠβῶοντα οὕτως διὰ τοῦ ω καὶ ο αἱ Ἀριστάρχου. A. Deinde Aristonicus.

455. οὕτως διὰ τοῦ ε ἐφέσσεσθαι. A.

464. Διονύσιος ὁ Θραῶξ ἐν τῷ πρὸς Κράτητα διὰ τῆς ἵπποδρομίας φησὶ γεγραμμένου ἀντιόωντες μεταθεῖναι τὸν Ἀρίσταρχον ἀμφὶς ἑόντες. A.

472. ὑπ' αἰθούσῃ· διὰ τῆς ἐν προθέσεως ἐν αἰθούσῃ αἱ Ἀριστάρχου· συνάδει καὶ τὸ ἐξῆς ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ. A.

488. γούνεσσι· οὕτως διὰ τοῦ ε, γούνεσσι· ἔχει μέντοι λόγον καὶ ἡ διὰ τοῦ α γούνασσι. A.

492. Ἀρίσταρχος πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα. A.

509. εὐξαμένοιο· Ἀρίσταρχος εὐχομένοιο. A.

540. ἔρδεσκεν· Ἀμμώνιος ἐν τῷ περὶ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος μετενηνεγμένων ἐξ Ὀμήρου διὰ τοῦ ζ προφέρεται ἔρξεεν. AL.

551. οὐδ' ἐδύναντο· ἐν τῇ Ἀριστοφάνους οὐδ' ἐθέλεσκον. καὶ ἔστιν Ὀμηρικόν· 'οὐδ' ἔθελε προφέρειν (Π. Φ 366). AL.

564. Ἀρίσταρχος ὅ μιν, ὅτι αὐτήν. A. ὅτε, οὕτω Ζηνόδοτος, χρονικῶς. AL. Lego ὅτε Ζηνόδοτος χρονικῶς, Ἀρίσταρχος δὲ ὅ μιν, ὅτι αὐτήν. Duentzer. p. 4.

574. τὸν δὲ λίσσοντο· οὕτως Ἀρίσταρχος δὲ λίσσοντο δι' ἐνὸς λ. A.

580. διὰ τοῦ ς ψιλῆς γῆς. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. (δῆλον δὲ ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, ἔν' ἡ εἰς ἄροσιν. [?]) A.

584. κασίγνηται· κατὰ τὸ θηλυκόν κασίγνηται αἱ Ἀριστάρχου. ἔχει δὲ λόγον καὶ ἡ διὰ τοῦ ο· κατὰ γὰρ Ὀμηρον πλείους εἰσὶν ἀδελφοὶ τῷ Μελεάγρῳ· 'οὐ γὰρ ἔτ' Ὀνήης μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν, οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔη, θάνε δὲ ξανθὸς Μελεάγρος' (Π. B 641). καὶ συλληπτικῶς μετὰ τῶν ἀρσένων καὶ τὰς ἀδελφὰς ἀκουστέον Γόργην καὶ Δηϊάνειραν. A. [BL.]

602. Ἀρίσταρχος ἐπὶ δώρων, ὅ ἐστι μετὰ δώρων. A.

612. Ἀρίσταρχος δὲ μή μοι σύγγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν. A.

632. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ γέ· καὶ μὲν τίς γε κασίγνητοιο, ὅ ἐστι κασιγνητικοῦ. A.

634. διὰ τοῦ η αἱ Ἀριστάρχου τεθνηῶτος. A.

639. οὕτως ἐπὶ τῆσι ἐν ἀπάσαις, ἐπὶ ταῖς Λεσβίσι. A.

654. οὕτως σμύξαι. Ἀρίσταρχος οἶδε καὶ τὴν φλέξαι γραφήν. A.

657. σπείσαντες· ἐν τῇ ἑτέρῃ τῶν Ἀριστάρχου λείψαντες, καὶ ἐν πολλαῖς τῶν ἀρχαίων. AL.

681. ἐν τῇ ἑτέρῃ τῶν Ἀ. διὰ τοῦ α σαῶς, τάχα παρὰ τὸ σαωσέμεν (230) καὶ ἡὲ σαωθῆναι (Π. O 503)· χρῆται

δὲ καὶ ἐκείνω· ‘σόν δ’ ἀνένευσεν’ (II. Π 252)· διχῶς οὖν. A.

(ἄλλως· Ἀρίσταρχος σοῶς καὶ σαῶς. A.)

688. τούτους δὲ τοὺς στίχους Ἀριστοφάνης ἠθέτει. Ζηνόδοτος τὸν αὖριον μόνον. AL. Duentzer. Zenod. p. 5.

694. μῦθον ἀγασσάμενοι· γράφεται καὶ φρασσάμενοι. Ζηνόδοτος δὲ τὸν στίχον οὐκ ἔγραφεν. Ἀριστοφάνης δὲ ἠθέτει. A. Alter scholiasta in A pro Aristophane habet Aristarchum. Cf. Duentzer. Zenod. p. 5.

698. διὰ τοῦ δ οὕτως Ἀρίσταρχος μὴ δ’ ὄφελος. A.

700. ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ α ἀνῆκας· καὶ ἔστιν Ὀμηρικὴ πωσ ἢ γραφή ‘ἄφρονα τοῦτον ἀνῆκας.’ AL.

K.

? 1. παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας, ὧν ἔστι καὶ Ζηνόδοτος, ἄλλοι μὲν, ἢ καὶ τοὺς ὀπωσοῦν βουλομένους δασύνειν. ἔστι γὰρ ὁ ποιητὴς παραλειπτικὸς τῶν ἄρθρων. AB. Aristonico Friedlaenderus tribuit recte, Duentzerus Didymo.

32. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν ἀνστήσων. A.

38. ὀτρύνεις — διηρημένως αἰ Ἀρίσταρχος τὸ ὀτρυνέεις. A.

41. ἔσται· γράφεται ἐστίν, καὶ ἐν ἄλλῳ εἴη. A.

46. θῆχ’ ἱεροῖσιν· ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων εἶχ’ ἱεροῖσιν, ὁ Ἰξίων ἐστὶ γράφει. A.

48. τὸ δὲ ἐπ’ ἡματι Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν, ἐν ἡματι, ὁμοίως τῷ ‘μηνὶ δ’ ἐν οὐλῳ’ (B 24, 118).

51. 52. ἀθετοῦνται — δολιχόν. Aristonicus. καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. Didymus. Cf. 371. 2 Friedlaenderus p. 172 Aristonico tribuit.

54. ἐπὶ νῆας· Ἀρίσταρχος παρὰ νῆας. A.

79. ἐπέτραπε· Ἀρίσταρχος ἐπέτρεπε. A.

[115. εἴπερ· οὕτως αἰ Ἀριστάρχειοι. τινὲς δὲ εἰ καί. V.]

124. ὁ Ἰξίων μέγ’ ἐπέγρετο· καὶ μήποτε ἢ Ἀριστάρχειος οὕτως εἶχεν. A.

127. ἠγερέεσθαι· διὰ τοῦ θ αἰ Ἀριστάρχου ἠγερέεσθαι. A.

129. ἔξω τοῦ τ οὗ τίς οἶ. A.

130. χωρὶς τοῦ σ ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. A.

146. ἀλλ' ἔπευ· Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ υ, ἀλλ' ἔπε'. A.
153. ἐν τῇ Ἀριστοφάνους· σαυρωτῆρας πληθυν-
τικῶς. A.
159. διχῶς ὁ Ἀρίσταρχος ἔγρευο καὶ ὄρρευο. A.
161. ὀλίγος δ' ἔτι· διὰ τοῦ ε, ὀλίγος δέ τε αἱ
'Αριστάρχειοι. γρ. δὲ καὶ ὀλίγος δ' ἀπὸ χῶρος ἐέργει. A.
169. φίλος· Ἀριστοφάνης τέκος. A.
176. ἄνστησον· οὕτως διὰ τοῦ η ἄνστησον αἱ Ἀρι-
στάρχου. A.
225. εἶπερ τε· [ἢ διπλῆ, ὅτι] Ἀρίσταρχος εἶπερ τι,
καὶ οἱ ἀπὸ τῆς σχολῆς. A. Includa uncinis aliena sunt.
Cf. K 445 (Ariston. A 72) Lehrs. Arist. p. 17 not. *.
240. (ἀθετεῖται — ἢ δὲ διπλῆ)· οὐδὲ ἐν τῇ Ζηνοδότου δὲ
ἦν. A. Novissima verba cur Didymo vindicarem dixi ad 371.
253. (ἀθετεῖται —)· Ζηνόδοτος δὲ (leg. cum Bekk.
Friedl. οὐδὲ) ἔγραφεν· Ἀριστοφάνης ἠθέτει. A.
258. ἄλλοφον· Ἀρίσταρχος ἄλοφον. A.
291. οὕτω χωρὶς τοῦ σ παρίσταο αἱ Ἀριστάρχου.
Ζηνόδοτος παρίσταο καὶ πόρε κῦδος. χωρὶς δὲ τοῦ
σ καὶ αἱ πλείους εἶχον. A.
306. οὕτως Ἀρίσταρχος οἷ κεν ἄριστοι ἔωσι· ὁ
δὲ Ζηνόδοτος αὐτοὺς οἷ φορέουσιν ἀμύμονα Πη-
λείωνα. Ἀριστοφάνης καλοὺς οἷ φορέουσιν. A.
321. ἀνάσχεο· διὰ τοῦ ο αἱ Ἀριστάρχου. A.
332. οὕτως καὶ διὰ τοῦ ε τὸ ἐπάμοσεν αἱ Ἀριστάρχου. A.
336. Cf. vers. 347.
341. οὕτός τοι· Ἀρίσταρχος οὕτός τις· ὠμολόγουν
καὶ αἱ πλείους. A., cf. K 477
343. κατατεθνειώτων· Ἀρίσταρχος τεθνηώτων. A.
346. παραφθαίησι· οὕτως σχεδὸν αἱ πᾶσαι. A.
347. (Aristonicus.) ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐπὶ νῆας, ἀντὶ
τοῦ ποτὶ νῆας (Didymus). A.
349. ὡς ἄρα φωνήσαντε· οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ θαυ-
μαστὸν οὐδέν, εἰ Ὀδυσσεὺς εἰπόντος μόνου συλλήβδην ἔφη·
ὡς ἄρα φωνήσαντε. σύνηθες γὰρ αὐτῶ τὸ τοιοῦτο. ἐν γοῦν
τῇ παραποταμίῳ μάχῃ τοῦ Ποσειδῶνος εἰπόντος μόνου
'τοίῳ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταφόθῳ εἰμὲν Ζηνὸς ἐπαινή-
σαντος' ἐπιφέρει 'τῶ μὲν ἄρ' ὡς. εἰπόντε μετ' ἀθανάτους

ἀπεβήτην (Π. Φ 287). ἐν μέντοι τῇ Ἀριστοφάνους καὶ ἄλλαις ἐτέρως ἐφέρετο ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης. ἐλθόντες δ' ἐκάτερθε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην.' A.

344. ἐπιδραμέτην· Ἀρίσταρχος ἐπεδραμέτην. A.

[359. τὸ ὀρμήθησαν Ἰακῶς.] A. Vocabulum Ἰακῶς lectionem Aristarcheam innuit, cf. A 162. 464. 598 B 205. 427. 751 Γ 415 Δ 213. 329. 517 E 900 Z 155. 157 M 420.

362. ὁ τέ συνδεσμος οὐκ ἦν ἐν τοῖς (sic) Ἀριστάρχου. A.

387. (ἡ διπλῆ —)· ἠθέτει καὶ Ἀριστοφάνης. A.

391. ἦγαγεν· Ἀριστοφάνης ἦπαφεν. A.

398. Cf. Friedl. Ariston. p. 180 W. Ribbeck. quaestt. Zenod. p. 7.

413. καταλέξω· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἀγορεύσω. A.

431. ἰππόδαμοι· Ἀρίσταρχος ἰππόμαχοι. A.

445. ἡ ῥα κατ' αἴσαν· [ἡ διπλῆ ὅτι] Ἀρίσταρχος ἡ ἐκατ' αἴσαν ἔξω τοῦῤά. καὶ ὅτι (leg. ἔστιν, ut Ξ 397) ὅμοιον τῷ ἡ ἐ μετὰ Τρώεσσιν.' A. Verba ἡ διπλῆ ὅτι proscribenda esse viderunt Lehrs. Friedl., cf. v. 225.

461. ἀνέσχεθε· γρ. ἀνέσχετο. Sequitur Aristonici scholion. A.

463. Ἀρίσταρχος ἐπιδωσόμεθα· ἔν' ἡ δώροις τιμήσομεν. A.

465. ὑψόσ'· διχῶς αἰ' Ἀριστάρχου ὑψόσε καὶ ὑποῦ. A.

466. μυρικήν· σὺν τῷ ν μυρικήν. A.

477. οὗτός τοι· οὕτως οὗτός τοι· ἄνω δὲ οὗτος τις. A. Cf. K 341.

489. πλήξειε· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ πλήξασκε. A.

497. οὔτε ἐν Ζηνοδότῳ, οὔτε ἐν τῇ Ἀριστοφάνους ἐφέρετο. A. Cf. Θ 371.

505. ὑψόσ'· διχῶς, ὑποῦ καὶ ὑψόσε. A.

513. ἐπεβήσατο· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἐπεβήσατο. A.

[534. παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐκ ἦν ὁ στίχος. V.]

538. κατὰ φρένα· Ἀρίσταρχος μετὰ φρεσίν. A.

539. Ἀργείων οἱ ἄριστοι· Ἀρίσταρχος Ἀργείων ὄριστοι καὶ ἄνευ τοῦ ι. A.

546. οὕτω σφωέ δια τοῦ ε και πόρεν Ἰακῶς. [οὕτω και Ἀρίσταρχος και Ἡρωδιανός.] A. Novissima Didymus scribere non poterat. Similis huic locus est Ξ 249.

[579. δια τοῦ ο ἀφυσσόμενοι. V.]

οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἀφυσσάμενοι. ἔστι κατὰλληλον πρὸς τὸ λείβον. A.

A.

13. 14. — και παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ ἠθετοῦντο, παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἦσαν. A.

26. ἐν τῇ Ἀριστοφάνους σμερδαλέοι δὲ δράκοντες ἐλειχμῶντο. A.

28. οὕτως Ἰακῶς (τὸ?) στήριξεν. A.

38. ἐπ' αὐτοῦ· οὕτως Ἀρίσταρχος. γράφεται δὲ και ἐπ' αὐτῷ. A.

40. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου σὺν τῷ ρ, ἀμφιστρεφές. και τὰ ὑπομνήματα δὲ συμφωνεῖ, λέγων (?) ἐν μὲν εἶναι σῶμα τοῦ δράκοντος, κεφαλὰς δὲ τρεῖς περιπεπλεγμένας ἀλλήλαις. ἠπάτηνται δὲ οἱ χωρὶς τοῦ ρ γράφοντες ἐξ ἐκείνου 'τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἔστεφάνωται (36). A.

[55. ἰφθίμους κεφαλὰς· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. V.]

72. οὕτως Ἀρίσταρχος ἢ ὑσμίνη τὰς κεφαλὰς ἴσας εἶχεν. ἰσοκέφαλος ἦν αὐτοῖς ἢ μάχη. ἄλλοι δέ· ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον. A.

76. ἦχι· Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ι τὸ ἦχι. A.

78—83. τούτους και Ἀριστοφάνης ἠθέτει. παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ οὐδὲ ἐγράφοντο. A. Cf. I 23. 24. 25.

92. Βιήνορα· Ἀρίσταρχος Βιάνορα. A.

94. — Ζηνόδοτος δὲ ἀντίον και Ἀριστοφάνης. A.

101. βῆ ρ' Ἴσον· Ζηνόδοτος ἔξω τοῦ ρ βῆ Ἴσον. μὴ ἐμφέρεσθαι δὲ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος νῦν ἐν τοῖς Ποσειδίππου ἐπιγράμμασι τὸν Βήρισον, ἀλλ' ἐν τῷ λεγομένῳ σωρῶ εὔρειν. εὔλογον δὲ φησιν ἐλεγχόμενον αὐτὸν ἀπαλεῖψαι. A.

103. ἐόντας Ἀριστοφάνης ἐόντε. A.

123. Ζηνόδοτος ἀντὶ τοῦ δαΐφρονος γράφει κακόφρονος, εὐτελῶς. A. (cf. B.) Poterit autem etiam ab Aristonico profectum esse. Cf. Duentzer. Zenod. p. 5.

128. φύγον· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ φύγεν. A.

129. οὕτως ἐναντίον. Α.
132. Ζηνόδοτος πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχου πατρός. Α.
135. ζώους· Ἀριστοφάνης ζωώ. ΑV.
- [138. Ζηνόδοτος γράφει κακόφρονος. V.], cf. 123.
144. Ἀρίσταρχος οὐδ' αὖτε ἔρεισεν. Α.
- [οὐδ' αὖτε ἐρείσθη. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. V.]
146. Ἀρίσταρχος πλήξας. Α.
179. 180. (ἀθετοῦνται —). Ζηνόδοτος οὐκ ἔγραφεν. Ἀριστοφάνης δὲ ἠθέτει τὸν Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσίν. Α.
184. στεροπήν· Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ἀστεροπήν. Α.
219. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἀντίος, Ἀρίσταρχος ἀντίον διὰ τοῦ ν. ΑB.
222. μητέρι μήλων· Ζηνόδοτος μητέρι θηρῶν. τῇ δ' ἐριβόλακι συνάδει καὶ τὸ πολυθρέμματον, οὐ τὸ ἐν-θηρον. Α.
230. διχῶς καὶ ἐών καὶ ἰών. Α.
290. Ἀρίσταρχος ὑπέρτεροι. Α.
325. διχῶς θηρητηῆρσι καὶ θηρευτηῆσι. Α.
348. μένοντες· Ζηνόδοτος δυνικῶς μένουτε. Α.
356. προηθέτει Ἀριστοφάνης. Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν. Α.
391. ἐπαύρη — οὕτως καὶ διὰ τῶν ὑπομνημάτων. ἐν τισι δὲ γράφεται ἐπαύρω. Α.
392. αἶψα· Ἀρίσταρχος ἄνδρα. Α.
439. αἱ Ἀριστάρχου οὕτως τέλος καὶ σχεδὸν ἅπασαι. ἔγνω ὅτι οὐ κατὰ καιρίον τέλος ἦλθεν ἢ πληγή, οὐκ εἰς καιρίον τόπον ἐτελεύτα. || Ζηνόδοτος δὲ γράφει βέλος, κακῶς· οὐ βέβληται δὲ, ἀλλ' ἐκ χειρὸς πέπληγε. λέγει δὲ τέλος τὸ τῆς ζωῆς. Α. Didymus in his sibi audire videtur etiam Friedl. Ar. 196, quamquam offendit γράφει, quo vocabulo ad Aristonicum ducimur.
- [451. ὦ Σῶκε ἐντελῶς αἱ Ἀριστάρχου. V.]
451. τέλος θανάτιο· πρόδηλον κακ' αὐτοῦ, ὅτι γραπτέον 'τέλος κατὰ καιρίον' (439). Ζηνόδοτος δὲ γράφει πάλιν 'φθῆσε βέλος θανάτιο'. Α. Possunt haec Didymi esse, possunt Aristonici, quippe qui γραπτέον et γράφει verbis uti soleat.

455. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ μ, ἔμ' εἴ κε θάνω. εἰ δὲ διὰ τοῦ π ἐπέει κε θάνω, γραμματιστῶν. Α.

457. εἶλκε· Ἀρίσταρχος ἔλκε. Α.

458. αἶμα δέ οἱ σπασθέντος· οὕτως Ἀρίσταρχος οἱ, αἶμα δὲ αὐτῷ τῷ Ὀδυσσεῖ. || Ζηνόδοτος δὲ γράφει αἶμα δὲ οὐ σπασθέντος· γίνεται δὲ τὸ ἑαυτοῦ, ὃ οὐχ ἀρμόζει. Α.

466. ἵκετο φωνή· Ἀρίσταρχος ἵκετ' αὐτή. Α.

515. (ἀθετεῖται —). καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν. Α.

537. αἶ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· οὕτως κατὰ συναλοιφήν ἐν ταῖς Ἀριστάρχου. Α.

538. οὕτως Ἀρίσταρχος ῥῆξαι τε διὰ τοῦ τε. Α.

539. δουρός· Ἀρίσταρχος δουρί κατὰ δοτικήν. Α.

546. Ἀριστοφάνης δι' ὀμίλου. Α.

549. οὕτω διὰ τοῦ ο ἐσσεύοντο. Α.

553. ἀντίοι· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν ἀντίον. Α.

564. τηλέκλητοι· Ἀρίσταρχος πολυηγερέες. Α. [V.]

600. Ἀρίσταρχος ἐστήκει. Α.

622. οὕτως διὰ τοῦ τέ, στάν τε. Α.

632. διχῶς Ἀρίσταρχος ἦγ' ὁ γεραιός καὶ εἶχ' ὁ γεραιός. Α.

672. βοηλασίη· οὕτως δὲ ἐνικῶς Ἀρίσταρχος· βοηλασίη. Α. Ἐνικῶς saepius legitur in schol. Did., ut e. g. Α 196 Μ 79 Ν 179.

686. χρέως· οὕτως Ἀρίσταρχος χρέως. D.

686. Aristonic. || Ἀριστοφάνης δὲ χρεῖος καὶ ᾠφείλετο. Α.

688. ὄφειλον· οὕτως Ἀρίσταρχος ὄφειλον· ἄλλοι δὲ ὄφειλλον. Α. [Ἀρίσταρχος ἀφείλον. V.]

705. — Ζηνόδοτος οὐδὲ ἔγραφεν. Α.

764. — ἠθετοῦντο καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ ἰθ. Β.

773. μηρί' ἔκκε· Ἀρίσταρχος μηρία καῖε. Α.

782. ἠθέλετον· Ζηνόδοτος ἠθελέτην. Α.

831. δεδιδάχθαι· Ζηνόδοτος δεδάσθαι. Α.

838. ἔοι· Ζηνόδοτος διὰ τοῦ η ἔην. Α.

841. σεῖο μεθήσω· Ζηνόδοτος σεῖ' ἀμελήσω· ποιητικώτερον δὲ τὸ ἕτερον. Α. Haec quatuor verba nos commovent, ut Didymo tribuamus has adnotationes, quamquam Aristonicus eisdem de lectionibus dixisse putandus est.

M.

11. ἔπλεν· οὕτως Ἀρίσταρχος. AB.
[Ἀρίσταρχος ἔπλεν σὺν τῷ ν, ἐκ τοῦ ἔπελεν συγκοπὴν δεχόμενος. Ζηνόδοτος ἔπλε, (add. ἴν' ἦ) ἀποκοπὴ τοῦ ἔπλετο. V.]
26. συνεχῆς Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ἐτέρου ν. A.
30. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐποίησεν. A.
40. Ἀριστοφάνης ἐμαίνετο. A.
44. ἀντίοι· γράφεται ἀντίον. οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος. A. [ἀντίον ἀΐσσουνται· οὕτως Ἀρίσταρχος. V.]
46. ἀγνηορίη· οὕτως χωρὶς τοῦ ι Ἀρίσταρχος· ἔστι γὰρ ἡ ἀγνηορία. A.
54. περὶ· Ἀριστοφάνης [Ἀρίσταρχος V.] διὰ. AV.
59. ἐσβαίη· ἡ Ζηνοδότειος καὶ Ἀριστοφάνειος καββαίη [καμβαίη V.]· καὶ γὰρ ἐπιφέρει 'ἐνθ' οὕτως ἔστι καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι'. (65) A.
66. Aristonicus. || Ζηνόδοτος δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ἱππῆας. A. Deinde Herodianus.
67. εἰ μὲν γὰρ δὲ· Ἀριστοφάνης [Ἀρίσταρχος V. εἰ μὲν γὰρ τούς. AV.]
68. βούλετ' ἀρήγειν· ἴετ' ἀρήγειν. οὕτως πᾶσαι. A.
79. πείρατ'· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης πείραρ ἐνικῶς. A.
75. Ζηνόδοτος διὰ τοῦ τ τῶς ἄν ἐγὼ εἶπω. A.
127. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης δυτικῶς ἅπαντα, ἀνέρε ἀρίστω, υἷε ὑπερθύμω, κιέτην. A.
142. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐόντες κατὰ τὴν εὐθειαν. A. [ἐόντες αἱ πλείους. V.]
147. οὕτως ἐν ἀπάσαις δέχεται. A.
153. οἱ περὶ Ζηνόδοτον λάεσσι, τοῖς λίθοις. A.
159. οὕτως διὰ τοῦ ο ρέον. Ὀμηρικὸν τὸ σχῆμα. A.
- [161. Ἀρίσταρχος βαλλομένων, ἄλλοι δὲ βαλλόμεναι. V. βαλλόμεναι· οὕτω Ζηνόδοτος V.]
- [171. ὡς οἱ γ'· Ἀρίσταρχος ὡς οἷδε. V.]
- 175—180. ἠθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἐγράφοντο. A.
211. ἐπιπλήσσεις· οὕτως διὰ τοῦ π, ἐπιπλήσσεις. A.

218. ὄρνις ἦλθε· χωρὶς τῆς προθέσεως αἱ Ἀριστάρχου. A. [χωρὶς τῆς ἐπὶ αἱ Ἀριστάρχου, καὶ Ἀττικῶς ἐξέτεινε τὸ ὄρνις. V.]

231. Πουλυδάμα· αἱ Ἀριστάρχου χωρὶς τοῦ ν, παρὰ τὴν ἀναλογίαν. Ζηνόδοτος δὲ καὶ Χαμαιλέων σὺν τῷ ν. Πουλυδάμαν. A.

246. ἐπ' Ἀργείων· παρὰ Ζηνοδότῳ ὑπ' Ἀργείων. A.

276. νεῖκος· Ἀρίσταρχος νῖκος διὰ τοῦ ι· βούλεται γὰρ λέγεσθαι τῆς νίκης τὴν ἦταν. A.

277. προβοῶντε· κατ' ἓνα τῶν ὑπομνημάτων προβαόντε, οἶον προβαίνοντες καὶ ἀμείβοντες τόπον ἐκ τόπου. διχῶς οὖν. A.

281. ἔμπεδον· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου ἔμπεδον· ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ ἄσπετον. A.

283. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ου λωτοῦντα. A. cf. VL.

318. οὕτως ἀκλέες αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ χαριέστεραι. A. cf. praec. schol.

330. οὕτως Ἀρίσταρχος ἄγοντε δυϊκῶς. A.

340. οὕτως Ἀρίσταρχος πάσας γὰρ ἐπώχματο. A. Praeterea vid. Friedl. Ariston. p. 211.

? 348. ἐκ πλήρους τὸν σύνδεσμον καὶ κεῖθι Ἀρίσταρχος. A. [γρ. κάκειθι. V.]

350. καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει. A.

382. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ πλείους, χεῖρες ἄμφοτέρησιν. ἐν δὲ ταῖς κοινοτέραις χειρὶ γε τῇ ἑτέρῃ ἔχοι ἀνήρ, ὅπερ ἐκλύει τὴν ἰσχὺν τοῦ Αἴαντος. A.

404. οὕτως οὐδὲ διὰ πρό αἱ Ἀριστάρχου, ἡ δὲ κοινὴ ἡ δὲ διὰ πρό. A.

407. ἐέλετο· οὕτως διὰ τοῦ π αἱ Ἀριστάρχου, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ δ ἐέλδετο. A.

412. Ἀρίσταρχος ἐφωμαρτεῖτε, ἄλλοι δὲ ἐφομαρτεῖτον, ἄλλοι δὲ ἐφομαρτεῖτε. A.

420. οὕτως πέλασθεν Ἰακῶς. A. Cf. K 309.

423. ὀλίγω ἐνὶ χώρῳ· Ζηνόδοτος ὀλίγη ἐπὶ χώρῳ. A.

428. ὄτῳ· Ζηνόδοτος ὄτεω, καὶ ἐμφαίνει Ὀμηρικὸν χαρακτῆρα. καὶ γὰρ ἀλλαχοῦ φησί· τῷ ὄτεω τε πατήρ κέλεται. (β 114) A.

435. οὕτως μετὰ τοῦ ν ἀνεικέα, ἔξω νείκους, τὸ ἴσον αὐτοῖς ἀπονέμουσα. ἄμεινον δέ, φησὶν, ἀεικέα, τὸν εὐτελή. ἐν δὲ τῷ πρὸς τὸ Ξένωνος παράδοξον προφέρεται ἀμειφέα μισθόν. Α.

445. Ἀρίσταρχος ἐστήκει χωρὶς τοῦ ι. Α.

450. καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραψεν. Α. Duentzer. Zenod. p. 3, 12. p. 5.

451. οὕτως διὰ τοῦ ε φέρει. Α.

465. οὐκ ἂν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας· Ἀρίσταρχος· οὐκ ἐν τίς μιν ἐρύκακεν ἀντιβολήσας. Α.

468. ὀτρύνοντι· οὕτως διὰ τοῦ ο ὀτρύνοντι. Α.

N.

2. παρὰ τῆσι· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης περὶ τῆσι. μήποτ' οὖν διχῶς. Α. [τινὲς πρὸς τῆσι V.] [Ζηνόδοτος δὲ ὀχέμεν. V.]

6. Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ τέ δικαιοτάτων ἀνθρώπων. Α.

8. οὐ γὰρ ὄγ' ἀθανάτων· Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ε, οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάτων. Α.

12. ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς· Ἀριστοφάνης πληθυντικῶς ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς. οὐκ ἀπίθανον δὲ ἢ χωρὶς τοῦ μ γραφῆ, Σάου ἀντὶ τοῦ Σάμου. τὴν γὰρ Σαώκην τὸ ὄρος φησὶ παραδηλοῦσθαι. Α.

28. Ἀρίσταρχος ἠγνοίησαν, ἄλλοι δὲ ἠγνοίησεν. Α. Deinde Aristonicus eadem de re.

51. ἔξουσι· Ἀριστοφάνης σχήσουσιν ὁμοίως τῷ 'παρμένει' οὗτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί.' (151) Α.

59. διχῶς Ἀριστοφάνης, καὶ κεκοφῶς καὶ κεκοπῶς. ἐν δὲ τῇ Χία καὶ Ἀντιμάχου κεκοπῶν. Α. [αὶ δὲ Ἀριστάρχου διχῶς, κεκοπῶς καὶ τετυφῶς V.] Leg. διχῶς Ἀρίσταρχος. Duentzer. Zenod. p. 11, 47.

71. γράφεται καὶ ἴθματα. Ζηνόδοτος δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἴθματα. Α.

92. Πηνέλεων· διὰ τοῦ ο Ἀριστοφάνης, Πηνέλεον Α.

103. Ἀρίσταρχος παρδαλίων, ἄλλοι δὲ πορδαλίων. Α.

107. Ζηνόδοτος δὲ καὶ Ἀριστοφάνης νῦν δὲ ἐκὰς πόλιος. Α.

115. ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ τέ, ἀκεσταί τε ἀντὶ τοῦ ἀκεσταί τοι. A.

[144. ῥεῖα διελεύσεσθαι. οὕτως Ἀρίσταρχος, οἱ δὲ ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι. V.]

? 166. Ζηνόδοτος [Ἀρίσταρχος V.] ξυνέηξε. A.

148. Ab ἠγνόησε — ἀποπέση videntur Didymi esse, praesenti enim utitur Aristonicus, cf. v. 172. Friedlaender. p. 216 tamen Aristonico vindicat.

179. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐνικῶς, ἄλλοι δὲ κορυφῆς. A.

191. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου χροός, ὡς λόγος· βούλεται δὲ διηρησθαι τὴν εὐθείαν. [Ζηνόδοτος δὲ γράφει χρώς.] A. Inclusa vide ne Aristonici sint.

(198. αἶγα· Ζηνόδοτος αἶγε.. B.)

222. Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ γ, νῦν γ' αἷτιος. A. [Ἀριστοφάνης νῦν δ' αἷτιος. V.]

225. οὕτως διὰ τοῦ ν ἀνδύεται αἱ Ἀριστάρχου. A.

229. ὅτε μεθιέντα ἴδῃαι· γράφεται καὶ ὄθι μεθίησι πόνοιο. A.

237. Ζηνόδοτος [καὶ Ἀριστοφάνης V.] συμφερτὸς δὲ βίη. A.

245. περὶ στήθεσσι· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἐπὶ στήθεσσι. A.

246. ὁ Ζηνόδοτος καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ θεράπων ἐὺς γράφουσι δουρὶ κλυτός. A. cf. Duentzer. Zenod. p. 5, 19.

257. Ζηνόδοτος κατεήξαμεν, διὰ τὸ καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν (166) ὃ ξυνέηξε λέγειν. A., nisi leg. ἢ διπλῆ — ἔχεσκον· [ἢ δὲ ἀναφορά, ὅτι Ζηνόδοτος κτέ].

287. οὕτως διὰ τοῦ γέ συνδέσμου αἱ Ἀριστάρχου. A.

289. οὕτως Ἀρίσταρχος οὐκ ἄν διὰ τοῦ α, αἱ δὲ κοινὰ οὗ κεν. A.

315. κατ' ἓνια τῶν ὑπομνημάτων οἷ μιν ἄδην ἐάσουσι, ὃ ἐστὶ κορέσουσιν, καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος (Od. ε 290) ἀλλ' ἔτι μὲν μίν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος διὰ τῶν δύο αα παρέκειτο ἐάαν. μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας' (Il. A 817)· οὕτως Ἀρίσταρχος. A.

318. κείνων· οὕτως πληθυντικῶς αἱ Ἀριστάρχου. A.

Ἀρίσταρχος ἀέπτους, ἄλλοι δὲ ἀάπτους. A.

347. Ζεὺς μὲν ρα· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ Ζεὺς μὲν ἄρα. A.

348. Ἀριστοφάνης οὐ δ' ὄγε. A.

358. τοί· οὕτως Ἀριστοφάνης, ἄλλοι δὲ οί. A.

359. ἐπ' ἀμφοτέροισι· διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ ἐπ' ἀλλήλοισιν. ἐν δὲ δι' ἀμφοτέρων τὸ λεγόμενον, ὅτι ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ζεὺς τὸν πόλεμον τῇ Ἐριδι συνέδησαν, τὸ πέρας τῆς ἔριδος καὶ πάλιν τὸ τοῦ πολέμου λαβόντες καὶ ἐπαλλάξαντας ἐπ' ἀμφοτέροις, ὥσπερ οἱ τὰ ἄμματα ποιοῦντες, τόδε ἐπὶ τόδε. οὕτως Ἀρίσταρχος. A. W. Ribbeck. quaestt. Zenod. q. 28, 4.

363. Καβησόθεν ἔνδον ἔοντα· ἐν τῇ Ἀργολικῇ Ἐκάβης νόθον υἱὸν ἔοντα. καὶ τάχα ἂν εἴη ἀμάρτημα κατ' ἄγνοιαν τῆς Καβήσου. A.

364. μετὰ κλέος· Ἀριστοφάνης κατὰ κλέος. A.

367. ἀπωσέμεν· Ἀρίσταρχος ἀνωσέμεν. A. Cf. V.

383. εἶλκε· Ἀρίσταρχος ἔλκε. A.

384. ἦλθεν ἀμύντωρ· Ἀρίσταρχος ἦλθ' ἐπαμύντωρ. A.

399. αὐτὰρ ὃ γ' ἀσθμαίνων· Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ γ αὐτὰρ ὁ ἀσθμαίνων. A.

407. κανόνεσσ' ἐκ πλήρους αἰ Ἀριστάρχου κανόνεσσι. A.

415. ἴοντα διὰ τοῦ ι αἰ Ἀριστάρχου. A.

423. οὕτως διὰ τοῦ ε αἰ Ἀριστάρχου στενάχοντε, οὐ διὰ τοῦ α στενάχοντα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ (γελοῖον γάρ), ἀλλ' ἐπὶ τῶν βασταζόντων. A.

443. πελέμιξεν· οὕτως διὰ τοῦ ζ Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης. ἄλλοι δὲ πελέμιξεν διὰ τοῦ ξ. A.

446. οὕτως Ἀρίσταρχος (Ζηνόδοτος V.) δὴ τι ἐῖσκομεν, χωρὶς τοῦ σ. A.

447. οὕτω διὰ τοῦ ο Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος διὰ τοῦ α. A.

[449. ἴδης· οὕτω Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ ἴδῃ διὰ τοῦ ι V.] Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ ἴδῃ. A.

450. Vide nos p. 23. Velsen. de Tryphone p. 66.

456. Ἀρίσταρχος ἦ τινα, ἄλλοι δὲ εἶ τινα. A.

465. οὕτως σχεδὸν ἅπασαι ἐπαμύνομεν. A. [τινὲς ἐπαμύναι. V.]

485. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ π ἐπὶ θυμῷ, ἀντὶ τοῦ ἐνὶ θυμῷ. καὶ πᾶσαι οὕτως εἶχον. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα εἰ γὰρ ἐγῶν οὕτω νέος εἶην τῷ δ' ἐπὶ θυμῷ (π 99). Ζηνόδοτος δὲ ὁμηλικίην σὺν τῷ ν ἔγραφεν. Α.

499. ἔξοχον ἄλλων· οὕτως διὰ τοῦ ν ἔξοχον ἄπασαι. Α. [οἱ δὲ ἔξοχοι ἄλλων, οἱ δὲ ἔξοχον ἄλλως. V.]

502. πρῶτος· ἢ Ἀριστοφάνειος πρόσθεν· καὶ μήποτε βέλτιον. πρότερος γὰρ ἂν εἶπεν. Α.

541. οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ι. ἐνιοὶ δὲ Αἰνείας δ' Ἀφαρῆα. Α.

546. ἀπό· Ζηνόδοτος διὰ. Α.

551. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ α παρασταδόν. Α.

584. ὁμαρτήτην· Ἀρίσταρχος ὁμαρτήτην, ὡς τμήτην. Α.

594. οὕτως ἦ ρ' ἔχε μετὰ τοῦ ι αἱ Ἀριστάρχου. ἔστι γὰρ, καθ' ὃ μέρος κατεῖχεν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἦ ρ' ἴδε γυμνωθέντα (II. M 389). τινὲς δὲ ἄνευ τοῦ ι γράφοντες ἐφ' ὅλης τῆς χειρὸς δέχονται τὸ λεγόμενον, τὴν κατέχουσιν τὸ τόξον χειρᾶ. Α.

599. ἐϋστρόφω· Ἀρίσταρχος ἐϋστρεφει, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐϋστρεφῆς. Α.

609. καὶ ἐέλπετο· Ζηνόδοτος μέγα δ' ἤλπετο. Α.

613. ἐφίκοντο· οὕτως Ἀρίσταρχος· ἄλλοι δὲ ἀφίκεσθον. Ἀριστοφάνης δὲ ἀφικέσθην. Α.

617. οὕτως πέσον αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ ο, ὡς ἐκεῖ ἄσ τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον'. (M 159) Α.

627. παρ' αὐτῇ· διχῶς αἱ Ἀριστάρχου, καὶ διὰ τοῦ ε, περ αὐτῇ. Α.

657. Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος ἐν τῷ πρὸς Ζηνόδοτον ἐς δίφρον ἀναθέντες. Α.

692. οὕτω Μέγης ἔξω τοῦ τέ. οὐ γὰρ Φυλειδης. Α.

702. ἴστατ' ἀπ' Αἴαντος· Ζηνόδοτος χάξετ' ἀπ' Αἴαντος. Α.

[705. πολὺς δ' ἀνακηκίει· χωρὶς τοῦ δέ αἱ πᾶσαι. V.] χωρὶς τοῦ ν ἀνεκηκίει καὶ διὰ τοῦ ι. Α.

713. σφι· οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ν, σφι· Ἀριστοφάνης δὲ σὺν τῷ ν. Α.

[730. Ζηνόδοτος δ' ὁ Μαλλώτης προστίθησιν· ἄλλω δ' ὀρχηστύν, ἐτέρω κίθαρην καὶ ἀοιδήν. V.]

[732. τιθεῖ νόον· νόον τίθει, οὕτως Ἀριστοφάνης. V.]

733. πολλοί· Ἀριστοφάνης πολλόν. Α.

785. ἐμμεμαῶτες· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ μεμαῶτες. Α.

797. οὕτως μετὰ τοῦ συνδέσμου θεσπεσίω δ' ὁμάδω. Α.

808. Aristonicus. || Didymus καὶ ὁ Ἀρίσταρχος λέγει περὶ τοῦ στίχου οὕτως, ὅτι ἐν Ζηνοδοτείοις ἐφέρετο. Α.

810. Ἀρίσταρχος αὕτως, ἄλλοι δὲ οὕτως. Α.

824. Ζηνόδοτος βουγῆε διὰ τοῦ η· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α, τάχα ἐπεὶ γαίων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ ποιητὴς λέγει. Α.

Ε.

16. πορφύρη· ἐν τῇ Ζηνοδότου πορφύρῃ διὰ τῆς ει. Α.

17. οὕτως οὐδ' ἄρα τε διὰ τοῦ τέ αὶ Ἀριστάρχου. Α.

36. διχῶς αὶ Ἀριστάρχου μακρόν καὶ πολλόν. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης πολλόν. Α.

37. Ἀρίσταρχος φησὶ Ζηνόδοτον γράφειν ὀψαῖοντες. ὁ δ' ἐπιθέτης Πτολεμαῖος τῷ ρ' οἷ γ' οὐ ψαύοντες. καὶ λόγον φησὶν ἔχειν τὴν γραφήν. Α.

40. οὕτως διὰ τοῦ τ αὶ Ἀριστάρχου πτῆξεν, εἰς πτοίαν ἤγαγεν. οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης. ὁ δὲ Σιδώνιος πῆξε, ἐν οἷω τρόπῳ καὶ ἐν τῷ βίῳ φησὶν πεπηγέσθαι τινὰ τῷ φόβῳ· παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ ἐγγράπτο ἐταίρων ἀντὶ τοῦ Ἀχαιῶν. Α.

44. δεῖδω· ἐν τῇ Ἀριστοφάνους δεῖδία. Α.

45. ῶς· Ἀριστοφάνης ὅς διὰ τοῦ ο γράφει. Α.

58. γνοιῆς Ἀριστοφάνης χωρὶς τοῦ σ γνοιῆ. Α.

67. διήλλαττον αὶ Ἀριστάρχου, οἷς ἔπι καὶ ἦ ἔπι. οἷς ἔπι, τῇ τάφῳ καὶ τῷ τείχει. Α.

72. οὕτως αὶ Ἀριστάρχου ὅτε διὰ τοῦ ε. καὶ ἔστιν ἀκόλουθον τῷ ἥδεα γὰρ ὅτε πρόφρων· τὸ οἶδα δὲ νῦν ὅτε. Α.

89. αἱ Ζηνοδότου ἐκπέρσειν, οὐ καλλείψειν. καὶ παρίστησιν ἦθος. Α.

95. — καὶ Ἀριστοφάνης δὲ προηθέτει. Α. Cf. Duentzer. Zenodot. p. 5, 19.

114. — Ζηνόδοτος δὲ ἠθέτει, παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ οὐκ ἦν. τὸ δὲ κάλυψεν Ἰωνικῶς. Α. (Leg. Ἰακῶς more schol. solito.) Cf. Duentz. Zenod. p. 5.

[118. ἐμείο· οὕτω Ζηνόδοτος. τινὲς δὲ ἐμοῖο, ἴν' ἦ κτητική. V.]

118. ἐμοῖο· οὕτως Ἀρίσταρχος Ζηνόδοτος δὲ ἐμείο· οὐκ ὀρθῶς. Α.

125. αἱ Ἀριστάρχου εἰ ἔτεόν περ, ἴν' ἦ ταῦτα δὲ ὑμᾶς εἰκὸς εἰδέναι ἀκηκοότας, εἰ ἀληθῆ λέγω. αἱ δὲ δημῶδεις ὡς ἔτεόν περ. Α.

148. ἡ Ἀριστοφάνους διὰ τοῦ δέ· ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι. Α.

157. Ἀρίσταρχος πολυπίδακος, ἄλλοι δὲ πολυπιδάκου. Α. (Quod τελέως ἄγροικον videtur alteri schol. Α.)

162. Aristonicus. || Didymus ἀγνοεῖν δὲ τὴν διαφορὰν αὐτόν φησιν Ἀρίσταρχος. Α.

177. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης καλοῦς καὶ μεγάλους. Α.

181. Ἀρίσταρχος ζώνη καὶ ἀραρυίη· ἄλλοι δὲ ζώνην καὶ ἀραρυῖαν. Α.

[202. οἷ με σφοῖσι· σὺν τῇ ἐν αἱ Ἀριστάρχου. V.]

[203. διὰ τοῦ α' Ρείας αἱ Ἀριστάρχου. οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης. Α.

208. κείνων· σὺν τῷ ν Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ ὀμηρικώτερόν φησιν εἶναι, εἰ κείνους παραπέισασα τὴν ψυχὴν. ἐγχωρεῖν δὲ καὶ μετὰ τοῦ ν, εἰ κείνων τὸ κῆρ πέισασα. οὐ δεῖ δὲ ξενίζεσθαι ἐπὶ ταῖς τῶν πτώσεων ἐναλλαγαῖς. Α.

213. — προηθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Α.

216. ἐν δ' ὀαριστύς· ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων ἡ δ' ὀαριστύς. Α.

223. Ἀριστάρχος μέσφω, ἄλλοι δὲ ἐῶ. Α.

[ἐῶ· οὕτως Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ μέσφω. V.]

229. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἐς πόντον ἐβή-
σετο. καὶ μήποτε ἄμεινον. A.

235. Ἀρίσταρχος χάριν εἶδέω· αἱ δὲ δημῶδεις εἶδέω
χάριν. A.

236. οὕτως· ὑπ' ὄφρυσιν ἢ Ἀριστάρχου καὶ Ἀριστο-
φάνους, ἵνα ἦ τὰ ὑπὸ τοῖς ὄφρυσιν. Ζηνόδοτος ἐπ' ὄφρυσιν.
A. Deinde Nicanor.

249. οὕτως κατ' εὐθεΐαν, ἄλλοτε ἢ (καὶ) Ἀρίσταρχος [καὶ
Ἡρωδιανός.] A. Inclusi quae partim aliena sunt, ut K 546.

255. ἔνιοι διὰ τῶν δύο οὐ γράφουσι Κόον· καὶ Καλ-
λίστρατος [Καλλίμαχος V.] ἐν τοῖς διορθωτικοῖς. AV.

259. οὕτως ἐν πάσαις δμῆτειρα. Ἀριστοφάνης καὶ
Ζηνόδοτος μῆτειρα. A.

285. ὑπεσεΐετο· Ἀρίσταρχος ὑπό, εἶτα σεΐετο, Ἰα-
κῶς. οὕτως καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης. A.

295. πρῶτόν περ· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ πρῶ-
τιστον. A.

299. τῶν κ' ἐπιβαίης· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης
ἔξω τοῦ κ' συνδέσμου τῶν ἐπιβαίης. A.

304—6. — ἦθετοῦντο παρὰ Ζηνοδότῳ. A. Duentzer.
Zenod. p. 5.

310. μετέπειτα· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης μετό-
πισθε. A.

316. περιπροχυθεῖς· περισσῶς χυθεῖς. ὁ δὲ Ἰξίων
γράφει περιπλεχθεῖς. A.

317—27. καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. A.

322. Ἀρίσταρχος Μίνων [Ἀττικῶς V.] σὺν τῷ ν, Ζη-
νόδοτος χωρὶς τοῦ ν. A.

340. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἐπεὶ νύ τοι εὐα-
δεν εὐνήν. A.

349. οὕτως Ἀρίσταρχος ἔεργε τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν.
ἐν δὲ τισιν ἄειρε καὶ ἔεργε διὰ τοῦ π. ἐν δὲ τῇ Χίᾳ
ἵκανε. Ζηνόδοτος· ἵν' ἀπὸ χθονὸς ἀγκαζέσθην. A.

351. ἀπέπιπτον· Ζηνόδοτος ἐπέπιπτον. A.

376. ἔχη· Ἀρίσταρχος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἔχει. A.
ibid. — Ζηνόδοτος δὲ προηθέτει. A.

382. ... ἔνια δὲ τῶν ὑπομνημάτων δῶκεν ἀντὶ τοῦ
δόσκεν. καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον. A. (L.)

[389. οὕτως διὰ τοῦ α γραπτεῖον· τάνυσσαν. A. Friedlaend. p. 236 rectius Aristonico tribuisse videtur.]

397. ᾠρετο· ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων ᾠρορε καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ ᾠρορ' ἐπαΐξας (Π. Β 146). A.

398. τόσσον γε· οὕτως διὰ τοῦ ν, τόσσον γε Ἀρίσταρχος Ζηνόδοτος τόσσος γε. A.

400. ὄσση· ἔξω τοῦ τ αὶ Ἀριστάρχου. οὕτως καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης. ἄλλοι τόσση. AB.

412. βεβλήκει· οὕτως ἔξω τοῦ ν βεβλήκει, καὶ ἄνευ τοῦ ε. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης σὺν τῷ ν, βεβλήκειν. A.

416. Ἀριστοφάνης δὲ τὸν δ' οὕτιν' ἔχει θράσος ὅστις ἴδεται. A.

418. ᾠκα· Ἀρίσταρχος ᾠκύ. A.

ἄλλως. ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἡ Χία ᾠκα. A.

427. Ζηνόδοτος διὰ τοῦ τ τῶν τ' ἄλλων. διήλλαττον δὲ αὶ Ἀριστάρχου, ἀκηδέσα^ν καὶ ἀκηδέσατο, ἀκηδέστας ἔσχον. A.

437. διὰ τοῦ ε αὶ Ἀριστάρχου καὶ αὶ πλείους, ἀπέμεσσειν. Ζηνοδότειος δὲ ἔστιν ἡ διὰ τοῦ α ἀπέμασσειν.

438. τῶ δέ οἱ ὄσσε· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ καὶ δέ οἱ ὄσσε. A.

[445. Ζηνόδοτος παρ' ὄχθης V.]

456. οὕτως κόμισε χωρὶς τοῦ ν. A.

[464. Ἀρχέλοχος· Ἀρίσταρχος ἀναλογώτερον τοῦ Ἀρχιλόχου, ὡς Φερένικος, Μενέλαος. V.]

469. ἀμύμονι Πουλυδάμαντι· Ζηνόδοτος ἀμύμονα Πουλυδάμαντα. A.

474. αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐώκει· Ἀριστοφάνης αὐτῷ γὰρ ῥα φυὴν ἄγχιστα ἔοικεν. A.

485. Aristonicus || Ζηνόδοτος δὲ ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς, ὡς ἐκεῖ 'ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς.' A.

499. ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών· ὁ μὲν Ζηνόδοτος καὶ τὸν δέ καὶ τὸν φῆ ἐγκλίνει, ἵνα τὸ φῆ ταύτῃ ὑπάρχη τῷ ὡς καὶ τὸ μεταλαμβανόμενον τοιοῦτον ἦ, ὁ δὲ ὡς κώδειαν ἀνασχών πέφραδέ τε Τρώεσσιν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐκδεξάμενος τὸ ἔφη ῥῆμα ὁμοίως τῷ ἔβη δοκεῖ ἀθετεῖν τὸν

δεύτερον στίχον, ὅπερ οὐκ ἀναγκαῖον. ποιητικὸν γὰρ ἔθος τὸ πολλάκις καὶ τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεσθαι. πρὸς δὲ τὸν Ζηνόδοτον ὑγιᾶς ἀποφαίνεται ἐκεῖνο, ὅτι ὁ ποιητὴς οὐδέποτε οἶδε τὸ φή ἀντὶ τοῦ ὄς, οἱ δὲ μετ' αὐτόν, ὡσπερ Ἀντίμαχος καὶ οἱ περὶ Καλλίμαχον. Α.

505. σὺν νηυσί· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἐν νηυσί. Α.

Ο.

10. Ἀριστοφάνης κῆρ ἀπινύσκων διὰ τοῦ κ· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα διὰ τῶν δύο σσ ἑδοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν (ε 342). Α.

17. οὕτως διὰ τοῦ η ἐπαύρηαι. Α.

21. Ζηνόδοτος οὐδὲ ὄλως τὴν κόλασιν τῆς Ἥρας γράφει. Α.

24. Ἀριστοφάνης θυμόν, ἄλλοι δὲ θυμός. Α.

31. ἀπολλήξῃς· διὰ τοῦ ἑτέρου λ αἰ Ἀριστάρχου. Α.

[32. ἴδη χωρὶς τοῦ σ. V.]

33. οὔτε παρὰ Ζηνοδότῳ οὔτε παρ' Ἀριστοφάνει ἦν. καὶ μήποτε περιττός ἐστιν. Α.

44. τειρομένους· ἐν τῇ Ἀριστοφάνους καὶ Μασσαλιωτικῇ καὶ Ἀργολικῇ οὕτως ἐφέρετο κτεινομένους. καὶ ἐστὶν ἐμφατικώτερον τοῦ τειρομένουσ. || ΑΒ. — οὕτως Ἡρακλέων.

49. Ἀριστοφάνης μετὰ τοῦ σ βοῶπις· καὶ ἐστὶν εὐφραδέστερον. Α.

50. ἀθανάτοισι καθίζοις· ἐν ταῖς εἰκαιόταις ἀθανάτοισι θεοῖσι. Α.

53. οὕτως διὰ τοῦ γέ ἑτέον γε καὶ Ἀριστοφάνης. Α.

56—77. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθέτηντο. Α.

64. οὕτως ἀνστήσει ὃν αἰ Ἀριστάρχου, τινὲς δὲ ἀνστήσειεν διὰ τοῦ ε. Ζηνόδοτος δὲ ἀπὸ τοῦ Πηλείδω Ἀχιλλῆος' ἕως τοῦ ἑλισσομένη τιμῆσαι' οὐδ' ὄλως ἔγραφεν. Α.

71. Ἀρίσταρχος δὲ Ἴλιον ἐκπέρσωσιν. Α. Cf. BL., ubi pro Aristarcho τινὲς δὲ — γρ.

72. οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ παύω. Α.

De 79 V. cf. Lehrs. ap. Friedl. Aristonic. p. 241.

82. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐνθ' εἶην μετὰ τοῦ ν, καὶ διὰ τῶν δύο η μενοινῆησί τε. Α.
86. Quaere p. 115.
94. ἐκείνου· Ἀρίσταρχος κείνου Ἰακῶς. Α.
104. κατ' ἓνια τῶν ὑπομνημάτων ἀφροσέοντα. Α.
114. οὕτως καὶ ἡ Ἀριστάρχου καὶ πᾶσαι ἔπος ηῦδα, οὐ προσηῦδα. Α.
123. διὰ τοῦ ἑτέρου δ αἰ Ἀριστάρχου. Α. (περιδ-
δείσασα.)
134. ἡ Ἀριστοφάνειος κακὸν μέγα πᾶσι, Ζηνόδο-
τος δὲ θεοῖς μέγα πῆμα. Α.
139. τοῦ γε· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης τοῦ δέ. Α.
147. 8. καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. Α.
- [162. Ἀμμώνιος εἰ δέ μου. V.]
179. πολεμίζων· Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ζ. Α. [? V.]
187. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τῶν δύο κ. Α.
197. Ἀρίσταρχος βέλτερον, οἱ δὲ εἰκαιότεροι γρά-
φουσι κέρδιον, Ἀριστοφάνης κάλλιον. Α.
207. εἰδῆ· Ζηνόδοτος διὰ τοῦ π εἶπη. Α.
211. Ἀρίσταρχος μὲν γε, ἄλλοι δὲ μὲν κε. Α.
- 231—235. — καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθετοῦντο. Α.
232. ὄφρ' ἄν· Ἀρίσταρχος τόφρ' ἄν μετὰ τοῦ τ. Α.
240. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε ἔσαγείρετο, πα-
ρατατικῶς. ἄλλοι δὲ ἔσαγείρατο διὰ τοῦ α. Α.
252. ὄψεσθαι· Ἀρίσταρχος ἴξεσθαι. καὶ οὐκ ἔστιν
ἄχαρις ἢ γραφή. Α.
272. ἔσσεύοντο· Ἀρίσταρχος ἔσσεύαντο διὰ τοῦ
α, καὶ ἅπασαι. Α.
- [277. Ζηνόδοτος γράφει τείως V. ?]
301. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης Αἴαντε δυϊκῶς. Α.
307. (βιβάς· Ἀρίσταρχος βιβῶν. Α. Quae ex Ari-
stonico breviata Duentzero Zenod. p. 4, 17 videntur.) ἄλλως·
βιβῶν πᾶσαι εἶχον, Ζηνόδοτος βοῶν. ἐπεὶ καὶ ἐξῆς φησιν
'ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα' (321). Α.
395. ἐν τισιν ἀκέσματ'· οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος. Α.
398. οὕτως Ἀρίσταρχος ἔπος ηῦδα. Α.
417. Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ γράφει νῆα, προεῖπε
γὰρ 'τῷ δὲ περὶ μιᾶς νηὸς ἔχον πόνον'. Α.

450. διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ ἰεμένω καὶ ἰεμένων. A.

[451. ὀπισθε· Ἀριστοφάνης πρόσθε γράφει. καὶ ἔστι μᾶλλον εὐλογος ἢ γραφή. V.]

459. Ζηνόδοτος μάχης, ἄλλοι δὲ μάχην· καὶ Ἀριστοφάνης δὲ μάχην. A.

470. ἀμφοτέρα γράφεσθαι φησιν ὁ Ἀρίσταρχος, πρῶην καὶ πρῶτον, ταῦτόν δὲ ἐξ ἑκατέρου σημαίνεσθαι. εὐρομεν δὲ καὶ εὐστροφον γεγραμμένον, καὶ ἔχει τινὰ ἐπίτασιν. A.

531. ἦ γαγεν ἐξ Ἐφύρης· ἐν ἄλλῳ ἠγάγετ' ἐξ Ἐφύρης. Fortasse Didymeum est; sequitur enim Aristonicus. Ἐν ἄλλῳ in scholiis Didymeis legitur Z 248 @ 103. 137 T 62 Φ 535. 586 (Σ 265).

563. χωρὶς τοῦ συνδέσμου ἔγραφεν Ἀρίσταρχος αἰδομένων ἀνδρῶν, πάντως ἵνα ἀσύνδετος γενόμενος ὁ λόγος πλέον τε διαστῆ· καὶ μᾶλλον ἐμφήνη. ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ δ αἰδομένων δ' ἀνδρῶν. A.

601. Ἀριστοφάνης (sic) μέλλε Ἰακῶς. A. Nonne Ἀρίσταρχος? Non offendit Nauck. Ar. Byz. p. 42.

[610—15. — οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ ἦσαν οἱ πέντε. V.]

621. αὐτήν· οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ν, τὴν πέτραν. A. Cf. BL.

? 626. — ἐνιοὶ δὲ ἀγνοοῦντες ποιοῦσι δεινὸς ἀήτης· ἀλλ' οὐ δεῖ γράφειν οὕτως. A. Friedlaenderus Aristonico tribuit p. 254; mihi Didymeum videtur propter νν. ἐνιοὶ δὲ ποιοῦσι (μεταποιοῦσι?); cf. A 423.

645. κατ' ἐνια τῶν ἀντιγράφων χωρὶς τοῦ π ἄλτο. διχῶς δὲ τὸ στρεφθεῖς, διὰ τοῦ α καὶ διὰ τοῦ ε. A.

694. ἀτσων· γρ. ἀτξας· Ἀρίσταρχος ἀντίος διὰ τοῦ σ. A.

ᾠρσεν· Ἀρίσταρχος ᾠσεν, χωρὶς τοῦ ρ. A.

712. Inde ab ὁ δὲ Διονύσιος haud scio an verba Didymi sint. Non accedit L. Friedlaender. p. 255.

714. πέσον· οὕτως διὰ τοῦ ο πέσον. A.

737. οὐ μέν τις· Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ οὐ μέν τι. A.

741. οὕτως Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ι μειλιχίη. A.

Π.

[5. Ἀρίσταρχος γράφει θάμβησεν· οὐ γὰρ ἂν ἐπληξεν ἐν τῷ πυνθάνεσθαι, εἶπερ ᾧκτειρεν. V.]

16. διὰ τοῦ η τεθνηώτων αἰ Ἀριστάρχου. A.

[21. Πηλέως ὑιέ· οὕτω Πτολεμαῖος. οἱ δὲ ὑπομνηματισάμενοι Ἰακῶς. V.]

25. Ἀριστοφάνης ἔξω τοῦ ἄρθρου μὲν Τυδείδης. A.

31. Excidit Didymi adnotatio de voce αἰναρέτη, servata tamen in A Aristonici (p. 256 ed. Fr.) animadversione, quam si cum schol. BL comparaveris, non negabis, opinor, in BL Didymum expressum esse, σύνθετόν ἐστι παρὰ θηλυκόν, ὡς τὸ ὑπαγόρη μισογύνη, ὅπερ ἀγνοοῦντες γράφουσιν αἰναρέτης, ἔν' ἧ ὁ χόλος, ὁ πολέμιος καὶ ἐχθρὸς τῆς ἀρετῆς. ἡ δὲ δίχα τοῦ σ ἀνάγνωσις Ἀριστάρχειός ἐστι. Leg. γράφουσιν αἶν' ἀρετῆς.

[35. ὅτι τοι· Ἀρίσταρχος δὲ γράφει ὅτι τοι. V.]

[50. ἦν τινα· Ἀρίσταρχος εἶ τινα, ἔν' ἧ ἡθικώτερον· εἰ καὶ οἶδα, φησί, τινὰ μαντείαν, ἀλλ' οὐ φροντίζω αὐτῆς. μέμνηται δὲ τῆς μαντείας ἐν ταῖς λιταῖς. BL.]

[53. δῆ· Ἀρίσταρχος τίς. V.]

[59. μετανάστην· ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ τῇ Ριανουῦ μεταναστεῖν, καὶ ἀκούουσι τὴν Βρισηίδα... V. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος γράφει μεταναστήν, καὶ πρὸς τὴν Βρισηίδα ἀκούει. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς κτλ. BL. Cf. Aristonicum in A. Omnia in his turbata sunt.]

71. οὕτως ἐνάυλους διὰ τοῦ ν. A.

76. ὀπός· ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων ἔπος. A.

106. γράφεσθαι φησιν ὁ Ἀρίσταρχος καὶ τύπτετο δ' αἰεὶ καπφάλαρ' εὐποίητα διὰ τοῦ π, οὐκ εὐ. βούλεται γὰρ λέγειν καὶ τὰ φάλαρα καναχὴν εἶχεν. A.

120. οὕτως Ἀρίσταρχος κείρε, χωρὶς τοῦ ι Ἰακῶς. ἔστι γὰρ ἔκειρε, εἰς ἄπορον καθίστη τὰ τῆς μάχης, ὡς μηδὲν ἔχειν μῆσασθαι. A.

127. ἰωήν — ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ ἐρωήν. A.

140. Ζηνόδοτος τοῦτον ἀθειήσας τοὺς ἐξῆς τέσσαρας οὐκ ἔγραφεν. A.

143. διχῶς, καὶ τάμε καὶ πόρε. A.

156. πάντας· Ζηνόδοτος πάντη. A.

161. Ζηνόδοτος δὲ λάψαντες, ἐμπλησθεῖσιν αὐτοὺς εἰκάζων, οὐ καλῶς ... ABL.

175. ὄν· χωρὶς τοῦ τ ὄν τέκεν Ἀρίσταρχος, οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης. A.

188. ἐξάγαγεν φώωςδε· οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης, φώωςδε. Ζηνόδοτος δὲ προφώωςδε. A.

207. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς θαμὰ βάζετε. A.

223. ἄγεσθαι· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἰόντι. A.

227. ὅτι· οὕτως Ἀρίσταρχος ὅτι· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ε ὅτε. A. Cf. BL.

228. οὕτως Ἀρίσταρχος τό ρα διὰ τοῦ ἐνὸς ρ. A.

[234. δυσχειμέρου· οἱ περὶ Ζηνόδοτον πολυπίδακος κτέ. V. ?]

[237. Ζηνόδοτος οὐδὲ γράφει, Ἀριστοφάνης ἀθετεῖ. V.]

252. διχῶς γράφεται, καὶ σόον καὶ σάον. A.

254. οὕτως ἀπέθηκε διὰ τοῦ α. A.

261. — ἠθέτει καὶ Ἀριστοφάνης. A.

Ἀρίσταρχος ἔχοντας διὰ τοῦ α, καὶ ἄπασαι. A.

[272. — Σέλευκος δὲ ἀθετεῖ. V.]

281. Cf. V.

290. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς ἀμφὶ φόβηθεν. A.

[313. Ἀριστοφάνης ὑφορηθέντα ἀντὶ τοῦ ὑποχωρήσαντα· καὶ οὐκ ἄχαρις ἢ γραφή. BL.] Brevis censura Didymum sapit, cf. O 252.

353. οὕτως αἶ τε θηλυκῶς, αἶ ὄιες. A.

[365. ὅτε τε Ζεὺς· ὅταν ἐκ τῆς αἰθέρος ὁ Ζεὺς ἐκτείνῃ λαίλαπα. ἐν δὲ τοῖς ὑπομνήμασι κατὰ δοτικὴν ἦν· λαίλαπι, ἔν' ἣ ὅταν ὁ Ζεὺς ἐν λαίλαπι παρατείνῃ τὰ νέφη. LV.]

379. ἀνεκνυβαλίαζον· οὕτως Ἀρίσταρχος ἀνακνυβαλίαζον διὰ τοῦ α. οὐ γὰρ ἐκάστοτε τὰ σύνθετα μεταβάλλει παρὰ τοῖς Ἰωσιν. ἄλλοι δὲ ἀνεκνυβαλίαζον. A.

406. ἔλκε χωρὶς τοῦ ι Ἀρίσταρχος καὶ ἐξῆς (409) ὡς ἔλκ' ἐκ δίφροιο. A.

430. κεκλήγοντες . . ἐν τῇ ἐτέρῳ τῶν Ἀριστάρχου. A. Cf. V.

445. οὕτως ζῶν αἱ Ἀριστάρχου, ἀπ' εὐθείας τῆς ζῶς, τὸν ζῶν ἢ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἔα' (Π. E 887). A.

450. Ἀρίσταρχος φίλος ἐστί, ἄλλοι δὲ φίλον ἐστί. A.

467. δοκεῖ διὰ τούτων συγγεῖσθαι ἢ διαφορὰ τοῦ βαλεῖν καὶ οὐτάσαι· βέβληται γὰρ ὁ Πήδασος. καὶ μήποτε γραφή τις ἐφέρετο, δι' ἧς τὸ τῆς λέξεως σύννηθες ἐφύλασσαν Ὅμηρος· οὐ γὰρ ἂν αὐτὸ ἀπαραμύθητον ὁ Ἀρίσταρχος ἀφῆκεν. ἐν τοίνυν τῇ Φιλήμονος οὕτως ἐφέρετο ὁ δὲ Πήδασον ἤλασεν ἱππον'. ἐστί γὰρ ὅτε ἐπὶ τῆς πληγῆς τὸ ἤλασεν κείται, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀρήτου (Π. P 517) 'καὶ βάλεν Ἀρήτιοι' εἶτα 'νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.' διὰ μέντοι τοῦ ν γραπτέον τὸ δεύτερον ὀρμηθεῖς. A. Hariolatur V.

488. διὰ τοῦ ν, ἐν εἰλιπόδεσσι, αἱ Ἀριστάρχου. A. [γράφεται ἐπ' εἰλιπόδεσσι· αἱ δὲ πλείους διὰ τοῦ ν. V.]

504. οὕτως Ἀρίσταρχος ἔλκε χωρὶς τοῦ ι, καὶ ἔχοντο οὕτως διὰ τοῦ χ. A.

507. διὰ τοῦ ε λίπεν, ἐπειδὴ τὰ ἄρματα τῶν ἀνάκτων ἐλείφθησαν, ἠρημώθησαν. Ζηνόδοτος δὲ διὰ τοῦ ο λίπον. A. [L.]

515. Ἀρίσταρχος τὸ πλήρες ἀκούει πάντοσε. Ζηνόδοτος πάντες ἀκούειν διὰ τοῦ ε· (πάντοσε ὡς πάντοθεν· κτέ Herodiani esse videntur coll. L.) A.

522. Ἀρίσταρχος οὐδ' οὐ παιδός. A.

526. οὕτως διὰ τοῦ η αἱ Ἀριστάρχου κατατεθνηῶτι. A.

559. ἀλλ' εἴ μιν· ἐν τῇ Ριανοῦ ἀλλ' εὔ μιν. A.

[613. ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου οὐκ ἐφέρετο καθάπαξ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἄλογος (? ὀβελός) αὐτῷ παρέκειτο. V.]

633. οὕτως ὀρώρει Ἀρίσταρχος, ἐν τισιν ὀρωρεν. A.

634. ἀκουή· Ἀριστοφάνης ἀϋτή. AV.

636. ἄμεινον εἶχεν, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, εἰ ἐγγράπτο βοῶν εὐπορητάων, ἔξω τοῦ τέ συνδέσμου, ἴν' ἢ ῥινὸς βοῶν. A. [ἐν δὲ τισιν εὔρομεν ῥινῶν τε βοῶν τε κατὰ τὸ πληθυντικόν. A.]

638. Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικὴν, Σαρπηδόνη δίω. A.

648. ἐκ πλήρους καὶ κείνον αἱ Ἀριστάρχου. A.

668. οὕτως Ἀρίσταρχος Σαρπηδόνη κατὰ δοτικὴν. Σαρπηδόνη κάθηρον τὸ αἶμα. μήποτε δὲ Ζηνόδοτος ὀρθῶς

ἠθέτηκε τούτους. παράλογον γὰρ τὸν ἀπενθῆ τοιαῦτα δια-
κονεῖσθαι. A.

707. οὐ νύ τοι· Ἀρίσταρχος οὐ νύ πω. A.

774. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α ἀστυφέλιξεν. A.

775. Ἀρίσταρχος ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι, σὺν τῶ ν. A.

810. πότε· διὰ τοῦ τ αἰ Ἀριστάρχου τότε, ὡς τῶν
τότε μελετώντων τὴν τοιαύτην ἄσκησιν, ὥστε τὸν ἀντελαύ-
νοντα ἀνατρέψαι ἀπὸ τοῦ ὀρήματος. A.

842. οὕτως διὰ τοῦ ε, σε προσέφη. A.

854. ἐκ πλήρους τὸ δαμέντα Ἀρίσταρχος. A.

858. διὰ τοῦ η τὸ τεθνηῶτα Ἀρίσταρχος. A.

P.

20. πορδάλιος· διὰ τοῦ α αἰ Ἀριστάρχου. A.

27. οὐδέ ἐ· διὰ τοῦ τέ οὐδέ τε Ἀρίσταρχος. A.

[34. ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων ἢ τάχα τίσεις. V.]

Cf. E 857 H 95 Θ 81 I 700 K 46 N 115 Ξ 216. 397
Π 76.

41. κατ' ἓνα δὲ τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ π ἐπὶ
δηρὸν, ὁμοίως τῶ 'ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰών' (I 415). A.

42. Ἀρίσταρχος ἀμφοτέρα διὰ τοῦ δ, ἢ δ' ἀκῆς ἢ δὲ
φόβοιο. A.

44. χαλκός· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἴν' ἢ ἐπιδορατὶς· ἄλ-
λοι δὲ χαλκόν. AV.

54. Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ο ἀναβέβροχεν, ὡς ἐκεῖ
'ἀλλ' ὄτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης' (Odysse. μ 240). A.

95. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η περιστήωσι. A.

103. ἴοντες Ζηνόδοτος ἴοντε δυϊκῶς. A.

134—136. παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ ἐν τῇ Χία οὐκ ἦσαν
οἱ γ στίχοι. ἴσως φασὶν ἔνιοι, ὅτι οἱ ἄρσενες λέοντες οὐ
σκυμναγωγοῦσιν, ἀλλὰ θήλειαι μόναι. κατὰ δὲ τὸ ἀρσενι-
κὸν καὶ ἐπὶ τῆς θηλείας τέτανται ὁ λέων καὶ ἔστιν ἐπίκοι-
νον. ἔστι γάρ τινα ὀνόματα ἀρσενικά, ἃ καὶ ἐπὶ θηλυκῶν
τάσσεται, καὶ θηλυκά, ἃ καὶ ἐπ' ἀρσενικῶν, οἷον ἰέραξ μὲν
καὶ ἐπ' ἄρσενος καὶ θηλείας τάσσεται, πάρδαλις δὲ θηλυ-
κὸν ὄνομα καὶ ἐπ' ἀρσενικοῦ τίθεται. οὐκοῦν κατὰ μὲν τὴν
ἡμετέραν συνήθειαν λέων μὲν λέγεται ὁ ἄρσην, λέαινα δὲ
ἢ θήλεια· κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρον μήπω (?) τὴν λέαιναν εἰ-

θισται, ἀλλὰ τὸ ἀρσενικὸν μόνον, διὸ εἶπεν ἀρσενικῶ ἄρ-
θρω χρώμενος ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι', οὐχὶ ἧ ῥά τε
νήπι' ἀγούση'. ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἐκ τούτου πλανηθεὶς
ῶήθη καὶ τὸν ἄρσενα σκυμναγωγεῖν. || τὸ μέγεθος δὲ Αἴαντος
ὑποφαίνει ἢ παραβολή. A. Receptit Friedlaend. p. 275 in-
ter Aristonicea, quamvis Didymi esse viderentur.

139. ἐστήκει· ἔξω τοῦ ι. A.

144. σαώσεις· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ σαώσης
διὰ τοῦ η. A.

149. διὰ τοῦ ν μεθ' ὀμίλου. παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ
μεθ' ὀμίλου. καὶ λόγον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἔξω ὀμίλου. A.

161. οὕτως διὰ τοῦ η τεθνηώς. A.

171. ᾧ πόποι· παρὰ Ζηνοδότῳ ᾧ πέπον, οὐ κακῶς. A.

173. παρὰ Ζηνοδότῳ νῦν δέ σε ἔξω τοῦ ν. A.

178. παρὰ Ἀριστοφάνει τότε δ' αὐτός. A.

202. — αἱ δὲ Ἀριστάρχου ὅς δὴ τοι σχεδὸν εἶσι. A.

214. οὕτως Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικὴν, ἄλλοι δὲ με-
γαθύμου Πηλείωνος. [Ζηνόδοτος Πηληϊάδεω Ἀχι-
λῆος. V.] A.

215. Ζηνόδοτος ὄτρυνεν. A.

229. τεθνεῖῶτα· διὰ τοῦ η Ἀρίσταρχος. A.

213. (τῶν· Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικὴν τῶ.) οὕτως τῶ
Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικὴν, τῶ ἐρυσσαμένῳ. A.

234. ἔλπεται· οὕτως Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ε· γράφε-
ται καὶ διὰ τοῦ η. A. Cf. V.

264. ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη βεβρύχη. A.

268. φραχθέντες· Ζηνόδοτος ἀρθέντες. A. Cf. V.

270. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε ἔχθαιρε. Abhinc lacuna
in cod. A.

[292. Ἀρίσταρχος ἰεμένωνν διὰ τοῦ ν πληθυντικῶς. V.]

[368. Ζηνόδοτος ἐπὶ τόσσον, Ἀριστοφάνης μάχη
ἐνι. V.]

[392. κυκλός· Ζηνόδοτος κύκλω, Ἀρίσταρχος κύ-
κλος, ὡς ἑπληθὺς ἀπονέοντο· καὶ ἐπὶ Μενελάου ὁμοίως ἐν
τῇ Δ (212) — V.]

[456. μένος ἧῦ· οὕτως Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ μέ-
νος πολυθαρσές ἐνῆκε καὶ προστίθησιν αὐτὸς δ' Οὐ-
λυμπόιδε μετ' ἀθανάτοισι βεβήκει. V.]

[τὸ ἦρει ἄνευ τοῦ ι πᾶσαι εἶχον. V.]

607. οὕτως Ἀρίσταρχος τοὶ δ' ἐβόησαν. Vide p. 112.

631. ἐφείη· διχῶς, καὶ ἐφείη. A.

637. οἷ που δεῦρ'· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ οἷ που νῦν. A. [κακῶς. V.]

681. οὕτως Ἀρίσταρχος ἰδοίτο, τὰ ὅσσε δηλονότι. Cf. BV.

721. μένοντες· Ἀριστοφάνης δυϊκῶς μένοντε. A.

[751. οὐδέ τέ μιν. Ἀριστοφάνης οὐδέ τί μιν. V.]

Σ.

10. 11. ἐν τῇ Ῥιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους οὐκ ἦσαν οἱ β, ἴσως ἐπεὶ οὐκ ἦν Μυρμιδῶν ὁ Πάτροκλος· Λοκρὸς γὰρ ἦν ἐξ Ὀποῦντος. δεῖν δὲ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος οὕτως αὐτὸν παραδέχεσθαι, τὸν μετὰ τὸν ἄριστον τῶν Μυρμιδόνων. καὶ κατὰ τινὰς δὲ τῶν μεθ' Ὀμηρον Ἄκτωρ ὁ πατήρ τοῦ Μενoitίου λέγεται λαβεῖν Αἴγιναν, ἐκ ταύτης δὲ γενέσθαι Μενoitιον καὶ οἰκῆσαι ἐν Ὀποῦντι. οὕτως οὖν γίνεται τὸ ἀνέκαθεν Μυρμιδῶν ὁ Πάτροκλος. δύναται δὲ καὶ ἐτέρως Μυρμιδῶν ὁ Πάτροκλος λέγεσθαι διὰ τὸ μετὰ τὸν Ἀχιλλεῖα ἠγγῆσασθαι τῶν Μυρμιδόνων. πῶς δέ, φασί, τοῦτο πεπυσμένος παρὰ τῆς μητρὸς ἐπεμπε τὸν Πάτροκλον εἰς τὸν πόλεμον; ὅτι κτλ. A.

14. ἄψ ἐπὶ νῆας ἴμεν· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. ἐν ἐνίαις δὲ φάυλως νῆας ἔπ' ἄψ ἰέναι. A. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης ἄψ ἐπὶ νῆας ἴμεν. AV.

34. ἀποτμήξειε· οὕτως Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος ἀπαμήσειε. A. (V. ἀποτμήσειε Aristarcho vindicat.)

39. ὁ τῶν Νηρηίδων χορὸς προηθέτηται καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ ὡς Ἡσιόδειον ἔχων χαρακτῆρα. Ὅμηρος γὰρ κατὰ τὸ κοινὸν Μούσας λέγει καὶ Εἰλειθυίας, ἀλλ' οὐκ ὀνόματα. γελοῖόν τε ἐξ ὀνόματος προθέμενον εἰπεῖν πάσας, ὥσπερ ἀποκαμόντα εἰπεῖν (ἐπαγαγεῖν Lehrs. ap. Friedl. p. 281. 2) 'ἄλλαι δ' αἱ κατὰ βένθος ἀλὸς Νηρηίδες ἦσαν'. ὁ δὲ Καλλίστρατος οὐδὲ ἐν τῇ Ἀργολικῇ φησὶν αὐτοὺς φέρεσθαι. A. Friedlaend. l. l. huius scholii partem priorem Aristonico, posteriorem Didymo vindicat.

40. Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ θ Ἄλεια, παρὰ τὴν ἄλα. A.

53. ἐνί· Ἀριστοφάνης ἐπί. Α.

100. διὰ τοῦ ὠ Ἄρεω ἢ Ἀριστάρχου· καὶ ἔστι τὸ λεγόμενον· ἐμοῦ δὲ ἐδέησε τὸ ἀλεξητῆρα γενέσθαι τοῦ Ἄρεω, καθ' ὃν ἀπώλετο. ἀπ' εὐθείας τῆς ὀ Ἄρεως, ὡς ὀ Πείρεως. 'Πείρεω υἱόν' (Γ 484). ἐν δὲ τοῖς εἰκαιότεροις ἀρχῆς τῆς βλάβης, ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος 'ἀρχῆς ἀλκτῆρα' βλάβης καὶ κακώσεως ἔφη (scut. 29. 128). Α.

124. ἀδινὸν· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἀδιν. (sic) Α.

142. ἀγορευσατ'· παρὰ Ζηνοδότῳ ἀγορευῆσαι· καὶ ὑποφαίνει τὸ Ὀμηρικὸν ἔθος. Α.

171. ἢ Ἀριστάρχου κατὰ γενικὴν Πατρόκλου ἐπάμυνον. Α. Abhinc incipit Aristonici adnotatio a Friedlaendero p. 284 male ommissa Lehrsio obtemperanti ad Π 522 p. 267.

182. τίς γάρ σε· ἢ ἑτέρα τῶν Ἀριστάρχου διὰ τοῦ τ, τίς τάρ σε. μήποτε δὲ ἀμείνων ἢ προτέρα, παρόσον σύνηδες Ὀμήρῳ ἀπὸ τοῦ γάρ ἄρχεσθαι. Cf. Nauck. Aristoph. Byz. p. 63 n. 88. Α.

198. αὕτως παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει διὰ τοῦ ο αὐτός, ἴν' ἢ· αὐτὸς χωρὶς ὄπλων* [καὶ λόγον ἔχει χαρίεντα] καὶ οὐκ ἄλογός ἐστιν ἡ γραφή. Α.

207. ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται· οἱ περὶ Διονύσιον τὸν Θρακῆ φασιν Ἀρίσταρχον· πρώτη ταύτη χρώμενον τῇ γραφῇ μεταθέσθαι, καὶ γράψαι ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀριπρεπὲς αἰθέρ' ἵκηται. [καὶ γὰρ ἄτοπον, φησί, πῦρ εἰκάζεσθαι καπνῶ V.] ἐμφατικῶς τὸ ἐν πολέμῳ πῦρ ἐπιτεθὲν τῷ Ἀχιλλεῖ παρέβαλε τῷ ἐν πολεμουμένῃ ἀπτομένῳ. Α.

210. ἄστεος ἐκ σφειτέρου· Ζηνόδοτος ἄστὺ ποτὶ σφείτερον. Α.

213. Ἄρεως· Ἀρίσταρχος Ἄρεω. Α.

222. ἀμέτρως ὁ Ζηνόδοτος ὅπα χαλκῆην, οὐ συνεῖς ὅτι παραπλήσιόν ἐστι τὸ σχῆμα τῷ 'κλυτὸς Ἴπποδάμεια' (B 742) καὶ 'θερμὸς αὐτμή' (hymn. in Merc. 110). Α. Fortasse Aristonici est, cui tribuit Friedl. Duentzerum Zenod. p. 4 sequi malui.

265. μαχήσεται· ἐν ἄλλῳ μαχέσσεται. Α.
317. διὰ τοῦ σ ἅπασαι ἀνδροφόνους. Α.
- [321. ἰχνι'· Ἀρίσταρχος γὰρ ἰχνεύει. V.]
364. πῶς δὴ ἔγωγ'· παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ καταδώριον (?) ἐγών. Α.
376. — ἐν δὲ ταῖς εἰκαιτέραις θείον κατὰ δῶμα νέονται [νέοιντο V.] Α.
- 381 ?
385. παρὰ Ζηνοδότῳ ἡμέτερόνδε καὶ Θέτις τανύπεπλος ἰκάνεις. Α.
400. πολλά· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης πάντα. Α.
404. οὕτως ἦδεεν. γράφεται δὲ καὶ ἦδειν. Α.
407. μετὰ τοῦ ι τὸ ξωάγρια ὁ Ἀρίσταρχος. Α.
- 424 ut 385.
466. παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει παρῆξομαι. Α.
471. διὰ τοῦ σ εὔπρηστον. τινὲς δὲ διὰ τοῦ κ εὔπρηκτον. καὶ ἀκούουσι πρὸς πρᾶξιν εὐάρμοστον. Α.
477. παρὰ Ζηνοδότῳ κρατερόν διὰ τοῦ ο. Α.
485. Ζηνόδοτος ἐστήρικται, Ἀρίσταρχος ἐστεφάνωκεν. Α.
492. ἐκ θαλάμων· Ζηνόδοτος ἐς θαλάμους, καὶ ἔστιν οὐκ ἀπίθανος ἢ γραφή. Α.
499. ἀποφθιμένον· παρὰ Ζηνοδότῳ ἀποκταμένου καὶ ἐν ταῖς πλείσταις, καὶ ἔστιν οὐκ ἀπίθανος ἢ γραφή. Α.
502. παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει ἀμφοτέρωθεν ἢ Μασσαλιωτικῇ ἀμφοτέρωθεν ἐπίπνυον. Α.
506. αἰ Ἀριστάρχου ἀμοιβηδόν, ὡς κλαγγηδόν. κατὰ τάξιν τῆς ἡλικίας. Α.
526. Ἀριστοφάνης δυνκῶς τερπομένω. Α.
528. πῶεα καλά· παρὰ Ζηνοδότῳ πῶϋ μέγ' οἰῶν. Α.
537. τεθνειῶτα· Ἀρίσταρχος τεθνηῶτα. Α.
538. εἶμα δ' ἔχ'· ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ εἶμά τ' ἔχε. Α.
540. κατατεθνειῶτας· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η. Α.
549. οὕτως Ἀρίσταρχος τέτυκτο, Ἰακῶς. Α.
557. ἔξω τοῦ ι ἐστήκει αἰ Ἀριστάρχου, ἄλλοι εἰστήκει. Α.
563. ἀργυρέησιν· Ζηνόδοτος ἀργυρέοισιν. Α.

565. ἐπ' αὐτήν· παρὰ Ζηνοδότῳ ἐς αὐτήν, καὶ ἔχει λόγον ἢ γραφή. Α.

568. Ἀρίσταρχος ταλάροισι καὶ πλεκτοῖσι. Α.

[μελιηδέα καρπὸν· οὕτως αἰ' Ἀριστάρχου. V.]

570. παρὰ Ζηνοδότῳ λίνος δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε. || ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βούλεται μὴ τὴν χορδὴν λέγεσθαι, ἀλλὰ γένος τι ὕμνου τὸν λίνον, ὥσπερ εἰ ἔλεγε· παιᾶνα ἦδεν ἢ τι τοιοῦτον. διὸ ἢ διπλῆ. Α. Coaluerunt, ni fallor, Didymus et Aristonicus. Nam παρὰ Ζηνοδότῳ Didymum sapit. Aliter sensit Friedlaend. p. 289; mecum Duentzer. Zenod. p. 4.

576. παρὰ Ζηνοδότῳ διὰ ραδαλόν· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης παρὰ ραδαλόν. ραδαλόν δὲ ἀκουστέον τὸν εὐκράδαντον δι' ὕψος. φησὶ δὲ Διονύσιος γράφεσθαι καὶ δονακῆεν κατὰ τὸ οὐδέτερον, ὡς καὶ τὸν πευκῶνα πευκᾶεν. Α.

579. ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου δύο πρώτησι βόεσσι. παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ κυανέω δὲ λέοντε. Α.

581. τὸν δέ· παρὰ Ζηνοδότῳ τοὺς δέ, τοὺς λέοντας, τὸ δὲ ἔλκετο χωρὶς τοῦ ι. Α.

592. Ἀριάδνη· παρὰ Ζηνοδότῳ Ἀριήδνη. Α.

597. 598. οὗτοι δὲ οὐδὲ παρὰ Ἀριστοφάνει ἦσαν. Α. Correxist Friedl. Ariston. p. 290.

T.

17. ἐξεφάνθεν· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἐξεφάνθη. Α.

27. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η σαπήη. Α.

[30. ἀλαλκεῖν· Ἀριστοφάνης ἀλαλκέμεν. V.]

41. ἦρωας· παρ' Ἀριστοφάνει καὶ Ριανῶ ἐρίηρας. Α.

56. ἐν δὲ τῇ Χία ὄνειρα ἐγγράπτο, ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ ἄμεινον. Α.

[62. Χαμαιλέων δὲ γράφει ἐπιμηνίσαντος. V.]

70. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν ἀντίον. Α.

75. ἀπειπόντος· Ἀρίσταρχος ἔξω τοῦ ο ἀπειπόντος, καὶ αἰ πλείους. Α.

67. 77. Vide p. 116.

79. ἀκούειν· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἀκουέμεν. Α.

80. Ἀρίσταρχος ἐπισταμένῳ περ' ἐόντι. A.

86. παρ' Ἀριστοφάνει καὶ τῇ Χία νεικείουσιν. A.

90. ἔξω τοῦ ν αἰ Ἀριστάρχου ἀλλὰ τί κε ῥέξαιμι. γράφεται δὲ καὶ κατ' ἓνια θεοῦς διὰ πάντα τελευτᾶ, διὰ τοὺς θεοῦς τέλος πάντα λαμβάνει. ἐν δὲ τισι θεοῦς διὰ πάντα τέτυκται.

92. τῇ μὲν· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ τῆς μὲν. A.

95. Ἀρίσταρχος Ζεὺς ἄσατο. καὶ οὕτως ἐν ἀπάσαις, Ζεὺς ἄσατο. καὶ ἔστι ποιητικώτερον. ἐν δὲ τισι τῶν εἰκαιότερων Ζῆν' ἄσατο. A.

96. παρὰ Ἀριστοφάνει ἀλλὰ νυ καὶ τόν. ἐν δὲ τῇ Χία φάμεν ἔμμεναι, ἠθικῶς. A.

105. ἄλλως. παρὰ Ἀριστοφάνει ἔξω τοῦ θ οἰ αἵματος. A.

117. ἐν τῇ Χία μῆς. A.

(189. τέως — ἐν δὲ ταῖς εἰκαιότεραις μετὰ τοῦ πέρ. B.) Friedl. Nican. p. 256 Nicanori vindicat minus recte.

327. καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει τὸν στίχον, ὡς φησι Καλλίστρατος. τό τε γὰρ ἐπὶ παιδὸς κομιδῇ λέγεσθαι διστακτικῶς εἴ που ἔτι ζῶει, καὶ ταῦτα μὴδὲ πόρρω τῆς Σκύρου κειμένης, ὑποπτον, τό τε θεοειδῆς ἀκατρώως προσέροπται. τεκμήριον δὲ τῆς διασκευῆς τὸ καὶ ἐτέρως φέρεσθαι τὸν στίχον, εἴ που ἔτι ζῶει γε Πυρῆς ἐμός, ὃν κατέλειπον. A. Hoc scholion Didymi esse mecum sentit L. Friedlaend. in Ariston. p. 295.

333. οὕτως Ἀρίσταρχος δμῶας ἔξω τοῦ ι. A.

365—368. ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες. γελοῖον γὰρ τὸ βρυχᾶσθαι τὸν Ἀχιλλέα, ἣ τε συνέπεια οὐδὲν ζητεῖ διαγραφέντων αὐτῶν, ὁ δὲ Σιδώνιος ἠθετηκέναι μὲν τὸ πρῶτον φησὶν αὐτῶν τοὺς ἀριθμούς, ὑστερον δὲ περιελεῖν τοὺς ὀβελούς, ποιητικὸν νομίσαντας τὸ τοιοῦτο. ὁ μέντοι Ἀμμώνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως οὐδὲν τοιοῦτο λέγει. A. — Reliqua ab Aristonico sunt profecta, ut recte observat Friedlaender. p. 295.

376. Ἀρίσταρχος τό τε καίεται. A.

386. οὕτως εὔτε Ἀρίσταρχος· συνέσταλται δὲ τὸ ἤυτε, καὶ διὰ τοῦ ε εἴρηται. παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει τῷ δ' ὥσ τε. ἐν δὲ ταῖς ἀπὸ τῶν πόλεων τῶν δ' αὐτε. A. οὕτως γρα-

πτέον τῷ δ' εὖτε, ἵνα ἢ ὡσεὶ πτερὰ διὰ τὴν κουφότητα· ἐξῶθεν δὲ τὸ ᾧς. πρότερον δὲ γράφων ὁ Ἀρίσταρχος τῷ δ' εὖτε καὶ κατὰ συστολὴν δεχόμενος ἀντὶ τοῦ ἤυτε, ὡς ἐπὶ τοῦ 'εὖτ' ὄρεος κορυφῆσι' (Γ 10), μετέγραψεν ὕστερον τῷ δ' αὖτε ἐμφατικώτερον νομίσας εἶναι, ὑπακουομένου τοῦ ᾧς, ὡς κάκει 'καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται' (Od. η 107). A. Insunt Didymea, quamquam verba hominis ipsa non servantur.

387. οὐδὲ ἐν ἄλλαις ἦσαν οἱ ἀθετούμενοι. A.

393. οὕτως διὰ τοῦ ο ξεύγνυον. A.

Υ.

12. οὕτως διὰ τοῦ ι τὸ ἰδυίησι· καὶ τέλειον τὸ ποίησε. A.

28. Ἀρίσταρχος καὶ δέ τι διὰ τοῦ ι. A.

35. Ἀρίσταρχος κέκασται, οὐ διὰ τοῦ ο κέκαστο. A.

57. αὐτὰρ ἐνερθε· Ἀρίσταρχος Ἰακῶς αὐτὰρ νέρθε. A.

59. πολυπίδακος· οὕτως Ἀρίσταρχος πολυπίδακος, ἄλλοι δὲ πολυπιδάκου. A.

62. ἄλτο· ἐν ἄλλῳ ᾧρτο. οὕτως καὶ ἡ Μασσαλιωτική. A.

77. μάλιστά γε· Ἀρίσταρχος μάλιστά ἐ, μάλιστα αὐτόν. A.

84. οὕτως διὰ τοῦ ι ὑπίσχεο. A.

114. Ἀρίσταρχος τὸ ἢ ἄρθρον ἐκδέχεται. Ζηνόδοτος δὲ περιέσπασε καὶ ἐψίλωσεν, ῥήμα ἐκδεξάμενος, ὁμοίως τῷ 'ἢ καὶ κνανέησιν' (A 528) καὶ ὄλον τὸν στίχον μεταποιεῖ, ἢ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς ῥεῖτα ζώοντας, ἔφη δὲ εἰς ἐν συναγαγοῦσα τοὺς θεοὺς. ἠγνόησε δέ, ὡς ὁ ποιητὴς οὐ χρῆται τῷ ἢ ῥήματι ἐν ἀρχῇ λόγου, ἀλλὰ τοῖς ῥηθεῖσιν ἐπιλέγει. καὶ τούτῳ γε παρ' αὐτῷ διαφέρει τοῦ ἔφη, ὅτι τὸ μὲν καὶ προτάττεται καὶ ὑποτάττεται. Ἀρίσταρχος δὲ ἢ δ' ἄμυδις στήσασα, καὶ αἱ πλείσται. A. [V.]

138. ἄρχωσι· Ἀρίσταρχος προκρίνει τὴν διὰ τοῦ ω γραφήν, γράφεσθαι δὲ φησι καὶ διὰ τοῦ η ἀρχῆσιν. A. Cf. V.

156. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς λάμπετο. A.

188. ἡ Ῥιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους βοῶν ἐπι, οὐκ ἀχαρίτως. A. Adde AB ἐν τῇ Χία δὲ βοῶν ἐπι.

195. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐρύεσθαι χωρὶς τοῦ σέ. A.

228. Ἀρίσταρχος ἀλλ' ὅτε δέ, ἄλλοι δὲ ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ τοῦ η. A. Cf. B.

255. οὕτως Ἀρίσταρχος, πολλὰ τά τε καὶ οὐκί, τά τε ταῖς ἀληθείαις ὄντα καὶ μή. τὰ δὲ φανλότερα τῶν ἀντιγράφων ἐτέα ἔχει τουτέστιν ἀληθῆ. A. Cf. AV.

259. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου· διαιρετέον τὸ σάκεϊ, καὶ Ἰακῶς τὸ ἔλασσε. καὶ τὸ δινωῶ δὲ ἔξω τοῦ ε ἀπὸ τοῦ δινεῖσθαι 'δινωτὴν φορέουσα' (II. N 407). A.

263. ῥεῖα· Ἀρίσταρχος ἔξω τοῦ ι ῥέα. A.

[303. Ἀρίσταρχος γράφει ὄφρα μὴ ἄφαντος γενεὴ δμηθέντος ὄληται. Paris.]

306. ἤχθηρε· παρὰ Ἀριστοφάνει ἤχθαιρε. A.

308. αἱ διὰ τῶν πόλεων λίπωνται εἶχον ἀντὶ τοῦ γένωνται. A.

331. καὶ μιν φωνήσας· παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ μιν νεικείων, παρὰ Ῥιανῶ τὸν καὶ νεικείων. A.

332. ἀτέοντα· οὕτως ἐν ἀπάσαις ἀτέοντα ἀφροντιστοῦντα. A.

346. τῷ δ' ἐφέηκα· ἐν ἄλλῳ τῷ ἐφέηκα. A. Recepti, quod adiungitur schol. Aristonici.

[385. οὕτως Ἰδης διὰ τοῦ δ, τῆς Λυδίας· Ἰλῆς δὲ τῆς Βοιωτίας. B.]

[395. Δημολέοντα· οὕτως Ἀρίσταρχος. τινὲς δὲ Δηλέοντα. B.]

414. οὕτως κατὰ γενικὴν παραϊσσοῦτος. A.

426. Ἀρίσταρχος οὐδ' ἄν ἔτι δὴν, διὰ τοῦ ἄν. A.

471. ἐνέπρησεν Φιλόξενος καὶ Ἀρίσταρχος. || περὶ δὲ τῆς γραφῆς Ἀριστάρχου (-χος leg. Lehrs. Ar. p. 24) ἐν ποιήματι φησιν οὕτως· τὸ αἶμα ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἐκρούνιζε χύδην καὶ τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον ἐνεφύσησεν. A. Wid. W. Ribbeck. Zenod. quaestt. p. 6.

[481. πρόσθ' ὀρόων. Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ θ πρόσ' ὀρόων. V.]

Φ.

1. Ἀριστοφάνης γράφει ῥόον. Α.
11. ἐννεον· ἐνιοι τῶν κατὰ πόλεις νήχοντ'. Α.
62. ἐκ πλήρους τὸν καὶ σύνδεσμον Ἀρίσταρχος. Α.
73. τοῦτον προστιθέασί τινες οὐ φερόμενον ἐν ταῖς Ἀριστάρχου. ἐν δέ τισι καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος. ἄλλοι καὶ μιν λισσόμενος. Α.
84. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς δῶκε. Α.
86. — ἐνιοι τῶν κατὰ πόλεις ἄνασσε ἀντὶ τοῦ ἀνάσσει. Α. [Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν τὸ ἀνάσσειν, οἱ δὲ χωρὶς. οὐκ ἀλόγως γὰρ περὶ Πηδάσου ὡς πεπορθημένης 'πέρσε δὲ Λυρνησδὸν καὶ Πήδασον' (Υ 92), εἰ μὴ ἄρα φαίημεν πεπορθηθῆσθαι μὲν πρότερον τὴν Πήδασον, ἀνειληφέναι δὲ πάλιν τὴν ἀρχὴν τὸν Ἄλτην. V.]
106. οὕτως διὰ τοῦ ο ἅπασαι οὕτως. Α.
110. Cf. p. 112.
122. διχῶς, κείσο καὶ ἦσο. Α.
- ib. οὕτως διὰ τοῦ ν ὠτειλήν, ἅπασαι. Α.
127. Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ω ὡς κε φάγησιν. AV.
130. Ἀρίσταρχος διὰ τῶν ὑπομνημάτων Ἀριστοφάνη φησὶ στίχους ἔξ ἠθετηκέναι ὡς παρεμβληθέντας ὑπὸ τῶν ἀπορούντων, διὰ τί ὁ ποταμὸς ὀργίζεται, καίτοι σαφῶς αὐτοῦ λέγοντος τὴν αἰτίαν· Ξάνθος ἐπεὶ κεχόλωτο δαίκτημένων αἰξῶν, οὓς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον οὐδ' ἐλέαιρεν· (146) εἰ γὰρ ἐβλασφημήθη ὁ ποταμὸς, ἔλεγεν ἂν τοῦτο πρὸς Ἥραν καὶ Ἥφαιστον. καὶ τὸ δηθᾶ, ὡς οὐχ Ὀμηρικῶς κείμενον αἰτιῶνται μήποτε μέντοι καὶ ὁ Ἀρίσταρχος συγκατέθετο τῇ ἀθετήσει, μηδὲν ἀντειπὼν τῷ Ἀριστοφάνει. Α.
131. Ἀρίσταρχος πολέας. ἐνιοι δὲ πολεῖς. ἠθέτει δὲ αὐτοὺς Ἀριστοφάνης. Α. [V.]
162. Ἀρίσταρχος ἀποκοπὴν εἶναι βούλεται τοῦ ἀμαρτήδην, ὃ ἐστὶν ἅμα. διὸ καὶ χωρὶς τοῦ ι γράφεται. ἐν δὲ τῇ Μασσαλιωτικῇ ὁ δ' ἀμάρτη δούρασιν ἄμφω, καὶ λόγον ἔχει. Α.
172. ἐνιοι μεσσοπαγές διὰ τοῦ γ οὐκ εὔ· βούλεται γὰρ λέγειν ἕως μέσου παλλόμενον. δι' οὗ τὸ σφοδρὸν τῆς βολῆς παρίστησιν. οὕτως Ἀρίσταρχος. Α.

185. οὕτως δὲ κατὰ δοτικὴν ἐκγεγαῶτι αἰ Ἀριστάρ-
χου. A.

190. Cf. B.

191. Ἀρισταρχος ἔξω τοῦ δέ· κρείσσων αὐτε. A.

195. οὐδέ· Ἀρισταρχος οὕτε. A.

217. οὕτως διὰ τοῦ γέ, ἐμέθεν γ' ἐλάσας. A. [τι-
νὲς πελάσας. V.]

246. Ἀρισταρχος ἐκ δίνης, ἄλλοι ἐκ λίμνης. A. Cf.
V. et Aristonicum apud Friedl. p. 309.

249. οὕτως δὲ πόνοιο αἰ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ π.
Ἀριστοφάνης φόνιοι, καὶ λόγον ἔχει. A.

[262. οὕτως φθάνει διὰ τοῦ ἑτέρου ε, οὐ φθάνει.
B. Suspicio δίχα τοῦ.]

265. ὀρήσειε· γράφεται καὶ οἰμήσειε. προκρίνει
δὲ τὴν διὰ τοῦ ρ γραφὴν Ἀρισταρχος. AVB.

[282. ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ εἰρχθέντα. V.]

303. ἔσχευ· Ἀρισταρχος διὰ τοῦ ι ἴσχευ. A.

319. V. διχῶς οὖν ἢ γραφὴ sc. εἰλύσω et ἰλύσω.]

321. — ὁ δὲ Ἀρισταρχος διὰ τοῦ ν ἀνλέξει ἀντὶ τοῦ
ἀλλέξει. ABV.

347. Ἀρισταρχος ἀνηράνη. A. μετὰ τοῦ ν· — Ἀρι-
στοφάνης δὲ γράφεται αἰψ' ἐξευαίνειν. V. Cf. Nauck.
Aristoph. Byz. p. 38.

351. αἰ ἐκ τῶν πόλεων ἡδὲ κυπάρων (κύπαιρον)
εἶχον. A.

355. οὕτως πνοιῆ· ἐν τισὶ δὲ ῥιπῆ. A.

363. κνίσην· οὕτως Ἀρισταρχος. ἄλλοι δὲ κνίσης.
A. .ibid. Aristonicus, deinde γράφουσι δέ τινες κνίσην
σὺν τῷ ν· οὕτως γὰρ καὶ Ἀρισταρχος, καὶ φησιν, ὅτι ἀντὶ
τοῦ τηκόμενος, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ τήκων. κνίσην δὲ πᾶν
τὸ πιμελές. A. Adde B.

397. οὕτως Ἀρισταρχος πανόψιον τὸ οἶονεὶ πανόρα-
τον καὶ λαμπρὸν καὶ ἐπιφανές. A. Cf. B., ubi Antimachea
lectio notatur ὑπονόσιον.

442. οὕτως ἐνταῦθα μέμνηται· διπλῆ γὰρ ἢ χρῆσις. A.

446. γράφεται πόλει, ὡς Ἀριστοφάνης. A.

454. οὕτως Ἀρισταρχος τηλεδαπάων· αἰ ἀπὸ τῶν
πόλεων θηλυτεράων. A.

455. γράφεται ἀπολεψέμεν οὔατα. A. Cf. Aristonic.

492. οὔτως τὸ ἐντροπαλιζομένην διὰ τοῦ ν. A.

[513. νεῖκος πληθυντικῶς νείκεα αἰ Ἀριστάρχου. V. Cf. B.]

530. ὀτρύνων· οὔτως Ἀρίσταρχος ἔξω τοῦ ε ὀτρυ-
νων, ἄλλοι δὲ ὀτρυνέων. B.

535. οὔτως Ἀρίσταρχος ἐπανθέμεναι διὰ τοῦ ν,
οἶον ἀναθεῖναι. τινὲς δὲ τῶν κατὰ πόλεις ἐπ' ἄψ θέμε-
ναι. A. ἐπ' ἄψ θέμεναι· ἐν ἄλλῳ ἐπανθέμεναι. A.

558. οὔτως Ἰλήϊον διὰ τοῦ λ ἀντὶ τοῦ Ἰλιακόν. ὁ δὲ
Κράτης Ἰδήϊον, τὸ Ἰδαῖον. A.

573. διὰ τοῦ α πάρδαλις εἶχον αἰ Ἀριστάρχου. A.

575. Ex ABDV apparet Zenodoteam lectionem reiecti-
tiam κυνυλαγμόν a Didymo secundum Aristarchum pro-
scriptam esse. Vid. Aristonic. p. 316. — W. Ribbeck.
quaestt. Zenod. p. 23.

[576. οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων φθάμενός τις. V.]

586. ἀνέρες εἰμέν· ἐν ταῖς πλείοσιν οὔτως ἐφέρετο
ἄνδρες ἐνειμεν· καὶ μήποτε οὐ καλῶς. A. (ἄλλως· ἐν
ἄλλῳ· ἄνδρες ἐνειμεν. A.)

[587. οὔτως αἰ Ἀριστάρχου οἷ καὶ πρόσθε· ἐν τισὶ
δὲ τῶν εἰκαιότερων οἷ κε πρόσθε. B.]

[600. αὐτῷ γὰρ ἐκάεργος· οὔτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι
δὲ αὐτῷ γὰρ ῥ' ἐκάεργος. B.]

607. πόλις δ' ἔμπλητο· παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Ριανῷ
πύλαι δ' ἔμπληντο. A.

611. σάωσαν· Ἀρίσταρχος εὐκτικῶς σαώσαι ἀντὶ
τοῦ σαώσειεν. A.

X.

2. διχῶς ἀνεψύχοντο καὶ ἀπεψύχοντο· χαριεστέρα
δὲ ἢ διὰ τοῦ ν. A. Cf. B.

36. οὔτως Ἀρίσταρχος ἐστήκει ἄνευ τοῦ ι. A.

42. Ἀρίσταρχος ἔδοιεν. A. (τινὲς ἔδοιντο γράφου-
σιν εὐκτικῶς. B.)

[45. Cf. Φ 454 τηλεδαπάων· τινὲς θηλυτεράων,
διὰ τὸ Ἀἴμνον καὶ Ἴμβρον ὑπὸ θηλειῶν βασιλεύεσθαι·
ἀλλ' οὐκ εἰς ταύτας μόνον ἐπωλοῦντο. V.]

48. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ τ τούς, ἄλλοι δὲ οὓς. A.
51. αἱ ἀπὸ πόλεων παιδὶ φίλη ἀντὶ τοῦ παιδὶ γέρον. A.
69. πυλαωρούς· Ἀρίσταρχος θυραωρούς, θυροφύλακας. A.
73. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τῶν δύο η φανήη. A.
83. οὕτως διὰ τοῦ τ, εἰ ποτέ τοι. A.
85. ἑών· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἰών. A. Cf. B.
93. ἔναι δὲ τῶν κατὰ πόλεις διὰ τοῦ ν ὀρέστερον καὶ ἀντὶ τοῦ μένησι δοκεύη. A. ἔν τισι τῶν ἀπὸ πόλεων ὀρέστερον ἄνδρα δοκεύοι. A.
108. κέρδιον· αἱ κατὰ ἄνδρα κάλλιον. A.
109. κατακτείναντα· διχῶς, καὶ κατακτείναντι. A.
118. Ἀρίσταρχος ἀποδάσσεσθαι διὰ τοῦ ε. A. [V.]
121. οὕτως χωρὶς τοῦ δ ἀλλὰ τίη μοι. A.
129. 30. ὅττι τάχιστα· ἐν ἄλλοις ὄφρα τάχιστα. τοῦτο δὲ κτέ. A. Recepi, quod ab τοῦτο δέ Nicanoris scholion incipit.
197. ἀποστρέψασκε καὶ παραστρέψασκε, διχῶς. A.
198. οὕτως διὰ τοῦ ε πέτετο. A.
202. ὑπεξέφυγεν· Ἀρίσταρχος ὑπεξέφερεν. A. [ἴν' ἢ ὅμοιον τῷ ὑπὲρ θανάτοιο φέροντα' (II. O 628). V.]
251. δίων· γρ. καὶ δίες, καὶ οὕτως εἶχον αἱ χαριέστεροι. A.
- [294. ἐκάλει· αἱ τῶν πόλεων ἐβόα. V.]
- [301. πάλαι τότε· πάροιθέ γε. ἐν δὲ ταῖς εἰκαιότεραις πάλαι τό γε. V.]
315. καλαί· αἱ πλείους δειναί. A.
- *324. φαίνεται δ' ἢ κληῖδες· ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων φαῖνευ δὲ κληῖδες, ἴν' ἢ τῶν τευχέων, τὰ τεύχη οὐκ ἐκάλυπτε τὴν λαυκανίην, ἀλλ' ἐποίει φαίνεσθαι. A. [φαίνεται δὲ κληῖδες· ἐν τισι φαῖνον δὲ ἢ κληῖδесιν. V.]
336. ἐλκήσουσ' ἀϊκῶς· οἱ περὶ Ἀντίμαχον ἐπὶ τὸ γνωριμώτερον ἐλκήσουσι κακῶς. A.

411. Ἀρίσταρχος σμύχοιτο ἀντὶ τοῦ σμύχοιτο. Α.

416. κηδόμενοι περὶ οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, καίπερ ὀδυνώμενοι καὶ αὐτοί. Α.

[430. ἀδινού· Ἀρίσταρχος ἀθρόου. V. (?) Cf. Ψ 17.]

[431. τί νυ βείομαι; οὕτως Ἀρίσταρχος, πῶς ζήσομαι; τὸ δὲ αἰνὰ τεκοῦσα ὡς τὸ δυσαριστοτόκεια. τινὲς δὲ παθοῦσα. V. Cf. B.]

Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η βήομαι, βιώσομαι. Α.

468. αἱ Ἀριστάρχου βάλε δέσματα, αἱ δὲ κοιναὶ χέε. Α.

475. ἄμπνυτο· διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος ἔμπνυτο ἔμπνους ἐγένετο, καὶ ἐπὶ τοῦ Σαρπηδόνης ‘αὐθις δ’ ἔμπνύθη’ (E 697). Α.

478. κατὰ δῶμα· αἱ κοινότεραι ἐνὶ οἴκῳ. Α.

491. Ἀρίσταρχος οὐδετέρως παρειά. Α.

Ψ.

18. οὕτως Ἀρίσταρχος σὺν τῷ σ ἐπ’ ἀνδροφόνους. Α.

39. Ἀρίσταρχος κέλευσαν, πληθυντικῶς. Α.

77. ἐν τισὶ τῶν πολιτικῶν οὐ γὰρ ἔτι. Α. (οὐ μὲν γὰρ· γρ. οὐ γὰρ ἔτι. Α.)

81. ἐν τῇ Ῥιανού καὶ Ἀριστοφάνους εὐηφενέων διὰ τοῦ φ, εὖ τῷ ἀφένῳ χρωμένων, ὡς Κλέαρχος ἐν ταῖς γλώτταις. Α.

88. ἀμφ’ ἀστραγάλοισι χολωθεῖς· αἱ πλείους τῶν κατὰ ἄνδρα ἀμφ’ ἀστραγάλησιν ἐρύσας [ὄρισσας V. an ἐρίσσας?]. καὶ ἔστιν Ἰωνικώτερον. ‘Ἀστραγάλοι δ’ Ἐρωτός εἰσι μανία τε καὶ κυδοίμοιο’. Ἀνακρέων. Α.

106. ὁ Ἀρίσταρχος ἐφεστήκει χωρὶς τοῦ ι. Α.

111. Didymus κατὰ δὲ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων οὐ ρῆας ὠτρυνεν ἔξω τοῦ τέ. Α.

117. πολυπίδακος· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ πολυπιδάκου. Α.

120. οὕτως διαπλήσσοντες διὰ τοῦ η αἱ Ἀριστάρχου ἀντὶ τοῦ διακύπτοντες, ἄλλοι δὲ διαπλίσσοντες διὰ τοῦ ι. Α.

135. Herodianus. Didymus ἐν τισὶ δὲ καταείλυνον· τέστιν εἴλουν. Ἀρίσταρχος δὲ καταείνυσαν. Aristonicus. Α.

169. τὰ πολλὰ τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ ε δροετᾶ. καὶ τάχα ἀπὸ τοῦ δέριεν. A. Cf. V.

198. χωρὶς δὲ τοῦ ν τὸ ὕλη. οἱ δὲ ὕλην τ' ἐσσεύοντο, ἀντὶ τοῦ ὀρμήσειεν οἱ ἄνεμοι καίειν τὴν ὕλην. AV. ἐν ἄλλῳ ὕλη τε σεύαιτο. οὕτως δὲ καὶ ἔξω τοῦ ν ὕλη. A.

206. ἐς γαῖαν· ἐς δῆμον, ὡς αἰ ἀπὸ τῶν πόλεων. A.

244. ἐν ἄλλῳ· αὐτὸς ἰὼν ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ἐγών. A. *Recepi, quod praecedit Aristonicus et perversitatem Alexandrini cuiusdam grammatici sapit.*

[259. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθέτηται τοῦτο. V.]

273. διχῶς Ἀρίσταρχος δεδεγμένα καὶ δεδεχμένα. A. (V.)

287. ἄγεροθεν· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἔγεροθεν. A. ἄλλως. οὕτως ἔγεροθεν διὰ τοῦ ε αἰ Ἀριστάρχου, οἷον ἠγέροθησαν, ἀνέστησαν, ὡς ἐξῆς 'καὶ ῥ' ἡμονες ἄνδρες ἀνέστησαν'.

307. Ἀρίσταρχος δὲ ἐνικῶς ἐδίδαξεν, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ἱππειος γάρ. A. *Aristonici adnotationem his verbis continuat Friedl. p. 331, qui nescio qua caussa impulsus ἐνικῶς proscripsit. Mihi contra ipsum illud ἐνικῶς ad Didymum nos ducere videtur. Cf. B 169 A 672 M 79 N 179.*

317. ἐρεχθομένην· ἐρεθομένην, ὃ ἐστὶν ἐρεθίζομένην, ὡς τὸ 'θυμὸν ἐρέχθων' (ε 83) ἀντὶ τοῦ ἐρεθίσας. ἢ ἐεργομένην ἀντὶ τοῦ συνεχομένην. A.

[331. ἦ τευ σῆμα βροτοῦ· Ἀρίσταρχος γράφει 'ἠε σκίρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς' κτλ. V.]

361. δρόμους πληθυντικῶς Ἀρίσταρχος. A.

374. ἐφ' ἀλόσ· οὕτως Ἀρίσταρχος. αἰ δὲ πλείους ἀφ' ἀλόσ· καὶ μήποτε λόγον ἔχει. A.

414. διχῶς ἐφάμαρτεῖτον καὶ A.

[417. διὰ τοῦ ἐτέρου δ τὸ ὑποδδείσαντες. V.]

[421. χῶρον ἅπαντα· Ἀριστοφάνης χῶα ἔνεροθεν. V.]

422. τῆ· Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ τ ῆ. A.

455. οὕτως Ἰακῶς τέτυκτο ὁ Ἀρίσταρχος. A.

461. κείσε· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης κείθει· καὶ ἔστιν ἀναλογώτερον. A.

463. οὕτως διὰ τοῦ η νῦν δ' οὔπη Ἀριστοφάνης. A.

464. αἰ Ἀριστάρχου παπταίνετον. A. Cf. V.

483. νείκει ἄριστε· Ἀρίσταρχος νείκος ἄριστε,
ὡς ἔϊδος ἄριστε' (Γ 39). A.

[493. κακοῖς· ἄμεινον ἀντ' αὐτοῦ γράφειν ἀναξ·
προεῖπε γὰρ χαλεποῖσιν. B.]

548. οὕτως διὰ τοῦ σ φίλος πᾶσαι εἶχον. A.

568. χειρὶ γρ. χερσί. || ἡ δὲ διπλῆ . . . A.

604. οἱ δὲ περὶ Ἀντίμαχον νόημα γράφουσιν ἀντὶ τοῦ
νόου. A.

622. ἐνδύσεται· Ἀρίσταρχος ἐσδύσεται. A. ἄλλως.
οὕτως ἐσδύσεται σχεδὸν ἅπασαι· οὐδέποτε γὰρ Ὅμηρος
τῇ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς κέχρηται. AB.

635. πάλῃ· Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν πάλῃν. A.

691. οὕτως ἔξω τοῦ ι ἐστήκειν. ἔστι δὲ Ἰωνικόν. A.

759. ἔκφερ'· παρὰ Ζηνοδότῳ ἔκθορ'. A.

[792. ἐριδήσεσθαι — ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων
γράφεται ἐριζήσεσθαι. V.]

[806. Ἀριστοφάνης δὲ οὕτω γράφει ὀππότερός κεν
πρόσθεν ἐπιγράψας χροῖα καλὸν φθῆῃ ἐπευξάμενος διὰ τ'
ἔντεα καὶ φόνου ἀνδρῶν'. V.]

854. ἦς ἄρ'· ἐν ἄλλῳ ἦς γάρ· γράφεται καὶ ὡς γάρ.
κατ' ἔνια δὲ δῆσεν πόδα. A.

870. 71. ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ ὀπερχόμενος δ' ἄρα
Μηριόνης ἐπεθήκατ' οἰστὸν τόξω. ἐν γὰρ πᾶσιν ἔχε (γὰρ
χειρεσσιν ἔχεν V.) πάλαι, ὡς ἴθυνεν. ἐν δὲ τῇ κατὰ Ἀν-
τίμαχον οὕτως· ὀπ. δ' ἄ. M. ἐξείλετο τόξον χερσίν. (ἐξεί-
ρουσε Τεύκρου τόξον, χερσὶ δ' οἰστὸν ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυνεν.
V.) ὁ μὲντοι Ἀρίσταρχος διὰ τῶν ὑπομνημάτων ἐπειγόμε-
νον βούλεται τὸν Μηριόνην ἐκπάσαι τῆς τοῦ Τεύκρου
χειρὸς τὸ τόξον. καὶ γὰρ κοινὸν τῶν ἀγωνιζομένων αὐτὸ
εἶναι, ὡσπερ τὸν δίσκον. A.

879. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τῶν δύο σ. ἡ δὲ Μασσα-
λιωτικῇ λιάσθη. A. [ὡς ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς' (A 80). V.]

Ω.

6—10. προηθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. A.

[7. αἰ δημῶδεις καὶ πάθεν ἔργα. V.]

20. 21. οὕτως αἰγίδα χρυσεῖην αἰ Ἀριστάρχου. περὶ

ὄλον αὐτὸν ἐκάλυπτε τὴν χρυσοῦν αἰγίδα. καὶ μήποτε Ὀμηρικώτερον 'τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω χρύσειον' (Ξ 343). A.

[28. εἶνεκ' ἄτης· οὕτως Ἀρίσταρχος. τὸ γὰρ ἔνεκα τοῦ ἀπολογουμένου ἐστίν. V.] Cf. tamen Lehrs. apud Friedlaend. Ariston. p. 341 schol. Eurip. Tro. 968 R.

30. ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν· παρ' Ἀριστοφάνει καὶ τισι τῶν πολιτικῶν ἢ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνε· καὶ τάχα μᾶλλον οὕτως ἂν ἔχοι· ἀθετεῖ γὰρ Ἀρίσταρχος διὰ τὴν μαχλοσύνην τὸν στίχον. A.

33. γρ. οὐ νύ ποθ' ὕμιν (cod. ὑμῖν). A. Sequitur Herodiani adnotatio.

53. Ἀρίσταρχος νεμεσσεθέωμεν διὰ τοῦ θε. A.

71. Friedlaenderus Aristonico, Duentzerus Zenodot. p. 2, 4 Didymo tribuit.

82. κῆρα φέρουσα· ἐναι τῶν κατὰ πόλεις πῆμα φέρουσα, ἄτοπον γὰρ ἐπ' ἰχθύων κῆρα λέγειν. A.

85. ἐν τῇ κατὰ Ῥιανὸν ὅς τάχ' ἔμελλεν. A.

97. εἰσαναβᾶσαι· ἢ Ἀριστάρχου ἔξαναβᾶσαι, καὶ αἱ πλείους. A.

109. ἢ δὲ Μασσαλιωτικὴ ὀτρύνουσιν. οὕτως καὶ ἡ Χία. A.

110. Ἀπολλόδωρος καὶ Ἀρητάδης καὶ Νεοτέλης καὶ Διονύσιος ὁ Θραξ διὰ τοῦ τ τὴν πρόθεσιν γράφουσι καὶ δασύνουσι τὸ α, ἵνα ἢ προσάπτω, ἀνατίθῃμι. οἱ δὲ χωρὶς τοῦ τ ἔγραψαν καὶ ἐψίλωσαν τὸ α, ἵνα ταῦτὸν ὑπάρχη τῷ προϊάλλω, οἶον δίδωμι, προσπεύδω. οὕτως δὲ καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς πρὸς Κωμανόν. A.

125. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐνικῶς ἐν κλισίῃ. A.

148. οὕτως διὰ τοῦ ν, οἶον. A.

[164. κόπρος — Ἀρίσταρχος σποδός κτέ. V.]

192. οὕτως Ἀρίσταρχος κεχάνδη διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ κέχανδε. ἢ δὲ Μασσαλιωτικὴ κεκεύθει. A. Ἀρίσταρχος κεχάνδει. A.

198. Ἀρίσταρχος ἄνωγεν ἔξω τοῦ ι. A.

200. καὶ ἀμείβετο· Ἀρίσταρχος καὶ ἀνήρετο. A.

214. οὕτως ἐπεὶ οὐ ἔ, ἐπεὶ οὐκ αὐτόν. αἱ δὲ κοιναὶ ἐπεὶ οὐτι. A.

215. πρό· οὕτως χωρὶς τοῦ σ. A.

241. Ἀρίσταρχος ἢ ὀνόσασθ', ἐμέμψασθε καὶ ἐξεφανε-
λίσασθε. βούλεται δὲ λέγειν, ἐμοὶ συλλυπησόμενοι καὶ οὐχὶ
ἕκαστος ἴδιον κακὸν νομίζει τὴν Ἐκτορος ἀπώλειαν. A.

253. κατηφόνες — οὕτως Ἀρίσταρχος, καὶ ἄμεινον.
θηλυκῆ γὰρ προσηγορία ὀνειδίσαι τοὺς υἱοὺς ἠθέλησεν,
οἷονεὶ κατήφεια. Κράτης μέντοι κατηφῆες γράφει. A.

269. οὐκ ἦν παρὰ Ζηνοδότῳ ὁ στίχος. A.

292. ταχύν — ἐν ἄλλῳ ἑόν. Recepi quod Nicanoris
scholion adiungitur. Cf. 310.

[304. ἡ Μασσαλιωτικὴ ταμίη μετὰ χερσὶν ἔχουσα,
διὰ τὸ μὴ εἰρησθαι νῦν συνήθως αὐτῷ ἐπὶ τῶν ὑδάτων,
ἀλλ' ἐπὶ τοῦ σκεύους τὰ χέρνιβα· εἰ μὴ ἄρα ἐνικῶς ἐν-
θάδε γραπτέον χέρνιβον ἀμφίπολος. V.]

329. πόλεος γρ. πόλιος. A. Deinde Nicanor.

332. προφανέντε· ἐν τῇ Χία καταβάντε. A.

341. οὕτως διὰ τοῦ ο φέρων. A.

344. οὕτως Ἀρίσταρχος, ἐθέλει διὰ τοῦ ε. αὶ δὲ κοι-
ναὶ διὰ τοῦ η ἐθέλη. A.

373. οὕτως διὰ τοῦ π οὔτω πη, ἐν δέ τισι διὰ τοῦ
δ οὔτως δή. A.

486. Cf. schol. Odys. α 413.

512. Ζηνόδοτος δὲ στεναχὴ διὰ τοῦ ε γράφει. ἐκπί-
πτει δὲ τὰ διὰ τοῦ ε ῥήματα ἐν τοῖς ὀνόμασιν εἰς τὸ ο,
λέγω λόγος, μένω μονή, οὕτως στενάξαι στοναχὴ. A. Nisi
ante Ζηνόδοτος excidit ὅτι et scholion Aristonici est.

518. οὕτως Ἀρίσταρχος κὰκ' ἄνσχεο. A.

546. Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν τῶν σέ. A.

557. Cf. fragm. cert. sed. p. 112.

— οὔτος ὁ στίχος οὐχ εὐρέθη ἐν τῷ παλαιῷ. A.

565. ἔξω τοῦ ν ὁ κέ σύνδεσμος. A.

566. ἐνικῶς δὲ ὀχῆα. A. Cf. Ψ 307. ibid. οὐδὲ γὰρ
ἄν· ἐν ἄλλῳ οὔτε γὰρ ἄν. Quod Didymeum videtur, cum
Aristonici addatur observatio.

584. ἐν τισι κόπον οὐ κατερούκει· ἄμεινον δὲ χό-
λον. A. Adde V. Πιανὸς κόλον, οἱ δὲ κόπον κτέ.

604. υἱέες γράφεται καὶ υἱεῖς· διχῶς οὖν. A.

636. πανσώμεθα· οὕτως Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ἀναπανσώμεθα. ἀπρεπὲς γὰρ τὸ λέγειν τὸν Πρίαμον ταρπώμεθα. A. (cf. AV.)

648. οὕτως Ἀρίσταρχος στόρεσαν δυϊκῶς. B.

663. Ἀρίσταρχος μάλα γάρ καὶ οὐ μάλα δέ. A. [Δίδυμος μάλα γάρ, οὐ δέ. V.]

701. ἔσταότ'· Ἀρίσταρχος ἔστεῶτ'. A. [διχῶς δὲ ὁ ποιητῆς φησι. V.]

725. Ζηνόδοτος νέον ᾧλεο. A.

[753. Ἀντίμαχος μιχθαλόεσσαν. V.]

2.

Hypomnemata in Homeri Iliadem.

1.

Schol. Hom. Il. A 399 Ζεὺς παραλαβὼν τὴν ἐν οὐρανῷ διοίκησιν περισσῶς τῇ παρῶσιν ἐχρήτο πολλὰ ἀνθάδη διαπραΰσόμενος. Ποσειδῶν δὲ καὶ Ἥρα καὶ Ἀπόλλων ἐβούλοντο αὐτὸν δῆσαντες ὑποτάξαι. Θέτις δὲ ἀκούσασα παρὰ τοῦ πατρὸς Νηρέως (ἣν γὰρ μάντις) τὴν Διὸς ἐπιβουλήν ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν ἐπαγομένη Αἰγαιῶνα φόβητρον τῶν ἐπιβουλευομένων θεῶν. ἣν δὲ θαλάσσιος δαίμων οὔτος καὶ τὸν πατέρα Ποσειδῶνα κατεβράβευεν. ἀκούσας δὲ ὁ Ζεὺς Θέτιδος τὴν μὲν Ἥραν ἐν τοῖς καθ' αὐτοῦ δεσμοῖς ἐκρέμασε, Ποσειδῶνι δὲ καὶ Ἀπόλλωνι τὴν παρὰ Λαομέδοντι θητείαν ἐψηφίσατο. τῇ δὲ Θέτιδι τὴν Ἀχιλλέως τιμὴν εἰς τὰ μετὰ ταῦτα ἐταμιεύσατο. ἱστορεῖ Δίδυμος. AD.

2.

(Schol. Hom. Il. B 519.) Steph. Byz. 106, 8 Meinek. Ἀπολλωνία· Φωκίδος, ἣν Ὀμηρος Κυπάρισσόν φησι διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν κυπαρίσσους, ὡς Δίδυμος. Cf. Serv. ad Vergil. Aen. III 64 vol. I p. 187 Lion.

3.

Steph. Byz. 250, 23 West. Σήσαμον — Δίδυμος δὲ νῆσον αὐτὴν φησιν. Spectat ad Hom. Il. B 853. Cf. Eustath. 362, 8 Apoll. Rhod. Arg. II 942.

4.

Ammon. de diff. verb. p. 89 ed. Valck. *λητουργεῖν* δια τοῦ *η* καὶ *λιτουργεῖν* διὰ τοῦ *ι* διαφέρει, φησὶ Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι β' Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ *λητουργεῖν* τὸ τῶ δῆμῳ ὑπηρετεῖν. *λήτον* γὰρ φασὶ τὸ δημόσιον 'λήϊτον ἀμφεπέ-
νοντο', τὸ δὲ *λιτουργεῖν* κακὰ λέγειν.

Valck. p. 144 *λειτουργεῖν* διὰ τοῦ *ει* — *λεῖτον* emendatius scripsit, qui horum vocabulorum differentiam docte illustrat.

5.

Ammon. p. 147 *χλαμύς* καὶ *χλαῖνα* διαφέρει, καθὸ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι β' Ἰλιάδος. ἡ μὲν *χλαῖνα* ἠρωϊκὸν φόρημα, *χλαμύς* δὲ Μακεδονικὸν μετὰ ἑξακόσια ἔτη τῶν ἠρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα. Σαπφῶ πρώτη γὰρ μέμνηται *χλαμύδος*. Διαφέρειν φησὶ καὶ τῶ σχήματι. ἡ μὲν γὰρ *χλαῖνα* τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον, ἡ δὲ *χλαμύς* εἰς τέλειον περὶ τὰ κάτω συνῆκται καὶ τοὺς χρησαμένους πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. προσάγεται Ἀριστοτέλην, Φύλαρχον, Πολέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσιν.

Valcken. l. l. laudat Salmas. in Tertull. de pall. p. 111 Hemsterh. Poll. X 124 n. 58, quibus Prell. Polem. p. 149 addit Wyttenb. Plut. I p. 307 O. Mueller. Doriens. II p. 266 Archaeol. §. 337. Cfr. etiam A. Ruben. de re vest. II c. VII p. 162 sqq. — E commentariis igitur Didymeis fluxisse videntur scholl. AL ad Hom. II. B 183 *χλαῖνα* ἡ τετράγωνος, *χλαμύς* δὲ ἡ εἰς ὄξυ λήγουσα.

6.

Schol. B ad Γ 379. 80. Continetur hoc in scholio λύσις ἀπορήματος cuiusdam a Didymo profecta. Διδύμον φασὶν εἶναι κατὰ τὸ ἐγγείρημα (h. e. argumentum, rationes). ἐξόριφη γὰρ ἦδη, φησὶν, τὸ ἐγγος 'ἡ ἵχθη παλάμηφιν ἐτώσιον.' Λύεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθους· δύο γὰρ δόρατα φέρειν νενομισμένον ἦν, ὡς πολλαχοῦ λέγει· πάλλων δύο δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾗχετο πάντῃ (II. Z 104).

7.

Schol. AD ad Δ 475 Ἰδηθεν—Δίδυμος δὲ πάντα

τὰ ὄρη ἰδας λέγει ἀπὸ τοῦ δύνασθαι ἀπ' αὐτῶν πάντα (πλεῖστα D) καθορᾶν. Eustath. p. 500, 43 ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ Δίδυμον Ἰδη οὐ μόνον ἢ Τρωϊκῇ, ἀλλὰ πᾶν ὄρος, ἐξ οὗ τὰ κύκλω ἐστὶν ἰδεῖν, ὡς καὶ Ἀχελῷος πᾶν ὕδωρ καὶ Ὠκεανός. Hesych. ἰδας· εἶδος καὶ πάντα τὰ ὑψηλά.

8.

Schol. V. ad K 428 ἀγκυλότοξοι· καὶ πῶς φησὶν (Π 287) ὄς Παίονας ἤγεν ἰπποκορουστάς', εἰ μὴ ἄρα περιδέξιοι ἦσαν, ὡς Τεῦκρος. Δίδυμος οὖν τοὺς τόξω καὶ ἀγκύλῃ χρωμένους ἀγκυλοτόξους εἶρηκεν.

9.

Steph. Byz. 7, 3 M. = 5, 21 W. Ἀβιοι — Δίδυμος δὲ Θράκιον ἔθνος φησὶν (? N 6).

10.

Steph. 12, 8 M. = 7, 37 W. ἀπὸ δὲ τοῦ Καβακησός Δίδυμος οἶεται κατὰ συγκοπὴν Καβασός. πόλις δὲ αὕτη τοῦ Ὀθρουονέως, περὶ ἧς βιβλίον ὅλον συνέγραψε. Cf. comment. III p. 12. Pertinet ad N 363.

11.

Bekk. anecdd. I 471, 19 (Bachm. anecdd. I 172, 10) ἄφλαστα· τὰ ἀκροστόλια. Ἀπολλόδωρος· ὁ δὲ Δίδυμος τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένον. Fluxerunt haec e Pausania Atticista ap. Eustath. 1039, 37 laudato. — Respicitur fortasse Hom. Il. O 717 ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. Cf. schol. ad h. l. Poll. I 90 p. 21 Bekk. schol. ad Apoll. Rhod. I 1089, ubi laudatur Apollonius ἐν ταῖς λέξεσιν, et. m. 161, (177) 42 Tzetz. Lyc. 26 p. 11 Herod. lex. p. 604 ed. Frz. coll. Herod. IV 114. Hesych. ἄφλαστον· τὸ ἀκροστόλιον ἢ (Rank. Hesych. p. 135) τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης ἀποτεταμένον [? ἐπικεκαμμένον] εἰς ὕψος.

12.

Schol. ad Il. T 81 πῶς κέν τις ἀκούσαι· ὁ Ἀρίσταρχος ἐλλείπειν φησὶ τὸ οὕτω χρωμένους· τὸ γὰρ λεγόμενον

τοιούτον εἶναι· ἐν δὲ πολλῶν ἀνδρῶν ὁμίλῳ πῶς ἂν τις οὕτως χρώμενος ἢ εἴποι ἢ πῶς οἱ ἀκούοντες ἀκούσειαν; οὕτως Δίδυμος.

13.

Schol. ad Il. T 90 τὴν δὲ διὰ ὃ μὲν Ἀσκαλωνίτης περισσὴν ἡγεῖται, ὃ δὲ Δίδυμος σημαίνει τὸ διόλου, ὡς καὶ διαλείτης (al. διηλίτης), ὃ διόλου ἀμαρτάνων, ἢ δι' ἑαυτῆς πάντα τελεῖ. B.

14.

Schol. ad Il. T 116 ἄλοχον Σθενέλου· Δίδυμος παρατίθεται Φερεκύδην μὲν λέγοντα αὐτὴν τὴν Πέλοπος Ἀμφιβίαν. Ἡσίοδος δὲ Ἀρτιβίαν [Ἀντιβίαν V.] τὴν Ἀμφιδάμαντος ἀποφαίνεται. AV. Cf. tamen subsequens scholium, unde apparet sub Ἡσίοδος vitium latere.

15.

Schol. Hom. Il. X 126. 7 p. 592 Bekk. οὐκ ἔστι, φησὶν, ἄντικρος Ἀχιλλέως διηγείσθαι, ὁποίους ἂν παρθένοι καὶ ἡῖθεοι. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰ ἐκτιθέμενα βρέφη παρὰ δρυσὶν ἢ πέτραις εὐρίσκοντες ἐνόμιζον ἐκ τούτων γεγενῆσθαι. ἐκ τοιούτου δὲ ἐγένετο ἢ ὑπόληψις. || οἱ παλαιοὶ νομαδικῶ ἔχρῳντο τῷ βίῳ οἰκίας μηδέπω κεκτημένοι. αἱ οὖν γυναικες τίκτουσαι ἐν τοῖς ὄρεσιν ὑπὸ τὰ κοιλώματα τῶν πετρῶν καὶ δρυῶν . . . εὐρίσκοντες δὲ τινες νομίζοντες ἐκεῖθεν γεγενῆσθαι ἀνέτρεφον. ἡ ἱστορία παρὰ Διδύμῳ. ABD. Cf. Odyss. τ 163 c. schol., schol. Platon. p. 414 Bekk. Unger. parad. Theb. p. 443 s. v. Odrysii.

16.

Schol. ad Il. Ω 640 Δίδυμός φησιν, ὅτι χόρτῳ ἀντὶ τειχίων ἐχρῳντο. V.

Haec sedecim e Didymi in Iliadem hypomnematis fragmenta supersunt, quibus auctoris nomen est appositum, sed his longe plura in scholiis Venetis latere non est quod moneamus. Equidem mihi dubium non est, quin loci ad unum omnes, quibus in fine additum legitur ἡ ἱστορία παρὰ τῷ δεῖνα, nec non ii, in quibus Aristarchi λέξεις commemorantur, Didymo nostro originem debeant.

3.

Commentarii in Odysseam exegetici et critici.

1.

Nicanor ad β 260 ἰὼν ἐπὶ θινὶ θαλάσσης· ἐὰν κατὰ δοτικὴν γράφηται τὸ ΘΙΝΙ βραχέως (Harl. βραχὺ) διαστελοῦμεν ἐπὶ τὸ ἰὼν καὶ τὰ ἐξῆς συνάπτομεν. ἐὰν δὲ αἰτιατικὴ (ῆ), ὡς φησι Δίδυμος γράφειν Ἀρίσταρχον, μετὰ τὸ θαλάσσης διαστελοῦμεν. Q. Harl.

2.

Schol. Pal. Q. ad δ 797 Δίδυμος δὲ Ἀμεράκιν φησὶ προσαγορεύεσθαι τὴν Πηνελόπην ἢ Ἀναρκίαν· Ναυπλίου δὲ φίλαντος αὐτὴν εἰς θάλασσαν διὰ ποινὴν Παλαμήδους ὑπὸ πηνελόπων αὐτὴν σωθεῖσαν οὕτως ὀνομασθῆναι. Ἐν δὲ ἐπιμερισμῷ τοῦ ᾿Μῆνιν ἄειδε θεά᾿ Πηνελόπην αὐτὴν φησὶ λελέχθαι παρὰ τὸ πένεσθαι τὸ λῶπος. Eustath. 1422, 7 = 62, 45. Tzetz. Lyc. 792.

Ap. Eustath. ad α 329 est Ἀμειράκην ἢ Ἀρνακίαν, ap. Tzetzen Ἀρναίαν. — Q. οὐ γὰρ ἐπὶ μερισμῷ. Ad haec Buttmanus p. 171 adnotat ᾿Mediol. e Q. φασί; in Palat. incertum φησί an φασί. Illud praetuli, ut Didymus hoc etiam tradiderit et quidem in libro, cui titulus ἐπιμερισμὸς τοῦ μῆνιν ἄειδε θεά coll. Boisson. praef. ad Herod. epim. p. 9.’ — Sed eiusmodi librum suo iure sibilo explosit Lehrsius in Herodian. p. 427 (coll. 425*), qui vellem nonnulla disputasset etiam de et. m. 493, 22 cod. Havn. 1971 Ἡρωδιανὸς ἐν δευτέροις αὐτοῦ ἐπιμερισμοῖς. — De Penelopes fabula dixi in comment. IV, 1 p. 5.

3.

λ 509 ἐκ Σκύρου· Σκύρος ἐστὶ πόλις Δολοπίας. Q. Vind. 133 vulg. Buttm. Add. p. 577 conferri iubet et. m., ubi ξ Ὀδυσσεΐας legitur. ᾿Quod nisi obiter in comment. ad ξ observavit Didymus corrigendum ap. etym. λ.’ Etiam anonymus ad et. Gud. p. 1033 St. adnotat, hodie non exstare hoc scholion in libro laudato. Locus etymologi est

p. 653, 26 St. Σκῦρος· ἡ νῆσος, ἐπεὶ ἀργιλώδης ἐστὶ καὶ λευκόγεως. σκύρος γὰρ ἡ λατύπη. Δίδυμος λέγει ἐν ὑπομνήματι ξ Ὀδυσσεΐας· αἱ ἀργιλώδεις φαῦλαι εἰς καρπῶν ἀνέσεις, μηλοβότοι δέ, καθάπερ Σκῦρος καὶ αἱ λεγόμεναι Ἀργινοῦσαι. (Ἔρως). Hesych. Σκῦρος· πόλις ἢ νῆσος ἢ λατύπη. Σκῦρος ἀργιλώδης (sic Guyet., cod. ἀργιολίδης). Λυσίμαχος τὴν λατύπην. Lysimachum intellego Coum, quo de Erotian. p. 10. 104. 360 Frz.; νόστων scriptorem intellegit Stiehlius in Philol. IV 1 p. 106.

4.

Steph. Byz. 116, 5 M = 52, 35 W. Δίδυμος δὲ ὑπομνηματίζων τὴν ν (libb. μ) τῆς Ὀδυσσεΐας φησὶν· Ἀρέθουσαι δὲ εἰσιν ὀκτώ (εἰσιν ἢ Rehd. εἰσὶ νη V. 'fort. εἰσὶ Δ' Meinek.).

In schol. ad h. l. quattuor tantum Arethusae dinumerantur, quibuscum consentiunt Aristarchi glossulae ap. Io. Tortell. Aretin. orthogr. fol. 39 col. 2 (Venet. 1501) 'Sane in glossulis Aristarchi super XIII odissea Homeri librum comperi quattuor in diversis mundi partibus fuisse Arethusios fontes, unum apud Syracusas, alterum apud Smyrnam, tertium in Chalcide et quartum in Ithaca.' Neque plures novit schol. Theocr. α 117 p. 843 Kiessl. Eustath. 1746, 58 Hesych. Ἀρέθουσα· κρήνη ἐν Ἰθάκῃ καὶ ἐν Σικελίᾳ, ἐν ἣ ὁ ἐν τῇ Ἡλιδι ῥέων ποταμὸς ἀργύριον κομίζειν νενόμισται. Idem Κύπρος· ἡ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἀρέθουσα. Sic enim Phoenices Arethusam appellabant, teste Curtio in M. Pinderi et I. Friedlaenderi Beiträge für ältere Münzkunde I p. 234, ubi de Arethusae typo in numis Cilicum satraparum agit. Cf. Ulrichs in Mus. Rhen. V p. 482. 3 an. 1846/47.

5.

Schol. ad ξ 6 Buttmanus p. 577, 8 ex et. m. p. 603 (664) 50 adauget his: περισκέπτοι (α 426) 'περισκέπτω ἐνὶ χώρῳ'· — τῷ ὑψηλῷ, ὅθεν ἐστὶ περισκέψασθαι διὰ τὸ ὕψος καὶ ἀπιδεῖν. ἢ ὅθεν ἐστὶ τὸ πέριξ ἰδεῖν. ἢ περισκέπτου, ὃ τις ἂν κατανοῶν θαυμάσειεν, οἶον: ὄφρα γέ-

νωμαι σοὶ (τὸ ? τι) περίσκεπτον παιγνίον Ἀρσινόη (Callim. epigr. V 7. 8). Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι ξ Ὀδυσσεείας. οὕτως εὗρον ἐγὼ εἰς τὸν Ἰωρον.

6.

Orus et. Gud. 54, 17 ἀνέγναμψαν· ἀντὰρ ἐμοὶ δεσμὸν (μὲν add.) ἀνέγναμψαν, ἀντὶ τοῦ ἀνέλυσαν· ὅταν γὰρ δεσμεύουσι τὰ σχοίνια κατακάμπτεσθαι ταῖς συμφοραῖς. ἀνακάμπτεται δὲ καὶ ἀνορθοῦται, ὅταν ἀναλύηται· (sic) γνάμψαι γὰρ τὸ κλάσαι ἄγναμψοῖς ἀγκιστοῖσι' (ε 369) τοῖς ἐπικεκαμμένοις καὶ ἀνέγναμψαν γὰρ ἅπαντας' (B 14). ἀναγνάμψαι οὖν ἐξαπλῶσαι καὶ τὸ τὰ γεγενημένα (δεδεμένα) ἀναλῦσαι. Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι Ὀδυσσεείας (ξ 348). Ἰωρος. (Ritschel. de Oro §. 25, 2 p. 71). Et. m. 103, 31.

7.

Et. Gud. ἀρετή· αἰρετή τις ἐστίν, ἣν αἰροῦνται πάντες. οὕτω Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι (? Ὀδυσσεείας). Eadem exc. Koes. e cod. Paris. 2630 p. 186 Stz. Orio p. 1, 8 et. cod. Angel. 9 p. VII 5 ed. Ritschel. Bonn. 1846/47 Bekk. anecd. III p. 1449.

8.

Suid. s. v. χαλίφρωνος huc non pertinet. Docuit enim nos Gaisfordius cum hac glossa in codicibus male coaluisse sequentem Χαλκέντερος, quam Bernhardus Suid. II 2 p. 1587 recepit quidem, sed recte uncinis circumsepsit, ut ex Δίδυμος male repetitam. Χαλίφρων dixit Hom. Odys. τ 530 Musaeus 117 (Schneid. lex. Gr. II 632).

9.

Bekk. anecd. I 380, 20 ἐνιοὶ μὲν τὸ ἐπαίρεσθαι καὶ χαίρειν δασέως ἀξιοῦσι προφέρεσθαι. Ὅμηρος· ἦ ῥ' ἀλύεις, ὅτι Ἴφρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλῶς, οἶον· ὡς ἔφαθ', ἦ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο· ὡς στερητικὸν ἔχον τὸ α. Δίδυμος δὲ ἀμφοτέρω δασέως. καὶ γὰρ τὸ ἀλαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ἄμις ἄμαξα ἄμνοι Ἀλαεῖς ἀλύειν. κτέ. Cf. schol.

Soph. Elect. 135. — Haec observatio fortasse ad Odys. σ 333 spectat.

α.

38. Ἑρμείαν πέμψαντες· ἐκπέμψατε· δυϊκῶς γὰρ . . . οὕτως δὲ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος. Q. Corrigenda haec ex Harl. Πέμψαντε δυϊκῶς Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος, qui praeterea haec adnotat: ἡ Μασσαλιωτικὴ γράφει πέμψαντε Μαΐας ἐρικυδέας (sic) ἀγλαὸν υἷον.

[52. ὀλοόφρονος· ἢ γέγραπτο κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ὀλοόφρον, ὃ ἐστὶν ὀλοόφρων· εἰτά τις μὴ νοήσας προσέθηκε τὸ ος. vulg. Pal. Q.] cf. 275.

85. Ὠγυγίην· ἐν τῇ κατ' Ἀντίμαχον Ὠγυλίην γράφεται. διαφέρουσι δὲ οἱ τόποι. τὴν μὲν γὰρ Ὠγυγίαν ἐν τὸς εἶναι πρὸς Ἑσπέραν, τὴν δὲ Ὠγυλίαν κατὰ Κρήτην Ἡσιόδός φησι κείσθαι. τὸν Ὠγύλιον. ἢ δ' Ὠγύλη. νῆσον δὲ ταύτην οἱ καλοῦς καλοῦσιν. Pal. Q. Harl.

95. ἔχησιν· ἐν τῇ κατὰ Ῥιανὸν (cod. ἄρινον corr. Porso.) γράφεται λάβησι. Harl.

99. 175 Aristonico tribuere malo, 109. 174. 300 Herodiano.

171. ὀπποίης δ'· Ἀρίσταρχος ὀπποίης τε. Ἄλλως οἰκειότερον ἀπὸ Εὐμαίου ἂν λέγειντο (sic). διὸ ἐν τισιν οὐκ ἐφέροντο. Harl.

185. 186. προηθετοῦντο δὲ ὑπὸ Ἀριστοφάνους. κατ' ἐνίων δὲ τῶν ἀντιγράφων οὐδ' ἐφέροντο. Q.

204. οὐ δ' εἶπερ τε· ἀλλ' εἶπερ τε σιδήρεα δέσματα ἔχησι φράσσεται ὥς κεν νέηται. κὰν ἔχη (Buttm. corr. ἔχοι) ἔμφασιν ἢ γραφή. marg. cod. Harl. Pors.

208. αἰνῶς γάρ· Ἀριστοφάνης καὶ Ἀρίσταρχος αἰνῶς μὲν ἔχει. καὶ ἔχει τι εἶδος (Buttm. conl. εἰκός. ? πειθοῦς) ἢ γραφή.

232. Aristonici videntur. Cf. 251.

244. νῦν δ' ἐτέρως βούλουτο· ἦτοι ἐβουλεύσαντο. τινὲς δὲ γράφουσι ἐβάλουτο θεοὶ ἀντὶ τοῦ μετέβαλον. ἔχει μέντοι λόγον καὶ τὸ ἐβούλουτο ἦτοι ἐβουλεύσαντο, ὡς τὸ Ἑρωσὶ δ' ἐβούλετο νίκην' (H 21). E. Q.

Cf. Schaefer. ad Greg. Cor. p. 192 Hesych. ἐβόλοντο· ἐβούλοντο, ἐβουλεύσαντο.

254. δεύει· ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνην ἐγγράπτο δεύη, ἴν' ἢ πρὸς τὸν Τηλέμαχον ὁ λόγος· ἀλλὰ μὴ πολλοὺς δεῖ (Buttm. corr. πολλὸν δεῖ), καὶ τὸ πολλὸν συνάπτῃ (leg. -ει) τῷ δεύῃ. μήποτε δὲ ἄμεινον ἢ διὰ τοῦ εἰ γράφειν. καὶ ἔστιν οἶον τῆς ἀρχαίας γραμματικῆς ἐν τι καὶ τοῦτο τῶν ὑπολειμμένων. Q.

261. ὄφρα οἱ εἴη· Ζηνόδοτος· ὄφρα δαεῖη. ἐλέγχεται δὲ ἐκ τοῦ ἐπομένου, ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν. Harl.

337. οἶδας· τὸ (l. τῷ) οἶδας οὐκ ἐχρήσατο.— Ζηνόδοτος γράφει εἶδεις, καὶ Ἀρίσταρχος οὐ δύσχεραίνει τῇ γραφῇ. Harl.

356. Ἀρίσταρχος δὲ ἀθετεῖ ἄμεινον λέγων αὐτοὺς ἔχειν ἐν Ἰλιάδι καὶ ἐν τῇ τοξείᾳ τῶν μνηστήρων. Q. Harl. ἐν δὲ ταῖς χαριεστέραις γραφαῖς οὐκ ἦσαν.

424. ἐνιοι· δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο. μεταποιηθῆναι δὲ φασιν ὑπὸ Ἀριστοφάνους τὸν στίχον. E. Q. Harl. ἐν δὲ τῇ Ἀργολικῇ προστέθεται. E. Q.

β.

7. Quae in Q. leguntur possunt Didymi, possunt Aristonici esse.

41. ἡγείρα· Ζηνόδοτος ἡγείρε. ἐλέγχεται δὲ διὰ τοῦ μάλιστα δ' ἐμέ. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν αὐτόν.

42. γελοῖος (-οίως Pors.) γράφει Ζηνόδοτος ἡίτουα (sc. ἀντὶ τοῦ ἀγγελίην) ἀπὸ τοῦ ἄτειν, ὃ ἔστιν ἀκούειν. Harl.

45. ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν· Ἀριστοφάνης· ὃ μοι κακὰ ἔμπεσε. τὸ δὲ ὃ μοι, ἀντὶ τοῦ ὅτι μοι. Harl. Q. cf. Buttm. p. 52 adnot.

46. δοιὰ· ὁ μὲν Ἀριστοφάνης κακῶς πληθυντικῶς γράφει. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸ δοιὰ ἀντὶ τοῦ διχῶς ἀκούει. E. (Harl.).

50. ἐπέχραον· Ἀριστοφάνης ἐπέχρων. Harl.

70. σχέσθε φίλοι· ἢ ὁ λόγος πρὸς τοὺς Ἰθακησίους, οἶον ἀντίσχεσθέ μου. διὸ καὶ Ἀριστοφάνης γράφει, μή μ' οἶον ἐάσατε, ὃ ἔστι καὶ ὑμεῖς ὑποσυμπαθήσατε. Ἀρίσταρχος

δὲ τὴν μὲν γραφὴν οὐκ ἀμείβει, τὸ δὲ οἶον ἀκούει πρὸς τὸ πένθος τοῦ πατρός κτέ. Q. Harl.

81. Ζηνόδοτος δὲ γράψας (γράφων Harl.) δάκρυα θερμὰ χέων ἐκλέλυκε τὴν μεγαλειότητα τοῦ στίχου. Q. H.

96. Nicanorem redolent.

123. Ἀριστοφάνης βίोटός τε τεός, ἢ οἱ μνηστῆρες ἔδονται. Q. Cf. Buttm. p. 59. Nauckius Ar. Byz. p. 39 pro ἢ οἱ coni. καί, poetaeque restituendum esse suspicatur βιότους τε τεούς. Dubitat Schneidewinus in nunc. erud. Gotting. 1848 p. 802.

134. vulg. Aristonico vindicabimus, ut 137 Harl. et 312 E. Q.

152. ὄσσουντο· ἐν τῇ Ῥιανοῦ ἔσσατο (ὄσσαντο em. Pors.), ἀντὶ τοῦ ὄσσαν καὶ κλήδονα ἐποίουν. Harl.

156. ἄπερ· Ἀριστοφάνης οὕτως γράφει, ἀντὶ τοῦ ὥσπερ ἦλθον καὶ ἀπέστησαν· μαρτυρεῖ αὐτῷ καὶ ἡ φύσιν εἰς ἔπαινον· τὸ γὰρ προκαταρκτικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ. Cram. AP. III 430, 19. Obscurissimi scholii sententiam non aperuit Nauck. p. 40. Porson. ex Harl. haec tantum excerpserit ἄπερ pro ὥσπερ Aristophanes'. Conieci quod scribere poterat scholiasta μαρτυροῦσιν αὐτῷ καὶ οἱ χρόνοι κατὰ φύσιν παιωνικοί. Hinc intellegitur, quid sit προκαταρκτικόν, sed ex v. ὑποτακτικοῦ nihil exsculpo. Mecum faciunt B. E.

180. ἀμείνων· γράφεται ἀμείνω χωρὶς τοῦ ν, ὅπερ καὶ κάλλιον. Harl. Latet vitium. Duentzer. Zenod. p. 56, 21.

182. οὐδέ τε· περισσὸς ὁ τέ. ἐν δὲ τοῖς εἰκαιότεροις γράφεται οὐδέτι. Harl. coll. Q.

190. ἀνιηρέστερον· — καὶ Ἀριστοφάνης κατὰ Σέλευκον ἔγραφε φιλοκτεανέστατε (α 122). Vulg.

206. εἵνεκα τῆς ἀρετῆς· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος λείπειν φησὶ τὸ ἄρθρον, ἵν' ἦ, εἵνεκα τῆς ταύτης ἀρετῆς. Ἰακὸν δὲ τὸ ἔθος εἶναι. Q. Ἀριστοφάνης δὲ ὑπώπτει τὸν στίχον νεωτερικὸν λέγων ὄνομα τὸ τῆς ἀρετῆς. πιθανὸν δὲ συναθετεῖν αὐτῷ καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸν μετ' αὐτόν. Harl. Q.

222. χεύω· Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὁροάνδου χρεῖω (χεῖω em. Pors.) γράφει καὶ Ἀρίσταρχος, [Ἡρωδιανὸς δὲ

χεύω, ἴν' ἧ ἔνεστιὼς ἀντὶ μέλλοντος.] Harl. Pro Herodiano vide ne Zenodotus restituendus sit.

244. παυέμεν· Ῥιανὸς γράφει καὶ παύεται, καὶ λόγον ἔχει διὰ τὸ τὸν μάντιν εἰπεῖν 'φραζώμεθ' ὡς κεν καταπαύσομεν', οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ παυέσθων (168). καὶ τὸ 'ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν'. Q. Harl. Sic scripsi e Porsoni et Buttmanni coniecturis certissimis.

260. Quae Nicanoris sunt supra exscripsi.

294. Huc recipere non ausim. Cf. Nauck. Ar. Byz. p. 22. 23.

311. ἀέκοντα· Ῥιανὸς γράφει, ἀέκοντα. H.

321. σπάσεν· Ἀρίσταρχος, σπάσατο. Q. H.

322. ῥεῖα κτέ· ἀθετεῖται, ὡς περιττός. προηθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Q.

338. ὄθι νητός· Ἀριστοφάνης ὄθιννητός, ὡς τὸ 'ἐνὶ μεγάροισιν' (94), Ἀρίσταρχος δὲ δι' ἐνὸς ν. Harl. Hinc discimus ad β 94 Didymi observationem periisse. Nauck. p. 51 recte ἐνιμμεγάροισιν scribit.

410. Καλλίστρατος· δεῦτε φίλοι ὄφρ' ἦῖα (scr. ἦα) φερώμεθα. καὶ ἔστι τῆς νεωτέρας Ἀτιθίδος τὸ οὕτως συναιρεῖν. Q. Harl.

γ.

7. πεντακόσιοι δ' ἐν ἐκάστη· οὕτω διὰ τοῦ α τὸ πεντακόσιοι Ἀρίσταρχος... Q.

8. προὔθεντο· γράφεται καὶ προὔχοντο. Ἀρίσταρχος προείχοντο τῷ θεῷ, οἷον παρεῖχον... E. Q. Hesych. προὔχοντο, ἐνέχοντο.

ibid. ἐκάστοθι· Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρῳδιανὸς ἐκάστοθι, ἐν ἐκάστῳ τόπῳ κτέ. Q. Apparet hinc Didymi adnotationem quandam de Aristarchi lectione exstitisse; quae aetatem tulerunt videntur ex Herodiano excerpta.

10. 'Aristarchus et Herodianus alter altero modo κατάγοντ' ἢ δ' et κατάγοντο ἰδ'.' Pors. ex H.

11. στεῖλαν· οἱ περὶ Ζηνόδοτον σεῖσαν ἀείρουτες. τότε δὲ σεῖουσιν, ὅτε θελήσωσι χαλάσαι τὸ ἄρμενον. Q.

24. αἰδῶς δ' αὖ νέφ' ἀνδρί· οὕτω δὲ οἱ κατὰ Ῥιανόν (cod. Ἀριανόν, em. Pors.) Harl. Pro οἱ malo αἰ.

41. χρυσέφ εν δέπαϊ· χωρὶς τοῦ εν αἰ Ἀριστάρχου καὶ σχεδὸν ἅπασαι χρυσέφ δέπαϊ. Harl.

50. τοῦνεκά σοι· — Ζηνόδοτος δὲ τοῦνεκά τοι γράφει, νοῶν ὅτι ἐπὶ τῆς διαστολῆς παραλαμβάνεται ὁ τοί. Q.

71. Aristonicum mihi exaudire videor.

178. ἐννύχια· αἰ Ῥιανοῦ γράφουσιν ἐννύχιοι. Harl. Cod. αἰρειανοὶ γρ., em Pors.

199. καὶ σύ, Ἀλκιμος· παρὰ Ἀριστοφάνει προηθετοῦντο δύο στίχοι. ἐκ γὰρ τοῦ λόγου τῆς Ἀθηνᾶς (α 301) μετήχθησαν ἐνθάδε. Q. (Harl.)

216. Harl. Aristonico tribuo. Vid. Duentzer. de Zenod. stud. Hom. p. 30. 96. 7. Idem statuo de v. 228, qua oblata occasione retractabo, quae de corruptis verbis δὲ ἴσως in schol. ad 230 protuli in Philolog. VII p. 374. Excidit Zenodoti nomen post ὁ στίχος. Hic enim scripserat e coniectura εἰ μὴ θεοὶ ὡς ἐθέλοιεν. Περιήρει retineo.

246. ἀθανάτοις· Ἀριστοφάνης ἐνικῶς ἀθάνατος. Harl. Suspectum mihi Aristophanis nomen. Cedere iubeo Aristarcho.

289. διχῶς Ἀρίσταρχος λιγέων δέ, καὶ λιγέων τέ. Harl.

[290. Ἀρίσταρχος γράφει τροφόεντο (corr. Pors. τροφόντο e vulg.) ἀντὶ τοῦ ηῦξάνοντο. Harl.] Hesych. τροφόντα et τροφιοῦται exhibet. .

303. 4. Harl. Q. ἐν τισι τῶν ἐκδόσεων οὐκ ἦσαν. Quae sequuntur Aristonicum scripsisse res ipsa loquitur.

304. δέδμητο· Ἀρίσταρχος δέδμητο, ὡς ἡ πληθὺς ἀπονέοντο (O 305). Q. Harl.

307. ἄψ ἀπ Ἀθηναίων· Ζηνόδοτος ἄψ ἀπὸ Φωκίων. Ἀρίσταρχος ἄψ ἀπ' Ἀθηναίης, ὡς ἐκεῖ (η 80) ἔκετο δ' εἰς Μαράθωνα καὶ εὐρύαγυιαν Ἀθήνην. Harl.

327. αὐτόν· Ἀρίσταρχος αὐτός. Harl.

?335. Ζηνόδοτος ᾤχετο. Harl.

367. Ἀρίσταρχος χρεῖως. δύναται δὲ καὶ χρεῖος. Harl.

?368. ἐπεὶ τεὸν ἴκετο δῶμα· Ζηνόδοτος ἐπεὶ τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνει. Harl. Q. Duentzer. p. 113.

378. ἀγελεΐη· ὁ δὲ Ζηνόδοτος κυδέστη. Harl.

?380. Ζηνόδοτος· ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε. H. Dubius etiam haereo, utri tribuam 400. 401.

443. χειρσί· ἐνικῶς χειρὶ, αἱ Ἀριστάρχου. H.

453. Ἀνίσχοντες Aristarchus. Lege ἀνέχοντες.' Porson. Ἀνελόντες Buttm. p. 114.

486. οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγόν· Ἀριστοφάνης γράφει θεῖον ἀντὶ τοῦ ἔτρεχον, εἶτα ζυγόν ἀμφιέχοντες. ὁ δὲ Καλλίστρατός φησι, ὥσπερ ἐπὶ τῆς οὐριοδρομούσης νηὸς τὸ τῆς Εὐπλοίας ἐμφαίνεται, διὰ τὸ 'τῆς δὲ πανημερίας τέταθ' ἰστία ποντοπορούσης' (λ 11), οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ συνεχοῦς δρόμου τῶν ἵππων τὴν ἀδιάλειπτον ἄνυσιν τῆς ὁδοῦ σημαίνει τὸ σεῖον ζυγόν. Q. H.

δ.

1. Ζηνόδοτος δὲ γράφει καὶ τὰ ἐσσαν ἀντὶ τοῦ καλαμινθῶδη. δοκεῖ δὲ Καλλίμαχος ἐντετυχημέναι τῇ γραφῇ δι' ὧν φησιν ἵππους καὶ τὰ ἐντας ἀπ' Ἐυρώτας κομίσαι.' Q. Harl.

37. ὁ δ' ἐκ μεγάρου· Ἀρίσταρχος ἔξω τῆς ἐκ προθέσεως, ὁ δευτερεύου βεβήκει. βούλεται γὰρ λέγειν διὰ μεγάρου. Q.

39. λύσαν· οὕτως γράφει Ἀρίσταρχος. Harl. (λύσαν Pors.)

62—64. ἠθέτουν Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος, ut e scholiis colligo.' Pors.

70. πυθοίαθ' οἱ ἄλλοι· οὕτως Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ πυθοίατο ἄλλοι (sic Pors., cod. ἀλλά), χωρὶς τοῦ ἄρθρου.

123. ἄμ' Ἀδρήστη· τρισυλλάβως τὸ Ἀδρήστη, ὡς Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀρίσταρχος. Harl. Alii ἄμα δραστῆ. Didymi ipsa verba perierunt.

158. Aristonicum sapiunt, Didymi verba non servata sunt (163. 192).

162. ἐέλδετο· Ζηνόδοτος ὅτετο, κακῶς. Harl.

231. — Ἀρίσταρχος δὲ γράφει οὕτως ἰητροὺς δὲ ἕκαστος, ἐπεὶ σφισι δῶκεν Ἀπόλλων ἰᾶσθαι, καὶ γὰρ Παιήονος εἰσι γενέθλης. κακῶς. διαφέρει ὁ Παιήων

Ἀπόλλωνος, ὡς καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ· εἰ μὴ — οἶδεν.
B. Q. H.

Haec, nisi misere depravata sunt, omni fide destituta sunt. Didymoque abroganda. Zenodotus enim Mallotes Paeonem falso pro Apolline accepit. Cf. Lehrs. Arist. p. 181 Duentzer. Zenod. p. 24 L. Friedlaend. Ariston. p. 116. Itaque vide ne Aristarchi mentio ad antecedentia verba pertineat scribendumque sit — βοτανῶν. Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ ὁ Μαλλώτης γράφει κτέ.

260. Herodianus scripsit.

285. Q. ab Aristonico profecta esse suspicor Harl. servasse Didymi verba οὐκ (ἀν)εφέροντο δὲ σχεδὸν ἐν πάσαις οἱ πέντε. τὰ γὰρ τῆς διαθέσεως ψυχρά.

336. νεηγενέας· Ἀρίσταρχος νεογενέας. Q. H.? Lobeck. parerg. p. 661.

353. ἐφευμέων· βούλεται μὲν λέγειν θυσιῶν, ἀσάφιστερον δὲ εἶρηται. διὸ Ζηνόδοτος ἠθέτει. Pal. E. Q. H.

?366. Εἶδοθέη· — ὁ δὲ Ζηνόδοτος γρ. Εὐρυνόμην. E. Q. H. Castigat Zenodotum Duentzer. p. 102. — Ceterum ingeniose ap. Alciph. epp. I 2 Lobeck. path. I p. 34 restituit ἐν Εὐρυνόμης λειμῶνι. Mihi equidem Meinekii coniectura Alc. p. 87. 88 ἐν Ἐρμιόνης λιμένι minus placet. (De lana marina Wagnerus I p. 16 apponere poterat disserentes Reisk. Const. Porph. p. 466 ed. Bonn. sq. Anselm. Banduri. ad Const. Porph. de them. I p. 286 ed. Bonn. coll. Procop. de aedif. III Ducang. Gl. Gr. πιννινότριχα.)

?370. ἡ δ' ἐμεῦ ἄγχι σταῖσα· Ζηνόδοτος ἡ δέ μοι ἀντομένη. Harl. E.

420. αὐτίς· Ἀρίσταρχος, αὐτός. Harl.

441. κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἐπλετο· αἱ πλείους· ἐνθα κ(εν) αἰνότατος, ὡς τὸ ἐνθα κε λοιγὸς ἔην' (⊙ 130). Q. Pal. Harl.

?465. Ἀρίσταρχος ἐρεεῖνεις γράφει, οὐκ ἀγορεύεις. Pal.

495. τῶν γε θάνον· αἱ Ἀριστάρχου δάμεν. Harl.

511. ὡς ὁ μὲν ἐνθ'· ἐν οὐδεμιᾷ ἐφέρετο. καὶ λίαν γὰρ ἔστιν εὐτελής. θανμάσαιμεν δ' ἄν, πῶς παρέλαθε τὸν Ἀρίσταρχον. Pal.

553. ἡ ἐθανών· ἐν ἀπάσαις ἠθετεῖτο. Harl. τοῦ γὰρ Πρωτέως εἰπόντος, (ὅτι) δύο μόνοι ἀπώλοντο (496), γελοίως τρίτον ζητεῖ ἀπολόμενον. Pal. Q.

599. Ἀρίσταρχος σὺ δέ κε. Harl.

618. ἐὸς δόμος· αὐτοῦ τοῦ βασιλέως. οὕτως δὲ Ἀρίσταρχος καὶ τὰ ὑπομνήματα, ὃ τεὸς (? ὅτε ὅς) δόμος. Pal.

705. ἔσχετο· αἱ Ἀριστάρχου ἔσχετο, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο. γελοῖοι γὰρ εἰσιν οἱ γράφοντες ἔσχετο. H. P. Q.

712. οὐκ οἶδ' εἰ τίς μιν· ἢ τίς μιν Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η. Harl. Quae sequuntur Nicanoris sunt.

727. ἀνηρείψαντο θύελλαι· ἡ χαριεστέρα τῶν Ἀριστάρχου καὶ ἄλλαι πολλαὶ οὕτως. Pors.

785. ἐν νοτίῳ· Ἀριστοφάνης εἰνοδίῳ (Pal. recte ἐννοδίῳ), ὡς ἄν τις εἴποι ἐν ὁδῶ, ἐτοιμὴν εἰς τὸ πλεῖν. Pal. B. E. Q. Harl. Cf. Buttm. schol. Harl. θ 55 Nauck. Ar. Byz. p. 45.

788. κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος· Ῥιανὸς κεῖτ' ἄρ' ἀναυδος, καὶ ἔστιν αὕτη χαριεστέρα ἢ γραφή. Harl. Pal.

ε.

34. χωρὶς τοῦ κέ αἱ κοινότεραι. Harl. ἡματι εἰκοστῶ.

43. Ad Aristonicum refero, ut 124.

80. οὐδ' εἰ τις· Ἀρίσταρχος οὐδὲ ἦ τις. Pal. Harl. Ἀρίσταρχος, ναίει, ὀριστικῶς. Pal. Harl. 'Erant igitur, qui legerent ναίοι.' Pors.

83. διὰ τοῦ ε στεναχῆσιν αἱ Ἀριστοφάνους. Pal. Harl.

127. τριπόλῳ· — τινὲς δὲ γράφουσι, νειῶ ἐνὶ τριπόλῳ, οὐκ εὔ. P. H. Q. Addidi propter censuram Didymeam οὐκ εὔ.

132. ἔλσας· Ζηνόδοτος ἐλάσας γράφει, οἱ δὲ ἔλσας. ποιητικώτερον γὰρ (Q. μὲν). ἔλσας μὲν (Q. γὰρ) τὸ συστρέψας, ἐλάσας δὲ τὸ ἐκ χειρὸς πλήξας. Q. Pal. Harl. Cf. Duentzer. l. l. p. 133. In Pal. cum sit ἡ δὲ ἐλέας, in Harl. ἡ δὲ ἔλας, recte Porsonus suspicatus est: ἡ δὲ ἔλσας, fortasse: ἡ δὲ Ἀριστοφάνους ἔλσας. Reliqua sic restituo: καὶ ἔστι ποιητικώτερον. ἔλσας μὲν γὰρ κτέ. Cf. schol. H. P. ad η 250.

136. Ἀρίσταρχος ἀγήρων. Harl.

156. ἀμπέτρησιν αἱ Ἀριστάρχου. Pal. Harl.

168. Ἀριστοφάνης ἱκοιο. Pal. Harl.

179. ἄλλο· Ἀριστοφάνης ἄλλοις (Nauck. p. 39 probabiliter coni. ἄλλως) γράφει, οἷον· σῶζειν μὲν ἐμέ, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις κακόν μοί τι βουλευέιν. Pal. Harl. Q. De versu 185 dubius haereo.

217. Ἀρίσταρχος εἰς ἅντα, αἱ κοινότεραι εἰς ὧπα (cod. εἰς σῶμα, corr. Pors.). Pal. Harl.

232. (αἱ) Ἀριστάρχου ἐφύπερθε αἱ εἰκαιότεραι ἐπέθηκεν. Harl.

240. Herodiano Didymus suppeditasse videtur, ut 231. 391.

247. Aristonicum produnt.

253. ἐπηγενίδεσι· οὕτως Ἀρίσταρχος, Ῥιανὸς δὲ ἐπιτανίδες (f. ἐπεκτανίδεσι), ἤγουν ταῖς μακραις καὶ ἐπεκτεταμέναις. In Hesychio legimus: Ἐπηγανίδες· ἐπηνύγματα. Fortasse huc respicit lexicographus, quem ἀναγραφὴν ναυτικῶν ὀνομάτων expilasse docet ipsius glossa στήμα.

272. ἐσορῶντι· γρ. καὶ εἰσορόωντα. διχῶς αἱ Ἀριστάρχου. Harl. cf. Pors.

294. τὸ δ' αἰθρηγενέτης Ῥιανὸς καὶ Ἀριστοφάνης αἰθρηγενέης λέγουσιν. P. H. Q. Nauck. p. 47.

314. ἐπεσσύμενον· Ἀρίσταρχος ἐπισσύμενον. P.

315. αὐτὸς πέσε· Ῥιανὸς αὐτὸν βάλε. τὸ κῦμα δηλονότι. καὶ ἄμεινον. Harl.

327. οὐκ ἐνεφέρετο ἐν τοῖς πλείοσι. Ἀρίσταρχος δὲ περὶ μὲν τῆς ἀθετήσεως διστάζει, γράφει δὲ διὰ τοῦ ν ὑπεδύσατο. ἐν δὲ τισι ἀνεδύσατο. ἔοικε δὲ ὁ στίχος ἐκ τῶν ὕστερον εἰρημένων ὑπό τινος παρεμβεβλήσθαι, αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα αἰθυρίη εἰκνῖα. P. H. Q.

ibid. p. 209. γράφεται καὶ ποτήν, πτήσιν. ἄμεινον δὲ χωρὶς τοῦ ν ἐν δοτικῇ. Harl. Haec recepī, quod ad h. v. Aristonici et Didymi observationes aetatem tulisse videntur, illius in schol. vulg. p. 208 σὺν τῷ ν γραπτέον, huius in H. P. Q.

346. *στέρνοισι· διχῶς αἰ Ἀριστάρχειαι.* P. H. *Exciderunt verba καὶ στέρνοιο καὶ στέρνοισι,* quae a Didymo de more addita esse probabile est.

393. *ἐν τῇ Ἀριστοφάνους καὶ Ῥιανοῦ ἐπὶ κύματος.* Harl.

422. *Ἀρίσταρχος γράφει εἰν ἀλλ ἄτε πολλά.* H. Recte Buttm. *οἷα τε.* Nam P. Q. Aristonici observationem continent.

431. *ἐπεσσύμενον· ὁ Ἰξίων ἀπεσσύμενον.* H.

458. *ἐμπνυτο διὰ τοῦ ε.* Harl. Didymus scripserat *οὔτως διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος.* Cf. 'schol. II. X 475.' Pors.

459. *Ζηνόδοτος ἀπὸ ἔο, ἡ κοινή ἀπὸ ἔθεν.* Pal. Harl.

477. *ἐξ ὁμόθεν πεφρωτάς· ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν γεγραμτάς.* Harl.

490. *αὔοι· ὁ Ἰξίων αὔη.* Pal. Harl.

ξ.

1. *κάθευδε· Ζηνόδοτος ἐκάθευδε.* (cod. *καθεῦδεν.* corr. Duentzer. Zenod. p. 60, 39 coll. γ 402.)

2. *εἶσεν δὲ Σχερίη· ἔξω τοῦ ν αἰ Ἀριστάρχειοι,* οὐχ ὡς *τινες ἐν Σχερίη.* P. H. (E. Q.)

10. *θεῶν· Ῥιανὸς θεοῖς.* Harl.

29. *Καλλίστρατος δὲ χάρις, ἀντὶ τοῦ χαρά. μεταποιῆσαι δὲ φησι τὸν Ἀριστοφάνην φάτις.* P. H. Nauckio aut vitiatum aut commentitium videtur p. 39, quod me non intellegere fateor.

44. *αἰθήρη· Ῥιανὸς αἰθήρη.* P. H.

46. *τῶ ἐνι· Ῥιανὸς τῇ ἐνι, πρὸς τὴν αἶγλην.* P. H.

57. *Ῥιανὸς ἐφοπλίσειαν, οἱ δμῶες δηλονότι.* H. P.

74. *Ἀριστοφάνης φέρων γράφει καὶ κατέθηκαν, οἱ δμῶες.* H. P. Scripsit igitur *κούρηι.* Nauckius p. 39 *κοῦραι* genuinam fuisse lectionem suspicatur.

89. Herodianum sapiunt.

106. *Μεγακλείδης ἀγρόμεναι παίζουσιν ἀνὰ δρία παιπαλόεντα.* H. P.

108. *δεῖά τε· οὔτως διὰ τοῦ τέ αἰ Ἀριστάρχειοι καὶ σχεδὸν πᾶσαι.* P. H.

131. Variam lectionem non propinat.

132. Ῥιανὸς ἀντὰρ βουσί. Pal.

137. σμερδαλέος· — Ζηνόδοτος δὲ ἀργαλέος, κακῶς. P. H.

144. Aristonici videtur.

201. διερός· οὕτως τὸν ζῶντα Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Καλλίστρατος γράφει δυερός, ὁ ἐπίποιος, παρὰ τὴν δύην ἦτοι κακοπαθητικός. H. E. Q. P. Hamb. Prelleri p. 30. Hes. δυερός· ἐπίποιος, [τολμηρός].

207. τὸν νῦν· Καλλίστρατος τῷ μιν (cod. μέν, corr. Pors.) Harl.

244. Redolent Aristonicum, qui Alemanis etiam in libro π. σ. Il. E 774 P 138 meminit. Eidem tribuo 275—288.

256. πατὴρ ἐμοῦ· ὅτι ἐν πᾶσι φέρεται ἐμοῦ, ἀλλ' οὐκ ἐμεῦ, ὅμως ἐπὶ τινῶν ὁ Ζηνόδοτος ἐπὶ τὸ χεῖρον μετατίθησι. Q. H. Duentzer. p. 74. Fortasse ἐπὶ τινῶν in ἐπιτιμῶν mutandum erit.

264. λεπτή δ' εἰσίθμη· — Herodiani animadversionem excipit Didymea Ἀριστοφάνης δὲ σὺν τῷ σ γράφει ἴσθμη παρὰ τὸν ἰσθμόν. B. Q.

289. Ἀρίσταρχος σὺ δ' ᾧκ'. (pro ᾧδ'). Ζηνόδοτος ἐμεῖο. Harl. 'Debebat ἐμέο'. Pors.

σὺ δ' ᾧδ' ἐμέθεν· ἄμεινον γράφειν ἐμοῖο, ἀπὸ τοῦ ἐμεῦ (ἐμοῦ). τὸ γὰρ ἐμεῖο ἀπὸ τοῦ ἐμεῦ ἀσυνάρθρου γέγονεν. Ζηνόδοτος ἐμεῖο, καὶ ἐπεκράτησεν. Q. Duentzer. p. 74 suspicatur Zenodotum scripsisse ᾧδ' ἄρ' ἐμεῖο ξυνὲς ἔπος. Vide tamen, ne scholion spectet ad v. 290 πατὴρ ἐμοῖο, et post ἐπεκράτησεν exciderint verba ἢ Ἀριστάρχειος.

297. δώματ' ἀφῖχθαι· Ἀριστοφάνης δώματα ἴχθαι. Harl. Dubitat Nauck. p. 39.

318. Καλλίστρατος· αἰ δ' εὔ μὲν τρεχέτην (codd. τρεχέην, corr. Buttm.) P. H. Hamb. Prelleri p. 31. Fortasse interpretatio potius quam lectionis varietas latet.

η.

13 et 311 manifeste ab Aristonico profecta sunt.

22. οὐκ ἄν μοι· Ἀρίσταρχος ἢ ῥά μοι. P. H. Immo ἢ ῥα ἄν, ut est in Hesychio ἢ ῥὰ ἄν· ἄρα ἄν. (ἄρα ἄν).

41. ἢ ῥά οὐ ἀχλύν· Ζηνόδοτος ἢ σφισιν ἀχλύν γράφει, οὐκ εὖ. ἐν γὰρ τοῖς ἐξῆς (143) φησὶν· καὶ τότε δὴ ῥ' αὐτοῖς (sic P. H. pro αὐτοῖο) πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ. Duentzer. p. 93.

74. αἱ χαριέστεραι ἦσι τ' εὖ φρονέησι. προπεῶδες γὰρ αὐτῇ τὰς πρὸς τοὺς ἄνδρας ἔριδας διαλύειν ταῖς γυναιξί. ὑπερβιβαστέον δὲ καὶ τὸν καί· ἦσι τ' εὖ φρονέησι τὰ πρὸς τοὺς ἄνδρας νείκεα λύει. P. B. Q.

80. ὑποτοπεύεται (sic) ὁ τόπος, ὡς καὶ Χαῖρίς (corr. Boeckh., codd. Χάρης vel Χάρις) φησιν ἐν διορθωτικοῖς. H. P.

149. ὄντως (recte Pors. οὔτως) ἐπιτρέψειεν αἱ Ἀριστάρχου. P. H.

199. ἐν τοῖς Ἀριστάρχοις (sic) κατ' οὐρανόν, [ἔν' ἦ, τῶν κατὰ τὸν οὐρανόν]. P.

215. δορπῆσαι· ἐν τισι γράφεται δειπνῆσαι δ' οὐπω δὲ ὦρα οὐκ ἀρίστου. Pal. Recepi, quod ex usu scholl. Ven. II. ad ἐν τισι subaudiendum est ὑπομνήμασι vel τῶν ὑπομνημάτων. Schol. Pal. voluit, ni fallor δειπνῆσαι. δόρπου δ' οὐπω ὦρα οὔτε ἀρίστου. Cf. κ 116.

[217. Ζηνόδοτος ἔο γράφει, ἀντὶ τοῦ ἐαυτῆς. P. 'Pors. ex Harl. 'Ζηνόδοτος ἔο. Anne alii legebant ἔθεν?' Buttm. p. 264. Non accedo. Alii legebant ἐκέλευσέν ἔο. Cf. Hesychn. ἔο. Scholion ex Herodiano fluxit. Cf. Bekk. anecdd. III p. 1145. 6. Duentzer. coni. εἰσ p. 58.]

221. ἐνιπλήσασθαι· αὕτη μέντοι ποιητικωτέρα, ἢ δὲ Ἀριστάρχου ἐμπλησθῆναι. P. H. 222. 251 fortasse Aristonico debemus.

235. In verbis Pal. schol. Ἰακῶς τὸ τεῦξε latent vestigia Didymi, ut in Pal. ad 250 ἐκέασσε, διχῶς h. e. καὶ ἐκέασσε καὶ ἐκέδασσε. Sed quid sibi velint verba Pal. schol, τὸ δὲ περιέχευε διχῶς non expiscor. Ambigo de 301. P. H.

289. δύσετο δ' ἠέλιος· εἰς δύσιν ἐκλίμετο. Ἀριστάρχου γράφει δείλετο, ὃ ἔστιν εἰς δείλην ἐκλίμετο. πρὸ δυσμῶν γάρ, φησί, συνέτυχε τῇ Ναυσικάᾳ ὁ Ὀδυσσεύς. Pal. (Harl.) coll. E. Vulg. Hamb. p. 37 ed. Prell. Lectio Aristarchi unice vera videtur Buttmanno lexilog. II p. 192.

347. πόρσυνε· γρ. πόρσανε, ἐν τοῖς Ἀριστ — (ultima literae abscissae). Pal.

θ.

55. νοτίφ· Ἀριστοφάνης νοδίφ. Harl. Cf. δ 785.

67. κρέμασεν φόρμιγγα· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου (cf. Harl. ad 105). Ἀριστοφάνης (δὲ)· δῆσε(ν) φόρμιγγα (cod. γι). Harl. Nauck. p. 50 laudat.

81. 82. ἐν ἐνίαις τῶν ἐκδόσεων οὐκ ἐφέροντο. διὸ ἀθετοῦνται. H.

92. ὁ Ἀριστοφάνης αἰψ' Ὀδυσσεύς γράφει. H. Cf. ι 485 κ 395.

98. 'θυμὸν κεκορήμεθα δαιτός, οἱ ἄλλοι. Sed vulgatam retinet Aristarchus.' Pors.

105. Cf. 67.

142. οὔτε Ἀρίσταρχος οὔτε Ἀριστοφάνης οὔτε Ζηνόδοτος ἐπίστανται τοῦτον τὸν στίχον. Harl.

163. Ambiguum, utrum Didymo an Aristonico debeatur: probabilius tamen huic adscripseris propter voc. σημειοῦται, quod Nauck. p. 50, 65 in ὁ σημείωσαι mutabat.

251. Ζηνόδοτος παίσατον εἶπεν, οὐ κακῶς. Q. H. Aut οὐ delendum, aut καλῶς scribendum. Similis confusio ad ψ 310 notatur.

299. πέλοντο· Ριανὸς πέλοιτο (cod. πέλοι, em. Pors.) γράφει. Harl.

352. πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος πῶς ἂν εὐθύνοιμι γράφει. οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ δῆσαι κτέ. Q. Vulg. et. m. Aristarchum πῶς ἂν σ' εὐθ. scripsisse Barnesius vidit. Post οἱ δέ excidit, ni fallor, lectio ab E servata, eaque me iudice palmaria πῶς ἂν ἐγὼ σε φέριστε μετ' ἀθανάτοισι δέοιμι. Hanc enim respicit interpretatio καὶ σὺ θρασύς, φησὶν ὁ λόγος, κτέ et ὄντα μου πολλοῦ γενναιότερον. Sed quarta etiam, si quid video, lectio exstitit, cum schol. vulg. καὶ σὺ θρασὺς ὄρας, φησὶν ὁ λόγος interpretentur. Suspicietur aliquis tale quid lectum esse πῶς ἂν ἐγὼ σ' ἴλλουτα μετ' ἀ. δ., quae lectionis varietas facillimam explicationem habebit, si pro

σε δέοιμι — θεοῖσι in aliis quibusdam libris exaratum fuisse dixeris π. ἄ. ἐ. σ' ἰλλοιμι. Cf. Ruhnk. Tim. 69.

355. χρείως· — Ἀρίσταρχος δὲ δεσμὸν γράφει. Q. Porson. ad v. 353. 'Schol. χρέως et χρείως. Ἀρίσταρχος δὲ δεσμὸν γράφει sc. pro δεσμόν.' Rectius opinor Porso scholion ad 353 retulit.

486. ἐβιόσσαο· γρ. βιώσω. Harl. Haec recepi, quamquam alibi sigl. γρ. non curans. Latere enim Aristarchea fidem faciunt Hesychii glossae βιόσσαο et ἐβιώσαο (cod. ἐβιώσας). Legit Aristarchus με βιόσσαο, alii μ' ἐβιώσαο. Hinc emendandum schol. Harl. βιόσσαο· γρ. ἐβιώσαο.

494. δόλον· Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης δόλω φασίν. Harl. Inter lectiones ambiguas refert Nauck. p. 43.

507. διατμηῆξαι· Ἀρίσταρχος διαπληῆξαι, ὡς ἀλλοχοῦ 'τὰς μὲν ἐπειτα διαπλήσσουντες Ἀχαιοί' (Il. Ψ 120). Harl.

525. Καλλίστρατος· ἄστει καὶ ὄρεσσιν (sic), ὡς τὸ ἀμυνόμεναι ὄρεσσιν (E 486). Harl. i. e., ut Guyet. ad Hesych. ὄρες adnotat, ἄορεσσι, coniugibus. Inter ambiguas lectiones refert R. Schmidt. de Callistr. p. 15 = 321 N.

ι.

116. νῆσος ἐπειτα λαχεῖα· Ζηνόδοτος, τὴν βραχεῖαν, (γράφει διὰ τοῦ ε, ἐλάχεια., Harl. Duentzer. p. 30 e Zenodoti γλωσσῶν ε fluxisse putat. Cf. eundem p. 55, qui excitat Lehrs. quaestt. epp. p. 175 Mehlhorn. p. 192. Nitzsch. III p. 27.

145. χωρὶς τοῦ ν τὸ οὐρανόθεν. Harl.

185. δέδμητο· οὕτως Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης βέβλητο. Harl. Nauck. p. 40 Aristophanem κέκμητο scripsisse suspicatur.

199. σὺν παισί· σὺν παιδί Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης. Harl. Nauck. p. 41.

222. νᾶον· Ἀρίσταρχος ναῖον ... Harl.

283. νέα μὲν μοι· οὕτως Ἀρίσταρχος. Harl.

329. ὑπὸ κόπρω· Ἀριστοφάνης ὑπὸ κόπρου· ὡς ὑπὸ κόλπου, ὑπὸ μάλης δέ τι φέρει. Harl. Nauck. p. 43. 44.

331. πεπαλάχθαι· Ἀρίσταρχος πεπλάσθαι. H.

‘Scr. πεπαλαῶσθαι vel πεπαλάσθαι: vid. Eustath. p. 357, 52 Apollon. v. πάλος.’ Buttm. p. 322.

387. τὸ δὲ ἐλόντες Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ἔχοντες. Harl. In his siquidem varia lectio continetur, suspicor scribendum esse τὸ δὲ ἔλοντες Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ἐλόντες, ut Aristarchus verbum ἔλω, ἔλλω pro εἰλέω admiserit.

425. ἄρσενες οἶες· Ἀρίσταρχος οἶες (sic). Buttmann. οἶες.

485. τὴν δ’ αἰψ’· τὴν δ’ ἄψ, οὕτως Harl. Cf. κ 395 θ 92. Rectius forte ἄψ Aristarchi, quam αἰψα (Aristophanis?).

486. θέμωσε δέ· οἱ (sic) Ἀριστάρχου θέμωσεν. Vitiosa sunt, ac fortasse interpretationem solam spectant.

491. πρήσσοντες· Ῥιανός (cod. Ἀριανός) πλήσσοντες. Mediolan. Harl.

540. Aristonici sunt.

κ.

41. ἐκτελέσαντες· Ζηνόδοτος ἐκτελέουντες. Harl.

43. τάδ’ ἔδωκεν· οὕτως Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δὲ τὰ δέδωκε καὶ τὰγ’ ἔδωκε. Harl. [καὶ τὰγε δῶκεν Ἡρωδιανός. Harl.]

70. μαλάκοισι καθ’ ἀπτόμενος ἐπέεσσι· Ζηνόδοτος μαλάκοισιν ἀμειβόμενος γράφει. H. Vid. Duentzer. p. 133.

110. τὸ δὲ οἷσιν Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ τ. H.

116. Cf. η 215.

124. Ἀριστοφάνης ἰχθῦς δὲ ὡς εἴροντες. Harl. pro πείροντες vel σπαίροντας. Cf. Cram. AP. III 465. Quid Aristarchus senserit, e schol. non liquet, sed Aristophanis sententiam illustrant BQ εἰ δὲ γράφεται ἰχθῦς ὡς εἴροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο (cod. τες), ὁ νοῦς αὐτοῦ οὕτως, ὡς ἰχθῦς αὐτοὺς συνείροντες καὶ ὄρμαθούς ποιοῦντες ἔφερον εἰς τοὺς οἴκους. Hesychius quoque Aristarchi lectionem respexisse videtur s. v. εἴροντες· λέγοντες, σπείροντες, in cuius voc. corrupto σπείροντες latet fortasse varia lectio πείροντες.

ibid. πένοντο· Ἀρίσταρχος φέροντο. Harl.

130. οἷδ' ἄμα· τοῦτο μὲν ἐμφαντικόν. ἐνιοι δὲ γρά-
φουσιν οἷδ' ἄρα πάντες. Καλλίστρατος δὲ καὶ Ῥιανὸς
διὰ τοῦ λ, οἷδ' ἄλλα πάντες. Harl. 'Hoc etiam coniecit
Toup. Cur. nov. in Suid. v. ἀνέφριψαν, laudans η 328 ν 78.'
Pors.

136. αὐδέεσσα· Ἀρίσταρχος οὐδέεσσα. Cf. Pal. Q.
Harl. ad ε 334.

160. δὴ γάρ μιν· Ζηνόδοτος δὴν γάρ μιν. Harl.

170. οὕπως ἦεν· Ἀριστοφάνης δὲ οὕπως εἶχεν.
Harl.

188. Ῥιανὸς δὴ τότε ἔργων ἀγορὴν θέμενος μετὰ μῦ-
θον ἔειπον. Harl. (Vulg.)

190. ᾧ φίλοι· Καλλίστρατός φησιν ὡς ὑπό τινος ὁ
στίχος (189) προτίεται ἀγνοοῦντος τὸ Ὀμηρικὸν ἔθος,
ὡς θέλει ἄρχεσθαι ἀπὸ τοῦ γάρ. Harl. Cf. schol. Eurip.
Phoeniss. 886 et Harl. Vind. 133 post μ 153.

193. H. I. Aristarchi mentio Nicanori debetur.

220. ἔσταν δ' εἰνὶ θύρησι· Ἀρίσταρχος γράφει
ἔσταν δ' ἐν προθύροισι. Harl.

239. Ζηνόδοτος καὶ πόδας γράφει. καὶ ἐν ἄλλῳ
φωνήν τε τρίχας τε καὶ δέμας. Harl. Vid. Duentzer.
p. 111.

242. πάρ ῥ' ἄκυλον· Ἀρίσταρχος οὐκ οἶδε τὸν στί-
χον. ὁ δὲ Καλλίστρατος ἀντ' αὐτοῦ γράφει· παντὸς μὴν
ῥ' ἔτιθει μελιηδέα καρπὸν. Harl. Q. V. Num οὕ-
τως οἶδε?

[268. σῶν Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ σῶον. Cf. Soph. OC.
1210 ubi σῶιον legitur, rectius e Didymi mente.]

281. αὔτως· ἐνιοι αὐτ' ᾧ. Vulg. Schrew. Recepi coll.
λ 93. Duentzer. 141.

315. Aristonico vindico Q., 320 Herodiano.

324. καί μ' ὀλοφυρομένη· Ἀριστοφάνης καί με
λισσομένη. καὶ ἔστιν οὐκ ἄχαρις ἢ γραφή. Harl. Eustath.
p. 1660, 4. Nauck. p. 45, 51 καὶ δὲ με λισσομένη. Hesych.
λισσομένη· παρακαλοῦσα, δεομένη. Nitzsch. III p. 136
μειλισσομένη. Conicio δειδισσομένη coll. κ 296 ἢ δέ σ'
ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι.

329. ὁ δὲ Σιδώνιος φησιν ἀθετεῖσθαι τὸν στίχον. Harl.

351. οἷτ' εἰς ἄλαδε· οὔτε γρ. Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ οὐ εἰς ἄλαδε· περισσὴ δὲ ἐστὶν ἢ εἰς (sic Buttm. con.). Q. Duentzer. p. 83 Zenodotum οἷτε ἄλαδε, Aristarchum οἷτ' εἰς ἄλαδε scripsisse haud improbabiler coniecit.

385. Ἀρίσταρχος λύσασθ' ἐτάρους. Harl.

393. τῶν δ' ἐκ μὲν· Ἀριστοφάνης τοῖς δ' ἐκ μὲν. H.

395. αἰψ' ἐγένοντο· Ἀρίσταρχος ἄψ ἐγένοντο. H. Cf. θ 92 ι 482.

416. πόλιν αὐτῶν· Ἀρίσταρχος πόλιν αὐτήν. H.

457. θαλερόν· Ἀριστοφάνης στυγερόν γόον. καὶ οὐκ ἄχαρις ἢ γραφή. Harl.

465. Ex Eustathio patet Didymi ad h. l. adnotationem quandam de Aristarchea lectione exstitisse. Buttm. p. 351.

λ.

14. Κιμμερίων· Ἀρίσταρχος Κερβερέων. Harl. E Didymo profecerunt Eustath. p. 415. 6 Hesych. et. m. 513, 45 schol. Ar. Rann. 187 et scholl. vulg. ad h. l.

16. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης καταδέρεται. Harl.

26. Ζηνόδοτος χεάμην. Pors. ex Harl.

38. νύμφαι τ' ἠΐθεοί τε· οἱ ς (sic Pors. emend., cod. καί) παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει ἠθετοῦντο ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τὰ ἐξῆς. H.

52. οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο· εἰ ἀποφαίνεται οὖν περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, πῶς ἐξῆς διστάζων φησί, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον (λ 57); διὸ ὁ Καλλίστρατος ἀθετεῖ. εἰ μὴ ἄρα φησὶν ὅτι, οὐκ ἠσθόμεθα τὸν θάνατον διὰ τὸ περὶ ἄλλα ἀσχολεῖσθαι. Q.

74. κακῆαι· (ἢ) κοινὴ κακῆαι, Ἀρίσταρχος κακῆαι. Q.

93. Ζηνόδοτος τίπτ' αὔτως. H. Vulgatam praeoptat Duentzer. p. 141. 2 Nitzsch. III p. 129. Cf. κ 281.

174. ὃν κατέλειπον· Ἀριστοφάνης οὐς κατέλειπον. Harl. Nauck. p. 54 neutrum probans ὡς κατέλειπες coniecit, improbante Schneidewino. Neque videtur codicem secutus Aristophanes novasse.

185. Ἀρίσταρχος τεμύνεα. Harl. Notabat etiam Aristonicus in H. et Q.

191. ἦσται· οὕτω Ζηνόδοτος, Ἀρίσταρχος ἦστο. H.

196. σὸν πότμον γοόων· αἱ χαριέστεραι γραφαὶ ἔχουσιν σὸν (sic Pors., cod. ἐὸν) νόστον ποθέων. H.

221. Herodianum sapiunt, ut 134 Q. p. 362. 502. 510. H. Vind. 133. 521. 597.

[245. λῦσε δέ· Ζηνόδοτος ἀγνοεῖ τὸν στίχον. H.]

249. τέξεις· οὕτως Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ κακῶς τέξει (Pors. τέξεται). τινὲς δὲ ἀνεμώλιοι εὐναὶ γράφουσιν, οὐκ εὐ. Harl.

264. ἐπεὶ οὐ μὲν· Ἀρίσταρχος ἐπεὶ οὐ μιν. Harl. Hic igitur post ναίεμεν incisionem statuit. Habet lectio, quo se commendat, Ὀμηρικὸν χαρακτῆρα, sed admitti nequit.

288. οὐδέ τι· Ἀρίσταρχος οὐδ' ἄρα. H.

324. Ἄρτεμις ἕκτα· Ἀριστοφάνης γράφει Ἄρτεμις ἔσχεν. Harl. Nauck. p. 50 inter indubias lectiones refert.

359. Ἀριστοφάνης πλειοτέρησιν χερσίν. H.

385. ἄλλυδις ἄλλη· Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως, ὡς τὸ ἐγκέφαλος δὲ διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη[ι]. Ἀριστοφάνης δὲ ἄλλην φησί. Harl.

399. οἱ ηε (399—403) ἀθετοῦνται ὑπὸ Ἀριστοφάνους ὡς ἀπὸ τῶν εἰρησομένων μετενεχθέντες. (cod. ὑπὸ — ἐντων, em. Pors.) Harl.

400. ἀργαλέων· Ἀριστοφάνης λευγαλέων. Harl.

435—440. ἀθετοῦνται παρὰ Ἀριστοφάνει. H. Merito. Ceterum Nauck. p. 31 ad 458 aberrasse videtur, ubi de verbis εἴ που ἔτι ζώοντος notant scholl. ἀθετεῖται διὰ τὸ εὐήθες κτέ.

461. οὐ γὰρ πω· οὐ γὰρ που αἱ Ἀριστάρχου. H.

498. Ζηνόδοτος εἰ γὰρ ἐγών. H. Vind. 133, quae verissima lectio est et Homericō generi aptissima. Buttman. p. 386 Duentzer. p. 142.

525. Coaluerunt in Harlei. cod. Aristonicus et Didymus. Illius sunt περιγραπτέον ὡς ἀπρεπῆ. θυρωροῦ γὰρ ἔργον (diligat enim formas in τεον exeuntia), huius Ἀρίσταρχος οὐκ οἶδε τὸν στίχον, ἐνια (Porso, cod. ἐνί, voluit ἐνί) δὲ τῶν ὑπομνημάτων.

526. Ἄρισταρχος ἔνθ' ἄλλοι πάντες κατὰ δού-
ρειον ἵππον Ἀχαιοί. Harl. Ex infelici, ut videtur, conie-
ctura. Homericum enim est ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες.

540. γηθοσύνη· (οὕτως) χωρὶς τοῦ ι, γηθοσύνη
(Ἄρισταρχος) ἀντὶ τοῦ χαίρουσα. Harl. Recepi forma com-
motus.

547. ἀθετεῖ Ἄρισταρχος.

568—627. νοθεύεται μέχρι τοῦ ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖ-
θις ἔδν δόμον ἄιδος εἶσω'. καίτοι οὐκ ὄντες ἀγενεῖς τῆν
φράσιν. 'Schol. ad Pind. Ol. I 97 p. 37 Bh. versus po-
nens de Tantalo 583. 4 addit πλὴν εἰ μὴ κατὰ τὸν Ἄρι-
σταρχον νόθα εἰσὶ τὰ ἔπη ταῦτα. Cf. infra scholl. 570. 77.
93. 601. 2.' Buttm. p. 389. Adde 604.

635. ἐξ ἄιδος· Ἄρισταρχος ἐξ ἀΐδεω (sic Porso, cod.
ἐδέω). Harl.

μ.

15. Ζηνόδοτος γράφει ἀκροτάτω τύμβῳ ἵνα σῆμα
πέλοιτο. Harl.

22. Q. Herodiana sunt, quibus uti poterat Nauck. Ar.
Byz. p. 177 n. sq., 52 Q. Aristonicus scripsit.

53. 54. 'Hos tamen versus ἀθετεῖ, ut videtur, Aristo-
phanes.' Pors. Cf. 163. 4.

54. δέοντων· Ἄρισταρχος γράφει διδέντων (sic
Porso, cod. διδόντων). ὡς τιθέντων. Harl. Hesych. διδέν-
των· δεσμευόντων.

77. οὐ καταβαίη· Ἄρισταρχος γράφει οὐκ ἐπι-
βαίη. Harl. Buttm. p. 402 οὐδ' ἐπιβαίη.

86. 87. 88. H. Q. Utrius sint non definitio.

98. τῆ δέ· Ἀριστοφάνης τήνδε. H.

102. Ἀριστοφάνης πλησίον γράφει. Cram. AP. III
p. 479. ex Harl. — Schneidew. nunc. erudd. Gotting. 1848
p. 802. πλησίω ἀλλήλων (οιν). Mihi Nicanoris ratio placet
interpungendi πλησίον· ἀλλήλων καὶ κεν διοῦστεύσειας.

104. ὑποπτεύει δ' αὐτὸν Καλλίστρατος ὡς μαχόμενον
τοῖς ἔπειτα. BQ.; sed 124—6 Harl. ab Aristonico profecta
sunt.

163. Cf. 53. 4. Fortasse Aristonici sunt.

209. — Ζηνόδοτος δὲ ἔχει. Harl. Vind. 133. Vulg. ἔπι, al. ἔπει, al. ἔτι. Cf. Duentzer. p. 128. Mihi ἔπει Aristarcheum videtur Herodiano probatum.

249. ὁ ψόσ' ὕποθεν, διχῶς. Harl., exciderunt verba αἰ Ἀριστάρχου.

250. Καλλίστρατος ὑπονοεῖ τὸν στίχον λέγων ἐκλύεσθαι τὸ τάχος τῆς ἀρπαγῆς. Harl.

252. εἶδατα· οὕτως Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Καλλίστρατος δείλατα. Harl.

256. κεκληγῶτας. Cf. ξ 30.

284. ἀλλ' αὐτως· Ζηνόδοτος ἀλλ' οὕτως· καὶ ἔστι ἠθικόν. Harl.

290. διαφθαίσουσι· χωρὶς τοῦ σ, διαφθαίουσι. Ζηνόδοτος δὲ γράφει φίλων ἀέκητι ἐταίρων. Harl. Nitzschii caussa, qui III p. 400 διαφθαίουσιν Zenodoto vindicat, moneo, hanc lectionem Aristarcheam esse.

297. βιάξετε· Ζηνόδοτος βιάξεσθ' (sic Porso, cod. βιασθ) οἶον (cod. οἶον) ἔοντα, οὐ νοήσας, ὅτι ποιητικῶς ἐσχημάτισται. H. V. 133.

375. ἔκταμεν ἡμεῖς· οὕτως αἰ Ἀριστάρχου. H.

388. Ζηνόδοτος τριχθὰ βαλῶν. H. Vind. 133.

422. αἰ Ἀριστάρχου καὶ αἰ πλείους ἄραξε. Ζηνόδοτος δὲ ἔαξεν. H.

[439. Cf. 105 Q.; non habeo pro Didymeis.]

441. τὰ δὲ δοῦρα Ἀρίσταρχος. H.

ν.

19. νῆ ἄρ'· Ἀρίσταρχος νῆα δέ. H.

26. μῆρα δὲ κῆαντες· οὕτως Ἀρίσταρχος. H.

31. Herodianus debet fortasse nostro.

66. ἡ ἑτέρα τῶν Ἀριστάρχου νέεσθαι εἶχε. H. in marg. pro vulg. γυναϊκας.

96. (α 72) Nicanorem scripsisse autumo.

123. Ἀρίσταρχος μῆπω, χρονικῶς (al. l. μήπου), διὸ καὶ ἐπήγαγε 'πρὶν Ὀδυσῆ' ἔργεσθαι'. H.

152. μέγα δὲ σφιν ὄρος· Ἀριστοφάνης δὲ γράφει μὴ δέ σφιν. ἀντιλέγει δὲ δι' (sic corr. Nauck. p. 40 n.) ὑπομνημάτων Ἀρίσταρχος. Possis etiam ἀντιλέγει δ' ἐν ν

ὑπομνήματι. Idem Nauckius Aristophanem scripsisse putat μηδέ — ἀμφικάλυψον. Num ἤδέ — ἀμφικαλύψαι?

190. ὄφρα μιν αὐτόν· Ἀριστοφάνης αὐτῷ γράφει καὶ τὸ μὶν ἐπὶ τῆς Ἰθάκης τίθησιν. Harl. Egregie Aristophanes.

230. Ζηνόδοτος τίσασθαι. H.

274. ἐφέσσαι· ἢ Ῥιανῶ ἀποφάσσαι, ἀποπέμψαι. Harl. Non intellego.

320—23 Q. Vind. 133. Harl., 333—38 Q. manifeste ex Aristonico petita. Idem valet de 398—401 H.

332. ἐπήτης ἐσσί· χωρὶς τοῦ τέ. τῇ δὲ προσφθία ἀεικές (corr., cod. — κῆς) φησιν Ἀρίσταρχος. H. Fortasse Seleuco haec debet Didymus.

358. διδώσομεν· παρὰσχωμεν. ἀπὸ τοῦ διδῶ περισπωμένου. δυσχεραίνων δὲ ὁ Ἀριστοφάνης τὸ διδώσομεν γράφει παρῆξομεν. καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδι διδόναι (διδούναι) παρῆκοπτεν (sic Buttm. p. 433, cod. προῆκοπτες). Q. H. Vind. 133. Παρῆξομεν lectionem ab Aristophane in textum receptam fuisse ut credam aegre mihi imperabo. Aut γράφει in ἀκούει mutandum est, aut post γράφει excidit δεδώσομεν, quod e Macrobio excussit Nauck. p. 58 n. 81. Cum διδούναι pro διδόναι cfr. διδεῖναι pro διδέναι, quod fluxit a δίδημι, δεσμεύω, δέω. — Ceterum videndum, num ferri possit χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρ' ἄλλισ οἴσομεν, ὡς τὸ πάροσπερ, et similiter in ω 314 ἢδ' ἀγλαὰ δῶρ' ἄλλισ οἴσειν, nisi ἄλι pro ἄλλισ admitti potest¹⁾.

ξ.

8. Ζηνόδοτος δείματο οἶος. Harl. Duentzer. p. 121.

22. ὑπώπτευετο παρὰ Ζηνοδότῳ.

Καλλίστρατος ὑπώπτενε τὸν στίχον διὰ τὴν ἑξαρίθμησιν τῶν κυνῶν καὶ τὸ ἐπίθετον. Harl.

1) ut *sat* fluit e *satis*; cf. πολλάκι, τουτάκι, ἐπτάκι, ἀτρέμα, ἀντικρύ, μάσι (= magis, mage). Ac profecto pro χωρὶς quis nostrum auderet χωρὶ admittere, nisi Graeci ipsi ausi essent. Apollon. Bekk. anecd. II p. 573, 3. Aliae vocis ἄλλισ formae sunt ἄλλιας, ἀλιδίως, ἄλιθα, ἤλιθα, quae σ litera carent.

30. *κεκληγῶτες καὶ κεκληγόντες* (sic) *διχῶς αἱ Ἀριστάρχειοι*. Q. (Harl.) Cf. μ 256.

35. ‘Schol. ἄλλυδις ἄλλη, et os super η.’ Porso ex Harl. Voluit igitur nescio quis (Aristophanes? cf. λ 385) ἄλλυδις ἄλλους.

65. ἐπὶ ἔργον ἀέξη· εὐμορφον ἀέξη· οὕτως Ἀρίσταρχος. Harl.

?112. σκύφος· διχῶς... B.

135. εἴ τις τοι· Διοκλῆς ἀθετεῖ· οὔτε γὰρ ἡ Πηνελόπεια πάντα ἀμφιέννυσιν, οὔθ’ οὕτως πάντα διὰ τοῦτο ψεύδεται, ἀλλὰ καὶ διὰ μόνην πολλάκις τροφήν. Q. Dubitanter recepi. Sed Diocles, si a Tyrannione non distinguendus est, poterat a Didymo adhiberi. Iterum Diocles laudatur τ 457 N 103 X 208.

162. 188. 495. Malo Aristonico tribuere. H.

171. Ζηνόδοτος κεῖνον μὲν. Harl. pro ὄρκον μὲν.

176. οὔτι χέρεια, οὕτως Ἀρίσταρχος. Harl. Hesych. cum vulg. scholl. consentit.

204. Καλλίστρατος ἐν τῇ ἐκ Μουσειῶν (cod. ων, vel ω) Κάστωρ φησὶ γεγράφθαι. Harl. Itaque in aliis libris vel Μάστωρ fuit vel Κάστορος. — Quid Lehrsium commoverit, ut in Arist. p. 30 not. scripserit ‘haec adnotatio Didymi non est; est fortasse Aristonici (cf. Σ 36)’, nescire me fateor.

231. καί μοι· Ζηνόδοτος καί σφιν. Harl.

280. ἡ Αἰολικὴ ἐς δίφρον δ’ ἀνέσας, ἀναγαγών. Harl.

295. Ῥιανὸς φησὶν ἐφέσσατο, Ζηνόδοτος ἐφείσατο. Harl.

317. Ῥιανὸς γράφει ἀπριάδην. Harl.

326. ὅσά οἱ· πᾶσαι τόσσα εἶχον. Harl.

328. ἐπακούσῃ Ἀρίσταρχος, Ἀριστοφάνης ἐπακούσασαι. Harl. Vind. 133. Cum Aristophane nostræ editiones faciunt, nisi quod ἐπακούσαι recte accinunt. Nauck. p. 41 n. suspicatur Aristophanem fortasse ἡδὲ pro ὄφρα exhibuisse.

331. ἀποσπένδων· οὕτως Ἀρίσταρχος, οἱ δὲ Αἰολεῖς ἐπισπένδων. Harl. Vind. 133.

338. *δύης· Ἀριστοφάνης δύη ἐπι πῆμα γένηται.* Harl. Egregie, cf. ρ 285.

343. *Ῥιανὸς ῥωγαλέον.* Harl.

349. *Ἀριστοφάνης κεφαλήνδε.* Harl. i. e. *κεφαλήν* δέ, hoc probum.

384. Cf. Didym. schol. ad Pind. Nem. V 10, ubi *ἐν θέρει ἢ ἐν ὀπώρη* pro *ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην* exstat.

428. *Ἀρίσταρχος πάντων, αἱ δὲ εἰκαιότεραι πάντοθεν.* Harl.

466. *προέηκεν· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης παρέθηκεν, ὃ καὶ ἄμεινον.* H. Q. Vind. 133.

488. *Καλλίστρατος παρὰ μ' ἤλασε.* H. Vind. 133.

489. *ἔμεναι· Καλλίστρατος ἔμεναι.* H. Vind.

504. 5. 6. *ἠθέτει Ἀθηνοκλῆς* cf. ζ 144 Γ 368 Z 71.

522. *Ἀριστοφάνης καὶ Ῥιανὸς εἴνυσθαι, ὡς τὸ 'θριξὶ δὲ πάντα νέκνυ καταείνυον' (Ψ 135).* Harl. Nauck. p. 47 n. probat.

ο.

19. *ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης. ἐνιοι τοὺς γ νοθεύουσιν.* Harl.

31. 32. *ὑποπτεύει Διονύσιος, ἐπεὶ τὸ μὲν δισταγμοῦ τὸ δὲ ἀποφάσεως μετέχει.* Q. H.

45. *Aristonici videtur.*

74. *ἐν πολλοῖς οὐκ ἐφέρετο. καὶ ἔστιν Ἡσιόδειος τῆς φράσεως ὁ χαρακτήρ. εἰ δὲ δεχοίμεθα αὐτόν, πρὸ τῶν πρὸ ἑαυτοῦ δύο στίχων ὀφείλει γράφεσθαι.* H. Q. Vind. 133.

78. *οἱ η ἠθετοῦντο. συγκέχνηται δὲ τὸ δυϊκὸν τοῦ ἀμφοτέρου.* Harl.

91. *'Videtur Aristophanes spurium censuisse'.* Pors. ex Harl.

120. *γρ. χειρὶ ἐνικῶς.* Harl. Recepi. Didymus, opinor, scripserat οὕτως ἐνικῶς αἱ Ἀριστάρχου. Cf. 130.

128. *Ἀρίσταρχος κείσθαι.* H.

152. *εἰπεῖν· οὕτως εἰπεῖν, οὐκ εἶπετον.* Harl.

244. *Ἀμφιάρηον· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α, Ζηνόδοτος διὰ τοῦ η.* Harl. Cf. 253. Ribbeck. quaestt. Zenod. p. 23 Duentzer. p. 50.

293. ἐπαιγίζονται· Ἀριστοφάνης ἐπαῖσονται. Q. Vind. 133.

317. τὸ δὲ ἐθέλοιεν οὕτως αἰ Ἀριστάρχου φασίν, τρισυλλάβως τὸ ἐθέλω. Harl.

393. ἀκουέμεν· Ἀρίσταρχος ἀκούειν, ὡς εὔδειν. H.

540. τάπερ ἄλλα· οὕτως Ἀρίσταρχος. Harl. Cf. Buttm. p. 466, qui e Vind. 133 Alter. lectionem πάτερ ἄλλα protraxit. Alios Πειραὶ ὧ Κλυτίδῃ voluisse putat.

π.

99. ἐνὶ θυμῷ· Ἀρίσταρχος ἐπὶ θυμῷ. Harl.

101. 104. Aristonici videntur. Adde 152. 3. 281 (τ 4).

195. θέλγει· ἡ κυκλικὴ θέλγεις. Harl.

239. μούνω· ἀθετεῖ Διονύσιος. H.

304. Pors. ex Harl. Ἐὰδ ἰθύν, ut videtur, οὕτως αἰ Ἀριστάρχου.

453. ὠπλίζοντο· οὕτως διὰ τοῦ ο. Harl.

ρ.

25. ὑπηοίη· ἡ κυκλικὴ ἐπηοίη. Harl.

52. ἀγορήν ἐσελεύσομαι· Ἀριστοφάνης ἐλεύσομαι. Harl. (Q.) Hic igitur ἀγορήνδε ἐλεύσομαι scripsit.

111. νῖα· οὕτως Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ζηνόδοτος, ἐνδυκέως ἐφίλει, ὡσεὶ τε πατήρ ἐὼν παῖδα. Harl. Vind. 133. Ὅν παῖδα corr. Duentzer. p. 86 n. 2, cui Zenodotea lectio arridet.

147. 160. 501. 603 uter scripserit, nescimus. In schol. 160, quod οἱ χαριέστεροι et οἱ κοινότεροι commemorantur, Didymum latere suspicaris; 603 Aristonico malo vindicare.

181. ἀθετεῖ καὶ Ἀριστοφάνης. Harl.

221. θλίψεται· διὰ τοῦ θ, ὡς καὶ Ζηνόδοτος, (alii φλίψεται, αἰολικῶς, alii θλίψεται ἤτορ). Salubre iudicium Duentzeri exstat in Zenodot. p. 60. Scholiastae h. l. fides abroganda est. Debebat οὕτως διὰ τοῦ θ θλίψεται Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Ζηνόδοτος φλίψεται.

270. Ἀρίσταρχος ἐνήνοθεν, αἰ δὲ κοινὰ ἀνήνοθεν. Harl.

379. εὐθ' ὁ δεδειπνήκειν (Q. male — ει)· οὕτω, δεδειπνήκειν, ἀντὶ τοῦ δεδειπνήκει. ὡς τὸ ἕσκειν εἴρια καλά' (γ 388). H. Q.

455. Cave, ne Didymo tribuas, quae Herodianus scripsit.

σ.

6. ἐκ γενετῆς· ἐκ γενεῆς, διχῶς. Harl.

98. μακῶν· ἢ Αἰολίς χανῶν. Harl.

115. 116. 330 Aristonici verba continent. Ad 129 cf. Eustath. et Ammon. de diff. p. 105.

196. Ζηνόδοτος γράφει δὲ Ἀφροδίτη. Vind. 133. Harl.; vulg. δὶα θεάων.

229. ἠθέτει καὶ Ἀρίσταρχος. Recepi, quod imperfectum Didymum prodere solet.

253. ἦεν· σὺν τῷ ἰ Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης, ἀντὶ τοῦ ἦεν. Harl. Legit igitur uterque cum vulgata ἦεν.

385. δι' ἐκ μεγάροιο Ῥιανός. Harl.

420. Ῥιανός δὲ ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον. Harl.; vulg. μεγάροις Ὀδυσῆος.

τ.

4—12. Cf. π 281.

83. ἦν πῶς· ἢ γραφή, τὰ δὲ εἰκαιότερα μῆπῶς. Harl.

113. πάντα, οὐ μῆλα. Ῥιανός ἄσπετα. Harl. Sc. pro ἔμπεδα Rhianus ἄσπετα, e coniectura. Recte habet vulgata ἔμπεδα μῆλα, ut illud nominativi, hoc accusativi vice fungatur.

116. Ἀρίσταρχος μὴ δέ μοι. Harl.; al. μῆδ' ἐμόν.

130. ἠθέτηνται λ· (Δ corr. Pors.) — ἐν δὲ τοῖς πλείστοις οὐδὲ ἐφέροντο (sic Pors., cod. ἔφερον). Harl. Priora Aristonicum, novissima Didymum redolent.

136. Ὀδυσῆα ποθεῦσα· Ἀρίσταρχος Ὀδυσῆ ποθεόουσα (cod. Ὀδυσῆα, corr. Pors.).

139. ὕφαινον· Ἀρίσταρχος ὑφαίνειν. Harl.

150. ἀλλύεσκον· διὰ τοῦ ν. Harl. Recipiendum duxi.

346. Videntur Aristonico deberi.

υ.

[? 316. ἤεν· γρ. εἶη, ὃ καὶ κρεῖττον. Vind. 133.]

(φ. χ.) ψ.

ψ 191 ex Herodiano profluxit. Cf. et. m. 49, 44 Eustath. 1944, 30 Lehrs. Ar. p. 311.

? 218. vulg. Aristonici et Nicanoris videntur.

296. τοῦτο τὸ τέλος τῆς Ὀδυσσεΐας φησὶν Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης. Q. Harl. Vind. 133 Vind. 5 Vulg. Eustath. 1948, 47. Quibuscum cohaerent 310 Q. Vind. 133 Vulg.

ω.

1. Fortasse Aristonicus scripsit.

Haec fere sunt, quae e Didymi libris de Aristarchi recensione Homerica et hypomnematis Homericis aetatem tulerunt, in quibus ille componendis quibus instructus subsidiis et quale consilium secutus esset et quid assecutus esse videretur nemo melius et explanatius Lehrsio in libro de Aristarchi studiis Homericis c. II p. 18—31 dixit. Operae vero pretium me facturum esse speravi, si non acquiescerem in apponendo indice illo singulis rapsodiis in cod. Venet. A subscripto *παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεία καὶ τὰ Διδύμου περὶ τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσφθίας Ἡρφδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος περὶ στιγμῆς*, transscribendisque pauculis, quae Didymi nomine splendent, scholiorum fragminibus, sed si, quod in Herodiani prosodia Iliaca restituenda Lehrsio, in Nicanore et Aristonico unitis viribus Lehrsio et L. Friedlaenderus praestiterunt, huic ego simile quoddam, in quantum posset, ad restituendum Didymi librum conferrem, in eo etiam ultra subtilissimos illos decessores progressus, quod e scholiis quoque ad Odysseam contextis, in quibus quatuor scriptorum vestigia, quocumque pedem ponerem, obvia deprehenderem (Lehrs. p. 35 n.), Didyme protrahere studerem, protractis tamen locum post hy-

pomnemata demum adsignarem, quod scholiastarum Odysseae nullus se quattuorviris istis usum esse editis verbis testaretur. Idem ego in diorthoticis ad Odysseam pertinentibus largiore, quam fortasse debebat, manu Zenodoteas lectiones inserui, quarum in Iliadis recensione maximam partem Aristonico deberi perspectum exploratumque est, cum in Od. schol. plane deesset formula illa Aristoniceae incudis index *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει*. Didymum enim facile cognoscimus e formulis *οὕτως, διχῶς, Ἰακῶς, καὶ ἔστιν, ἐνικῶς, μήποτε, βέλτιον δέ*, cett. Deinde e consilio factum est, quod in utriusque Didymeï operis recolligendis frustulis amplissimam earum glossarum farraginem seclusi, quae *γράφεται* in fronte gerunt. Nequaquam enim omnia scholia Didymi esse, in quibus *γράφεται* legitur, et Friedlaenderi ad Ariston. p. VI et Wold. Ribbeckii sententia est in quaestt. Zenod. p. 14, licet verissime moneat Th. Beccardus in diss. de scholl. in Hom. Il. Ven. A p. 9. 10, subtili iudicio de his glossis disputandum esse, cum permultas earum fragmenta perditae eruditionis Alexandrinae esse haud sit dissimile veri coll. schol. Φ 446 I 212. Sed ne id genus glossis aliis receptis aliis praetermissis rem pro arbitrio et defunctorie egisse viderer, satius duxi missas facere ad unam omnes, quamvis essent, quas ut prosciberem aegre a me impetrarem. e. g. *γράφεται* legitur *K* 142 *ἀμβροσίην — ὀρφναίην* (Nican. p. 204); *K* 336 *ἐπί — προτί* conf. 347. 385 Φ 426; *M* 33 *ἦν, ἔει — ἔεν* (Herodian. p. 272 Lehrs.); Ξ 114 *καλύπτει — κάλυψεν* (Ar.); Ξ 119 *T* 403; *O* 656 coll. Dionys. Thrac. Philol. VII p. 378; Σ 86 *αἰθ' ὄφελος — ὡς ὄφελος* (Nican. p. 250 Apollon. Synt. 249, 29); *T* 100 coll. Ψ 197; *T* 218—59; Φ 121 coll. 427; Φ 416 coll. *T* 40 V; Φ 426 *K* 336. 347. 385; Φ 522 coll. Ψ 138; Ψ 197 coll. *T* 100: — *ἐν ἄλλῳ*. Ξ 195 coll. Σ 176. 426; *T* 402 Ψ 701; Φ 78. 102. 143. 279 Ω 722 all. Usus quidem utraque formula ipse Didymus est. E. g. ad Φ 535 sub *ἐν ἄλλῳ* latet Aristarchus: at aliis locis *Z* 248 Θ 103. 137 *T* 62 Φ 586 utrum *ὑπομνήματι* an *ἀντιγράφῳ* subaudiendum sit, ambigas. Deceptorum lectiones vel codicum varias lectiones Aristar-

chus ipse attulerat, *I* 36 *Π* 106 *Υ* 138 (γράφεσθαι δέ φησι καί) *I* 401 (ένίους φησὶ γράφειν) *Φ* 575 (Ἀρίσταρχος τινάς φησι γράφειν). E contrario *M* 44 legitur γράφεται ἀντίον, οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος, e quo loco ne quid calidior impetu usus concludas caveto, nam *Φ* 446 est γράφεται πόλει, ὡς Ἀριστοφάνης. — Aristarchus intellegendus est in BL ad *O* 71 τινὲς δὲ (h. e. Aristarchus) γράφουσι (ut *Γ* 416 *Φ* 363 ἔνιοι γράφουσι *Ξ* 255 ἔνιοι *N* 541). Vice versa in schol. ad *Δ* 149 ἐν δέ τισι χαλκὸς γράφεται. οὐκ ἀρέσκει δὲ τῷ Ἀριστάρχῳ vides illos τινάς ante Aristarchum fuisse, ut nescias, quid decernas de *I* 212 *Α* 391. — Formula γράφεται δὲ καὶ utitur Didymus *K* 161 *Α* 38 *N* 71. 229 *P* 234 *Φ* 265. Γράφεται δὲ καὶ κατ' ἕνια semel tantum legitur ad *T* 90, ubi iterum quaestio suboritur, τῶν ὑπομνημάτων an τῶν ἀντιγράφων suppleas. Utrumque enim alibi legitur, hoc quidem rarissime, e. g. ad *O* 645 *Υ* 255, illud saepius numero, *Δ* 3 *H* 6. 452 *M* 277 *N* 315 *O* 104 *Π* 41 et absque κατὰ *Ξ* 382; ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων habes *E* 857 *H* 95 *Θ* 81 *I* 700 *K* 46 *N* 115 *Ξ* 216 397 *P* 34 *Π* 76 *X* 324. Quaeritur igitur, idemne valeat ἐν τισιν (Lehrs. Herod. dict. solit. p. 138. 9) *O* 394 *Π* 633 *T* 90 *Υ* 73 *Φ* 355 *Ψ* 135 *Ω* 373. 584? At *N* 224 est ἐν τισι τῶν ἀντιγράφων et *Α* 694. 737 *O* 622 in Aristonicis occurrit ἡ διπλῆ, ὅτι ἐν τισι γράφεται, *I* 455 ἡ διπλῆ, ὅτι τινὲς γράφουσι; cf. *Α* 142 *B* 458, q. l. Aristonicus et Didymus coaluisse videntur. — Ἐν ἐνίαις habes *Σ* 14 *Φ* 183. — Sola voce τινὲς admodum raro schol. A, saepissime V et BDL utuntur.

Quodsi horum quidquid attigeris ulcerosum est, non multum vereor, ne in vituperationem incurram, quod, ne minore constantia rem administrasse videar, omnes glossas breviores omiserim, in quibus γράφεται, γράφεται καί, ἐν ἄλλῳ, ἐν ἄλλοις (*I* 246), ἄλλως (*Σ* 560), τινὲς γράφουσιν, ἐν τισι, similia leguntur.

Commentarios Didymi post Alexandrum Cotyaensem praesertim Porphyrius excussisse videtur, eidemque, ni fallor, debentur inter scholl. II. AD Odyss. QBEV ea, qui-

bus subscribitur ἡ ἱστορία παρὰ τῷ δεῖνα. Sed haec adnotasse sufficiet.

Denique quod brevia Didymi scholia *παλαιά* pseudepigrapha a Iano Lascari Aldo Schrewelio Alemanno Barnesio editas non curaverim, spretas illas I. A. Fabricio BG I p. 284—9 A. G. Ferbero in diss. scholia graeca in Homerum, quae Didymo vulgo tribuuntur, generatim lustrante Helmst. 1770 4., neminem fore spero, qui mihi in opprobrium vertat. Vid. Bernhardyi Gr. litt. hist. succinct. vol. II p. 118.

5.

Ὑπομνήματα Πινδάρου.

1.

Ol. E inscr. αὕτη ἡ ῥῶδῃ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφίοις οὐκ ἦν, ἐν δὲ τοῖς Διδύμου ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου. De hoc loco explicatissime dixit E. Leutsch. in Schneidewin. Philol. I p. 116—127.

2.

Schol. Ol. A 33 ἵππιόχαρμαν δὲ τὸν τῆ ἵππικῆ χαίροντά φησι. (Vrat. A, recentt.) καλῶς δὲ τὸ ἐπίθετον τῷ βασιλεῖ διὰ τὸ ἵπποτροφεῖν, ἵνα δείξῃ, ὅτι οὐ τύχης γέγονεν ἔργον τὸ τῷ Φερενίκῳ χρήσασθαι, ἀλλ' ἐπιστήμης καὶ τῆς περὶ τὸ πρᾶγμα ἐπιμελείας. Ἐνιοὶ δὲ ἀναγινώσκουσι παροξύνοντες τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν τῶν Συρακουσίων (cod. Rehd. τοῦ συρῶρακουσίων) καὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἵππιόχαρμαν περισπῶσιν, ἵν' ἦ, τῶν Συρακουσίων ἵππιόχαρμῶν (ut Palat. C). τὸν γὰρ Ἰέρωνα οὐκ εἶναι Συρακούσιον, ὅτε ἐνίκα· κτίσαντα γὰρ αὐτὸν τὴν Κατάνην καὶ προσαγορεύσαντα Αἴτναν ἀπ' αὐτῆς Αἴτναϊον λέγουσιν αὐτόν. εὐήθεις φησὶ Δίδυμος τούτους. τότε γὰρ ὁ Ἰέρων ἦν Συρακούσιος καὶ οὐδὲ ἦν Αἴτναϊος, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἀξιοπίστως Αἴτναϊον ὄντα Συρακούσιον ὀνομάζεσθαι. Vet.

Vid. Boeckh. expl. Pindar. p. 106. — Cod. Rehdig., e

quo C. E. Ch. Schneiderus scholia denuo edidit Vrat. 1843, Didymi memoriam non servavit.

3.

Ol. B 29 ζητείται, δι' ἣν αἰτίαν εὐξάμενος τῷ Θήρωνι τὰ κάλλιστα κατάπαυσιν τῶνπραχθέντων δεινῶν αἰτεῖται τὸν Δία. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχός φησι, διὰ τὸ κεκμηκέναι τοὺς τοῦ Θήρωνος πατέρας κατὰ τὴν Ῥόδον, τῶνπραγμάτων στασιαζομένων, καὶ οὕτω τὴν εἰς τὴν Σικελίαν μετοικεσίαν στειλαμένων. ὁ δὲ Δίδυμος τὸ ἀκριβέστερον τῆς ἱστορίας ἐκτίθεται μάρτυρα Τίμαιον τὸν συντάξαντα τὰ περὶ τῆς Σικελίας (fr. 19 vol. I p. 240 ed. Muell.) προφερόμενος. ἡ δὲ ἱστορία οὕτως ἔχει. Θήρων ὁ τῶν Ἀκραγαντίνων βασιλεὺς Γέλωνι τῷ Ἰέρωνος ἀδελφῷ ἐπικηδεύσας γάμῳ συνάπτει τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον νόμισμα ἐν Σικελίᾳ. τοῦ δὲ Γέλωνος τελευτᾶν τὸν βίον μέλλοντος Πολύζηλος ἀδελφὸς τὴν στρατηγίαν καὶ τὴν γαμετὴν τοῦ ἀδελφοῦ διαδέχεται κατὰ τὰς Γέλωνος τοῦ ἀδελφοῦ προστάξεις, ὥστε τὸ Θήρωνος εἰς Γέλωνα κῆδος εἰς τὸν Πολύζηλον μετατεθεῖσθαι. λαμπρῶ δὲ αὐτῷ καὶ περιβλέπτῳ τυγχάνοντι κατὰ τὴν Σικελίαν Ἰέρων φθονήσας ὁ ἀδελφὸς καὶ πρόφασιν σκηψάμενος τὸν πρὸς Συβαρίτας πόλεμον ἀπελεύνει τῆς πατρίδος. ἀλλὰ καὶ τοῦτον κατῴρθωσε τὸν πόλεμον ὁ Πολύζηλος. ὁ δὲ μὴ φέρων γυμνότερον αὐτοῦ κατηγορεῖν ἐπειρᾶτο νεωτερισμοῦ. καὶ οὕτω τὸν Θήρωνα ὑπεραγανακτήσαντα θυγατρὸς ἅμα καὶ γαμβροῦ συρόῃξαι πρὸς Ἰέρωνα πόλεμον παρὰ Γέλλα, τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται. οἱ δὲ Γέλλα ποταμῷ ἐπικείμενον ἄστν (fr. I p. 557). μὴ γε μὴν εἰς βλάβην, μηδὲ εἰς τέλος προχωρῆσαι τὸν πόλεμον. φασὶ γὰρ τότε Σιμωνίδην τὸν λυρικὸν περιτυχόντα διαλύσαι τοῖς βασιλεῦσι τὴν ἔχθραν. Τούτοις οἰκείως τοῖς φθάσασιν εὐχεσθαι τῷ Διὶ φησι τὸν Πίνδαρον ὁ Δίδυμος, ὥστε λοιπὸν αὐτοῖς εἰρηναῖον εἶναι τὸν βίον. κτέ. Quae Boeckhius p. 65 ut sensu cassa nec quidquam novi continentia omisit, Schneiderus l. c. p. 18 n. 7 e laciniis codicis supplevit κηδεστὴν οὖν ὄντα, φησὶν ὁ Δίδυμος, τὸν Θήρωνα τῷ Πολυζήλῳ παραμυθεῖται ὁ Πίνδαρος. γράφει

κατὰ λέξιν οὕτως· Πολυζήλω τοίνυν τῷ τοῦ Ἰέρωνος ἀδελφῷ, Γέλωνος μετὰ τῆς στρατηγίας καὶ τὴν γυναῖκα Δημαρέτην κατὰ τὴν τελευταίην ἐγγυήσαντος, ὥστε, ἅπερ εἶχε Γέλων πρὸς Θήρωνος, ταῦτα εἶχεν ὁ Πολύζηλος πρὸς Γέλωνος, γαμβρῶν οὖν κτέ.

4.

ὄθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν πρόπει τὸν Αἰνησιδάμου

ἐγκωμίων τε μελέων λυρῶν τε τυγχανέμεν.

Schol. Ol. B 82 p. 72 Bckh. ἔστι μὲν καὶ οὕτω διαστῆλαι· ὄθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν, εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς· πρόπει τὸν Αἰνησιδήμου. ὃ (cod. ἦν, sc. διαστολήν, ut Schneiderus adnotat; possis ἦ) καὶ Δίδυμος ἀποδέχεται. Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως· ὄθεν σπέρματος ἔχοντα (sic Th. Bergkiius PLG p. 23 ed. II, Boeckh. ἔχοντι, cod., qui voluisse videtur ἔχον^τ, exhibet ἔχον) ῥίζαν τὸν Αἰνησιδάμου. ὡς τῶν ἴσων εἶναι τὸ (cod. τῷ) 'ἀφ' ὧν ἔχοντι τὸ σπέρμα' τῷ 'Αἰνησιδάμου νιῶ πρόπει λυρῶν καὶ ἐγκωμίων τυγχάνειν.' γίνεται δέ, φησὶν ὁ Δίδυμος, κατὰ τὴν ἐκφορὰν ταύτην παρέλκον τὸ 'τυγχανέμεν.'

Itaque Didymus vulgatam lectionem codicum tuebatur contra Aristarchi lectionem ἔχοντα a Bergkio receptam. — Vide etiam Tych. Mommsen. in Mus. Rh. N. F. IV p. 549 et Schneiderum l. c. p. 22 n. 3.

5.

πόσις ἀπάντων Ῥέας ὑπέριτατος ἐχοίσας
θρόνον

Schol. Ol. B 140 p. 81 ὁ μὲν Ἀρίσταρχος πόσιος γράφει ὁ πάντων, καὶ τὸν Δία ἀκούει συμπότην εἶναι τοῦ Ῥαδαμάνθου. ὁ δὲ Δίδυμος ἐπὶ τοῦ Κρόνου καθιστᾷ τὸν λόγον (sic Gerhard., cod. κρόνον)· ὄντινα Ῥαδάμανθον ὁ πατὴρ πάντων ὁ Κρόνος, ὁ τῆς Γῆς παῖς, ὁ ἀνὴρ τῆς τὸν ὑπατον ἐχούσης θρόνον Ῥέας ἔτοιμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον. Schneiderus l. c. p. 26 nil nisi hoc protulit καθιστᾷ τὸν κρόνον ὀνομάσας (fort. ὃν ὁ μέγας) πατὴρ πάντων ὁ κρόνος. ἔτοιμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον.

Fere, ut Didymus, locum graviter corruptum restituit Bergk^{ius} p. 24 ed. 2 ὃν πατήρ ἔχει πάϊς ὁ Γᾶς ἐτοιμον πάρεδρον, πόσις ἀπάντων Ῥέας ὑπέριστατον ἐχοίσας θρόνον, eiecto ἀντῶ glossemate manifesto: nisi quod Didymus ὁ πάντων arripiens hyperbato non ferendo ad πατήρ (h. e. Saturnus, Plat. Cratyl. 404 A) retulit et fortasse Κρόνος ὁ Γᾶς legit. Aristarcheam vero lectionem idem Bergk^{ius} fuisse putat ὃν πατήρ ἔχει πάρεδρον πόσιος ὁ πάντων Ῥέας ὑπατον ἐχοίσας παῖς θρόνον vel ὃν πατήρ πάντων ἔχει ἐτοιμον ἀντῶ πάρεδρον πόσιος, ὃν παῖς Ῥέας ὑπέριστατον ἐχοίσας θρόνον (cf. Ed. Gerhard. ap. Boeckh. p. 81). Ac iure merito Bergk^{ius} ἀντῶ proscripsit, ΠΑΙC vero, quod similitudine subsequentis vocabuli ΓΑC facillime pessum dari poterat, emendandum in γόνος ὁ Γᾶς esse arbitror, ut vulgata lectio Κρόνος explicatior fiat. Fac, ut verbis γόνος ὁ γᾶς, a Didymo verbis ὁ τῆς Γῆς παῖς expressis, superscriptum fuerit Κρόνος, vides interpretamentum hoc facillime pro varia lectione accipi potuisse, praesertim cum non multum discreparent γόνος et Κρόνος.

6.

Ol. Γ inscr. p. 91 ζητεῖται, διὰ τί μὴ Διὶ μᾶλλον οὗτος ἠὔξατο, ᾧ οὗτος ὁ ἀγὼν ἀνάκειται, ἢ Ἡρακλεῖ τῶ καταβολεῖ, ἀλλὰ Διοσκούροις; φαμὲν οὖν πρῶτον, ὅτι πρὸς τὸ παρόν εἰσιν αὐτοὶ οἱ διοικοῦντες τὸν ἀγῶνα, ἔπειτα ὅ τε Ζεὺς καὶ Ἡρακλῆς. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι παρὰ τοῖς Ἀκραγαντίνοις διὰ τιμῆς εἶναι τοὺς Διοσκούρους καὶ πατρίῳ ἔθει καὶ νῦν αὐτοὺς χρῆσθαι. ὁ δὲ Δίδυμος ἱστορικώτερόν φησι διὰ τὸ τὸν Θήρωνα ἄνωθεν Ἀργεῖον εἶναι. τιμῶνται δὲ κατὰ τὸ Ἄργος καὶ τὴν Πελοπόννησον οἱ Διόσκουροι. Vet. schol. § Ex cod. Vrat. A accessit ζητεῖται, τί δήποτε ὁ Πίνδαρος Ὀλυμπιακὸν ὕμνον γράφων εὔχεται τοῖς Διοσκούροις προσηγεῖς τῇ ᾠδῇ γενέσθαι. ἐχρῆν γὰρ ἄρα Ἡρακλέα τὸν διαθέντα τὸν ἀγῶνα κατακαλεῖσθαι. Ἀρίσταρχος μὲν οὖν τὴν ἀπορίαν διαλύων τοὺς θεοὺς τούτους σφόδρα ἐν Ἀκράγαντι φησι τιμᾶσθαι. οἱ δὲ φασὶ θεοξενίων ὄντων καὶ κεκλημένων τῶν Διοσκούρων, εἰς τὰ θεοξενία τὸν Θήρωνα νικῆσαι, ᾧ

συγγραφέαμενον τὸν Πίνδαρον εὔχεσθαι τοῖς Διοσκούροις. οἱ δέ, ὅτι Ἡρακλῆς ἀποθεούμενος τούτοις ἐπέτρεψε τὸν ἀγῶνα, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρός φησι. τῇ Ἀρισταρχείῳ ἀποδόσει ὁ Δίδυμος μᾶλλον προστίθεται.

Cf. Boeckh. explic. Pind. p. 135. 136.

7.

Ol. Γ 54 Ὀρθωσία, τῇ Ἀρτέμιδι. περὶ τῆς Ἀρτέμιδος Ἀπολλόδωρος γράφει. Ὀρθωσία δέ, ὅτι ὀρθοῖ εἰς σωτηρίαν, ἢ ὀρθοῖ τοὺς γενομένους. καὶ ἐν Ἀθήναις ἴδρυνται, τὸ ἱερόν δέ ἐστὶν ἐν Κεραμεικῷ. καὶ παρ' Ἠλείοις Ὀρθωσίας Ἀρτέμιδος ἱερόν, ὡς φησι Δίδυμος. Vrat. A.

Cf. Hesych. s. νν. Ὀρθία. Ὀρθωσία Xenoph. Lac. 2, 10 Paus. III 16 Sext. Emp. hypoth. Pyrrh. III 24 Tzetz. Lycoph. 1331 Meurs. Gr. fer. p. 87.

8.

Ol. E 20 p. 123 Bckh. ὁ Ἴππαρις λέγεται τὰς ρύσεις τῶν ὑδάτων ἔχειν οὐχ ὁμοίως, ἀλλὰ τὴν μὲν γλυκεῖαν, τὴν δὲ πικράν, ὅπερ κρύπτων ὁ ποιητὴς σεμνοῦς ὀχετοῦς λέγει. Ἴππαρις δὲ ποταμὸς Σικελίας.

Φήσω καὶ Καμάριναν, ἢ Ἴππαρις ἀγκύλον ἔρπει. Ἀρισταρχος παριέναι φησὶ τὸν Ἴππαριν τὴν πόλιν καὶ προσχέοντα (cod. προέχων..) συναναπλάσσειν αὐτῇ γῆν. Τοῦτο δὲ φησιν ὁ Δίδυμος ἀμάρτυρον εἶναι. οὐ γὰρ ἱστορεῖται περὶ τὸν Ἴππαριν καὶ τὴν Καμάριναν τοῦτο γενόμενον. Βέλτιον οὖν οὕτω τινές· ἐπειδὴ ἐξ ὑπογυίου συνῶνισται ἢ Καμάρινα, καθὰ καὶ νέοικον αὐτὴν προσηγόρευσεν, γεινιᾶ δὲ Ἴππαρις αὐτῇ, κατὰ τοῦτο φάναι, ἐπὶ τοῦ συνοικισμοῦ κολλᾶσθαι ὑπ' αὐτοῦ σταδίων θαλάμων ὑψίγυιον (cod. ὑψίπυργον, quod Bergkiius non debebat pro lectionis varietate habere) ἄλσος. ἐπεὶ τὰ (cod. ἔπειτα) ἐπιτήδεια πρὸς τὴν οἰκοδομὴν διὰ τοῦ κατάπλου προσεκομίζετο (cod. προεκ.), ὥστε ποιεῖν σταδίους θαλάμους. Sic 'reliquiae docti olim scholii ex Vrat. A', quibus gemina fere profert alter scholiasta apud Boeckhium p. 122. Didymi explicationem amplexi sunt Libanius II p. 386 B et Boeckhius expll. Pind. p. 149.

9.

Ol. ε 55 ἄνασσε Φαισάνα· Δίδυμός φησιν, ὅτι πάντες οἱ ὑπομνηματισάμενοι Φαισάναν φασὶν εἶναι τῆς Ἀρκαδίας πόλιν. αὐτὸς δέ φησιν εἶναι τῆς Ἡλιαίας καὶ παρατίθεται Ἴστρον ἱστοροῦντα ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Ἡλιακῶν. ἦτοι οὖν Πίνδαρος ψεύδεται, ἢ διὰ τὸ τὴν Πίσαν ὑπὸ τοῖς Ἀρκάσι ποτὲ γενέσθαι βασιλεύειν φησὶ τῆς Φαισάνης. Vrat. A. Vilioris pretii, quamquam simillimum, scholion est vetus alterum. Lites veterum interpretum componit Boeckhiius expl. Pind. p. 157 Curtius Peloponn. I p. 340.

10.

ib. 115 σεμνὸν θάλος Ἀλκαῖδᾶν· Δίδυμός φησι μὴ σῶζεσθαι τὸν λόγον· τὸν γὰρ Ἡρακλέα θάλος εἶπεν Ἀλκαῖδᾶν ἀπὸ Ἀμφιτρυῶνος, ὃς ἦν Ἀλκαίου παῖς. ἔθος δὲ τῷ Πινδάρῳ κατὰ τοῦ ἐνὸς τάσσειν τὸ πληθυντικόν. Vrat. A. ‘Conicias delendum esse μὴ ante verbum σῶζεσθαι.’ Boeckhiius p. 146. Non accedo.

10^b.

ib. 158 σκάπτῳ· Ἀρίσταρχος· τοῖς κατὰ τὸν χρόνον εἰπεῖν, ἐπικελεύων τῶν τε Συρακουσῶν μεμνηῆσθαι καὶ τῆς Ὀρτυγίας. αὕτη δὲ ἐστὶ προσεχῆς ταῖς Συρακούσαις νῆσος καὶ ἀχώματος. ὁ δὲ διὰ τὸν Ἰέρωνα, ἐπεὶ ἄνωθεν ἐκ προγόνων ἱεροφάντης ταῖν θεοῖν ἀποδέδεικται. τὰ προκείμενά φησιν ὁ καὶ παρατίθεται τὰ Φιλίστου καὶ τὰ Τιμαίου. ‘Ubi lacunam posui, in codice est Πίνδαρος. Fuit, ut credo, Δίδυμος.’ Boeckhiius p. 153 Mueller. fr. hist. Gr. vol. I p. 215 fr. 91.

11.

Schol. Ol. Z 24 τρίπολιν νᾶσον· τὴν Ῥόδον — Δίδυμος δέ φησι καὶ τετάρτην εἶναι πόλιν τὴν νῦν Ἀχαιῶν καλουμένην. Vrat. A. Cf. Liv. XXXII 23. Plin. h. n. V 36 tres tantum urbes cognitatas habet.

12.

ib. 153 p. 181 Πολέμων ἐν τῷ περὶ τῶν Θήβησιν

Ἡρακλείων φησὶ χαλκὸν τὸ ἄθλον εἶναι τοῖς ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίοις, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἔργα καὶ τὸν χαλκὸν ληπτέον, ὅτε φησὶν ὁ Πίνδαρος· ὃ τ' ἐν Ἀργεὶ χαλκὸς ἔγνωμιν, τὰ τε ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα Θήβαις. δίδοται γὰρ ἐν ταύταις τρίπους χαλκοῦς. Πολλοὶ δ' ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ Λύκαια Κόρεια Ἀλεαῖα Ἐρμαῖα· ἐν δὲ Θήβαις τὰ Ἡράκλεια, τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Ἰολαῖα καλεῖται· ἐν δὲ Βοιωτίᾳ ἐν μὲν Θεσπειαῖς Ἐρώτια, ἐν δὲ ταῖς Πλαταιαῖς τὰ Ἐλευθέρια. ταῦτα Ἀριστόνικος. ὁ δὲ Δίδυμός φησι (προστίθησι?) καὶ Ἀμφιαράα ἐν Ὠρωπῶ καὶ Δήλια ἐπὶ Δηλίῳ καὶ Τροφῶνια ἐν Λεβαδείᾳ. Vrat. A.

Illustrat partim L. Preller. Polem. p. 53 sqq. De Alea urbe diisque ibi cultis v. Curtium Pelop. I 218 n.; de Coreis ab Hermæis fortasse non distinguendis eundem p. 296 coll. p. 336, 8; de Lycaeis Boeckhium expl. Pind. p. 175. Simul ex hoc loco patet Aristonicum in Pindari epinicia ante Didymum commentatum esse (Boeckh. praef. scholl. p. XLI), quem scimus in Homericis operibus Didymo usum esse. Itaque alter alteri suppar vixit.

13.

ib. 159 *νώτοισιν Ἀταβυρίου*. — Δίδυμος δὲ φησὶν εἶναι ἐν Σικελίᾳ ὄρος Ἀταβύριον, ὡς Τίμαιός (fr. 3 vol. I p. 194 Muell.) φησι. καλεῖται δὲ καὶ ὁ Ἀταβύριος. Boeckh. in expl. Pind. p. 177 (nott. 390) conferri iubet Meurs. Rhod. I 8 Goeller. hist. Syrac. p. 294. Cf. Steph. Byz. 141 M. Apollod. III 2, 1 Diod. V 59 Hesych. s. v. Tzetz. Chil. IV 390 Lactant. Inst. I 22 Olshausen. in Mus. Rhen. N. F. 1853 p. 323. E Lactantio vero colligas Didymum ad h. l. longius excurrisset, quam nostrorum scholiorum conditio prodit.

14.

Verba Lactantii p. 130 LB ed. Gall. haec sunt: *Didymus in libris ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς ait, Melissea Cretensium regem primum Diis sacrificasse, ac ritus novos sacrorumque pompas introduxisse. Huius duas fuisse filias, Amaltheam et Melissam, quae Iovem puerum caprina lacte ac*

melle nutrierunt, unde poetica illa fabula originem sumpsit, advolasse apes, atque os pueri, melle complexse. Melissam vero a patre primam sacerdotem Matri magnae constitutam, unde adhuc eiusdem Matris antisites Melissa nuncupantur. Historia vero sacra (sc. Euhemeri) testatur et q. s. Sic constituta sunt templa Iovi Atabyrio, Iovi Labradeo. Atabyrius enim et Labradeus hospites eius atque adiutores in bello fuerunt. Item Iovi Lapersio, (cod. Laprio, Gyrald. Betulei. coni. Elaphro, cf. Curt. Peloponn. vol. II p. 324 n. 62) Iovi Molioni, Iovi Cassio et quae sunt in eundem modum et q. s. Sive igitur a Melissa, sic ut Didymus, colendorum Deorum ritus effluxit, sive ab ipso quoque Iove, ut Euhemerus tradit, de tempore tamen constat, quando Dii coli coeperint.

* De Melissa et Melisso dixit Lobeck. in Aglaoph. p. 50. 514. 817. 989. — Boeckh. praef. p. XVIII locum ad Pyth. IV 104 refert.

15.

Ol. H inscr. p. 187 γέγραπται ὁ ἐπινίκιος προηγουμένως τῷ Ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῆ νικήσαντι τὴν ὀρδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, μέμνηται δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τιμοσθένους Νέμεα νικήσαντος καὶ τοῦ ἀλείπτου αὐτοῦ Μελησίου, ὡς τινες καὶ παγκρατιαστοῦ. τοῖς γὰρ τρισί, φησὶν ὁ Δίδυμος, μίαν ᾠδὴν γέγραφε.

16.

Ol. Θ 34 p. 212 μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς· — ὁ δὲ Δίδυμος ἀντὶ τοῦ μαλακαῖς. καὶ γὰρ ἐτέρωθι μαλακοφώνους τὰς ᾠδὰς φησιν (Isth. II 8). Vrat. A. Male, ut adiectum ἐπιφλέγων docet.

17.

ibid. 43 p. 213 ἰδίως κἀνταῦθα ὁ Πίνδαρος τὸν Ἡρακλέα φησὶ τοῖς τρισὶ πολεμῆσαι θεοῖς. δεδοσθω γὰρ αὐτῷ, φησὶν ὁ Δίδυμος, περὶ τὴν ὑπὸ τῷ Νέστορι Πύλον συστῆναι τὸν πόλεμον, Ὁμήρου (E 397) τὴν ἐν Ἄιδου πύλην νεκύων εἰπόντος· ἐν πύλῳ, ἐν νεκύεσσι βαλῶν. εἶη δ' ἂν νῦν ὁ Πίνδαρος τὰ καὶ τόποις καὶ χρόνοις διεστῶτα εἰς ἓνα καιρὸν ἄγων ἔνεκα τοῦ μειζόνως ἢ ὡς ἔσχε ταῖς

ἀληθείαις τὸν Ἡρακλέα ἔχειν ἐπαινεῖν. Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν Πυθοῖ μάχεται περὶ τοῦ τρίποδος οὐκ ἀμύνων τῇ Πύλῳ, τῷ Ἄιδῃ δέ, ὅτι τὸν Κέρβερον ἀνήγαγε, Ποσειδῶνι δὲ ἀμύνοντι Πύλῳ.

Hinc scholia Hom. *Il. E* 397 suppleri possunt. Nam genuina Didymi scholia ad v. 336—365 Villoisone teste perierunt. Didymus igitur cum Aristarcho ἐν πύλῳ legit, quod iam animadverterunt scholl. BL., ab Homeri et communi Graecorum usu alienum. Cf. *Il. II* 810 *E* 646 *I* 312 *Ψ* 71 *Od. ξ* 156 Lobeck. paralip. p. 178. Recte ἐν Πύλῳ Iustin. in cohort. p. 3 (Colon. 1686) Tzetz. ad Lyc. p. 351 scholl. AD. *Il. A* 690 interpr. Gr. ap. Bekk. ac praeferunt ἐν Πύλῳ scholl. L. V. D. Eustath. p. 563, 27 Thiersch. ad Pind. *Ol. IX* 32 O. Mueller. *Doriens. I* p. 447 ed. alt. Gross. *Vindic. Hom. I* p. 74 Iacob. *Mythol. enchir.* p. 360 Heyn. *Both. Orcum ab Hercule Pyliorum bello vulneratum norunt Apollod. bibl. II* 7, 3 Pausan. *VI* 25, 3 schol. AD. *Il. A* 690 Senec. *Herc. fur.* 560 Panyas. ap. Arnob. *adv. gent. IV* p. 85 ed. Elmenh. *Contra pugnae in Orco commissae testes nulli sunt, nisi scholiastae ll. ll. et ad Apoll. Rhod. Argon. I* 1350 Philemon. p. 105 ed. Osann. Hesych. *II* 1081 Apollod. *II* 5, 12* Agatharchid. *de mar. rubr.* p. 11.

18.

Schol. *Ol. IA* 17 *νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλις Λοκρῶν Ζεφυρίων.* — ὁ δὲ Δίδυμός φησιν ἔχειν λόγον καὶ τὴν ἡμετέραν (? ἑτέραν) γραφήν· *νέμει γὰρ ἄτραχεῖα πόλις Λοκρῶν. ἐπεὶ γὰρ περὶ χάριτος ἐστὶν ὁ λόγος φησὶν· ἀπονέμει γὰρ ἡ τραχεῖα πόλις τὴν χάριν.* Vet. *Vrat. A.* ‘Quod iam metro obversatur’. Bergk. ed. 2 p. 63. ‘Schneider. ἀτρέχεια acute coniecit’. Boeckh. explic. *Pind.* p. 199. Adde Hesych. ἀτρέχως· ἀτριβῶς, ubi leg. ἀτρεχῶς· ἀκριβῶς.

19.

ibid. 55 *Ἄλτιν μὲν ὃ γ' ἐν καθαρῷ· Ἀριστόδημος γράφει ἀντὶ τοῦ Ἄλιν Ἄλτιν. οὕτω γὰρ τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπίαν τόπον καλεῖσθαι, καὶ τὸν Δία ἐξ ἐπιθέτου Ἄλ-*

τιον, μηδὲ λόγον ἔχειν, τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἄρτι πεπορθημένην Ἴηλιν ἱερὰν καὶ καθαρὰν ποιῆσαι, ἀλλὰ μηδὲ ἱερὸν εἶναι Διὸς ἐν Ἡλιδι, ἀλλ' ἐν Πίσῃ. ἀπωκίσθαι δὲ τὴν Πίσαν τῆς Ὀλυμπίας σταδίους ἕξ. Δίδυμος δὲ κατὰ χώραν ἔων τὴν γραφὴν τὸν Πίνδαρον τὴν Πίσαν Ἴηλιν λέγειν φησίν. οἱ γὰρ Ἡλεῖοι ὑφ' ἑαυτοὺς ποιησάμενοι τοὺς Πισάτας Ἴηλιν τὴν Πίσαν μετωνόμασαν. εἰ οὖν ἡ Πίσα μετέβαλε, τί ἂν εἶη ἐμποδῶν γράφειν Ἴηλιν; καὶ Καλλίμαχος δὲ τὴν Ἴηλιν ἀντὶ τοῦ τὴν Πίσαν Διὸς οἰκίου εἶπεν·

Ἴηλιν ἀνάσσεισθαι, Διὸς οἰκίου, ἔλλιπε Φυλεῖ.

Iure hoc quoque loco recentiores critici Didymi lectionem Ἴηλιν respuerunt obsecuti Aristodemo Dionysio Leptini librisque omnibus praeter P 6 W 2. Cf. Boeckh. expl. Pind. p. 201 Curt. Peloponn. II 109, 54.

20.

ibid. 83 ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ὠλιγοθίου· — ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω καθίστησι τὸν λόγον· τὴν Μαντινέαν φησὶν εἶναι ἱερὰν Ποσειδῶνος καὶ παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην (fr. XIII p. 24 ed. Neu.) λέγοντα οὕτω· Ποσειδάριον ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα χαλκοδαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες· ἐπίσημον γὰρ εἶναι τῶν ἀσπίδων τῶν Ποσειδῶνος τριόδοντα, ὅτι παρ' αὐτοῖς μάλιστα τιμᾶται ὁ θεός. ἔσται οὖν τὸ σαφές οὕτω καθ' αὐτὸ ἕξωθεν παραλαμβανομένου τοῦ ὀνόματος· ἀν' ἵπποισι δὲ τέταρσις ἦρος ὁ ἀπὸ Μαντινέας ἐνίκησε, καὶ ἔστιν ἡ Μαντινέα σημεῖον καὶ ἱερὰ Ποσειδῶνος. Ἀλιθρόθιον γὰρ ἐπιθετικῶς τὸν Ποσειδῶνά φησι (sc. Aristodemus, cuius memoria h. l. recolenda est), καὶ παρατίθεται τὸ Ὀμηρικόν (ε 292)· πάσας δ' ὀρόθυνευ ἀέλλας παντοίων ἀνέμων. παρατίθεται δὲ καὶ τὸν γράφοντα τὴν Θησηίδα μαρτυροῦντα τῷ ἦρωϊ τὴν τοῦ ἄρματος ἡμιοχευτικὴν ἀρετὴν·

τρέψας δὲ πῶλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος.

In Diphili (cf. tamen Meinek. hist. com. gr. p. 449) versibus e Rom. στρώφας Gott. Vrat. D στρωφάσων cum Meinekio in choliamb. p. 148 στρωφᾶς potius vel στρώφα scribendum erit, quam cum Boeckhio ad h. l. p. 253, 2 στρωφῶν. Idem Meinekios verissime observat excidisse

Aristodemi memoriam, quod ex altero scholio conicere licet. Itaque lacunam notavi post verbum *φησί*. Atque erroris manifestus etiam Bergkiius est in Pindari ed. alt. p. 66 haec scribens: 'Schol. legit *σᾶμ* *Ἀλιόροθίου*, ut esset periphrasis pro simplici *Ἀλιόροθιος*, idque Didymus probavit, quamquam aliter interpretatur'. Nam Didymi sententia opposita est eorum interpretationi, qui *κατὰ περίφρασιν ἤκουσαν* (*ὄθεν τινές—ἤκουσαν. ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω κτέ*). Quid igitur Didymus, cui quidem Aristodemi animadversio ignota esse non poterat, legisse putandus est? Suspicionem de metro parum sollicitum dedisse *ἦρως* *Ἀλιροθίου* vel *Ἀλιόροθιος* h. e. Neptunius heros. Ter enim in codd. Gott. Vrat. D. *ἦρως*, *ἦρωϊ* et *ἦρως* (pro *Σῆμος*) repetitur. Neque alia arte conciliari lectiones *ἦρως* et *Σῆρος* posse videntur, quam ut in codice scriptum fuisse statuas *ΜΑΝΤΙΝΕΑC ΗΡΟC*, unde Didymus *ἦρως* alii *Ἥρος* elicuerunt. Ac Didymus *ἦρως* fortasse ferendum putavit, qui sciret in *ἦρως ἦρως* mediam corripere; cf. Wolf. Hom. Odys. ξ 303 Boeckh. nott. critt. Pind. p. 438; (adde *Ἥρα*, quod fluit ab inusitato *Ἥρος*, Latinorum *herus*, Germanorum *Herr*). Simul hinc patet, quid sibi Thesei mentio in Vrat. A. iniecta velit. Hunc enim Ovidius etiam *Neptunium heroa* vocat. — Tycho Mommsen. in Museo Rhen. N. F. IV p. 548 ingeniose conicit *ἄν ἵπποις σὺ δὲ τέτρασιν | ἀπὸ Μαντινέας, Σᾶμ* *Ἀλιόροθιε παῖ* vel *Ἀλιόροχθιε*.

21.

Ol. IG 27 p. 271 *τίς γὰρ ἵππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα· — Δίδυμος δὲ φησι μήτε τοὺς ἵππικούς δρόμους μήτε τὰς τῶν ἀρμάτων κατασκευὰς μήτε τὸν χαλινὸν διὰ τούτων δηλοῦσθαι, ἀλλὰ τὸν κεραμεικὸν τροχὸν ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετενηνεγμένης. τοῦτο μὲν ὅτι ἵππος οἰκείος ὁ τροχός, τοῦτο δὲ ὅτι ἐκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπόποδός πτέρυγης. Καλλίμαχος· πτέρυγη θ' ἵππος ἐλαυνόμενος. καὶ Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ εὐρημάτων Ὑπέρβιον τὸν Κορίνθιον φησιν εὐρημέναι τὴν τοῦ κεραμεικοῦ τροχοῦ μηχανήν. μέτρα δὲ αὐτὸν ὁ Πίνδαρος, παρόσον ἐκ κεραμεικοῦ μετροῦμεν. § ὁ Δίδυμος ἐτέραν ἀποδίδωσιν οὕτως*

ἔχουσιν· τὴν ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς εἰς κειμένην συναπτόν πρὸς τὰ μέτρα. τίς γὰρ τοῖς εἰς τὰ μέτρα ἵππείοις ἔντεσιν ἐχρήσατο πρώτη ἢ σύ, ὡς Κόρινθε; ἵππεια δὲ ἔντεα τὰ Φειδώνεια ἀγγεῖα ἀκουστέον. ἔντεα γὰρ ἂν εἴη τὰς χοίρικας καὶ τοὺς μεδίμους λέγων, καὶ ὅσα ἄλλα, οἶον χόες, ψυκτῆρες, κώθωνες, διὰ τὴν κοιλότητα. καὶ Ὅμηρος (η 232)· ἀμφίπολοι δ' ἐπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. τούτων οὖν εἰς τὰ μέτρα ἐντέων εὐρετάς φησιν εἶναι τοὺς Κορινθίους. διὰ τί δὲ ἵππεια αὐτὰ εἶπεν; ὅτι Φείδων ὁ πρῶτος κόψας Κορινθίοις τὸ μέτρον Ἀργεῖος ἦν, τὸ δὲ Ἄργος ἵππειον λέγουσιν οἱ ποιηταί. Εὐριπίδης (I. T. 700)· ὅταν εἰς Ἑλλάδ' ἵππιον τ' Ἄργος μόλῃς. Vet.

Cf. Boeckh. explic. Pind. p. 213 m. Vocem ἔντεα arbitror Luciano de dea Syria restituendam esse §. 51 III p. 486 R τὰ δὲ πολλὰ ἔτεια, ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἔστηκε, q. l. ἔτη codd. AE., ἔστι V. X., ἔτοιμα Koen. conl. ad Greg. Cor. p. 477 Schaef., Bastio dubitante. Ἐντεα interpretor ἔντε' Ἀρήϊα, Ruestzeug. Pro διὰ τοῦτο in AEa et cod. ^{διὰ} Vatic. Bastii exstat καὶ τοῦτο et καὶ διὰ τοῦτο. Lego κατὰ τοῦτο.

22.

ibid. 29 ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον· — τινὲς δὲ τὸ ἀέτωμα, ὡς φησι Δίδυμος παρατιθέμενος Τίμαιον λέγοντα καὶ τοῦτο ἐν ταῖς οἰκοδομίαις αὐτῶν εὕρημα, ταύτην ἀποδοὺς τὴν ἐξήγησιν τῶν προκειμένων. Cf. schol. alt.

Cf. Boeckh. expl. Pind. p. 213. 214.

23.

Schol. Pyth. Δ 44 δώδεκα δὲ πρότερον ἀμέρας· τοῦτο προσειληφέναι φησὶ Δίδυμος Πίνδαρον τερατείας χάριν τῆς πρὸς ἡμᾶς, ἐπεὶ οὐδὲ πρόπον τὸ πρὸς εἰδότας λέγειν. ὁ δὲ Ἀμμώνιος περὶ τούτων οὕτω γράφει. Καὶ ἑαυτὴν συμπεριλαμβάνει διὰ τὸ ταῖς αὐτῆς βουλαῖς τὴν ἔξω φρυγὴν ποιήσασθαι· ἐκβιβάσαι γὰρ συνεβούλευσε καὶ διὰ τοῦ Ἀδρίου ποιῆσαι τὸν πλοῦν· τοῦτο δὲ ἐναντίον τῷ ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ ὑπὲρ τὴν Λιβύην κομίσαι τὴν ναῦν εἰς

τὴν Τριτωνίδα· ἀλλὰ μᾶλλον ὡς διὰ τοῦ Φάσιδος εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἐκπεπωκότων.

Videtur igitur veterum aliquis grammaticorum huic versui notam adlevisse criticam e. g. τὸ χ, ὅτι πρὸς εἰδό-
τας λέγει ἢ Μήδεια; patrocinati poetae alii sunt, e quibus Ammonius Medeam arbitratur Argus humeris vectae mentionem fecisse eo consilio, ut suas ipsius laudes concelebraret, Didymus vero poetam haec inseruisse autumat, ut nobis monstra loqueretur. Ceterum Ammonius Apollonium Rhodium et Timagetum in I de portibus (schol. Ap. Rh. IV 259) sequitur, quam ob rem inde a verbis τοῦτο δὲ ἐναντίον refutatur a Didymo Hesiodum Antimachum in Lyde et Hecataeum Milesium atque ipsum denique Pin-
darum secuto.

24.

ibid. 446 Πελίαο φόνον· ὁ Χαῖρις οὐ βούλεται συν-
θέτως ἀναγινώσκειν τὸ Πελίαο φόνον. ἐκ γὰρ δύο τε-
λείων ἐστὶ τοῦ Πελίαο καὶ τοῦ φόνον. γίνεται δὲ τοιαύτη
σύνθεσις, ὡς μεταβάλλεσθαι τὸν τόνον. ἦτοι οὖν, φησὶν
ὁ Δίδυμος, προσενεκτέον τὸν Πελιαοφόνον, ὀξυτόνως,
ἢν' ἢ φονευτικήν, ἢ παροξυτόνως, ἢτις ἦν τοῦ Πελίου
φόνος. Gotting.

Verissima Chaeridis emendatio; rectius vero, quam
Didymus, Πελιαφόνον accinunt codd. GuVbd.

25.

ibid. 454 p. 372 διαποροῦσι δέ, διὰ τί μόνον Εὐφή-
μου μνημονεύει, πολλῶν ταῖς Αἰμυλίας πλησιασάντων.
ἐπιλύεται δὲ ὁ Δίδυμος φάσκων, ὅτι ἀπὸ Εὐφήμου τού-
του ἐγένετο τις καὶ ἕτερος Εὐφφημος ὁ σὺν Βάττω τὴν Κυ-
ρήνην κτίσας, ὃν διὰ τὴν ὁμωνυμίαν ἀπ' ἐκείνου τις ὑπο-
τοπάζειεν εἶναι.

26.

Pyth. E 76 p. 381 ἐκεῖνον δὲ τὸν Βάττον καὶ οἱ χα-
λεποὶ λέοντες τῆς Λιβύης εὐλαβηθέντες ἔφυγον, γλωσσαν
ἐπεὶ σφισιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν. οὐχ ὅτι, φησὶν ὁ Δί-
δυμος, οἱ λέοντες ἐκ φωνῆς ἔφυγον, ἀλλ' ἐπεὶ τὴν ἀπό-

φασιν ἐκ τῆς Πυθίας ὑπὲρ τὸν πόντον διεκόμισεν. ἐλθόντι γὰρ αὐτῷ εἰς Δελφοὺς καὶ χρωμένω, πῶς ἀποκαταστήσει τὴν φωνήν, παραλιποῦσα τὸ ἐρωτηθὲν ἐκέλευσεν αὐτῷ πόλιν κτίζειν ἐπὶ τῆς Λιβύης. τοιοῦτον οὖν ἐστὶ τὸ 'γλῶσσαν ἐπεὶ σφιν ἀπένεικεν', ἐπεὶ τὸν χρησμὸν διεκόμισε. κατὰ γὰρ τὸν χρησμὸν διεβίβασεν ὄχλον καὶ ἔκτισε τὴν Κυρήνην. ἔφυγον δὲ οἱ λέοντες φοβηθέντες τὸ πλῆθος, οὐ τὴν φωνὴν τοῦ Βάττου. οἱ δὲ τὸ 'γλῶσσαν κτλ.' V 80. καὶ τοῦτο ἑαυτῷ συνάδων ὁ Δίδυμος οὕτως ἀποδίδωσιν· ἐπεὶ ὁ Ἀπόλλων ἔχρησεν οἰκίσαι τὴν Κυρήνην, αἴτιος ἐγένετο τοῦ φυγεῖν τοὺς θήρας. οἰκισομένης γὰρ τῆς πόλεως ἔφυγον. μενόντων δὲ τῶν θηρίων οὐκ ἂν ᾤκίσθη ἡ Κυρήνη.

Didymi interpretationem depellit Aristarchi sententiae addictus Boeckh. expl. Pind. p. 288.

27.

Schol. Pyth. ε 35 Μεσσανίου δὲ γέροντος· — δοκεῖ δὲ τῷ Διδύμῳ ἐκ τῆς Τριφυλιακῆς Πύλου εἶναι τὸν Νέστορα, ἐνθα καὶ Ἀμαθόεις ἐστὶ ποταμὸς καθ' Ὅμηρον.

'Pindaro Nestor non ex Triphyliaca Pylo est, quae Homeri sententia recte habetur a Strabone et Didymo apud schol. h. l. Pindaro consentiunt alii et in iis ipsi Pyli Messeniaca incola ap. Paus. III 26, 6 IV 36 et plures antiquiorum, quos nominat Mueller. Orchom. p. 365, etiam Ovid. Metam. XII 549.' Boeckh. expl. Pind. p. 299.

28.

Schol. Pyth. VII 4 p. 392 ἐπεὶ τίνα οἶκον [ναίων] ὀνυμάξομαι· ἰδίως δὲ τὸ ναίων παρείληπται. ὅθεν τινὲς γράφουσι ναίοντα. ἄλλοι δὲ γράφουσιν οἶκον τ' αἰών, ὃ ἐστὶν ἀκούων, ἀφαιροῦντες τὸ ν· ἕτεροι δὲ πάλιν τὸ μὲν ν αἴρουσι, τὸν δὲ τόνον οὕτω προφέρονται, αἰῶν', ἵν' ἡ συναλοιφή ἀντὶ τοῦ αἰῶνι, οἶον τῷ αἰῶνι ὀνυμάξομαι, τῷ αἰῶνι παρακαταθήσομαι. ὁ δὲ Δίδυμος (Gott. Ἀπολλώνιος, mira varietas; fortassis leg. Δίδυμος Ἀπολλωνίου) ἀπλούστερον ἀκούει· αὐτὸς ἐγὼ ναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἀντὶ τοῦ οἰκῶν. τίνα ἐπιφανέστερον οἶκον ὀνυμάξομαι οὐκ ἐξ ἀκοῆς ἀκηκοώς, ἀλλ' αὐτὸς ἐγὼ ναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι τίνα δυναίμην ἀντ' αὐτῆς ἐπιφανέστεραν ὀνομάσαι.

Varias vv. dd. coniecturas ad h. l. collegit Th. Bergk. ed. alt. p. 126, quibus adde *ὑμῶν*, quod coni. Ed. Woelfflin. Basileensis in Schneidewini Philol. VII 1 p. 210.

29.

Pyth. H 113 Ἡρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον. — Δίδυμος δέ φησι τὰ Ἐκατόμβαια αὐτὸν νῦν λέγειν ἐπιχώριον ἀγῶνα Αἰγυνητῶν διὰ τὴν συγγένειαν.

De Heraeis sive Hecatombaeis ab Aeginetis Argis tractatis Boeckh. expl. Pind. p. 317 conferri iubet O. Mueller. Aeginet. p. 149. — 'Vid. C. I. n. 1121. 1122. 1124 Corsin. diss. ag. p. 80 Mionnet descr. II p. 234 n. 44' ap. Krausium in Paulyi Real-Encycl. III p. 1149 Curtius Peloponn. II p. 310 adn. 13 et indd. II p. 614 s. v. 'Heradienst'.

30.

Pyth. Θ 177 p. 408 βαθυκόλπου Γᾶς ἀέθλοις· τὸ δὲ Γῆς, ὅτι καὶ αὐτῆς ἀγῶν ἄγεται ἐν Ἀθήναις, ὡς φησι Δίδυμος.

'Quid dicam de *Telluriis*? Cyrene enim Hypsaei filia aviam habuit Creusam, cuius mater Tellus (v. 17, cf. v. 62).' Boeckh. expl. Pind. p. 328.

31.

ibid. 207 p. 409 Αἰβυς ὄνομα κύριον, οὐχ ὁ Ἄνταϊος, ὡς Δίδυμος.

Boeckh. quoque p. 329 Antaeum intellegit. Nostrum scholion idem scripsit, qui v. 214 adnotat ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι ὁ Ἄνταϊος οὐκ ἔστιν κτέ.

32.

Pyth. I 56 ὀρθιᾶν κνωδάλων· ταῦτά, φησιν ὁ Δίδυμος, μετὰ τοῦ γελοίου καὶ ἄσεμνά ἐστιν. τίνα γὰρ λόγον ἂν ἔχοι ἠδεσθαι τὸν Ἀπόλλωνα τοῖς ὀρθιάζουσιν ὄνοις [φησί];

Cf. Boeckh. expl. Pind. p. 335. Insulsa Didymi vituperatio est.

33.

Nem. *A* inser. γέγραπται ὁ ἐπίνικος Χρομίῳ Αἰτναίῳ. Ἰέρων γὰρ οἰκιστὴς ἀντὶ τυράννου βουλόμενος εἶναι Κατά-
νῃν ἐξελὼν Αἰτνὴν μετωνόμασε τὴν πόλιν, ἑαυτὸν οἰκιστὴν
προσαγορεύσας, καὶ ἐν ταῖς ἀναρχήσεσιν ἐν τισὶ τῶν ἀγώ-
νων Αἰτναίου ἑαυτὸν εἶπε. ταῦτόν δέ, φησὶν ὁ Δίδυμος,
εἰκὸς παθεῖν καὶ τὸν Χρόμιον ἑταίρῳ κεχρημένον αὐτῷ.

Fortasse Timaei etiam memoria Didymo debetur.
Dignus est, qui inspiciatur Dissen. expl. Pind. p. 384 sq.
ed. Boeckh.

34.

ibid. 7 Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν· — πιθανὸν οὖν
φησὶν ὁ Δίδυμος καὶ τὸν ἐπὶ τῆς Χρομίου Νεμεακῆς
νίκης ἐπίνικον ἔνεκα τούτου συντετάχθαι, ὑπὲρ τοῦ μέλ-
λειν αὐτὸν ὑπὲρ τῆς πανηγύρεως ἀσθήσεσθαι.

35.

ibid. 36 τέχνηαι δ' ἑτέρων ἔτεροι· — ἢ τέχνας,
φησὶν ὁ Δίδυμος, ἀκουστέον τοὺς δόλους, ὅθεν καὶ τὸ
ἀτεχνῶς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ἄλλαι δ' ἄλλων ἐπιτεχνήσεις.
εἴρηται δὲ παρὰ τὸ Ὅμηρον (N 730).

ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα.

36.

Nem. *B* 19 p. 438 ζητεῖται, διὰ τί δήποτε τὰ περὶ Σα-
λαμίνα εἰς τοὺς περὶ Τιμόδημον λόγους προῆκται. οὐ γὰρ
δήπου Σαλαμίσιος ἦν. ἀντικρὺς γὰρ αὐτὸν Ἀχαρνέα φησὶ
τὸν δῆμον. Ἀρίσταρχος μὲν οὖν τῆς Αἰαντίδος φυλῆς
εἶναι, οὐκ ὀρθῶς δέ, φησὶν. οἱ γὰρ Ἀχαρνεῖς τῆς Οἰνηΐδος
φυλῆς εἰσιν. οἱ δὲ περὶ Ἀσκληπιάδην φασὶν, ὅτι εἰκὸς
ἔστιν εἶναι αὐτὸν τῶν τῆν Σαλαμίνα κληρουχησάντων Ἀθη-
ναίων. εἰκὸς οὖν αὐτὸν γεννηθέντα Ἀθήνησι τεθράφθαι
ἐν Σαλαμίνι. Δίδυμος δὲ φησὶν, ὅτι ἴσως ἄμεινον λέγειν,
ὅτι εἰς Αἶαντα ἀνέφερε τὸ γένος, ὥσπερ καὶ Μιλτιάδης καὶ
Κίμων καὶ Ἀλκιβιάδης καὶ Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς ὁ
Ὀλόρου.

Cf. libri nostri cap. 27 n. 6, ubi conieci Κίμων οἱ
Λακκιάδαι.

37.

Schol. Nem. Γ 1 p. 440 ἐξήτηται δέ, πῶς ἐπικαλεῖται τὴν Μοῦσαν ἐλθεῖν εἰς τὴν Αἰγίναν ὑπὲρ τοῦ τὸν ὕμνον ἀσθῆναι, καὶ ἅμα τοὺς νεανίσκους φησὶ μένειν, δι' οὓς αὐτὴν ἐπικαλεῖται, οὐκ ἐν Αἰγίνῃ, ἀλλ' ἐν Νεμέᾳ, ὃ γὰρ Ἀσωπὸς οὐκ ἐν Αἰγίνῃ ἀλλὰ περὶ Φλιοῦντά ἐστι καὶ Νεμέαν. ὃ μὲν οὖν Ἀρίσταρχός φησιν ὃ δὲ Δίδυμος διηπατήσθαι φησιν τοὺς ὑπομνηματισαμένους τῇ ὁμωνυμῖᾳ τῶν ποταμῶν· οἱ γὰρ Ἀσωποὶ πλείους, ὧν ἕνα φησὶν (sic Boeckh., codd. φασίν) εἶναι καὶ τὸν ἐν Αἰγίνῃ. ὃ δὲ Καλλίστρατος Ἀσωπίδα ἐν Αἰγίνῃ. δύναται δὲ καὶ κτέ.

Verum perspexit Callistratus eumque secutus Didymus. Cf. Mueller. Aeginet. p. 6. 10, Dissen. expl. Pind. p. 364. 382.

[38.]

Schol. Nem. Γ 16 ἄρχε δ', οὐρανῶ πολυννεφέλα κρέοντι θύγατερ· — βέλτιον δὲ φησιν ὁ Πίνδαρος (sic vulg., Heynius coni. ὁ Δίδυμος, idem voluisse Bergkii videtur ed. alt. p. 158, Boeckhii tutissimum duxit lacunam statuere) ἀκούειν τὸ ὄλον οὕτω· τοῦ πολυννεφέλου κρέοντος οὐρανοῦ θύγατερ, τοῦ Διός. κρέων γὰρ οὐρανοῦ ὁ Ζεὺς, Διὸς δὲ Μοῦσαι.

Loco et illustrando et emendando impares fuerunt veteres grammatici Aristarchus Ammonius Didymus. Neque sufficiunt quae Ludolphus Dissen. expl. Pind. p. 365 attulit 'praei vero Iovi hymnum, filia; h. e. doceri autem cupio a te hymnum Iovi.' Hoc tamen sensit Didymus, de Iove, non de Urano sermonem esse. Primus Bergk. ed. alt. p. 158 scripsit οὐρανοῖο πολυφίλα κρέοντι θύγατερ, quod amplector.

39.

ibid. 71 ψεφηνὸς ἀνήρ — ποδί· — ὃ δὲ Δίδυμος· οὐδέποτε καταβάς ἐπὶ πρᾶγμα ἴσταιται, ἐνέμεινε ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐνεκαρτέρησεν, ἀλλ' εἰς πολλὰ καὶ ἄλλα μετατρέπει.

40.

Schol. Nem. Δ 3 p. 450 θέλξαν νιν ἀπτόμεναι· τὸ νίν Ἀρίσταρχος ἐπὶ τῆς εὐφροσύνης ἀκούει, ὥστε εἶναι

τὸν λόγον· αἱ δὲ τῶν Μουσῶν θυγατέρες αἱ ᾠδαί, τουτέστι τὰ ποιήματα, ἀπτόμεναι αὐτὴν τὴν εὐφροσύνην ἔθελξαν τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἐγκωμιάζεται. ἔστι δὲ ἄκυρον. οὐ γὰρ θέλγεται εὐφροσύνη, αὐτὴ θέλγουσα τοὺς νενικηκότας, οὐχ ὑπ' ἄλλου θελγομένη. ἄμεινον δέ, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐπὶ τῶν πόνων ἀκούειν τὴν νῖν. (οἱ γὰρ μεθ' Ὁμηρον οὐκ ἀκριβεύουσι τὴν ἀντωνυμίαν. ὡς καὶ Εὐριπίδης·

τοιγάρ νιν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγώ.)

ὥστε τὸν λόγον εἶναι τοῦτον· αἱ ᾠδαὶ ἔθελξαν αὐτοὺς τοὺς πόνους ἀπτόμεναι αὐτῶν· οἷον θέλγουσι τὴν κακοπάθειαν ὑμνοῦσαι αἱ ᾠδαί.

Valcken. Diatr. p. 153 B in Eurip. Bacchab. 32 pro νῖν scripsit νύν. Nihilominus recte habent quae Didymus de plurativa pronominis νῖν vi observavit. Cf. Apoll. de pron. (p. 102 A) p. 108 A—C schol. Soph. O. C. 43 διὸ τὸ χ. Erfurdt. ad Soph. O. T. 878 Matth. Gr. Gr. I p. 274 ed. 2 Krueger. Gr. Sprl. II p. 66. — L. Dissen. expl. Pind. p. 380 'nunc omisit,' inquit, 'ἀνδρί, quod per se inest in sententia. Vides quo referam sequens νῖν.' Ac memini sane in scolio esse ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῶ, at negaverim vocabulum referri posse ad alterum plane omissum nec necessario subaudiendum. Magis igitur Didymi ratio mihi placet supplendi τὸν πόνον, τὴν κακοπάθειαν, τοὺς πόνους.

41.

ibid. v. 14 τό μοι — προκώμιον εἶη· — δύναται καὶ οὕτω, φησὶν ὁ Δίδυμος· παντὸς τοῦ ποιουμένου εἰς αὐτὸν ὕμνου τοῦτο τὸ δῆγμα προκώμιον εἶη, οἷον προοίμιόν τι τοιοῦτον γένοιτο τῶν εἰς αὐτὸν γραφησομένων ὕμνων ὑπ' ἐμοῦ, νικῆσαι καὶ ἄλλους ἀγῶνας· ἵνα τῶν ἐξῆς ἐπομένων ἐπινικίων ὁ νῦν γραφόμενος λέγεται πρὸ παντὸς κώμου γεγυνώς. δύναται δὲ καὶ οὕτω· τῶν γραφησομένων αὐτῶ ὕμνων ὑπ' ἄλλων ὁ ἐμὸς ἂν εἶη προκώμιον. ὁ δὲ νοῦς· ὄνπερ δὴ λόγον καὶ ἔπαινον γένοιτο νῦν ἐμοὶ θεῖναι καὶ πληρῶσαι προκώμιον τῶ τε Διὶ καὶ αὐτῇ τῇ Νεμέᾳ καὶ τῇ Τιμησάρχου πάλη.

Rectius Didymo, cuius tamen interpretatio haud absona est, Dissen. expl. Pind. p. 381.

42.

ibid. 95 p. 456 τᾶ Δαιδάλου δὲ μαχαίρα· Δίδυμος δὲ φησι· γράφειν δεῖ διὰ τοῦ ω μεγάλου. δαιδάλω δὲ μαχαίρα δόλον ἤρτυσε, παρελόμενος αὐτοῦ κρύφα, ἵνα χωρὶς ἀμυντηρίου ἀλοῦς ὑπὸ τῶν Κενταύρων φθαρῆ. ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μὲν, ἀτὰρ δὴ καὶ Ἡσίοδος λέγων οὕτως·

ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
αὐτὸν μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν,
καλήν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
ὡς τὴν μαστεύων οἶος κατὰ Πήλιον αἰπύ
αἰψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὄρεσκῶοισι δαμείη.

Δαίδαλον δὲ εἶπε τὴν μάχαιραν διὰ τὸ ὑπὸ Ἡφαίστου κατεσκευάσθαι. ἐπεικῶς δὲ τὰ Ἡφαίστου ἔργα δαίδαλά φησι (Σ 481).

ποῖε δαίδαλα πόλλ' εἰδυίησι πραπίδεσσιν.

In cod. scriptum erat ΔΑΙΔΑΛΟ, quod erant, qui Δαιδάλου legerent et qui δαιδάλω. Atque hoc unice verum esse articuli τᾶ vis demonstrat. 'Hoc ipso vero ense, quem ab Acasto subductum Peleo esse nemo nescit, affabre facto et q. s.' Itaque recte Boeckh. in nott. critt. et L. Dissen. in expl. Pind. p. 386 Didymo calculos addiderunt, quidquid contra dicat Bergk. Pind. ed. alt. p. 164.

43.

ibid. 151 p. 459 οἶον αἰνέων κε Μελησίαν· ὁ Ἀρίσταρχος φιλοῖ τὸ οἶον κτλ. δύναται δὲ καὶ δασέως ἀναγιννώσκεσθαι τὸ οἶον, θαυμαστικῶς, ὡς φησι Δίδυμος.

Dissenio quoque in expl. Pind. p. 390 οἶον, ut est in libris atque a Bergkio p. 166 receptum, θαυμαστικόν est ex Homericis consuetudine.

44.

ibid. 153 ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκει· τοῦτό ἐστι καὶ ἐπὶ τοῦ Μελησίου ἀκούειν, ὡς φησι Δίδυμος, οἶον· ἀκαταπάλαιστός ἐστι πρὸς τὸν ἔλκοντα αὐτὸν ἐν λόγοις, ὡς καὶ λογίου ὄντος τοῦ Μελησίου.

A vero longius abest Didymus. Nam aperte de Euphane loquitur Pindarus. Neque scio, cur locum perobscurum queratur Bergkius.

45.

Schol. Nem. E 10 p. 461 οὐπω γένυσι φαίνων
τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν. — Δίδυμος
δὲ βέλτιόν φησι μὴ τὸν καρπὸν, ἀλλὰ τὴν ὥραν ἀκούειν,
καθ' ἣν ὁ καρπὸς ὁμώνυμος πεπαίνεται. ὅτι δὲ καλοῦσι τὸν
καιρὸν ὀπώραν, Ὅμηρος (ξ 384).

καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐν θέρει ἢ ἐν ὀπώρῃ.

θέλει οὖν λέγειν, ὅτι οὐπω καιρὸν τοῦ γενειάσκειν ἔχων.
οἰνάνθη γὰρ κατὰ μεταφορὰν τὸν ἴουλον εἴρηκε, τουτέ-
στι τὴν πρώτην τῶν γενειάδων ἀνάφυσιν. μήτηρ δὲ τοῦ
γενειάσκειν γίγνεται ἢ ὥρα.

H. I. Didymus poetae mentem percepit. Cf. Chaerem.
Athen. XI p. 608 (tr. Gr. III p. 133 ed. Wagn.) appositum
a Dissen. expl. p. 392. 393. Homeri locus docet in scholl.
nostris Didymi adnotationem olim exstitisse nunc deper-
ditam de lectione ἐν pro ἐς.

46.

Nem. ε 30 (38) Σωκλείδα· ὁ δὲ Δίδυμος Σω-
κλῆς ἐστὶ τὸ ὄνομά φησι. παρήγαγε δὲ αὐτὸ πατρωνυ-
μικῶς, ὡς ἔθος ἐστὶ τοῖς ποιηταῖς.

Soclem appellatum vult nescimus qua fretus auctoritate.
Tamen auctorem ab eo appositum fuisse credo. Habebat
enim ἀναγραφὰς Νεμεονικῶν, cf. schol. Nem. VIII 1 Isthm.
γδ inscr. Uti hoc etiam exemplo Nauckius poterat in Ar.
Byz. p. 2 n. 3 T. Hemst. ad Lucian. Tim. p. 157 et ad
schol. Arist. Plut. v. 926 vol. I p. 281 Ddf. Gerhard. de
Aristarcho p. VI.

47.

ib. 53 p. 470 Βασσίδαισιν ἄτ' οὐ σπανίζῃ· ὁ
Δίδυμος φησι· προσήκει γράφειν Βουδίδαι(σιν). γενέ-
σθαι γὰρ τινα Βουδίωνα ἐν Αἰγίνη, ἀφ' οὗ κατάγεσθαι
γενεὰν τὴν Βουδιδῶν. μνημονεύειν δὲ φησι Βουδίωνος
Πυθαίμετον ἐν πρώτῳ Αἰγινητικῶν γράφοντα οὕτω περι-

δὲ ταῦτα τούτων λεγομένων λέγεται Βουδίωνα τυγχάνειν διενηνεγμένον πρὸς Οἰνώην τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα.’

Nemo obsecutus est Didymo coniectori audacissimo. Cf. Mueller. Aeginet. p. 135 Dissen. l. l. p. 402 Tych. Momms. Mus. Rhen. l. l.

48.

Nem. Z 47 τεθνακότων βοαθῶν· πρὸς τὸ ἐν ἀκουστέον ἄχρι τοῦ ἐπεὶ πράθε, καὶ γραπτέον ἐν τῷ εἰμολεν, ὡς Δίδυμος. τὸ δὲ ὅλον τοιοῦτον· εἰμολε παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου χθονὸς Νεοπτόλεμος, Πριάμου πόλιν ἐπεὶ πράθεν· τεθνηκότων δὲ τῶν βοηθῶν ἐν Πυθίοις δαπέδοις κεῖται.

Aristarchi quoque memoriam p. 478 Didymus redintegrasse videtur. Legit igitur et distinxit e coniectura, ni fallor, Didymus sic:

ἦν θεὸς ἄβρον αὔξει λόγον· τεθνακότων
βοαθῶν τοι (sic) παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
μόλεν χθονὸς ἐν Πυθίοισι δὴ (sic) δαπέδοις
κεῖται Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν.

qua verborum structura nil contortius potuit excogitari. Quidni e *ΜΟΛΙΟΝ* elicuit *μολών*? Eleganter Dissen. et Boeckh. expl. Pind. p. 424. 25 interpretati sunt. — De re cf. R. Stiehlium in Philol. VIII 1 p. 72.

49.

ib. 56 *Μολοσσία* δ' ἐν βασίλευεν ὀλίγον χρόνον· παρεκβαίνει δὲ εἰς τὰ Νεοπτολέμου, ὡς μὲν Ἀρίσταρχος, ὅτι νικήσας καὶ χαρισάμενος τὴν ἀνάρῃσιν τῷ Σωγένει Νεοπτόλεμος ἦν Ἑπειρώτης τὸ γένος, ὅπερ οὐχ οὕτω φησὶν ἔχειν ὁ Δίδυμος. ὡς δὲ Ἀριστόδημος (Boeckh. scr., vulg. Ἀρίσταρχος), ὅτι ἀλείπτῃ ἐκέχρητο τῷ Νεοπτολέμῳ. διὸ εἰς ἔπαινον τοῦ ὀνόματος τῷ ἥρωικῷ κέχρηται παρεκβάσει.

Neoptolemi cur meminerit poeta, exponit Dissen. p. 416. 7.

50.

ib. 89 (90) *ξεῖνός εἰμι. σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον.* Recedens ab aliorum interpretatione, qui οὐδείς με

φέγει intellegent, Didymus οὐδένα ψέξω vertit. Δίδυμος δέ, οὐδένα ψέξω, φησί, καὶ ὅτι τοῦτο οὐκ ἀλλότριον τοῦ Πινδάρου, ἀλλὰ . . . πολλὰ γὰρ αὐτῷ τοιαῦτα εἴρηται. τοῦτο δὲ λέγει, παρὸ εἰώθασιν οἱ πολῖται ἀεὶ φθονεῖν τοῖς κατὰ τι προέχουσι. διὰ τοῦτό φησιν ὁ Πίνδαρος ξένος εἶναι καὶ τὸν σκοτεινὸν ψόγον ἄποθεν ἔχειν. καὶ οὐδένα, φησί, ψέξω, μᾶλλον δὲ τὸ κλέος τὸ ἀληθὲς ὥσπερ ὕδατος ῥοὰς εἰς τὸν φίλον ἄγων ἄνδρα αἰνέσω, ὡς ὕδωρ ὀχετηγρός. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἀμφυτὰ (?) ἄγων τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὰ δένδρα τρέφει αὐτά, οὕτω καὶ γὰρ τὰς τοῦ ὕμνου ῥοὰς ἐπὶ τὸν φίλον ἄνδρα ἐπαινέσω καὶ αὐξήσω τὸ κλέος.

Ἄμφυτά aut ex sequentibus ἔμφυτον γὰρ τοῖς πολίταις natum, aut ex ἀψαύστως corruptum. — H. l. etiam Didymum Pindari non perspexisse mentem docent quae Dissen. p. 431—3 explicatissime dixit, verum revelare Didymo ipse Pindarus poterat v. 64 [94] Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταιί μ' ἀνήρ.

51.

Inscr. Nem. Η ἔνιοί φασι σταδιεῖς αὐτόν τε τὸν Δεινίαν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τοῦτο βλέποντα τὸν Πίνδαρον (v. 26) 'Δεινίδος δισσωὶν σταδίων καὶ πατρός' εἰπεῖν. παρέχει δέ, φησὶν ὁ Δίδυμος, τοῦτο ἀπορίαν, τὸ μηδέτερον αὐτῶν ἐν τοῖς Νεμεονίαις ἀναγεγράφθαι.

Dissen. p. 443 comparat schol. Isthm. I 11.

52.

Nem. Θ 95 p. 497 ἀμφ' ἀκταῖς Ἐλώρου. — περὶ δὲ τούτου τοῦ πολέμου Τίμαιος ἐν τῇ δεκάτῃ δεδήλωκε. καθάπαξ γὰρ, φησὶν ὁ Δίδυμος, οὐδεμίαν ἄλλην μάχην ἔχομεν εὐρεῖν περὶ τὸν Ἐλώρον τῶν συνηκμακότων τῷ Χρομίῳ τυράννων, ὅτι μὴ σὺν Ἴπποκράτει τοῦ Γέλωνος πρὸς Συρακουσίους. ὅτι μὲν οὖν Γέλωνα ἵππαρχεῖν κατέστησεν Ἴπποκράτης, σαφὲς ὁ Τίμαιος ποιήσει γράφων οὕτως. Ἴπποκράτης δὲ μετὰ τὴν Κλεάνδρου τελευτὴν ἅμα μὲν τοῦ Γέλωνος ἐν τῇ τεταγμένη μεμενηκότος, ἅμα δὲ τοῖς Γελώοις χαρίσασθαι βουλόμενος, μεταπεμψάμενος αὐτὸν καὶ παρακαλέσας πρὸς τὰς πράξεις, ἀπάντων τῶν ἱππέων ἐπιμέλειαν ἐκείνῳ παρέδωκε. ὡς δὲ καὶ ὁ Γέλων

τῷ Χρομίῳ ἐχοῖτο ἐταίρω, δῆλον πάλιν ἐξ ὧν φησι Τίμαιος ἐν τῇ δευτέρᾳ γράφῳ οὕτως· ἐπιτρόπους δὲ τοῦ παιδὸς μετ' ἐκείνον κατέστησεν Ἀριστόνου καὶ Χρόμιον τοὺς κηδεστάς, τούτοις γὰρ ὁ Γέλων δέδωκε τὰς ἀδελφάς.

Dissen. p. 460 conf. iubet Herod. VII 154 ed. Wess. Goeller. fr. Sic. p. 307; de fluvio Heloro Cluver. Sic. ant. I 13 Heyn. Verg. Aen. III 698. Adde Thucyd. VI 70.

52.

Nem. I 51 σεμνοῖς δαπέδοις· τοῖς Νεμείοις, φησὶν ὁ Δίδυμος· πλησίον γὰρ ἐστὶ Σικυῶνος· Ὅμηρος (B 572)·

ἐνθ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευσεν.

53.

ib. 114 p. 507 ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει ἡμένους· ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀξιῶ γράφειν ἡμενον, ἀκολουθῶς τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις¹⁾ λεγομένη ἱστορία· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυϊ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως· τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος (III 11, 2) κατηκολούθησε. πρὸς οὓς φησι Δίδυμος, ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυϊ λοχώντων, τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκου, μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδε (l. ἀνεῖλε). μήποτε οὖν δεῖ, φησὶν, ἀναγιγνώσκειν τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν ὀξυτόνως ἡμένους ἢ διὰ τοῦ ὡς ἡμένως, ἵνα κατ' ἀμφοῖν ἀκούηται· ὁ δὲ Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει ἡμένους, ἀντὶ τοῦ ἡμένους, δηλονότι τοὺς Διοσκούρους· ὡς ἀελλόπος καὶ τρίπος (II. Ω 77), 'οὐχ ἔδος ἐστὶ, γεραιέ', ἀντὶ τοῦ οὐχ ἔδους (II. X 164).

Boeckh. et Dissen. p. 474, cum certum habeant, Pindarum in nulla re a carminibus Cypriis discessisse, scribunt ἡμένους. Eandem lectionem Bergkii p. 193 recepit, ceterum in hoc falsus, quod a Didymo Aristarchi lectionem ἡμενον contra grammaticos ἡμενος scribentes defensam esse dicit. E codicibus unus Augustanus C exhibet

1) In Cypriorum fragmento Boeckhii ἡμένω ἄμφω κοίλης ferri nequit, quod κοῖλος h. e. κοῖλος primam syllabam nisi in thesi non habet, quamquam δειλή ab aliis δείλη pronunciatum in arsi admittitur.

ἡμενος, alii ἡμένως. Thiersch. ἡμένω coniecit. Lenissima profecto atque unice apta est Didymi medela. *HMENOC* enim legi potest ἡμένους. — V. Wolff. schol. Soph. La. p. 19 et schol. Soph. Ant. 798 (παρέδρος et πάρεδρος).

54.

Inscr. Nem. *IA* p. 510 οὐδὲ ὅλως, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συνενῶσθαι· οὐ γὰρ ἱερὸν ἀγῶνα νενίκηκεν ὁ Ἀρισταγόρας, ἀλλὰ περιχώρους. γεγράφθαι (δέ) φησι τὴν ᾠδὴν εἰς πρυτανεύοντα καὶ τῆς πόλεως προεστῶτα τὸν Ἀρισταγόραν, σαφές δὲ τοῦτο ἐξ ὧν φησιν (v. 10)· ἀλλὰ σὺν δόξα τέλος δυωδεκάμηνον περάσει. ἠπατηῆσθαι δὲ φησιν ὁ Δίδυμος ἐνίους, ὡς δοκεῖν ἱεροὺς στεφάνους αὐτὸν ἀνηρῆσθαι. διὰ τῆς ᾠδῆς δὲ σημαίνεται, ὅτι στεφάνους ἔσχευ ὡς δέκα ἕξ, ἀλλ' οὐχὶ περιοδικούς, ὡς ἐπλανήθησαν ἐκ τοῦ λέγεσθαι· ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειραῖσθαι καὶ Ὀλυμπία ἀέθλων. οὐ γὰρ σημαίνει διὰ τούτων, ὡς Ἴσθμια καὶ Νέμεα νενικηκός αὐτοῦ, ἀλλὰ τούναντίον οἱ γονεῖς δι' εὐλάβειαν συγγενικὴν οὐκ ἀπέστειλαν αὐτὸν ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς στεφάνους, ἐπεὶ κἂν Ἴσθμια καὶ Νέμεα εἰλήφει. ἐποίσει γὰρ· ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον, ἐμὰν δόξαν παρὰ Κασταλία καὶ παρ' εὐδένδρω μολῶν ὄχθω Κρόνου κάλλιον ἂν θηριῶντων ἐνεστήσατ' ἀντιπάλων. ὀμνύει γὰρ ὁ Πίνδαρος, ὅτι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δόξαν, εἰ ἐξεδήμησεν εἰς Πυθῶνα καὶ Ὀλυμπίαν, κάλλιον ἂν τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐπανεληλύθει εἰς τὴν πατρίδα, τουτέστιν ἐνίκησεν ἂν. νῦν δὲ ἐλπίδες ὀκνηρότεραι κατέσχον τῶν γονέων αὐτόν, διὸ οὐδ' ὅλως ἐξεδήμησεν. συντακτέον οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος εἰς τὰ παροιῖα, καθὰ καὶ τοῖς περὶ τὸν Φασηλίτην ἀρέσκει. || ὅλως οὖν κτέ iam alius sunt.

‘Voluit igitur Didymus ad σκολιά referre, nisi forte παρθένια scribendum, ut ad tertium librum Partheniorum, qui carmina miscella complectebatur, retulerit.’ Bergk. ed. alt. p. 195. Prudenter Dionysio Phaselitae Didymus obsecutus est. Cf. Bernhardyus succinct. lit. Gr. hist. II 527.

55.

Schol. Isthm. A 52 p. 520 ἄ νιν ἐρειδόμενον· ἀμφίβολον δέ ἐστι, φησὶν ὁ Δίδυμος, πότερον τὸν Ἡρόδοτον ἢ τὸν Ἀσωπόδωρον λέγει· δύναται γὰρ ἐπ' ἀμφοτέρων ἀκούεσθαι συντυχία.

Recte alter schol. Asopodorum intellegit.

56.

ib. 60 — βέλτιον δέ φησιν ὁ Δίδυμος τὸ εὐρόν-τεσσι τὸν ἀγάνορα κόμπον, τουτέστι τὸν ὕμνον εἰς τοὺς δαπάνη καὶ ἔργω κεκτημένους τὴν ἀρετὴν μὴ φθονεῖν. ὥστε καὶ τὸν Πίνδαρον μὴ δεῖν φθονεῖσθαι· διὰ τοὺς εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἐπαίνους. λέγοι δ' ἂν ἀγάνορα κόμπον τὸν ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἐπαινον τὸν ἐκ τῶν ποιημάτων· τοῦτο δὲ σαφὲς ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου.

57.

ib. 67 καὶ ὃν πόντος τρέφει· Χρύσιππος τὸν ἔμπορον, Δίδυμος δὲ τὸν ἀλιέα φησὶν.

Praeferenda Didymi interpretatio.

58.

Schol. Isthm. B 19 οὐκ ἀγνώτ' αἰείδω· ἔνιοι δὲ τὸ ἀγνωτα προπαροξύνοντες οὐ κατὰ συναλοιφήν ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀγνώτι αἰείδω, ἀλλ' ἐπὶ αὐτοῦ (τοῦ νικηφόρου) καὶ τῆς Ἰσθμικῆς φασὶ νίκης λέγειν αὐτόν. οὐ περὶ ἀγνώτων φησὶν ἄδω. ὁ δὲ Δίδυμος μειοῦσθαι φησὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ποιητοῦ, εἰ μηδέπω τοῦ ἐπινίκου συντεταγμένου γνώριμός ἐστιν ἢ τοῦ Ξενοκράτους νίκη. ἔμπαλιν γὰρ ὁ Πίνδαρος ἀφανεῖς καὶ ἀδόξους φησὶν εἶναι τὰς νίκας, εἰς ἃς αὐτὸς μηδὲν γέγραφε. γελοίως.

'Quis γελοίως? Credo Didymus. Cf. schol. Isthm. III (IV) 47. 63.' Boeckh. p. 526. — Didymus igitur ἀγνώτι ἐκ πλήρους legit, fortasse Callistrati sententiam amplexus.

59.

Ammon. de diff. p. 70 Valck. Θεβαῖοι καὶ Θεβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι

τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρου φησίν, καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσειον εἰς Ἴσμηνὸν πρῶτον. τίς δ' ἐστὶ διαφορὰ Θηβαγενέων πρὸς Θηβαίους, Ἐφορος ἐν τῇ δευτέρῳ φησί. οὗτοι μὲν οὖν συνετάχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν, τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους προσοικοῦντας ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγάργοντο πολλοῖς ἔτεσιν. ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πολλαχόθεν, ἐγέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν Κιθαίρωνα χώραν καὶ τὴν ἀπομάντιον τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι προσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων.

Boeckhii II 2 p. 573 fr. 15 [38] et Th. Bergkii ed. alt. p. 238 fr. 44 in Gisb. Koenii emendatione (ad Greg. Cor. p. 225 = p. 475 Schf.), Ἴσμήνιον ἱερὸν pro Ἴσμηνὸν πρῶτον acquieverunt. Ego in Philol. VII p. 749 correxi Ἴσμηνίου *HPΩION*, cf. Alph. Hecker. epist. crit. in Schneidew. Philol. V 3 p. 422. Valck. anim. in Ammon. p. 97 Ἴσμήνιον adoptat et εἰς τὸ *I*. scribit. Ephori fragmentum (n. 26 vol. I p. 239 ed. Mueller.) C. O. Mueller. in Orchom. p. 397 hunc in modum restituit, ut scriberet προσοικειοῦντες — οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον. Οὗτοι σ. — ἀπεναντίον. Ceterum mihi Ephorum apposuisse Didymus videtur, cuius fortasse ne unum quidem verbum excerpserit Ammonius, si quidem recte conicio verba καὶ τὸν τρίποδα — ἠρῶν Ephori esse, post Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων transponenda. Cf. Herodot. V 59 Paus. IX 10 schol. Pind. Pyth. XI 5. De Ismenio Boeckh. expl. p. 337.

60.

Schol. Ol. *A* 26 περὶ δὲ τῆς Δωρισιτὶ ἀρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσιν, ὅτι Δώριον μέλος σεμνότατόν ἐστιν. De Doriani toni indole morali vid. Boeckh. MP. p. 238.

61.

Schol. Ol. *B* 70 ἐν δὲ τοῖς Παιᾶσιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησιμοῦ τοῦ ἐκπεσόοντος Λαῖῳ, καθὰ καὶ Μνασέας ἐν τῷ περὶ χρησμῶν γράφει·

Λαίε Λαβδακίδη, ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων.

62.

Schol. Pyth. ς 4 ἐν τῇ πολυχρόσῳ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται. *ibid.* ἐκεῖ γὰρ ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται. Cf. Boeckh. expl. Pind. p. 286.

63.

Schol. Pyth. IB 45 εἴρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ ἀνλητικῆς. De hac formula εἴρηται δὲ dixerunt Boeckh. p. XVII. XVIII XXIX O. Schneider. de font. Ar. scholl. p. 14. 15.

64.

Schol. Arist. Plut. 9 καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πινδάρου τρίποδος διαφόρως ἱστορούμενα ἐν τοῖς Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν διείληπται.

De Didymo principali scholiorum nostrorum veterum in Pindarum fonte omnia, quae dici possunt, occupavit A. Boeckhiius, dilectissimus praeceptor, in praef. ad scholl. p. IX — XVIII, persuasitque O. Schneidero Fr. Rittero Bernhardyo Schneidewino. Hunc igitur legi atque relegi iubeo. De antecessoribus vero Didymi, inprimis Aristarchi studiis Pindaricis, cum huius loci non sit disserere explanatius, data opera commentabor in Aristarchi fragmentorum, quam dudum molior, collectione.

7.

[*Αἰσχύλου ἐξηγήσεις.*]

Aeschyli lectionem apud Alexandrinos non plane quidem neglectam iacuisse G. Bernhardyum litt. Gr. hist. succinct. p. 782 recte conclusisse e schol. Theocr. X 18 (Hermann. opusc. V p. 12), ubi Ἀρίσταρχος ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου laudatur, atque ex Hesychio ἐναροφόρος, q. l. οἱ ὑπομνηματισταί advocantur, mea etiam fert opinio, sed nostrum in Aeschylum quoque commentatum esse nusquam relatum inveni. Nihilo tamen secius, si quid in scholiis non plane contemnendum conspicitur, hoc soli Didymo acceptum esse referendum arbitror. Certe hypomnematistarum

memoria ab Hesychio l. l. propagata, ab uno Didymo in lexico tragico redintegrata videri poterit.

8.

Commentarii in Sophoclem.

(1) Schol. Laur. Soph. O. C. 156 ἀλλ' ἵνα μὴ προσπέσης· ἀντὶ τοῦ μὴ προσπέσης. καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν εἰώθαμεν λέγειν οὕτως, ἵνα παραγένη πρὸς ἐμέ, βούλομαί σοι σημαίνειν. οὕτω Δίδυμος.

(2) ib. 237 ὦ ξένοι αἰδόφρονες· τὸ τῆς Ἀντιγόνης πρόσωπον ὅλον καὶ τὸ τοῦ χοροῦ τὸ τετράστιχον ἀθετοῦνται. κρεῖττον γὰρ φασιν εὐθέως τῷ δικαιολογικῷ χρήσασθαι τὸν Οἰδίπουν πρὸς αὐτούς. ἀλλὰ τὰ πράγματα αὐτοῖς οὐκ ἐν καιρῷ ἐστίν, ἀλλ' ἐν δυσπραγίᾳ, ὥστε ἐπαφρόδιτον εἶναι αὐτοῖς τὴν ἐλεεινολογίαν καὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον ἢ Ἀντιγόνη πληροῖ. ἐπεὶ μέντοι οὗτοι οὐ πείθονται, τότε δικαιολογώτερον καὶ ὥσπερ ἀπολογούμενος ἐκφέρει τὰ ἐξῆς ὁ Οἰδίπους, ὅτι ἀκούσιᾶ ἐστὶν αὐτοῦ τὰ ἀμαρτήματα. καὶ εἰ ταῦτα τῆς ὁμοίας ἔχεται δυνάμεως τοῦ ποιητοῦ. καὶ καθόλου θαυμαστή τις ἐστὶν ἡ οἰκονομία τοῦ δράματος. οὐδὲν δὲ ἐν τοῖς Διδύμου τούτων ὀβελισθὲν εὔρομεν. Videtur Pii esse adnotatio Didymi verbis, in quantum potuit, servatis.

(3) ib. 763 πείρα· βαρυτόνως ἀναγνωστέον πείρα, οὐ περισπωμένως. οὕτω Δίδυμος.

Laur. πείραϊ (sic). Hermannus suspicatur Didymum legisse τί τῆδε πείρα vel τί ταῦτα; πείρα κάμέ. Cf. Wolff. de schol. Laur. p. 229. Schneidewino iudice Didymus coniecit πείρα (a πείραμαι derivandum) pro πειρᾶ (a πειρᾶμαι) coll. schol. Odys. λ 221 Π. E 199 Lobeck. Phrynich. p. 359 sq., fieri tamen posse, ut Didymus contrarium adnotaverit πειρᾶ· περισπωμένως ἀναγνωστέον πειρᾶ, οὐ βαρυτόνως πείρα. Cf. Jahrb. f. Philol. u. Paedag. 1853 LXVII p. 501.

(4) Ant. 4 οὗτ' ἄτης ἄτερ· Δίδυμός φησιν, ὅτι ἐν τούτοις τὸ ἄτης ἄτερ ἐναντίως συντέτακται τοῖς συφραζομένοις. λέγει γὰρ οὕτως· οὐδὲν γὰρ ἐστὶν οὔτε ἀλ-

γεινόν, οὔτε ἀτηρόν, οὔτε αἰσχρόν, ὃ οὐκ ἔχομεν ἡμεῖς. § ἄτης ἄτερ δέ ἐστι τὸ ἀγαθόν. περισσὸν δέ ἐστι καὶ τὸ ἕτερον οὐ, ὥστε ὥσπερ ἀπόφασιν εἶναι. σύνηθες δὲ τοῦτο τραγικοῖς. Vereor ne inveteratum h. l. vitium diutius se oculis criticorum subtraxerit. Intellegerem Sophoclis verba, hunc in modum si scripta essent: οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινόν, ΟΥΚ ΑΤΗΣ ἄτερ, οὔτ' αἰσχρόν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ' κτέ. Cf. Soph. OC. 1707 Johns. οὐκ οἴκτου μέτα. Pind. Pyth. V 76 οὐ θεῶν ἄτερ. Π 8 ἄς οὐκ ἄτερ. Π 32 οὐκ ἄτερ τέχνας. Isthm. VI [V] 22 οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν. Valet igitur ἀλγεινὸν οὐκ ἄτης ἄτερ i. q. ἀλγεινὸν ἄτης ὑπερ.

(5) ib. 45 Δίδυμος δέ φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἐξῆς στίχον νενοθεῦσθαι.

(6) ib. 722 εἰ δ' οὖν· εἰ δέ τις ἀνόητος εὐρεθῆ. Δίδυμος δέ φησι . . . Didymi verba perierunt.

(7) Ai. 83 Δίδυμος σημειοῦται τὴν φράσιν 'ἀλλ' οὐδὲ μὴ ἴδη πέλας.' accessit e Flor. G.

(8) ib. 408 δίπαλτος· ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν, οἶον περιδεξίως με φονεύει. παντὶ σθένει, ὡς Δίδυμος, ἢ στρατός με φονεύοι λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια, ὡς Πίος φησίν.

(9) ib. 1225 Δίδυμος· 'καὶ δῆλός ἐστιν, ὥς τι σημανῶν νέον.'

(10) Athen. II p. 70 C Δίδυμος δ' ὁ γραμματικὸς ἐξηγούμενος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὸ κύναρος ἄκανθα 'μήποτε, φησί, τὴν κυνόσβατον λέγει, διὰ τὸ ἀκανθῶδες καὶ τραχὺ εἶναι τὸ φυτόν. καὶ γὰρ ἡ Πυθία ξυλίνην κύνα αὐτὸ εἶπε καὶ ὁ Λοκρὸς χρησμὸν λαβὼν ἐκεῖ πόλιν οἰκίξειν, ὅπου ἂν ὑπὸ ξυλίνης κυνὸς δηχθῆ, καταμυχθεῖς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου ἔκτισε τὴν πόλιν. ἐστὶ δὲ ὁ κυνόσβατος μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρου, ὡς φησι Θεόφραστος καὶ τὸν καρπὸν ἔχει ἐρυθρὸν παραπλήσιον τῆ ῥοιᾶ· ἔχει δὲ καὶ τὸ φύλλον ἀγνώδες. Cf. p. 88.

9.

Ἵπομνήματα Εὐριπίδου.

(1) Eur. Androm. 329 schol. R. ap. Cobet. p. 37 W. οὐκ ἀξιῶ οὔτ' οὖν σε Τροίας οὔτε σοῦ Τροίαν ἔτι·

— Δίδυμος μέμφεται τούτοις ὡς παρὰ τὰ πρόσωπα (cod. τούτους ὡς τὰ παρακαθεστῶτα, emend. Cob.). σεμνότεροι γὰρ οἱ λόγοι, ἢ κατὰ βάρβαρον γυναῖκα καὶ δυστυχοῦσαν.

(2) ib. 363 schol. R. ἔν σου δέδοικα· μὴ διὰ τὴν Ἐρμιόνην με ἀπολέσης, ὥσπερ διὰ τὴν Ἑλένην τὴν Τροίαν. Δίδυμος μέμφεται πᾶσι τούτοις ὡς παρὰ καιρὸν καὶ τὰ πρόσωπα.

(3) ib. 867 schol. vol. V p. 585 ed. Matth. ὄνομα δ' Ὀρέστης· ἐκβληθεὶς τοῦ Ἄργου ὁ Ὀρέστης ἀπῆει εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τὸ ἐν τῇ Δωδώνῃ μαντευσόμενος (sic Gu. Taur. Flor. 6. 15 pro μαντευόμενος), ποίαν οἰκήσει πόλιν. ἀπιὼν οὖν ἔρχεται εἰς τὴν Φθίαν. Δίδυμος δὲ ταῦτά φησιν εἶναι ψευδῆ καὶ ἄπιστα (Gu. Δίδ. δέ φ. ψ. τ. καὶ ἄπ.).

(4) ib. 1054 p. 41 ed. Witzsch. οὐδὲν εἰμ', ἀπώλομην· ἐγκαλεῖ Δίδυμος καὶ εὐεπίληπτόν φησι τὸν αὐτὸν ἐν πάθει ὄντα λέγειν· οὐδὲν εἰμι, φρούδη μὲν αὐδή. παρὰ τῷ Ὀμήρῳ (P 695 δ 704) 'δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε.'

(5) [ib. 1238 Ἀχιλλεῖοι δρόμοι· περὶ ὧν ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις εἴρηται. Recepi propter usum voc. εἴρηται notissimum.]

(6) Alcest. 255 vol. V p. 521 Matth. γαῖά τε καί· εἰκῆ φησι δεδόσθαι τὰ περὶ τῆς ἐν τῷ Ἀχέρουτι πορθμείας, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Δοῦρις ἐν τῇ ις τῶν Μακεδονικῶν (vulg. Λακεδαιμονικῶν), ὅτι ἐν Ἰωλκῷ ἐννυμφεύθη. Ἰωλκοῦ γὰρ Πελίας ἐβασίλευσεν.

Matthiae haec adnotat 'Sed quid verbis εἰκῆ φησι δεδόσθαι etc. faciam non habeo. Fort. vv. εἰκῆ φ. δ. [τὰ ἔδνα, ὅτε ἐννυμφεύθη ἐν Ἰωλκῷ, ὡς μαρτ. etc.] ad vv. 255 sqq., reliqua [ταῦτα φησι] περὶ τῆς ἐν τοῦ Ἀχ. π. ad vv. 260 sqq. referenda sunt.' Pro δεδόσθαι legendum διαδεδόσθαι, cf. Hes. ὀρείχαλκος.

(6) Tr. 1071 Hes. αἰθέρα· ἐμπυρισμὸν ἀπὸ τοῦ αἰθεσθαι. Εὐριπίδης Τρωάσιν supra p. 89 attuli, cum de lexico tragico dicerem.

(7) Med. 149 t. V p. 349 Matth. ἄϊες ᾧ Ζεῦ· τὸ ἄϊες ὁ Δίδυμος ὡς πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ φησι λέγεσθαι.

ἠκούσατε, καὶ οὐ πρὸς τὸν Δία. ἐν ἧθει οὖν τὸ Ζεῦ καὶ γὰρ καὶ φῶς. τοῦτο δὲ Ἀπολλόδωρος τῆς Μηδείας φησὶν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἰαχάν τοῦ χοροῦ, ἵν' ἔχη λόγον τὸ κάπιβοᾶται Θέμιν εὐκταίαν Ζῆνά τε (v. 171), τοὺς δ' ὑποκριτὰς συγγέειν.

(8) Iterum v. 171 p. 350. 351, postquam interpres Apollodori Tarsensis sententiam exposuit, Didymeam ζητήματος λύσιν adicit ὁ δὲ Δίδυμος φησιν, ὅτι διὰ τοῦ λέγειν διὰ μου κεφαλῆς φλόξ οὐρανία βαίη ἐπικαλεῖται τὸν Δία. τίς γὰρ εἶχεν αὐτῇ ἐπιπέμψαι τὸν κεραυνόν, εἰ μὴ ὁ Ζεὺς; εἰ καὶ ἡ πρεσβῦτις μὴ πάντων, ὣν ἡ Μῆδεια ἐπεκαλέσατο, ἐμνήσθη, οὐ παράδοξον. ἠρκέσθη γὰρ τοῖς σεμνοτάτοις.

(9) Quibuscum cohaerent v. 212 τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν θέμιν· ταῦτα τοῖς ἀξιούσιν ὑπὸ τῆς Μηδείας διὰ τῆς Θέμιδος προσειληφθαι τὸν Δία συμπράττει. οἱ γοῦν προπομνηματισάμενοι γράφουσιν οὕτως· δύναται τὸ λέγειν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν βοηθῆσαι τοῖς προκειμένοις, ὅτι διὰ τῆς Θέμιδος τὸν Δία ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ εἶναι Διὸς τὴν Θέμιν. Adde schol. ad v. 215 ὥστε — ἐπικαλεῖσθαι.

(10) Med. 276 p. 357 Παρμενίσκος γράφει κατὰ λέξιν οὕτως· ταῖς δὲ — ὀργήν. Δίδυμος δὲ ἐναντιοῦται τούτῳ (sic Flor. 15 τούτων Flor. 6) καὶ παρατίθεται τὰ Κρεωφύλου ἔχοντα οὕτως· τὴν γὰρ Μῆδειαν λέγει διατρίβουσαν ἐν Κορίνθῳ τὸν ἄρχοντα τότε τῆς πόλεως ἀποκτεῖναι φαρμάκοις, δείσασαν δὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ φυγεῖν εἰς Ἀθήνας, τοὺς δὲ υἱούς, ἐπεὶ νεώτεροι ὄντες οὐκ ἠδύναντο ἀκολουθεῖν, καθίσαι (sic Matth., καθιεῖν codd.) ἐπὶ τὸν βωμόν τῆς Ἀκραιᾶς Ἥρας, νομίσασαν τὸν πατέρα αὐτῶν φροντιεῖν τῆς σωτηρίας αὐτῶν. τοὺς δὲ Κρέοντος οἰκείους ἀποκτείναντας αὐτοὺς διαδοῦναι λόγους, ὅτι ἡ Μῆδεια οὐ μόνον τὸν Κρέοντα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀπέκτεινε. γεγονέναι δὲ παραπλήσιον μυθεύεται καὶ περὶ τὸν Ἄδωνιν.

(11) 360 p. 362 οὐ γὰρ τι δράσεις· Δίδυμος μετὰ τοῦτο φέρει τὸ σιγῆ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος. καὶ μέμφεται τοῖς ὑποκριταῖς, ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσιν. Hoc scholium dubitat P. Elmsl. (v.

Mus. crit. Cantab.) an ad v. 285 pertineat. μέμφεται, ut em. Valck. ad Phoen. 1286 p. 432 sq. et citat Elmsl., habent Flor. 6. 15, iidem antea μετὰ τοῦτο pro μετὰ τοῦτον? Matth.

(12) 383. ἢ θηκτόν· ὡςδε καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται, ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν ἐπὶ τῶν δυοῖν τὸ σιγῆ δόμους εἰσβάσα, καύσω ἢ σφάξω αὐτούς. Hic locus fugit Ritterum Didym. opusc. p. 39.

(13) 732. Δίδυμος δέ φησι ἐλλείπειν τὴν διά, ἢ ἢ διὰ τὰ ἐπικηρυκείματα.

(14) Phoen. 748 V p. 165 M. γελοίως τοῦτο φησιν, ὡς μὴ ἂν νῦν ἐν τῇ πόλει. πεφύλακται δὲ τὰς ὀνομασίας αὐτῶν εἰπεῖν, ὡς φησι Δίδυμος διὰ τὸ ὑπὸ Αἰσχύλου εἰρησθαι ἐν τοῖς ἐπτά ἐπὶ Θήβαις [αὐτοῦ]. Αὐτοῦ om. Gu., ubi, ut in Barocc. 74, hoc schol. rectius ad v. 751 refertur, omisso δέ. — Haec documento sunt scripsisse Didymum etiam schol. Soph. El. 62.

(15) 1748 V p. 334 M. πρὸς ἡλικίας· Δίδυμος φησι συμβουλεύειν αὐτῇ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα ἐρανίσωσιν αὐτήν. οὐδὲν γὰρ λαμβάνειν ἐξιόντας ἐφόδιον. ἢ ἵνα συντάξῃται αὐταῖς.

(16) Or. 1369 IV p. 503 M. ἀρμάτειον μέλος· τὸ ἀρμάτειον μέλος ὃ Δίδυμος φησιν ὠνομάσθαι, ὅτι αἱ ἀρχαῖαι παρθέναι εἰς τοὺς θαλάμους διὰ τῶν ἀρμάτων ἤγοντο. ὅθεν ἐτι καὶ νῦν πάροχοι λέγονται ἀπὸ τοῦ τοῖς ὄχεσι παρεδεῖσθαι (Heath. παροχεῖσθαι), ὡς ἐπιθαλάμιον ἐν τοῖς θαλάμοις. — ἔνιοι δὲ ἀρμάτειον τὸν θρηῖνον φασὶ τὸν ἐπὶ τῷ ἐλκυσμῷ τοῦ Ἑκτορος γενόμενον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐπιγράφει, λέγων εἶναι ἀρμόδιον ὦ Ἴλιον. εἰ δὲ ἦν παρεπιγραφή, ἅπαξ ἂν ἐπεγράφετο τὸ Ἴλιον ἀπώλεσεν. ἔνιοι δὲ τὸν Φρύγα τὸν ἐκπεπηδηκότα εὐνοῦχον φασί. τοὺς δὲ εὐνοῦχους ἐπεικῶς ὀξυφώνους ὑπάρχειν. τὸ οὖν ὀξύτονον ἀρμάτειον αὐτὸν φάναι διὰ τὸ τὸν ὑπαξόνιον τῶν ἀρμάτων ἦχον ἀνατεταμένον τε καὶ ὀξὺν εἶναι. ὅτι δὲ εὐνοῦχος ἦν, φησὶν. (1521) οὐτε γὰρ γυνὴ πέφυκας οὐτ' ἐν ἀνδράσι σύγ' εἶ. καὶ πάλιν. (1523) ὀξὺ γὰρ βοῆς ὑπακουῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι αἰτίαι, ἃς ἐκτίθεται ὁ ὑπομνηματιστής.

Hypomnemata hunc a Didymo probe distinguendum esse docet et. m. p. 145, 42, qui in fine addit οὕτω Δίδυμος καὶ Ἀλέξανδρος, idem tamen scholia Euripidea ipsa non adiit, sed hausit e Methodio (quo de v. comm. III p. 11 n.) ab auctore etiam synagoges Bachmanni I p. 144, 27 citato, qui compilavit Palamedis Eleatici λέξιν κωμικήν.

Hecub. 719—721 IV p. 168 M. τὸ δὲ δύστηνε ὁ Δίδυμος φησὶ πρὸς τὸν Πολύδωρον λέγειν τὴν Ἑκάβην, ὃ δύστηνε Πολύδωρε· ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, δύστηνον ἀποκαλοῦσά σε.

(17) 830 codd. Ven. Flor. 21 (p. 8 Witzsch., IV p. 192 Matth.) τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν· — ὁ δὲ Δίδυμος οὕτως (cod. οὐ)· μᾶλλον ὄφειλεν εἰπεῖν, ὅτι τοὺς νόμους αἱ ἀνάγκαι διορίζουσιν. αἱ γὰρ ἀνάγκαι καὶ τῶν νόμων εἰσὶν ἐπικρατέστεραι, οὐχ οἱ νόμοι τῶν ἀναγκῶν. καὶ νῦν οὖν τοῦναντίον εἶπεν.

(18) 870 IV p. 204 M. καὶ Ἀἴμιον ἄρδην. — ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω· Πελασγοὶ ἐπιθέμενοί ποτε ταῖς Ἀθηναῖς πολλοὺς τῶν ἐξ Ἀθηναίων ἀρπάσαντες ἤγαγον εἰς Ἀἴμιον, ἐν οἷς καὶ γυναῖκας Ἀττικὰς, αἷς παλλακίσι χρησάμενοι ἔσχον παῖδας. οὓς αἱ μητέρες τῶν τε πατέρων τὴν γλῶτταν καὶ τὰ ἥθη ἐδίδαξαν· οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλοις, καὶ εἴ τις τύπτοι ἀπ' αὐτῶν τινα ἐβοήθουν ἅπαντες. καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Ἀἴμιαι γυναῖκες τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπέκτειναν. δι' ἀμφοτέρω οὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἐδόθη, τὰ Ἀἴμια κακά.

(19) 1005. τὸ γὰρ ὑπέγγνον. Δίδυμος οὕτως, τὸ ἀληθές, φησὶν, οὔτε παρὰ τῆς δίκης, οὔτε παρὰ τοῖς θεοῖς ἐμπεσὸν ἀφανίζεται. τοῦτο δὲ διὰ τὸν Πολυμήστορα, ὅτι μέλλει τιμωρηθῆναι, πρῶτος ἀρξάμενος τῶν ἀτόπων. (Hic locus fugit Ritterum Didym. opusc. p. 39.)

14.

Ἰπομνηματα Ἀριστοφάνους.

1.

De schol. ad Plut. 550 καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι σαφέστερον οἶδεν ἢ κατὰ Δίδυμον infra explanatius dicam.

2.

Plut. 720 Athen. II p. 67 D. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ φησὶ ὄξει διέμενος Σφηττίῳ Δίδυμος δ' ἐξηγούμενος τὸ ἰαμβεῖόν φησι ἴσως διότι οἱ Σφήττιοι ὄξεις. Respicit append. proverb. Cent. IV 29 vol. I p. 440 ed. L et S. Hes. Phot. 560, 18.

3.

Plut. 1012 νιτάριον ἄν καὶ βάτιον· Σύμμαχος φησι· Νίταρος πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ ὄνειδιζόμενος ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασι καὶ Βάτος. καὶ τὰς μικρὰς δὲ θηλείας Βατύλους ἔλεγον. καὶ Θεοπόμπου δράμᾶ ἐστὶ Βατύλη. τινὲς δὲ νιτάριον καὶ βάτιον εἶδη φυτῶν. θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτι ὡς ἄνθη με εἶχε. Δίδυμος δὲ φησιν, ὅτι ὑποκορίσματα πρὸς γυναικας. νιτάριον δὲ νεότιον, οἶονεὶ κοράσιον. (om. V.), cf. Suid., in quo Didymi explicatio praecedat. In veteratum scripturae vitium correxisse sibi visi sunt Faber Bentleius Dindorfius scribendo νητάριον καὶ φάττιον. Cf. interea Hes. βάττικες· γυναικες, Βοιωτοί. Copiosissimum de h. l. excursus edidit C. Th. Antonius in comparationis librorum sacrorum V. F. et scriptorum profanorum graecorum parte VI, Gorl. 1829 4° p. 2—9.

4.

Plut. 1130 ἀσκωλίαξ' ἐνταῦθα· ἐορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἤγουν τὰ ἀσκώλια, ἐν ἧ ἑνήλλοντο τοῖς ἀσκοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ τὸ ξῶν. ἀμέλει οὖν καὶ ἐπίγραμμα φέρεται τῆς ἀμπέλου πρὸς τὴν αἶγα οὕτως ἔχον·

κῆν με φάγῃς ἐπὶ ρίζαν, ὅμως δ' ἔτι καρποφορήσω
ὄσσον ἐπιλείψαι σοι, τράγε, θυομένῳ. (Eueni sunt.)

ἀσκωλίαξε δὲ ἀντὶ τοῦ ἄλλου. § Κυρίως δὲ ἀσκωλίαξιν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἄλλεσθαι ἔνεκα τοῦ γελοιοποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκούς πεφυσημένους καὶ ἀηλιμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλίσθανον καθάπερ Εὐβουλος ἐν Δαμαλείᾳ φησὶν οὕτως·

— καὶ πρὸς γε τούτοις ἀσκὸν ἐς μέσον
καταθέντες εἰσάλλεσθαι καὶ καγχάζετε

ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν ἀπὸ κελεύσματος.

οὕτω καὶ Δίδυμος. Eadem habet Harpocratio K (Marcian. 444 interpolatus) p. 37, 20 Bekk. Cf. Tim. p. 142 Fisch. Poll. 2, 194 9, 121 ed. Bekk. Bekk. anecd. 327, 5 Hes. ἀσκωλιάζεις. ἀγκωλιάζων. De vv. οὕτω καὶ Δίδυμος infra disseram.

(5.)

Schol. Nubb. 133 Marcum Musurum sensit interpolatorem. Cf. Zenob. Prov. III 87.

5.

Rann. 13 Φρύνιχος· Δίδυμός φησιν, ὅτι νῦν Φρυνίχου τοῦ κωμικοῦ μέμνηται, ὡς παρ' ἕκαστα ἐν ταῖς κωμωδίαις φορτικευομένου. ἔστι δὲ πατρὸς Εὐνομίδου, κωμωδεῖται δὲ ὡς ξένος καὶ ἐπὶ φανλότητι ποιημάτων καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων καὶ κακόμετρα. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Φρύνιχοι. Reliqua scholii pars interpretis est Didymum impugnantis.

6.

41. μὴ μαίνοιό γε· Δίδυμος ἀντὶ τοῦ μὴ μανεῖης. πιθανώτερον δὲ κτέ.

7.

55. μικρὸς ἡλίκος Μόλων· παίζει. ἔστι γὰρ μεγαλόσωμος ὁ Μόλων. Δίδυμος δὲ φησιν, ὅτι δύο Μόλωνες εἰσιν, ὁ ὑποκριτὴς καὶ ὁ λωποδύτης· καὶ μᾶλλον λωποδύτην λέγει, ὃς ἦν σμικρὸς τὸ σῶμα. Τιμαχίδας δὲ τὸν ὑποκριτὴν λέγεσθαι Μόλωνα. Histriionem Molonem commemorat Demosth. π. παραπρ. 418, 6 R.

8.

104. κόβαλλα· κακοῦργα καὶ ἀνελεύθερα. Δίδυμος κατεστρωμμένα ἀπατητικά, καὶ κακοβούλους κοβάλλους. Cf. Hes. schol. Eur. Hec. 129 Cobet. De Coballis habemus egregiam disputationem Lobeckii in misc. critt. Seebod. II 3 p. 568—570.

9.

186. τὸ δὲ λήθης πεδίου, Δίδυμός φησι, χωρίον ἐν

ἄδου τετύπωκεν, ὡς καὶ τὸν Ἀυαίνου λίθον ἐπλασεν ἀπὸ τοῦ ἀυαίνεσθαι τοὺς νεκροὺς καὶ ἀλίβαντας εἶναι. κτλ.

10.

223. ὄρφρον· — — Καλλίστρατος τὴν ὄσφυν καὶ τὸ ἱερὸν ὄστουν. Δίδυμος τὴν τραμὴν (τράμιν), οὐχ ὡς τινες τὸ ἰσχύον. ἐνθεν καὶ τὸ ὄρφρωδεῖν τὸν ὄρφρον ἰδροῦν. Ὅμηρος· ἴδιον ὡς ἐνόησα. τοῦτο γὰρ πάσχουσιν οἱ φοβούμενοι. Homeri locus est Odyss. v 204, ad quem cf. schol. Herodiani B p. 525 Buttm. Ceterum vid. λέξιν κωμικὴν p. 77.

11.

232. — — Δίδυμος δέ φησιν· ἢ ὅτι κέρατα ἔχει, ἢ κεροβάτης, οἷον τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην. εἶπερ ἱστορεῖται τὰ κάτω τράγου ἔχειν, ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν κεροβάτης. Vid. lex. com. p. 77.

12.

716. κυμάτων ἐν ἀγκάλαις· Δίδυμός φησι παρὰ τὸ Αἰσχύλου (Archilochi?)·

ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

θέλει δὲ εἰπεῖν καὶ ταῦτα ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις. ἐνεστήκει γὰρ ὁ Διονυσιακὸς πόλεμος.

13.

788. λυγισμῶν· καμπῶν. γράφεται δὲ λογιμῶν — — Δίδυμος δὲ λυγισμῶν ἀπὸ τῶν συνδέσεων τοῦ λόγου.

14.

992. Φορμίσιος· Δίδυμός φησιν, ὅτι Φορμίσιος δραστηκὸς ἦν καὶ τὴν κόμην τρέφων καὶ φοβερὸς δοκῶν εἶναι, διὸ καὶ Αἰσχύλου μαθητὴν φησιν αὐτὸν εἶναι. βαθὺς δὲ ἦν καὶ καθίει τὸν πῶγωνα. κωμωδεῖται δὲ εἰς δωροδοκίαν. Cf. lex. com. p. 78.

15.

997 (1001). οὐ Χῖος ἀλλὰ Κῖος· ὅτι δοκεῖ προσγεγράφθαι τῇ πολιτείᾳ, Ἄγνωτος αὐτὸν ποιησαμένου, ὡς Εὐπόλις Πόλεσιν. Ἀρίσταρχος δὲ ὡς γεγραμμένου Κῶς ἐξηγεῖται, ὅτι πρὸς τὸ Κῶς εἰσήγαγε τὸ Χῖος. τὸν γὰρ

ἀντίστροφον τῷ Χίῳ λέγεσθαι. τοῦτο οὖν φησιν, ὅτι οὐδέποτε κακοβουλεῖ ὁ Θηραμένης ὡς ἐν ἀστραγάλοις, ἀλλ' ἐπιτυγχάνει. ἐπιπλήττει δὲ αὐτῷ ὁ Δημήτριος ὡς τελέως ἀγνοοῦντι, ὅτι Κίος ἦν. παραλείπει δὲ ὅμως καὶ αὐτός, ὅτι οὐδὲν ἤττον παρὰ τὴν ὑπόνοιαν εἴρηται ἀντὶ τοῦ Κῶος Κίος. Δίδυμος δὲ φησιν, ὅτι δύναται καὶ τῆς παροιμίας μεμνησθαι, οὐ Χίος ἀλλὰ Κίος, παρόσον ποικίλος τις ὢν καὶ ἀγχίστροφος καθωμίλει τοὺς καιροὺς πρὸς τὸ κρεῖττον μέρος αἰεὶ διδοὺς ἑαυτόν. Cf. Gerhard. de Aristarcho Aristophanis interpr. p. 30. 31, Bonn. 1850. 8.

16.

1017 (1021). — — Δίδυμος, ὅτι Μαμμάκουθος καὶ Μελιτιδῆς ἐπὶ μωρία διεβάλλοντο. καθάπερ καὶ ὁ Βουταλίων καὶ ὁ Κόροιβος. μήποτε δὲ γραπτέον εἶη Μαμμάκουθοι διὰ τὸν στίχον. Videsis me in annal. Marburg. 1853 fasc. 6 p. 517.

17.

1055 (1060). — — ἄλλως. Δίδυμος, ὅτι οὐ περιέχουσι θάνατον Δαρείου οἱ Πέρσαι τὸ δράμα. διότινες (Herodicus puta et Eratosthenes) διττὰς καθέσεις [τουτέστι διδασκαλίας] τῶν Περσῶν φασί. καὶ τὴν μίαν (sc. κάθεσιν) μὴ φέρεσθαι. τινὲς δὲ (h. e. Chaeris) γράφουσι Δαρείου τοῦ Ξέρξου. οἱ δέ, ὅτι τοῖς κυρίοις ἀντὶ πατρωνυμικῶν κέχρηται. καὶ ὅτι ὁ Ξέρξης, οἱ δὲ ὅτι εἰδωλον Δαρείου φθέργεται ἐκεῖ τεθνηκότος δηλονότι. In his καθέσεις pro θέσεις debetur Kustero. θέσεις defendit Dindorf. p. 406 Invern. coll. schol. Plat. p. 330 Bekk. — Cf. Blomfield. praef. ad Pers. p. XXV Bernh. Eratosth. p. 224 Haupt. excurs. ad Aeschlyli Pers. p. 287 Bernhardyi lit. Gr. h. II p. 770.

18.

1332 (1340). — — Δίδυμος δὲ προστίθησιν, ὅτι εἰώθασιν ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὄστράκια κρούοντες, εὐρουθμόν τινα ἤχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. Athen. XIV p. 636 DE. Δίδυμος δὲ φησιν εἰωθέναι τινὰς ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας ἐβρουθμον (ἐνφ. AP. εὐφ. C. Bas. L.) ἤχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις,

καθάπερ καὶ Ἀριστοφάνη ἐν Βατράχοις φάναι. Athenaeus fortasse libros Didymi convivales compilavit, vel σύμμι-
κτα, quo refero etiam ἐξῆκται ἐν ταῖς ἐκλογαῖς in schol.
Pac. 1241.

19.

Schol. Anv. 13 ὅυκ τῶν ὀρνέων· ἀντὶ τοῦ ὀρνεο-
πῶλων. Δίδυμος δὲ δεινὰ φάσκειν αὐτοὺς ἐκ τῶν ὀρ-
νέων πεπονθέναι. ἐπεὶ Ὀρνέαι τῆς Λακωνικῆς εἰσι. πρὸ
δὲ ἐτῶν δύο κακῶς περὶ Μαντίνειαν ἀπήλλαξαν, ὡς καὶ
τοὺς στρατηγούς ἀποβαλεῖν, Λάχητα καὶ Νικόστρατον, καθὰ
καὶ Ἀνδροτίων φησίν. Pertractavit haec God. Hermannus
in Philologo. De Orneis disputat E. Curtius Peloponn. II
p. 478 sqq. et p. 582 n. 55.

20.

43. κανοῦν δ' ἔχοντε· — Δίδυμος δὲ φησιν ἀμυν-
τήρια τῶν ὀρνέων αὐτὰ βαστάζειν, ἀντὶ ὄπλου μὲν τὸ κα-
νοῦν, περικεφαλαίας δὲ τὴν χύτραν, ἵνα μὴ ἀφιπτάμενα
τὰ ὄρνεα τύπη αὐτούς. τὰς δὲ μυρρίνας πρὸς τὸ ἀποσο-
βεῖν. Cf. Suid. s. v. κανοῦν. Leutsch. in Philol. vol. II
p. 17 sqq.

21.

58. ἐποποῖ· Σύμμαχος καὶ Δίδυμος προπαροξύ-
νουσιν· οἱ δὲ περισπῶσιν, ἵν' ἦ ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἐποπι-
στί. εἰ δὲ προπαροξύνοιτο, δῆλον ὅτι ἐσχημάτισται ἀπὸ
εὐθείας τῆς ἔποπος.

22.

149. — — Δίδυμος δὲ φησι Λέπρεον ὠνομάσθαι
ἢ διὰ τὸ τὴν χώραν αὐτὸ λέπειν· διαφαίνονται γὰρ ἐκ τῆς
ὄρεινῆς· πέτρας γὰρ εἶναι αὐτόθι ποικίλας χρώματι καὶ δια-
λεύκουσ, ὁμοίας τοῖς τὰς ὄψεις λεπριῶσι, καὶ διὰ τοῦτο οὗ-
τως ὠνομάσθαι ἐκ τοῦ πάθους· ἢ διὰ τὸ τοὺς πρώτους
οἰκῆσαντας τὴν πόλιν ταύτη τῇ νόσῳ κατεσχηθῆσαι. τοὺς
οὖν πλησιοχώρους Λεπρεώτας (Hes. Λεπρεάται) αὐτοὺς
καλεῖν· τοὺς δὲ μὴ βουλομένους δοκεῖν ἄχθεσθαι τῷ ὀνό-
ματι, Λέπρεον τὴν πόλιν καλέσαι· οὐδετέρως γὰρ λέγεται

ἡ πόλις τὸ Λέπρεον, ὁ δὲ ἀρσενικῶς εἶπεν. Cf. E. Curtius Peloponn. II p. 83 sq. p. 117 n. 85.

23.

217. τοῖς σοῖς ἐλέγοις· — Δίδυμος δὲ φησιν, ὅτι οἱ πρὸς αὐλὸν ἀδόμενοι θρηνοί. τὸν γὰρ αὐλὸν πένθιμον ὑπειλήφθαι. Cf. huius operis lib. IV cap. 9 fr. 1.

24.

302 (303). ὅστις ἐστὶ κηρύλος· Εὐφρόνιος φησὶ τοὺς Δωριεῖς λέγειν· βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἶην. τοὺς δὲ Ἀττικοὺς κείρυλον. φησὶ δὲ Δίδυμος τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κείρυλος λέγεσθαι. Ἀντίγονος δὲ φησὶ τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκούνων κηρύλους λέγεσθαι, οὓς γηράσκοντας αἰθήλαι βαστάξουσι τοῖς πτεροῖς. μήποτε παρὰ τὸ κείρειν ἐσχημάτικεν. ὁ δὲ Σποργίλος ἦν κουρεύς. μνημονεύει αὐτοῦ Πλάτων ἐν Σοφισταῖς·

τὸ Σποργίλου κουρεῖον ἔχθιστον τέγος.

τοῦτο οὖν ἔστω σημεῖον τοῦ καὶ τὸν κηρύλον ἴσως παρὰ τὸ κείρειν ἠτυμολογηκέναι τὸν Ἀριστοφάνη. Egregie de h. l. disputat E. de Leutsch. in Philol. II p. 19—33 sect. V. Ceterum in scholio nonnulla turbata sunt. Alemanis fragmentum enim apud Antigonum Carystium exstabat, non apud Euphronium, quod cum ex Tzetze ad Lyc. 387 tum ex ipso Antigono patescit. Rescribo igitur Εὐφρόνιος φησὶ τοὺς Δωριεῖς λέγειν κηρύλον, τοὺς δὲ Ἀττικοὺς κείρυλον. Ἀντίγονος δὲ φησὶ τοὺς ἄρσενας — τοῖς πτεροῖς (lacuna) βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἶην. φησὶ δὲ Δίδυμος τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κείρυλος λέγεσθαι. μήποτε κτέ. De Didymi scriptura κείρυλος vid. Lehrs. Arist. p. 341.

25.

307 (305). πορφυρίς· ἡ πορφυρίς ἀναγέγραπται, κερχίς δὲ οὗ, ἀλλὰ κέρχνη. καὶ ἡ κολυμβίς δὲ φαίνεται καὶ ἡ ἀμπελίς. Δίδυμος δὲ μικρὸν ἰέρακά φησιν.

· 26.

439. ἦνπερ ὁ πίθηκος τῷ γυναικὶ διέθετο· Σύμμαχος· Αἰσωπείου λόγου ἢ τοιούτου τινὸς ἔοικε με-

μνησθαι. Καλλίστρατος δὲ τοσοῦτόν φησιν ἐκ διηγηματίου τινὸς εἰλκυσθαι. καὶ Δίδυμος, ὅτι αἰσχρὸς τις τὴν ὄψιν συνεχῶς τῇ γυναικὶ πλησιαζόμενος (O. Schneider. p. 59 πληκτιζόμενος) συνέθετο ἐπὶ φίλων μήτε τύπτειν μήτε τύπτεσθαι, μήτε δάκνειν φιλοῦντα μήτε δάκνεσθαι. οἶον· σὺ μὲν οὐχ ἐλκύσεις τῶν ὄρχιπέδων, οὐδὲ ἐγὼ τῶν τριχῶν. ἔοικε δὲ Παναίτιον κωμωδεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις· καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον, ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγει. πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργον.

27.

530. βλιμάζοντες· — Callistratus — Δίδυμος δὲ βλιμάζοντες ἀντὶ τοῦ κακοῦντες. ἀποτίλλουσι γὰρ καὶ κατεσθίουσιν. Cf. et. m. p. 200, 38 Gud. 110, 19 Schneider. de schol. Aristoph. p. 82. 83.

28.

704. Σύμμαχος — ἐρωμένοις. Δίδυμος δέ, ἐπεὶ ἡ σίτιη καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρνεον δεξιὰ πρὸς ἔρωτας φαίνεται. ἐγὼ μὲν ᾧ Λευκίππῃ δεξιῇ. Fragmentum choliambicum tractat Meinek. Chol. LXII p. 122. 3.

29.

737. Μοῦσαν λοχμαίαν· — Δίδυμος, ὅτι ἐγκερυμμένοι ἐν ταῖς λόχμαις φωνεῖν εἰώθασιν.

30.

768. Locus e libro Didymi περὶ διεφθορίας λέξεως apponitur, quem tractavi in libr. I cap. 1 p. 19.

30^a.

816. οὐδ' ἂν χαμεύνην· Δίδυμός φησιν· οὐδ' ἄσπαρτον, ᾧ χρησαίμην. οὕτω μισῶ τὴν Σπάρτην. χαμεύνη δὲ ταπεινὴ κλίμη.

31.

824. — Δίδυμος δέ φησιν διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ὀνομάτων τῆς Φλέγρας καὶ τῆς Νεφελοκοκκυγίας.

32.

835. Ἄρως νεοττός· νεοττοὶ τινες ἀλεκτρούνες λέ-

γονται, ὡς καὶ Μηδικοί. ἴσως δέ τισι (? τις ἦν) καλὸς παῖς Νεοττὸς τοῦνομα, πρὸς ὃν παίζει· ὧ Νεοττὲ δέσποτα. οὕτω Δίδυμος.

33.

836. Δίδυμός φησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐπὶ πετρῶν κείσθαι. Cf. Goettling. in Mus. Rhen. N. F. IV p. 321—45 p. 324.

34.

876. — — ὁ δὲ Δίδυμος μητέρα Κλεοκρίτου, ὅτι ὡς γυναικίας καὶ κίναϊδος κωμῶδείται. ἐν δὲ τοῖς μυστηρίοις τῆς Ῥέας μαλακοὶ πάρεισι. καὶ ἴσως ἕτερος ἂν εἴη τοῦ παρ' Εὐπόλιδος ἐν Δήμοις καὶ Κόλαξι.

35.

995. τίς ὁ κόθορνος· οἶον, τί ὑποδησάμενος πάρει; οὕτω Σύμμαχος † πρὸς [τὸ] τί ὑποδέδεται τῷ δεξιῷ [Δίδυμος οὕτω· πρὸς τί ὑποδέδεται τὸ δεξιόν; τίς ἐστὶν ἡ ἐπίνοια τῆς ὁδοῦ; RV.] Possis etiam οὕτω Σύμμαχος πρὸς τό· πρὸς τί κτλ., ut Symmachus impetum in Didymi explicationis conamen fecisse dicatur. Certe haec vocabuli πρὸς significatio solemnis in his scholiis.

36.

1001 (1002). προτιθεὶς οὖν· Δίδυμος, τοιοῦτος ἀήρ ἐστι τῇ γῇ περικείμενος, ὅμοιος πνιγεῖ, καθαπερεὶ πῶμά τι περικείμενος. τὰ δὲ ἐξῆς φησι Σύμμαχος ἐπίτηδες ἀδιανόητα.

37.

1112. ὄξυν ἱερακίσκον· — Δίδυμος, τάχος ὡς ἱέρακος, ἵνα ταχέως φύγη.

38.

1113. προηγορεῶνας· κυρίως τῶν ὀρνίθων ὁ λεγόμενος πρόλοβος — τροφήν. Δίδυμος δέ, τοὺς βρόγχους τῶν ὀρνέων, τοὺς λεγομένους προλόβους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων προηγορεῶν πάλιν ὁ βρόγχος. ἐκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Vid. lex. com. p. 79.

39.

1121. ἀλλ' οὐτοσὶ τρέχει· Σύμμαχος —. ὁ δὲ Δίδυμος παρὰ τὸ Πινδάρου· ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειοῦ. διχῶς δέ τινες· ἄλφειον πνέων. Nem. I 1.

40.

1274. ὦ κατακέλευσον· οἶονεῖ, σιωπὴν κήρυξον. οἱ γὰρ κελευσταὶ πολλάκις σιωπὴν καταγγέλλειν εἰώθασιν, σιωπά λέγοντες καὶ ἄκουε καὶ τὰ ὅμοια.

41.

1284. σκυτάλι' ἐφόρουν· — οὕτω Σύμμαχος. ὁ δὲ Δίδυμος σκυτάλια τὰς βακτηρίας, αἷς τὰ σκύταλα τύπτουσιν, ὃ ἐστὶ τοὺς τραχήλους. ἢ παῖσει (legebatur παύσει) βάκτρον καλίνω σκύταλα Φρυξ ἀνήρ.

42.

1295. Ὀπουντίω δ' ὀφθαλμόν· Δίδυμος, ὡς τοιούτου τὴν ὄψιν ὄντος μνημονεύει αὐτοῦ καὶ μέγα δῦγχος ἔχοντος, καὶ ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας καὶ Εὐπολις ἐν Ταξιάρχαις. Σύμμαχος· κτέ.

43.

1296. χηναλώπηξ· — ὁ δὲ Δίδυμος Θεαγένη καὶ Φιλοκλέα φησὶν ὀρνιθώδεις εἶναι.

44.

1298. Μειδίας δ' ἐκεῖ Ὀρτυξ· ὁ μὲν Δίδυμος οὕτως ... ὁ δὲ Ἀμμώνιος ᾤθη ἐξ ἐπιθέτου Μειδίαν ὄρτυγα καλεῖσθαι. γελοίως. διὰ τὸ κυβευτὴν εἶναι καὶ ἐν πυρῶ τοὺς ὄρτυγας κόπτειν οὕτως αὐτὸν νῦν Ἀριστοφάνης προσεῖπε. δηλοῖ δὲ τοῦτο Ἀριστοφάνης † καὶ Πλάτων ἐν Περιαλγεῖ· 'χρηστόν γε μὴ κατὰ Μειδίαν ὄρτυγοκόπον'. διαβάλλεται δὲ εἰς τε πονηρίαν, ὡς Μεταγένης ἐν Ὀμήρῳ, καὶ σκυφαντία· κόβαλός τε εἶναι ἐλέγετο καὶ πτωχαλαζών, ὡς Φρύνιχος ἐν Ἐπιάλτῃ. λέγει δὲ ἐν Ποαστρύαις ὁ αὐτός, ὡς καὶ περὶ ἀλέκτορας αὐτοῦ ἐσπουδακός· — ὁ δὲ Σύμμαχος κτέ. Correctiones admisi certissimas O. Schneideri p. 76. 77. Didymi verba nonnulla exciderunt.

45.

1369 (1363). Σύμμαχος — Δίδυμος δέ· ἀντὶ τῆς πτέρυγος ἀσπίδα δίδωσιν αὐτῶ, ἀντὶ δὲ τοῦ πλήκτρου ξίφος. ἦλθε γὰρ ὡς ἀλεκτροῦν πτερωθῆναι, ἐπεὶ ἐκεῖνοι τοὺς πατέρας τύπτουσιν.

46.

1379. τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλόν· ἄλλως· Δίδυμος μὲν κύκλον, ἐπεὶ κυκλίων ἀσμάτων ποιητὴς ἐστὶ. κυλλὸν δέ, ἐπεὶ χωλὸς ἐστίν. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν Βατράχοις. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις δύο φησὶ γεγονέναι· — Σύμμαχος οὕτως· Εὐφρόνιος καὶ κτέ. De hoc loco quid statuatam dicam infra.

47.

1528 (1520). Ἰλλυριοί· Δίδυμος, ὥσπερ βάρβαροι. ἀνέπλασε δέ τι γένος θεῶν βαρβάρων Τριβαλλῶν ἀνώτατον (ἀνώτερον MS. Bentl.), οἷον ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων βάρβαρα ἔθνη πορφωτάτω καθεστήκασιν. περὶ δὲ Θράκην εἰσὶν οἱ Ἰλλυριοί.

48.

1684 (1677). καὶ μεγάλα· τὴν καλὴν καὶ μεγάλην Βασιλείαν γαμεῖν. οὕτω Δίδυμος.

49.

1687 (1680). ὥσπερ αἱ χελιδόνες· Σύμμαχος — ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω· καταλλήλως εἶχεν, εἰ ἔλεγεν, ὡς τὰς χελιδόνας. θέλει δὲ λέγειν, εἰ μὴ βαδίζει πρὸς τὰς χελιδόνας. διὸ καὶ ἐποίσει· οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσι λέγει. ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς πρὸς αὐτὰς βαδίζει εἰς Νεφελοκοκκυγίαν.

50.

1711. ἡ γλῶσσα χωρὶς· Σύμμαχος. — Δίδυμος δέ· ἐν ταῖς θυσίαις χωρὶς ἡ γλῶσσα ἐτέμνετο, οὐ μετὰ τῶν ἄλλων σπλάγχμων. καὶ Ὅμηρος· ‘ἀλλ’ ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας.’ ἐγένετο δὲ τοῦτο δι’ ἄλλην αἰτίαν, οὕτως δὲ βούλεται λέγειν, ὅτι ἐξεβλήθη ἐκ τῶν σπλάγχμων διὰ τοὺς δήτορας ἡ γλῶσσα, ἐπεὶ ταύτη τοὺς ἄλλους κακοποιοῦσιν. Homeri locus est γ 332. 341, cf. schol. p. 105. 6 sq. Buttm.

51.

Schol. Eqq. 963 (950). Cf. Ach. 1100.

52.

Schol. Pac. 759 (757) *Λαμίας ὄρχεις*. — *Δίδυμος* δέ· *εἰδωλοποιεῖ τινὰς ὄρχεις Λαμίας*. *θῆλυ γάρ*. Reliqua Didymus scripsisse non videtur. [De Lamiis caput integrum legitur in Wieri de praestigiis daemonum l. III (ni fallor), cf. Lobeck. technol. p. 326.] Cf. schol. Ar. Vesp. 1030. Quibus integrioribus in Aristophanem scholiis licuit uti, Suidas vol. II 1 p. 496 Bernh. Eudoc. p. 274, 5 et Phot. p. 205, 9, certiores nos faciunt scholiastam e Duridis Libycis (*ἐν δευτέρῳ Λιβυκῶν*) de Lamia fabulam delibasse. Fortasse hunc Aristophanis versum respicit et. m. 556, 55 *λαπιδόρχας, ὁ μεγάλους ὄρχεις ἔχων*. De Lamia lamiisque infantium terriculamentis multi dixerunt, Bochart. geogr. sacr. II 1 c. 33 p. 652 Natalis Com. myth. p. 753 Nic. Perotti Corn. Cop. p. 326, 57 Facell. de reb. Sicul. X dec. 12 D. Lambin. ad Horat. AP. 340 Phil. Beroald. ad Apulei. fol. 23 (Venet. 1504) Pricaeus adnot. ad Apulei. p. 273 [99] Taubmann. ad Plaut. p. 1204 B 2, 1406 B 2 Wesseling. ad Diod. Sic. XX 41 p. 778 Valck. ad Theocr. Adon. p. 347 Ukert über Daemonen u. s. w. in Abh. d. saechs. Gesellschaft. d. Wiss. I p. 171. n. 196. Praeterea ex antiquis scriptoribus cf. Aristot. Eth. Nicom. H p. 124, 27 Bekk. Plutarch. de curios. p. 515 F Philostr. V. A. IV p. 165 Lucian. philops. c. 2 schol. Plat. Phaedr. p. 315 Bekk. schol. Apoll. Rh. IV 828 schol. Laur. ad Theocr. XV 40 p. 961 ed. Kiessl. schol. Aristid. p. 19 ed. Fromm. Arsen. p. 332 anecd. Bachm. I p. 218, 27 287, 27 et. m. 555, 50 Hesych. *Λαμία Ἀργυῦτας Γελλῶ* et *Γελλῶ* coll. Lobeck. Aglaoph. I p. 302 Zenob. 3, 3. — De accentu *Λάμια* unice probando cf. Spitzn. vers. heroic. p. 30 Meinek. Menandr. p. 145. Testes sunt ipsi grammatici nobilissimi ap. Cram. A. Oxx. I p. 370, 22. — Fabulas Lamiae nomine inscripserunt Euripides et Crates comicus.

53.

831. τὰς ἐνδιαερινερινηχέτους· — Δίδυμος δὲ πεπλάνηται λέγων ἀνερινηχέτους (Rav. ἀνέρι-). οὐ γὰρ λέγουσιν ἀνέρα (id. ἀνέρα) οὔτοι.

54.

929 (931). οἱ καθήμενοι ὑπὸ τοῦ δέους· — τὸ γὰρ οἷ ὀδυρομένων ἐστὶν ἐπίφθεγμα καὶ δυσχεραίνοντων. Δίδυμος δὲ ἐν ἐκτάσει. οἱ γὰρ φοβούμενοι (οἷ) οὔτω λέγουσιν.

55.

1253. συρμαίαν μετρεῖν· οἱ μὲν ἀξιούσι χυλὸν βοτάνης εἶναι τὴν συρμαίαν, ἣ χρωῶνται Αἰγύπτιοι πρὸς διάφθοιαν, τινὲς δὲ τὸν λεγόμενον ζυθόν, ὡς καὶ φησι Δίδυμος. ἄλλως. φαίνονται τοῦ χυλοῦ τῆς συρμαίας πίνειν οἱ Αἰγύπτιοι πρὸς διάφθοιαν. ὡς Δίδυμος, ἀλμαία ἐκ δαφανίδων Αἰγυπτιακῆ πρὸς κάθαρσιν ἐπιτήδειος.

56.

Lys. 313 τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν· Δίδυμος καὶ Κάρτερός φησι ταῦτα αἰνίττεσθαι εἰς Φρυνίχον τὸν Στρατωνίδου. ἐκακοηθεύσατο γὰρ πρὸς τὸν δῆμον ἐν Σάμῳ στρατηγῶν, ὥστε ἐψηφίσατο κατ' αὐτοῦ ὁ δῆμος δημόσια εἶναι τὰ Φρυνίχου χρήματα καὶ τῆς θεοῦ τὸ δέκατον μέρος καὶ τὴν οἰκίαν κατεσκάφθαι αὐτοῦ, καὶ ἄλλα πολλὰ κατ' αὐτοῦ ἔγραψεν ἐν στήλῃ χαλκῇ. καὶ ἐν Βατράχοις (689)· κεῖ τις ἤμαρτε σφαλεῖς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν.

57.

Ach. 1089 (1075) ἐν μίᾳ ἡμέρᾳ ἄγονται οἷ τε Χύτροι καὶ οἱ Χόες ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ πᾶν σπέρμα εἰς χύτρον ἐψήσαντες θύουσι μόνῳ τῷ Διονύσῳ καὶ Ἑρμῇ. οὔτω Δίδυμος.

58.

1100. θροῖον ταρίχους· — σκεύασμα δέ τι παρὰ Ἀθηναίοις τὸ θροῖον, ὅπερ λαμβάνει ὕειον στέαρ ἢ ἐρίφειον καὶ σεμίδαλιν καὶ γάλα, καὶ τὸ λεκιθῶδες τοῦ ῥοῦ πρὸς τὸ πήγνυσθαι. καὶ οὔτως εἰς φύλλα συκῆς ἐμβαλλόμενον ἥδιστον ἀποτελεῖ βρωμα. οὔτω Δίδυμος.

59.

Vesp. 804 (769) εἶλη κατ' ὄρθρον· — γράφεται δὲ καὶ κατ' ὄρθρον ἐν πολλοῖς. καὶ ἐξηγούμενος Καλλίστρατός φησι, κατὰ τὸ ὄρθρως ἔχον· οὐχὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῷ δ' ἡλιάσεις (sic). μήποτε δὲ ψιλῶς προσενεκτέον, παρὰ τὴν Ἡλιαίαν, πρὸς ἥλιον δικάσειν. ἅμα δὲ παίζει παρὰ τὴν τοῦ ἡλίου ὀνομασίαν. ψυχρῶς δὲ πέπαιχε, φησὶν ὁ Δίδυμος, πρὸς τοῦνομα. ἐπειδὴ γὰρ εἶλη λέγεται ἢ τοῦ ἡλίου ἀνγῆ, Ἡλιαία δὲ τὸ δικαστήριον, παίζων ἔφησε πρὸς φιλόδικον, ὅτι, ἐπειδὴν ἀνάσχη ὁ ἥλιος, ἡλιάζειν ἐνέσται σοι. οὕτως δὲ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ἰείλην λέγουσιν. οὕτω Δίδυμος. Abhinc Symmachi verba leguntur. ?διὰ τοῦ εἰ vel ψιλοῦντες εἶλην?

60.

1074 (1033). τοῖς ἠπιάλοις· — Δίδυμος δὲ φησι, δαίμων, ὃν Ἠπιάλην καὶ Τίφην καὶ Εὐόπαν καλοῦσιν. Cf. p. 51. 2 et Boeckh. expl. Pind. p. 271.

61.

1099 (1058). πρὶν ταῦτα· τὰ πρὶν κατορθώματα ἀπώλετο. Δίδυμός φησιν, ὡς παρῶδησε ταῦτα ἐκ τῶν Τιμοκρέοντος τοῦ Ῥοδίου (fr. 7 p. 942 Bergk. ed. 2).

62.

1217 (1173). Καρδοπίων· καὶ τοῦτο ἀρχὴ μύθου. Δίδυμος· ὁ Καρδοπίων ζητητέος. οὐδαμοῦ κωμωδεῖται. ἀλλ' Ἀγκυλίων, ἐπὶ τῷ τὴν μητέρα κακῶς διατιθέναι. λείπει δὲ ἔτυπεν.

63.

1349 (1300). ἔοικας ᾧ πρεσβῦτα· Δίδυμός φησιν, ἀδιανόητα σκώπτει ἐνταῦθα. τὸ δὲ τρυγὶ ὡς πρὸς γεγηρακότα λέγει.

64.

1428 (1379). ἴθι μοι παρὰστηθ' ἀντιβολῶ· γυνή τις ὑβρισμένη ὑπὸ τοῦ γέροντος δεῖται τοῦ υἱοῦ βοηθῆσαι αὐτῇ. Δίδυμος δὲ ἀρτόπωλις λέγει.

65.

Thesm. 31 οἱ περὶ Ἀρίσταρχον καὶ Δίδυμόν φησι

τοιούτον εἶναι τὸν Ἀγάθωνα. ἐγὼ δὲ οὐχ ἠγοῦμαι, ἀλλ' ἐπειδὴ βούλεται κωμωδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὡς μήτε καρτερόν μήτε μέλανα, τοῦτο εἶπεν. ἢ ἄσημόν τινα.

66.

169. ἐν ἐνίοις δὲ Ἀχαιοὺς γέγραπται, καὶ τὰ παλαιότερα ἀντίγραφα οὕτως εἶχεν. Ἀριστοφάνης δὲ ἐστὶν ὁ μεταγράψας Ἀλκαῖος. περὶ γὰρ παλαιῶν ἐστὶν ὁ λόγος, ὁ δὲ Ἀχαιὸς νεώτερος. τὸ δὲ λεγόμενον ὑπὸ Διδύμου πρὸς Ἀριστοφάνην, ὅτι οὐ δύναται Ἀλκαίου μνημονεύειν (οὐ γὰρ ἐπέπολαξε, φησί, τὰ Ἀλκαίου διὰ τὴν διάλεκτον) λελήρηται ἀντικρῶς. καὶ ἐν τῷ πρὸ τούτου δράματι τοῖς Ὀρνισὶ παρῶδηται τὸ ὄρνιθες τίνες οἶδ' ὠκεανῶ γὰρ ἀπὸ περῶδων οὕτως ὄρνιθες τίνες οἶδ' οὐδὲν ἔχοντες καὶ ἐν Σφηξίν· ὠνήρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος. ἀλλαχού δὲ ὁ Δίδυμός φησιν· ἢ μὲν γραφὴ δύναται μὲν εἶναι, οὐκ ἂν δὲ τούτου τοῦ μελοποιοῦ μέμνηται, πάλιν τὸ αὐτὸ λέγων, ὅτι οὐκ ἐπέπολαξε τὰ μέλη, [ἀλλ'] Ἀλκαίου τοῦ κιθαρωδοῦ, οὗ καὶ Εὐπόλις ἐν χρυσῷ γένει μέμνηται· ὦ Ἀλκαῖε Σικελιώτα Πελοποννήσιε. τί δὲ ἐνταῦθα κιθαρωδοῦ, περὶ ποιητοῦ ὄντος τοῦ λόγου; Cf. Nauck. Ar. Byz. p. 64 n. 92. Multus de h. l. est etiam Schneiderus p. 16 sqq.

(67.)

Schol. Avv. 17 οἱ μὲν πλείους — κωμωδεῖσθαι. οὐκ ἔχομεν δὲ νῖδον αὐτοῦ διὰ τῆς κωμωδίας εἰπεῖν. μήποτε οὖν, φησί. . . ., κατὰ περίφρασιν εἴρηκεν Θαῤῥελείδου κολιόν, ἐν ἴσῳ τῷ Θαῤῥελείδης, ὅς ἐστι κολοιῶδης. Dubito, utrum lacuna Aristarchi an Didymi nomine supplenda sit. Cf. schol. Pind. Ol. XI 83. Schneiderus videtur Symmachi nomen subaudisse.

(68.)

Apulei. min. de orthogr. §. 12 p. 42 ed. Osann. *Linus* (? Didymus) *in Aristophanis Plutum Staphylum Bacchi dicit amicum, Grynicus Semeles avunculum.*

Cf. schol. Plut. 1022—*Στάφυλος ὁ ἐρώμενος Διονυσίου.* Possis etiam de Latino a Porphyrio ap. Euseb. PE X 3

p. 465 D laudato cogitare. Sub corrupto *Grynicus* nescio an *Phrynichus* lateat. An Phaini et Symmachi laudantur commentarij?

De Didymo

interprete scenicorum poetarum scholiorumque principali fonte.

E veteribus, qui in Sophoclem commentati sunt, grammaticis, unius etiam nunc memoriam servat schol. La., Praxiphanis¹⁾ ad OC. 900. Aliis enim locis omnes uno nomine commentatorum comprehenduntur, ut OC. 388. 390 (οἱ ὑπομνηματιστάμενοι) 681, ubi veterum grammaticorum verba sunt quae leguntur usque ad αὐταῖς ἀνείτο, reliqua usque ad finem Didymi, quibuscum cohaerent adnotata ad v. 684. Cui loco simillima sunt schol. ad Pindar. Isthm. B inscr. et v. 19 p. 526 et ad Eur. Med. 212 coll. 171 (vol. V p. 352 M.) ταῦτα τοῖς ἀξιούσιν-συμπράττει. οἱ γοῦν προυπομνηματιστάμενοι γράφουσιν κτέ. Moneo hoc propter Ritterum, qui Didymum intellegit, ubi οἱ ὑπομνηματιστάμενοι in partes vocantur, quamquam certum est ap. Hes. etiam s. vv. ἐναροφόρος et κυνδαλοπαῖκται et schol. Pind. Ol. ε 55 Vrat. Nem. γ 1 Isthm. β inscr. a Didymo refelli ὑπομνηματιστάς. Etiam in schol. ad OC. 900. 947 οἱ ἐξηγησάμενοι laudantur. 1375 ἀπαξάπαντες οἱ πρὸ ἡμῶν (1593 ἀμάρτυρον δέ). Sed Aristophane Byzantio usi sunt scholiastae ad El. 445 (ἐμασχαλίσθη) coll. Phot. μασχαλίσματα; ad Ai. 104 coll. Oro et. m. p. 625, 24, quamquam dubitat Nauck. de Arist. Byz. p. 233, neque Aristophanem inter scriptores ab Oro adhibitos recenset Ritschelius; ad Ai. 746 (Nauck.

*) Mirum est quod C. Keil. in annal. Marb. 1852 fasc. 3 in censura onomatologici Papiiani in schol. Dionys. Thrac. 729, 23, ubi παρ' Ἐξιφάνους editur, pro emendatione certissima Πραξιφάνους (cod. Ottob. 147 p. 7 Cram. A. Oxx. IV 311, 5 Classen. de primord. gr. Gr. p. 9 Preller. de Praxiph. p. 9 not. † Elink. Sterk. symb. litt. soc. Batav. 1835 fasc. VII p. 11—13) praeoptat Δεξιφάνους.

l. l. p. 236); ad Ant. arg. et 1350 (G. Wolff. p. 27 Nauck. p. 257 M. Dittrich. in Philol. I p. 226). Denique Aristarchus quoque, quamvis reticeatur nomen eius, adhibitus est in schol. ad El. 6 *λυκοκτόνου θεοῦ* coll. Hesych. s. v. Idem Sophoclis Troilum tractavit teste Hesych. s. v. *ἐλαίουται*, ubi quae subicitur censura *βέλτιον δέ* aperte ad Didymum lexicum tragicum conditorem redit, qui in volumine etiam *ἀπορουμένης λέξεως* inscripto a magistro in explicando Sophocleo quodam in Niobe et Troilo existente vocabulo *δεσμηστής* desciverat. Cf. Harpocr. 54, 25 Hes. s. v. Apud Hesychium s. v. *σακοδεσμηστής* recurrit censura illa *βέλτιον δέ*. — Ad Sophoclis Chrysen respicit docta Aristarchi de voc. *κρέας* adnotatio ap. schol. Ar. Ran. 191, qua usi sunt Hes. s. v. Phot. 117, 3, cf. Gerhard. de Aristarcho p. 29. Quid, quod testibus et. m. 277, 53 Eustath. ξ 974, 7. 9 Dionysius Thrax, cum Aristarchum magistrum suavissimum pingeret, in pectore exprimeret tragoediam, quod *ἀπεστήθιξε πᾶσαν τὴν τραγωδίαν*. Denique pervulgata fabula erat teste Galeno expos. voc. Hippocr. p. 404 Aristarchum Bacchio medico et lexicographo multitudinem exemplorum conguessisse, quorum plurima, uti fragmenta Bacchii apud Erotianum servata docent, et tragicis comicisque poetis erant petita. Ac saepissime quidem Aristophanes et Euripides afferuntur.

Hos igitur, quiqui fuerunt, veteres interpretes Sophocli similem fere atque Homero operam impendisse, vestigia in scholiis satis certa mihi deprendisse videor. Verum enim vero alii margini adleverunt notas criticas, obelum τὸ χ diplen asteriscum, alii easdem interpretati sunt, ut Dionysius Thrax Philoxenus Aristonicus Aristarchi notas Homericas. Atque ii quidem Sophoclis fabularum loci, quos notis compunctos fuisse scholia nostra aut editis verbis pronunciant, aut tecte significant, maximam partem, id quod animadversione dignissimum est, ita sunt comparati, ut ansam confodiendi Aristarcheis potissimum grammaticis ac, nisi coniectura fallit, ipsi Aristarcho dedisse videantur. Euripidi notas criticas iam Aristophanes Byzantius adleverat. Vid. schol. Hippol. v. 170. Ceterum Aristarchus etiam

Aristophanis comici exemplaribus notas suas criticas adpersit, quarum caussas ac rationes alii in diversas interdum partes abeuntes explicuerunt. Cf. schol. Ar. Rann. 1437 Gerhard. de Arist. p. 31—6. Aristarchea certe carminum Homericorum recensio absoluta fuerit necesse est, priusquam sagitta quasi confodi posset e. g. Trach. v. 402, ubi scholia adnotant τὸ δὲ χ ὅτι τὸ ᾠδε τοπικόν. (Lehrs. Ar. 84—6). Eadem nostra observatio valet de versibus notatis Euripideis e. g. Androm. 607 σημειωτέον, ὅτι τρωθεῖς εἶπεν οὐ βληθεῖς, καὶ γὰρ ἐβλήθη ὑπὸ τοῦ Πανδάρου. διαφέρει δὲ τὸ βληθῆναι τοῦ τρωθῆναι. Ὅμηρος· βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης, οὕτως δ' Ὀδυσσεύς. (A 659) VR. Lehrs. Ar. 63 schol. Eur. Hec. 1. 4. Iam perpendas mihi etiam has schol. La. animadversiones: El. 320 (OT. 749. 976 Phil. 225 Ai. 81 OC. 655) δύναται τὸ ὀκνεῖν Ὅμηρικῶς (E 233) εἰρησθαι ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι· ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν ὠκείων. Cf. schol. h. l. Eustath. 546 Lehrs. Ar. 154. — El. 210 ποινη λέγεται ἐπὶ μόνῃς καταβολῆς χρημάτων, schol. Hom. E 266 Lehrs. 152. 3. — El. 452 ζῶμα δὲ νῦν τὴν ζώνην δηλοῖ, οὐ τὸ ἔνδυμα, ἵνα τούτῳ στέφῃ τὸν τάφον ἀντὶ μίτρας κτέ. Lehrs. Ar. 125. — El. 1046 πάλιν· εἰς τοῦπίσω, cf. Hesych. Lehrs. 100. — Ai. 26 τὸ (δὲ κατηνα)ρισμένας ἄκυρον κτέ. schol. Hom. Φ 485 Lehrs. 148. — Ai. 906 (658) πᾶν δὲ ἀμυντήριον καὶ δόρυ καὶ ἔγχος καλοῦσιν οἱ νεώτεροι, schol. Hom. II. H 255. 273 Lehrs. Ar. 55. — Ai. 925 ἔμελλεν· Ἰακῶς, ἐώκεις ἄρα καὶ δῆλος ἦς. Lehrs. 126 Hesych. schol. Plat. p. 417 (Nauck. Ar. Byz. 222), unde discimus etiam Sophoclis Troilo propter hoc vocabulum σημειῖον appictum fuisse. — Ai. 866 πόνος πόνῳ πόνον φέρει· ἔστι τὸ μὲν πόνος πόνῳ ἀρχαϊκόν, ὡς· ἔργον ἐπ' ἔργῳ. τὸ δὲ δεύτερον πόνον κοινῶς, οἷον κάματος. Lehrs. Ar. 87 Suid. II 2 p. 360. — OC. 380 τὸ γὰρ τιμὴ ἔσθ' ὅτε πρόστιμον δηλοῖ. Ὅμηρος· εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος (Γ 288) schol. Hom. I. I. P 92 Lehrs. 153. — OC. 1584 εἰώθασιν γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάσσειν. Ὅμηρος (N 517), cf. schol. II p. 374 Bekk. — Tr. 602 οὐκ εὖ δὲ τὸν ἀνδρείον χιτῶνα πέπλον φησί, cf. Eustath.

599, 40. 170, 6. — Tr. 680 *γλωχίν· ἡ ἀκίς, ὃ λέγει Ὀμηρος ὄγκον*. Tantum de verborum explicatione. Ferimur ad res geographicas observationesque mythicas. Ai. 179 *διαστέλλει τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ Ἐνναλίου ὡς ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος θεοῦ, καὶ δῆλον ἐκ τῶν συνδέσμων*. Cf. schol. P 211 Lehrs. 181 schol. Ar. Pac. 459 (56). — El. 4 *Ὀμηρος χωρίζει τὸ Ἄργος καὶ τὴν Μυκῆνην*. Eadem schol. Eur. Phoen. 126 p. 27 ed. Valck. coll. schol. Hom. A 46 Lehrs. 179. — Tr. 172 *Δωδῶνι· Ὀμηρος δὲ Δωδῶνην εἶπεν*. — Tr. 1196 *ἔνιοι δὲ χωρὶς τοῦ σ γράφουσιν Ἑλλούς, ἀποδεχόμενοι — οἰκήσαντες*, qui locus totus e Philochoro, quo Didymus saepissime utitur, transscriptus est, ut docet comparatio Strabonis VII p. 328 Lehrs. Ar. 239 sqq. — OT. 391 *ῥαψῳδὸς σφίγξ· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψῳδοῦ καθ' Ὀμηρον ἢ μεθ' Ὀμηρον ἦν (?)*. — Ai. 1284 *αὐτοκέλευστον φησιν αὐτὸν ἀναστῆναι εἰς τὸ μονομάχιον ἐπαινῶν αὐτὸν οὐχ Ὀμηρικῶς*. — Ai. 574 *οἶδεν Ὀμηρος ὄπλα συγκαιόμενα· ἄλλ' ἄρα μιν κατέκμη σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν* (Z 418). — Ai. 833 *ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας κτέ*. Lehrs. Ar. p. 180. — El. 157 *ἢ Ὀμήρω ἀκολουθεῖ εἰρηκότι τὰς τρεῖς θυγατέρας κτλ*.

Sed iam satis sit exemplorum ad demonstrandum, qui notis illis criticis Sophoclea quoque exemplaria compungerent ita ab Aristarchi studiis pendisse totos, ut fere suspicio suborietur ipsum grammaticorum suae aetatis principem, quem universam tragoediam memoriter recitare ac pectore quasi eicere atque expectorare potuisse lepida pictura discipulus eius fidelissimus Dionysius significavit (cf. Philol. VII 2 p. 363), hoc recensiois Sophocleae onus in se suscepisse, Didymum vero iuxta cum aliis discipulis magistri spectatissimi *σημεῖα* et explicuisse et aequa lance perpendisse. Coniectura hoc assequi licet e schol. OT. 391 supra transscripto. Hunc enim versum, quem τῷ χ confossum fuisse extra dubitationem ponunt scholii adlati verba, aperte notam aliquam criticam explicantia, ita in Hesychium receptum conspicimus, ut neque huic desit ista *σημείου* interpretatio. Atque signa Sophoclis Euripidisque exemplis appicta re vera Didymum exposuisse patet e schol. Flor.

G. ad Ai. 83 et ad Eur. Med. 732. Accedit, quod veterem illum Sophoclis interpretem anonymum eundemque nostri interpretis fontem Homeri tam superstitiosum fautorem fuisse cognoscimus, ut obtrectare Attico tragoediarum scriptori suavissimo religioni non haberet, sicubi in fabularum enarratione vel transversum, ut aiunt, unguem ab Homero suo auderet recedere. Schol. El. 539 λαμβάνονται τινες (h. e. critici, qui Didymo priores vixerunt) τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν· ἐπεὶ ἐκεῖνος μίαν γερονέναι τῷ Μενελάῳ τὴν Ἐρμιόνην φησὶν, οὗτος δὲ διπλοῦς ὁμομητρίους φησὶν αὐτῷ γερονέναι. ὅμως (οὐ del.) συμφωνεῖ αὐτῷ Ἡσίοδος· ἢ τέκεθ' Ἐρμιόνην δουρικλείῳ Μενελάῳ, ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον ὄζον Ἄρηος'. οὐ περὶ μεγάλων δὲ αἰ τοιαῦται διαφωνίαι τοῖς ποιήμασιν, ὥστε οὐ πάνυ δεῖ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνοχλεῖν ἀφεμένους τῶν ἀναγκαιοτέρων, ἅπερ παρατηρεῖν ἐχρῆν. ταῦτα δὲ ἐστὶ τὰ ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐπιτυγχάνουσιν. Insignis hic locus est ad illustrandum alium manifeste haud absque nota dimissum, schol. El. 445 οὐ δεῖ δὲ διαφωνίαν δοκεῖν εἶναι πρὸς τὸν Ὀμηρον, ἐπεὶ φησιν ἐκεῖνος (δ 535)· ἄπεινήσας, ὡς τίς τε κατέκτανε βούν ἐπὶ φάτνῃ'. ἤρκει γὰρ τὰ ὅλα συμφωνεῖν τῷ πράγματι. τὰ γὰρ κατὰ μέρος ἐξουσίαν ἔχει ἕκαστος ὡς βούλεται πραγματεύεσθαι, εἰ μὴ τὸ πᾶν βλάπτῃ τῆς ὑποθέσεως. Cf. schol. Eur. Hec. 1255 V. ed. Witzsch. Adde schol. ad El. 1 ἀπειρόκαλον τὸ λέγειν, ὅτι ὄν τρόπον τὰ κατὰ μέρος τῆς Ἰθάκης ἢ Ἀθηνᾶ ἐδειξε τῷ Ὀδυσσεῖ, οὕτως ἔδει καὶ τὸν παιδαγωγὸν τῷ Ὀρέστη δεῖξαι. Eustath. 656, 45 R schol. Ai. 731 El. 157. Vocabulum ἀπειρόκαλον contra enstaticos et lyticos dictum recurrit schol. Ai. 497 οὐ δεῖ δὲ ἀπειροκάλως ζητεῖν, τίς πρῶτος ἐχρήσατο ὄπλοις; Lehrs. Ar. p. 152. Videor mihi in his observationibus Didymum Aristarchi nimis sobriam censuram castigantem subodorari, qui, licet Homericum loquendi usum optime nosset, tamen neque in rebus mythicis et geographicis usque quaque satis versatum se praeberet, quod etiam E. R. Langii de Aristarcho fuit iudicium, neque, id quod maximum est, poetarum elegantem et magnanimum

existimatorem. Cf. Gerhardum de Aristarcho Aristophanis interprete (Bonn. 1850) p. IV.

Usum notarum criticarum in his scholiis latissime patere iam Valcken. ad schol. Eur. Phoen. p. 49 perspexit, idemque schol. R. ad El. 653 ἀμφέπειν sic emendat: τὸ χ. τὸ γὰρ εὐθτεῖν διέπειν, περιέπειν δὲ τὸ φίλον τινὰ κνβερνᾶν καὶ σκέπτειν. — In scholiis nostris τὸ χ duodecies reperitur adscriptum OC. 25 ἐμπόρων, cf. schol. Flor. 15 ad Eur. Alc. 1009 vol. V p. 539 Matth.; OC. 43 νίν; 1740 σφῶϊν (?1490); 375 coll. schol. Eur. Phoen. 71 p. 21 Valck.; 1494; Ant. 735. 741. Ai. 962 βλέποντα, cf. schol. Eur. Tro. 634 Dind. Steph. thes. II 1 p. 281 D.; Philoct. 201 εὔστομ' ἔχε; 342 cf. Wolff. p. 28, quem falsum esse suspicor: nam synonyma iuxta posita eiusdemve vocabuli iterationem τῷ χ notabant veteres critici. Phil. 417; Trach. 402. At multo plura supersunt notarum criticarum impressa scholiis nostris vestigia, quod Wolffium fugisse videtur. Hic enim p. 17 inde, quod haud raro proverbia afferrentur, in schol. La. ad OC. 954 Ant. 631 (781) Tr. 13 Ai. 746. 786. 1039 Philoct. 946 El. 188 non improbabili-ter Didymum, quem cum proverbia collegisse scimus, tum ad Eur. Hec. 870 Ar. Ran. 997 (1001) laudare videmus, horum adnotamentorum auctorem sibi statuere posse visus est. Atqui proverbia ista quisquis attulit (atque a Didymo allata esse Wolffio assentior), is non tam interpretis munere fungens tanquam locos, ut aiunt, parallelos apposuit, quam ut notae criticae, τοῦ χ, versui appictae causam aperiret. Nam qui fabularum versus in proverbium cesserunt a criticis Alexandrinis indicari et notari solebant, id quod discimus e schol. ad Eur. Andr. 911 τὸ χ, ὅτι ὁ στίχος εἰς παροιμίαν μετήχθη, εἰ τις ἀντιλέξειεν. Cui observationi simillima exstat in schol. La. ad Soph. Ai. 746 εἰς παροιμίαν ὁ στίχος παρῆνται, ἦν καὶ Ἀριστοφάνης ἀναγράφει. Ac verbo ἀναγράφειν de metricis tantum proverbiiis ab Aristophane in catalogum relatis usurpari mihi observasse videor, ut verum viderit Schneidewinus de proverbio μέγα φρονεῖ μάλλον, ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ. Neque magis Wolffius p. 18 perspexit, quid sibi tales velint

observationes, quales exstant in schol. ad OC. 1375 El. 86. 289 (OC. 171. 1225), quibuscum satis habet Didymum apud schol. Ar. Vespp. 1099 (58) comparasse. Namque hae quoque adnotationes non sunt nisi notarum criticarum explicationes. Quippe consueverunt veteres versus ad alius poetae imitationem compositos τῷ χ compungere. Hinc efficitur, ut in schol. La. Ai. 665 exciderit τὸ χ, quod habent scholl. ad Eur. Med. 615 p. 374. 375 Matth. Singulare volumen περὶ τῶν ὁμοίως εἰρημένων τοῖς τραγικοῖς ediderat Ptolemaeus Aristonici pater, cuius fortasse laboribus uti Didymo licuit.

Asteriscum appositum fuisse his locis, qui stellarum instar elucescerent; affirmat Eustath. *E* 733 p. 599, 34 Od. ι 252 p. 1627, 59, quamquam huic fidem iure abrogant viri docti. At intellegemus, quid sibi velit schol. ad Ai. 118 παιδευτικός ὁ λόγος — καὶ τοῦτο δὲ Ὀμήρου παιδεύμα, ὅτι ἐφ' οἷς ἀρχοῦνται τινες τούτων στεροῦνται παρὰ θεῶν, ὡς καὶ Θάμυρις τὴν μουσικὴν καὶ Νιόβη τῶν τέκνων. OT. 314 παιδευτικός ὁ λόγος. ἔδει ἅπαντας ἀφ' ὧν δύναιντο ὠφελεῖν τοὺς πέλας. 946 παιδευτικόν τι ἐγκείται τῷ δράματι, ὡς οὐ δεῖ καταφρονεῖν τῶν θεῶν. Neque in schol. Hom. Ven. hic v. παιδευτικός usus non observatur. Dionysius vero Rhodius vel Samius scripsit *ἱστορίαν παιδευτικὴν*. Quota vero scholiorum pars, in quibus interpretes Alexandrinus poetae artem his usus iudicii censuraeque formis praedicat: καλῶς εὖ δαιμονίως θαυμασίως δεξιότατα, asterisci notam respiciat, hodieque cum pulvisculo exhauriri vix poterit. Potior enim harum animadversionum pars non tam ad sententiarum splendorem elocutionumque venustatem (φράσιν Tr. 7 OC. 17) pertinet, quam ad artem poetae scenicam fabularumque admirabilem oeconomiam, ut OC. 28. 111. 296. 551. 887. 1725. Deinde signo notabantur loci nonnulli propter anachronismos, e. g. schol. Vat. ad Eur. Rhes. 248 Andr. 724 Hec. 569 schol. Pind. Nem. VII 56 p. 478 ἀνάγει τοὺς χρόνους. Idem fit in schol. ad Soph. El. 47 ἀνῆκται δὲ τοῖς χρόνοις. ἐπὶ Τριπολέμου γὰρ φασι γενέσθαι Πυθικὸν ἀγῶνα ἑξακοσίους ἔτεσι πρότερον. Eadem observatio legitur ad

El. 49 τοῖς χρόνοις ἀνήκται. νεώτερος γὰρ Ὁρέστου ἐστὶν ὁ Πυθικὸς ἀγών. Tr. 1 ὁ τρόπος ἀναχρονισμός· μεταγενέστερος γὰρ ὁ Σόλων. Ai. 1285 ἀνήκται τοῖς χ (l. χρόνοις)¹⁾ ἢ ἱστορία ἢ περὶ Κρεσφόντου. Neque notae istae non adspergebantur, si quid poeta ἴδιον (OC. 1119. 1231. 1229. 1647) ausus esse videretur et in adornandis fabulis et in novandis transferendisque vocabulis (schol. Eur. Hec. 1 Or. 1632 Hec. 285 Soph. El. 436 (151)); si quod vocabulum aut ita in deliciis haberet, ut eo abuti potius quam uti videretur (OC. 1329), aut admisisset dictionem solitariam (Phoen. 55), item si quo schemate saepe usus esset (OC. 1676 El. 977), si quorum genera confunderet (Hec. 365 Alc. 773). Adlinebatur σημεῖον πρὸς τὴν διαφορὰν (Hec. 29), πρὸς τὴν συγκοπὴν (320), fortasse πρὸς τὰ ἄνω (OC. 1678), si quid deesse vel abundare videretur (Andr. 594 λείπει OC. 142. 152. 229. 250. 307. 405. 481. 662. 1291. 1480. 1571. 1702 El. 317. 348. 495. 563. 668. 872. 1007. 1075. 1225. 1265 Phil. 3 παρέλκει El. 42. 272. 1372 OC. 408). Notabant consuetudinem τῶν νεωτέρων, El. 119 τὰ παρὰ τὰ πρόσωπα λεχθέντα, casuum enallagen, El. 758 et quid non? (OC. 562. 237. 380 El. 1211 OC. 1621. 1574 El. 657. 1051.)

Fusius dixi de notarum criticarum in Sophocleis exemplaribus usu, quo dilucidius appareret satis bona atque antiqua scholia nos manu terere ac iusto iniquius de scholiis in Sophoclem editis iudicasse Lobeckium ad Aiac. 58 p. 228, quo aequiores iudices se gerunt Bernhard. Grundr. d. gr. Litt. Gesch. I p. 386 II p. 820. 821 Lehrs. in Iahn. annal. phil. et paedag. 1828 VII p. 141 Wolff. de schol. La. 1843 8. p. 12 — 25 Dindorf. schol. p. XXXIV Schneidewin. in Iahn. annal. 1853 LXVII p. 501. Nam qui principalis eorum fons habendus est, sive is Didymus fuit,

1) Erravit aut scriba aut editor; χ enim est χορός, Bast. p. 849, cui adde confus. καλλιχόρους et καλλιχρόνους ap. Eur. Cresph. fr. IV et compendiosam vocis χρυσός scripturam X^r. X ap. Reisk. ad Const. Porphyr. p. 796 ed. Bonn., quae interdum etiam χρυσοτρικλίμιον valet eodem Reiskio teste l. l. p. 752 (640, 5 ed. Bonn.).

sive alius grammaticus Alexandrinus, non modo exemplis tragicorum id genus usus est, quae vel ab ipso Aristarcho vel discipulis eius compuncta essent, sed ea etiam aetate vixit, qua Graecae tragoediae principum fabulae nondum doceri desiissent, ut, quid et novare et mutare atque adeo peccare consuescerent histriones, quorum gratia nonnullae exemplorum marginibus appictae notae erant (El. 78. 190. 823 OC. 114. 1547), probe cognitum haberet. Cf. I. Richter. de Aesch. Soph. Eur. interpp. Gr. p. 21—28.

Quod si non modo de Aristarchi vel scholae Aristarcheae curis Sophocleis constat, sed ad eiusdem etiam in recensendis castigandis explicandisque fabulis normam posteriores grammaticos se accommodasse ab omni dubitatione libera res est, hos inter grammaticorum filios cum Didymi quoque nomen appareat ceterisque omnibus caliginem quasi offundat, haud scio an futurus sit ullus, quin in meam suspicionem incidat ab hoc ipso Didymo scholiorum nostrorum fundamenta iacta esse, cuius et memoria novies editis verbis, ut diximus, in scholiis reintegratur, et vestigia locis aliquammultis, ubi appositum nomen non est, impressa esse videntur. Rectissime enim Valcken. in epist. ad M. Roever. p. 307 in schol. ad Ai. 841, ubi nunc e La. editur *φασί* pro vulg. *φησί*, Didymi nomen oblitteratum esse suspicatus correxit *ταῦτα δὲ Δίδυμος νοθεύεσθαι φησι* coll. schol. ad Ant. 45, vapulans propterea Lobeckio ad Ai. 841 p. 355. Neque ego scio, qua tandem arte leniore Photio 482, 1 mederi possim, nisi eiusdem Didymi nomine adscito *ῥακχίξειν τὸ διαιρεῖν τὰ μέρη τῆς ῥάχεως, ἥτοι διακόπτειν, ὡς φησι παρ' Εὐριπίδῃ*. Legerim *παρ' Εὐριπίδῃ Δίδυμος* coll. schol. ad Ai. 56 Hes. *ῥαχίξων*, nisi confusa dixeris Sophoclis et Euripidis nomina, qua de librariorum oscitantia solemniter cf. Osann. ad Philem. p. 161. Deinde schol. OC. 1061 *Ολατίδος ἐκ νομοῦ* sequitur in ms. diphthongus *οὐ* initium alicuius additamenti, quod non complevit librarius, arbitro Petro Elmsleio. Nemo non videt hoc esse compendium vocabuli *οὐτως* cum *οὐ* confundi soliti. Bast. Comment. pal. p. 828. Simili errore in schol. ad Eur. Hec. 830

ed. Witzschel. legitur *Δίδυμος οὐ* pro *οὐτως*. Rescribendum igitur videtur etiam in OC. 1061 *οὐτω Δίδυμος*, qui eandem observationem suam recepit in lexicon tragicum, a Diogeniano Hesychii compilatum. Possis quidem, cum *πρός* sequatur, etiam *οὐτω Πίος* conicere, sed obstat Hesychii consensus. Tertio apud schol. El. 452 legitur *δίδωσι γὰρ τὸ ζῶμα ἀντὶ ταινίας*, quo loco nisi eundem usum vocabuli *δίδωσι* admittere volueris, quo de Lehrs. Ar. 21 dixit, lenissima correctio erit *Δίδυμος* coll. *δίδευσι* ap. et. Gud. *δάνειον* pro *Δίδυμος*. Accedit quod propter hunc ipsum vocabuli *ζῶμα* usum Homericæ consuetudini repugnantem (Lehrs. Ar. p. 125. 126) ab hypomnematistis huic versui τὸ χῖ appositum fuisse videtur, quod quidem *σημεῖον* Didymum explicuisse arbitror. Possis tamen etiam suspicari *ἀποιδόασι* ut OC. 1578 vel *ἀποδώσεις* ut OC. 1464 (1526). Denique inquirendum est, nostri memoria lateatne in schol. El. 28, ubi cod. La. habet *Δί . . .* et OT. 899 *Ἀβαί — ἢ Δτ σαμῖ*.

Inter argumenta, quibus Wolffius, ut principalem scholiorum fontem esse Didymum demonstraret, usus est, certissima refero, primum quod scholii OC. 1600 auctor lectores ad suum in Eupolidis Maricantem commentarium relegat (commentatus enim Eupolin Didymus est, ut probabile fecit O. Schneider. de scholl. Aristoph. p. 16), deinde quod schol. El. 135 de v. *ἀλύειν* Didymi nomine ornatum invenerunt Suid. *ἀλύειν* et Bekk. anecd. I p. 380, denique quod e schol. OC. 1210 *σῶν ἀντὶ τοῦ σῶιον* cum Zonar. v. *σῶιον* comparatione colligitur, Didymum, qui in orthographia sua *σῶιον διὰ τοῦ ι* scribendum esse praecepit (cf. comm. III p. 5 Olsn. 1853), haec etiam verba potuisse scribere. [Adde Aristarchum ad Odyss. κ 268, unde sapit Didymus.] Adderem his locis schol. Ar. Plut. 286 *ἐν Σοφοκλεῖ εἴρηται περὶ τοῦ ἡμιν, ὅτε καὶ βραχὺ ἐστὶ* (cf. Elmsl. ad Soph. O. T. p. XIII Eur. Ino fr. 11 Ar. Avv. 386 Lys. 1081 Bachm. adn. ad Maxim. Planud. dial. vol. II p. 434), nisi scholion esset e cod. Paris. excerptum. De Sophoclis codicibus cf. schol. Ald. Ar. Plut. 493. Sed praetermitti non debent schol. OC. 712 coll.

Bekk. anecdd. 350, 25 (Bachm. I p. 38, 10) mea de lexi Didymi tragica (Soph. El. 727) dissertatione p. 104 et comm. III p. 14 (Olsn. 1853 8.); schol. ad OC. 947 coll. Hesych. *πάγος* et Bekk. anecdd. 212, 19; et schol. OC. 954, q. l. ad collectionem suam adagiorum videtur respicere. Observari denique meretur scholiorum Soph. cum scholiis Euripideis, quorum partem a Didymo profectam esse scimus, consensus; e. g. El. 62 et Phoen. 752 eundem virum doctum interpretatum esse haud absone ex consensu statuas. Contendas etiam schol. El. 87 cum Phrynicho Bekkeri s. v. *αὐτοένης*.

Neque in hac caussa flocci facienda est exquisitoris doctrinae, quam prae ceteris scholia in OC. ostendunt, copia ita comparata, ut non modo ad aevum grammaticae Alexandrinum, sed ad ipsum Didymum literatissimum hominem nos ducere videatur. Neque profecto casui dandum erit, quod in indice scriptorum in scholiis La. laudatorum nullus appareat, qui Didymo posterior vixerit, Herodiani semel iniectam (OC. 195) mentionem si exceperis, quam conflato corpori scholiorum extrinsecus accessisse vero simile est, adeoque posteriorem Pio altero commentatore aetatem sapit. Scriptores vero indicati saepissime et poetae sunt, quibus Didymum operam navasse lucemque commentariis attulisse scimus, Aeschylus Aristophanes Cratinus, Eupolis Euripides Hesiodus Homerus Pindarus Sophocles et rerum scriptores ab Alexandrinis grammaticis plus minusve excussi, quorum nos hodieque memoriam fortasse unius Didymi labori debemus, Androtio Ister Pherecydes Philochorus Polemo (Prell. Polem. p. 29) Herodorus Lysimachus Neanthes Phylarchus Satyrus. Sed de hoc argumento Wolffius p. 23. 24 abunde dixit. Gravissimum vero argumentum, cuius in hac de scholiorum fontibus quaestione summa auctoritas est, in eo positum videtur, quod, ut in dissertatione de lexi tragica exposui, plurimae vocabulorum explicationes, quas a Didymo profectas esse recepta in Hesychium *λέξις τραγική* probabile facit, iisdem fere vel paucis tantummodo immutatis verbis in scholiis quoque deprehenduntur. Atque haec caussa est,

cur primo loco de studiis nostri lexicographicis commentatus sim, ut lectores huius capituli breviter isthuc ablegare possem. Hoc igitur loco praepositiones sumptionesque, quarum id consequens est, ut Didymum inter scholiorum fontes ponamus, deinceps enumerasse satis habeo. Sunt vero hae:

1) Didymus collectionem vocabulorum, quibus et comici et tragici poetae usi sunt, instituit, quam in brevius contractam Hesychius farragini suae inseruit.

2) idem commentarios sive hypomnemata in Sophoclem Euripidem Aristophanem Cratinum Eupolin eliminavit.

3) idem hypomnemata illa ita, lexica cum elucubraretur, excussit, ut semet ipsum quasi compilasse videretur.

4) utroque opere scholia uti constat.

Hinc me iudice efficitur, ut scholiorum Hesychiique consensus alio artificio explicari posse non videatur, nisi si sumas ab utroque Didymi arva depasta esse. Absolum enim esset inde, quod schol. Tr. 1161 tragicum lexicon adhibeat, sic statuere velle, scholia La., quotiens cum Hesychio conspirent, ubique illam farraginem compilasse, primum, quod, quibus hypomnematum continuorum amplissimorumque commentariorum usus concessus erat, hi tardiore labore dispersa per lexici spatia vocabula evolendi conligendique facile supersedere poterant, deinde quod consentaneum est, lexica tum demum adhibita esse, cum de interpretatione aliqua dubia consulenda essent, id quod factum videmus Tr. 1161 El. 451. Quod si lectoribus probavi, bona scholiorum pars, qua de supra in dissertatione de lexico tragico disputavi, Didymum parentem agnosceret, neque erit, cur addubitemus Wolffii Ritterique sententiam, e qua τὸ ὑπόμνημα a scholiastis citatum a commentariis Didymeis distinguendum non est, et ipsi amplecti, modo in hoc a Rittero longe discedamus, qui τὸ ὑπόμνημα et ὑπομνημισαμένους confundat. Nempe in hypomnematibus laudati erant hypomnematae, in commentariis Didymeis Praxiphanes Aristophanes Aristarchus alii, qui et ἐξηγησάμενοι et ἀπαξάπαντες οἱ πρὸ ἡμῶν audiunt. Itaque Didymi sunt Ant. 523. 1236 El. 451. 488. Sed decessores nostri in

partes vocantur in scholiis ad OC. 388. 390. 681. 900, quos locos, ut non intellexit Ritterus, ita minus recte interpretatus est, quem tamen meliora edocere poterant ab ipso appositus schol. Pind. Ol. V 55 et Hesych. *ἐναροφόροι κινδάλη*. Nimirum in schol. OC. 388 verba *χρησμός — χώρας* a nobiliore quodam grammatico, fortasse Aristarcho, in cuius verba reliqui iurarent omnes, profecta sunt; quae sequuntur ab *ἐβουλόμην — ποιητοῦ* Didymum sapiunt, qui etiam ap. schol. Soph. OC. 1593 queritur *ἀμάρτυρον.* OC. 390 *εὐσοίας* idem Aristarchus eiusque discipuli et probasse et explicuisse videntur (Hes.), OC. 681 vero integrum ex hypomnematate Didymi fluxit, iungendum cum OC. 684. Affert Didymus hypomnematistarum verba inde a *τῆς Δήμητρος — ἀνεῖται*, ab *ὅτε δέ* inde ipse continuat sermonem.

Difficilior enucleatu res est, Pius scholiastarum alter fons quid scripserit? Nam ne illud quidem constat, qua hic aetate et ubi locorum vixerit, quamquam comparanti mihi schol. Odyss. δ 356 θ 372 (δ 65) iis accensendus grammaticis esse videtur, qui certam sedem aspernati, peregrinantes et scriberent et docerent, quales etiam Apio et Alexander Cotyaeensis fuerunt. Quaeri etiam potest, sitne Pius hic a Cestio Pio rhetore Graeco, cuius apud Senecam multoties mentio inicitur fortasse non distinguendus, an natione Graecus patrium nomen Eusebii cum Latino nomine Pii mutaverit. Fortasse Pii est schol. ad Soph. OC. 1047 El. 4. 6. 7, neque, rhetor si fuit, improbabilius ab eodem originem ducere dixeris quaequae in scholl. La. rhetorem sapiunt, e. g. OC. 939. 916. 1254 Ai. 1055 El. 50. 526. 558. 998. 999. 1019 Tr. 118 (Isocr.). Dein cum Aristophanis grammatici de v. *μασχαλίσματα* observatio a Didymo transscripta eo nos ducat, ut schol. ad El. 445 inde a verbis *εἰώθεσαν οἱ δρωῶντες* usque ad *ἔλεγον* ad Didymi hypomnema referamus, e Pii commentario fieri potest ut scholii pars posterior deprompta sit, in quo Apollonius Rhodius IV 477 advocatur. Simile quid statuo de scholl. ad v. 711 et 745, quorum illud cum Hesychio conspirans Didymo, hoc Pio adscripserim, Apollo-

nio hoc quoque loco uso. Didymi esse non potest schol. OC. 718 coll. Ammonio *Νηρηίδες*. Lubricum etiam iudicium est de schol. OT. 616, in quo vocabulum *ἄμυνα* legitur, quo Lobeckius ad Phrynich. p. 23 negat ante Philonem et Plutarchum ullum Graecorum scriptorum usum esse: hoc enim utitur etiam schol. Eur. Phoen. 283. 653.

De scholiis Euripideis, etymologo magno et Suidae ignotis, quominus aequum facere iudicium possimus impedimur quidem hucusque ipsa scholiorum condicione tristissima (cf. Bernhardyus hist. Gr. litt. II p. 886. 887), quorum in indigesta mole vilia Byzantinorum titivillitia ab exquisitiore Alexandrinorum grammaticorum doctrina discernere res nauseae plena sit; scholiis tamen ab Amatio Kampmanno (Dindorf.) Cobetio (Witzschel.) e codd. Vat. 909 Marc. Venet. 471 Neap. Borb. 165 II F 9 editis id effectum est, ut vel hebetior acies, qua tandem facie Alexandrinorum commentarii Euripidei fuerint, contemplari possit. Atque haec scholia, quorum duplex exstat recensio, florem et colorem suum Didymo debere viri docti statim intellexerunt pronunciaruntque, Schneidewin. in nuncc. erud. Gott. 1847 fasc. 154—156 O. Schneider. in Philol. III 4 p. 757, qui l. l. p. 754 Brunnemanni quoque dissertationem inauguralem de auct. scholl. Vatic. ad Eur. Tro. Berol. 1846 commemorat mihi non visam. Quibus prior C. Lachmannus in Mus. Rhen. I p. 317 Aristophanis Byzantii etiam observationum reliquias aliquot sibi reperisse visus hunc imprimis ad artem poetae attendisse suspicatus est. Quae subtilissimi critici suspicio, tamesti neque A. Nauckio Aristophanis sospitatori eruditissimo p. 62. 63, neque G. Wolffio de scholl. Sophocl. Laur. p. 27 plane probetur, tamen quin aliquammulta Aristophani Byz. debeantur, Callistrati, si quid video, studio ad nos pervulgata (Or. 304. 424. 1031 R. Schmidt. de Callistr. Arist. p. 19 = 325 Nck.), dubitari non poterit, qua in sententia etiam O. Schneiderum l. l. p. 758 fuisse video (arg. Med. Bacch.

Tro. schol. Or. 488. 714. 1038. 1287 Hipp. 172 Alc. 238 Phoen. 886).

Hae igitur Alexandrinae aetatis copiae cum in compendii formam atque ordinem redactae essent, gliscentibus annis ex perversa sequiorum grammaticorum sedulitate incrementum haud nimis laetum ceperunt. E grammaticis, quos additamenta ista anstetantur, Didymo aetate proximi sunt Philoxenus (Phoen. 264) Irenaeus (Med. 222 ? 431), remotiores Herodianus Phrynichus (Med. 1016) Plutarchus (Alc. 1138) Helladius (Med. 610) Libanius (Phoen. 283). Huius scholiorum recensio quis fundamenta iecerit, ignoramus. Ex subscriptione enim codicis Havn. Eur. Or. 1686 a Friedemanno edita in Seebodii misc. crit. p. 481 (MS. CCC Gu. m. 2 Flor. 6) et Tzetzta haud ita multum lucri reportamus, quod qui ibi laudantur Euripidis hypomnematae, Dionysius Crates Euclides, quamvis sine dubio Didymo posteriores vixerint, tamen haud scio an Libanii aetatem antecedant, ut hi ipsi secundae, alii nescio qui tertiae cuiusdam recensiois auctores habendi sint. Equidem in hanc suspicionem incidi, primam scholiorum compaginem Didymo, secundam deberi Alexandro (Androm. 17 Or. 1369 [ὁ ὑπομνηματισάμενος, qui Didymus non est] schol. Arist. Rann. 864¹) et. m. 145, 2 ἀρμάτειον μέλος), qui Palamedis Eleatici aetati proximus sub M. Antonino Imp. fuit, tertiam denique, Byzantiis scriptoribus notam, post Dionysium Cratetem Euclidem absolutam esse, quorum aetatem ex schol. Hom. Il. A 5 licet definire. Quamquam si Dionysius fuit musicus Halicarnassensis, huius et Didymi libris Alexander Cotyaeensis usus est. Utut est, hoc scholia attentius perlegenti sub oculos cadit, e duplice hypomnematum genere diversum consilium secuto hanc farraginem conflata esse, quorum partem alteram Euripidis obtrectatores, alteram laudatores merito dixeris. Atque hos quidem, qui divino quasi quodam afflatu concitati laudes poetae persequuntur, Didymi

1) Alexander igitur Euripidis vitae est auctor, quam Ritterus Didymo vindicat.

aetati successisse putaverim, sobriores vero acrioresque artis existimatores, qui fortasse plus quam par est de virtutibus fabularum Euripidearum detrahunt, e Didymi Lysaniaeque (Androm. 10) disciplina profectos esse.

Iam vero praestantiorum scholiorum Ven. Vat. Neap. principalem fontem Didymum esse demonstrare conanti ante omnia lectorum mihi venia petenda est, si quae argumenta saepius usurpata facere non possum quin iterum atque iterum meos in usus convertam. Gravissimi igitur momenti cum in hac etiam quaestione hoc sit, quod nullus grammaticus saepius Didymo in partes vocatur, ne illud quidem vi caret, quod, si Herodianum et Phrynichum exceperis, nullus excitatur, qui quidem Didymi saeculum excedat. Aetate enim posterior est Aristophane Timachida Apollodoro Tarsensi Aristarcho Cratete Parmenisco Callistrato et Alexandro (si quidem Milesium intellegis Crate-tis discipulum), qui in schol. Med. audiunt *οἱ προϋπομνηματισάμενοι*. Tertium argumentum inde repetas, quod, quae doctrinae vere Alexandrinae copia multiplex haec quoque scholia commendatiora reddit, ubicumque apparet auctoribus iis illustrandis accommadata, quibus Didymum operam dedisse scimus, ea fere Didymi hereditas nobis obveniat, cuius apparatus praestantissimos posteriorum grammaticorum amplitudine neque potuit ullus superare neque cur superaret causam habuit, tum quia scriptores et interpretandi et recensendi ratio post aevum Augusteum plane immutaretur, tum quod commentatorum industria a poetis quos dicunt classicis ad Alexandrinos potissimum poetas, Apollonium, inquam, Callimachum Euphorionem Aratum Nicandrum atque id genus alios se applicaret, cum admirabili ipsius Didymi sedulitate id effectum esse videri posset, ut quos et poetas et pedestris orationis scriptores pertractasset, ii neque interpretis neque critici diligentia in tempus aliquod egere viderentur. Deinde si quam ex auctoritate, quam Aristarchi studia HomERICA, imprimis quod notarum criticarum usum attinet, ut in Sophoclis fabulis, ita in Euripideis recensendis habuerunt, de commentatore aliquo coniecturam capere licet, qui cum Ari-

starcho eiusque decessoribus intimam familiaritatem contraxerit, ecquis est, qui alium in animum inducat, quam Didymum, quem Aristonici in volumine suo de Aristarchi notis criticis comportando fontem fuisse e scholl. II. © 535 O 86 constat. Hoc enim nemo profecto serio contenderit, interpretem quendam Euripidis deteriore id egisse, ut Aristonici volumina in Euripidis commentario perpoliando adhiberet notasque ipse demum adlineret. Harum igitur notarum, quarum scholl. Eur. maiorem etiam copiam continent, quam scholl. Soph. Laur., numerum haud exiguum concumulare lubet, idem ut assequamur, quod nobis simili collectione in Sophocleis scholiis auctori suo vindicandis assecuti esse videmur.

Med. 136 σεσημείωται τὸ γαμοῦσα. 663 σεσημείωται δέ, ἐπεὶ τὸ δεῦρο χρονικὸν εἶπεν (Lehrs. Ar. p. 140. 153). Alc. 773 διὸ τὸ χ, ὅτι ποτῆρα ἀρσενικῶς εἴρηται. Hec. 29 διαύλοις· ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται, πρὸς ὃ καὶ τὸ χ πρὸς τὴν διαφορὰν. 285 σημειωτέον δέ, ὅτι τὸν φθόνον νῦν ἐπὶ τοῦ μώμου τίθησιν. 320 πρεσβῦται· τὸ χ πρὸς τὴν συγκοπὴν· πρεσβύτεραι γὰρ ἔδει εἰπεῖν (cf. Hom. II. O 656 πρώτων. πρωτέων. προτέρων). 365 σεσημείωται δέ, ὅτι τὴν θήλειαν κάσιν ἐποίησεν. Hipp. 170 VR. τὸν δ' ἐκκομίζουσα· τοῦτο σεσημείωται τῷ Ἀριστοφάνει, ὅτι καίτοι τῷ ἐκκνκλήματι χρώμενος τὸ ἐκκομίζουσα προσέθηκε περισσῶς. Or. 81 χιάζεται ὁ στίχος. σεσημείωται γὰρ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλένης, cf. Tro. 888. Androm. 106 [?] χιλιόναυς τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο. εἰσὶ γὰρ αἱ νῆες αροστί. 594 τὸ χ, ὅτι φίλιον ἢ λείπει τὸ Δία. 607 τρωθεῖς· σημειωτέον, ὅτι τρωθεῖς εἶπεν, οὐ βληθεῖς (Lehrs. Ar. p. 78). Rhés. 41 χ πυραΐθει στρατὸς Ἀργόλαος· τὸ χ, ὅτι συνθέτως ἀναγιγνώσκειται καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν Εὐριπίδου ὁ στίχος. 256 κακογάμβρον οὐκ ἀκριβῶς εἴρηκεν. οὐ γὰρ Ἀγαμέμνων τῇ Ἑλένῃ γαμβρός. 424 ὅτι νόστον ἀπλῶς τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν ἔφη. 712 ψαφαρόχρουν· τὸ χ, ὅτι φαλακρὸν αὐτὸν εἶπεν. Phoen. 52 Aug. ἐπ' οὐδένι κεῖται τὸ ἔπαθλα ἢ μόνῳ τῷ Εὐριπίδῃ. 77 λείπει ὁ καί. 361 (Barocc. 74) οὐκ οἶμαι ταῦτὸν εἶναι τάρβος καὶ φόβον (Lehrs. Ar. p. 89). 973 Aug.

ἤρκει οὗτος ὁ στίχος. ὁ γὰρ ἐπιφερόμενος περιττός ἐστιν. Hec. 1 τὸ χ, ὅτι ἴδιον Κισσέως τὴν Ἑκάβην, Ὀμήρου Δύμαντος αὐτὴν εἰρηκότος (Il. II 718 Friedl. Ariston. p. 269 Lehrs. p. 185). Hec. 4 τὸ χ, ὅτι οἱ νεώτεροι συγγέουσι Φρυγίαν καὶ Τροίαν (Lehrs. p. 238 schol. Il. B 862 Γ 184 II 719 Σ 291). Hec. 1255 οἱ νεώτεροι μὴ νοήσαντες τὸ παρ' Ὀμήρῳ 'δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ' (δ 535). — διὸ σημειωτέον ἐνταῦθα τὸ 'καὐτὸν σὲ τοῦτον πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω' V. (schol. Soph. El. 445). Or. 1632 ὅτι καὶ ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοός ἐστιν κατὰ Εὐριπίδην σεσημείωται. VR. Or. 1640 ἰδίως ὁ Εὐριπίδης ἐνιαυτίσαι τὸν Ὀρέστην ἐκεῖ φησι. Rhés. (289) 187 τὸ χ, ὅτι θηλυκῶς [?] Ὀμηρος Ξάνθον καὶ Βαλίον (Il. II 149). Phoen. 12 ἀσφαλίζεται τὴν ὀνομασίαν τῆς ἡρώτινης, ἐπεὶ οἱ παλαιότεροι Ἐπικάστην καλοῦσιν καὶ Ὀμηρος (Odys. λ 270). Phoen. 71 ὁ μὲν Εὐριπίδης τὸν Ἐτεοκλέα, ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὸν Πολυνείκην μείζονα οἶδεν ἐν Οἰδίποδι (schol. Soph. OC. 367), cf. v. 181. 834. 986. Ferrara quidem in scholl. Euripideis etiam sunt Aristarchi vestigia Alc. 1164 Rhés. 537, sed vide quae dixi p. 262. 265. Proverbialis elocutio his locis notata est Med. 85. 615 (Soph. Ai. 665 Zenob. IV 4) Rhés. 248. 505 Tro. 1044 Or. 475 Androm. 911 Phoen. 395. 438. Causa notae criticae in anachronismo posita est Med. 235 Hec. 569 Andr. 724 (446) Rhés. 288 Phoen. 6. Denique versus Euripidis vel ad aliorum poetarum imitationem compositos vel repetitos vel comitorum aculeis punctos notabant scholl. ad Med. 473. 688 (Valck. diatr. p. 200 B) Alc. 785 Or. 224. 269. 730 Phoen. 171. 745. 895 [? Or. 226. 480. 543 Alc. 12 Andr. 100 Rhés. 105 Phoen. 186. 359. 781. 1194]. Neque omitti debet schol. Arsen. Med. 360 Didymi locus de histrionum impudentia novante querimoniarum plenus, unde probabile est etiam in schol. ad Med. 231. 899 Or. 258. 1352 Androm. 6 Phoen. 264 cett. Apollodorum Tarsensem ac Didymum loqui. Scholion quoque ad Or. 632, quod respiciunt Syriani Sopatri Marcellini in Hermog. rhet. scholl. IV p. 7 ed. Wz., mihi Didymeum videtur.

Ante a. 450 p. C. igitur absoluta fuit scholiorum collectio. *Οἱ ἐξηγηταί* fortasse Dionysius Crates Euclides sunt.

Neque minoris momenti scholiorum et Hesychii consensus existimandus est, quorum comparatione idem plane efficitur, quod rationibus inter se nexis conclusisque supra, quo loco Laurentiani interpretis Hesychiique comparationem instituimus, assecuti esse videmur. Quam comparationem a nobis inchoatam magis quam absolutam si quis indefessus ad finem perduxerit, non dubito quin sexcentis locis scholiorum et lexicographi concentum detecturus sit, hac arte explicandum, ut ab illis Didymi commentarium, ab hoc Didymi lexicon in tragicos Graecos compositum transcripta esse dicamus. Neque C. G. Cobeti aciem iste consensus fugit, cuius cf. adnot. ad schol. Eur. Alc. 98, quocum conferri iubet Hes. *ἀρδανίαι*, ad schol. Andr. 166, quod Ionis, in quem Didymus commentatus est vocabulum, ap. Hesych. *σάρρον* illustrando et emendando inservit. Adde Alc. 1001 Andr. 17 (195) Rhes. 416 coll. Hes. *σκότιοι. χόρτος. ὑπερθεῖ. ἀμυστίς* (Athen. XI p. 783 [1040] D).

Subiungemus hic alios locos nonnullos, quos a Didymo profectos esse probabile faciunt doctrinae Didymeae colores, quibus alia quoque scholia, quorum fundamenta ille iecit, infucata sunt. Huc refero schol. V. Androm. 167 *Ἀχελῷον πᾶν ὕδαρ ποτάμιόν φασι, ὡς δρυῖν πᾶν δένδρον καὶ ἀκρόδρυα πάντα τοὺς καρπούς*. Haec enim Macrobio teste noster observaverat in lexico tragico: — schol. VR. Hipp. 263 *καὶ μάρτυρες ἔσονται οἱ σοφοί, εἴπερ ἐνὸς τῶν ζ σοφῶν ἔστιν ἀπόφθεγμα τὸ μηδὲν ἄγαν, ὕπερ Χίλωνι ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας· καὶ Πίνδαρος· σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν Φέπος ἤνεσαν περισσῶς* (fr. 255 Boeckh. 196 Bergk.). § τὸ δὲ μηδὲν ἄγαν οἱ μὲν Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας (de quo vid. cap. IV n. 9 huius libri), οἱ δὲ Σωδάμῳ, ὡς τὸ ἐν Τεγέᾳ ἐπίγραμμα δηλοῖ·

ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν·

μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά.

ὁ δὲ Θεόφραστος ὡς τὰ Σισύφου λεγόμενα καὶ Πιτθέως, οἶον· *μηδὲν ἄγαν· μηδὲ δίκην δικάσης*. Cum his con-

tendas Didymum ap. Clem. Alex. I p. 220 ed. Heins., nisi Heraclidis filius potius quam Chalcenterus Symposiacorum scriptor habendus est. — Eiusdem ordinis sunt schol. Androm. 1 ὡς ὁ Αἰσχύλος ἱστορεῖ — ἐν τοῖς Φρυγί, ἔνθα καὶ ξένως ἱστορεῖ κτλ. (276) Med. 1377 Νεόφρων δὲ ξενικώτατον, ἀγγόνη γὰρ τελευτῆσαι. Rhés. 36 Μνασείας δὲ ξενικώτερον ἀφηγεῖται τὰ περὶ τὸν Πᾶνα, quae mihi e felicissima coniectura ad auctorem historiae peregrinae referri posse videntur, qui etiam in schol. ad Eur. Andr. 867 errorem in fabulis enarrandis commissum castigat. Haud absone eidem vindicaveris Med. 169 Androm. 224. — Tropicam lexin qui composuit apte scribere poterat etiam schol. Med. 899 Matth. παρεμπολῶντι· πιθανῶς κέχρηται τῇ τροπικῇ λέξει — τὸ γὰρ παρεμπολᾶν ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν τίθεται — οἱ δὲ ὑποκριταὶ ἀγνοήσαντες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ πόσει ἐμοῦ, ὅπερ οὐ δεῖ. Cf. schol. Soph. O. T. 56. 477. — Libros διεφθορίας λέξεως in memoriam vocat schol. Tro. 89 παραφθειράντων τῶν ἐνοικούντων τὴν λέξιν. — Schol. Or. 210 a nostro profectum esse conicias e Phot. 406, 19 πέλανος. — Denique conferas schol. Soph. El. 139 μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δῶρων ἐρᾶ cum schol. Eur. Alc. 55 Matth.; schol. Soph. O. T. 316 λύνειν, λυσιτελεῖν cum Alc. 644 Flor. 6 Med. 563 Flor. 6. 15; Hesych. et schol. Philoct. 231 ἀμαρτεῖν· ἀποτυχεῖν cum schol. Alc. 899 Matth.; schol. Soph. OC. 25, schol. Odyss. β 319 ἐμπόρων· ὁδοιπόρων cum schol. Alc. 1009 Flor. 15; schol. Soph. Phil. 201 cum schol. Med. 1336 διὸ καὶ κερχιάσται (Or. 81 Flor. 33); schol. Soph. O. T. 480 μεσόμφορα cum schol. Phoen. 237; Soph. Ai. 143 cum Phoen. 28; schol. OC. 14 cum Or. 382; El. 135 cum Or. 267; schol. Arist. Avv. 556 Hesych. ἰερόν πόλεμον cum schol. Tro. 9 Cob.; schol. Acharn. 409 (417) cum schol. Or. 159. 161 (schol. Soph. Ai. 609 ἔφεδρος cum schol. Ar. Rann. 804; schol. Pind. Ol. A 97 cum schol. Hom. Od. λ 568 sq.; schol. Ar. Rann. 187 cum schol. Odyss. λ 14). — Didymi loquendi consuetudinem sapit schol. Alc. 255 εἰκῆ φησι (δια-) δεδόσθαι τὰ περὶ τῆς ἐν τῷ Ἀχέρωντι πορθμείας, quibuscum conf. Hes. ὀρεΐχαλκος. Idem cadit in Hec. 467 Cob. ὑπο-

συγγέουσι δὲ τὴν ἐν ἑκατέραις διαφορὰν (cf. Hec. 4) coll. Ammon. de diff. p. 50 ἔνδον· Σοφοκλῆς τὴν διαφορὰν συγγεῖ· φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις (204)· ‘γυναῖκες αἴτ’ ἔσω στέγης αἰ τ’ ἐκτός,’ δέον εἰπεῖν· γυναῖκες αἴτε ἔνδον, quae fidem faciunt in schol. Soph. Trach. l. c. excidisse τὸ χ. Atque confusio vv. εἴσω et ἔνδον notabatur ab Aristonico ad Hom. Odyss. η 13 schol. Pal. Adde usum vocabuli τάσσειν (τέταχεν) Androm. 967 VR. coll. schol. Soph. Ant. 1 Hesych. κοινόν Eur. Alc. 928 ἄλις. — De Phot. lex. 482, 1 ῥακχίξεν — ὡς φησι παρ’ Εὐριπίδῃ dixi. — Frequens etiam in scholiis Didymeis formula εὐεπίφορος ὁ δεῖνα εἰς τὸ λέγειν κτέ.

Huiusmodi exempla alia ab aliis et reperta sunt et poterunt reperiri: ego apposui quae et memoriae et perlustranti mihi collectanea mea prima sese obtulerunt.

Iam vero paullo accuratius pertexenda erit, quam supra primis tantum lineis adumbravi, de dissidentibus artis Euripideae existimatoribus disputatio. Diximus duas observationum series continuas tamquam fila duci, alteram candide, alteram iniquius de poetae arte iudicantem. Ac prioris quidem auctor alterius, quem respexit, aperte adversarium sese testatur. Schol. Androm. 32 Cob. οἱ φάυλως ὑπομνηματισάμενοι ἐγκαλοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ φάσκοντες ἐπὶ τραγικοῖς προσώποις κωμωδίαν αὐτὸν διατεθεῖσθαι. γυναικῶν τε γὰρ ὑπονοίας κατ’ ἀλλήλων καὶ ζήλους καὶ λοιδορίας καὶ ἄλλα ὅσα εἰς κωμωδίαν συντελεῖ ταῦτα ἀπαξάπαντα τοῦτο τὸ δράμα περιειληφέναι, ἀγνοοῦντες. ὅσα γὰρ εἰς τραγωδίαν συντελεῖ ταῦτα περιέχει, τὸν θάνατον τοῦ Νεοπολέμου καὶ θρῆνον Πηλέως ἐν τέλει, ἅπερ ἐστὶ τραγωδίας: — VR. Androm. 724 ἐνιοί φασὶ παρὰ τοὺς χρόνους αἰνίττεσθαι τὰ Πελοποννησιακά. οὐκ ἀναγκαῖον οὖν κατασκευασθῆναι τὸν Εὐριπίδην, ἀλλὰ φάσκειν πλάσματι κεχρησθῆναι. Idem ad Rhés. 476 suum interpretandi conatum laudibus effert ἢ δὲ καλὴ ἐξήγησις αὕτη. Ac locis fere innumeris vulgata Arsenii scholia adversus indoctos (ἀπαιδευτούς), tela acuunt quos et colligere longum et h. l. omittere prudentioris est, ne Byzantium lupinae pro aere veneant. Quod adnotavi propter schol. Eur.

Phoen. 283 vol. V p. 79 M. — Acerbe vituperatur poeta Tro. 14 ψυχρῶς ἠτυμολόγησε. 36 ψυχρῶς τῷ θεάτρῳ προσδιαλέγεται (856 Andr. 613) 1042. 1119 Rhés. 165 γελοῖον. Tro. 986 ἀνοικεῖον τοῦτο τοῦ ὑποκειμένου. 1023 εὐήθης ἢ Ἐκάβη. 636 οὐ στοχάζεται τῶν ὑποκειμένων προσώπων κτέ. Neque in Medeam qui commentatus est poetae percit. 328 μέμφονται τῷ Εὐριπίδῃ. 446 ἐπιλαμβάνονται Εὐριπίδου. 535 ἐπιλαμβάνονται τοῦ ἐπιχειρήματος (cf. Tro. 1003). 911 οὐ γὰρ οἰκεῖον τῷ προσώπῳ (cf. Alc. 329. 363 Tro. 636). 57 σχῆμα σολοικοφανές (Phoen. 283). 87 περισσὸς ὁ στίχος. 889 οὐκ ἀναγκαῖον ἦν ταῦτα λέγειν. 97 ἀσύμφωνα ταῦτ' ἐστὶ τοῖς ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος εἰρημένους. 660 εὐεπίφορος εἰς τὸ λέγειν σοφός. Vin exempla e schol. ad Alcestidem petita, animadvertas hos locos 225 M. (Androm. 1217 VR Hec. 240 coll. Didym. Andr. 867) Alc. 238 οὐκ εὖ. κατὰ γὰρ τὴν ὑπόθεσιν ὧς ἐστὶ πραττόμενα δεῖ ταῦτα θεωρεῖσθαι, quae si Aristophanis Byzantii sunt, ut Lachmannus arbitrabatur, eius verba haud dubie sua fecit Euripidis cavillator. Alc. 797 οὐκ εὐλόγως (vulg. οὐ λόγῳ) τὸν ἦρωα εἰσήγαγε φιλοσοφοῦντα, ὃν ἔδει καὶ ἄλλου φιλοσοφοῦντος διαπαίξειν. In cumulum accedat Androm. 1054 οὐδὲν εἰμ' ἀπωλόμην· ἐγκαλεῖ Δίδυμος καὶ εὐεπίληπτόν φησι τὸν αὐτὸν ἐν πάθει ὄντα λέγειν 'οὐδὲν εἰμι, φρούδη μὲν αὐδή'. παρὰ τῷ Ὀμήρῳ (P 695 δ 704)· 'δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε'. § ἀλλ' ἐκεῖ οὐκ αὐτὸς ὁ πάσχων φησὶν, ἀλλ' ἕτερος περὶ αὐτοῦ. Cum his igitur locis si contenderis Didymum ad Eur. Andr. 329. 363. 867 dubium esse vix poterit quin ab hoc ipso grammatico, quidquid scholia ad imminuendas Euripidis laudes afferunt, profectum sit, praesertim cum Sophoclis etiam atque Aristophanis Ach. 450 interpretes antiquissimi (Didymus?) nullam fere occasionem Euripidem vellicandi praetermittant. Ab huius igitur cavillationibus qui tamquam in praesidio poetae collocatus artem Euripidis defendit, is Didymi commentarios etiamtum inspicere potuit (schol. Andr. 1054), id quod vetat, ne in labentis doctrinae tempora detrudatur. Post Didymi curas Euripidi operam dedisse scimus Alexandrum quendam, Lehrsio arbitro in quaestt. epic. p. 13 Co-

tyaeensem, deinde Soteridam Suida et Eudocia testibus, denique Dionysium Cratetem Euclidem. Ac Dionysium quidem Tzetzae non distinguendum esse arbitror ab hypomnemmatista codicis Havniensis. In eadem enim incude fabricata videntur, quae in schol. Andr. 32 Cob. a ὄσα — τραγωδίας leguntur atque schol. Or. 1686 et argum. Alc. Cob. Sed difficilior est extricatu, quis iste Dionysius intellegendus sit. Musicum Halicarnassensem iuniorem esse statuunt Meinek. Com. Gr. II 1240 hist. crit. Com. Gr. p. 16 H. Keil. Mus. Rhen. VI p. 130. 131, nec sine similitudine veri. Res enim et musicae et choricæ tractantur in scholl. Or. 170—79 IV p. 314 Matth. Androm. 103? Hipp. 67 Cob. Phoen. 202 (V p. 59. 60 M.) Alc. 918 Med. 517, quorum quidem locorum novissimum par neque a Didymo abhorret. Ἐπέχω.

Scholiorum Sophoclis Laurentianorum auctorem diximus praeter Didymi commentarium eiusdem etiam, neque vero Palamedis Eleatici, λέξιν τραγικήν usurpasse (Tr. 1161), deinde hanc ipsam λέξιν in schol. El. 451 commentario i. e. τῷ ὑπομνήματι ex adverso poni, ut suspicio suboriatur, idem aliis etiam locis esse factum, denique ὑπομνήματα sive τοὺς (προ) ὑπομνηματισαμένους a commentario (τῷ ὑπ.) accurate esse distinguenda (schol. OC. 681), eademque a Didymo usurpari, ad verbum referri, refutari. Quodsi ita est, spero fore ut iuxta mecum omnes intellegant, veterum in Aristophanem scholiorum simillimam esse condicionem. Ac lexis quidem κωμική plus vice simplici praeter commentarium in partes vocatur (vid. I cap. 5 p. 72 huius libri), schol. Plut. 313 Pac. 959, unde efficitur, ut ratiocinationibus saepius iam a nobis usurpatis hoc quoque loco admissis Hesychii et scholiastae consensum, quocumque pedem figas, obvium, inde explices, quod uterque Didymum semet ipsum de more expilantem adhibuit. Deinde quae in tempora Didymo anteriora descendunt commentaria (τὰ ὑπομνήματα) passim transcripta deprehendimus schol. Avv. 124 — ὁ μὲν Καλλιμαχος γράφων οὕτως, Αικυμνίαις βολαῖς, φησί . . . , ταύτης

τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται. ἐν δὲ ἐνίοις τῶν σχολικῶν ὑπομνημάτων (Lehrs. Ar. 21) ταυτὶ γέγραπται· ἴσως ὁ Λικύμνιος ἐνεπύρισε τινῶν οἰκίας. ἐν δὲ τοῖς ἐπιγεγραμμένοις Ἀπολλωνίου ταῦτα γέγραπται· εἶη δ' ἄν et q. s. Qui locus licet a mendis non magis liber sit, quam Hesychius s. v. *Λικυμνίαις βολαῖς* ex eodem fonte hausisse putandus, hic tamen ipse cum Hesychio sive lexico Didymi comico consensus abunde evincit et scholii auctorem esse nostrum et ab hoc usurpari τὰ ὑπομνήματα. Maiorem etiam vim atque auctoritatem ad probandum id quod diximus habet, quia sine offensione legitur, schol. Vespp. 564 (542) *θαλλοφόροι· ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται· θαλλοφόροι ἀντὶ τοῦ ἐργάται· θαλλόν τ' ἐρφοισι φορῆναι· οἱ γὰρ γέροντες τὰ τοιαῦτα ἐν ἀγροῶ οἰκονομοῦσιν· εὐχερεῖς δ' εἰσὶν περὶ ᾧ μηδὲν ἔσχον σαφές (εἰπεῖν) αὐτοσχεδιάζοντες (vulg. ἀποσχεδ.) et q. s. doctissima, Hesychio haud ignota *θαλλοφόρους πρὸς οὐδὲν ἄλλο χρησίμους ἢ πρὸς τὸ θάλλειν (? θαλλοφορεῖν. Meurs. Panath. 33 τὸν θαλλόν)*. Idem iudicium efficeretur e schol. Vespp. 1003 (962), nisi Hesychium s. v. *τραχήλια* mancum haberemus. Scholiastae verba sunt ἐν τοῖς ὑπομνήμασι δὲ γέγραπται περὶ τῶν τραχηλίων οὕτως· τὰ ἀποβαλλόμενα τῶν ὄψων, ὡς μικρὰ κλέψοντος αὐτοῦ. πεπλάνηται δέ. ἔστι δὲ τραχήλιόν τι βραχὺ τελέως, παραπλήσιον τοῖς κυρηβίοις, τουτέστι πιτύροις, τοῖς ἀπὸ τῶν κριθῶν ἀποβρέγμασι, τοῖς ἀχύροις. Forte tamen fortuna factum est, ut Hes. s. v. *κυρήβια*· (vulg. *κυρίβια*) τῶν κριθῶν τὰ ἀποβρέγματα apte huc comparari posset. Qua oblata occasione moneo nomen quoque *Κυρηβίων* in lexico Didymi comico exstitisse videri. Hanc enim in sententiam interpretor Harpocr. 117, 25 καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται. Cf. Alexin Athen. VI p. 242 D, ut noster non modo in commentario ad Demosth. de fals. leg. 433, 21 vel commentariis rhetoricis, sed in lexico etiam comico de voc. *Κυρηβίων* dixerit. Quaecum ita sint, non dubito quin ad nostrum referenda sint etiam scholl. Ar. Avv. 281 (coll. 1242 εἶη δ' ἄν οὖν). 283. 556 (coll. Vespp. 564 ἐσχεδιάσται δ' ὑπ' αὐτῶν). 1075 Plut. 385 Vespp. 343. 352 praecipue cum schol. Ar. Avv.*

556 non modo ab Hesychio s. v. *ἱερὸν πόλεμον*, sed etiam a schol. Eur. Tro. 9 Cob. repetitum sit.

Itaque res non prospere cessit Oscari Gerardo de Aristarcho Aristophanis interprete Bonn. 1850 p. 3 neganti id quod O. Schneiderus affirmaverat *TA ὑπομνήματα* ab auctoribus nostrae scholiorum farraginis ipsis inspecta non esse, sed ab auctore *TOY ὑπομνήματος* afferri. Ut enim auctor *τοῦ ὑπομνήματος* Didymusne an Symmachus fuerit, in utramque partem disputari potest, ita *τὰ ὑπομνήματα* maturiore morte periisse, quam quae aetatem ad secundum usque post Christum saeculum perducerent, pro exploratu haberi potest. Infirmiorem etiam sententiam Dindorfius in add. vol. I schol. t. III p. 390 tulit ‘*nostram scholiorum collectionem partim ex Phaini et Symmachi partim aliis quibusdam scholiorum collectionibus esse compositam, inter quas, inquit, si nonnullae fuerunt auctorum nominibus non inscriptae, profecto non mirandum est simplicis ὑπομνήματος nomine, ubi una aliqua, vel ὑπομνημάτων, ubi plures distinguendae erant, in scholiis nostris esse appellatas, quemadmodum in scholiis Sophocleis interdum Didymi aliorumve interpretum nomina apposita, aliquotiens autem τὸ ὑπόμνημα (ad Ant. 1326 El. 451. 488) vel τοὺς ὑπομνηματισαμένους (OC. 388. 390. 681) commemorari vidimus.*’ *TA ὑπομνήματα* enim, ut vides, intellegendi sunt partim accuratiores commentarii ab ipsis grammaticis Alexandriae scholas habentibus emissi, partim in publicam lucem non prodituri fasciculi, scholae vel scholasticorum usui destinati, partim fortassis schedulae a discipulis illustriorum grammaticorum, quorum interfuerant praelectionibus, futurum in usum conceptae. *Τὰ ἐπιγεγραμμένα Ἀπολλωνίου* sc. hypomnemata (schol. Avv. 1242) exemplo esse possunt id genus saluberrimo. Mihi enim perquam simile veri videtur, hunc Apollonium, non Rhodium, sed aliunde ignotum hominem, unum e quadraginta Aristarchi discipulis fuisse, cuius qualescunque observationes in hypomnemate aliquo literis mandaret; vid. schol. Ven. Rann. 357 *μήτε Κρατίνου* [Gerhard. l. l. p. 22] Rann. 423 (191). 1148. 1294. 1485, ut longe recedam ab O. Schneideri sententia, qui p. 89,

licet intellegeret Apollonii adnotamenta ad Aristarchi studia Aristophanea se applicuisse, in universum tamen hoc sibi affirmare posse visus est, cuiuscumque ista essent Apollonii, a Symmacho (!) ea esse tractata. ‘Aristophanis etiam Byzantii observationes ad cognominem poetam spectantes scholiorum nostrorum auctoribus per discipulos maxime innotuisse’ recte A. Nauckius Ar. Byz. p. 65 ex schol. Thesm. 917 concludit, poterat confidentius dicere per Callistratum, quo ex Aristophanis discipulis neque maiorem ullus gloriam nactus est neque saepius in scholiis advocatur. Intellegis inde, quid sit quod in scholiis nostris huic Callistrato Aristophaneo Apollonius is, de quo modo diximus, obviam quasi obsistat, ut factum est in scholl. ad Rann. 804. 849. 1125. Alterum enim Aristarchi, alterum iuxta cum Timachida Rhodio Aristophanis sententias ac praecepta repraesentare merito dixeris.

Iam vero postquam vidimus, quid de commentariis istis, quos plurativo numero usi scholia τὰ ὑπομνήματα vocant, statuendum esset, protinus ad solvendam quaestionem alteram cum priore illa arcte coniunctam nos accingemus, uter τὸ ὑπόμνημα conscripsisse videatur, Symmachusne, cui Schneiderus p. 57 vindicat, an Didymus cui idem abiudicat p. 18. Proficiscimur igitur etiam nos a schol. ad Plut. 1037. 8 antiquissimo τηλία· κοσκίνου κύκλος ἢ σανὶς πλατεῖα, ἐφ’ ἧς ἄλφιστα ποιοῦσιν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι οὕτως· τοῦτο τί ἐστὶν οὐκ οἶδα, ὅτι δὲ συμβάλλεται ἐν Μαρικᾷ Εὐπόλιδος οἶδα. κάκεῖ γὰρ τὴν Ὑπερβόλου μητέρα τηλία εἰκάζει τῇ πλατεῖα σανίδι. κτέ. Hemsterhusius nihil aliud suppetere ratus, quam ut de coniectura remedium arcesseret, p. 214 ed. Dindf. legendum esse existimavit ὅτι δ’ ἀμφιβάλλεται ‘ambiguum autem esse, significationisque controversae, hoc scio’, Schneidero vapulans, qui, cum locum non tam medica manu, quam interpretis acumine indigere sibi persuasisset, commentarii scriptorem hoc dixisse statuit ‘Scio locum nostrum ob vocem τηλία ab interprete Eupolidis cum simili quodam illius comici loco comparatum esse’. Vereor ne neuter commentatoris mentem assecutus sit. Aperte enim scholion hoc omnium antiquissimum ante oculos habuit auctor alius

recentioris, cum haec scriberet *τηλία ἔχει μέντοι καθ' ἑαυτὸ ἄπορον. εἰάν δὲ τὸ ἐν Μαρικᾷ προσέλθῃ, ἔνθα εἰς τηλίαν φησὶ τὰ τοῦ Ὑπερβόλου ὅστις ἐμβεβλήσθαι* (bene haec cum schol. priore conciliat Fritzsche Act. soc. Gr. I p. 134), *ἀπορώτερον ἔσται. ζητητέον οὖν.* Itaque spondeo scriptum fuisse ὅτι δὲ *συμβάλλεται τῷ* (vel τὸ) *ἐν Μαρικᾷ Εὐπόλιδος οἶδα*, e quibus sensus exsculpi optimus potest: ‘hoc scio locum comparari solere cum simili quodam Eupolidis ἐν Μαρικᾷ loco, quo Hyperboli matrem *τηλία* similem fecit poeta’. (Simillimus locus est schol. Avv. 767. Possis etiam *συμβλητέον τῷ κτέ*, ut schol. Avv. 1562 *ὅπερ συμφωνότερόν ἐστι τῷ παρὰ Μενάνδρω*.) Nam si eam, quam Schneiderus elicuit, sententiam exprimere commentarii auctor voluisset, a more grammaticorum non desciscens, opinor, scripsisset omissa voce *οἶδα*. *συμβέβληται δὲ ἐν Μαρικᾷ Εὐπόλιδος*, quantumvis etiam sic perverso elocutionis genere scriptor usus esset. Etenim quae Schneiderus, suam ut caussam ageret exempla congegit schol. Plut. 9 Vespp. 151 Avv. 1738, ut satis trita sunt, ita alius plane generis. Haec enim volunt ‘*De his dixi, exposui, sententiam meam aperui in commentario Pindarico, Menandreo, Cratineo*’. Possit etiam ferri ‘*cum his meminisse me comparare*’; at haec sententia verbis ὅτι δὲ *συμβάλλεται οἶδα* recte exprimi non poterit. Utut est, requiritur in his talibus perfectum *εἴρηται, διέλπηται, διώρισται*. At vereor equidem ne nihil aliud dicere voluerit scholii auctor, quam semet ipsum quid explicando huic loco salubre afferat non habere, neque alios interpretes habuisse videri, quippe quotquot inspexisset omnes in eo acquievisse, ut locum quendam ex Eupolidis fabula Maricas inscripta apponerent, in quo idem illud quaesitae significationis vocabulum *τηλία* appareret. Atque haec profecto redolent Didymi ingenium, qui in re incerta nihil discernere ausus, dum inscitiam suam ingenue confitetur, quid decessores loco illustrando attulerint, adnotasse satis habet. Idem vero in lexico comico ad vocabulum *τηλία* delatus eam, quam Hesychius delibavit, explicationem apposuerat *τηλία· σηλία ἐν ἧ διαμάττεται τὰ ἄλευρα ἢ περιφέρεια κοσκίνου*. Atque ne hanc quidem Didymi explicationem

deesse voluit, quisquis auctor est schol. ad Plut. 1037, cum dicit *κοσκίνου κύκλος ἢ σανὶς πλατεῖα, ἐφ' ἧς ἄλφιστα ποιούσιν, ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι οὕτως· κτέ*, uti idem bis in scholl. Sophocl., Tr. 1161 El. 451 factum esse vidimus. Restat ut de schol. Venet. Pac. 758 pauca addam, quod caussam suam tueri arbitratur O. Schneiderus p. 18 *Λαμίας ὄρχεις· δραστικοὶ γὰρ οἱ ὄρχεις. Δίδυμος δὲ... εἰδωλοποιεῖ δὲ τινὰς ὄρχεις Λαμίας. Θῆλυ γὰρ· ἐντεῦθεν κτέ.* — *οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι.* Hunc igitur locum cavendum esse ne ad hanc quaestionem solvendam temere arripiamus, verissime perspexit Osc. Gerhard. p. 2 hoc primo argumento usus, quod, quae vis insit in articulo *τῷ* accurate posito, ea necessario absit a verbis schol. Pac. 758 Veneti *οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι.* Accedit quod totam de Lamia narrationem e schol. Ar. Vespp. 1030 huc irrepsisse non modo sententiae male cohaerentes clamant, sed etiam et. m. 550, 50 et Suid. II 1 p. 496. 497, qui nostris scholiis etiam tum integriores melioresque manibus terebant, comparatio extra dubitationis aleam ponit, ubi diversa locis leguntur e Duridis Libycis excerpta et adnotatio *Λαμία· θηρίον — θῆλυ γὰρ.* Manifestum me iudice est ista *οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι* in fine manca vocabulo *Σφηκῶν* addito supplenda esse. Denique nescio quid sequioris aetatis elocutioni convenientius sapiunt haec verba *οὕτως εὗρον*, quod quidem additamentum etymologici potissimum auctores in deliciis habuerunt. Cf. e. g. Or. p. 18 ed. Stz.

Itaque ego, qui scholio Plut. 1037 lenissima medela, ut mea fert opinio, persanato operosis disquisitionum ambagibus facile supersedere possim, sic statuo, unum dumtaxat in scholiis, quae quidem hucusque innotuerunt, locum superesse, qui *τὸ ὑπόμνημα* h. e. certum quendam commentarium commemoret, hunc ipsum autem ceteris praestantiorum inter Didymi opera recensendum esse. Quod si res ita comparata est, efficitur, ut integrum schol. Plut. 1037 conscriptum sit a commentatore satis antiquo, qui Didymeae aetati proximus eius commentarium (*τὸ ὑπόμνημα*) adhibere poterat, *τὰ ὑπομνήματα* vero, a

Didymo, ut vidimus, commemorata in hunc unum commentarium transscripta fuerint. Itaque ad ὅτι δὲ συμβάλλεται subintellego verba ὑπὸ τῶν προπομπηματισαμένων.

Hunc igitur Didymi commentarium suis interpretationibus quasi incrustavit Symmachus Atheniensis, id quod e schol. Ar. Avv. 58 conicio, ubi quae leguntur verba ἐποποιὶ Σύμμαχος καὶ Δίδυμος προπαροξύνουσιν e more grammaticorum nisi hanc in sententiam explanari non possunt: Didymus a Symmacho adscitus et ipse Symmachus¹⁾. Rectius igitur O. Schneiderus p. 98 § 19. 20 (Avv. 1001) Fr. Rittero Did. opusc. p. 41 et G. Bernhardy Gr. litt. hist. p. 998, quamquam non infitior contrarium e schol. Plut. 1130 οὕτω καὶ Δίδυμος concludi posse. Haec enim hunc in modum interpretari possis, ut scholiasta, qui Symmachum Didymo consentientem conspiceret, his ipsis verbis indicaverit, nolle se, ne bis eadem recoquat, Didymum exscribere, ut factum esse vidimus etiam in scholl. ad Il. Venet. Sed possunt etiam Symmachi verba esse, qui ad Avv. 1002 aperte Didymi verba continuavit aut continuasse videri voluit, siquidem τὰ δὲ ἐξῆς ἀδιανόητα ipsius Didymi esse e schol. Vespp. 1300 Plut. 806 recte coniecisse videbor.

Sed nunc non id agimus, ut iterum rimemur quaeestionem a Schneidero profligatam, utrum scholiasta in comportando volumine suo Symmacho Didymoque auctoribus usus sit, an Didymi copias ex illo demum cognitatas habuerit, sed ut fulciamus quod diximus, scholia insignioris doctrinae luminibus distincta e Chalcenteri commentario recepta esse, qua in re explananda, quis tandem dux O. Schneidero par potest inveniri itineris? Primum igitur quos alios aliorum poetarum locos inspicere iubemur, ii omnes ad Didymum nos sponte abducunt. Schol. Plut. 9 ad Pindari commentarium amandamur his τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφόρως ἱστορούμενα ἐν τοῖς Πινδάρου ὕμνοις

1) Lysist. 313 Δίδυμος καὶ Κρατερός h. e. Crateri psephismata a Didymo citata. Serv. Verg. Aen. IV 261. 'Didymus et Nicander'. Schol. Apoll. Rh. I 1138. Εὐπολις καὶ Δίδυμος. Schol. Il. Γ 242 παρὰ Πόλεμωνι καὶ τοῖς κνυκικοῖς — καὶ παρὰ Ἀλκμᾶνι.

εὐκαίρως ἡμῖν διείληπται (cf. Avv. 1121); atque Pindari enarratorem fuisse nostrum in vulgus notum. Schol. ad Vespp. 151 qui scripsit Cratini interpretem se prodit his usus verbis ἐν δὲ τοῖς περὶ Κρατίνου διώρισταί κτέ. Possis quidem cum Bergkio comm. de reliq. com. Att. p. 264 de Symmacho cogitare adhibito Herod. dict. sol. p. 39, 26 = p. 139 ed. Lehrs., q. l. ἐν τισιν defenditur grammaticorum more praepositionem ἐν ea vi praeditam ponendi, ut sit 'auctoritate alicuius nixus' (schol. Hom. A 258. 340 Philolog. III p. 453); sed Didymum Cratini quoque comoedias illustrasse e lexico eiusdem comico clarissime patet. Ex eodem lexico, mihi crede, accersivit Hesychius etiam glosulam ἄχυρος· ἀχυρών (Phryn. app. soph. p. 7 Lobeck. Phryn. p. 166), qua quos poetas spectaverit edisces e schol. Vespp. 1310 ὁ δὲ ἄχυρος παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῶ γένει, ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παράκειται ἐξ Ἀδώνιδος. Nostri vero in Eupolin commentaria extra dubitationem posita sunt. Cf. huius operis lib. II cap. 13. Neque dubitari posse, num Didymi an alius cuiusdam commentarii Menandrei citentur in schol. Avv. 1738 εἴρηται δὲ τοῦτο ἐν τοῖς Μενανδρείοις, O. Schneidero p. 15 et p. 98 facile adsentior. Quid denique de commentariis Homericis dicam diserte in schol. Plut. 589 Pac. 376 respectis? Suum in Holcades commentarium ipse citat in schol. Lys. 723, quod ipsi sine ulla dubitatione vindicandum esse in commentatione nostra de lexico comico evicimus. Hinc locos huic gemellos iuxta mecum Didymo tribues. Uno loco (schol. Pac. 1241 ἐξῆ- κται καὶ ἐν ταῖς ἐκλογαῖς) quid faciam, non habeo. At schol. Plut. 550 cave ne minus feliciter ab Hemsterhusio emendato cum Schneidero ita abutare, ut violentioribus medici manibus admotis quaesitae sententiae accomodes. Verba scholii sunt haec μᾶλλον ἂν τις ὑπονοήσειεν ἕτερον Διονύσιον Θρασυβούλου τοῦ Κολυττέως ἀδελφόν, ἢ ἐγγυστα συγγενείας εἶναι. καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι σαφέστερον οἶδεν ἢ κατὰ Δίδυμον· ὡς εἴ τις λέγοι κτέ. Dindorfius add. ad vol. I 185, 2 in vol. III 399 Schneideri dubitationes nullius momenti esse statuens locum intactum reliquit. Male hic quidem et vitiose, nec tamen prosperius

res Schneidero cessit Hemsterhusio praeunte corrigenti p. 15 καὶ ἐν Γηρυτάδῃ (ἐν Δηλιάσιν, possit et ἐν Ἰδαίᾳ) σαφέστερον οἶδεν ἢ ἕναυθα Δίδυμος. Statim enim, cum in hunc locum incidi, memoriae obversabatur locus similimo scribae lapsu contaminatus in schol. Hom. Odys. θ 224, quode habemus adnotationem Meinekii anall. Alex. p. 184. Vulgatur ibi ὁ δὲ Εὐρυτος Ἀπόλλωνι ἤρισεν, ὡς ἐν Ἰλιάδι φησὶν ἑοῦδ' Εὐρύτῳ κτέ' (Apoll. Rh. I 88). Egregiam confusionem Buttmanus adnotaverat, Meinek. l. c. coll. Gaisf. ad Hesiod. in poet. Gr. minor. I p. 113 primus emendavit ὡς Ἡλιόδωρος h. e. ὡς Ἀπολλώνιος. Gaisfordium et Bastium in comm. palaeogr. p. 834 in caussa simili antestatus est etiam Cobetus ad arg. cod. R. Eur. Alc. p. 25 Wzschl. Eandem confusionem observavi in lex. chrysop. bibl. Rehdig. I III n. 17. Scribo igitur καὶ Ἀπολλώνιος σαφέστερον οἶδεν [ἢ] κατὰ (γε) Δίδυμον, quam phrasin illustrabunt verba Eustathii in pr. Pind. 60, 21 οὐ καὶ περιάγονται μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικώτεροι εἶναι καὶ ὀλιγόμυθοι καὶ μηδὲ πάνυ ἔχειν ἀσαφῶς κατὰ γε τὰ ἄλλα. Cf. etiam schol. Rann. 504 Ἀπολλώνιος δὲ οὐ κακῶς ὑπονεοῖσθαί φησι κωμωδεῖσθαί τινα. ('*Apollonius' Verstaendniss der Stelle ist einleuchtender im Verhaeltniss zu Didymus*'). Ceterum meminerint, velim, lectores scholii Pind. Pyth. VII 4, ubi e coniectura haud improbabili scripsimus ὁ δὲ Δίδυμος Ἀπολλωνίου ἀπλούστερον ἀκούει (fr. 28). p. 227.

Alterum argumentum a poetae interpretibus repeto scriptoribusque in scholiis laudatis, quorum plurimi iidemque saepissime respecti et ante Didymum fuerunt et ex Didymeis potissimum commentariis in alios poetas conscriptis inclaruerunt. Qui restant paucissimi numero non modo admodum raro advocantur, sed aliis etiam scholiis gliscente tempore sic adlini solebant, quorum fundamenta a Didymo iacta esse constat. Ab his igitur ut ordiar, Herodianus cum Tryphone et Charete antecessoribus num quae in scholia non irrupit? Sallustius vero (Pl. 725), cuius hypotheses etiam ad Sophoclis fabulas exstabant, Cephisodemus (Avv. 1294), fortasse Didymo laudatus coll. Hesych. καλάσιρις· χιτῶν πλατύσημος, Ire-

naeus (Vespp. 895 Eqq. 694 et. m. 631, 2), Alexander (Rann. 864), Telephus (Plut. 725), Hephaestio (Rann. 1295), singulis locis adhibentur. Ex his ignotus alioquin homo Cephisodemus; Irenaeum et Alexandrum, qui l. l. similia atque Timotheus nescio quis (Rann. 1490. 1501) enarravit, Euripidea etiam scholia praestantiora norunt; Telephum denique Porphyriana quoque in Iliadem commentaria usurpant. Neque Apio sive Mochthus bis terve in scholiis Ar. (Pac. 778 Eqq. 577) appositus (Rann. 963 de hippalectryone? et Nubb. 144?) et Epaphroditus (Eqq. 1147 Vespp. 332) scholiis Hom. ignoti. Palamedem quoque, quem quattuor loci suppeditabant (Eqq. 916 Vespp. 708. 1103. 1117), totidem locis in scholl. ad Apoll. Rh. deprehendere memini, quorum fundamenta Augusto fere imperatore iacta esse constat, quamquam non iacta a Didymo, ut Ritterus somniat. Postremo nomino Phrynichum quater dumtaxat commemoratum quidem Nubb. 754 Rann. 862 Dindorf. t. II p. 105 Pac. 414. 617, sed inspectum, id quod Schneiderum fugit, saepius, e. g. Ach. 206. 209. 244 (Bekk. anecd. I 39, 15). 271. 296*). His igitur aut Symmachum aut scholiastas testimonium denunciasset patet. Reliquos omnes, Callimachum Lycophronem Eratosthenem Euphronium Aristophanem Artemidorum (Apollonium Chaeridis f.) Timachidam Callistratum Aristarchum Ammonium Apollonium Seleucum Demetrium Ixionem Cratetem Herodicum Apollodorum Tarsensem Asclepiadem Alexandrinum Chaeridem Antigonom Antipatrum Dionysium (et) Zopyrum Nicandrum Tyrannionem et *τινὰς ἀναγοραφὰς λέξεων* (Vespp. 494) per Didymum innotuisse Symmacho spondeo. Ac de Lycophronis quidem et Eratosthenis operibus tanquam consociatis unumque in corpus commissis abunde me dicere memini in capite libri I 5, ut multis refellere Schneideri opinionem non sit opus, qui p. 58. 86 Symmacho copiam observationum et interpretationum Era-

1) Schol. Ach. 205 compara cum Bekk. anecd. p. 172, 30 Vespp. 155 cum Bekk. anecd. I p. 220, 29.

tosthenis fuisse referat, nisus schol. Eqq. 958. Porro Aristophanis Byzantii Aristarchique recensiones commentarios commentariolosque quod attinet, qui potuisse fieri arbitraris ut Symmachus manibus tractaret suamque in collectionem ad verbum transcriberet (quam sententiam mordicus tenet Schneider. p. 58 coll. schol. Eqq. 752), quorum qualescunque observationes credibile est ne Didymum quidem e libris, ut verbo utar, originalibus potuisse protrahere, sed operosius huc et illuc circumspectantem e discipulorum demum libris undique conquisitis excussisse? Quas molestias cur post Didymi curas iterum proprio Marte exantlaret Symmachus, etiamsi copiosissimo illius apparatu adhuc uti potuisset, ut profecto non potuit, caussa me hercle nulla erat. Aristophanem igitur Didymus cognitum habebat partim ex Artemidoro Pseudoaristophaneo appellari solito (Rank. Hes. 103—9 Schneid. p. 93), cuius fide etiam Apollonius Chaeridis affertur Vespp. 1231, partim e Timachida Rhodio studia sua ad Aristophanis lexicorum imitationem componente, tum e Diodoro Aristophaneo (Thesm. 389), denique e Callistrato inter Byzantii asseclas facile maxime conspicuo; Aristarcheae sedulitatis imaginem sibi adumbravit primum Ammonio cathedrae diadocho usus, dein Apollonio, cuius supra memini, tertio Seleuco Homérico (v. Philol. III p. 436—59), postremo Demetrio Ixione Adramytteno, quem Aristarcho constantia summa usum oblocutum esse proditum est. E scholae Pergamenae grammaticis adhibuit Cratetem et Herodicum Crateteum, vel Herodici fide Mallotem. Quibus tertium addo Apollodorum Tarsensem (Rann. 323), egregium lyticum, e scholl. etiam Euripideis notum¹). Nam l. l. integrum e Didymo fluxisse fidem facit Hesychius s. v. *Διαγόρας· δίοδωρος* (h. e. *Ἡλιόδωρος*, corr. *Ἀπολλόδωρος*) *ὁ Ταρσεὺς ἀναγιγνώσκει περισπῶν δι' ἀγορᾶς κτέ.* Quae Didymi lexico comico originem debent. Ex eodem Hesychio apparet aliorum triumvirum memoriam Didymo deberi, Antigoni inquam (s. v.

1) Hoc nescio cur Schneiderus, qui p. 90 ipse attulit, p. 94 neglexerit.

κείρυλος coll. schol. Avv. 300) Chaeridis (s. v. κήθεια coll. Vespp. 672 Athen. XI p. 477 C) (Rann. 1060) Asclepiadis Alexandrini (s. v. κολακοφοροκλείδης coll. Vespp. 592 Meinek. Com. Gr. II p. 394 Lehrs. anall. Alex. p. 445 sqq. — Nicandrum semel laudatum Eqq. 406, de quo vid. Meier. comm. Andoc. VI 3 p. VIII, Demetrium Zenodoteum ad Pac. 123, Tyrannionem ad Rann. 1337 (Planer. p. 8), atque Demetrium adeo Troezenium (Athen. I p. 29 A, si temporis rationem habeas, inspicere noster poterat. De Antipatri hypomnematis (Avv. 1403) a Koepkio non tractatis non magis habeo quod dicam, quam quis Dionysius Zopyrus Avv. 1297 intellegendus sit. Restat Euphronius, quem O. Schneider. p. 87 Dindorf. vol. III p. 391 Gerhard. de Aristarch. praef. p. III, imprudens grammatici satis ieiuni¹⁾ laudator, recentiorem Didymo fuisse putant, equidem vero cognomini meo Radulfo de Callistrato p. 21 et Nauckio de Ar. Byz. p. 2 n. facile concedo vel ultra Aristarchi tempora reiciendum ab Euphronide Aristophanis magistro non diversum esse. Cuius opinionis fulcimentum praeter ipsum interpretationis genus levissimum non infirmum hoc est, quod saepissime et in scholiis et alibi Euphronius iste cum Callistrato Aristophaneo ita consociatus appellatur, semel etiam una cum Artemidoro Aristophaneo, nec non cum Seleuco Aristarcho et Callistrato²⁾, ut per Callistratum eius memoria propagata esse videatur. Nam Plut. 385 *Καλλίστρατος δὲ καὶ Εὐφρόνιος τραγωδίας ποιητῆν φασὶ* saepius iam hoc in libro adnotavimus sic verti debere: 'Euphronius, cui Callistratus testimonium denunciat et ipse Callistratus'. Accurate igitur auctor schol. Vespp. 602 *Εὐφρόνιος μὲν — Καλλίστρατος δέ*. Quid porro, ne de aetate hominis dubites, quod Callimachum in libro *περὶ ὄρνέων* Euphronio isti data opera oblocutum esse non inepte conicias e schol. Avv. 766 *Εὐφρόνιός φησὶ πάππον ὄρνεόν τι εἶναι — Καλλίμαχος· οὐκ*

1) Quales *ἀὐτοσχεδιάζοντας* appellare consuevit Didymus. Interpretationis vitiosae exemplum egregium habes ad Rann. 305 Avv. 873.

2) Plut. 385 Avv. 934. 998. 1378 Vespp. 604. 606 Phot. 165, 11 (Hes.) — Vespp. 1139 — Athen. XI p. 495 C.

ἀναγράφω τὸν πάππον; quod ipsum scholion nostro deberi Euphronii sententiae adversus Callimachum patrocinantem Hesychius docebit s. v. *πάππος*. — σημαίνει δὲ καὶ ὀρνέου εἶδος. Similiter Didymus Hesychii *σπολάς· χιτωνίσκος βαθύς* (lex. trag. Sophocl.) Euphronium secutus ap. schol. Ar. Avv. 934 *χιτῶνα δερμάτινον* esse *σπολάδα* testantem. Item e Diogeniano (h. e. Didymo) sapiunt, ni fallor, Phot. 165, 11 *Κίλλεια* 383, 21 *παραϊξόρουσον* et. m. *ἐνεργμός*. Nec flocci faciendum denique, quod ipse Hesychius Euphronii nomen apposuit s. v. *λακκόσπεδα* (leg. *λακκόσπεα* e *πέος*, *σπέος*) et, si quid video, s. v. *φαφανίς*, ubi nunc *Τρύφων* legitur. (Corr. *Εὐφρόνιος δὲ φησι*, quo ducit Doriensium mentio coll. Tzetz. Lyc. 387). — Nec non Didymum in schol. Avv. 799 testimoniorum appendorum copiae admodum studiosum (Soph. OC. 388) exaudire tibi videare *Εὐφρόνιος* — *ἔπλεκεν. ἀμάρτυρα δὲ ἀμφοτέρα* (cf. schol. Soph. OC. 388. 1593 Avv. 873. 998). — Homericæ explicationis pravum atque exile conamen prodit schol. Avv. 604 *Εὐφρόνιος δὲ καὶ τοὺς παρ' Ὀμήρω λιπαροὺς πόδας οὕτως ἀποδιδόναι τινὰς φησι* (sc. unctos) coll. Eustath. Iliad. Hesych. Odyss. XV 332. Sed extra dubitationem id quod demonstraturi sumus ponere videtur schol. Avv. 1379 *καὶ Εὐφρόνιος μὲν χωλὸν εἶναι τὸν Κινησίαν φησὶν . . . Ἄλλως. Δίδυμος μὲν κύκλον, ἐπεὶ κυκλίαν ἀσμάτων ποιητῆς ἐστίν, κυλλὸν δέ, ἐπεὶ χωλὸς ἦν. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν Βατράχοις. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν διδασκαλίαις δύο φησὶ γεγονέναι. Σύμμαχος οὕτως· Εὐφρόνιος, ἐπειδὴ κυλλὸς ἦν ὁ Κινησίας. τοῦτο δὲ οὐκ ἐστὶν εὐρεῖν, ἀλλὰ κτέ.* Vides igitur Symmachum oblique castigare Didymum, quod Euphronii expositionem suam fecerit quamvis testimoniis, Symmachi scilicet aetate, non amplius stabiliendam; Euphronium vero, missum faciens Didymum, suo iure Symmachus perstringit, utpote explicationis illius auctorem principalem. Unus me locus Vespp. 694 propter vocabulum *σεσημειῶσθαι* vexat, sed confodere locum Chrysippus Lycophro Eratosthenesve poterant. Quodsi Euphronium quoque inter Didymi fontes numeremus oportet, non est amplius, cur de Symmachi meritis

iuxta cum O. Schneidero nimis honorifice sentiamus, atque haud scio an Symmachi opera Aristophaneis fabulis navata, non maioris aestimanda, quam Pii Alexandri Dionysii Cratetis Euclidis Marcelli Zosimi Asclepii aliorum, omnino in eo substiterit, ut Didymi commentarios retractatos perpetuaeque quasi censurae subiectos passim adsutis additamentis auget, ut Ach. 471. Namque hoc etiam calidius sumpsit Schneiderus, omnibus scholl. locis, ubi Symmachus alteri alicui obloquatur, adversarium istum intellegendum Didymum esse. Ut igitur uno alterove exemplo utar, schol. Eqq. 1143. 23 βρύλλων· ἐξαπατώμενος — Σύμμαχος δὲ ὑποπίνων κτέ. priorem explicationem Didymi non esse Hesychius βρῦλλων (sic)· ὑποπίνων evincit. Idem valet de Nubb. 862 Hes. ἀμαξίς. Ceterum Symmachus, siquidem Alexandrum eum, quem antestatur schol. Rann. 864, Cotyaeensem Euripidis interpretem esse recte coniecimus, post tempora M. Antonini philosophi fuerit oportet. Ab hoc igitur Galeni Herodiani Phrynichi locos appositos esse suspicor. Tacite igitur Symmachus ipsas Didymi explicationes pro suis venditat.

Transeo nunc ad lustrandam poetarum rerumque auctorum in scholiis appositorum cohortem, cuius singuli manipuli eius ordinis ac pretii sunt, ut delectum eorum habuisse unus Didymus videri possit. Ac saepissime quidem advocantur e poetis oratoribusque ii, quos commentariis illustrasse Didymum constat, epici Homerus Hesiodusque, e septem lyricis Pindarus et Bacchylides, tragoediae etiam Graecae principes tres, et e tragicis minoribus Io et Achaeus, deinde Phrynichus ‘Eupolis atque Cratinus Aristophanesque poetae’ et Menander novae comoediae decus, ex oratoribus denique Demosthenes. Quo vero dilucidius patescat reliquos rerum auctores varios in his scholiis adhibitos esse eosdem, quos fere e Diogeniano Hesychii scholiisque ad Homerum Pindarum Sophoclem Euripidemque comportatis protraxeris, en tibi scriptorum indiculum subiungam literarum ordini eo consilio adscriptum, ut singulis nominibus eorum scholiorum sigla adlinerem, quae iisdem testibus essent conspicua. Andro scholl. Hom.

Pind. Soph. Androtio HPS. Anticlides H. schol. Eur. Hesych. Apollodorus HPSEHe. [Apollonius Acharnensis] Aristocrates S.? Aristocritus. Aristoteles HPSEHe. Aristoxenus HShe. Callistratus sive Menecles P. Carystius S. Charax H. Chrysippus HPEHe. Cleanthes H. Clearchus H. Hes. Clitarchus Hes. Craterus Crates (cf. L. Preller. Polem. p. 117, errant Hecker. in Philol. V p. 428 Schneidew. Jahrb. f. Phil. u. Pädag. 1853 LXVII) S. Dicaearchus PSEHe. Demetrius Phalereus. Demo HP Hes. Dieuchidas P. Dioscorides. Duris HE. Ephorus HP Hes. Hellanicus HPSEHe. Herodotus PHS(E)He. Hippocrates HS. Idomeneus. Ister HPSHe. Lycus P. Neanthes SE. Nymphis. Phanodemus PHe. Pherecydes HPSEHe. Philochorus HPSEHe. Phocio? Phyllis? Polemo HPSEHe. Praxio. Satyrus HS. Sosicrates. Staphylus H. Suidas HEHe. Theagenes HP. Theophrastus HEHe. Theopompus HPEHe. Thrasymachus? Thucydides HPSEHe. Xenomedes H. Xenophō HHes.

His expositis facere non possum quin nonnullos scholiorum locos delibem, quibus aliqua cum aliis commentariorum in alios poetas Didymo tribuendorum locis similitudo intercedit tanta, quantam, nisi utrosque ab eodem auctore originem repetere dixeris, satis apte explicare vix possis.

Contendimus iam schol. Rann. 187 (189) cum schol. Hom. Od. λ 14 *Κερβερίους*, Rann. 804 cum Soph. Ai. 609 *ἔφειδος*, schol. Avv. 556 *ἱερὸν πόλεμον* cum schol. Eur. Tro. 9 Cob., Ach. 417 (409) *λακεῖν* cum schol. Eur. Orest. 159—161. His adicias: schol. Ar. Plut. 21 *ἔθος τὸν εἰς θεοὺς ἀπιόντα στεφανοῦσθαι* — schol. Soph. OT. 82; cum Plut. 210, q. l. auctor legentes ad suum Danaidum commentarium ablegat, cf. schol. Pind. Nem. X 114 de Lynceo, Castoris interfectore; Nubb. 999 (1001) *μορίαίαι* — Soph. OC. 701 et. m. 590, 44 Hesych. Philolog. III p. 451; schol. Pac. 459 (56) de differentia nominum *Ἄρης* et *Ἐνυάλιος* — Soph. Ai. 179 Lehrs. Arist. p. 181 Aristonic. ad

P 211 p. 276 ed. Friedl.; Nubb. 1059 de Pelei ense — schol. Pind. Nem. IV 95; Rann. 103 ἀρέσκειμε — Soph. El. 147; Rann. 104 κόβαλα — schol. Eur. Hec. 129 Cob. et. m. κόπις; Rann. 305 γαλῆν ὄρω — Orest. 269 Cob.; Lysist. 448 Ταυρόπολον — Ai. 172; Ach. 417 τρύχη — Tro. 498 Kmp. Hes. Digni etiam sunt, qui comparentur loci: Plut. 586 Πιτυοῦσα — Didym. Sympos. fr. 6; Plut. 720 Σφήττιον ὄξος — Athen. II p. 67 D; Plut. 1022 (Staphylus Bacchi amasius) — Apulei. orthogr. §. 12; Rann. 1340 (κρεμβαλιάζειν) — Athen. XIV p. 636 D Hes.; Avv. 829 Ἀθηναία — Steph. Byz. 34, 1 Nauck. Ar. Byz. 213 n., cf. huius operis lib. III 5 b; Ach. 708 Ἀχαιά — et. m. 183, 34; Vespp. 191 ὄνου σκιά — Harpocr. 151, 11; Vespp. 351 σέρφος — Phot. 507, 1 coll. Avv. 82; Vespp. 494 γήτειον — Didym. Ath. IX p. 371 F Hesych. γήτιον, γήθυον Eqq. 674; Pac. 1178 λινόπται, οινόπται — Phot. 321, 22; Pac. 869 coll. Ach. 1105 — Phot. 510, 15; et Eqq. 637 — Athen. IX p. 367 (Hes. νᾶπυ), unde apparet in scholiis nostris Aristarchi Cratetis Seleuci mentionem oblitteratam esse. Cf. Philolog. III p. 452. 453. 458.

Superest, ut scholiorum cum Hesychio instituaturs comparatio, quorum consensus quid ad Didymum faciat saepius diximus. Paucis defungar, potiora nonnulla apposuisse satis habens. Hoc enim caput qui ad umbilicum, ut aiunt, adducere voluerit, chartae prodigus sit oportet. Ceterum hoc agens glossas Victor. non respicio, ut quae ex Hesychio demum compilato irrepserint. Contendas igitur Hesychium cum Plut. 701 Ἰασώ 768 καταχύσματα (Ammon. diff. p. 79 Harpocr. 108, 5) 1122 οἰνοῦττα Nubb. 1003 μῆλαξ et ἀπραγμοσύνη (Nauck. Ar. Byz. 214 sq.) Rann. 810 μειαγωγός Avv. 1110 ἐρέψομεν (citatur Ionis Chii Agamemno) 1299 στυφοκόμπος 1562 λαῖμα (Hes. λαῖτμα. — ὄρεγμα) Eqq. 263 ἐνεκολάβησας 137 Κυκλοβόρος 301 ἀδεκάτεντος 354 κασαλβάσω 422 κόχωνα (cf. ind. scholl. Ienens. hibern. 1853/54 p. 4. 5) πυγαίας 433 καταπροῖξη (Hes. -εις) 1147 κημόν, qui locus si quis alius maxime memorabilis est, vid. huius operis lib. III cap. 2

Eqq. 702 ἐμποδίζων ἰσχάδας Pac. 1081 διακαν[κα]νιάσαι coll. et. m. 267, 21 Pac. 1126 Ἐλύμνιον Lysistr. 665 λυκόποδες. Vespp. 5 ἀπομερμηρίσαι. μέρμερα 62 μυττωτεύσομεν 1208 (1164) διαλακώνισον Thesm. 86 τρίτη Θεσμοφορίων Ach. 108 ἀχάνη 159 καταπελιτάσσονται 162 s. v. ἐσχοροδισμένος 179 στιπτοί 219 Λακρατίδης 244 ἐτνήρουσιν 272 Φελλεῖς (schol. Plat. p. 444) 523 Σίμαιθα 1111 μίμαρκισ etc. Hi loci omnes ita sunt comparati, ut alter alteri emendando inserviant. In cumulum accedat schol. Plut. 690 ὡς παρείας ὦν ὄφισ· — ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος καὶ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ, unde Alexandrinum interpretem deprehendis. Quae sequuntur τὸ δὲ τοιοῦτον εἶδος εὐρίσκεται ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ Διονύσου fortasse Symmachus addidit. Etiam schol. Rann. 963 maris accolam produnt, quamquam in his mihi Apionem, cymbalum mundi, loquentem audire videor. Nec non schol. Avv. 1562 Eqq. 544 Didymo abiudicaverim, quippe quae peregrinantem grammaticum redoleant. Denique Nubb. 144 χεῖρον οὐδὲν μνημονεῦσαι qui scripsit post Plutarchum mihi vixisse videtur perpendenti, quod in schol. Eqq. 1013, ubi οὐ χεῖρον παραθέσθαι occurrit, Plutarchi verba apponuntur.

Commentarii minores.

4.

Commentarius in Hesiodum.

Iulius Muetzell. de emend. Theogon. Hesiod. p. 290 ‘Didymus quoque Chalcenterus’ inquit ‘in Theogoniam commentatus fuisse videtur. Laudant eius narrationem schol. Venet. et Cantab. v. 126. Ceterum quod tradit Fabric. bibl. Gr. I p. 518 ed. Harles. Didymum istum scholiorum, quae supersunt, auctorem videri Natali Comiti mythol. VI p. 633, inconsideranter factum est, nullaque utitur fide. Rem facillime deprehendendam non pervidit Goettling. praef. Hesiod. p. XXXIII. Natalis verba haec sunt: ‘Cum Ioannes Diaconus et Didymus sqq.’ Nempe Didymum de more

saeculi appellat scholl. Hom. auctorem, qui rem exposuit Odys. λ 582. Deinde quod Ioannem Diaconum nuncupavit, ubi schol. Hesiod. laudare vellet ad Theogon. 355, non consilio sed errore accidit homini laborioso facile condonando. Usus enim Natalis est exemplo Trincaveliano, id quod colligitur ex VI p. 577. Ubi cum allego-riarum corpus scholiis antiquis membratim fuerit insertum, difficile erat minus attento in errorem nusquam incidere. Cf. Nat. Com. II c. 1 p. 92 sq.’

1.

*Γαῖα δέ τοι πρώτον μὲν ἐγείνατο ἴσον ἑαυτῇ
Οὐρανόν*

Schol. Ven. et Cant. 126 *Δίδυμος* δὲ τὸ *ICON EARTH* κατὰ τὸν τῆς γεννήσεως λόγον [ἤγουν ὅτι καὶ αὐτὸς ὡσπερ αὐτὴ ἐγεννήθη]. ὡς γὰρ ἴσος τὴν φύσιν (sic coni. Nauck. Arist. Byz. p. 60, 83; vulgo καὶ Ἀριστοφάνης) Ἀμφιτρώων γενναιότερον αὐτοῦ παῖδα γεννᾷ, οὕτως (vulg. ὅτε, corr. idem) ἐπηυξήθη οὐρανὸς ἀστερόεις.

Certius hanc mutationem stabilivit Nauckius in museo Rhenano.

Fortassis etiam in Hesiodi opera et dies commentatus est. Testimonium quidem ei denunciat Proclus.

2.

Proclus Hesiod. opp. v. 300 *Δίδυμος* δὲ κοτούροις, ὅτι κότον ἔχουσιν ἐν τῇ οὐρᾷ, κατὰ δὲ Ἀριστοτέλην ἀκέντροις, Ἀμερίας δὲ κακούργοις. μόνος δὲ Ἡσίοδος ἅπαξ τῇ λέξει ἐχρήσατο.

6.

Ἐπιμνημα Βακχυλίδου ἐπινικίων.

Ammon. de diff. p. 97 Valck. *Νηρεΐδες* τῶν τοῦ *Νηρέως* θυγατέρων διαφέρει. *Δίδυμος* ὁμοίως (? ὁμολογεῖ) ἐν ὑπομνήματι *Βακχυλίδου ἐπινικίων* (sic Fabric. pro vulg. ἐπινικίων). φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν· εἰσὶ τοίνυν, οἳ φασὶ διαφέρειν τὰς *Νηρεΐδας* τῶν τοῦ *Νηρέως* θυγατέρων. καὶ

τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος, γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι, τὰς δὲ ἐξ ἄλλων ἤδη (deest Eustath. Phavor. Eudoc.) κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι. καὶ τὰς μὲν (vulg. μὴ corr. Preller.) γνησίας ν εἶναι (scribebatur καί, corr. Vulcanius et idem Valck. animadv. p. 162 κε h. e. XXV) τὸν ἀριθμόν, πλείους δὲ τὰς ἄλλας. ταῦτά φησι Μνασέας (legebatur Μνασέων, quod certatim emendarunt Maussacus Meursius Vossius Fabricius) ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης τὸν τρόπον τοῦτον. εἶτα ἐκτίθεται (subintell. Didymus) διὰ μακρῶν τὴν λέξιν, καὶ ἐπιφέρει πιθανῶς (Eustath. πιθανὸν οὖν) τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὔσας Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι, τὰς δὲ συννεϊσάκτους (sic Eustathio praeunte Cangius s. v. et Valcken. p. 98 n. 81; legebatur συμμίκτους) αὐτῶ μόνον (malo αὐτὸ μόνον) Νηρεΐδας.

Idem fere praeceptum recoquunt Eudocia Viol. p. 306 Eustathius Odys. ω 1945, 5 = 824, 23 Phavorin. Cang. gloss. med. et inf. Graec. v. *συννεϊσακτοι*.

Locum tractant Valcken. animadv. III p. 161—168 Neuius Bacchyl. fr. IX p. 18 coll. p. 9 Preller. de Mnasea in diar. antiqq. Marburg. 1846 p. 674 n. 680 n., qui rectissime iudicat sic: ‘*Also galt Mnaseas etwas bei Didymus, und wahrscheinlich sind es gewöhnlich dieses Grammatikers Excerpte (wie bey Polemo), durch welche uns noch so viel von ihm erhalten ist.*’

10.

Ἴωνος Ἀγαμέμνονος ἐξηγητικόν.

Commentarii in Ionis Agamemnonem meminit Athen. XI p. 468 D coll. Eustath. 1300, 5 δακτυλωτὸν ἔκπωμα οὕτω καλούμενον παρὰ Ἴωνι ἐν Ἀγαμέμνονι.

οἴσει δὲ δῶρον ἄξιον δραμήματος

ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἄχραντον πυρί,

Πελίου μέγ' ἄθλον, Κάστορος δ' ἔργον ποδῶν.

Ἐπιμένης¹⁾ μὲν οὖν ἀκούει τὸ ἄμφωτον ποτήριον, εἰς

1) Sic A. Marc. Venet. Eustath. 1300, 5. Nomen est incorruptum, vid. Arrhian. IV 13 C. I. n. 1793 Pap. lex. onom. p. 136. Epimenides

ὃ οἶόν τε τοὺς δακτύλους διείρειν ἑκατέρωθεν, ἄλλοι δὲ τὸ ἐν κύκλῳ τύπους ἔχον, οἶον δακτύλους, ἢ τὸ ἔχον ἐξοχάς, οἷα τὰ Σιδώνια ποτήρια ἢ τὸ λεῖον. ἄχραντον δὲ πυρὶ παρὰ τὸ Ὀμηρικόν· ‘ἄπυρον κατέθηκε λέβητα’ (Ψ 267) τὸ ἐπιτήδειον εἰς ψυχρῶν ὑδάτων ὑποδοχὴν ἢ πρὸς ψυχροποσίαν εὐΐτεον. τινὲς δὲ τὸ κέρασ. περὶ δὲ τὴν Μολοσσίδα οἱ βόες ὑπερφυῆ ἱστοροῦνται κέρατα ἔχειν, περὶ ὧν τῆς κατασκευῆς Θεόπομπος ἱστορεῖ (Mueller. fr. 43 vol. I p. 285), ἐξ ὧν πιθανὸν καὶ αὐτὸν ἐσχηκέναι. πλησίον δὲ (? γὰρ) τῆς Μολοσσίας ἢ Ἴωλκός, ἐν ᾗ ὁ ἐπὶ Πελία ἀγῶν ἐτέθη. βέλτιον δὲ λέγειν, φησὶν ὁ Δίδυμος ἐν τῷ τοῦ δράματος ἐξηγητικῷ, ὅτι παρήκουσεν Ὀμήρου λέγοντος· ‘πέμπτω δ’ ἀμφίδετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν’ (Φ 270). ἔδοξε γὰρ ἔκπωμα εἶναι, ἔστι δὲ χαλκεῖον ἐκπέταλον λεβητῶδες ἐπιτηδείως ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς, δακτυλωτὸν δ’ οἶον κύκλῳ τὴν φιάλην κοιλότητα ἔχουσαν ἐνδοθεν οἶον δακτύλων, ἢ ἐπεὶ περιείληπται τοῖς τῶν πινόντων δακτύλοις.

Cf. Hesych. I p. 880, cuius glossa δακτυλόδεικτον pertinet ad Aeschylī Edonos (Wagner. I p. 30).

Steph. Byz. p. 529, 5 M. πικναία [παρ’ Ἰωνι]. Δίδυμος δὲ φησὶν ‘ὅτι τὴν πύκνα ἂν εἶη λέγων’. Haec verba sola Didymi esse suspicor, quamquam scio secus videri Meinekio. Pertractavi hunc locum in comment. I de lexi tragica (fr. 10). p. 89.

11.

Aliud Didymi opusculum ab Athen. XIV p. 634 E laudatur αἰ πρὸς Ἴωνα ἀντεξηγήσεις· καὶ ὃς ἔφη, Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς πρὸς Ἴωνα ἀντεξηγήσεσιν, ἑταῖρε Αἰμιλιανέ, μάγαδιν ἀκούει αὐλὸν τὸν κιθαρῖστῆριον, οὗ μνημονεύειν Ἀριστόξενον ἐν α περι αὐλῶν

grammaticus exstat ap. schol. Arist. Vespp. 1032, quamquam non nescio ingeniosa hoc coniectura sustulisse Valcken. ad Theocr. Adon. p. 361 Bernhard. Eratosth. p. 218 n. O. Schneider. de scholl. Arist. p. 92. Poterit tamen uterque locus compari praesidio mutuo esse.

τρήσεως, λέγοντα πέντε γένη εἶναι αὐλῶν παρθενίου παιδικούς καθαριστηρίους τελείους ὑπερτελείους. ἐλλείπειν οὖν δεῖ παρὰ τῷ Ἴωνι τὸν τέ σύνδεσμον, ἔν' ἣ μάγαδις αὐλὸς ὁ προσαυλούμενος τῇ μαγάδι. ἡ γὰρ μάγαδις ὄργανόν ἐστι ψαλτικόν, ὡς Ἀνακρέων φησί, *Λυδῶν τε εὔρημα*. διὸ καὶ τὰς *Λυδάς* ψαλτρίας φησὶν εἶναι ὁ Ἴων ἐν τῇ Ὀμφάλλῃ διὰ τούτων· 'ἀλλ' εἶα *Λυδαὶ ψάλτραι παλαιθέτων ὕμνων ἀοιδοὶ τὸν ξένον κοσμήσατε κτλ*'. (Wagn. fr. trag. min. vol. III p. 30).

Gustavus Wolffius de schol. Laur. Soph. p. 18, postquam Aristarcho Didymum saepius contradixisse monuit, haec addit: 'eidemque teste Athenaeo XIV 634 in Ionis commentariis ἀντεξηγήσεις opposuit'. In eadem sententia fuit Gu. Kayser. hist. trag. Graec. p. 182. Quod me non assequi fateor. Alii enim, uti patet, Didymi in Ionem commentarii erant, aliae αἱ πρὸς Ἴωνα ἀντεξηγήσεις. Neque Aristarcho ideo, quod hunc quoque Athenaeus l. c. loquentem facit Didymi discedente sententia continuo subiecta, oblocutus esse Didymus putandus est. Quod si indicare voluisset Athenaeus, dixisset, opinor, ἐν ταῖς πρὸς Ἀρίσταρχον ἀντεξηγήσεσιν. Diversa plane Meinekii sententia est ad Steph. Byz. p. 529, qui eo inclinatur, ut περὶ Ἴωνα scribendum censeat, 'nisi, inquit, libri inscriptionem in hanc sententiam interpretari malueris, ut Didymus contra ipsum Ionem scripsisse eiusque dicendi genus, certe vocabulorum quorumdam usum, censurae subiecisse existimetur, cui quidem opinioni egregie favent ea quae Stephanus attulit, quibus adde Hesychii glossam σπίλον Παρνασσίαν. Ἴων Ὀμφάλλῃ· οὐκ εὔ. σπιλάδες γὰρ πέτραι, quae dubitare noli quin ex eodem Didymi libro petita sint, quem, nisi coniectura fallit, iterum ad partes vocat Hesych. s. v. Νυμφαῖον ὄχθρον κτέ.'

Atque equidem non inauditum est, grammaticos nonnullis poetarum, quos interpretabantur, vocabulis offensos, vituperationem suam non suppressisse: e. g. schol. Soph. Tr. 602 οὐκ εὔ schol. Eurip. Alc. 238 οὐκ εὔ 797 οὐκ εὐλόγως. Sed saepissime οὐκ εὔ grammatici est alterius grammatici sententiam improbantis, ut mihi non dubium sit quin ap. Hesych. s. v. σπίλον Παρνασσίαν post v. Ὀμφάλλῃ

exciderit grammatici cuiusdam interpretatio minus loco conveniens. Acerbius enim, id quod memoratu dignum est, quam assolet, Didymus Ionis interpretem quendam anonymum castigat in Hesychio et alibi. Non ipsum Ionem perstringi docet Hesych. *ἐρῶπιζομεν — τινὲς ἀπέδοσαν — κακῶς*. Unum novi locum, qui Meinekio suffragari posse videatur Eustath. Ψ 270 p. 1300, 5 — *ὡς Ἴων ὁ ποιητῆς ὑπεμφαίνει ἐν τῷ ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἄχραντον πυρρί, καὶ ὅτι ψέγεται ὁ εἰπὼν τὴν τοιαύτην φιάλην ἔκπωμα. Δίδυμος γὰρ ὁ γραμματικὸς ποτήριον χαλκοῦν αὐτὴν οἶδεν ἐκπέταλον κτλ.* Sed ne hic quidem ad Meinekii sententiam fulciendam quidquam habet auctoritatis, cum eundem constet e Didymi commentario in Ionis Agamemnonem petitum esse.

Quod vero caput est, *ἀντεξηγήσεις* Didymi ab Hesychio, cuius de fontibus satis constat, in partes vocari haud facile quispiam crediderit¹⁾. Cur denique *περὶ Ἴωνα* scribamus caussa non est. Scripserunt enim veteres *τὰ πρὸς τὸν δεῖνα ὑπομνήματα*, ut Porphyrius laudatur *ἐν τοῖς πρὸς τὸν Τίμαιον ὑπομνήμασι* a schol. Platon. p. 438 Bekk. et ibid. *ἐπίσκεψις τῶν πρὸς Πλάτωνος Τίμαιον ὑπ' Ἀριστοτέλους ἀντισημένων (ἀντιρῶσεων* Fabric. bibl. Gr. VIII p. 531).

Quid vero? quod ne ad Ionem quidem Didymum de magadide sententiam exposuisse certum est. Huius enim si verba essent continua, quae post *ὑπερτελείους* leguntur, Athenaeus *ἐλλείπειν οὖν δεῖν* dixisset, nisi fallor, non *δεῖ*: quamvis non sim nescius de *τέ* coniunctione quaestionem moveri etiam alibi, e. g. in scholio, fortasse Didymeo, ad Eur. Phoen. 47 vol. V p. 19 Matth. Cf. Mahnium de Aristox. Tarent. p. 136. Iam vero quaerentibus ex me, ubi tandem

1) Ap. Hesych. v. *Νυμφαῖον ὄχθον* vereor ne Didymi nomen infelici coniectura intrusum sit a Meinekio l. l. pro *ποταμόν*. Lego *οἱ δὲ περὶ Πολέμωνα — ἀκούουσιν*. Polemonis Arcadica antestatur Didymus, cuius lexico tragico hunc quoque locum debet Hesychius. Ceterum et *Γλυφάς* (*Γλυφεῖον* et *Γυνφαί* Hesych.) et *Νυμφαῖον ὄχθον* in Curtii Peloponnesiacis frustra quaesivi. Habet utrumque Mueller. Dor. II p. 443. Fortasse pro *λεγομένης Γλυφάς* Hesychius voluit *λεοντείας γλυφάς*, conf. *λεόντειος πόρος*.

ipse arbitrer de magadide a Didymo expositum fuisse, respondeo *ἐν ταῖς πρὸς Ἰώβαν ἀντεξηγήσεσιν*¹⁾. Fuit cum πρὸς ΒΑ]ΤΩΝΑ suspicarer antiquitus scriptum extitisse, at nunc lenior illa videtur, quam praeoptavi, emendatio. Batonem Sinopensem *ἐν τοῖς περὶ Ἴωνος* laudat Athen. X p. 437 F, cf. Westerm. ad Voss. h. Gr. p. 408 C. Nieberding. de Ion. p. 16 sqq. De simultate vero literaria, quam cum Ioba Didymus exercebat, certiores nos facit Suidas v. *Ἰόβας*. Quae nostra emendatio si rem acu tangit, Didymus fortasse historiam Iubae *θεατρικὴν* singulari libro impugnaverit, qui libro quarto de organis musicis disputaverat, cf. Mueller. fr. hist. Gr. III p. 481. 482. Atque haec ipsa suspicio quodammodo stabilitur et. m. 201, 4 *βλίτυρι*. — *Ἰόβας δὲ τὸν σκιυδαψὸν ὄργανον μουσικὸν ἀποδίδωσιν· τὸ δὲ βλίτυρι χορδῆς μίμημα· οὐκ εὔ*, ubi vides similiter atque in eo loco, unde disputandi exordium fecimus, apparere notam *οὐκ εὔ*, qua Hesychius s. v. *βλιτύριον* caret.

17.

De Achaei Eretriensis fabulis nonnullis commentatum esse Didymum haud scio an concludi liceat ex Athen. XV p. 689 B *τοῦ δ' Αἰγυπτίου μύθου μνημονεύων Ἀχαιοὺς ἐν Ἀθλοῖς φησὶν* (cf. Wagner. tragg. III p. 52 n. III [5]).

ἰσάργυρόν τ' ἐς χεῖρα Κυπρίου λίθου

δώσουσι κόσμον χριμάτων τ' Αἰγυπτίων.

μήποτε, φησὶν ὁ Δίδυμος, τὴν καλουμένην στακτὴν²⁾ λέγει διὰ τὴν σμύρναν, ἣν εἰς Αἴγυπτον καταγομένην κο-

1) Aliam viam ingressus est Th. Bergk, qui in schedis de Stephano Byzantio compositis, quas Ottoni Schneidero concessit, proposuit *ἐν τοῖς πρὸς Ἰξίωνα ἀντεξηγήσεσιν*, cf. Zeitschr. f. A. W. 1849 n. 70 p. 554. Quod ferri posset, si de Aristophane comico ageretur.

2) Vocabulum hoc in mentem mihi revocat Luciani locum praeter necessitatem coniecturis petitum III p. 236 Iacbz. *ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ διαπνυθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιξιόμεθα τὰς τὸ ἤλεκτρον, ἐγέλων οἱ ναῦται*. Sic ABFK Ald. Reliquae τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας. Possis σταζούσας. Sed utique recte habet lectio praestantissimi cod. Gorl. A. τὰς τό. Neque in altero Luciani loco huic simillimo iusta erat caussa, cur novissimus editor a libb. lectione recederet III p. 338 Iacbz. *καὶ Δαναοῖο κόρας τὰς*

μίξεσθαι πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Hesych. *στακτῆν*· τὸ ἀπὸ *σμύρνης* γενόμενον.

Obiter opitulabor Achaei fr. 4. 9. 11 Wagn. Ap. Athen. X p. 414 C (fr. 4 p. 51) lego *γυμνοὶ ΓΑΝΩ-ΟΤΝτες* φαιδίμους βραχίονας h. e. *γανοῦντες* vel *γανῶντες*. Ap. Athen. X p. 427 C recte habet *ἄγειν*, quod non debebant lacessere, neque ipse Wagnerus p. 55 neque eius decessores. Cf. Pausan. ap. Eustath. 1399, 61 anecd. Bachm. I p. 20, 19 *καὶ ἄγειν ἀντὶ τοῦ πίνειν, ὅπερ ὑπάγειν ἔλεγον οἱ Ἀττικοί*. Denique, ut re vera Achaei versus sit Demetrio teste *χαῖρ' ὦ Χάρων κτέ* (cf. cod. Rav. Ven.), auctor scholii profecto non scripsit *Δημήτριός φησιν Ἀχαιοῦ ὅλον εἶναι ἐκ τοῦ Αἰθωνος*, sed, ni fallor, edidit *Δ. φ. τοῦ Ξανθίου ὅλον εἶναι. παρωδεῖ δὲ τὰ τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ τοῦ Αἰθωνος*. Cf. v. 638 *εἶναι δὲ καὶ ὅλον — εἶναι*. Aristarchus, opinor, quem impugnat Demetrius Ixio, tribus personis distribuerat, Baccho, Xanthiae, mortuo. Atque huic calculum addere videtur Didymus ἢ οὕτω *πιθανὸν ὑπονοεῖν τρεῖς τοῦτο λέγοντας κτέ*.

Commentarii in comicos poetas.

16.

Φρυνίχου Κρόνου ἐξηγητικόν.

Commentarius Didymi in Phrynichi Cronum innotuit ex Athenaei IX p. 371 F *οἱ δὲ τὸ γήθνον καλούμενον τοῦτό φασιν εἶναι, οὗ μνημονεύει Φρύνιχος Κρόνος, ὅπερ ἐξηγούμενος δράμα Δίδυμος ὁμοιά φησιν εἶναι τὰ γήθνα τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσοις. τὰ δ' αὐτὰ καὶ ἐπιθυλλίδας (1. ΓΗθυλλίδας) λέγεσθαι. μνημονεύει τῶν γηθυλλίδων καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Φιλοκτήτη οὕτως· ἐν δὲ σκόροδα δύο*

τὸν πίθον οὐκ ἀναπλῆσαι | αἰὲν ἐπαντλούσας ὑδροφόρα καμάτω. Codd. AFEO *τὰς τόν*, edd. *τοῖον*. Sic solet Lucian. III p. 579 *ὁ Μίδρης ἐκείνος ὁ Μῆδος ὁ τὴν κἀνδυν καὶ τὴν τιάραν*. Luc. dial. mar. 10, 4 *ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτωσι καὶ τὸ διάδημα*. Georg. Sync. p. 282 ed. Bonn. *Πλάτων ὁ τὴν ἀρχαίαν κωμωδίαν*. Cf. Iens. et Hemsterh. Lucian. t. II p. 446 Matth. gr. Gr. II §. 427 b p. 788.

καὶ γηθυλλίδας δύο'. καὶ Ἀριστοφάνης Αἰολοσίκωνι δευτέρῳ· 'τῶν δὲ γηθύων ῥίξας ἔχουσας σκοροδομίμητον φύσιν'.

Nostro igitur sua debet Hesychius s. v. γήθυα· ἀμπελόπρασα, οἱ δὲ γηθυλλίδας, οἱ δὲ μεγάλα κρόμυνα, ἄλλοι χλωρά. s. v. γήττια· κρόμυνα, ἃ καὶ γήθυα καλοῦνται.

7.

Ἵπόμνημα Μενάνδρου.

Etiam de hypomnematē Menandreo constat ex et. Gud. 338, 20 Κορύβαντες δαίμονες οὔτως, οἵτινες ἐτάχθησαν φυλάττειν τὸν Δία. παρὰ τὸ κρύβειν τὸν Δία Κορύβαντες κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο. ἢ οἱ τὴν Κόρην καταβάντες ἀναγαγεῖν καὶ μὴ ὑποστρέφειν. Κορύβαντες, ὡς μυθεύεται, ὅτι κατέπινεν ὁ Κρόνος τὰ ἀπὸ τῆς Ῥέας τέκνα. οὔτω Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι Μενάνδρου.

Timachidae commentarius in Menandri Κόλακα emersit nuper ex etym. Sorbon. ad p. 490, 39 Gaisf., cf. O. Schneider. in diar. antiqq. Marburg. 1848 p. 792. — Nostri non oblitus est Meinek. quaest. scen. III p. 5 prolegg. Menandr. p. XXXIII sq.

Commentarii Didymi Menandrei intellegendi sunt etiam ap. schol. Ar. Avv. 1738 (1740) 1749 ὑμῆν ᾧ ὑμέναι' ᾧ ἤδετο τοῦτο ἐν τοῖς γάμοις. εἴρηται δὲ τοῦτο ἐν τοῖς Μενανδρείοις (sc. ὑπομνήμασιν).

Secus visum Meinekio Menandr. et Philem. reliq. p. 280. Cf. tamen O. Schneider. de font. scholl. Ar. p. 15, cui favet vocabuli εἴρηται vis.

12.

Τὰ περὶ Κρατίνου. (?)

Grammaticos, qui quidem in Cratinum commentati sunt, non nisi duos cognovimus, Asclepiadem Myrleanum, de quo vide A. Meinek. quaest. sc. III p. 4 O. Schneider. de font. schol. Arist. p. 90. 107 Lehrs. anall. gramm. p. 441, et Callistratum Aristophaneum (R. Schmidt. de Callistr. p. 325 ed. Nauck.). Huic Didymum, quamvis dubitanter

addidit Th. Bergk. com. Att. reliq. p. 66, cui propterea bellum indicit O. Schneiderus p. 15. Huius igitur tibi verba transscribam: 'Eiusdem Didymi commentarios etiam in schol. ad Vespp. 151 respici credo, ubi haec leguntur: τὸν ὑπεκλυόμενον οἶνόν φασί τινες καπνίαν λέγεσθαι. ἐν δὲ τοῖς περὶ Κρατίνου διώρισται, ὅτι τὸν ἀπόθετον οἶνον ἢ καὶ παλαιόν, διὸ Ἐκφαντίδην Καπνίαν καλοῦσιν. Nam Cratinum etsi plures interpretati sunt grammatici, tamen equidem quemquam inter eos praeter Didymum ita simpliciter potuisse Cratini interpretem dici in Aristophaneis scholiis praeefracte negaverim.' Atque perpendenti mihi amplissimam glossarum Cratinearum egregie explicatarum farraginem, quae quin e Didymi lexico comico transcripta sint, dubium esse non potest, eiusdem Didymi extitisse commentarios Cratineos etiam extra omnem dubitationem positum est.

13.

Commentarii Eupolidei.

Eupolideorum commentariorum, quorum de auctore aliunde non constat, auctorem Didymum fuisse ut putaret, certioribus quam Fritzschi in quaest. Aristoph. I p. 146 not. rationibus assecutus est O. Schneider. de scholl. in Arist. font. p. 16 sqq., neque G. Wolffius in diss. de Soph. scholl. Laur. p. 15 in aliam sententiam discessit, quamvis ea de re adhuc dubitare sciret R. Engerum ann. phil. 1841 p. 935¹⁾. Rem tamen conficit schol. ad Apoll. Rhod. IV 144 καὶ ἐν Εὐπόλιδι δὲ οὕτως ἐξηγοῦνται· ὃ ρύμβοισι μαστιξας ἐμέ, coll. I 1139 ἄλλοι δὲ ρύμβον καλοῦσιν, ὡς Εὐπόλις ἐν Βάπταις καὶ Δίδυμος. Meinekius enim, qui in histor. crit. p. 14 pro καὶ scripsit ὡς, erroris manifestus est. Nulla enim his verbis καὶ Δίδυμος sententia alia exprimi potest, quam Didymum etiam hanc ipsam διὰ τοῦ ν γραφήν auctoritate sua firmasse adposito hoc Eupolidis

1) Lucae in diss. de Cratino et Eupolide p. 90 praeter Galeni libros tris περὶ τῶν παρ' Εὐπόλιδι ὀνομάτων πολιτικῶν nihil amplius innotuit.

testimonio. Quodsi Didymum commentariorum in Eupolidis *Βάπτας* auctorem deprehendimus, nemo, opinor, amplius dubitabit, quin ex eiusdem officina profecti sint qui praeterea afferuntur commentarii in Maricantem et *Χρυσῶν γένος*.

Schol. Arist. Vespp. 1301 (vol. II p. 529 Dindf.) ὁ δὲ ἄχυρος παρ' *Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῶν γένει*, ὅπου καὶ τὸ *Πλάτωνος* παράκειται ἐξ *Ἀδώνιδος*.

Schol. Ar. Thesm. 162 ἀλλαχοῦ δὲ ὁ *Δίδυμός* φησιν· ἢ μὲν γραφὴ δύναται μὲν εἶναι, οὐκ ἂν δὲ τούτου τοῦ μελοποιουῦ μέμνηται (l. μεμνήτο) πάλιν τὸ αὐτὸ λέγων, ὅτι οὐκ ἐπιπολάζει τὰ μέλη, ἀλλ' (add. Schneider.) *Ἀλκαίου* τοῦ κιθαροδοῦ, οὗ καὶ *Εὐπόλις ἐν Χρυσῶν γένει* μέμνηται· ὡς *Ἰλκαῖε Σικελιώτα Πελοποννήσιε*. τί δὲ ἐνταῦθα κιθαροδοῦ περὶ ποιητοῦ ὄντος λόγου; — *Ἀλλαχοῦ* δέ i. e. ad ipsum illum ἐν *Χρ. γ.* locum ὡς *Ἰλκαῖε Σικελιώτα Πελοποννήσιε*. Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 64 n. 92.

Schol. Plut. 1037 *τηλία*· *κοσκίνου κύκλος ἢ σανὺς πλατεῖα*, ἐφ' ἧς ἄλφιστα ποιοῦσιν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι οὕτως· *τούτο τί ἐστὶν οὐκ οἶδα. ὅτι δὲ συμβάλλεται ἐν Μαρικᾷ Εὐπόλιδος οἶδα. κἀκεῖ γὰρ τὴν Ὑπερβόλου μητέρα τηλία εἰκάζει, τῇ πλατεῖᾳ σανίδι.* Difficillima verba Schneiderus p. 14 vereor, ut recte hunc in modum interpretetur: *'scio locum nostrum ob vocem τηλία ab interprete Eupolidis cum simili quodam illius comici loco comparatum esse.'*

Schol. Soph. OC. 1600 καὶ *Εὐπόλις Μαρικᾷ*· ἄλλ' *εὐθὺν πόλεως εἶμι, θῦσαι γὰρ με δεῖ κριὸν χλόῃ Δήμητρι.* ἔνθα δηλοῦται (q. l. male vulg. δῆλον ὅτι), ὅτι καὶ κριὸς θήλεια τῇ θεῶ ταύτῃ θύεται. οὕτω δὲ τιμᾶται. Rectam intellegendi viam praeivit Wolffius p. 15.

Schol. Ar. Eqq. 938 ἔστι δὲ πολλὰ καὶ παρ' *Εὐπόλιδι* σεσημειωμένα ad Didymum nihil facere videtur, sed Heliadori metrici curas innuit Eupolideae quoque *κωλομετρία* dedicatas. Hunc in sensum interpretor etiam schol. Ar. Avv. 42 coll. Eqq. 980, quae scholia Heliadori erunt, nisi Symmachi sunt metricis Heliadori observationibus utentis.

De commentariis Didymi Alexandrini τοῦ πονήρου, laboriosi, et cognominis Didymi Cnidii in Aratum, quos Victorium ad calcem comm. isagog. Ἐρατοσθ. p. 117 secutus Fabricius BG. lib. III cap. xviii p. 455 commemorat, aliunde nihil compertum habeo.

Commentarii in oratores Atticos.

26.

In Antiphontem (?).

Hermog. π. ιδ. β 7 ap. Walz. rhett. Graec. III p. 385 περὶ δὲ Ἀντιφῶντος λέγοντας ἀνάγκη προειπεῖν, ὅτι, καθάπερ ἄλλοι τέ φασιν οὐκ ὀλίγοι καὶ Δίδυμος ὁ γραμματικὸς, πρὸς δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἱστορίας φαίνεται, πλείους μὲν γεγόνασιν Ἀντιφῶντες, δύο δὲ οἱ σοφιστεύσαντες, ὧν καὶ λόγον ἀνάγκη ποιήσασθαι. ὧν εἷς μὲν ἐστὶν ὁ ῥήτωρ, οὗπερ οἱ φωνικὸι φέρονται λόγοι καὶ ὁ περὶ ὁμοιοῦσας καὶ οἱ δημηγορικὸι καὶ ὁ πολιτικὸς καὶ ὅσα τοιούτοις ὁμοῖα. ἕτερος δὲ ὁ καὶ τετρατοσκόπος καὶ ὄνειροκρίτης λεγόμενος γενέσθαι, οὗπερ οἱ περὶ τῆς ἀληθείας λέγονται λόγοι.

Sic locum Walz. dedit Spengelium secutus in synagog. techn. p. 114. Cf. Taylor. lectt. Lysiac. VII P. van Spaan p. 149 ed. Friedem. Westerm. hist. eloq. I p. 276. Didymus quo loco de Antiphontibus exposuerit, nescio. Fortasse in Rhamnusii orationes commentatus vitam etiam more solito breviter enarravit.

19.

Commentarii in Demosthenem¹⁾.

a. Harpocrat. 156, 10 Bekk. Phot. 441, 15 Πολύστρατος. — ἄλλος δ' ἂν εἴη Πολύστρατος, οὗ Δημοσθένης μνημονεύει ἐν Φιλιππικοῖς, λέγων αὐτόν ποτε ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν τρέφειν. μήποτε μέντοι ἐνταῦθα δεῖ γράφειν Πολύτροπον ἀντὶ τοῦ Πολυστράτου. παρὰ μηδενὶ γὰρ φησιν ὁ Δίδυμος εὐρηκέναι τὸν Πολύστρατον ἡγησάμενον τοῦ ἐν Κορίνθῳ ξενικοῦ. || Τὸν Πολύτροπον μὲν οὖν ἐν τῇ ε (η

1) Cf. Meier. Midian. p. XV. — Hermog. de form. 2, 7 p. 447.

A., om. BC.) τῶν Ἑλληνικῶν Ξενοφῶντος εὐρον. ἀλλ' οὔτε τὸ ξενικὸν τοῦτο ἔφησεν ὁ Ξενοφῶν τρέφεσθαι ὑπ' Ἀθηναίων, οὔτε αὐτὸς Ἀθηναῖος ἦν ὁ Πολύτροπος.

Locus Demosthenis legitur in Philipp. I 23 p. 46, 20 R., qui Polystrati iterum meminit in Leptin. p. 482, 26 R., quem ad l. cf. Wolf. p. 302, 3. — Xenoph. Hellen. VI 5, 11. — Rehdantz. Iphicr. Chabr. Timoth. vitae c. I.

Harpocr. 151, 11 περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς· Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. Δίδυμός φησι τὴν περὶ ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος λέγοντος περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς, λέγεσθαι δ' αὐτὴν ἐπὶ τοῖς περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων μαχομένοις.

Respicitur Dem. de pac. 63, 25 R. Videtur Didymus hoc proverbium pluribus libris e. g. περὶ παροιμιῶν tractasse. Cf. Hesych. II p. 764 schol. Ar. Vespp. 191 Phot. 338, 15 424, 6 Paroemiogr. I p. 439 Append. IV 26 Suid. Vocabulum παραπεποιῆσθαι illustrat Schaefer. ad Apoll. Rhod. III 158 vol. II p. 228*.

b. Harpocr. 91, 3 'αἴτιος δ' οὗτος, ὥσπερ ἐωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς αὐτοῦ κατασκεδάσας'. Δίδυμος δέ· 'οὗτος χθὲς καὶ πρώην ἃ ἐκέρασε πράγματα τήμερόν μου καταχεῖ καὶ ἐμὲ προᾶξάι φησι'.

Interpretatur grammaticus Dem. p. Ctesiph. §. 50 p. 242, 13. De v. ἐωλοκρασία abunde agit Schaefer. in app. critt. vol. II p. 85. Adde Meier. Andoc. comm. VI 13 p. 70 lex. Bekk. 258, 12 Phot. 48, 1.

Harp. p. 135, 8 οἰκίσκῳ ἀντὶ τοῦ μικροῦ τινὶ οἰκήματι Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον οἰκίσκον. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς, Μεταγένης Αὔραις. ἐκ τούτων δὲ ἔοικε πλανώμενος ὁ Δίδυμος καὶ τὸ Δημοσθενικὸν ἐξηγεῖσθαι. Phot. 319, 3. 9.

Demosthenes vocabulo οἰκίσκος utitur in or. pr. Ctes. §. 97 p. 258, 21 R. et in Olympiod. 1170, 26, siquidem hunc locum Pollux innuit ④ 39 p. 368 Bekk. Demosthenem, a quo Callinum ap. Stob. flor. LI p. 19 v. 15 respectum esse suspicatur Bergk. PLG. p. 314 ed. 2, imitati sunt Aelian. h. a. III 40, qui Didymeae explicationi favet, Phot. bibl.

cod. 138 Lucian. Dem. enc. 5 III p. 495 Rz. Alex. 15 II p. 223. Sententiam Didymi etiam Ulpianus expressit ad h. l. Ammon. p. 103. Cf. Schaef. app. crit. II p. 148.

Harp. 73, 5 *ἐνθροπτα*. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ λόγου εἰπὼν, ὡς τὰ ἐνθροπτα ἐκκείμενον καὶ γνώριμον ἀπ' αὐτῆς ἔχει τῆς φωνῆς τὸ σημαίνόμενον, περιεργότερόν τινα ἐκτίθεται ἐξήγησιν ἀμάρτυρον. || εἰσὶ δὲ ἐνθροπτα τὰ ἐκ πεμμάτων ἢ τὰ ἐνθροβόμενα βρώματα. ἔνιοι δὲ ταῖς τελεταῖς αὐτὰ προσοικειοῦσι. καὶ Ἀπόλλων δὲ παρὰ Ἀθηναίους Ἐνθροπτος.

Cf. Dem. l. c. §. 260 p. 314, 1 R. — Ceterum hoc de loco multus est Lobeck. in Agloph. II 1071. 3, qui conferri iubet Iulian. ep. XXIV 393 Aristid. or. Plat. II 307 Phot. bibl. CCXLVIII 711. 2 et. m. p. 341 Poll. VI 77 Athen. XV 645 E Hesych. ἀτταλίδες Bekk. anecdd. p. 250 p. 97.

c. Harpocr. 87, 8 *ἐσπαθᾶτο*. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Δίδυμός φησιν ἀντὶ τοῦ ἀπάλλυτο, παρὰ τὴν σπάθη, σπάθη δὲ ἐστὶ ξίφος.

Verba oratoris exstant §. 43. Taylor. ap. Schaef. in app. crit. II p. 463 conferri iubet Ulpian. et. m. 384, 44 Suid. s. v. Albert. ad I Timoth. V 6 Spanhem. Ar. Nubb. 55. — Lex. Bekk. p. 256, 26 Didymea non habet, Phot. 21, 3 vero, omissis iis quae apud Harpocr. a verbo ξίφος inde Didymo obiciuntur, Didymeis adnectit verba lex. Bekk. l. c. Adde schol. Bav. II p. 504 Schaef.

d. Harpocr. 147, 18 *παρασκήνια*. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. ἔοικε παρασκήνια καλεῖσθαι, ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν κ νόμων ὑποσημαίνει, ὁ παρὰ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένος τόπος ταῖς εἰς τον ἀγῶνα παρασκευαῖς. ὁ δὲ Δίδυμος τὰς ἐκατέρωθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδους οὕτω φησὶ καλεῖσθαι.

Dem. l. l. §. 17. — Eadem Suid. II 1 p. 92 Phot. p. 389, 22 schol. Bav. vol. II p. 515 Schaef. — Anecdd. Bekk. I 292, 12 *παρασκήνιά ἐστὶν εἰσοδοὶ αἱ εἰς τὴν σκηνὴν εἰσάγουσαι*. σκηνὴ δ' ἐστὶν ἡ νῦν λεγομένη θυμέλη. Neque aliter et. m. 653, 7 Sylb. In Hesychio dolendum est quod vastioris lacunae voragine hoc quoque vocabulum

absorptum est. Interpretum tamen vices sustinere poterunt Suidas et et. m. 743, 30 Sylb. σκηνή· σκηνή ἐστὶν ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου, περισκήνια (Suid. παρασκ.) δὲ τὰ ἐνδοθεν (S. ἐνθεν καὶ ἐνθεν) τῆς μέσης θύρας (χώρας Hermann.) χαλκῆ κάγκελλα· καὶ ἵνα σαφέστερον εἶπω, σκηνή ἢ μετὰ τὴν σκηνήν εὐθύς καὶ τὰ περισκήνια ἢ ὀρχήστρα. Denique praeter Ulpianum ad Demosth. l. c. aliquid lucis affert Alciphr. epist. II 4 p. 35, 5 ed. Meinek. (cf. p. 117) ἦτις αὐτῷ καὶ τὰ προσωπεῖα διασκευάζω καὶ τὰς ἐσθῆτας ἐνδύω καὶ τοῖς παρασκηνίοις ἔστηκα τοὺς δακτύλους ἐμαντοῦ πιέξουσα ἢ ἂν κροταλίση τὸ θεάτρον καὶ τρέμουσα τότε, νῆ τὴν Ἄρτεμιν, ἀναψύχω καὶ περιβάλλουσά σε τὴν ἰερὰν τῶν δραμάτων (?) κεφαλὴν ἐναγκαλίζομαι. Varias vv. dd. de parasceniis sententias protulerunt. Cf. A. Meinek. comm. misc. fasc. I p. 45 Groddeck. in Wolf. anall. lit. II p. 113 Geppert. altgr. Buehn. p. 101 Bernhard. succinct. hist. lit. Gr. II 621. 6 Iul. Sommerbrodt. de Aeschyl. re scen. part. I p. xxii (1848. 4°) Wagner. in 'Auszug aus dem Bericht ueber die Verhandl. d. paedag. Section, Bresl. 1848' p. 10.

Harpocr. 116, 27 κυμβίον. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. εἰδός τι ἐκπώματος τὸ κυμβίον. φησὶ δὲ Δίδυμος ἐπίμηκες αὐτὸ εἶναι καὶ στενὸν καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοίῳ, ὃ καλεῖται κυμβίον.

Vid. Dem. Midian. §. 133 et p. 1156, 25 1157, 15 R. coll. Schaef. app. crit. III ad p. 558, 18 566, 1. — Vocabulum illustrant Hesych. II p. 376 lex. Bekk. 274, 28 Phot. 186, 11 Eustath. II. p. 580 ed. Rom. Pors. Eur. Med. 139 ed. 3 Lps. Macrob. Saturn. p. 561 Zeun. — Ceterum probabile est hoc vocabulum a nostro in lexicum etiam comicum esse receptum. Vid. p. 75.

e. Harpocr. 136, 10 ὁ κάτωθεν νόμος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Δίδυμος ἦτοι, φησὶν, τὴν ἡλιαίαν λέγει ὁ ῥήτωρ διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι, ἢ διὰ τὸ σχῆμα τῆς ἐν τοῖς ἄξοσι γραφῆς βουστροφηδὸν γεγραμμένης τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης· ὅτι γάρ, φησὶ, βουστροφηδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ

οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ. ἢ ἐπεὶ, φησί, τοὺς ἄξονας καὶ τοὺς κύρβεις ἄνωθεν ἐκ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ τὴν ἀγορὰν μετέστησεν Ἐφιάλτης, ὡς φησιν Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικοῖς.

Haec pertinent ad Dem. c. Aristocr. §. 28 p. 629, 16 Phot. 324, 21 Suid. s. v. Poll. *H* 128 p. 352 Bekk. — Schaef. app. crit. IV p. 28 sq. melet. crit. p. 78 vertit: 'das Gesetz unten auf der Seite'. — Cf. p. 23 not. et III p. 12 (Olsn. 1853. 8.).

f. Harpocr. 180, 26 Δημοσθένους δ' ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγοντος 'οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσεται ὁ φαρμακός' Δίδυμος προπερισπᾶν ἀξιοῖ τοῦνομα. || ἀλλ' ἡμεῖς οὐχ εὔρομεν οὕτω που τὴν χρῆσιν.

Cf. Dem. c. Aristog. I 80. Cum Harpocracione concinunt Suid. et Phot. 640, 3. Ex eodem p. 640, 8 elucebit etiam Didymi sententia minime perversa, quam ille, ni fallor, accuratius in libris παρεφθορούιας λέξεως exposuit — βραχέως. οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι φαρμαῖκον. οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων διοίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον, τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους. δηλοῖ καὶ Ἰππῶναξ. Herodian. apud Arcad. de acc. 51, 9 Β φαρμακός accinit.

g. Athen. XI p. 486D Λυκιουργεῖς. — μνημονεύει τοῦ Λύκωνος Δημοσθένους ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου κἀν τῷ πρὸς Τιμόθεον ὑβρεως λέγων οὕτως 'φιάλας Λυκιουργεῖς δύο'. [abieci spuria.] ὅπερ ἐξηγούμενος Δίδυμος ὁ γραμματικὸς τὰς ὑπὸ Λυκίου φησὶ κατεσκευασμένας. ἦν δὲ οὗτος τὸ γένος Βοιωτίας ἐξ Ἐλευθερῶν, υἱὸς Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ, ὡς Πολέμων φησὶν ἐν α περὶ ἀκροπόλεως. || ἀγνοεῖ δ' ὁ γραμματικὸς, ὅτι τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἄν τις εὔροι γιγνόμενον, ἀλλ' ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν κτλ. Eadem fere, sed in brevius coacta Harpocr. 122, 14 Λυκιουργεῖς. Δημοσθένους ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. Δίδυμός φησι τὰς ὑπὸ τοῦ Λυκίου κατεσκευασμένας φιάλας τοῦ Μύρωνος υἱοῦ οὗτος εἰρησθαι. || ἀγνοεῖν δὲ ἔοικεν ὁ γραμματικὸς et q. s.

Cf. lex. Bekk. 277, 5 Phot. 234, 17 Suid. Locus Demosthenis exstat in or. contra Timoth. §. 31 p. 1193, 11 Bekk. De re cfr. Sillig. catal. artif. p. 249—251 Preller. in Polem. p. 36. 37.

h. Harp. 152, 26 *περιστοιχοι*. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραπόδων ἑφεντηρία ἐλαῶν περιστοιχῶν κατέκλασαν. Δίδυμος δέ τι γένος ἐλαιῶν περιστοιχοὺς καλεῖ, ἃς Φιλόχορος στοιχάδας προσηγόρευσε. || μήποτε κτλ.

Pertinet ad or. §. 15. — Phot. 423, 16 Suid. — Cf. Philochor. fr. 62 Mueller.

i. Harp. 74, 27 Suid. ἐξένιξε. Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει· διαβεβλήκασι γάρ μου τὸν πατέρα, ὡς ἐξένιξε. μήποτε ἀντὶ τοῦ ξένος ἦν, καὶ οὐχ, ὡς Δίδυμος φησιν, ἀντὶ τοῦ οὐκ Ἀττικῶς διελέγετο, ἀλλὰ ξενικῶς (ξένοις ῥήμασιν διελέγετο Cram. anecd. Ox. II p. 290).

Dem. Eubul. §. 18.

Harpocr. 47, 20 *γαμηλία*. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει καὶ Ἰσαῖος. καὶ Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν μὲν τοῖς Ἰσαίου ὑπομνήμασι φησιν εἶναι γαμηλίαν τὴν τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γάμοις δεδομένην, παρατιθέμενος λέξιν Φανοδήμου, ἐν ἧ οὐδὲν τοιοῦτον γέγραπται. ἐν δὲ τοῖς εἰς Δημοσθένην ὁ αὐτὸς πάλιν γαμηλίαν φησὶν εἶναι τὴν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγωγὴν τῶν γυναικῶν, οὐδεμίαν ἀπόδειξιν τῆς ἐξηγήσεως παρατιθέμενος.

Or. §. 43. Lex. Bekk. 228, 4 229, 12 233, 31 Suid. Hes.

k. Harpocr. 163, 20 *πωλῶσι*. Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως. Δίδυμος φησιν ἀντὶ τοῦ πορνεύωσι φανερώς· πωλεῖν γὰρ τὸ παρέχειν ἑαυτὴν τοῖς βουλομένοις, ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ περνάειν. || ἐγὼ δέ φημι κτλ. Cf. Dem. c. Neaer. §. 67. — Eadem exstant ap. Phot. 478, 21 Suid. s. v. πωλοῦσι.

25.

Harpocr. 53, 25 Δίδυμος ὁ γραμματικὸς περὶ τούτου βιβλίον γράψας φησὶν, ὅτι τὸ δεκατεῦσαι Ἀνσίας

ἐν τῷ περὶ τῆς Φρυγίχου θυγατρὸς ἀρκευῖσαι εἴρηκεν. δεκατεῦσαι μέντοι, φησὶν, κυρίως ἐλέγετο τὸ καθιερωῖσαι, ἐπειδὴ περ ἔθος ἦν Ἑλληνικὸν τὰς δεκάτας τῶν περιγενομένων τοῖς θεοῖς καθιεροῦν. || Ἴσως δὲ κτλ.

Pertinet haec observatio fortasse ad Demosth. c. Androt. §. 77 vel ad or. c. Medontem. Ceterum de verbis περὶ τούτου βιβλίον γράψας videsis quae dixi in comment. III p. 12.

Harpocr. 140, 9 ὄσιον· — ὅτι δὲ τὰ ὄσια τὰ δημόσια δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους σαφῶς διδάσκει περὶ τούτων· 'καὶ τὰ μὲν ἱερά, τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν ἄλλων θεῶν σεσυληκότας'. καὶ μετ' ὀλίγα· 'τὰ δὲ ὄσια ἃ ἐρίγνετο ἡμέτερα κεκλοφότες'. Δίδυμος δὲ 'διχῶς, φησὶν, ἔλεγον τὸ ὄσιον τό τε ἱερὸν καὶ τὸ ἰδιωτικόν'.

Adde Phot. 352, 15 schol. Platon. p. 397 Hesych. Suid., qui cum afferat locum Demosthenis (or. c. Timocr. §. 66) dubito, num Harpocratio ex hypomnemate Didymi in oratorem conscripto h. l. profecerit. — Ceterum Ammonius p. 104 h. l. Didymum non sequutus est, sed alium nescio quem, fortasse Apollonidem Nicaeensem.

l. Harpocr. 158, 27 πρόπεμπτα· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφήν, εἰ γνήσιος, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀγνίου κλήρου. Δίδυμος 'μήποτε, φησὶν, ἄλλα τινὰ ἐστὶν ἐπιτίμια τὰ πρὸ τῆς καταβολῆς. εἰσὶ γάρ, οἳ τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων παρακαταβάλλεσθαι φασὶν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀπολλοδώρου ὑπόσημαίνει. εἰ μὴ ἄρα πρόπεμπτα, ὡς Δημοσθένης, πρὸ ἡμέρας πέντε. ταῖς γὰρ μεγάλαις δίκαις οὐκ ἤρκει μία ἡμέρα πρὸς τὴν κρίσιν'. — Phot. 456, 27 Suid.

m. Harpocr. 160, 5 προστασία· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος· 'ταῦτα οὐχ ὁμολογουμένη προστασία'; ἀντὶ τοῦ βοήθεια ὡς προισταμένου τινὸς καὶ ἐπικουροῦντος τῷ ἀδικουμένῳ. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας 'ὡς δεῖ τὰ τῆς Ἀθηναίων ἀκροπόλεως προπύλαια μετενεγκεῖν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας'. Δίδυμος τὴν προστασίαν

φησὶ κείσθαι ἀντὶ τοῦ προστάσεως, τουτέστι τῆς ὑπ' ἐνίων προστάδος καλουμένης.

Dem. c. Onet. I 30 Aeschin. de leg. §. 105. — Phot. 461, 26 Suid. gl. 2.

20.

Commentarii in Aeschinem.

Harp. 142, 10 *Παιανιεῖς καὶ Παιονίδαι*. *Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος*. 'ὅτ' ἐγράψατο εἰς Ἄρειον πάγον *Δημομέλη τὸν Παιανιέα ἀνεψιὸν ὄντα*. *Δίδυμος γραπτέον εἶναί φησι Παιανέα χωρὶς τοῦ ι*. εἰσὶ δὲ διττοὶ δῆμοι *Παιανιέων τῆς Πανδιονίδος φυλῆς*, οὓς *Διόδωρος καλεῖσθαι φησι Παιανιέαν καθ' ὑπερθεὺν καὶ Παιανιέαν ὑπένερθεν*. ὁμοίως δ' ἐκατέρου τῶν δῆμων τὸν δημότην καλεῖσθαι φησι *Παιανιέα*. || διαφέρουσι δὲ κτλ. Bekkerus adnotat omnes libros Aeschin. c. Ctes. §. 51 habere *Παιανιέα* coll. Boeckh. C. I. n. 522. 747. — Eadem inde ab εἰσὶ δέ Phot. 368, 8.

Harp. 115, 13 *Κραναλλίδαι*. *Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος*. *Δίδυμός φησι δεῖν γράφεσθαι Κραναλλίδαι*. οὕτω γὰρ λέγεσθαι τὴν ἐν *Φωκεῦσι πλησίον Κιόρας* χώραν *Κραναλλίον*, ὡς καὶ *Ξεναγόρας ἐν δ' χρόνων ἱστορεῖ*. Cf. Phot. 176, 14.

Aeschin. c. Ctes. §. 107. — De hoc nomine cf. C. Keilium in annal. Marburg. 1852. 3 p. 254, qui formam *Ἀκραγαλλίδαι*¹⁾ a Papio admissam proscribit, contra duplicem statuit hanc *Κραναγαλ(λ)ίδαι* et *Κραναλ(λ)ίδαι* (add. ex Hes. *Κρακαλίδαι*) collatis *Φιάλεια* et *Φιγάλεια* ap. Curt. Pelop. I p. 343 n. 27 Wessel. Diod. XV 40 Siebelis. Paus. t. III p. 208; *ἐγὼ (ἰών)*; *ἀγήροχα (ἀγήροχα)*; *Τραϊανός* et *Τραγιανός* ap. Curt. anecd. Delph. n. 38. Ross. Reis. auf den griech. Ins. des aeg. Meers II p. 165 n. 12 Ulrichs. Reisen und Forschungen I p. 156. — Baiterus et Sauppius (ep. crit. ad G. Hermann. p. 54) in Aeschinis quem dicunt contextum receperunt (or. Att. p. 456 ind. nom. II p. 83)

1) Suid. I 174, 15 *Ἀκραγαλεῖς*. Anton. Lib. 4 *Κραγαλεύς*. Paus. X 14, 2 et. m. 763, 25 Tzetz. Lyc. 232 *Κραναγᾶσον*, *Κραγάσον*, *Τραγάσον*. Cf. Meinek. Stephan. p. 721.

Κραγαλίδαι. Vid. etiam Bernhard. Suid. II p. 397, 1. — Vocabulis γ epenthético formatis addere Keilius poterat ea, quae Welckerus in syllog. epigr. p. 122. 288 Lobeck. in Aglaoph. p. 853 et in Techn. p. 34. 52 collegerunt *τελειγέρων, θαργήλια, Θυγάτειρα, ὄλιος ὀλίγος, σιγαλόεντα, Γύρης*. De Phialea, Phigalea cf. Curtii Pelop. I p. 343, 27. *Εὐγάμμων*. In *αμμων* enim exeunt nomina propria, non in *γαμμων*, ut *Φιλάμμων* Eur. Rhes. 913 *Φεράμμων* Diod. Sic. I p. 336 *Νειλάμμων* Nicet. Acumin. thes. ap. A. Mai. spic. Rom. IV p. 405 *Σαραπάμμων* (*Γαραπάμμων*) Paus. V 21, 15 *Σεράμμων* Boeckh. C. I. n. 6284, 13 *Ἴτθαλλάμμων* (?) bullet. dell. instit. di corrisp. arch. 1848 p. 75, quorum nonnulla debeo C. Keilio in annal. Marb. 1852. 3 p. 258. — Veteres grammatici ineptiunt ap. et. m. 137, 5 Sylb., cum in *ἀργιόδους, ἀργυφός* (schol. Odys. B. κ 543), *ἄγνοια, γραῖα, ἀργιφόντης* agnoscunt γ insertum. Recte enim statuit Hesych. in *ἀργιόδοντος· λευκούς ὀδόντας ἔχοντος, ι* ut aurium voluptati inserviretur esse additum, ut in *χανλιόδους, ἵπιοχάρμης, ἵπιοχαίτης, καλλιονύμφη* Lobeck. technol. p. 180. *Ἄγνοια* et *ἄνοια* diversa significatione sunt vocabula, quamquam a librariis sexcenties permutata, cf. Sylb. Pausan. p. 855 Cas. Dion. Hal. AR. II 36 Grabb. Irenae. I 13 Heusing. Plutarch. puer. educ. 43, 4 Schneid. Plat. Civ. I p. 179 (Vindob. E.). De *ῥαῖα* et *γραῖα* mihi non satis constat; fortasse de h. v. verum viderit Trypho. Cf. Hes. *ῥαῖκος-γραῖκος, ῥινός-ρρινός, ρρηντός* (leg. *ρρηνοτόμος*), τὸ *ῥῆνος* Aret. sign. diaet. II 13, 71 (Lob. techn. p. 298 n.), *ῥανλός-ἄγραυλος, ἄγροικος-ἄοικος, ἄγρουπνος-ἄῦπνος*. Cf. censuram meam Tryphon. Velsen. insert. libro Zeitschrift f. d. Gymnas.-Wesen 1854 m. Februar. p. 131.

Harpocr. 99, 13 *Θύστιον· Λίσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. πόλις ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας, καθά φησι Δίδυμος ἐπαγόμενος ματύριον ἐκ τῆς α Νικάνδρου τῶν Αἰτωλικῶν. || ἡμεῖς μέντοι ἐν τοῖς Ἀττικιστοῖς διὰ τοῦ τ Θύστιον εὔρομεν γεγραμμένον.*

Aeschin. c. Ctes. 122. De Atticianis antigrahis vid. F. G. Schneidewin. Philol. III 1 p. 126. 7, cui parum

videtur probabile Atticiana Aeschinis antigrapha e bonis libris fluxisse. Codd. h. l. recte *Θυτείον*, duo Bekkeri *Θύτειον* exhibent. De urbe Aetoliae sive Thystio sive Thytio cogitare nos non sinit loci tenor. — Cf. Phot. 98, 17. 20 lex. Bekk. 265, 4. 6.

21.

Commentarii in Hyperidem.

a. Harp. 138, 14 *ὄξυθυμία* — ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν κατὰ Δημάδου τὰ ἐν ταῖς τριόδοις φησὶν (sc. Didymus) *Ἐκαταῖα*, ὅπου τὰ καθάρσια ἐφερόντινες, ἃ ὄξυθυμία καλεῖται. *Εὔπολις* Δήμοις ὄν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις κὰν τοῖς ὄξυθυμίοις προστρόπαιον τῆς πόλεως κάεσθαι τετριγότα. Phot. 340, 2 Suid. Cf. lex. comic. p. 39.

Harp. 70, 14 *ἐλευθέριος Ζεὺς*. Ὑπερίδης τῷ μὲν τοίνυν Διῖ, ὃ ἄνδρες δικασταί, ἢ ἐπωνυμία γέγονε τοῦ ἐλευθέριον προσαγορεύεσθαι διὰ τὸ τοὺς ἐλευθέρους τὴν στοὰν οἰκοδομήσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ. Ὁ δὲ Δίδυμος φησὶν ἀμαρτάνειν τὸν φήτορα. ἐκλήθη γὰρ ἐλευθέριος διὰ τὸ τῶν Μηδικῶν ἀπαλλαγῆναι τοὺς Ἀθηναίους. ὅτι δὲ ἐπιγέγραπται μὲν σωτήρ, ὀνομάζεται δὲ καὶ ἐλευθέριος, δηλοῖ καὶ Μενανδρος.

Schol. Plat. p. 466 τὸν Μῆδον ἐκφυγόντες Ἀθηναῖοι ἰδρύσαντο τὸν ἐλευθέριον Δία. τοῦτον δὲ ἔνιοι καὶ σωτήρ φασιν. τιμᾶται δὲ ἐλευθέριος Ζεὺς καὶ ἐν Συρακούσαις καὶ Ταραντίνοις καὶ Πλαταιαῖς καὶ Καρίᾳ. Cf. et. m. 329, 44 schol. Ar. Plut. 1176 c. adnot. T. Hemsterh. p. 460 vol. I p. 350 sq. Dindf. Suid.

b. Harpocr. 162, 16 *Πυθακία*. Ὑπερίδης πρὸς Ἀπελαῖον. ἄπορον, πῶς ἀπὸ τούτου ἐσχημάτισται παρὰ τῷ Διδύμῳ. καὶ γὰρ οὐ δι' ὧν παρέθετο ὁ γραμματικὸς ὠνόμασε τὰ Πύθια ἑορτήν, ἀλλὰ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα.

Om. C., *πυθακία* B., *πύθια* D additis his ἑορτῇ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. — ἀπὸ τούτου hand dubie vitiosum. Suspicio ἀπὸ τοῦ Πυθίου.

22.

Commentarius in Isaeum.

Harpocr. 47, 20 *γαμήλια*. Vid. supr. p. 315 et Harp. 143, 24.

23.

Commentarius in Isocratem. (?)

Harp. 28, 23 *ἀπὸ μισθωμάτων*. Δίδυμός φησιν ὁ γραμματικὸς ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τεμενικῶν προσόδων. ἕκαστῳ γὰρ θεῶν πλέθρα γῆς ἀπένεμον, ἐξ ὧν μισθουμένων αἱ εἰς τὰς θυσίας ἐρίνοντο δαπάναι. οὐ γὰρ κατ' εὐσέβειαν ἔθνον τὰ ἱερεῖα, ἀλλὰ μισθούμενοι.

Areop. 29.

24.

Commentarius in Dinarchum. (?)

Harpocr. 124, 18 *ματρουλεῖον*. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου. Ἡρακλέων καὶ Δίδυμος τόπον τινὰ φασιν, ἐν ᾧ γῶρες διατρίβουσαι δέχονται τοὺς βουλομένους καταμεθυσθῆναι. Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν· οὐκ οἰμώζεται καταφθαρεῖς ἐν ματρουλείῳ τὸν βίον;

Cf. Phot. 249, 2. 13 Hesych. Eustath. II. γ p. 287.

Fragmenta incertae sedis.

Harpocr. 37 post 20 K *ἀσκάλια* — οὕτω καὶ Δίδυμος huc mihi non videtur pertinere, sed e schol. Arist. Plut. 1130 interpolatum esse.

Harpocr. 96, 20 *θέτης*. μήποτε θέτην λέγουσι τὸν ὑποθήκην τεθεικότα, οὐχ ὡς Δίδυμος τὸν εἰσποιησάμενον. θετοὺς γὰρ ἔλεγον, φησί, τοὺς εἰσποιητούς. Phot. 88, 4.

Harpocr. 143, 24 *πανδαισία*. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. ἔστι μὲν τοῦνομα πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. πανδαισία δέ ἐστι τὸ πάντα ἔχειν ἄφθονα καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί. ἢ γὰρ τοῦ Διδύμου ἀπόδοσις περὶ εὐργος. Cf. Phot. 376, 10.

Harpocr. 171, 11 *στρωτήρ*. Λυκοῦργος κατ' Αἰσχυρίου. τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων τιθέμενα στρωτήρας ἔλεγον, ὡς φησι Δίδυμος. ἔστι τοῦνομα ἐν

Βαβυλωνίους Ἀριστοφάνους. Cf. Phot. 545, 1 Pollux X 173 p. 446 Bekk.

Harpocr. 176, 19 τοὺς ἑτέρους τραγωδοὺς ἀγωνιεῖται. Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμός φησιν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Cf. Phot. 597, 3 Suid.

18.

Ammon. de diff. vocc. p. 98 ed. Valck. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν οὕτως· ὅτι διαφέρουσιν αἱ νῆες τῶν πλοίων. τὰ μὲν γὰρ ἐστὶ στρογγύλα, αἱ δὲ κωπήρεις καὶ στρατιώτιδες. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν Δικαιώμασι τῶν πολέμων οὕτως· Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττός ὑπὸ ταύτῳ χρόνον, Ταραντίνων ἀπὸ τὸν μεταπεμφαμένον ἐπὶ τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχοῖς ἵππαρωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς.

Eandem rem tangit Eustath. II. p. 684, 29, ubi vulgo male legebatur Δίδυμος ἐν ἱστορικῷ (corr. Duker. ad Thuc. IV c. 116), quod scribae numeri denarii siglum non intellexerent, et φασὶ pro φησί. Ex eodem p. 1408, 50 patet Aristotelis locum Didymo deberi (παραγαγὼν χρῆσιν ταύτην).

Suid. I 1 p. 383 Bhd. ἄνδρα· μέρος τι τοῦ κήπου, ὡσπερ ἡ πρασιά καὶ ὁ ὀχετός. Δίδυμός φησι· ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῆ τῶν ἀνδρῶν καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῆ. gl. 2.

Locus incerti scriptoris. Sunt qui putent, Meiero de Harpocr. p. 69 obsecuti, hanc glossam ad Hyperidem contra Cononem pertinere, qui hoc vocabulo usus est teste Harpocr. p. 19, 1 Bekk. Vereor ut recte. — Hesych. ἀνδραδέες· πρασιαί, ὀχετοὶ ταφρώδεις (Bekk. anecd. I p. 394, 16 ἀνδραδέες). Eustath. 1229, 48 Plut. Q. S. III 2. 3 Macrob. Sat. VII 6 Theophr. C. P. III 20 Nicand. th. 576.

27.

Βίος Θεουκυδίδου.

1.

Marcellin. §. 2 Θεουκυδίδης τοίνυν ὁ συγγραφεὺς Ὀλόρου μὲν προῆλθε πατρὸς τὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντος ἀπὸ Ὀλό-

ρου τοῦ Θρακῶν βασιλέως καὶ μητρὸς Ἠγησιπύλης, ἀπόγονος δὲ τῶν εὐδοκιμωτάτων στρατηγῶν, λέγω δὴ τῶν περὶ Μιλτιάδην καὶ Κίμωνα. ᾠκείωτο γὰρ ἐκ παλαιοῦ τῷ γένει πρὸς Μιλτιάδην τὸν στρατηγόν, τῷ δὲ Μιλτιάδῃ πρὸς Αἰακὸν τὸν Διός. οὕτως ἀνχεῖ τὸ γένος ὁ συγγραφεὺς ἄνωθεν. καὶ τούτοις Δίδυμος μαρτυρεῖ, Φερεκύδην ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν φάσκων οὕτως λέγειν· 'Φίλαιος δὲ ὁ Αἰαντος οἰκεῖ ἐν Ἀθήναις. ἐκ τούτου δὲ γίνεται Δαῖκλῆς, τοῦ δὲ Ἐπίλυκος, τοῦ δὲ Ἀκέστωρ, τοῦ δὲ Ἀγῆνωρ, τοῦ δὲ Ὀλιος, τοῦ δὲ Λύκης, τοῦ δὲ Ἰοφῶν, τοῦ δὲ Λάιος, τοῦ δὲ Ἀγαμήστωρ, τοῦ δὲ Τίσανδρος, [ἐφ' οὗ ἄρχοντας ἐν Ἀθήναις] τοῦ δὲ Μιλτιάδης, τοῦ δὲ Τίσανδρος, τοῦ δὲ Ἰπποκλείδης, ἐφ' οὗ ἄρχοντας Παναθηναῖα ἐτέθη, τοῦ δὲ Κύψελος, τοῦ δὲ Μιλτιάδης, ὃς ᾠκισε Χερῶν Ἰωνήσον'. μαρτυρεῖ δὲ τούτοις καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῇ ἐπιγραφομένη Ἀσωπίδι.

Φίλαιος Wesseling. Herod. VI 35 coll. Plut. Sol. c. 10 Paus. I 35, 2 et marg. ed. Steph. 2. Receperunt Fr. Ritter. et Westermann. pro vulg. Φιλαίας. — Δαῖκλος vulg. et A. Westerm., Αἰκλος Casaub., Δαῖκλῆς Ritter. coll. Dionys. AR. I 71. — Ἐπίδυκος vulg. Ἐπίδικος Grauert. p. 175 et Ritter., Ἐπίλυκος Westerm. cum Goellero et Sauppio in act. soc. Gr. 2 p. 436 coll. Keil. vind. onom. p. 7 Steph. thes. III p. 1588. 1682 ed. Did. Suid. s. v. Κράτης Ἀθηναῖος. Ἐπίλυκος. — Ὀλιος et Rittero et Westermannō iure suspectum est. 'Forte Ὀδίος vel Ὀιλεύς'. — Τύφων, vulg. Τόφων PG., Ἰοφῶν Westerm. c. ed. Francof. — τοῦ δὲ Τίσανδρος κτέ. Cf. Voemel. exx. chronol. de aet. Solon. et Croesi p. 17 — ᾠκισε) PG. et Ald., ᾠκησε correx. Steph. Casaub. alii.

2.

Marcellin. §. 16 μὴ ἀγνοῶμεν δὲ τοῦτο, ὅτι Ὁρολος ὁ πατὴρ αὐτῷ ἐστὶ, τῆς μὲν πρώτης συλλαβῆς τὸ ρ ἐχούσης τῆς δὲ δευτέρας τὸ λ. αὕτη γὰρ ἡ γραφή, ὡς καὶ Διδύμῳ δοκεῖ, ἡμάρτηται. ὅτι γὰρ Ὁρολός ἐστίν, ἡ στήλη δηλοῖ ἢ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ κειμένη, ἐνθα κεχάρακται 'Θουκυδίδης Ὁρόλου Ἀλιμούσιος'. πρὸς γὰρ ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνια μνήματα, ἐνθα δείκνυται Ἡρώδου καὶ Θουκυδίδου τάφος εὐρί-

σκειται, δῆλον ὅτι τοῦ Μιλτιάδου γένους ὄντως. ξένος γὰρ οὐδεὶς ἐκεῖ θάπτεται. καὶ Πολέμων δὲ ἐν τῷ περὶ ἀκροπόλεως τούτοις μαρτυρεῖ. ἐνθα καὶ Τιμόθεον υἱὸν αὐτῷ γεγενῆσθαι προσιστορεῖ.

Sic locum scripsit Ritterus, qui etiam uncinis circumscripsit. Alii aliis medelis eum sanare conati sunt, quorum coniecturas collegit Westermannus: 'ὅτι Ὀλορος, οὐκ Ὀρολος Grauertus p. 178, ὅτι ὄρολος et infra ὄρολος et ὀρόλου PG., cf. Sauppis in Act. soc. gr. 2 p. 429. Minus recte Prellerus Polem. fr. p. 39 vulgatam defendens lacunam esse statuit post λ sic explendam οὐκ Ὀλορος, nam verum nomen esse Ὀλορος docet etiam inscriptio Athenis nuper reperta. Vid. Walz. ad Paus. I 23, 9.' — Ἡρώδου Coraes ad Plut. Cim. 4, quod probaverunt Schaeferus Kruegerus Ritterus. Vulgata lectio Ἡροδότου est, Ὀλόρου Sauppis l. l. p. 430 Westermannus biogr. p. 189. — 'εὐρίσκονται et ὄντες Jacobs. ad Anthol. Pal. 3 p. 922 atque alii, εὐρίσκειται et ὄντος libri, ὄντως vulgo, ὦν Poppo, ὄντως ὦν Grauertus.' — Mihi legendum videtur Ὀρολος ὁ πατήρ αὐτοῦ ἔψευσται vel ἐσχεδιάσται, deinde ὅτι γὰρ Ὀλορός ἐστίν, et Ὀλόρου Ἀλιμούσιος. Inter Ἀλιμούσιος vero et πρὸς γὰρ excidisse videntur verba supra §. 14 reiiacula visa καὶ τεκμήριον μέγιστον νομίζουσι. Pro Ἡρώδου e vulgata lectione Ἡροδότου elicio ἥριον Ὀρόλου. ὄντος codicis et Aldi lectionem retinuerim.

3.

Marcellin. §. 32 Δίδυμος δ' ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐλθόντα βιαίῳ θανάτῳ. τοῦτο δὲ φησι Ζώπυρον ἱστορεῖν. τοὺς γὰρ Ἀθηναίους κάθοδον δεδωκέναι τοῖς φυγάσι πλὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν μετὰ τὴν ἦτταν τὴν ἐν Σικελίᾳ· ἦγοντα οὖν αὐτὸν ἀποθανεῖν βία καὶ τεθῆναι ἐν τοῖς Κιμωνίοις μνήμασιν. καὶ καταγινώσκειν ἔφη τῶν νομιζόντων αὐτὸν ἐκτὸς μὲν τετελευτηκέναι, ἐπὶ γῆς δὲ τῆς Ἀττικῆς τεθάφθαι. ἢ γὰρ οὐκ ἂν ἐτέθη ἐν τοῖς πατρώοις μνήμασιν ἢ κλέβδην τεθεὶς οὐκ ἂν ἔτυχεν οὔτε στήλης οὔτε ἐπιγράμματος, ἢ τῷ τάφῳ προσκειμένη τοῦ συγγραφέως μνηνεί τοῦνομα. ἀλλὰ δῆλον ὅτι κάθοδος ἐδόθη τοῖς φεύγουσιν, ὡς καὶ Φιλόχορος λέγει καὶ Δημήτριος ἐν τοῖς ἄφ-

χουσιν. ἐγὼ δὲ Ζώπυρον ληρεῖν νομίζω λέγοντα τοῦτον ἐν Θράκῃ τετελευτηκέναι, καὶ ἀληθεύειν νομίζῃ Κράτιππος αὐτόν. τὸ δ' ἐν Ἰταλίᾳ Τίμαιον αὐτόν καὶ ἄλλους λέγειν κείσθαι μὴ καὶ σφόδρα καταγέλαστον ἤ.

Locus perdifficilis. Leviora codicum menda abstersit Bekkerus. Pro ἐπιγράμματος Westermannus mavult ἐπιγραφῆς. Κράτιππος proscripsit Meierus comm. Andoc. VI 13 p. 62 reponens Ἑρμιππος, quod Rittero placuit. Idem Ritterus verba τοῦτο δὲ φησι Ζώπυρος ἱστορεῖν male parenthesis signo circumscrispsit. Muellerus vero fr. hist. Gr. II p. 77 verba ἐν Θράκῃ cedere iussit coniecturae suae ἐν Θορικῶ. Mihi equidem verba ἐγὼ δὲ — αὐτόν loco suo mota transponenda post προθεσμίαν §. 34 esse videntur. τοῦτον ἐν Θράκῃ graviolem labem passa fortasse hunc in modum redintegrandi sunt, ut οἱ οὐτῆ ἀνθρακι scribamus h. e. ἐξηκοντούτῆ ἀνθρακι. Neque νομίζῃ sanum esse potest, natum illud fortasse ex praegresso vocabulo νομίζω. Sed hariolari nolo. Pro Κράτιππος malim Κράτερος.

4.

His tribus locis Marcellinus Didymo testimonium denunciat. Praeterea §. 14 ἀπὸ τούτου οὖν κατάγεσθαι φησι τὸ Θουκυδίδου γένος Ritterus p. 128 Δίδυμος supplevit, fortasse recte, quamquam Aldinae lectio est φασί. Codd. φησί.

5.

Addo hoc loco, quod alium commodiorem frustra circumspicio, Didymi fragmentum ad Miltiadis vitam pertinet, quod reperitur apud scholiastam Aristid. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 515, 17 Κίμων Μιλτιάδου γέρονε παῖς. — παρὰ τρεῖς μὲν ἐψηφίσαντο ψήφους τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι. πεντήκοντα δὲ τάλαντα ἐπράξαντο. Δίδυμος δὲ φησιν, οὐχ ὅτι ἐλακωνίζεν, ἀλλ' ὅτι Ἑλπινίκη τῇ ἀδελφῇ συνῆν.

6.

Denique vitam Thucydidis a se conscriptam fortasse ipse Didymus respexit in schol. Pind. Nem. II 19 p. 438 Boeckh. — ὅτι εἰς Αἶαντα ἀνέφερε τὸ γένος, ὡς καὶ Μιλ-

τιάδης καὶ Κίμων καὶ Ἀλκιβιάδης καὶ Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς ὁ Ὀλόρου, ubi Boeckhius adnotat: 'qui partim Eurysacidarum partim Philaïdarum gentis fuere, igitur ab Aiace utrique.'

Superest ut paucis exponam, quibus caussis commotus coniecturas supra breviter enumeratas proxime a vero abesse statuam. Proficisci igitur liceat a loco quodam, quantum scio, hucusque a nullo dum editorum Marcellini respecto, Doxopatri, inquam, ad Aphthon. II p. 424, 19 Walz., in quo Marcellini nomine non addito excerptum e vita Thucydidis aliquod continetur οἶον Θουκυδίδης. ἐγκωμιάσομεν αὐτόν, ἀπὸ μὲν ἔθνους — ἀπὸ δὲ προγόνων, ὅτι ἀπὸ Μιλτιάδου καὶ Κίμωνος γέγονεν ἀπέγγονος τῶν εὐδοκίμων στρατηγῶν, ἀπὸ δὲ πατέρων, ὅτι Ὀλόρου ἦν υἱός, ὃς εἶχεν ἐν Θράκῃ πλοῦτον πολὺν καὶ περιουσίαν μεγάλην. Pertinent haec ad Marcell. §. 2 et § 14. Neque non eodem ex fonte (§. 2) fluxerunt Doxop. II p. 438, 22 προῆλθε p. 439, 3 ἀπὸ τῶν πατέρων ὡς εἰς Αἰακὸν καὶ Ὀλορον τὸν βασιλέα ἀναφέροντα τὸ γένος. Manifestum igitur est in Thucydidis vita ea, quam Doxopater manibus trivit, §. 2 extitisse ἀπέγγονος pro ἀπόγονος (quod quam sit verissimum stemma infra adiciendum docebit) atque §. 14 non de Thucydide agi, sed de patre eius Oloro, homine in Thracia locupletissimo. Quamvis igitur sanissimum videatur esse caput Marcellini 14, depravatam atque adeo loco suo avulsum id esse patet. Videant lectores ipsi. Auctor enim quamquam id agit potissimum, ut persuadeat nobis Thucydidem a Miltiade et Cimone originem ducere, hoc tamen consilium suum tantum abest ut assecutus esse videri possit, ut in iustissimas virorum doctorum vituperationes inciderit propterea, quod res in vulgus notas argumentorum stabiliat ambagibus, incertas vero atque argumentis egentes sine ullo testimonio dimittat. Quid, quaeso, ad rem propositam facit loquacissima illa et prolixa narratio de Chersoneso a Miltiade maiore occupata? qua nihil aliud efficitur, quam ut Miltiadem iuniorem a Miltiade Chersonesi tyranno originem repetere discamus, ἀλλ' οὐδὲν πρὸς Θουκυδίδην. — Verumtamen

rationes nonnullae sunt, quae cogant, ut has turbas non ab ipso Marcellino, sed a scribis librariisque motas esse credamus. Ac primum quidem §. 3 Didymo testimonium denunciatur, ut hoc solum affirmet Miltiadem Marathonium ex Aiacis descendere prosapia, non ut una comprobet Thucydidem ab origine Miltiadis generatum: deinde quis est qui in animum inducat vitae auctorem, cuius haec sint §. 4 verba *ἀλλ' οὐκ ἂν εἶποι τις, τί αὐτῷ πρὸς Θουκυδίδην*; quique teste Doxopatro e testibus omnibus solus verissime *ἀπέγγονον* Miltiadis vocaverit Thucydidem, eundem quod debebat lectori stemma eius continuum haud solvisse? Quae cum ita sint, luce clarius est §. 14 verba *ἀπὸ τούτου οὖν — γένος* excepisse demum gentilicium a Miltiade ad Thucydidem usque continuatam successionem, cuius etiamnunc supersunt leviora quaedam vestigia his verbis impressa *δοκεῖ οὖν τισιν . . . εἶναι τοῦ Μιλτιάδου ἢ θυγατριδοῦς*. Atque horum, quos *τινάς* vocat, testium opinioni cum vitae auctor ideo ut accesserit fieri non possit, quod Thucydidem Miltiadis *ἀπέγγονον* recte habuit, apparet hoc ipso loco deesse aliquid, accuratius puta descriptum stemma, quo *τινές* illi refutarentur. At quamquam certissimum est rem, quae agebatur, nullo argumento melius confici potuisse, quam adiecta Thucydidis genealogia, tamen vitae auctor hac fortasse ratione ductus, quod ipsum illud stemma non ab omni suspicione liberum videretur, tabulam addidisse gentilicium, si quid video, satis non habuit, sed alia argumenta idonea ut afferret studuisse summopere videtur. Atque argumentorum vim et auctoritatem primum id habuit, quod Thucydidis patri et Miltiadis socero Thracio idem esset nomen Olori, deinde, quod Thucydides in Thracia Scaptേശulam prope fodinas haberet, postremo quod Thucydidis corpus enectum in Cimoniis sepulcris humatum esset. Ex his argumentis ei, quod secundo loco posui, ipse non multum tribuerim, quod Hermippo (§. 19) teste divitias illas historiarum scriptori uxore Thracia ducta accesserunt, quodque, si Doxapatro fides habenda est, §. 14, uti diximus, de Oloro neque de Thucydide sermo est. Sed primo ac tertio argumento gravissimo carere nullo

modo possumus. Verum enim, patri Thucydidis si, quod nonnulli affirmabant, Orolī neque vero Olori nomen erat, profecto de Thucydidis et Miltiadis cognatione actum erat. Apparet igitur, quid sibi auctoris vitae ad Didymum velī provocatio de reiectanea nominis Ὀρολος scriptura. Quid multa? A mendis apertis liberandum est cap. 16. Ferri nequit vocabulum ἐστί. Requiro vel ἔψευσται vel ἐσχεδίασται vel simile quid. ΟΛΟΡΟΣ formam genuinam esse ut demonstraret Didymus ad inscriptionem etiam nunc servatam sive columnae incisam sive sepulcralem titulum provocavit. Itaque rescribendum est ὅτι γὰρ Ὀλορός ἐστίν et q. s. — Iam vero cum pergat Marcellinus πρὸς γὰρ ταῖς Μελιτίσι — προσιστορεῖ facile quis induci possit, ut suspicetur auctorem, cum semel columnae sepulcralis meminisset, tanquam in transcurso Cimoniorum etiam sepulcrorum mentionem fecisse. Quod ne cui probetur vetant verba δῆλον ὅτι τοῦ Μιλτιάδου γένος ὄντος. ξένος γὰρ οὐδεὶς ἐκεῖ θάπτεται. Continet enim §. 17 argumentum tertium sane quam gravissimum, ab anonym. §. 1 quoque ap. Westerm. biogr. p. 200 prolatum. En tibi τεκμήριον μέγιστον! Pervenimus, quo voluimus. Ecquae, amabo, verba melius cohaerent, quam καὶ μέγιστον τεκμήριον (νομίζουσι)· πρὸς γὰρ ταῖς Μελιτίσι πύλαις — θάπτεται? Quam verborum transpositionem nisi admiseris, neque γὰρ habebit quo e linguae et rationis legibus iure referatur, neque μέγιστον τεκμήριον revera gravissimum erit argumentum. Qui Rittero in mentem venire potuerit, ut §. 16. 17 proscriberet, quamvis non modo §. 16 Didymus laudaretur, sed Polemonis etiam memoria nisi Didymo alii deberetur nulli, haud facile dixeris. Iam si dubium esse non potest quin §. 17 etiam Didymum auctorem agnoscat, Corais coniecturam Ἡρώδου pro vulgata Ἡροδότου, quamvis palaeographicis rationibus (Bast. p. 812) satis commendabilem, ab historia non satis munitam respuamus necesse est. Herodis enim Attici, quem constat originem ab Aeacidarum prosapia, Miltiade¹⁾ Cimoneque ducibus repetisse eque filiabus unam

1) Fortassis Miltiades etiam Atticia et Paterius in anthol. Cephal. n. 588 p. 80 Rsk. commemorati Herodis cognati fuerint.

Elpinices nomine nobilitasse, Didymus meminisse non poterat. Accedit, quod Herodem scimus in pago Marathonio sibi dilectissimo et voluisse sepeliri et esse sepultum. Recte igitur Westermannus biogr. p. 189 et Leutschius Philol. I 1 p. 129 Sauppio obsecuti Ὀλόρου pro Ἡροδότου rescripserunt. Iidem vero negligere non debebant duo elementa ηρ, male truncati vocabuli rarioris ἠρίον reliquias. Lego itaque, servatis simul librorum lectionibus εὐρίσκειται et ὄντος, ἐνθα δείκνυται ἠρίον Ὀλόρου, καὶ Θουκυδίδου τάφος εὐρίσκειται, δῆλον ὅτι τοῦ Μιλτιάδου γένους ὄντος (vel ὄντων). Fortasse Olorus, ut qui a latere Cimonia esset, singularem tumulum non habuit (cf. Harp. v. ἠρίον), sed una cum pluribus gentiliciis eiusdem mensae (τραπέζης) particeps fuit. Hinc facile intellegitur, quid sit quod Thucydidis sepulcrum εὐρίσκειται, Olori sepulcrum δείκνυται.

Transeo ad §. 32—34. Locus tractatus cum exemplo sit, vitae Thucydidis hac medicina opem ferri non posse, ut frustula nonnulla a proposito aliena proscribantur, quod corruptelae ex parte eiusmodi sint, ut nisi transpositione verborum admissa iis mederi non possit (cf. §. 22 H. Steph.), non amplius dubito quin eodem qualicunque medicamine ad emendanda capita 32. 33. 34 uti nobis liceat. Sunt qui narrent, Marcellinus refert, Thucydidem ibidem mortuum esse, ubi exul vixerit. E contrario Didymum Zopyro fidem non abnegantem tradere, Olori filium ab exilio reducem Athenis occisum esse, eundemque festivae aliorum scriptorum opinioni repugnare, qui in Thracum finibus eum violenta morte perisse tradant, Timaeo vel risui dato, qui Thucydidem in Italia diem supremum obiisse hario-latus sit. Iam vero inter verba ἐν τοῖς ἄρχουσιν et τὸ δ' ἐν Ἰταλίᾳ apparent verba molestissima ἐγὼ δὲ Ζώπυρον ληρεῖν νομίζω τοῦτον ἐν Θράκη τετελευτηκέναι κτέ. Quid? Zopyrum a semet ipso ita discessisse, ut Thucydidem in Thracia mortuum esse traderet, quem modo Athenis interfectum retulisset? Credat Iudaeus Apella. Unus Ritterus p. 12 locos pugnantem reconciliare conatus 'Quae pravitas, ut amoveatur, inquit, distingui oportet ut ego feci

Δίδυμος δ' ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐλθόντα βιαίῳ θανάτῳ (τοῦτο δὲ φησί Ζώπυρον ἱστορεῖν). Scilicet hoc unum a Zopyro Didymus contestatum accepit, violenta morte Thucydidem occidisse, ceteroqui digressus in alia omnia.' Vereor tamen ne verum non viderit, sed verba misere iugulaverit. Quanto rectius Kruegerus Popponem secutus ἐν Θράκῃ emendavit ἐν Ἀττικῇ, quo etiam prudentior C. Muellerus fr. histt. Gr. II p. 77 ἐν Θεορικῇ proponit. Possis eodem iure ἐν Θεοῖσι. At fugisse videtur interpretes primum quod h. l. Marcellinus vocabulo τετελευτηκέναι utitur, neque vero ἀποθανεῖν, tum quod pronominis demonstrativi τοῦτον ἐν Θράκῃ usus offendit, pro quo αὐτόν requisiveris, denique quod intellegi nequit, quid tandem Didymum commoverit, ut auctorem suum Zopyrum nimis superbe vituperaret, cuius narratio, etiamsi concedas ab eo verba conclamatissima τοῦτον ἐν Θράκῃ τετελευτηκέναι profecta esse, tamen collato capite 31 veri quid in se continuisse videri possit. His perpensis a vituperatione satis munitus erit, si quis coniecturam proposuerit Goellero iam pridem probatam, neque Zopyrum neque omnino scriptorem Thucydides quo loco perisset contestantem induci, sed alium quendam, genus mortis qui contestetur, advocari. Quid igitur? Vocabuli Ζώπυρος in Σάτυρος facilis erit permutatio (cfr. Welcker. syllog. epigr. p. 213). Ac Satyrus quidem, de quo cf. Muell. fr. histt. Gr. III p. 159, Plinio teste iuxta cum Hermippo et Antigono Carystio vitarum scriptor nobilissimus inque deliciis omnibus habitus haud scio an h. l. a Didymo non sit praetermissus. Ἐν Θράκῃ emendo in ἄνθρακι 'carbunculo' coll. Poll. Δ 192. p. 188 Bekk. ἄνθραξ ἐσχάρα ὑποπέλιδος ἢ λευκὴ ἢ ὑπωχρος φλύκταιναν ἔχουσα καὶ ἐρύθημα καὶ ἀλγηδόνα σύντονον. Morbo consumptum esse Thucydidem etiam anonym. vit. §. 9 (Marcell. §. 44) affirmat. Neque mirum si tale quid Satyrus tradidit, qui in opere περὶ βίων inscripto tantum abfuit ut vulgarem famam sequeretur, ut rumores quosque vanissimos ac pene incredibiles summa credulitate arriperet. Restat, ut enucleemus quid sit τοῦτον? Hoc igitur ut assequare, ne-

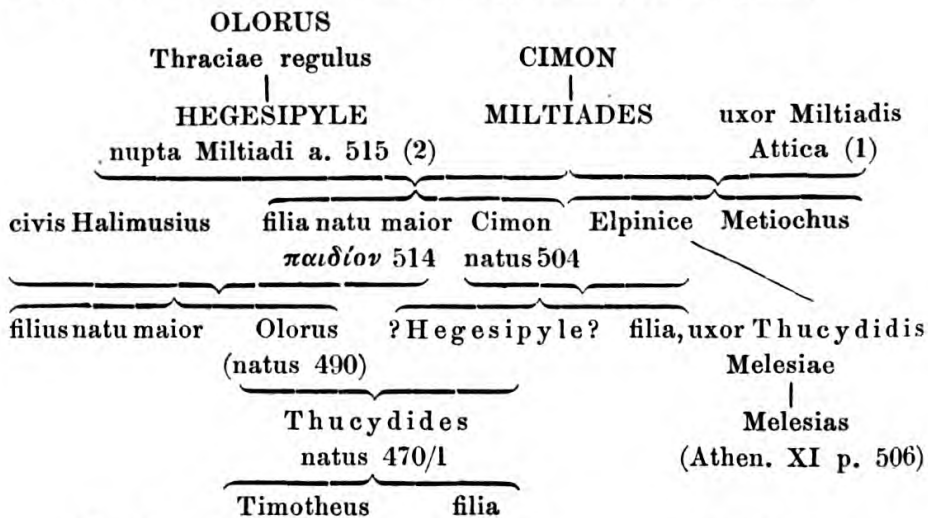
cesse est ante omnia enunciatum *ἐγὼ δὲ — αὐτόν* e §. 33 expellatur reducaturque in locum suum post v. *προθεσμίαν* §. 34. Habes pravitatis originem emendandique rationem detectam. ‘Thucydides, inquit Marcellinus, annum aetatis quinquagesimum egressus, opere historico ad finem nondum perducto, discessit e vita.’ Ab aliis alios ei aetatis terminos statutos esse verosimile est, e quibus, ni fallor, Satyrum nostrum testem produxit vitae longius productae. Lego igitur *ἐγὼ δὲ Σάτυρον ληρεῖν νομίζω ἐξηκοντούτῃ ἄνθρωπι τετελευτηκέναι*. Nunc demum explicationem habet, quod v. *ληρεῖν* utitur scriptor de Thucydidis annis in alia omnia discedens. Rectius etiam nulloque obstaculo impedita procedit oratio in praecedentibus *καὶ καταγινώσκειν τὴν εὐήθειαν ἔφη — τὸ δ’ ἐν Ἰταλίᾳ — μὴ σφόδρα καταγέλαστον ἦ*. — Quae cum ita sint, non vereor ne cui audacius agere videar, si, quam bis aptissimam reperimus enunciatorum transpositionem, tertio etiam loco quoad fieri possit sanando tanquam certissimam medelam admoverim. Supra diximus verba *τὴν πολλὴν περιουσίαν* nescimus quo casu intra §. 14 limites immigrasse, quamquam Doxopatro teste ab Olori mentione male divulsa. Quae verba quo loco expulsa sint, cum caput 2 etiam luxatissimum sit, haud facile cum specie quadam probabilitatis divinaveris; licebit tamen hariolari. Fortasse e scriptoris consilio a participio *ἔχοντος* (§. 2) pendebant ‘*Θουκυδίδης — Ὀλόρου — προῆλθε πατρός, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντος ἀπὸ Ὀλόρου τοῦ Θρακῶν βασιλέως καὶ τὴν πολλὴν περιουσίαν καὶ τὰ ἐπὶ Θράκης κτήματα καὶ τὰ ἐν Σκαπτησύλῃ μέταλλα χρυσᾶ (Doxop. καὶ τὸν ἐν Θράκῃ πλοῦτον πολὺν καὶ περιουσίαν), καὶ μητρὸς Ἡγησιπύλης, ἀπέγγονος δὲ κτέ.*’ Verba quoque *παρέσχε δ’ ἡμῖν τὴν ἄλλως ζήτησιν κτέ.* e §. 1 in §. 14 irrepsisse videntur. Iungo *φρονοῦσι καλῶς. παρέσχε δέ κτλ.* At ne sic quidem vitae initium sine offensione legitur. Quis enim est, qui ab auctore tantum non plane insulso profecta esse credat *ἀπέγγονος τῶν εὐδοκίμων στρατηγῶν κτέ. ὠκείωτο γὰρ — Μιλτιάδην τὸν στρατηγόν?* Quis unquam dixit: Thucydides e posteris fuit Miltiadis; originem enim a Mil-

tiade repetiit? Possis quidem ex his angustiis rescripto *ἐκ πλαγίου* pro *ἐκ παλαιού* te extricare; sed neque *ῥκείωτο πρὸς τὸν δείνα* Graecum est. Deinde praetermitti non debet, quod Didymus altero loco, quo nobilissimorum Thucydidis proavorum meminit (schol. Pind. Nem. II 19), *ῥκείωτο* non agnoscit, sed eodem atque Doxopater dicendi genere utitur *εἰς Αἴαντα ἀνέφερε τὸ γένος*, ibidemque Aiacis posteros enumerans Cimonem inter et Thucydidem Alcibiadem inserit. Quem errorem Didymo imputare non ausim. Alcibiadis enim *πρόγονοι* Alcmaeonidae fuerunt (Sopater in Walz. rh. V p. 10). Inde subnata mihi suspicio est scholiastam Pindari pro *καὶ Ἀλκιβιάδης* voluisse *οἱ Λακκιάδαι*, quamvis propensior sim ad credendum mala quadam fortuna subductum nobis una cum vera lectione nomen illius viri esse, qui Miltiadem et Thucydidem cognationis vinculis coniunxerit. Atque simile quoddam detrimentum verba *ῥκείωτο γὰρ — τὸν Διός* cepisse videntur: *ῥκείωτο γὰρ [ἐκ παλαιού] τῷ μὲν . . . πρὸς Μιλτιάδην, τῷ δὲ Μιλτιάδῃ πρὸς Αἰακὸν τὸν Διός.* (? *τῷ γονεῖ*, vel *τοῖν γονεῖν* pro *τῷ γένει*.) Verum tamen ne haec quidem emendandi ratio admitti potest, quod cum linguae legibus repugnat, tum stemmati adaptari nequit.

Itaque fuit cum nodum gladio solvere vellem resectis ulcerosis: *οὕτως ἀρχεῖ τὸ γένος ὁ συγγραφεὺς ἄνωθεν. ῥκείωτο δὲ (sic vulg.) ἐκ παλαιού τῷ γένει πρὸς Αἰακὸν τὸν Διός.* Sed postea vidi, eandem sententiam, scholiasta Pindari Doxopatrouque adhibitis, verbis dubiis lenioribus artibus inflari posse. ‘Thucydides, sic vitae enarrationem orditur Marcellinus, Oloro natus est, qui cognomini Thraciae regulo et nomen et divitias suas debebat, ex Hegesipyra matre; idemque pronepos fuit Miltiadis Cimonisque, clarissimorum imperatorum.’ Abhinc orationem his fere verbis continuasse Marcellinum consentaneum est: ‘Maioribus vero editus est Aeacidis. Thucydides enim, ut diximus (vel: ut vetusta fama fert), Miltiadis, hic vero Aeaci, Aeacus Iovis fuit progenies. His atavis gloriatur historicus noster. Atque huius rei Didymus auctor est Pherecydi testimonium denuncians.’ Fortasse igitur haec

sic scripta reliquit Marcellinus: — ἀπέγγονος δὲ τῶν εὐδοκιμωτάτων στρατηγῶν, λέγω δὴ τῶν περὶ Μιλτιάδην καὶ Κίμωνα· (ἀνέφερε δὲ εἰς Αἰακὸν τὸ γένος)· ᾠκείωτο γὰρ ἐκ παλαιοῦ (λόγου) τῷ γένει πρὸς Μιλτιάδην τὸν στρατηγόν, τῷ δὲ Μιλτιάδῃ πρὸς Αἰακὸν τὸν Διός. οὕτως αὐχεῖ τὸ γένος ὁ συγγραφεὺς ἄνωθεν. καὶ τούτοις Δίδυμος μαρτυρεῖ.

Recurrit quidem in hac quoque loci restitutione inusitata illa, quam modo furca expulimus, constructio ᾠκείωτο πρὸς τινα, sed fortasse ea Marcellino scriptori sequioris aetatis condonanda erit; nos hoc in lucro ponimus, quod particula γὰρ post ᾠκείωτο obvia, a vulgata lectione in δέ emendata, non amplius sententiam pessumdat, tum quod ἐκ παλαιοῦ λόγου optimum sensum praebet, postremo quod Didymus noster haud plura contestari videtur, quam re vera contestatus est, Aeaci, inquam, Miltiadisque cognationem. En tibi promissam Thucydidis genealogiam.

Quod quidem stemma accuratiore quadam interpretatione vix eget. Thucydidis Halimusii pater et ipse Halimusius fuerit necesse est. Qui cum a proavo Thracio Olori nomen acceperit, fieri nequit ut filius natu maximus fuerit, sed absque dubio fratrem quendam maiorem habuit, cuius quidem nomen Atticum ignoramus. Per se patet patrem huius Olori indigenam Atheniensem e demo Halimunte fuisse, cui haud scio an Thucydidis vel Timo-

thei nomen inditum fuerit, inque matrimonium duxisse uxorem e prosapia Olori Thraciae regis, h. e. filiam Miltiadis et Hegesipylen, Cimonis sororem maiorem natu. Constat enim Miltiadi Hegesipylen nupsisse a. 515/4, Cimonem vero ante a. 504 lucem non vidisse. Atque filiolarum huius, ni fallor, Marcellinus §. 12 meminit, vocabulo *παιδίον* usus, quod de Cimone non potest intellegi. Itaque Thucydides re vera *ἀπέγγονος* est Miltiadis, quemadmodum Dioxopater tradidit minus considerate *καὶ Κίμωνος* adiciens; fallunturque quibus vel *νίδους* vel *θυγατριδοῦς* vel *ἀπόγονος* audit Thucydides. Quod si lectoribus probavimus, mater eius, siquidem ei Hegesipylen nomen erat, haud dubie Cimonis ex Elpinice sorore filia fuit, nomenque Thracium ab ava accepit. Simul hinc lucem acceperit quod narrat Plutarch. Cim. c. 4, Thucydidem in Cimonio agro prope Elpinicen sepultum esse *παρὰ τὸν τῆς Ἐλπινίκης τῆς Κίμωνος ἀδελφῆς τάφον*. Ceterum alter etiam Thucydides, Melesiae filius, Cimonis gener dicitur schol. ad Aristid. III p. 446 ed. Dind. Plut. Pericl. c. XI, quamquam Thucydides Olori f. in suis historiarum libris, in quibus locis aliquammultis cognominis illius mentionem fecit, cognationis et necessitudinis vincula non commemorat, quae ipsum cum genere Cimonis coniungebant.

Haec hactenus. Plura quidem in promptu habeo emendandae et explicandae Marcellini Thucydidis vitae (maximam, si quid video, partem ex Asclepio sive Asclepiade sophista compilatae) aptissima, sed quae, quia ad Didymum parum pertinent, prudens omitto. Unum addo, ne anonymi Thucydidis vita, a Westermanno perpolitata, macula inquinetur nullo negotio abstergenda, §. 5 p. 201 W. legendum esse *εἰςὶ δὲ δ αἱ ἐφεξῆς μάχαι* (h. e. *τέσσαρες*) pro *εἰςὶ δὲ αἱ κτλ.* Simili modo in Athen. II p. 71 B *εἰς ὧν τῶν Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ μαθητῶν* fortasse legendum est: *μ μαθητῶν*, coll. Suid. (Aristid. vit. ap. Westerm. p. 323, 32 λ *λέγειν στίχους*).

7.

• Didymi commentarios in Thucydidem nusquam rela-

tos legimus; etiam in scholiis Thucydideis superstitibus nulum Didymi vestigium conspicitur, dum aliorum eius interpretum mentio inicitur, ut Antylli III 95 IV 19. 28 Asclepiadis I 56 Phoebammonis I 53' sunt verba Fr. Ritteri in Didym. opusc. p. 7. Ammonius tamen de diff. p. 131 eiusdem commentarios in Thucydidem novisse videri potest, cum dicit *συμμαχεῖν καὶ ἐπιμαχεῖν διαφέρει. συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγουσι τὸ σὺν ἑαυτοῖς, φησὶ Δίδυμος, εἴτ' αὐτοὶ ἐπίοιεν πολεμίοις, εἰθ' ἕτεροι ἐπιστρατεύοιεν, ἐπιμαχεῖν (δὲ), ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνωνται μόνον. διέσταλκε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ λέγων· 'Κερκυραίοις Ἀθηναίους συμμαχίαν μὲν οὐ ποιήσασθαι, ἐπιμαχίαν δέ.'* Locus Thucydidis exstat l. I c. 44, cf. Duker. l. c. p. 33 l. 33 Valck. Ammon. l. c. Poppo Xen. Cyr. III 2, 23.

III.

OPUSCULA GRAMMATICA.

1.

Περὶ ὀρθογραφίας.

Suidas vol. I 1 p. 1330 ed. Bernh. haec tradens *Δίδυμος ὁ νέος, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικός, ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε πιθανά, περὶ ὀρθογραφίας καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα* nescio quem Didymum iunio-rem in tabulas grammaticorum retulit, qui vereor ne nunquam vixerit. Ut enim editoris Halensis verba mea faciam, quis dubitet *ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα* Aristarcho laudatissimo vindicare? Accedit quod Eudocia nescit *ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα*. Deinde *πιθανά* non ignobilis cuiusdam ignotique hominis fuisse, sed illustrioris grammatici fidem facit, quod inter Apollonii Dyscoli opera comparent ap. Suid. I 1 p. 627 *περὶ τῶν πιθανῶν Διδύμου*, quod Bernhardyum fugit, cum *πιθανά* philosophi esse moneret Didymi Arei¹⁾, non item fugit Fabricii aciem BG. II 3 §. 2 vol. I. p. 286. Hinc efficitur, ut proscriptis aut ab hoc loco remotis verbis, quae offensionem sunt *Δίδυμος ὁ νέος Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικός*, statuamus quae praecedunt *ὑπὲρ τὰ γφ' βιβλία* arctissimo vinculo liganda esse cum sequentibus *ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ, ἔγραψε πιθανά, περὶ ὀρθογραφίας* [*περὶ γεωγραφίας* Paris. Brequingy. p. 16] *καὶ*

1) Suid. *Δίδυμος Ἀρεῖος* (sic pro codd. scriptura *Ἀττήιος ἢ Ἄττιος* ex Euseb. P. E. XV 15 rescribunt Ions. Reines. Bernh.) *φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός. πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσεις ἐν βιβλίοις β' καὶ ἄλλα πολλά.*

ἄλλα πλείστα καὶ ἄριστα. Scripsit igitur noster *περὶ ὀρθογραφίας*.

Habet quidem etiam lectio *περὶ γεωγραφίας* quo se muniat atque commendet e. g. Steph. Byz. 32, 17 West. *Δίδυμος δὲ παρατίθεται χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους τὸ Ἀλεξανδρίτης* (vide praeterea quae infra dicturi sumus), sed primum tenuiora sunt studiorum Didymi in geographia positorem vestigia, quam ut Parisini codicis lectionem vulgatae praeferre ausim. Deinde lectio *γεωγραφίας* fortasse nata ex *γεωργίας*, ut Δ. ὁ νέος sit Alexandrinus ille, qui sexcenties laudatur in Geoponicis. Auctorum, qui *περὶ ὀρθογραφίας* libros suos inscripserunt, Arthurus de Velsen in Tryphon. fr. collect. p. 56 sq. recensum exhibet, e quibus nostrum, quem commemoratione dignum non habuit, aetate fortasse antecessit unus Draco Stratonicensis (Suid. I 1 p. 1456), fere attigit Tyrannio (Suid.), reliqui exceperunt, Trypho Suid. Cram. an. Oxx. II p. 72, 10 Lehrs. Arist. p. 341 Orus Milesius pertinax Didymi adversarius, quo de cf. Ritschel. p. 36 et 44 sqq. Apollonius Dyscolus (de constr. or. III p. 270) Herodianus et. m. 292, 56 π. μον. λξξ. 23. 25 = p. 79 L. Lehrs. anall. gramm. p. 418 Choeroboscus Charax (cod. Taurin. CCLXI fol. 74 teste Peyrone ad et. m. p. 1069) Eudaemo et. m. 457, 12 Soteridas Hyperechius (Suid.) Arcadius Theognostus ap. Bachm. anecd. Gr. 56, 25¹). Quibus capitibus orthographicorum praeceptorum maxima pars comprehendi solita sit, docet Ritschel. de Oro p. 36. 44. Circumscripserunt enim veteres grammatici libellos suos orthographicos plerumque his finibus, ut primum in iudicanda αἰ et ε scriptura versarentur, deinde altera quadam parte copiosiore scripturas εἰ et ι, η et ι, tertia οἰ et υ persequerentur, quarta denique de ι subscripto singulari industria quaererent. Quibus quaestionibus tam affines in libris *περὶ σχημάτων* attigerunt (cf. Arth. de Velsen Tryphon. fr. p. 90 sqq.), ut haereamus inter-

1) Non ex omni parte verum est quod asserit Cassiodorus inst. praef. 'orthographia apud Graecos plerumque sine ambiguitate probatur expressa.'

dum, utri potissimum libro unum alterumve fragmentum iure assignemus. Fragmenta orthographiae Didymi, quae reperiri potuerunt, haec sunt:

1.

Choerobosc. ap. Cram. anecd. Ox. II p. 290 βειίδιοι λέγονται οἱ ἄρχοντες παρὰ Λακεδαιμονίους. βειέλοπες οἱ λεγόμενοι ἱμάντες (cod. λέγονται οἱ μάνται). τοῦτο ὁ Ὄρος (cod. τὸ ὄρος) διὰ τοῦ ι. — Hesych. I p. 714 βειέλοπες· ἱμάντες, οἷς ἀναδοῦσι Λακεδαιμόνιοι τοὺς νικηφόρους. Adde Suid. s. v. Eustath. p. 1453, 10 Zonar. p. 382. Altera voce caret Hesychius, receperunt ipsam Suid. Eustath. 1453, 11, vid. Paus. III 11, 2 Boeckh. C. I. I p. 609 O. Mueller. Dor. II p. 128. 314. 542. De βειέλοπες digna est quae conferatur docta Lobeckii adnotatio technol. p. 117 not. 17 p. 118 not., ubi desideratur ταυληρόντα ἱμάντα. Ἡρακλέων (Hesych.) fortasse corruptum, et Syracusanorum εἶελος, quod multus est Pierso ad Moer. p. 196 = p. 145 Lps. (schol. Ar. Ach. 581).

2.

Et. m. 137, 1 Ἀργειφόντης. — Δίδυμος δὲ διὰ τοῦ ι γράφει. λέγει γάρ· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αρι ἐπιτακτικῶ [μορίου] γίνετα ἀρίδεικτος οὕτω τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ αρι γίνετα ἀριφόντης καὶ πλεονασμοῦ τοῦ γ ἀργιφόντης. Cram. anecd. Par. IV 179, 29 Ἀργειφόντης. παρὰ τὸ ἔναργεῖς τὰς φαντασίας ποιεῖν, ὡς φασιν Ἀλεξίων Ἀρχίας καὶ Ἀρίσταρχος. ἢ ἀριφόντης ὁ μέγαρα φανταζόμενος. ὡς Δίδυμος καὶ Τρύφων. Hinc suppleas fr. ap. Cram. anecd. Par. IV 61, 1. Aristarchi igitur verba fortasse leguntur schol. p. 629b, 35 Bekk. (Ω 23) et. Gud. p. 73, 28 Ἀργειφόντης (leg. Ἀργιφ.) ὁ μέγαρα φανταζόμενος τοῖς ὀνείροις, ὡς Δίδυμος καὶ Τρύφων. Verum neque Plato vidit in Cratylo p. 403B, unde lux effulget Hesychio s. v., neque vidisse putandi sunt quotquot stipat Velsen. l. c. p. 92 praeter Pausaniam Eustath. p. 183, 12 Cram. anecd. Par. IV 60, 21 (qui Pythonem draconem appellat) coll. Achaei tragici fr. 11 ed. Ulrichs. Ἄργην ἔπεφνε'.

Apud Homerum legendum esse apparet Ἀργεφιδόντης [cf. Ἀρείφατος, Ἀρειμανής, Ἀρειθύσανος], respicique fabulam ab Apollodoro I 6, 3 vol. I p. 23 Heyn. narratam καὶ κατέστησε [φύλακα add. Faber.] Δελφύνην δράκαιναν· ἡμίθηρ δὲ ἦν αὕτη ἡ κόρη. Ἐρμῆς δὲ καὶ Αἰγίπαν ἐκκλέψαντες τὰ νεῦρα ἤρμωσαν τῷ Διὶ λαθόντες. In epitheto vero διάκτορος haud scio an Δι (ός), Iovis, mentio lateat, sive interpretari malis τὸν Διὸς ἄκτορα sive τὸν Διὸς ἀκέστορα. — De γ epenthético disputavi p. 317. 318 in comment. II ea particula, quae hypomnemata rhetorica (Aeschin. c. Ctes. §. 107 Harp. Κραυγαλίδαι) continet.

3.

Et. m. 372, 29 (et. Gud. 215, 32) ἐρείπω· καὶ λέγει ὁ Δίδυμος, ὅτι διὰ τοῦ ι ὄφειλε γράφεσθαι, ἐπειδὴ παρὰ τὸ ἐρίπνη ἐστίν, ὅπερ σημαίνει τὴν μεγάλως περιπνευμένην. τὸ δὲ ἐρίπνη διὰ τοῦ ι παρὰ τὴν ερι ἐπίτασιν. Philoxenus et Herodianus ἐρείπω praetulerunt. Attuli hunc locum in commentatione de Didymi lexi tragica p. 100, ubi schol. ad Soph. Ai. 308 coll. Hesych. I p. 1432 nostro vindicare studui. Scholii auctor quoque mordicus tenet scripturam ἐριπίοις, quamquam interpretatur τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτοντα (Eustath. 1280, 33), quod Philoxeni erat veriloquium.

4.

Cyrellus cod. Bodl. auct. II 11 n. 6 apud Cram. anecd. Par. IV p. 188, 32 Ποσειδῶν· οὕτω Δίδυμος καὶ Τρύφων ἀπὸ τῆς πόσεως, Ἀλεξίων δὲ καὶ Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι παρὰ τὴν ποσίην (Cr. πόσιν) δοτικήν.

Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 230, 3 Velsen. l. c. p. 93, qui omisit schol. Ar. Acharn. 690 (682). Ed. Gerhardi opusculum, quod est 'Ueber Ursprung, Wesen und Geltung des Poseidon' in Abh. d. Acad. d. Wiss. Berl. 1852 p. 150—198 doleo quod nancisci non potui.

5.

Et. Gud. 49, 39 et et. Angel. ap. Ritschel. p. V 5 (lect. catal. Bonn. 1846/47) ἀμφιτρογή (sic). ἡ θάλασσα. ἀμφι-

τρίτη δὲ ἡ πέτρα ἢ ποταμός. εἴρηται περὶ ῥέειν. εἴτε παρὰ τὸ τρεῖν. φόβον γὰρ ἐμποιεῖ τοῖς πλείουσιν. ὡς φησι Δίδυμος. ὄφειλε διὰ τῆς εἰς φ γράφεσθαι, εἴτα γὰρ παρὰ τὸ ῥεῖν εἴτε παρὰ τὸ τρεῖν. ὑπεβλή^θ δὲ τῷ κανό^ν τῶν εἰς Ἡ[̄] θηλυκῶν, καὶ διὰ τοῦ η γρ.

Emendatio facilis est: bis certe scribendum videtur εἴτε παρῆνται παρὰ τὸ ῥεῖν, et pro εἰς φ voluit librarius εἰ διφθόγγου. Didymus igitur scripsit Ἀμφιτροήτη, cuius veriloquium recoquit Hesychius, quem vid. etiam s. v. τριτώ· ῥεῦμα, τρόμος, φόβος. Aliorum veriloquia enumerat Klopferus ad Nitsch. mythol. I p. 183. Futilissimum propinat schol. Odyss. γ 91.

6.

Cod. Vossian. et. m. 567, 40 a Gaisfordio p. 1611 not. allatus λιτός· ὁ πένης καὶ δημότης. ἢ ὁ ἐκ λιτανείας ζῶν. ἢ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς κοιμώμενος. λιτός ὁ εὐτελής χιτῶν καὶ ἀποίκιλος. Δίδυμος παρὰ τὸ λειῖον αὐτὸ λέγει διὰ τῆς εἰ. ἢ δὲ παράδοσις διὰ τοῦ ι. τὰ διὰ τοῦ ιτος ἀποστρέφεται τὴν εἰ, σῖτος ἐπαφρόδιτος λίτος, χωρὶς τοῦ κλειτός, ὁ ἐνδοξος καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ. Cf. Cram. anecd. II 238, 14 Herodian. sive Arcad. de acc. p. 78, 10 79, 3—5 82, 10 ed. Barker.

Ex eiusdem de ι ἀνεκφωνήτῳ quaestionibus haec supersunt fragmenta:

7.

Et. m. 452, 30 θνήσκω· — ὁ Δίδυμος χωρὶς τοῦ ι, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀρέσω μέλλοντος γίννεται καὶ † μεθύσκω πλεονασμῶ τοῦ κ καὶ μεταγόνται εἰς ἐνεστῶτα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ μνῶ μνήσω καὶ θνῶ θνήσω γίννεται θνήσκω καὶ μνήσκω καὶ οὐκ ἔχει τὸ ι. Cram. anecd. Ox. I 196 τὸ μέντοι θνήσκω καὶ μιμνήσκω ὁ μὲν Δίδυμος ἄνευ τοῦ ι. ἢ μέντοι παράδοσις οὐκ ἐπέισθη αὐτοῖς, ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μναίσκω λέγουσιν. Herodian. ad Hom. Il. A 799 A.

‘Multae voces nunc carentes iota subscripto in codicibus cum illo reperiuntur. E. c. ζῶον¹⁾ pro ζῶον, v. Epist.

1) Hoc praecipit Herodianus Arcadii p. 122, 2 ed. Bark. Lps.

p. 82 et Wagner. ad Alciphron. III 9 [2 vol. II p. 39]: *λάθρα κρύφα* (tab. I num. 13) pro *λάθρα κρύφα*, v. ibid. p. 200: *σώζω θνήσκω* pro *σώζω θνήσκω*, v. Append. p. 31 sq.' Bast. comm. pal. p. 719. Add. Piers. ad Moer. Attic. p. 300 Lobeck. rhemat. p. 327 Schneider. ad Platon. Civit. I 334 A vol. I p. 60 P. Tzschirner. de Gr. nomin. in Ω exeunt. p. 5 *Ἀθηνῶι*. Codicem Mediceum Aeschyl. Choeph. v. 315 *θνήσκων* exhibere Franzius p. 370 affirmat.

8.

Cram. anecd. Ox. I 203 *θρώσκω*. — *Δίδυμος* δὲ χωρὶς τοῦ *ἰῶτα*. ἀπὸ γὰρ τοῦ *θορήσω* μέλλοντός φησιν γεννησθαι. ὡς *τρώσω τρώσκω* καὶ *διπλασιασμῶ τιτρώσκω*, οὕτω *θωρήσω* (l. *θορήσω*) *θρώσκω* συγκοπῆς γενομένης τοῦ *ι* (l. *η*) καὶ μεταβολῆς.

Huic scripturae Didymo improbatae obsequitur cod. Medic. Aeschyl. Choeph. 813 teste Franzio p. 387. — Non ignoro tamen referri haec etiam ad commentarios posse, cf. *θρώσκω γνώμα* Boeckh. Pind. scholl. praef. p. XIII et fr. 290 R. Schmidt. Callistr. p. 24 = 330.

9.

Et. m. 741, 25 *σώζω*. — τὸ *σώζω* χωρὶς τοῦ *ι* λέγει *Δίδυμος*. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ *ἔω* τὸ *κάθημαι* γίνεται *ἔζω*, οὕτω ἀπὸ τοῦ *σῶω* τὸ *ὑγιαίνω* γίνεται *σώζω* πλεονασμῶ τοῦ *ξ*. . . . I 43 τὸ δὲ *σῶος* (ἔλεγεν ὁ *Δίδυμος*) διὰ τοῦ *ι* γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ *σῶς* τοῦ *σῶ*. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ *εἰς* ὡς διὰ τοῦ *ωος* σὺν τῷ *ι*, *Μίνως Μινῶος*, *ἦρως ἦρῶος*, οὕτω *σῶς* *σῶος*, cf. Zonar. s. v. Phavorin. p. 1726, 11. 30 Philem. lex. techn. p. 147 Osann.

σώζειν haud inauditum in inscriptionibus, v. Keil. anall. epigr. p. 115 idem in Philol. VIII 1 p. 177. Apud Aeschylum in Eumen. 232 cod. Medic. exhibet *σώζων* teste Franzio p. 402. Eidem scribendi mori obtemperat e. g. cod. Lucian. Vindob. 123 (B), ut vol. I p. 287 R. II p. 163 R., cod. Palat. Marcellin. vit. Thucyd. §. 56 Westerm. p. 199, 62. — Ceterum non inepte ex h. l. concludit Gust. Wolffius de scholl. Soph. Laur. p. 18 a nostro profectum

esse schol. Soph. OC. 1210 *σῶν ἀντὶ τοῦ σῶιον* [schol. Odys. κ 268 *σῶν· Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ σῶιον*].

10.

Choerobosc. ap. et. m. 230, 4 *γῆδιον· τριῶν ὄντων τῶν πρωτοτύπων γῆ καὶ γαῖα καὶ γέα, ἐκ ποίου τούτων γέρονε τὸ γῆδιον; λέγει δὲ ὁ Δίδυμος, ὅτι ἐστὶ γέα διὰ τοῦ ε. καὶ ἐπειδὴ, ἠνίκα ἢ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται καὶ παραλήγει τῷ ε τὸ ο (? ἢ τῷ ο), τότε γίνεται διὰ τοῦ διου ἢ παραγωγῆ καὶ προσέρχεται κατὰ τὴν παραλήγουσαν τὸ ι. οἶον πρά-ξεως πραξείδιον, λέξεως λεξείδιον, βοῦς βοός βοῖδιον, νοῦς νοός νοῖδιον, οὕτως οὖν γέα γείδιον διὰ τῆς εἰ διφθόγγου καὶ κατ' ἕκτασιν Ἀττικὴν τοῦ ε εἰς η γῆδιον διὰ τοῦ η καὶ ι, ὥσπερ εἰκάσω ἤκαζον καὶ εἶδειν ἤδειν.*

11.

Eustath. II. E 352 p. 1146, 58 *Φιλήμων δὲ τὸ λῆδιον ἐρμηνεύσας εὐτελὲς τριβώνιον ἢ χλαμύδιον παλαιὸν παροξύνει αὐτὸ ὡς τὸ σταμνίον. φησὶ γάρ, ὡς σταμνίον δὲ τὴν προσφθίαν λέγω. Δίδυμος δὲ καὶ αὐτὸς οὕτω δοξάζων φησί, ὡς ἄλογός ἐστιν ἢ προπαροξύτονος τάσις τοῦ λῆδιον, ἐπεὶ αἱ διὰ τοῦ ιον παραγωγαί, εἰ μὲν ὥσιν ἐν τρισὶ βραχείαις, προπαροξύνονται, θρόνος θρόνου θρόνιον, πτύξ πτυχός πτύχιον, εἰ δὲ δακτυλικαὶ πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, οἶον ψωμίον, ὠτίον, ἔτι δὲ καὶ κλειδίον, παιδίον, δαδίον, οὐ διὰ τὸ διον ὄντα οὐδὲ ταῦτα, ἀλλὰ διὰ τοῦ ιον. τὸ γὰρ ο τοῦ πρωτοτύπου ἐστίν. εἰ οὖν, φησὶν, ἐν τῷ λῆδιον δακτυλικὴ ἢ λέξις, δῆλον ὡς πρὸ μιᾶς ὄφειλεν ἔχειν τὸν τόνον. καὶ οὕτω παροξύνεσθαι θελήσας τὸ ΛΗΛΙΟΝ ὁ Δίδυμος ἀποστερεῖ αὐτὸ καὶ τοῦ κατὰ τὴν παράδοσιν προσγεγραμμένου ι. ἐπεὶ, φησὶ, λῆδος τὸ πρωτότυπον, ὃ Δωριεῖς λᾶδός φασίν, ὡς Ἀλκμάν· λᾶδος εἰμένα καλόν (fr. 88 Bergk.), ὃ ἐστὶ· ληδίον ἐνδεδυμένη εὐειδής. ἀπὸ γοῦν τοῦ λῆδος, φησὶ, μὴ ἔχοντος τὸ ι γεγονὸς τὸ ληδίον οὐδ' ἂν αὐτὸ ἔχοι τὸ ι.*

Hoc fragmentum, cum ἰῶτα προσγεγραμμένου caussa agatur, non dubitavi huc admittere, quamquam aptiorem ei

fortasse locum in libro aliquo *περὶ σχημάτων* composito assignaveris. Vid. Velsen. l. l. p. 95. — Nostrum sequitur Herodianus pros. cathol. l. XIII ap. Arcad. de accent. p. 119, 8—15 ed. Bark. τὰ διὰ τοῦ ἰον τριβραχέα ὑποκοριστικὰ προπαροξύνεται, κτένιον, πτύχιον, πόδιον, θρόνιον. εἰ μέντοι ἢ πρώτη τούτων μακρὰ ὑπάρχοι, ὑπεσταλμένων τῶν διὰ τοῦ διον παρηγημένων, παροξύνεται, κλειδίον, παιδίον, δαιδίον. οὐ γὰρ διὰ τοῦ διον, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἰον. τὸ γὰρ δ τοῦ πρωτοτύπου ἐστίν. ἔτι σφητίον, χαρτίον, [adde e Didymo ψωμίον] ὠτίον κτέ. Egregie vero hanc de prosodia diminutivorum nominum doctrinam tractat schol. Dionys. Thr. p. 793, 30 sq. Schaef. Greg. Cor. p. 28. Adde schol. Hom. N 71. — Ceterum vereor ut Didymus verum viderit. Atticos certe *ι* adscripsisse docet Aristoph. Avv. 715, neque ipsum Alcmanem, quem antestatur Didymus, hanc literam expulisse fidem facit Hesychius, ubi *λαῖδος* frustra quaesiveris, *λαῖδος* vero invenies vol. II p. 413 *λαῖδος· λῆδος· τριβώνιον* Bachm. anecd. I p. 290, 1. Vocabulo *ληδίον* haud raro utitur Philostratus cf. G. Olear. ad VA. IV 19 p. 158, 7 VS. I 20 p. 513 Imag. II 18 p. 841 n. 14, qq. ll. codd. scriptura inter *ληδίον ληιδίον λύδιον λίδιον* fluctuat. Philemo denique, quo Eustathius utitur, me iudice non est Aexonensis, quode cf. Meier. comm. Andoc. VI 3 p. VIII, sed Byzantius, qui versibus politicis scripsisse videtur. Et. m. 563, 32 pro *χλαμύδιον παλαιόν* praebet *χλανίδα παλαιάν*. Hinc duo nascuntur politici versus¹⁾ [τὸ δ'] *εὐτελὲς τριβώνιον ἢ παλαιάν χλανίδα [ληδίον]*, ὡς *σταμνίον δὲ τὴν προσφιδίαν λέγω*, ut adnotavi in censura Tryphonis Velseniani in Muetzelli Ztschr. f. d. GW. 1854 p. 131.

1) Versus choliambicus latet in Eudocia p. 276 *φιλοδοξῶν γὰρ μόνον τοῦτον οὐχ ὄπλοισι | ἀνεῖλεν, ἀλλὰ συμπλακεῖς ἀπέπνιξεν*, trimeter iambicus in Iulian. ep. XL p. 73 Heyl. *τίς ἄν (?) ἐμοῦ γένοιτ' ἄν ἀθλιώτερος*, ubi praestat me iudice *ἀντ' ἐμοῦ*, cf. Soph. Ai. 444 Ar. Nubb. 658 Jacobs. AP. p. 818.

2.

Π ε ρ ἰ π α θ ῶ ν.

Hoc opusculum e solis scholiis in Homerum Venetis innotuit, unde Herodianum id commentario instruxisse comperimus (cf. Lehrs. anall. gramm. p. 418), quae simul caussa fuisse videtur, ut hodieque praeter dubia nonnulla ab etymologis servata fragmenta eademque, ni fallor, ipsius Herodiani industria nostro obnoxia ad nos pervagata nihil fere ex hoc opere aetatem tulerit. Accedit quod Herodianus Didymi nomen, quamvis ipsi plurima eum debere persuasum habeam, admodum raro apposuit, adeo ut Lehrs. de Arist. stud. p. 34 adnotaret haec: ‘*Fortasse debebat* (Herodianus) *saepius Didymum inspicere*’. Atque inspectum ab ipso esse, ne dicam transscriptum, luculentum supra exemplum unum e multis deprompsi fr. IX coll. Arcad. p. 119, 8—15. Alterum quaerentibus praebet schol. Aristoph. Eqq. 1158, ubi Herodiani nomine veneunt, quae Didymi verba esse in lexico comico pronunciata fidem facit Hesychius s. v. κημός, cf. Arcad. 59, 14.

1.

Schol. Hom. Γ 272 et. m. 116, 51 ἄωρτο· ἄρω ἐστὶ τὸ σημαντικὸν τοῦ ἀρμόζω, οὗ ὁ μέλλων (et. m. add. Αἰολικῶς) ἄρσω, ἀόριστος ἦρσα ‘Θέτις ὤμοισιν ἐπῆρσεν’ (Il. O 167. 339) ἀντὶ τοῦ ἐφήρμοσεν καὶ ‘πώμασιν ἄρσον ἅπαντα’ (Odys. β 353) ἀντὶ τοῦ ἐφάρμοσον. τοῦ ἄρω ὁ παρακείμενος ἦρκα, ὁ παθητικὸς ἦρμαι, ὑπερβυντελικὸς ἦρμην, τὸ τρίτον ἦρτο, συστολῆ ἄρτο (rectius et. m. Ἰωνικῶς κατὰ συστολὴν ἄρτο), ἐπενθέσει τοῦ ω ἄωρτο (et. m. add. ὡσπερ εἶθα εἶωθα). οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ β ποιήματι (l. ὑπομνήματι, possis etiam ποιηματίῳ) τῷ περὶ παθῶν Διδύμου¹).

1) Quid igitur? Credamusne Didymum etiam ἄωρτο ab ἄρω τὸ ἀρμόζω derivasse? Equidem hoc ut credam, quod non modo etymologus l. c. his pergat verbis τινὲ δὲ λέγουσι τὸ ἐκρέματο, sed etiam Hesych. ἄωρτο. ἐκρέματο suo loco, deinde loco non suo ἄωρτο· παρήρητητο habeat, idemque ἔωρτο h. e. ἦορτο formam primigeniam recte explicet vocabulis ἐδοξε, κρέμαται, mihi imperare non possum. Video

2.

Schol. Hom. *A* 160 κείν'· λέγει ὁ τεχνικός ἐν τῷ (excidisse videtur α, cf. *P* 201) ὑπομνήματι τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου· τὰ ὀξύτονα ἠνίκα ἐκθλίβηται τὴν ὀξυνομένην συλλαβὴν καὶ εἴαν ἢ ἢ ἐκθλιβεῖσα συλλαβὴ ἢ ἔχουσα τὴν ὀξεῖαν βραχεῖα, ἢ δὲ ὀπίσω συλλαβὴ φύσει μακρά, τῷ τονικῷ παραγγέλματι γίννεται περισπῶμενον. περισπᾶ γοῦν τὸ δῆλον (Heyn. δειλ'). ἐν δὲ τῇ Ὀμηρικῇ προσῳδίᾳ ἐναντιοῦται τούτῳ.

3.

Schol. *P* 201 ζητεῖ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ α ὑπομνήματι τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου περὶ τοῦ ᾧ δειλ', πῶς δεῖ τονίζειν αὐτό, καὶ φησι· πολὺ δὲ πρότερον παρὰ τῷ ποιητῇ ἐστὶ τὸ τῆς ἀναγνώσεως· 'ᾧ δειλ' οὐδέ τί τοι θάνατος', ἢ 'ᾧ δειλ' οὐδέ τί τοι θάνατος'. τὸ γὰρ πλήρῃς ἐστὶν ᾧ δειλέ. οὐ γὰρ, ὡς οἱ ἐξηγησάμενοι, τοῦ δειλαίε ἀποκοπή. ἐν ἑτέροις γὰρ αὐτὸς λέγει 'ᾧ δειλώ, τί νυ δάκρυ κατείβητον' (*ψ* 86) περιγέγραπται οὖν ἢ ὀξεῖα, εἶτα καὶ ἀνάπαυσις γέγονεν κτέ. Cf. *A* 441, unde discimus Aristarchum δειλέ scripsisse ἐκ πλήρους.

Apparet hinc Didymum, ut qui statueret δειλ' apocope natum esse e δειλαίε, syllabam circumflexam pronunciasse. Cf. Matth. gr. Gr. I p. 86 §. 30.

Ex hoc περὶ παθῶν opere haud scio an profecerit Herodianus ap. et. m. 148, 8 ἄρπεδέεσσα· ἢ ἄγαν πεδινῆ (sic Schleussnerus ad et. Gud. 762) κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ αρι συγκειμένη. πέπονθε δέ, ἵνα (vulgo ἵνα μὴ) σημαίνεται ἢ ἄγαν ὀμαλὴ ὁδός. ὁδοῦ γὰρ ἐστὶν ἐπίθετον. πέπονθε δὲ ὁμοίως τῷ ἐρθύρις Αἰολικῶς, ἐριθυρίς γὰρ ἢ μεγάλη θυρίς. οὕτως Ἡρωδιανός, καὶ Δίδυμος, ὅτι ἄρπεδες, οὗ μέμνηται Νίκανδρος ἐν θηριακοῖς (v. 420) 'κάρη γε μὲν ἄρπεδες αὐτῶς'. — ἀλλ' ὁ Νίκανδρος ἀντὶ ἐπιτάσεως μόνης δοκεῖ τὴν λέξιν παραλαμβάνειν.

Fortasse rectius sublata punctuatione legitur οὕτως Ἡρωδιανός καὶ Δίδυμος h. e. Didymus, cui calculum addit

Herodianus. — Hesych. I p. 548 ἀρπεδέεσσα· ἰσόπεδος, ὀμαλή. I p. 1442 ἐρπεδέεσσα· ἐπίπεδος. I p. 548 ἀρπεδέεν· ὀμαλόν. I p. 548 ἀρπεδίσαι· ὀμαλίσαι, ἔδαφῆσαι. I p. 549 ἀρπίδες· ὀμαλά, καὶ κρηπίδες ἢ ὑποδήματα Λάκωνες. I p. 1541 ἐφεδές· ἐπίπεδον, ταπεινόν, χαμαί.

Alia sciens praetermitto, e. g. Ἀφροδίτη et. m. Gud. Angel. s. v. Cram. anecd. Ox. I 37, 31 βεῦδος et. m. 195, 49, ubi deinceps laudantur Didymus Herodianus Diogenianus, γείτων et. Gud. 122, 12 ὄχεσφιν et. m. 645, 2 ὦ τᾶν Apollon. II 569, 15 Bekk. reliqua, quae secundum literarum ordinem digesta caput V efficiunt inscriptum: 'Incertae vel dubiae sedis fragmenta.'

3.

Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας

sive

De latinitate¹).

Hoc opus a Frederico Ritschelio Didymo Chalcentero vindicari inde patet, quod in libello nitidissimo '*die alexandrinischen Bibliotheken*' p. 140 Heliodorum metricum apud Didymum Prisciani II p. 394 Kr. laudatum ex hoc ipso loco ante Augusti principatum vixisse concludit. Ab huius sententia discedit censor libri in annal. critt. Berol. 1838 P. II p. 821 sqq. God. Bernhardus in Suida I 1 p. 1330, 1, qui suspicatur totum argumentum, quod gl. Δίδυμος ὁ Κλαύδιος contineatur, ad Didymum iuniorem pertinere, cuius memoriam his fere finibus circumscribit Δίδυμος ὁ Κλ. χρ. Ἀλ. γραμμ., ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε περὶ ὀρθογραφίας, περὶ τῶν ἡμαρτημένων κτλ. Claudium igitur Didymum περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας scripsisse arbitratur. Huic accinunt Meurs. gloss. Graec. v. δηνάριον, σεστέριον, Fabric. bibl. Gr. VII p. 57 Lersch. Sprachphil.

1) Cf. meam de Philoxeno dissertationem Philologo insertam IV 4 p. 666 sqq., in qua quae de aetate grammatici dixi non debebat sollicitare W. Ribbeck. de Zenodot. p. 5, qui, si Philoxeni et Timothei dithyrambographorum Cyclopi meminisset, de Philoxeni glossis Homericis h. l. non cogitasset. — Adde H. Planer, de Tyrannione p. 29. 30.

I p. 94. 143—5 Graefenh. Gesch. d. class. Philol. I p. 425. Ego ad utrum concedam haereo. — Ad Prisciani l. l. adnotat Lindemannus: ‘Ac primum notandum ab initio ante vocem *Δίδυμος* legi in cod. has literas YK, deinde pro *περὶ τῆς* esse *ΠΕΡΙΤΗC*, ante vocem *παρά* recurrere literam Y et post vocem *ἀναλογίας* rursum apparere Y, quod Putschius (perperam) pro numero libri habuit.’ Haec ille. Litera ter adiecta Pythagorica Y quid sibi velit, docebit Villoiso diatr. p. 134 (2), sed K quid valeat non expiscor, nisi nota sit nominis *Κλαύδιος*¹⁾. Quod si ita est, Suidae glossa *Δίδυμος ὁ Κλαύδιος* depravationes perpessa esse non videtur. Et Claudius quidem Didymus, quem a musico et grammatico, Heraclidis filio, non esse diversum suspicatus sum in comment. IV part. 2 p. 13, apte poterat lectores ad Heliodorum metricum *ἐν τῷ περὶ μουσικῆς* amandare ap. Priscian. de fig. num. c. III §. 16. Sed Chalcentero hoc etiam opus vindicatur favebunt grammaticorum aetate proximorum studia in eadem opera Graeca cum Romanis comparandi posita, Hypsicratis Seleuci Philoxeni Tyrannionis Apionis Irenaei sive Pacati Minucii Suetonii Tranquilli, quos recensui in dissert. de Seleuco Homérico p. 548. Accedit quod ap. Priscian. I p. 21 Kr. II p. 395 Kr. Didymus in Varronis consortium admissus est.

1.

Priscian. I p. 21 [I c. 4] Kr. ‘Unde a plerisque ei (V) hoc nomen datur, quod apud Aeoles habuit olim digamma, id est *vau*, ab ipsius voce profectum, teste Varrone et Didymo, qui id ei nomen esse ostendunt. Pro quo Caesar hanc figuram ϝ scribi voluit. — Tortell. Aretin. de orthogr. fol. 4 ‘Habebant antiqui Aeoles literam hanc, quae, quia duplicis gamma figuram detinebat, ut nunc detinet, digamma a plerisque ex nostris cognominata fuit, a nonnullis vero sibi [?] hoc nomen datum fuit, quod apud Aeoles prius habebat, videlicet *vau*’ et q. s.

Vid. Ritschel. de Varron. disciplin. libris p. 27. —

1) Cf. Roeper. in Zeitschr. f. AW. X 1852 p. 436. 437.

Claudius Didymus si librorum de latinitate auctor esset, quae de Claudii novamine disserit Priscianus ita narraret opinor, ut Didymum ipsum sequi appareret, qui imperatoris inventum praeterire silentio vix posset. Cf. Torrent. Casaub. Lips. ad Sueton. Claud. Caes. c. 41.

2.

Priscian. XI 1, 1 vol. 1 p. 515 Kr. ‘Stoici enim quomodo articulum et pronomen unam partem orationis accipiebant, infinitum articulum vocantes, quem grammatici articulum, ei quoque adiungentes etiam infinita nomina vel relativa: quod etiam Didymus facit tractans de Latinitate.’

Cf. Apollon. de pron. p. 4 Bekk. Lersch. Sprachphil. II p. 41—43 R. Schmidt. Stoic. gramm. p. 39—42.

3.

Priscian. VIII 17 §. 96. 7 vol. I p. 429. ‘Sciendum tamen, quod videmur in praeterito perfecto plerumque barytona quoque Graecorum imitari in commutatione consonantium, teste Didymo, qui ostendens omnia, quae habent in arte Graeci, habere etiam Latinos exemplis hoc probat. Nam, quum primam coniugationem dicunt barytonon, quae tres cognatas habet consonantes, id est $\beta \pi \varphi$, pro qua nos *ph* scribimus in plerisque et in omnibus huius coniugationis verbis per ψ *ἀόριστον* h. e. praeteritum infinitum spatio temporis utrum paulo ante an multo sit perfectum, ut *κρύβω* (unde *κρύπτω*, hoc 2 em. codd., quod prob.) *ἔκρυψα*, *λείπω* *ἔλειψα*, *ἀλείφω* *ἤλειψα*, nos quoque in praeterito perfecto — —, cum in praesenti in *bo* vel *po* desinat verbum, plerumque in *psi* facimus praeteritum perfectum in tertia coniugatione, ut scribo scripsi, nubo nupsi, scalpo scalpsi, repo repsi’ et q. s.

Tractavi hunc locum in comment. de Dionysio Thrace. Cf. Bekk. anecd. II p. 638, 30 sqq. Timoth. Gazae. *περὶ συντάξ.* ap. Cram. AP. IV p. 242, 27 — 243, 3 Macrob. de societate Graeci Latiniq. verbi p. 796 ed. Zeun.

4.

Priscian. de fig. num. 2 §. 9 vol. II p. 390 ‘Sestertius

olim dupondius et semis, id est duo librae et semis, quasi semistertius, quo tempore denarius decussis valebat, hoc est: post duos sequens tertio loco est semis. Hoc quoque secundum Atticos et Ionas, qui ἥμισυ τρίτον dicebant pro δύο ἥμισυ teste etiam Didymo, qui hoc ponit ostendens in omni parte orationis et constructionis analogiam Graecorum secutos esse Romanos, unde et Herodotus in I historiarum (§. 50) ἐποιεῖτο — ἥμιτάλαντον. ἰδοὺ δὴ οὖν (sic Lindemannus; cod. ΕΙΔΟΥ ΛΙΟΝΙΠΟΝ) εἰπὼν δέκα τάλαντων γεγενῆσθαι τὸν λέοντα¹⁾ καταλέγει ἔχειν ἑβδομον ἥμιτάλαντον, τουτέστιν ἕξ ἥμιτάλαντα²⁾.

5.

Priscian. de figg. numer. III 16 vol. II p. 395 post locum e libro Varronis de lingua latina quinto (p. 47 ed.

1) Scr. κᾶτα λέγει. Atque κᾶτα pro καί Menandro etiam in scholl. Hippocr. ed. Daremberg. v. ὀδαξυσμοί restituendum esse video κᾶτα τὸν ῥύπον | λίγνος πιὼν ἠδάξαθ' ὥστε μὴ πιεῖν. Ἄρων non expedit; τὸ μὴ τὰς τρίχας nescio utrum τομὴν τριχός an sit τμητὰς τρίχας.

2) Qui paulo post eadem pagina laudatur Dardanus, haud dubie idem est atque Δαρδάνιος ἐν τῷ περὶ σταθμῶν, cui testimonium denunciat Laurentius Lydus de menss. p. 62 ed. N. Schow. Cuius loci si memor fuisset F. Osannus, cum praefaretur ad Apulei. orthogr. p. XVIII not. 2, non expulisset Dardanum locoque cedere Didymo iussisset. Iterum eum antestatur Priscian. II p. 393. Ac fortasse ap. Suid. s. v. Ἀριστόδημος pro Δανᾶον (E., Bernhardyus Διογενιανόν) legendum est Δάρδανον. Alios Dardanos habes ap. Cicer. Acad. IV et Philostrat. V 5. 2 p. 567. — Περὶ σταθμῶν Diodorus etiam disputavit teste Diogeniano ap. schol. BL. Hom. II. p. 167 a Bekk. (ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς Ἑλληνικῶν ὀνομάτων.) Diogeniani libri inscriptionem cognoscimus e Montefalconii diario Italico p. 214 ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς τῶν Ουσηστίνου (sic) ἑλληνικῶν ὀδ. Falitur enim Rank. Hesych. p. 66. 128. 143, qui ἐκ τοῦ scripsit, neglexitque siglam ὀδ. Voluit nempe scriba ^{υυ}ΟΟ h. e. ὀνομάτων. Cf. Bast. Comm. pal. p. 827, nisi, quod suspicetur aliquis, notam ⁰⁰NN h. e. νομισμάτων perperam intellexit ac pro ^{υυ}ΟΟ habuit. Fortasse Vestinus etiam de numis scripsit. Ceterum Pamphilo ab ipso Vestino breviate haud scio an usus sit auctor synagoges Bachmanni, quem Methodium esse suspicor (medicum) ab etymologo saepissime in α, semel a Tzetzta schol. Lyc. 1050 p. 919, 9 laudatum.

Bip.) excerptum his pergit verbis: 'Didymus etiam ea confirmat. Δίδυμος ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας. Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ τὰ δύο ἡμισυ ἡμισυ τρίτον φασίν. καὶ τὰ ἕξ ἡμισυ τάλαντα, ἑβδομον ἡμιτάλαντον. καὶ τοὺς τέσσαρας ἡμισυ πήχεις πέμπτην σπιθαμὴν, καθάπερ φησὶν Ἡλιόδωρος, ὃς προσθεῖς τὸ 'ἐν δὲ Βατουσιάδης' (Archiloch. fr. 85 p. 486 Bergk.) ἐν τῷ περὶ μουσικῆς ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπόδιον ἀντὶ τοῦ δύο ἡμισυ πόδες. καὶ καθόλου, ὅταν βούλωνται ἀριθμὸν τινα δηλοῦν καὶ μόριόν τι προσκείμενον, τὸ ὁμώνυμον τοῦ ἀριθμοῦ αἰεὶ τοῦ πλεονάζοντος λαβόντες τὸ ὅλον φασίν, οἷον τὰ ἕξ ἡμισυ ἑβδομον ἡμισύ φασιν, τοῦ ἑπτὰ ἑβδομον, ὃς μονάδι πλεονάζει τοῦ ἕξ, τὸ ὁμώνυμον λαβόντες. καὶ Ῥωμαῖοι δὲ εὐρεθήσονται τούτῳ χρώμενοι τῷ σχήματι. τὰ γὰρ δύο ἡμισυ ἀσάρια, σεστέρτιούμ φασιν, τοῦ μὲν ση τὸ ἡμισυ δηλοῦντος, ὡς ἐν τῷ σημόδιουμ σήσκουας σήσκουπλα, τοῦ δὲ τέρτιουμ τὸ τρίτον, καὶ ἔστιν ἡμισυ τρίτον. τὰ δὲ χεῖλια σηστέρτια ποιεῖ διακόσια πεντήκοντα δηνάρια ἀργυρᾶ (ὡς αὐτοὶ λέγουσι, δηναρίου παρὰ τὸ δῆνα ἐσχηματισμένου), δέκα δὲ χρυσᾶ, ἅπερ καὶ μίλλε νόμμως φασίν. τὸ δὲ σήσκουας σύνθετόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ση καὶ κουμ καὶ τοῦ ἄς ἄσσις. καὶ ἔστιν ἡμισυ σὺν ἀσσαρίῳ, τουτέστιν ἐν ἡμισυ ἀσάριον. ὥσπερ δὲ ἡμέδιμνον λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἡμιμέδιμνον, οὕτως καὶ οὗτοι σημόδιουμ πλεονάζοντος τοῦ σ.'

4.

Πιθανά.

Hoc opere quale argumentum persecutus sit hodieque sciri in tanta testimoniorum penuria nequit. Inscriptionem solam servavit Suidas I 1 p. 627 Bernh. Si quid hallucinari licet, crediderim πιθανά (probabilia) Didymi circum interpretationes historiarum fabularumve probabilissimas versata esse. Cf. schol. Ar. Plut. 210 τὸ δὲ πιθανὸν τοῦ λόγου ἐπινενόηται. Quamquam scrupulum inicit, quod Apollonii opusculum Didymeo huic superinstructum ap. Suid. interiectum medium est opusculis mere grammaticis.

5.

Ultimo hoc capite nomen solvam, quod supra dedi, pollicitus additamento aliquo disputaturum me esse de studiis Didymi in geographia positus. Huc pertinere videtur primum liber

περὶ Καβασσοῦ,

cuius meminit Stephanus Byz. p. 12, 8 ed. Meinek. ἀπὸ δὲ τοῦ Καβακησός οἴεται Δίδυμος κατὰ συγκοπὴν τὸ (sic conii. Meinek., τοῦ RV) Καβασσός. πόλις δὲ αὕτη τοῦ Ὀθρουονέως, περὶ ἧς βιβλίον ὅλον συνέγραψε. δειχθήσεται δὲ ἐν τῷ περὶ αὐτῆς λόγῳ τοῦτο ψευδός. At ego ut credam singulari libro de Cabasso urbe a Didymo disputatum esse, vix mihi imperabo, sed eam potius commentarii in Homeri Iliadis librum XIII compositi partem, in qua de v. 363 Καβησόθεν ἔνδον ἔόντα (edit. Argolic. Ἐκάβης νόθον υἱὸν ἔόντα, quae scriptura placuit E. R. Langio, cuius apparatus Homericus penes me est) commentaretur, in tantam amplitudinem excrevisse suspicor, ut fere iusti libri ambitum expleret. Quam opinionem confirmat loquendi usus de verbis βιβλίον ὅλον mihi observatus. Sic Dorotheus Ascalonita in συναγωγῇ λέξεως Ἀττικῆς, cuius librum CVIII laudat Athenaeus VIII p. 329 D, tantum operae insumpsit teste Porphyrio ad Hom. Il. 90 εἰς ἐξήγησιν τοῦ παρ' Ὀμήρῳ κλισίου, ut nisi iusti voluminis finibus interpretatio ista circumscribi non posset. Recte enim Coraes pro ὅλου βίου ἐδέησε, quae lectio est cod. B., rescripsit ὅλου βιβλίον, assentiente R. Ungero in parad. Thebb. p. 433, qui de solenni vocabulorum βίος et βιβλίον confusione pluribus exposuit. Deinde Neoteles nescio quis eodem Porphyrio ad Hom. Il. 328 auctore περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοξείας totum librum conscripsit. Hoc quoque loco vulgata scriptura est ὅλου βίου, quam adversus Valckenarium, qui ὅλην βίβλον coniecit, defendit Wolf. prolegg. p. CXCIII (cf. L. Mueller. de οἶμος et οἶμη p. 2. 3). Ipsum Didymum de vocabuli δεκατεῦσαι significatione librum conscripsisse auctor est Harpocr. 45, 5 Bekk. Δίδυμος ὁ γραμματικὸς περὶ τούτου βιβλίον γράψας, quo

loco fortasse ὄλον ante βιβλίον incuria scribae excidit: at hunc non singularem librum fuisse, sed partem commentarii in Demosthenis or. c. Medont. longius exspatiantem, ex Harpocrate patet. — Fortasse etiam ἡ περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφὴ πρὸς Ἀσκληπιάδην, quam Plut. vit. Solon. c. 1 commemorat, e commentario Demosth. c. Aristocr. §. 28 (Harpocr. 136, 10) seorsim, ut itam dicam, edebatur. — Ceterum ὄλος et βίβλος vocabula nectere consueverunt scriptores Graeci recentiores: e. g. Clemens Alex. Strom. V p. 751 C ὅπου γε καὶ ὅλα βιβλία — ἐπιδείκνυνται. Theophilus in fragm. Seguier. Steph. Byz. χειρὸν ἑαῖς Θεόφιλος ὅλας ἐγράψατο βίβλους. Dionys. Halic. de Thuc. iudic. IX 6 ὅλη γὰρ ἡ βίβλος οὕτω συγκέκοπται. Dionys. techn. p. 126 ed. Schott. δι' ὄλου τοῦ βιβλίου διοικούμενος διοίκησιν τινα τοιαύτην. — Itaque e Didymi excursu aliquo, ut more loquendi recentiorum editorum utar, ad librum Iliadis XIII 863 fluxerunt haud dubie quae referunt Steph. Byz. p. 344, 12 schol. V. p. 368 b, 26 et. m. 482, 25.

Quodsi libri περὶ Καβασσοῦ memoria non sufficit, ut Didymum inter geographos nomen professum esse affirmemus, iure nostro dubitabimus, num tres loci alii, in quibus ethnographus ad Alexandrinum grammaticum provocat, ad huius opera aliqua geographica an commentarios (rhetoricos) respiciant.

a. Steph. Byz. 486, 9 M. Οἰνοῦς πολίχνιον Λακωνικῆς, ὡς Ἀνδροτίων καὶ Δίδυμος. Cf. Curtii Peloponn. II p. 263. 321 (Athen. Deipn. I p. 31 C) ¹⁾.

b. Steph. Byz. 34, 1 Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι Ἀθηναίας λέγουσιν ἀντὶ τοῦ Ἀττικῆς. ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνατικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θαυμάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ᾧν χρῆται. Cf. Antiatt. Bekk. 77, 5 Ἀθηναίαν, οὐκ Ἀττικὴν. Cf. Ritschel. de Oro p. 58 Nauck. Arist. Byz. p. 213 not.

c. Steph. Byz. p. 72, 6 Δίδυμος δὲ παρατίθεται

1) Qui apud eundem Athenaeum citatur p. 31 D Alciphro Maeandrius mihi suspectus est, sed latere videtur Μαϊάνδριος ὁ Μιλήσιος, quod dixi in comm. de Tryphone p. 34.

χορήσιν ἐξ Ἐρατοσθένους τοῦ (sic RV τὸ Α) Ἀλεξανδρίτης. Locum Cyrenaei in Bernhardyi Eratosthenicis frustra quaesivi.

Horum praeceptorum quo referam tertium non habeo, primum suspicor Stephanum e commentario aliquo rhetorico, secundum ex hypomnematē in comicum aliquem poetam transscripsisse.

Sed longe alia ratio est aliorum locorum Stephani trium 655, 5. 20 695, 3 ed. Meinek.

[Ἀναγραφὴ δῆμων.]

Scriptores de pagis Atticis atque ipsa Athenarum urbe qui literis consignaverunt, Preller. Polem. p. 170 sqq. Meier. de Harpocr. p. 63. 64, Didymi nomen, nescio quid agentes, in tabulas non retulerunt, quamquam Stephanus Byzantius, qui p. 635, 20 M = 283, 27 W his verbis ei testimonium denunciat Διόδωρος δὲ καὶ Δίδυμος Τρινεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον, Καλλίμαχος Ἐκάλῃ Τρινέμειαν, Chalcenterum quoque iis accensere videtur, qui pagis Atticis accurate recensendis operam navaverunt. Ἀναγράφειν enim, cuius verbi significationem illustrant O. Schneider. de scholl. Arist. fontt. p. 92 A. Nauck. Aristoph. Byz. p. 237, proprium est scriptoris literati eius, 'qui indices quosdam condat eorumque ordinibus hanc vel illam rem inserat.' Itaque L. Prellerus Polem. p. 41 sq. e verbis schol. Ar. Avv. 646 ἀναγράφει δὲ τοὺς ἐπωνύμους τῶν δῆμων καὶ φυλῶν Πολέμων (fr. IX) vel singularis opusculi vel amplioris operis particulae probabiliter elicuit inscriptionem Πολέμωνος ἀναγραφὴ τῶν ἐπωνύμων τῶν δῆμων καὶ φυλῶν, eademque aut huic similis fuisse videtur libri inscriptio a Diodoro compositi, quod cf. Preller. I 1 p. 170—173. Atque recensum illum pagorum Stephanus iterum atque iterum respicere videtur, quamquam hodieque haud facile quispiam gravioribus quam ex usu verbi ἀναγράφειν petitis argumentis redarguet eum, qui ex hypomnematis Didymi rhetoricis Stephanum profecisse contenderit. Steph. Byz. 635, 5 (= 283, 13 W) Τρικόρυνθον· οὐδετέρως Δίδυμος καὶ Διόδωρος, Διονύσιος ἀρσενικῶς, Εὐφορίων θηλυκῶς. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς. [Τρικόρυνθον

Meinek. coll. 618, 4 *τρικόλυθον* RV *τρικόρουθον* Meurs. — Euphorionis fragmentum in collectione Meinekii est CXVIII p. 138. — Schol. Arist. Lys. 1031 qui scripsit aut Atheniensis fuit, aut aliquamdiu Athenis commoratus esse videtur. Fortasse a Symmacho Atheniensi profectum est.

Steph. 695, 3 M 310, 30 W *Χολαργός· οὕτω Δίδυμος καὶ Διόδωρος, Διονύσιος δὲ Χολαργεῖς καὶ πληθυντικῶς † μαρτυρεῖ.* Spectare haec potuerunt vel ad Demosth. 40, 6 vel ad Arist. Ach. 855, ubi schol. *δῆμος Ἀττικῆς οἱ Χολαργεῖς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.*

Ad eundem librum suum, si quis exstitit, fortassis ipse Didymus lectores amandat in schol. Soph. O. C. 712 p. 71 Elmsl. *ὁ γὰρ Κολωνὸς ἰππεὺς ὠνομάσθη παρ' ἃς ἐξεθέμην αἰτίας διὰ τὸν Ἄδραστον.* Sic cod. Laur. et Triclin., *κατὰ Ἀνδροτίωνα* R. Br., qua re motus hunc locum inter fragmenta Androtionis recepit Mueller. I p. 374. — G. Wolfius de scholl. Laur. p. 32 'Auctorem', inquit, 'fortasse quis olim cognosceret. Quamquam eae (caussae) possunt quidem ad v. 711 expositae fuisse, sed ab epitomatore esse omissae.' Exposuerat has caussas, opinor, in tabulis pagorum Atticorum. Cf. Bachm. anecd. I p. 38, 10 meamque de lexi tragica dissertationem p. 104. — Pagorum Atticorum gnarum praebet se auctor quoque schol. Soph. O. C. 1061 (ubi pro οὐ, quod in MS. Elmsleio teste sequitur, legendum est οὕτω [Δίδυμος] vel οὕτω [Πίος]) et glossae Hesychianae *Οἰατίδος . . . οἱ δὲ ἀπὸ Οἴας τοῦ δήμου κακῶς, οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται.* Quae mihi quidem e Didymi lexico tragico petita videntur. — Denique pervelim edoceri, utrum in ἀναγραφῇ δῆμων an in commentario in Ionem tragicum (nam ἀντεξηγήσεις πρὸς Ἴωνα (leg. Ἰώβαν) nullas unquam fuisse in commentatione II p. 303 idoneis, opinor, evici argumentis) πυκνός mentionem fecerit. Steph. Byz. p. 528 sq. M. *λέγεται καὶ Πυκναία [παρ' Ἴωνι]. Δίδυμος δὲ φησιν, ὅτι τὴν πύκνα ἂν εἴη λέγων¹).* Similis quaerendi caussa est de schol. Arist. Avv. 836 *Δίδυμός φησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐπὶ*

1) Verbis ἂν εἴη λέγων in argumento simili utitur auctor schol. Soph. O. C. 1039 p. 49 Lps.

πετρῶν κείσθαι et schol. Pind. Nem. II 19. Vid. et schol. Eur. Phoen. 159 V. Ceterum in hoc libro conficiendo saepissime quidem, uti par est, a Didymo consultos esse decessores, Polemonem, inquam, Diodorum Callistratum sive Meneclum probabile est, sed non infimae notae fontem ei fuisse suspicor *ὀρισμούς τῆς πόλεως* laudatos a schol. ad Arist. Avv. 997 (998), si quidem hoc scholion non potius a Symmacho Atheniensi profectum est, quam a Didymo. Locus ille neque Meierum fugit de Harpoer. p. 63 n. 355, neque Prellerum de Polem. p. 175, qui tamen *ὀρισμούς τῆς πόλεως* suspicatur columellas fuisse terminales, in quas illa verba insculpta fuisse videantur, quae inde adnotaverit eorum aliquis, qui composuerat Atthidas. *Ὅρισμούς* qui scripserit praeter Teucrum (Cyzicenum?), ab Athenaeo X p. 455 laudatum, nullum equidem novi scriptorem, neque Teuceri opus versui adstrictum chorographicum argumentum persecutum esse videtur. Tamen, si quid video, *ὀρισμοὶ τ. π.* minime columellae fuerunt, sed liber aliquis fortasse suasore et auctore imperatore aliquo Romano Athenarum amantissimo conscriptus, cuius parentem ipsum Didymum divinarem, si scholii auctor pro verbo *γέγραπται* vocabulo *εἴρηται*, quod solemne est auctoris lectorem ad aliud suum scriptum amandantis, usus esset. At, cum nusquam proditum esse legamus grammaticum nostrum *τὰς λιπαρὰς καὶ ἀοιδίμας Ἀθήνας* adiisse, omnino nobis integrum non est, ut in hac caussa scholiis Sophocleis Aristophaneisque iis abutamur, in quibus Athenarum mentio iniecta sit, praecipue cum et Symmachum Aristophanis interpretem Athenis oriundum fuisse e schol. Ar. Ach. 145 constet (O. Schneider. p. 81) et Pium alterum scholiorum Laurentianorum fontem (Ritter. Didym. opusc. p. 37 Wolff. p. 24 Suringar. hist. scholiast. T. II p. 242 Teuber. de Servio Honorato p. 51 Iul. Richter. de Sophocl. etc. interpr. p. 82 Wolff. Prolegg. p. CCLIV) multas studiorum gratia peregrinationes suscepisse compertum habeamus e schol. Hom. Odyss. δ 356 θ 372 [? δ 65 p. 124 Buttm.]

Haec hactenus. Didymi memoriam ap. Steph. Byz. 7, 3 Ἄβιοι 106, 8 Ἀπολλωνία 562, 23 Σήσαμον ad hypomnemata in Iliadis libros II et XIII retuli. Nedontis fluvii quo tandem in libro mentionem fecerit, (vid. Bekk. anecd. III p. 1393) integra caussa est. — Quae cum ita sint, nūllus dubito quin codex Paris. ap. Brequing. aut falsa tradiderit inter opera Didymeae librum *περὶ γεωγραφίας* enumerans, aut, quod vero est simillimum, verba ista non modo corrupta sed suo etiam loco mota sint infra apte inserenda: *Δίδυμος Ἀλεξανδρεύς* [*περὶ γεωγραφίας ἦ*] *γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιε*. Ac fortasse etiam ulterius progredi licet, ut verborum *ὁ νέος* — *καὶ αὐτὸς γραμματικός* (Eudoc.) patrocinio arrepto scribamus *Δίδυμος ὁ νέος Ἀλεξανδρεύς, καὶ αὐτὸς γραμματικός* [*ἔγραψε περὶ γεωγραφίας ἦ*] *γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιε*. Huius fragmentorum indicem exhibet Nicolas Geopon. vol. IV p. 1276.

IV.

OPUSCULA AD HISTORIAM FABULAREM ANTIQUITATES HISTORIAM LITERARUM PERTINENTIA.

1.

Ξένη ιστορία.

*Ξένην ιστορίαν*¹⁾ a Didymo scriptam esse dixi p. 10, meminitque nostri inter auctores historiae fabularis Laevinus Torrentius Suet. Tiber. c. 70. Verbis *ξένη ιστορία* utuntur Sextus Emp. adv. gramm. I 278 *τὰ ἐν ξέναις ιστορίαις κείμενα ἢ ἀνιγματώδως ἐκφερόμενα ταῦτ' ἔστιν ἄχρηστα* et Artemid. onirocr. IV 63 p. 379 Reiff. *εἰσὶ γὰρ καὶ παρὰ Λυκόφρονι ἐν Ἀλεξάνδρῳ καὶ παρὰ Ἡρακλείδῃ τῷ Ποντικῷ ἐν ταῖς λέσχαις καὶ παρὰ Παρθενίῳ ἐν Ἐλεγείαις καὶ παρ' ἄλλοις πολλοῖς ιστορίαι ξέναι καὶ ἄτριπτοι.* Locos transcriptos indicat Meinek. in anall. Alex. p. 258. Addo schol. Aristonic. ad Hom. II. Γ 6 τῷ ξένῳ τῆς ιστορίας, schol. Apoll. Rhod. II 1248 p. 256 Schaef. Eudoc. Violar. p. 346 *Ἡρόδωρος ξένως περὶ τῶν δεσμῶν τοῦ Προμηθέως ταῦτα.* Schol. Eur. Androm. I p. 30 ed. Witzsch. *ὡς ὁ Αἰσχύλος — ἐν τοῖς Φρυξίν, ἐνθα καὶ ξέ-*

1) Didymi librum *ξέναι ιστορίαι* inscriptum fuisse suspicatur Bruecknerus ὁ μακαρίτης. At singularem etiam numerum in usu fuisse Ptolemaei Hephaestionis docet *ιστορία παράδοξος* sive *ιστ. καινή* et Dionysii *ιστορία παιδευτική.* Cf. Vit. Galactionis Martyris et Epistemes ap. Fabric. bibl. Gr. VI p. 529 et inc. auct. brev. enarr. chronogr. ad calc. Georg. Codini p. 128 ed. Bonn.

νωσ ἱστορεῖ Ἀνδραίμονος αὐτὴν λέγων, schol. Eur. Med. 1384 (1377 Matth.) Νεόφρων δὲ ξενικώτατον ἀγγόνη γὰρ τελευτῆσαι (Ἰάσωνα), schol. Eur. Rhes. 36 p. 34 Kampm. Μνασέας δὲ ξενικώτερον ἀφηγεῖται τὰ περὶ τὸν Πᾶνα. Ptolemaeus, Aristonici grammatici pater, Eudocia Viol. p. 360 et Suida Vol. II p. 526 testibus scripsit τὰ παρὰ τῷ ποιητῇ (περὶ τῶν παρὰ τῶν ποιητῶν Eudoc. B. Em.) ξένως (h. v. male om. Westerm. biogr. Gr. p. 275) ἱστορούμενα. Ξένης καὶ παραδόξου iuxta ponit schol. Eur. Phoen. 1019 vol. V p. 218 Matth. Est, ubi idem fere valeat ἰδικῶς ἱστορεῖν, cf. schol. Eur. Androm. 24 Tro. 450 Phoen. 1116 V p. 235 et παρὰ τὴν ἱστορίαν e. g. schol. Eur. Tro. 391 Rhes. 504 Androm. 108. 224. 607. Ac tragici poetae Graeci si quae παρὰ τὴν ἱστορίαν dixerunt, ea castigasse videtur Dionysodorus ἐν τῷ περὶ τῶν παρὰ τοῖς τραγωδοῖς ἡμαρτημένων, cf. schol. Rhes. 504 Cob. E contrario famam vulgarem qui sequerentur dicebantur ἀπὸ ἱστορίας λαμβάνειν, cf. schol. Androm. 18 p. 32 Witzsch. coll. 10; ξένη ἱστορία ex adversa parte stat ἢ διὰ στόματος καὶ δημώδης ἱστορία. Plut. Sol. c. 8 Aelian. V 4 III 45 schol. Eur. Alc. 1 p. 25 Witzschel.

Collegit igitur Didymus Graecorum fabulas obscuras abstrusas reconditasve, quales quidem et poetae et grammatici Alexandrini venandi erant studiosissimi, ut operosa ista doctrina non modo ipsi sese iactarent, sed aequalibus etiam posterisque interpretibus quasi aenigmata solvenda proponerent. Ac profecto arduum plenumque spinarum opus aggrediebantur, quique reconditarum historiarum rimare recessus feliciterque respondendo ad conclamatum illud ποῦ κεῖται; se accingebant. Multarum literarum laude, talia qui moliretur, excelleret necesse erat. Neque vero Didymus in colligendi opera sola acquievisse videtur, sed fortasse aut universam historiam fabularem, ut Lobeckii in Aglaoph. II 994 n. verbis utar, *ad historiae similitudinem traduxit*, aut ex indigesta veterum fabularum farragine eas tantum con-gessit, quae pragmaticae isti, quam vocant, interpretationi prae ceteris responderent.

Hinc non inepte explicabis insignem, quo et Lysi-

machum¹⁾ Alexandrinum et Mnaseam Patarensem amplexus videtur, amorem, de quibus acerbè quidem sed verissime iudicavit L. Prellerus Polem. p. 180 et in diar. ant. stud. Marburg. 1846 p. 676. 7; cf. R. Stiehlium in Philol. IV p. 99. 110. — Ac fortasse Didymus, in historia fabulari prae ceteris versatus, auctor est schol. in Eur. Med. 169, quo Timachidas vituperatur, ἐπὶ τὰ πρόχειρα πᾶσιν ἐνεχθεῖς, i. e. quod fabulas omnibus notas tragicorum interpretationi accommodarit.

Fragmenta huius operis fortasse plurima latitant in veteribus Homeri Pindari tragicorum interpretibus Graecis, quibus auctoris nomen non sit appositum. Certae sedis haec sunt:

1.

Georg. Sync. p. 162 A = 306, 2 ed. Bonn. καὶ τὰ περὶ Δανάην, ἐξ ἧς ὁ Περσεύς. Περσεύς τὰς στρατείας ἐπετέλει καὶ ἐπὶ Πέρσας ἐστράτευσε, τὴν δὲ Γοργόνα ἐκαρπατόμησεν ἑταίραν εὐμορφον διὰ κάλλους ἐξιστῶσαν τοὺς θεατάς, ὡς ἀπολιθοῦσθαι δοκεῖν. Δίδυμός φησιν ἐν ξένη ἱστορία καὶ παρατίθεται τὸν συγγραφέα ταύτης.

Rerum scriptor, cuius noster apposuisse testimonium dicitur, ni fallor, Herodorus fuit, cf. Natal. Com. myth. p. 935, quamquam etiam Alexander Myndius Eudocia teste p. 50 περὶ Γοργόνος scripsit. Cum hoc fragmento, ni fallor, cohaesit alterum apud Stephanum Byz. p. 459, 16 Meinek. Δίδυμος δ' ὄρος τὴν Μυκάλην φησὶν, ἐπεὶ αἱ λοιπαὶ Γοργόνες ἐπὶ τόκῳ (Rhed. cod. ἐπιτοκῶντο, ἐπ' οἴκτῳ coni. A. Meinek., εἰ ἐπτόηντο (εἰ ἐπτόωντο) A. Nauck.), Stephan. ap. Eustath. B 869 p. 368, 26 ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου μυκάμεναι τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκαλοῦντο. Ab interpretatione fabulae Didymea non abhorret Lucian. de dom. 19 vol. III p. 313 Icbz., quem ad locum quae scholia adnotant IV p. 239, ea aperte nostro accepta referunt ὅτι αἱ Γοργόνες κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξιστῶσαι οἰοῦνται ἀπελίθουν τοὺς ἀνθρώπους. Cf. Bachm. anecd. II p. 321, 15 Plut.

1) Praeter νόστων libros composuerat Lysimachus etiam Θεβαϊκὰ παράδοξα, quae huc imprimis pertinent. Cf. Voss. hist. Gr. p. 464 ed. Westerm. Gisb. Cuper. obs. I c. IV Valcken. schol. Eur. p. 12 n. 38.

de fluv. XVIII 6 p. 36 Huds. et. m. p. 594, 1 Conon. ap. Phot. bibl. p. 139 ed. Bekk. Schol. Hom. Il. B 498 (D) Perseum Iovi Mycalensi templum dedicavisse narrat.

2.

Georg. Sync. p. 161 D = p. 305, 11 ed. Bonn. Γανυμήδην ὁ Τάνταλος ἀρπάσας υἱὸν τοῦ Τρωῶς ὑπ' αὐτοῦ κατεπολεμεῖτο τοῦ Τρωῶς, ὡς ἱστορεῖ Δίδυμος καὶ Φανοκλῆς (h. e. uti Phanocles refert, cui Didymus denunciatur testimonium). μάτην ἄρα τοῦ Διὸς ὡς αἰετοῦ τοῦτον ἀρπάσαντος ὁ μῦθος καταψεύδεται. Cf. Euseb. ad a. 42 Ejudi a. Abrah. 657 col. 182 Augustin. C. D. XVIII 13 p. 345 ed. Lud. Vives. Paul. Oros. I 12 p. 41 ed. F. Fabric. Colon. 1582 'quorum Tantalus rex Phrygiorum Ganymedem Trois Dardaniorum regis filium cum flagitiosissime rapuisset, maiore conserti certaminis foeditate detinuit, sicut Phanocles poeta confirmat, qui maximum bellum ob hoc fuisse commemorat, sive quia hunc ipsum Tantalum utpote assecclam deorum videri vult raptum puerum ad libidinem Iovis familiari lenocinio praeparasse, qui ipsum quoque filium Pelopem epulis eius non dubitarit impendere.' Cf. Th. Moerner. de Oros. p. 57. Mnaseas etiam ap. schol. Hom. Il. Y 234 p. 559 a, 7 Bekk. Ganymedem tradit auctore Tantalos raptum interque venandum interemptum in Olympo Mysiae monte prope Iovis delubrum sepultum esse¹⁾.

Satis prolixè hanc fabulam Herodianus etiam narrat in vita Commodi p. 29 ed. Steph., a Natale Comite mythol. p. 306 compilatus, suppressa tamen auctoris, unde sua hauserat, memoria, Πεσινουῆς (Πεσινουῆς H. St.) δὲ ὄνομα αὐτῶ. τὴν δὲ προσηγορίαν λαβεῖν τὸν τόπον ἐκ τοῦ πεσόντος ἀγάλατος ἐξ οὐρανοῦ καὶ πρῶτον ἐκεῖσε ὀφθῆναι (H. St. ὀφθέντος). ὡς δὲ παρ' ἑτέροις εὔρομεν, Ἴλω τῶ Φρυγί καὶ Ταντάλω τῶ Λυδῶ πόλεμον ἐκεῖ γενέσθαι λέγουσιν, οἱ μὲν περὶ ὀδῶν (ὄρων vel ὀρισμάτων), οἱ δὲ περὶ τοῦ Γανυμήδους ἀρπαγῆς. ἰσορρόπου δὲ ἐπὶ πολὺ τῆς μάχης γενομένης ἐκατέρωθεν πεσεῖν ἱκανοὺς καὶ τὴν συμφορὰν ὄνομα δοῦναι

1) Eiusdem fere commatis sunt quae Kustero Suidas s. v. Ἴλιον [vol. I p. 2 p. 986. 7] ex Ioanne Antiocheno transscripsisse visus est coll. Cedreno p. 120 Ioanne Malela p. 97. 8 Scalig. ad Euseb. p. 41.

τῷ χωρίῳ. ἔνθα καὶ τὸν Γανυμήδην [ἄρπασθέντα] ἀφανῆ γενέσθαι λόγος ἀνθελκόντων αὐτὸν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἔραστοῦ. ἀφανοῦς δὲ γενομένου τοῦ σώματος ἐκθριασθῆναι τὸ πάθος τοῦ μειρακίου εἰς μῦθον καὶ τὴν Διὸς ἄρπαγὴν. Adde Tzetz. Lyc. 355 Π p. 556 M. Eudoc. Viol. p. 322, qui Diodoro Dioni Ioanni Antiocheno testimonium denunciant, et Ammian. Marc. XXII 9. Abstrusior etiam ea fabulae est conceptio, quam Echemenis Creticis Athenaeus p. 1339 Dind. et Euhemeridi Cnidio sublegit Plutarch. de flum. VI p. 454 Tauchn. Ceterum fabularum de Ganymede gnarum se praebet etiam schol. vet. (Didymum esse suspicor) ad Eur. Troad. 821 Or. 1399. Inter literatos nostrae aetatis homines prae ceteris dignus est qui inspiciatur L. Prellerus, cuius in commentatione, quam inscripsit: ‘Phanocles oder die Mythologie der Knabenliebe’, Museo Rheno IV p. 403 a. 1846 inserta, haec sunt verba: ‘*Eine dem Phanocles ganz eigenthümliche Combination. Beim Phanocles scheint Zeus den Streit dadurch beigelegt zu haben, dass er den Ganymed zu sich nahm, wodurch der Raub dieses Gottes eine ganz eigenthümliche Bedeutung bekommen musste*’. Idem vir doctus iterum hanc narrationem tractavit in diar. ant. stud. Marburg. 1846 p. 685. 686 adn. Phanoclem haud scio an noster in fabula etiam de Adonide secutus sit, vid. schol. Eur. Med. 276.

2^a.

Ioann. Malel. p. 80 ed. Bonn. — — μαθῶν δὲ ὁ Τάνταλος, νομίσας, ὅτι κατασκοπῆσαι ἦλθε τὴν Εὐρώπην χώραν, ἔπεμψε πολλοὺς ὀπλισμένους καὶ ἤρπασαν τὸν Γανυμήδην πρὸ τοῦ φθάσαι τὸ ἱερὸν καὶ τοὺς μετ’ αὐτοῦ. ὁ δὲ Γανυμήδης ἐκ τῆς δειλίας ἠρόσθησεν. ἐπηρώτησε δ’ αὐτὸν ὁ Τάνταλος λέγων· ἐν ἀλλοτρίοις βασιλείοις πῶς ἐτόλμησας ἐλθεῖν κατάσκοπος; καὶ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι θυσίας (libb. οὐσίας) χάριν τοῦ Διὸς ἦλθον ἐγὼ καὶ οἱ μετ’ ἐμοῦ. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Τάνταλος ἐκέλευσεν αὐτῷ περιμεῖναι καὶ ἀνεθῆναι διὰ τὴν νόσον. ὁ δὲ αὐτὸς Γανυμήδης τρεῖς ἡμέρας ἀρόσθησας τελευτᾷ. καὶ ἐκέλευσεν ὁ Τάνταλος ἀποδοθῆναι ἃ ἤνεγκε δῶρα καὶ τὴν θυσίαν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς. καὶ τὸ λείψανον δὲ τοῦ αὐτοῦ Γανυμήδους τε-

θῆναι ἔσω ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς πρὸς τιμὴν. οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ ἀποσταλέντες ποιήσαντες αὐτῷ σορὸν ἔθηκαν αὐτὸν ἐπιγράψαντες ἐν αὐτῷ· Τρῶος βασιλεὺς Ἀσίας σὺν θυσίᾳ τὸν ἐνταῦθα κείμενον Γανυμήδην υἱὸν αὐτοῦ ἀνέθετο Διῷ. τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ Τάνταλος πρὸς θεράπειαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. οὐκ ἦν γὰρ ἔθος Ἑλλησι θάπτειν ἔνδον ἱεροῦ οἴκου λείψανον θνητοῦ ἀνθρώπου διὰ τὸ μὴ κοινοῦσθαι τὰ θεῖα. ταῦτα δὲ συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Δίδυμος ὁ ἱστορικὸς χρονολόγος.

3.

Ioann. Malel. p. 86, 17 ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις Ἡρακλῆς ὁ τελεστής ὁ μυστικὸς ἄθλους ποιήσας ἀπελθὼν ἐν τῇ Λιβύῃ χώρα συνέβαλε τῷ Ἀντέωνι καὶ αὐτῷ ὄντι μυστικῷ, ποιοῦντι δὲ γῆινά τινα, καὶ νικήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν αὐτόν. ὅστις Ἡρακλῆς μετὰ τὴν νίκη νόσῳ βληθεὶς ἑαυτὸν εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ ἐτελεύτα. περὶ οὗ Δίδυμος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Cf. Augustin. C. D. XVIII 12.

4.

Ioann. Malel. p. 166, 14 de Diomede narrans καὶ ἐπανελθὼν μετὰ τὴν νίκη τῆς Τροίας ἐπὶ τὸ ἴδιον αὐτοῦ βασιλείου οὐκ ἐδέχθη ὑπὸ τῆς ἰδίας πόλεως ἢ τῆς συγκλήτου αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντέστησαν αὐτῷ ἐν δυνάμει πολεμοῦντες. μαθὼν δέ, ὅτι ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡ Αἰγιάλεια κατασκευάζει αὐτῷ θάνατον, ὡς πορνευθεῖσα ὑπὸ τινος συγκλητικοῦ αὐτοῦ, ὅστις καὶ ἀνθίστατο αὐτῷ κραταιῶς, ὁμοίως δὲ ἀκούσας, ὅτι ἐπορνεύθη ὑπὸ τοῦ Οἰακος, υἱοῦ τοῦ Ναυπλίου, οἵτινες διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα πολλῶ σθένει ἀντεμάχοντο αὐτῷ, καθὼς ὁ σοφὸς Δίδυμος ἐξέθετο, προσεσχικῶς δὲ ὁ Διομήδης τοὺς ἡγεμόνας καὶ πᾶσαν τὴν Ἀργείων χώραν ἀνθισταμένην αὐτῷ, μὴ δυνάμενος δὲ ἀπελθεῖν μηδὲ ἐπὶ τὴν Αἰτωλίαν, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βασιλείαν, ὡς λύσας αὐτῆς τὸ βασίλειον, παραχωρήσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βασιλείαν ἀπεχώρησεν, ἀποπλεύσας ἐπὶ τὴν Καλαβρίων χώραν. καὶ κτίζει πόλιν ἐκεῖ παραλίαν, ἣν ὠνόμασεν Ἀργυρίππην κτέ. Cf. Augustin. de C. D. XVIII 16.

Videntur hae fabulae ad unam omnes, quas sequiores

cum Graeci scriptores tum Latini ita narrant, ut cuncti unum fontem attigisse labris videantur, quasque Georgius Syncellus miscellaneis suis (τοῖς σπυροάδην) inseruit, e Didymo fluxisse. Etiam Augustinus de civ. Dei l. XVIII c. 13 connectit fabulas de Gorgone de Antaeo de Ganymedis raptu de Apolline nomio de Perseo alias, quas Syncellus Cedrenus Ioannes Antióchenus et Malela nectunt. Ac suspicor equidem latinos scriptores Varronis de gente P. R. opus, Graecos Didymi historiam peregrinam compilasse. Hoc certe Ioannes Antiochenus ap. Mueller. hist. Gr. vol. IV p. 540 testatur, ubi haec leguntur ‘Cod. Paris. 1630 fol. 234 ἀπὸ τῆς ἐκθέσεως Ἰωάννου Ἀντιοχέως τῆς περὶ χρόνων — ὡς φησιν ἀπὸ βιβλῶν Μωσέως Ἀφρικανοῦ Εὐσεβίου Παππίου καὶ Διδύμου καὶ ἐτέρων’, illud ipsius Augustini verba probabile faciunt.

5.

In hoc Didymi opere probabile est exstitisse etiam fabulam de Luna a Pane corrupta perquam reconditam, quam quo auctore retulisset Vergilius ne Valerius quidem Probus vir literatissimus iudicare potuit. Macrob. Saturn. V 22 p. 567 ed. Zeun.: *Apud Vergilium, inquit, Pan niveo lanae munere Lunam illexisse perhibetur:*

‘in nemora alta vocans

munere sic niveo lanae, si credere dignum’st,

et reliqua. In hoc loco Valerius Probus vir perfectissimus notat, nescire se hanc historiam sive fabulam quo referat auctore, quod tantum virum fugisse miror. Nam Nicander huius est auctor historiae, poeta, quem Didymus grammaticus omnium quique sint quique fuerint instructissimus fabulosum vocat. Locus Vergilii respicitur Geo. III 391 sqq., cf. Serv. II p. 281 Lion. Prob. II p. 369 cod. Veron. II p. 309 Mai. Adde Philargyr. t. II p. 399 — ‘Fabula sic est: Pan cum Lunae amore flagraret, ut illi formosus videretur, niveis coloribus se circumdedit, atque ita eam ad rem veneream illexit. Huius opinionis auctor est Nicander, nec poterat esse, nisi Graecus’. Nicandro utitur Didymus etiam aliis locis: cf. e. g.

Harp. 99, 13 Serv. ad Aen. IV 261 I p. 275 Lion. et. m. 148, 8 (Suid. I 1 p. 383 Bhd.?)

6.

Ex eodem Didymi volumine fluxerunt etiam, ni fallor, quae de sexto quodam Apolline Magnetis filio, nostro teste advocato, tradidit Clemens Alex. p. 14, 5 Sylb. ὁ δὲ Δίδυμος ὁ γραμματικὸς τούτοις ἔκτον ἐπιφέρει τὸν Μάγνητος. Cf. Cicer. de nat. deor. III 3 §. 57. Alectora Magnetis norunt schol. II. B 756. Sol verò vocitatus est Alector sive Elector.

2.

Μεταμορφώσεις. (?)

1.

Itaque haec quattuor fragmenta non dubito quin ex eò, de quo agimus, Didymi libro profecta sint. Lubricum vero iudicium est de schol. ad Hom. Odyss. δ 797 (Pal. Q.) Eustath. p. 1422, 7 [62, 45] Δίδυμος δὲ Ἀμεράκιν φησὶ προσαγορεύεσθαι τὴν Πηνελόπην ἢ Ἀναρκίαν (Ἀμειράκην ἢ Ἀρνακίαν Eustath., Ἀρναϊαν Tzetz. Lyc. 792) Ναυπλίου δὲ ῥίψαντος αὐτὴν εἰς θάλατταν διὰ ποινὴν Παλαμήδους ὑπὸ πηνελόπων αὐτὴν σωθεῖσαν οὕτως ὠνομασθῆναι. Suspicor Didymi fontem esse Lysimachum fortasse a Mnasea Patarensi citatum. Hic enim non prius audita multa de Ulixē eiusque prosapia narravit. Cf. Athen. IV p. 158 D Eustath. Odyss. XV 118 p. 1796, 14 (Stiehl. l. c. p. 107).

Verum tamen haec Didymus num in Homerum commentatus an in libro aliquo historiam fabularem continente tradiderit, sciri nequit. — De Penelopes nominibus quid statuam fluctuat animus. Ἀμαρακίνη, mulieris nomen a flore fictum, occurrit ap. Alciphron. ep. III 37, quod hic in censum venire posse non videtur. Ἀρναῖος Ithacensis mendici Iri fuit nomen Odyss. VI 5. At quid cum Iro Penelopae? Natalis Comes Mythol. p. 935 Ἀρναῖα derivat ab ἀρνεῖσθαι, 'quod eam nollent educare, cum ἀρνεῖσθαι refutare et abnuere significet.' Deinde pergit: 'Mox deposito

priore Arnaeae¹⁾ nomine filiam Penelopen vocavit, ut testatus est Herodotus (? Herodorus) in iis, quae scripsit de Perseo et Andromeda²⁾.

2.

Didymarchum μεταμορφώσεων auctorem, quem ap. Antonin. Liberal. κγ p. 100 ed. Teuch. inter fontes suos de Batto recenset Pamphilus lib. I, aliunde non novi. Neque I. G. L. Mellmann. in comm. de causs. et auctt. narr. de mutatis formis p. 89 habet quod tenebras pellat. Mihi Didymarchus iste semper fuit suspectus, quem Didymo nostro a Pamphilo saepissime expilato cedere iubenti non multum obnitor. Facile condonari librario potest error Διδύμαρχος scribenti pro eo, quod Pamphilus voluerat, Διδυμὸν Ἀρ. (Δίδυμος Ἀριστάρχειος), quamquam in comment. de Tryph. p. 37 Bastium comm. pal. p. 782 secutus negavi siglam ἄρ^x Ἀριστάρχειος posse valere. Accedit quod ap. Antoninum Didymarchus ille in consortio apparet et Nican-dri, cui supra diximus Didymum saepe denunciasset testimonium, et Antigoni, quem nostro comitem adiungit schol. Ar. Avv. 299 Hesych. II 217 κειρύλος Erotian. lex. Hipp. p. 12 Frz. Cf. schol. Eur. Phoen. 159. — Valcken. Ammon. p. 92 Didymarchum admisit.

3.

Restat Didymus ap. Serv. ad Verg. Aen. III 64 vol. I p. 187 ed. Lion. 'Dicta autem est cyparissus, ut Didymo placet, ἀπὸ τοῦ κύειν παρίσους h. e. ab aequaliter pariendo; quod et ramos pariat aequaliter et fructus.' Quaeritur,

1) Tantas dissipare caligines difficile est. Ἀρναία, si vera nominis forma est, derivabant fortasse ab ἀρνεῖσθαι (coll. Hom. Od. π 126 ἢ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερόν γάμον), ut alterum Ἀρνώ, quod e Tzetz. Lyc. 644 protraxit Tzschirner. de nom. in Ω exeuntibus p. 17. — Nisi legendum est Ἀναρναία. Sic Ἀμβρακίαν, Augeae filiam, novit Eudoc. p. 48.

2) Andromedae Euripidis fr. 126 Wagn. ex Aristophanis Thesm. 1098 petitum, quode Meinek. in diar. Marburg. 1846 p. 1085 dixit, ablegans lectores ad Euseb. PE. p. 854 A ante oculos habuit etiam Procop. Soph. epist. cod. Vatic. CCCVI Suecae reginae n. 139 p. 228, cum dicit εἶθε γενοίμην Περσεὺς ὑπόπτερος ἄερα τέμνων (fort. ἀλθέρα).

quonam e tanta Didymorum cohorte Servius h. l. teste utatur. In censum enim venire posse videtur Didymus Alexandrinus iunior Georgicorum scriptor, quode cf. Needhami prolegg. Geop. vol. I p. LVII ed. Nicl. Hic enim expilatur Geop. XI 4, inque eiusdem libri cap. 5 ad verbum fere leguntur Graece, de quibus latine commentatur Servius l. l., *διπλὸν αἱ κυπάρισσοι ὄνομα ἔχουσιν, χάριτες μὲν διὰ τὴν τέρψιν, κυπάρισσοι δὲ διὰ τὸ κύειν παρίσους τοὺς τε κλάδους καὶ τοὺς καρπούς*. Quibuscum Niclas conferri iubet Eustath. II. B p. 274 [207] *κύει παρίσους ἢ κυπάρισσος κλάδους*. At hoc argumentum nullum est. Parum enim credibile est ipsos rei rusticae scriptores, Didymum Florentinum Cassianum, alium aliam fabulam intexuisse, quas ad unam omnes eiusdem auctoris esse foetus stilus clamat. Ac Needhamus quidem Nicolausque Nestoris Larandensis ex Lycia suspicantur has fabulas esse, quarum nonnullae hic legantur vol. I p. LXIII (cf. Haller. bibl. Botan. T. I p. 47), Lambecius contra, cui nos calculum addimus, Pamphili Aristarchei. Haec enim Galenus Simplic. VI praefat. p. 68 pr. 69 pr. *οὕτω δὴ, inquit, καὶ Πάμφιλος ἐποιήσατο τὴν περὶ βοτανῶν πραγματείαν· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν εἰς τε μύθους γραῶν τινὰς ἐξετράπετο καὶ τινὰς γοητείας Αἰγυπτίας ληρώδεις ἅμα τισὶν ἐπώδαῖς κτέ*. Atque ipsa illa, quod memoratu est dignissimum, de cupresso fabula est Aegyptia Graecis accommodata condicionibus. Quae enim Geoponicorum auctor de filiabus Eteoclis tradidit, eadem de Cyparisso puero Aegyptio narrat Tzetz. in schol. ad exeg. in Iliad. p. 138 ed. Herm. *Κυπάρισσος ὠραῖος ἦν νεανίσκος Αἰγύπτιος, οὗ πεσόντος καὶ ἀποπνιγέντος ἐν φρέατι οἱ καθ' αἷμα τοῦ νέου τὴν κυπάρισσον, μήπω καλουμένην κυπάρισσον, εἰς ὄνομα τοῦ δένδρου κατωνομάκασιν*. Fontem Pamphili Didymum fuisse a verisimilitudine non abhorret. Accedit quod, uti recte observat Niclas vol. II p. 789, 1, tota fabula de Daphne in scholiis Homeri (D) verbis narratur iisdem. Itaque, ut dicam, quid sentiam, Geopon. XI caput IV (vol. II p. 796 sq.) a Didymo Chalcentero videtur profectum; Didymi Alexandrini iunioris est cap. V de plantatione cu-

pressi. Egregie vero fragmentorum par (1 et 3) favet coniecturae nostrae supra propositae, praeter *ξένην ιστορίαν* alterum etiam opusculum idemque similis argumenti composuisse Didymum, *μεταμορφώσεις* inscriptum.

Haec fere habui, quae de libro *ξένης ιστορίας* commentarer. Superest, quo certius persuadeam lectoribus satis ieiunum futilemque se fabularum enarratorem in his libris praestitisse Didymum, neque eosdem maioris pretii fuisse, quam Palaephati personati libellum de incredilibus, ut transscribam quae ap. schol. Eur. Med. 276 vol. V p. 357 Matth. de Medeae liberorum interitu somniat Didymus, atrocis infanticidii crimine studens ut Medeam absolvat: *τὴν γὰρ Μήδειαν λέγει* (sc. Creophylus) *διατρέβουσαν ἐν Κορίνθῳ τὸν ἄρχοντα τότε τῆς πόλεως ἀποκτείναι φαρμάκοις. δείσασαν δὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ φυγεῖν εἰς Ἀθήνας, τοὺς δὲ υἱούς, ἐπεὶ νεώτεροι ὄντες οὐκ ἠδύναντο ἀκολουθεῖν καθίσει* (sic Matth., *καθιεῖν* codd.) *ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀκραίας Ἥρας, νομίσασαν τὸν πατέρα αὐτῶν φροντιεῖν τῆς σωτηρίας αὐτῶν. τοὺς δὲ Κρέοντος οἰκείους ἀποκτείναντας αὐτοὺς διαδοῦναι λόγους, ὅτι ἡ Μήδεια οὐ μόνον τὸν Κρέοντα ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐαυτῆς παῖδας ἀπέκτεινε. γεγονέναι δὲ παραπλήσιον μυθεύεται καὶ περὶ τὸν Ἄδωνιν.* Cf. Ioann. Antioch. in Muell. h. Gr. IV p. 542. Insignis etiam ad comprobandum, egregie favisse Didymum fabularum explicationi quam dicunt pragmaticae satis illi ieiunae etiam ille schol. Eurip. Cobet. locus est, in quo Paridis iudicium unde fictum sit exponitur Anticlidae et Chrysippo auctoribus, si quidem recte suspicamur schol. ad Eur. Androm. 276 p. 36. 37 Witzsch. esse Didymeum *ἐνιοι δὲ* (cf. Varro ap. Augustin. C. D. XVIII 10) *διεψεῦσθαί φασι* (hoc verbo certe utitur Didymus ad Orest. 876) *τὴν κρίσιν τῶν θεῶν, καθάπερ γράφει Ἀντικλείδης* (cf. Meier. comm. Andoc. VI 3 p. VII n. 131). *τρία γὰρ ἐστὶ τῶν ἐπιχωρίων γύναια τὰ εἰς τὴν τῆς εὐμορφίας κρίσιν καταστάντα: — V.¹) Χρύ-*

1) Sophoclis fragmentum e fabula *Ποιμένες* inscripta in eadem scholii parte excerptum hunc in modum corrigo *Ἰδης δὴ ποτε μηλο-*

σιππος (cuius testimonio utitur Didymus etiam ap. Bachm. 65, 11 v. ἀλάστωρ) δὲ ἐν Ἡθικῶν δεκάτῳ (cod. ἠθικῶν ι) λογισάμενον τὸν Πάριν τίνων δεῖ μᾶλλον ἀντέχεσθαι, πολεμικῆς ἀσκήσεως ἢ ἐρωτικῆς (-ῶν Nauck.) ἢ βασιλικῆς (cod., βασιλείας Nauck.), νεῦσαι αὐτὸν μᾶλλον εἰς τὰ ἐρωτικὰ καὶ οὕτως τὸν περὶ κρίσεως μῦθον συντεθῆναι. Cf. schol. Phoen. 687 vol. V p. 153 Matth. — Talibus igitur explicationibus fabularum et tritarum et reconditarum undecunque congestis (ex Anticlidis, puta, Mnaseae Herodori Philochori Ephori Istri Lysimachi Nicandri Chrysippi libris) quin ξένη ἱστορία Didymi referta fuerit non est quod dubitemus; quod argumentum attigimus p. 280 in ea operis nostri de Didymo compositi parte, in qua de veteribus tragicorum interpretibus Graecis egimus. — Ceterum non abs re fore iudico huc transscribere Quinctilian I. O. I 8, 19 *‘Nam qui omnes etiam indignas lectione schedas excutit anilibus quoque fabulis accommodare operam potest. Atqui pleni sunt eiusmodi impedimentis grammaticorum commentarii vix ipsis, qui composuerunt, satis noti. Nam Didymo, quo nemo plura scripsit, accidisse compertum est, ut, quum historiae cuidam tamquam vanae repugnaret, ipsius proferretur liber, qui eam continebat. Quod evenit praecipue in fabulosis usque ad deridicula, quaedam etiam pudenda: unde improbissimo cuique pleraque fingendi licentia est, adeo ut de libris totis et auctoribus, ut succurrit, mentiatur tuto, quia inveniri, qui numquam fuere, non possunt. Nam in notioribus frequentissime deprehenduntur a curiosis.’* Cf. Athen. IV p. 139 C, ubi haud scio an διὰ τὸ πλῆθος ferri non possit, verumque sit Βιβλιολάθαν διὰ τὸ λῆθος, deinde ἔστι γὰρ τὸ πλῆθος. Quid multa? Ecquis his perlectis dubitet quin Didymus in historia fabulari ipse tradiderit

* τρόφον (cod. ω) αγ (sic cod., non expiscor; fort. ἀγνόν) ἐν νάπαις | στῆτην (cod. αγενναι τῆ ει τήν, deinde τῆς Ἰδης perperam e praecedentibus iteratum) τριολύμπιον ἄρμα. [x — — v v — v v — v — v — | — — v v — v v — v]. Hes. στῆτην· ἔστησαν· δυικῶς. Hes. τριολύμπιον ἄρμα· τὸ ἐκ τριῶν ὀλυμπιάδων (συν) ἐξευγμένον, cf. Hes. ζεῦγος τριπάρθενον. — Certamen pulchritudinis mulierum primus Cypselus urbe ad Alpheum condita instituit, Nicia teste in Arcadicis ap. Athen. XIII p. 609 E sqq.

eam fabulam, cui tamquam vanae (*διεψευσμένη*), ni fallor in hypomnemate aliquo, repugnaverit.

3 et 4.

Συμποσιακά. Σύμμικτα.

Librum *συμποσίον* nomine inscriptum edidisse primus Plato videtur, ad cuius imitationem se composuit Xenopho (Athen. XI 504 F) et fortasse reliqui, quorum nomina recenset Plutarch. symp. quaestt. prooem. lib. I p. 612 D, Aristoteles Speusippus Epicurus Prytanis Hieronymus Dio Academicus. Atque Aristotelis *συμπόσιον* inter scripta Stagiritae enumerat Diog. La. V 1, 12 Athen. XV p. 674 F, *περὶ συσσιτίων ἢ συμποσίων* vitae auctor p. 404 Western. Cf. Eudorum Acad. ap. Stob. ecl. II 7 p. 50 Heer. De Speusippo cf. Ions. S. H. Ph. p. 55 ed. Dorn. Ant. Maleckium de Academ. vet. p. 20 sq. Innuit Plutarchus Speusippi librum *Πλάτωνος περίδειπνον*, qui Diogeni La. III 1, 2 laudatus scrupulos iniecit Ionsio l. c. neque Plutarchi memori neque Timonis libri inscripti *Ἀρκεσιλάου περίδειπνον* Diog. La. IX 115. Epicuri symposium iterum allegat Plutarch. Sympos. III 4, 1 et non posse suav. viv. sec. Epic. c. 13 adv. Colot. 6 Athen. V p. 186 E 187 B 177 B 179 D 182 A Diog. La. X 1, 17. De Prytanide quae sciri possunt collegit A. Meinek. anall. Alex. p. 6. Hieronymum suspicor memoriae tradidisse, quae diem natalem Halcyonis Antigoni filii celebrantes amici inter pocula dissererent, cf. Diog. La. IV 6, 17. Dionem nisi e Clem. Alex. IV p. 380 D. Heins. eque Ciceronis Academ. IV 4 cognitum non habeo. Cf. tamen Ernestii Clav. Cic. s. v., qui addit ‘Cic. ep. ad Div. IX 26 Coel. 10 Strab. XVII p. 1174.’ — Hominis literatissimi Aristoxeni peripatetici *σύμμικτα συμποτικά* longa premeret oblivio, nisi notitiam scripti deberemus industriae unius Athenaei XIV p. 632 A (Mahn. de Aristox. p. 118, qui vertit ‘*in miscellis convivalibus*’ Boeckh. Min. p. 79). Apud eundem Athen. IV p. 162 E laudantur Persaei Cittiensis *συμποτικοὶ διάλογοι* et XIII p. 607 AB *συμποτικά ὑπομνήματα*. Cf.

Diogen. La. VII 1 n. 2 et Koepk. de hypomn. Gr. p. 18 (Berol. 1842. 4.). Meleagri Cynici *συμπόσιον* laudat Athen. XI p. 501 C. ‘Carminē tale argumentum persecutus est Heraclides Ponticus, qui in lescharum libris doctorum hominum syssitium finxit, qui nodosas de rebus grammaticis et historicis quaestiones alter alteri proponerent et propositas solverent’. Meinek. analect. Alex. p. 378. Atque ipsius Athenaei *δειπνοσοφιστής*, quaestiones Plutarchi convivales, Lucianique Convivium sive Lapithae doctorum manibus teruntur; contra invidit nobis fortuna *συμπόσιον* illud, quod Herodianum grammaticum aliquamdiu Puteolis commoratum conscripsisse e Steph. Byz. s. v. *Δικαιόρχεια* comperimus, cuius indolem argumentumque parum recte perspexisse Matterum (l’école d’Alex. p. 282) verissime monuit A. Wettin. in accurata comm. de Herod. Gramm. partic. p. 5 (Hal. 1842. 8.) addens: ‘*Grammaticum, si quid video, hoc in libello artem etymologicam iocose atque facete factitasse censeo, et ita quidem, ut omnes res, quae convivio inserviunt, deduceret, id quod facile intelleges, si fragmenta quotquot supersunt comparaveris. Or. et. m. 138, 4 πηλός 137, 31 πελωρίς 151, 18 τάριχος 167, 19 ἤπαρ 108, 6 ψεδνός 118, 18 ψάλλειν 37, 15 βόλβος. Cram. anecd. III p. 399 ἦδος.*’ Cuius opinionis fautorem nactus est solidissimi iudicii virum K. Lehrsium in anall. Gramm. p. 419, cuius integra verba transscripsisse iuvabit: ‘— *etymologisch erörtert zu sein, ebenso wie diess mit den Ausdrücken, die auf Speise und Mahlzeit Bezug haben, im Symposion geschah; denn so viel ergibt sich darüber aus den Bruchstücken bei Orion. Dass ausdrücklich angeführt wird (Steph. Byz. Δικαιόρχεια), er habe es in Puteoli geschrieben, bestätigt wohl, was der Titel vermuthen lässt, dass es wirklich dramatisch in der Form war. Auch Didymus hatte ein συμπόσιον (vult συμποσιακά) geschrieben. [Anlass wie Stoff zu solchen Zusammenfassungen nach Gegenständen gaben den Grammatikern wahrscheinlich die nach Gegenständen geordneten Lexica, solche besonders, welche die seltensten und schwierigsten Wörter boten, wie Aristophanes von Byzanz.]’ Exstitit etiam qui fingeret scriptas *ἐπιστο-**

λὰς *συμποσιακάς*¹⁾ Melesermus Atheniensis sophista teste Suida vol. II 1 p. 763 Bernh. Eudoc. p. 301, *συμποτικὸς νόμος* Aristotelis Speusippi Xenocratis affert Athen. I p. 3 F V p. 186 B, Gnathaenae Athen. XI p. 485 B. De anagnostis ad mensam ad erudita veterum convivium adhibitis, lectionibus convivalibus, gryphis et quaestionibus proponi inter pocula et consultationibus suscipi solitis egit G. Stuckius in praestantissimo opere antiquitatum convivalium ed. Tigur. 1582 LB 1695 III 17, 18. 19 Ianusque Cornarius de convivalibus vett. Graec. moribus ac sermonibus ed. Bas. 1548. 8., uti perhibet I. A. Fabricius bibl. antiq. p. 564 et p. 572. Egregie idem argumentum novissime persecutus est K. Lehrs. de Aristarchi studiis p. 214—219, qui omnium instar est.

Unum addam. Mireris, quod inter scriptores *συμποσίων* a Plutarcho commemoratos non comparet Didymus noster Plutarcho haud dubie bene notus. At vero *οὐ μέληθεις*, Plutarcho, quippe qui probe noverim morem istum grammaticorum sequioris aetatis abiectum antecessorum abutendi laboribus, reticendi nomina. Solent nimirum eorum, quos laudant, scriptis fere nihil decerpere, plurima sublegere iis, quos quasi per transennam praetereuntes vel uno loco antestantur vel inspexisse se prorsus dissimulant, cf. fr. 1. 2. — Sic verba posuit, nomen reticuit Aristoxeni Plut. Symp. I c. 6 p. 623 E, indicante G. Mahnio p. 115.

1.

Steph. Byz. 314, 6 M ὁ τοπίτης Θίβιος, ὡς ἀπὸ τῆς Θίβης εὐθείας. ἔστι δὲ ἔθνος βασκαντικὸν καὶ φθοροποιόν, ὡς Δίδυμος ἐν β συμποσιακῶν. ‘θανατοῖ δὲ τὸ πνεῦμα αὐτῶν, οἷς ἂν πλησιάξῃ, καὶ τὰ σώματα αὐτῶν εἰς θάλασσαν ῥιφέντα οὐ καταδύουσιν.’ De ipso Thibiorum genere cf. Plut. symp. V 1 p. 224, unde simul auctorem huius fabulae deprehendimus Phylarchum (Brueckner. de Phyl. fr. p. 45) scriptorem fabulosum atque ob id ipsum

1) Quid differant inter se *συμποτικά* et *συμποσιακά* docet Plutarch. quaestt. II praef.

a Didymo Chalcentero lectitatum saepiusque numero citatum. Hunc igitur ipsum vel Didymum adiit etiam Plin. h. n. VII 2, qui, quamquam ne uno quidem loco Didymum inter externos auctores refert, gemina narrat. Praeterea cf. Hes. s. v. *Θίβεις*, quo loco Salmas. exx. Plin. p. 47 emendat *Θιβείς γόητές τινες*. Apud Plutarchum codd. fere omnium lectio est *Θηβείς*, quod non correxit Brueckner. l. l., *Θυβείς* habent edd. Bas. Xyl., *Θιβιείς* vel *Θίβιοι* proposuit Vales. emendd. V 8 *Θίβιοι*, Lucht. et Mueller. fr. hist. Gr. I p. 354. Thomsius locum omisit. De loco Thiba Pontico ab Amazone, quam Hercules interfecit, dicto cf. Arrhian. Nicomed. ap. Eustath. ad Dionys. Per. 828. Inter populos effascinantes Nasamones quoque numerantur ap. Herod. II 33 IV 105. Cf. Lobeck. Aglaoph. II 1196 coll. 972 sqq.

2.

Et. m. 651 [718], 35 *σκολιὰ τὰ συμποτικὰ ἄσματα· Δίδυμός φησιν διαφόρους ἐτυμολογίας ἐν γ συμποσιακῶν*. Cui ibidem Ori opponitur explicatio¹⁾. Didymi exemplum secuti et Athenaeus XV p. 693 F — 696 E et Plutarchus Symp. I 1 p. 155 Tauchn. de scolorum poesi nominisque etymologia disputaverunt. Didymus vero de scolorum veriloquio iteravit in libro *περὶ λυρικῶν ποιητῶν*, nisi mavis ap. et. m. 651, 85 *Δίδυμος — ἐν τῷ περὶ ποιητῶν καὶ Ἡρῳδιανὸς ἐν γ συμποσιακῶν*. — Dicaearchi ap. Suid. et schol. Lucian. pro laps. vol. IV p. 116 ed. Iacbz., Aristoxeni et Phyllidis musici ap. eosdem, Artemonis Cassandrei ap. Athen. XV p. 994 prolatas nominis rationes quin Didymus apposuerit, non est quod dubites. *Ἐπόμνημα περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου* scripsit Tyrannio grammaticus testibus Suida et schol. Ar. Rann. 1337, quem Amisenum esse statuit H. Planer. de Tyrannione grammatico Berol. 1852. 4. p. 8.

3.

Steph. Byz. p. 305, 1 ed. Meinek. *Ἦτις· δῆμος Λα-*

1) Ex Didymo ducta esse quae Eustathius ad Odyss. η p. 1574, 12 R de scolii veriloquio perhibet suspicatur Iacobsius teste D. Ilgen. isquis. de scol. poes. p. XCII.

κωνικῆς καὶ τῆς Κρήτης πόλις. ὅθεν ἦν Μύσων εἷς τῶν ἐπὶ σοφῶν χρηματίζων Ἑτεῖος, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ Χηνέα τοῦτον εἰπών. Δίδυμος δὲ συμποσιακῶν δεκάτῳ Ἑτεῖον αὐτὸν καλεῖ.

Ἦτις, Ἑτεῖος h. l. debentur O. Muellero Dor. II p. 453 et Meinekio: cf. Pausan. III 2, 11 VIII 12, 8 et. m. 248, 34. Locus Platonis exstat p. 343 A. Steph. = §. 82 p. 582 Heindf. De Mysonis patria cf. Aeg. Menag. ad Diog. La. vol. I p. 286 sqq. Huebn. — Ceterum Stephani verba mihi vix admittere lectionem Ἑτεῖον videntur, sed efflagitare *Οἰταῖον*. Vereor enim ne Didymus, qui cum Mnaseae scriptis ἐν τῷ περὶ χρησμῶν ap. schol. Pind. Ol. II 70 laudati intimam familiaritatem contraxerat (cf. comm. Didym. IV 1 p. 358), hoc fretus auctore vulgaris fama contemtor esse maluerit. Saepe enim quaesitum est, num *ΟΙΤΑΙΟC* an *ΗΤΕΙΟC* fuerit Myso, cf. Diog. La. vol. I p. 78 Huebn. Accedit quod Didymum Platonis adversarium fuisse etiam aliunde cognovimus.

4.

Stephani verba (cf. eundem p. 692, 15 M) cum fidem faciant a Didymo in decimo Symposiacorum libro mentionem iniectam esse de septem Graeciae sapientibus, huc etiam referendum mihi videtur non sine specie veri fragmentum haud exile a Clemente Alexandrino servatum Stromat. I p. 220 D. Heins. (LB. 1626): τὸ μὲν οὖν ΓΝΩΘΙ *CATTON* οἱ μὲν Χίλωνος ὑπειλήφασιν, Χαμαιλέων δὲ ἐν τῷ περὶ θεῶν Θαλοῦ, Ἀριστοτέλης δὲ τῆς Πυθίας. δύναται δὲ τὴν γνώσιν ἐγκελεύεσθαι μεταδιώκειν. οὐκ ἔστι γὰρ ἄνευ τῆς τῶν ὄλων οὐσίας εἰδέναί τὰ μέρη. δεῖ δὲ τὴν γένεσιν τοῦ κόσμου πολυπραγμονῆσαι, δι' ἧς καὶ τὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν καταμαθεῖν ἐξέσται. πάλιν αὖ Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀναφέρουσι τὸ *ΜΗΛΕΝ ΑΓΑΝ*, Στράτων δὲ ἐν τῷ περὶ εὐρημάτων Στρατοδήμῳ (Mueller. fr. hist. Gr. II p. 369 conii. Ἀριστοδήμῳ) τῷ Τεγεάτῃ προσάπτει τὸ ἀπόφθεγμα. Δίδυμος δὲ Σόλωνι αὐτὸ ἀνατίθεισιν (Suid. et Eudoc. p. 387 Museum Pio-Clement. vol. VI tab. XXII), ὥσπερ ἀμέλει Κλεοβούλῳ τὸ *ΜΕΤΡΟΝ*

APICTON (cf. Suid. et Eudoc. p. 272). τὸ δ' *ΕΓΓΥΑ ΠΑΡΑ ΔΕΑΤΑ* Κλεομένης μὲν ἐν τῷ περὶ Ἡσιόδου Ὀμήρω φησὶ προειρηθῆναι διὰ τούτων· 'δειλαί τοι δειλῶν τε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάσθαι' (Odyss. θ 351), οἱ δὲ περὶ Ἀριστοτέλη Χίλωνος αὐτὸ νομίζουσι, Δίδυμος δὲ Θαλοῦ φησιν εἶναι τὴν παραίνεσιν. ἔπειτα ἐξῆς τὸ *ΠΑΝΤΕC ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΚΟΙ ἢ ΟΙ ΠΛΕΙCΤΟΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΚΟΙ*¹⁾ (διχῶς γὰρ ἐκφέρεται τὸ αὐτὸ ἀπόφθεγμα) οἱ περὶ Σωτάδαν τὸν Βυζάντιον Βίαντος λέγουσιν εἶναι· καὶ τὸ *ΜΕΛΕΤΗ ΠΑΝΤΑ ΚΑΘΑΙΡΕΙ*²⁾ Περιάνδρου τυγχάνειν βούλονται, ὁμοίως δὲ τὸ *ΓΝΩΘΙ ΚΑΙΡΟΝ* παραίνεσιν Πιττακοῦ καθεστάναι. (Suidas et Eudoc. p. 362.) In lexico Bekk. anecd. I 233, 13 locus Clementis exstat auctus etiam Hermippi testimonio γνῶθι σαυτόν· ἀπόφθεγμα. οἱ δὲ Χείλωνός φασιν. Ἐρμιππος δὲ Δελφὸν εὐνοῦχόν φησιν εἰρηκέναι τὸ γνῶθι σαυτόν, καὶ ἐν τῷ ναῶ ἐπιγράψαι. Χαμαιλέων δὲ Θαλοῦ φησιν εἶναι τὴν γνώμην ταύτην. Adde Hesych. γνῶθι σαυτόν· ἀπόφθεγμα. Χείλωνός φασιν. Schol. Hom. Il. Γ 53.

Bis Didymo testimonium denunciat compiler impudentissimus, cui haec, quae transscripsimus, debet omnia; ipse vero Didymus quo lare se tutetur apparet luce clarius e Stob. floril. T. III 79 (vol. I p. 94—98 ed. Lips.) *Δημητρίου Φαληρέως τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀποφθέγματα*. Simul hinc discimus, Demetrii Phalerei opera cum parum probabile sit ipsius Ioannis Stobaei manu versata esse, unde ille horum notitiam acceperit, e Didymi, puta, Symposiacis sive integris sive ab Alexione in brevius coactis. Equidem non dubito quin haec septem sapientum apophthegmatum farrago a Stobaeo l. l. nobiscum communicata tota e decimo libro *συμποσιακῶν* originem repetat. Vides insuper quae ap. Stob. in fronte ponuntur septena apophthegmata singula eidem sapienti a Didymo tribui apud Clementem, ut erroris manifestus sit Gaisfordius codici optimo (A) in transponendis Pittaci Mitylenaei et Thaletis Milesii no-

1) Stob. flor. l. l. οἱ πλεῖστοι ἄνθρωποι κακοί.

2) Idem l. l. μελέτη τὸ πᾶν.

minibus non obsecutus. Cum Didymo facit C. Iulius Hyginus fab. CCXXI, cui nescio equidem cur hoc caput ab iudicet Schefferus p. 176. Aliam famam secutus est Ausonius Burdigalensis, licet in Pythagoricorum scriptis multum versatus, in Ludo VII sapientum p. 149—164 ed. Mannh. et G. Cedrenus. — Ceterum hoc etiam Plutarchus cum Didymo commune habet, quod passim VII sapientum sententiose dicta respicit, e. g. Sympos. III, vi 3 Thaletis οὐπω καιρός et οὐκέτι καιρός. (Stob. Flor. LXVIII 29.)

5.

Diogen. La. V 5, 6 Δίδυμος δ' ἐν συμποσιακοῖς καὶ Χαριτοβλέφαρον καὶ Λαμπετώ (sic) καλεῖσθαι αὐτόν (Demetrium Phalereum) φησιν ἀπό τινος ἐταίρας. Rem eandem tangit Athenaeus XIII p. 593 E. F Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς Λαμπιτοῦς τῆς Σαμίας ἐταίρας ἐρασθεὶς ἠδέως δι' αὐτὴν Λαμπιτῶ προσηγορεύετο, ὡς φησι Δίλλος, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Χαριτοβλέφαρος. Certatim viri docti Athenaeum ex Diogene emendarunt ac novissime C. Mueller. fr. histt. Graec. vol. II p. 361: vereor, ut recte. Quid enim impedit, quaeso, quominus pugnantem testes hoc pacto εἰς ἐν συνελθεῖν cogamus, ut a Diogene Didymum, ab Athenaeo Alexandrini grammatici fontem narrationisque auctorem Diyllum Atheniensem appositos esse statuamus? Utut est, ἐπέχω. Cf. Aegid. Menag. I p. 553 Huebn. Suid. I 1 p. 1245 Hesych. Mil. § 17.

6.

Steph. Byz. 200, 18 W = 452, 8 M. Δίδυμος δ' ἐν συμποσιακοῖς φησιν, ὅτι πρῶτον Λελεγῆς ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῶν ἐνοικούντων Λελέγων, εἶτα Πιτύουσα ἀπὸ τῶν ἐκεῖ πιτύων καὶ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον πίτυς ἔφυ. οἱ γὰρ (lacunam v. Ἀθηναῖοι Ez. Spanheim., v. Μιλήσιοι explet Meinek., possis etiam ἐγχώριοι) ἐν τοῖς θεσμοφοροῖσι πίτυος κλάδον ὑπὸ τὴν στιβάδα (lacuna in V.) καὶ ἐπὶ τὰ τῆς Δήμητρος ἱερὰ κῶνον πίτυος τίθεσθαι (lacuna, excidit fort. νομίζουσιν vel ἔθος ἔχουσι) διὰ τὸ ἀρχαῖον (ἀγνεύειν? M.) τῆς γενέσεως. μετὰ δὲ ταῦτα ἀπὸ Ἀνακτος τοῦ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ ὠνομάσθη Ἀνακτορία.

De Thesmophoriis Mileti celebratis cf. Aristodem. Nys. ap. Parthen. Nic. erot. p. 307 Meinek. Cereris Milesiae mentionem faciunt Valer. Max. I 1, 5 et Lactant. Inst. div. II 7 p. 176 Gall. Vid. etiam Spanhem. de usu et pr. num. diss. IV p. 269. 270. De Anactoria, Mileti nomine, cf. Paus. I 35, 6 VII 2, 5 Eustath. Hom. 21, 23 Laur. Lyd. de mens. p. 94 Schow. Unde genuina lectio videtur ap. Maxim. Tyr. I 24 p. 478 *Ἀνακτορία Μιλησία* (Sapphus haec fuit amica) pro ea, cui Suidas favet *Ἀναγόρα*. Cf. Neuium Sapph. p. 7 et N. Heinsium, qui ad Ovid. Her. XV 17 Bersmannum secutus contra Naugerium amplectitur lectionem Anactorie pro Amythone. Anactoram Penelei filiam novit schol. Il. N 92. — E Didymo haud scio an Plinius h. n. V 31 sua hauserit: *‘Miletus Ioniae caput Lelegeis ante et Pityusa et Anactoria nominata.’* Hoc certe mirum est, quod ne in uno quidem libro h. n. Plinius ad Didymum provocat. — Nostrum sequuntur, ni fallor, schol. Ap. Rh. I 185 vol. II p. 22 Schf., sed recens est scholion Ar. Plut. 586 vol. I p. 87, 19 Dindf.

7.

Clem. Alex. Strom. IV p. 380 D (Heins.) = 523 B Sylb. *ναὶ μὴν Δίῳν ὁ φιλόσοφος ¹⁾ Ἀνσιδίκην τινὰ γυναικα ἱστορεῖ δι’ ὑπερβολὴν αἰδοῦς αὐτῷ χιτῶνι λούεσθαι, Φιλωτέραν ²⁾ δέ, ὁπότε μέλλοι εἰσιέναι τὴν πύελον, ἥσυχῇ ἐπαναστέλλεσθαι τὸν χιτῶνα, καθόσον τὰ γυμνὰ τὸ ὕδωρ ἔσκεπεν, εἶτα κατ’ ὀλίγον αὐθις ἀνιούσαν ἐπενδύσασθαι. ἢ γὰρ οὐχὶ καὶ βασάνους ἤνεγκεν ἀνδρείως Λέαινα ³⁾ ἢ Ἀττικὴ συνειδυῖα αὐτῇ τοῖς ἀμφὶ τὸν Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα τὴν κατὰ Ἰππάρχου ἐπιβουλήν, οὐδ’ ὅπως τι οὖν ἐξείπεν εὖ μάλα στρεβλουμένη; φασὶ δὲ καὶ τὰς Ἀργολικὰς ἡγουμένης αὐτῶν Τελεσίλλας ⁴⁾ τῆς ποιητρίας Σπαρτιάτας τοὺς ἀλκίμους τὰ πολέμια φανείσας μόνον τρέφασθαι καὶ ἐκείναις τὸ ἀδεὲς τοῦ θανάτου περιποιήσασθαι. τὰ ὅμοια λέγει καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκῶς ἐπὶ τοῦ Δαναοῦ θυγατέρων ὧδε·*

*καὶ τότε ἄρ’ ὠπλίζοντο θεῶς Δαναοῖο θυγατρεις
πρόσθεν εὐρῶεϊος ποταμοῦ Νεῖλοιο ἄνακτος*

(Duentzer. epic. I p. 3 Π 1) κτέ. ἄδουσι δὲ οἱ λοιποὶ τῶν ποιητῶν τὴν Ἀταλάντης ἐν θήρᾳ ὠκύτητα καὶ τὴν Ἀντικλείας ⁵⁾ φιλοστοργίαν καὶ τὴν Ἀλκήστιδος φιλανδρίαν καὶ τὴν Μακαρίας ⁶⁾ καὶ τῶν Ἰακινθίδων ⁷⁾ εὐψυχίαν. τί δαί; οὐχὶ Θεανῶ ⁸⁾ μὲν ἢ Πυθαγορικὴ εἰς τοσοῦτον ἦκεν φιλοσοφίας, ὡς πρὸς τὸν περιέργως ἀπιδόντα καὶ εἰπόντα· καλὸς ὁ πῆγυς, ἄλλ' οὐ δημόσιος' ἀποκρίνεσθαι. τῆς αὐτῆς φέρεται σεμνότητος κάκεινο τὸ ἀπόφθεγμα· ⁹⁾ ἐρωτηθεῖσα γάρ· ποσταία γυνὴ ἀπὸ ἀνδρὸς εἰς τὸ Θεσμοφόριον κάτεισιν; ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου καὶ παραχρῆμα, ἔφη, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτριῶν οὐδεπώποτε.' καὶ μὴν καὶ Θεμιστῶ ¹⁰⁾ ἢ Ζωῖλου ἢ Λαμψακηνῆ ἢ Λεοντέως γυνὴ τοῦ Λαμψακηνοῦ τὰ Ἐπικούρεια ἐφιλοσόφει, καθάπερ Μυῖα ¹¹⁾ ἢ Θεανοῦς θυγάτηρ τὰ Πυθαγόρεια καὶ Ἀριγνώτη ¹²⁾ ἢ τὰ περὶ Διονυσίου γραφάμενη. αἱ γὰρ Διοδώρου τοῦ Κρόνου ¹³⁾ ἐπικληθέντος θυγατέρες πᾶσαι διαλεκτικαὶ γεγόνασιν, ὡς φησὶ Φίλων ¹³⁾ ὁ διαλεκτικὸς ἐν τῷ Μενεξένῳ, ὧν τὰ ὀνόματα παρατίθεται τάδε· Μενεξένη Ἀργεῖα Θεόγνις Ἀρτεμισία Παντάκλεια. μέμνημαι καὶ κυνικῆς τινος, Ἰππαρχία δὲ ¹⁴⁾ ἐκαλεῖτο ἢ Μαρωνίτις ἢ Κράττης γυνὴ, ἐφ' ἣ καὶ τὰ γυνογάμεια ἐν τῇ ποικίλῃ ἐτέλετο. Ἀρήτη ¹⁵⁾ δὲ ἢ Ἀριστίππου Κυρηναϊκὴ τὸν Μητροδίδακτον ἐπικληθέντα ἐπαίδευσεν Ἀριστίππον. παρὰ Πλάτωνί τε ἐφιλοσόφουν Λασθένεια ¹⁶⁾ ἢ Ἀρκαδία καὶ Ἀξιοθέα ¹⁶⁾ ἢ Φλιασία. Ἀσπασίας ¹⁷⁾ γὰρ τῆς Μιλησίας, περὶ ἧς καὶ οἱ κωμικοὶ πολλὰ δὴ καταγράφουσι, Σωκράτης μὲν ἀπέλαυσεν εἰς φιλοσοφίαν, Περικλῆς δὲ εἰς ῥητορικὴν. παραπέμπομαι τοίνυν τὰς ἄλλας διὰ τὸ μῆκος τοῦ λόγου μῆτε τὰς ποιητρίδας καταλέγων ¹⁸⁾ Κόρινναν ¹⁹⁾ καὶ Μυῖαν ἢ καὶ Σαμφῶ ἢ τὰς ζωγράφους, καθάπερ Εἰρήνην ²⁰⁾ τὴν Κρατίνου θυγατέρα καὶ Ἀναξάνδραν ²¹⁾ τὴν Νεάλλους, ²²⁾ ὡς φησὶ Δίδυμος ἐν συμποσιακοῖς.

F. Ritterus Didym. opusc. p. 8 verba nostri a παραπέμπομαι incipere videtur statuere. Mihi secus videtur. Scripsit haud dubie idem auctor, a quo profecta sunt verba παραπέμπομαι τοίνυν κτέ., etiam quae praecedunt μέμνημαι καὶ κυνικῆς τινος κτέ. Quid multa? inserere placuit Didymo Symposiacis suis tractatum aliquem doctrinae ex-

quisitoris luminibus splendentem de mulieribus, quae insigni quadam et ingenii et morum virtute, pudicitia, inquam, fortitudine constantia liberorum coniugumque amore ceteras praestitissent. Huiusmodi selectorum exemplorum collectanea, quibus e. g. Hyginus fab. CCXXI — CCLVII sqq. refertus est, imprimis aevi Alexandrini et Augustei polyhistores in deliciis habuerunt, ac pro temporum istorum libros componendi fertilitate sat multa pepererunt.

Commentarius. 1) de Dione philosopho et ipso *συμποσιακῶν* auctore dixi p. 368. 2) Philoteram intellego Ptolemaei II Philadelphi sororem, quade cf. Lycum ap. Mueller. fr. hist. Gr. II p. 374. 3) de Leaena scribit Plin. h. n. VII 23 Athen. XIII p. 596 F. 4) Telesillae meminere Pausan. II 20, 7. 8 Polyaen. VIII 33 Suid. s. v. Socrates Argivus ap. Plut. de mul. virt. c. 4 Mueller. Dor. I p. 173 Neuius de Telesillae et Praxillae reliqq. 1843 4. Bernhardus Grundr. d. gr. L. G. II 541. 5) Anticliam, quade Eustath. ad Hom. Odyss. λ 196 agit, non omisit Hygin. f. CCXLIII, neque idem Alcestidis oblitus ibid. 6) Macariam laudibus efferunt Eur. Heracl. 500 Paus. I 32 schol. Ar. Eqq. 1141 Eudoc. p. 284. Inter philadelphos et hanc et Hyacinthides deinceps recenset anonym. tract. de mulier. e cod. Escor. ap. Westerm. Paradox. p. 219. 7) de Erechthei filiabus, quae proprio nomine Virgines (*Παρθένοι*) appellatae a nonnullis cum Hyacinthi Spartani prole confusae Hyacinthides vocabantur, cf. Phanodem. fr. 3 ap. Mueller. I p. 366 Philochor. ap. schol. Soph. O. C. 190 fr. 31 p. 389 Demosth. epitaph. 1397, 19 Rsk. Blum. ad Lycurg. Leocr. p. 122 Apollod. III 15, 4 Demarat. ap. Clem. Alex. Protr. c. 3 p. 12 Sylb. Euseb. PE IV 16 p. 157 Stob. flor. T. XXXIX 33 coll. Vales. ad Harpocr. p. 262 Hygin. f. XLVI. CCXXXVIII Suid. *Παρθένοι*. Hesych. s. v. Apostol. XV 84 Heyn. Apoll. III p. 865 antiq. Aufsaetz. I p. 96. 8) Theanus responsum pudicum commemorat Stob. Flor. T. LXXIV 53 Menag. ad Diogen. La. VIII 43. 9) v. Diog. L. VIII 1 n. 22. 10) cf. Diog. L. X n. 3. 14 Menag. vol. IV p. 617 Lps. 11) cf. Menag. hist. mul.

phil. vol. IV p. 623 ed. Lps. 12) *ibid.* p. 624 sq. 13) Diog. L. II 10 n. 7 Menag. vol. III p. 435 IV p. 614 ed. Lps. Philo dialecticus intellegendus est Carneadis magister, vid. Fabric. bibl. Gr. II p. 822. 14) hanc respicit Eratosthenes ap. Diog. L. VI 5, 5 VII 1. 2 (Bernhardy. Erat. p. 195 sq.) Menag. vol. IV p. 88 ed. Lps. 15) Diog. La. II 8 n. 5. 7 Menag. vol. III 408 ed. Lps. 16) Dicaearch. ap. Diogen. III n. 31 IV 1, 5 Menag. *obss.* vol. III p. 505. 17) Menag. vol. IV p. 596 'Bergl. Alciph. ep. I 34 p. 202 Wagner. Gottlieb. ap. Plat. Menex. 2 p. 22.' 18) hanc vocem saepius adhibere Didymum lectores admonui in comm. de Didym. I, 5 p. 77. 19) scribendum videtur *τὴν καί*. Suid. Eudoc. p. 303 Lucian. *musc. enc.* 11 Bernhardy. Grundr. der gr. Lit. Gesch. II p. 539. Sic in Hygin. praef. p. 8 ed. Scheff. fortassis legendum: *Axenus qui et Acheulous*. [Ap. eund. CCXX pro: 'quibus Saturnus secus videtur iudicasse' lego: 'Saturnus ecus' h. e. 'aequius.' *ibid.* CCXXXVIII ferri nequit Munckeri lectio: '(id ē) Callisthenes Euboeam filiam.' Suspicio: Iobates Calli (... filius) Sthenobocam filiam.' Sic solet mythographus.] 20) cf. Plin. h. n. XXXV 11 sect. 40. Sillig. *catal. artif.* p. 162. 234. 21) de hac apud reliquos scriptores altum est silentium. Sillig. l. l. p. 43. 22) Sillig. p. 291.

*8.

Et. Gud. 124, 2 *γέρων· Ἀλεξίων ἐν τῇ ἐπιτομῇ τοῦ (l. τῶν) Διδύμου συμμίκτων φησὶν οὕτω· ἐκ τῶν ἐριστάνου (l. Ἀριστοφάνους) περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ ἀξήσεως κτέ.*

Eadem Ammon. p. 35 ed. Valck. *etym. Angel.* col. 18 p. VII 24 Ritschel. Egregie hunc locum tractat, ut assolet, A. Nauck. *Arist. Byz.* p. 88—99. *Σύμμικτα* qui collectanea sua inscriberent, fuerunt quidem sat multi scriptores, e. g. Simonides, Herodicus Crateteus, Philemo Aexonensis, Aristoxenus, Seleucus, Callistratus, Porphyrius, Pamphila Epidauria, Acacius, Achilles Staius, Epiphanius Petraeus; sed uti notissima sunt Symposiaca Didymi, ita *Symmicta* nisi ex h. l. non nota. Repono igitur *συμπο-*

σιακῶν, nisi suspicaris plenum libri indicem fuisse *σύμμι-
κτα συμποσιακά*, quemadmodum Aristoxeni Tarentini liber
inscriptus fuit *σύμμικτα συμποτικά*. Ceterum adeant ve-
lim lectores diss. nostram de Didymo I 5 p. 71, ubi
coniecturam proponere ausus sum in schol. Ap. Rh.
IV 973 legendum esse *κωμικῇ λέξει τῇ τ' ἡ συμμίκτων*.
Neque nunc huius me poeniteret coniecturae, si constaret,
id quod minime constat, re vera Didymi Chalcenteri esse
συμποσιακά. Certe aptissimus erat in Symposiacis locus
conclamato illi, aurichalcum quid esset, *ἀπορήματι*. Obser-
ves mihi, quaeso, Didymi verba *τῶν εἰκῆ διαδεδομένων
καὶ τοῦτο*, unde effici videtur eodem capite, quo quae-
stionem illam de aurichalco solvendam sibi proposuit, etiam
de aliis mirae naturae ignotaeque originis metallis exposi-
tum fuisse, e. g. de electro stimmi sandarache andricelo.

*9.

Agmen fragmentorum claudat Clem. Alex. Strom. V
p. 415 A (Heins.) *σοφοῦ γὰρ τὸ χρῆσθαι τῇ συμβολικῇ
φράσει δεξιῶς, φησὶν ὁ γραμματικὸς Δίδυμος, καὶ
τὸ γνωρίσαι τὸ διὰ ταύτης δηλούμενον — βέδν μὲν γὰρ
τοὺς Φρύγας τὸ ὕδωρ φησὶ καλεῖν, καθὰ καὶ Ὀρφεύς* sqq.,
in quibus quota post appositum Neanthis Cyziceni locum
pars e Didymo sit hausta pro certo affirmare non ausim.
— Symposiacis adscripsi hanc quoque laciniam eo com-
motus argumento, quod *ζητήματα* id genus, quid esset
βέδν, quid *ζάψ* etc., gratae profecto grammaticorum mensis
super coenam interque pocula esse potuerunt quaestiones.
De *βέδν* cf. Lobeck. Aglaoph. p. 836. 883.

Haec igitur novem e symposiacis fragmenta aetatem
tulerunt. Nullus tamen dubito quin plura adhuc in Plu-
tarcho Diogene Laertio et Clemente Alexandrino latitent.
Iam vero gravissima quaestio nobis solvenda est, utrum
haec decem volumina — tot enim minimum fuerunt — re
vera ab Alexandrino grammatico, id quod *ἀκριτί* perhi-
bere doctos viros (cf. Suid. I p. 1330 Bernh. Beccard. de
scholl. Hom. Venet. A. p. 30. 31) video, an ab iuniore

quodam cognomine profecta sint. Scriptorum cohortem, quibus testimonium denunciat noster, si reputaveris, Phylarchum, dico (fr. 1), Aristotelem Stratonem (Ephori adversarium) Cleomenem Sotadam Byzantium [Demetrium Phalereum] (fr. 4) Diyllum Atheniensem (?) (fr. 5) Danaidis poetam [Eratosthenem] (fr. 7) Neanthem Cyzicenum (fr. 9), iusta profecto causa non videtur adesse, cur haec volumina abiudicemus Chalcentero, quem de altero etiam aquae nomine sacerdotali Acheloo, proinde ut fr. 9 de βέδν, sententiam luculenter exposuisse scimus in lexi tragica. Hoc etiam ad Chalcenterum nos ducere videtur, quod fr. 2 Didymo opponitur Orus Milesius, quem cum illo saepius rem habuisse scimus, vid. Ritschel. de Or. et Or. p. 73. Neque disputationis argumenta in capitibus 1. 2. 5. 6. 8 tractata quidquam offensionis haberent 3 sub iudice relicto. At primum, ut in ingressu commentationis observavimus, praeter Herodianum et Athenaeum si qui *συμποσιακά* scripserunt, ii philosophi et sophistae fuerunt, deinde scrupulum iniciunt fr. 4. 7, quae mihi quidem adversus Didymum Chalcenterum auctorem strenue pugnare videntur et redolere potius Pythagoricae familiae philosophum, quam grammaticorum filium. Quodsi semel monitos mecum sensuros esse lectores persuasum habeo, licebit sine ambagibus pronunciare, quo me ferat iudicium. Suspicio enim *συμποσιακῶν* auctorem esse Didymum, Heraclidis filium, grammaticum pariter atque musicum nobilissimum, Neronis aequalem, quode Suidas et Eudocia haec referunt: *Δίδυμος ὁ τοῦ Ἡρακλείδου, γραμματικός, ὃς διέτριψε παρὰ Νέρωνι καὶ ἐχρηματίσατο (?) [num ἐχρημάτισε ΠΥΘΑΓΟΡΙΚός?] μουσικός τ' ἦν λίαν καὶ πρὸς μέλη ἐπιτήδειος*, (cf. Bekk. anecd. III p. 1449). Hunc non inepte Fabric. BG. VIII p. 355* Pythagoricum fuisse philosophum conicit eum, quem iterum atque iterum laudat Porphy. in Ptolem. 1 Harm. p. 210 ed. I. Wallis. opp. math. vol. III ed. Oxon. 1699 (*περὶ ὁμοιοτήτων*) p. 191. 193. 209. 210. 212 (*περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν Ἀριστοξενείων τε καὶ Πυθαγορείων*) Clem. Alex. Strom. p. 226, 39

(Heins.) *περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας*¹⁾, cf. Fabric. B. G. I p. 488. Stob. ecl. eth. p. 151 (*περὶ αἰρέσεως*)²⁾, cf. Heeren. de fontibus Stobaei. vol. II 2 p. 189 — 192, qui, cum plurima ecl. eth. II c. VII ex hoc libro transscripta esse suspicatur, fallitur. Nam teste Eudocia p. 272 Celsinus etiam Eudori filius scripsit *συναγωγήν δογμάτων πάσης αἰρέσεως φιλοσόφων*, atque alios, qui idem argumentum persecuti sunt, enumerat Fr. Ritschel. de Orion. gnom. part. deperd. Bonn. 1839/40 p. XI. — Hanc coniecturam si probaveris, facile intelleges, quid sit, quod fragmentorum pars altera eaque maior grammaticum, altera neque ipsa spernenda philosophum haud contemnendum prodat ad Heraclidis et Aristoxeni musici exempla se componentem. Scripsit Tarentinus ille musicus ac philosophus omnigena eruditione imbutus *σύμμικτα συμποτικά* et *σύμμικτα ὑπομνήματα* a Sopatro sophista in brevius redacta (Phot. cod. CLXI p. 103 Bekk. E. Koepk. hypomn. scr. Gr. Berol. 1842, 4. p. 11), Didymus *συμποσιακά* (et) *σύμμικτα* ab Alexione breviata, unde cave ne profecisse augureris Stob. Flor. CII 28 *ἐκ τῆς Διδύμου Ἐπιτομῆς* (Trinc., deest locus A). Librorum *de comparationibus* auctor fuit Aristoxenus teste Athen. XIV p. 631 E (*ἐν πρώτῳ συγκρίσεων*); scriptor *ὁμοιοτήτων* Didymus, imitatus fortasse Sosibium Laconem (Athen. XV p. 690) et regem Iubam (Athen. IV p. 170 E). Vitam Pythagorae aliorumque *βίους* descripsit et *περὶ Πυθαγορικῶν ἀποφά-*

1) *Δίδυμος δὲ ἐν τῷ π. Π. φ. Θεανὸ τὴν Κροτωνιάτιν πρώτην γυναικῶν φιλοσοφῆσαι καὶ ποιήματα γράψαι ἱστορεῖ.*

2) Fuit etiam alius Didymus Alexandrinus musicus et geometra coecus, qui sexto imperatoris Constantii anno vixit, quo tempore Antiochia terrae motu prostrata est. Huius meminit Georg. Cedren. hist. compend. I p. 522, 11 Bekk. et Anna Commena Alexiad. IX 10 vol. I p. 460 ed. Schopen. = Par. p. 266 B *καθ' ἅπερ ἐκεῖνος ὁ Δίδυμος-μουσικῆς καὶ γεωμετρίας εἰς ἄκρον ἐλήλυθεν*. Cf. etiam S. Maxim. in Dionys. Areopag. T. I p. 188 ed. Corder. Par. 1633 fol. atque omnino Fabric. BG. VIII p. 351. Ceterum mirum, quod etiam Didymus Coecus scripsit de impari numero sive septenario. coll. Hieronym. apolog. pro lib. adv. Iovian. Cum hoc Suidam confudisse Didymum Heraclidis equidem non ausim contendere.

σεων egit Aristoxenus; *περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας* et *περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν Ἀρ. καὶ Πυθαγ.* libros composuit Didymus. Iam vero ad singula etiam capita procedat institutus comparationis ordo. De scolorum etymologia disputare vidimus Didymum fr. 2, eandem materiem tractavit Aristoxenus p. 181 ed. Mahn. Mysonis Chenei, cuius mentionem facit noster in symp. fr. 3, Aristoxenus meminit ἐν τοῖς σποράδην p. 120 Mahn. Discedit autem in hoc fr. a Platonis sententia, cuius malignitatem castigat Aristoxenus in commentariis historicis p. 113. Cf. quae infra dicturi sumus de schol. Plat. Legg. p. 448. Denique Aristoxenum constat scripsisse *περὶ τραγωδοποιῶν*, *περὶ ἀυλητῶν* inque vitis musicorum etiam excellentium vitas enarravisse, e. g. Telestis Selinuntii p. 92 §. 26 Mahn. Quod mihi perpendenti non solum Symposiaca Didymo Chalcentero abiudicanda videntur, sed volumina etiam *περὶ λυρικῶν ποιητῶν* sive *περὶ ποιητῶν*, licet obstare videatur Didymus ap. schol. Arist. Avv. 217 coll. Orione p. 58, 7. Haec volumina passim laudat et. m. 690, 35 (*προσφῶδιαι*) 777, 9 (*ὕμνος*) Orio 155, 22 58, 7 — 14 (*ἔλεγος*) et. m. 327, 1 et. Gud. 180, 16 (*ἐλεγεία*) schol. Plat. Legg. 448 (de Theognidis patria), q. 1. animum advertit ἐπιφυόμενος τῷ Πλάτωνι, cf. fr. 3. Accuratus haec persequar in comment. Didym. IV 9, 2. 12 p. 400 Didymi Chalcenteri sine controversia scholion est Eur. Hipp. 263 vol. V p. 439 Matth. de auctore apophthegmatis μηδὲν ἄγαν. At h. l. reperies auctores eius laudatos Chilonem, Sodamum Tegeatam, Sisyphum, Pittheum: de Solone vero ne gry quidem. Cf. schol. Hom. Il. K 249. Neque apophthegma χαλεπὰ τὰ καλά, quod Didymus Chalcenterus in proverbiiis (p. 398) teste schol. ad Plat. Cratyl. p. 237, 6 Soloni tribuit, inter apophthegmata eius apud Stobaeum Flor. l. l. apparet. Diximus ad Heraclidis etiam patris, cuius λέσχας supra attigi, exemplum Didymum se composuisse videri posse. Quod si verum coniecimus, fortasse Didymus Heraclidis filius a Didymo Claudio non distinguendus est, in qua sententia Bernhardyus etiam ad Suid. I p. 1330 fuisse videtur, legendumque apud lexicographum ἐπι-

τομήν τῶν Ἡρακλείδου λεσχῶν pro τῶν Ἡρακλέωνος. Fortasse scribam imperitiorem fefellit compendiosa scriptura τῶν Ἡρα^{κλ'δ}λεχ̄. V. Bast. Comm. palaeogr. p. 881 sq.

His expositis superest, ut sententiam meam aperiam, quomodo potuerit fieri ut Didymus in symposiacis symnictis (si quae fuerunt) fr. *8 ad Aristophanis Byzantii *περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν* tractatum¹⁾ deferretur. Poterat vero me iudice aptissime vel eo loco, quem pertractandis Solonis rebus sentiis que destinaverat, vel si quo capite de numero septenario exposuit, eo commemorare Solonis etiam elegias illas, fortasse suppositicias, in quibus aetatum quoque mutationes per septenarium fieri carmine demonstratum est. Cf. Clem. Alex. VI p. 494 AB. (Th. Bergk. PLG. p. 346 ed. 2 fr. 27). Atque singulari quodam capite ab auctore nostro septenarii numeri virtutes praedicatas esse verosimile est collato Hygin. CCXXI. II. III, qui primum septem sapientes eo quo noster ordine, deinde septem lyricos, postremo septem opera memorabilia recenset. Neque offendit in fr. *9 additum vocabulum ὁ γραμματικός, cum Suidas testetur musicum etiam philosophumque Didymum, Heraclidis filium, clarum grammaticum fuisse, ac perquam credibile sit Clementem haec verba eo consilio apposuisse, ut hunc Didymum, quisquis is erat, ab Arcio Didymo philosopho distingueret. Insignem vero doctrinam in homine, Didymi Chalcenteri sectator qui fuit prolesque Heraclidis Didymi amantissimi, non est quod miremur. — Cave denique ne hoc argumento contra Didymum iuniorem utare, quod fr. *9 auctor Neanthe Cyziceno teste usus sit a Chalcentero saepius adhibito. Scripsit enim Neanthes et *περὶ Πυθαγορικῶν* et *περὶ τελετῶν*, e quibus libris philosophum musicae studio imbutum verosimilius est profecisse, quam grammaticum Alexandrinum. C. Mueller. fr. histt. Gr. vol. III p. 5 sqq.

1) In cod. Bodlei. olim Meerm. Auct. II 11 fol. 78 v. exstant ὀνόματα τῶν μεθ'ἡλικιώσεων τοῦ ἀνθρώπου. Ἡλικίαι τοῦ ἀνθρώπου. Διαφοραὶ ἡλικιῶν κατὰ πλάτος. Cf. Cram. anecd. Par. IV p. 177, 26 sq.

Quae cum ita sint, apparet quam longe a vero absit Fr. Ritterus in quaestione de vita Thucydidis prima p. 8. 9, qui, postquam ex his novem a nobis transscriptis locis quattuor tantum apposuit, haec addit: ‘*Ex eodem opere, cum alia nonnulla, quae Didymi nomine referantur, delecta existumes, tum ea, quae doctus ille literator de Theognidis origine et patria proposuit teste schol. ad Platon. Legg. I p. 630 A.*’ Volumina enim *συμποσιακά* et *περὶ λυρικών ποιητῶν* inscripta cum iunioris Didymi esse demonstratum sit, ac praeterea haud fallaci coniectura Didymi de Theognidis patria sententiam in scripto de lyricis poetis pronunciatam esse statuerimus, vides horum librorum in diiudicando de auctore vitarum Thucydidis, Sophoclis Aeschyli Euripidis quaestione nullam prorsus esse vim atque auctoritatem. Unde simul efficitur, ut prolixiores istas vitas partem aliquam Symposiacorum fuisse — id quod per se parum est probabile — praefracte negandum sit, nisi harum quoque parentem Didymum iuniorem potius quam Chalcenterum agnoscere malueris.

5. 6. 7. 8.

L. Annaeus Seneca in epistula LXXXVIII, ut liberalia studia in bonis non esse nec ad virtutem per se ducere doceat: ‘*Non putas eum reprehendum,*’ inquit, ‘*qui occupatus est in supervacua literarum supellectile? Plus scire velle, quam sit satis, intemperantiae genus est. Quid, quod ista liberalium artium consecratio molestos verbosos intempestivos sibi placentes facit et ideo non discentes necessaria, quia supervacua didicerant? Quattuor milia librorum DIDYMUS grammaticus¹⁾ scripsit: miser, si tam multa supervacua legisset. In his libris de patria Homeri quaeritur, in his de Aeneae matre vera, in his libidinosior Anacreon an ebriosior vixerit²⁾, in his an Sappho publica fuerit³⁾, et alia, quae erant dediscenda, si scires.*

1) Cf. Fabric. BG. II 1, 8 vol. I p. 258.

2) Cf. Bergk. Anacr. p. 18 et 27 Bernhardy. Griech. Lit. Gesch. II p. 502.

3) Cf. Bernhardy l. l. p. 490 Neuii Sapph. p. 6 sqq. Apud Athen. XIII p. 569 E lacunam vocabulo *μεταγενεστέρα* suppleo. Ceterum Th. Beccard. de scholl. in Homer. Iliadem Venetis (A) p. 31 (Berol. 1850. 8.)

I nunc, et longam esse vitam nega!' Haec ille, cui grammatici his similia quaerentes vapulant, ut etiam Bioni ap. Stob. Serm. 8 a Iusto Lipsio laudato vol. II p. 384. 5 ed. Gron. Ac de vera quidem Aeneae matre si quidem serio Didymus vel per historiam peregrinam vel in peculiari aliquo libello quaesivit, desipuit fortasse pervagato isto grammaticorum morbo correptus cum insipientibus. Quamquam haud diffiteor Senecae lectionem, quamvis libris scriptis ad unum omnibus probatam, suspectam mihi videri '*de Aeneae matre vera.*' Matrem, quod sciam, universa antiquitas agnoscit Venerem, sed de *morte* Aeneae dubitatum esse compertum habemus: cf. Hom. Il. \mathcal{T} 307 schol. vol. II p. 562 Bekk. Eudoc. p. 76. 77 hymn. Ven. 197 Strab. XIII p. 608 Agathocl. Cyzic. ap. Fest. p. 269 ed. Muell. Cephalo Gergith. et Hegesippus Mecybern. ap. Dionys. AR. I 49 Heyn. exc. III ad Vergil. Aen. XII vol. III p. 843 ed. Wagn. Liv. I 2 Aurel. Orig. c. 14 Hygin. f. 251 Iuvenal. Sat. XI 63 Tibull. II 5, 43 Heyn. Ovid. Met. XIV 600 Ludov. de Vives ad August. d. civit. dei XVIII 19 vol. II p. 379. 80. — Lycoph. Alex. v. 1234 Aeneae matrem *Καστυίαν* vocat, h. e. Venerem, cf. I. Potter. comment. vol. III p. 1463 ed. Muell. Quod vero derideretur a Seneca reliquarum quaestionum triga non erat, cum falsis eum opinionibus divulgatisque per comoediam comparationibus occurrere cupientem quaesivisse neque assensum iis esse, ut scite adnotat Neuius p. 6, hinc fieret probabile, quod quaesivisset. Sic ille librum *de patria Homeri* fortasse eo consilio scripsit, ut eorum conatus reprimeret, qui Homerum Thebaica vel Romana civitate donarent, cf. Hom. vit. ap. Iriart. p. 233 e cod. Matrit. 67 Eustath. Il. p. 4, 16, quos inter etiam Aristodemus fuit Nysacensis grammaticus illustrissimus. Vid. Mueller. fr. histor. Gr. III p. 307 col. 1. Singularem libro de patria Homeri egit etiam Hermogenes Smyrnaeus, v. Fabric. BG. XIII p. 181 Boeckh. C. I. 3311 Mueller. fr. histor. Gr. III p. 522 sqq.

has quaestiones in Symposiacis locum habuisse suspicatur. Mihi potius *μονόβιβλοι* fuisse videntur.

Pertinebant tales disquisitiones quodammodo ad eam historiae literariae partem, quam nos biographicam vocare consuevimus. In quo scribendi genere e veteribus, multitudinem librorum si spectabimus, haud facile quispiam Chamaeleontem superaverit. Vid. indic. ad Athen. p. 1838 Dindf. Propius tamen ad finem, quem sibi in literarum historia condenda nostra aetas constituit, Didymus in opere castigatissimo *περὶ λυρικών* composito accessisse putandus esset, nisi hic ipse liber, ut in comment. IV part. 4 suspicatus sum, Didymo potius Heraclidis filio musico nobilissimo, quam Chalcentero attribuendus esse videretur, quamquam Bernhardyus l. l. II p. 537 lectorem ad §. 107, 7 p. 447¹⁾ relegans Pindari interpretem ab auctore libri de poetis lyricis Graecis non distinguit.

9.

‘Quid et qua ratione iam Graeci ad literarum historiam condendam elaboraverint’ brevi exposuit E. Koepkius (Berol. 1845. 4.), ex cuius opusculo huc imprimis faciunt p. 13—16 disputata. Itaque partim *περὶ ποιητῶν* in univ-ersum, partim *περὶ λυρικών ποιητῶν* (quo indice inscriptus Didymi liber num pars fuerit amplioris operis de poetis compositi ab Orion. et. 58, 7—14 laudati nec ne, quaestio est expeditu difficillima) libros condiderunt Glaucus Rheginus Diog. La. IX 7, 6 Plut. de mus. X p. 654 R. Harpocr. 129, 6 Bekk. testibus, cuius opus fuerunt qui ab Antiphonte profectum esse arbitrarentur teste Plut. Antiph. p. 28 ed. Westerm., Critias *περὶ ποιητῶν καὶ σοφῶν*, nisi fallimur cum Muellero fr. hist. Gr. vol. II p. 70, Damastes Sigeensis Suid. Eudoc. p. 127 Phantias Eresius Athen. VIII p. 352 C, Demetrius Phalereus Diog. La. II 8, 9 Eustath. et schol. Od. γ 267 Suid. p. 1245, Dionysius Phaselita Eudoc. p. 308 anonym. vit. Nicand. ap. Westerm. biogr. p. 61, Lobo Argivus Diog. La. I 10, 7 Mueller. hist. Gr. III p. 27, Lysimachus

1) Idem in eo falsus est, quod duo duntaxat e libro *περὶ λυρικών ποιητῶν* composito fragmenta aetatem tulisse affirmat.

[?] Cyrenaëus schol. Hesiod. p. 31 Gaisf., Metrodorus Diog. La. X n. 1 Plut. non posse suav. vivi s. E., Demetrius Byzantius Athen. XII p. 548 B XIV p. 633 B X p. 452 D Diog. La. V 6, 4, Hieronymus Rhodius Athen. XIV p. 635 F Mueller. l. l. II p. 450 n., Theodorus Diog. L. II 103, Demetrius Magnes Athen. XIII p. 611 B Harpocr. 102, 18 Bekk., cf. Moller. homonymoscop. p. 901 Ions. SHP. I p. 13 Clinton. fast. hell. III p. 189. 199. 544 Meier. comm. Andoc. IV p. ix. VI p. 68, Lysanias Cyrenaëus (περὶ ἰαμβοποιῶν) Athen. VII p. 304 B XIV p. 620 C, Euphorio (περὶ μελοποιῶν) Meinek. anall. Alexx. p. 29 p. Demosthenes Thrax, qui Demagetæ Heracleotæ de dithyrambicis poetis opus in brevius contraxit, Suid. Valcken. opusc. II p. 216 Muetzell. Theog. Hesiod. p. 290, Aristoxenus Tarentinus (περὶ ἀύλητῶν, Pyrrhander (περὶ ἀύλητῶν) Athen. XIV p. 634 D. His igitur accedit Didymus ab E. Koepkio iuxta cum aliis omissus, cuius quot investigare licuit fragmenta operis περὶ λυρικῶν ποιητῶν hæc sunt:

1.

Orio p. 58, 7—15 ἔλεγος ὁ θρηῆνος διὰ τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ θρηῆνου εὖ λέγειν τοὺς κατοικομένους (sic Ruhnk. Callim. p. 239 Ern., vulg. χου vel ηχου). εὐρετήν (vulg. τή, et. Gud. τεῖς) δὲ τοῦ ἐλεγείου (Gud. τῆς ἐλεγείας) φασὶν (h. v. add. Larcher.) οἱ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον οἱ δὲ Μίμνεμον οἱ δὲ Καλλῖνον * παλαιότερον¹). ὅθεν (Gud. add. καί, quod fortassis addendum esse suspicetur aliquis, inventorum mentione in finem capitis detrusa) πεντάμετρον τῶ ἠρωϊκῶ (Gud. τὸ ἠρ) συνῆπτον, οὐχ ὁμοδρομοῦντα (Gud. ὁμοδρόμος) τῇ τοῦ προτέρου δυνάμει, ἀλλ' οἷον συνεκπνέοντα καὶ (om. Gud.) συσβεννύμενον (συναποσβ. Gud. Larch. reg.) ταῖς τοῦ τελευτήσαντος τύχαις (om. Gud.), οἱ δὲ ὕστερον πρὸς ἅπαντας διαφόρως (ἀδιαφόρως Ruhnk. Larch.). οὕτω Δίδυμος ἐν τῶ περὶ ποιητῶν. Viam novissima verba emendandi munit Procli chrestom. ap.

1) Suspicio excidisse ἐπὶ τῶν ξ σοφῶν ἢ καλ.

Phot. bibl. p. 319, 10 Bekk. Eandem sententiam verbis paululum mutatis nostri testimonio affirmat et. m. 327, 1 *ἐλεγεία*. — *Δίδυμος* δέ, ὅτι διὰ τοῦτο τῷ ἠρωϊκῷ (Gaisf. ἠρώφῳ) ἐπῆδον, ὡς πεντάμετρον καὶ λειπόμενον τοῦ ἠρωϊκοῦ (ἠρώφου G.), μιμούμενοι τὴν ἀποθνησκόντων ἀπόπαυσιν. ἐπὶ γὰρ μόνοις νεκροῖς πάλαι ἤδeto πρὸς παραίνεσιν καὶ παραμυθίαν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τοῦ τεθνεῶτος. Neque abhorret et. Gud. 180, 16, quamvis in Didymeis corruptum, praemissis his: *Δημολέων* δὲ ἐν τῷ περὶ μέτρων παρὰ τὸ εὖ λέγειν τοὺς τεθνεῶτας ἢ παρὰ τὸ ἔλεγον τὸν θρηῆνον, quae haud scio an ab ipso Didymo apposita invenerit etymologus. — Didymus Chalcenterus ap. schol. Ar. Avv. 217 *ἐλεγχοί*. οἱ πρὸς αὐλὸν ἀδόμενοι θρηῆνοι. τὸν γὰρ αὐλὸν πένθιμον ὑπειλῆφθαι. Cum iis, qui ab *ἔ* *ἔ* λέγειν derivabant, Hesychius facere videtur *νηλέγω*. θρηῆνω ἢ δεινώ. Neque defuerunt qui Asianam vocabuli originem statuerent, ut nuper factum est in annall. Marb. 1853 XI p. 88 D, q. l. P. Boetticher Halensis coll. Aric. p. 34 N. 21 *ἐλεγεία* ex Armeniaca lingua derivat, explicatque carmen ad organon *elêgn* cantatum (*elêgn* := *κάλαμος*, *elegneay* = *καλάμινος* [*αὐλός*]).

2.

Schol. Plat. Legg. I p. 630 A p. 488 Bekk. *περὶ Θεόγνιδος καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ἱστορίας ἀμφιβολία πολλὴ ἐγίνετο τοῖς παλαιοῖς. καὶ οἱ μὲν φασιν αὐτὸν ἐκ Μεγαρέων γεγενῆσθαι τῆς Ἀττικῆς. οὕτως ὁ Δίδυμος ἐπιφνόμενος τῷ Πλάτωνι ὡς παριστοροῦντι, οἱ δὲ ὅτι ἐκ Σικελίας.*

Differentiam nullam esse monet Bernhardyus lit. Gr. hist. II p. 367 Didymi haud oblitus. — Usus verbi *παριστορεῖν* illustrant Schneidewin. Ibyc. p. 384, qui conferri iubet Plut. plac. philos. II 24 (*fabulam narrare*), Meinek. ad Steph. 258, 2 (v. Ritschel. Or. p. 59), qui schol. Theocr. α 117 Hom. II. B 745 Phot. Bibl. p. 82, 20 apposuit. Adde schol. Hom. B 612 Apoll. Rhod. II 160 p. 133 Schaef. ('*obiter narrans*' Corrad. ad Cic. ep. ad Att. VI 1 T. I p. 598 Graev.) II 752 p. 504 Damasc. Platon. p. 380, 5 ed. Kopp. = p. 257 cod. Hamb. Hoc vocabulum fortasse expulsus

est voce *προσιστορεῖ* ap. Marcellin. vit. Thuc. p. 129 Ritt., quamquam eo utitur etiam Eustath. vit. Pindar. 31 Odyss. 1669, 58. Ac liceat nobis quoque, cum civis Megarensis h. l. iniecta mentio sit, *παριστορεῖν*, Caecilium etiam Calactinum, quode vid. Egger. Longin. p. LXII—LXVII Mueller. hist. Gr. III p. 330—33, Megarensis dici ap. Iriart. catal. codd. Matrit. p. 83, qui haec scribit: ‘In excerptis ex et. m. auctorum elenchus Suidae praefixus ablu- dit nonnihil a vulgato *ἔτι Εὐγένιος Σωσιμᾶς Καικίλιος με- γαρεύς* (sic) *σικελιώτης ἐκλογὴ λέξεων κατὰ στοιχεῖον.*’ Huius nomen oblitteratum esse in Ammonio de diff. p. 112 s. v. *πειραστής* non pervidit Valckenarius. *ΚΑΙΝΕΙΛΙΟΣ* est *ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ* sub v. *θεωρός* a Lysimachida appositus, cuius nomen fere ubique depravatum a librariis est in *Κεκή- λιος* vel *Κικίνου* vel *κᾶκεῖ* vel *κᾶ*. (Nam App. Phot. 676, 23 legendum videtur *πινάκιον· Καικίλιος λέγει καὶ σύμ- βολον δικαστικόν.*)

3.

Et. m. 777, 9 ὕμνος· κατὰ συγκοπήν ὑπόμονός τις ὦν, καθὸ εἰς ὑπομονήν (leg. ὑπόμνησιν) καὶ μνήμην ἄγει τὰς τῶν ἐπαινουμένων πράξεις καὶ ἀρετάς. κευώριστα δὲ ἐγκω- μίων καὶ προσοδίων (vulg. -ωδιῶν) καὶ ἐπαινῶν, οὐχ ὡς κᾶκείνων μὴ ὄντων ὕμνων, ἀλλ’ ἀντιδιαστέλλονται ὡς εἶδη πρὸς γένος. γράφεται γὰρ ὕμνος προσοδίου (v. προσωδίας) ὕμνος ἐγκωμίου ὕμνος παιᾶνος καὶ τὰ ὅμοια. (Haec voluit etymologus, vulgo corruptelis scatens circumferebatur locus his: γρ. δὲ ὕμνος πρ. — τὰ ὅμοια. διαστέλλεται δὲ ὡς εἶδη ἀπὸ γένους ἀλλ’ ἀντιδιαστέλλονται.) προσόδια γὰρ Ἀθη- ναῖοι προσιόντες (Orio προϊόντες) ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς τὸν αὐλὸν ἤδον, τὸν δὲ ὕμνον πρὸς κιθάραν. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ λυρικῶν ποιητῶν. Haec etymologus, quo copiosior Orio 155, 22 inter verba ὄντων ὕμνων et προσ- όδια γὰρ Ἀθηναῖοι haec exhibet ἀλλ’ ὡς γένος ἀπὸ εἶδους. πάντα γὰρ εἰς τοὺς ὑπερέχοντας γραφόμενα ὕμνους ἀπο- φαινόμεθα καὶ ἐπιλέγομεν τὸ εἶδος τῷ γένει· ὕμνος προσ- οδίων ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος. σημαίνει δὲ ἐν ταῖς

υπεροχαῖς (sic Sturz., cod. ἐν τοῖς ὑπ.) τὰ γενικά καὶ τὰ εἰδικά (cod. ἰδικά, corr. id.) καὶ τὰ κύρια ὀνόματα, ὥστε μὴ προστιθεμένου τοῦ εἰδικοῦ ἀπὸ τοῦ γενικοῦ νοεῖσθαι τὸ εἰδικόν (cod. ἰδικόν), ὡς ἐπὶ Ὀμήρου· ποιητὴν γὰρ αὐτὸν εἰδικῶς λέγομεν, καὶ θεῖον ὅταν λέγωμεν (cod. ομ), ἰδίως τὸν ὑπερέχοντα νοοῦμεν ἐπὶ τοῦ κοινοῦ διὰ τὴν ὑπεροχὴν. οὕτω καὶ ὕμνον ἰδίως λέγομεν διὰ τὴν σεμνότητα καὶ περιττῶν (vulg. περὶ τῶν) ἄλλων ὕμνον ὄντων. (Vides homoeoteleuton, quod dicunt, caussam esse, cur lacunosum habeamus et. m.) κεχώρισται δὲ τῶν προσοδίων καὶ κατὰ τοῦτό ἐστι· τὰ μὲν προσόδια, καθὰ καὶ κέκληται προσιόντες κτέ. Cf. Procl. ap. Phot. 320, 15 ed. Bekk. [schol. V. Hom. II. N 227].

4.

Et. m. 690, 35 προσωδίαι (sic) παρὰ τὸ προσιόντας ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ἄδειν. διὰ (leg. ἀντιδιαστέλλεται, quod vocabulum etiam Hesychio I p. 677 restitui Soph. O. T. 723) δὲ τῶν ὕμνων, ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἐστῶτες ἄδουσιν. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ λυρικῶν ποιητῶν.

5.

Et. Gud. 446, 51 παιᾶνες· παρὰ τὸ παύσω παύων καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ν εἰς ι. καὶ οὕτως ὁ Δίδυμος. Cf. et. m. 657, 3 Procl. p. 320, 21.

Tot igitur loci supersunt, in quibus Didymeis operis περὶ λυρικῶν ποιητῶν compositi memoria facta est, tenuis illa profecto atque oblivioni proxima, si quis investigandi, quae oculis sese quasi subtrahunt, vestigia opera fessus in his acquiescere fragmentis satis habuerit. At Procli chrestomathiam grammaticam cum reliquiis Didymeis apud Orionem Thebanum, Procli teste Marino vit. Pr. c. 8 magistrum, servatis vel obiter comparantibus nobis non potest non primo statim intuitu se obtrudere, quae inter utriusque placita intercedit, similitudo tam mira ea tamque manifesta, ut nostri περὶ ποιητῶν tractatum primarium atque adeo unicum non modo Orioni in locis aliquam multis, sed etiam Proclo Lycio in duobus prioribus chrestomathiae libris

fontem fuisse non sine maxima veri specie suspiceris. Mecum facit Bernhardyus in Grundr. d. Gr. Lit. II p. 455. Atque rem ita se habere iure colligimus ex Orionis etymologiquae magni cum Proclo consensu in explicandis etiam aliis *μέλει* observato. Hic ipse Procli cum Orione consensus impedimento mihi esse videtur, quominus cum Valesio Boissonadio Osanno et Welckero in epic. cycl. p. 7 auctorem chrestomathiae Eutyrium Proclum Siccensium statuam, quod cf. Iul. Capitol. in Antonin. c. 2 Trebell. Poll. in Aemil. tyr. (Casaub.) Apulei. de orth. §. 43 Alex. Aphrod. ad Arist. soph. elench. p. 4, 6 Fabric. bibl. Gr. IX p. 365 ed. Harles. Proculus Siccensis erat in latinis grammaticis. Etymologus enim, quamquam p. 327, 38 ad Procli chrestomathiam provocare videtur, tamen ipse hunc librum non inspexisse putandus est, sed Photii excerpta transscripsit p. 319 a 8 sqq., ut quaecunque apud ipsum de variis carminum generibus leguntur eum non Proclo sed Orionis Thebani copiis debere appareat. At Proclum ab eodem Orione totum pendere absurdum esset statuere: poterat enim Lycius philosophus haud dubie, quem librum Orion magister eius inspexerat, eo et ipse uti, excerptis Orioneis contentus esse non poterat, cum ad magistri consilium veriloquia tantummodo carminum a Didymo congesta spectarent, ipsius vero laborem reliqua etiam, quae disputaverat Didymus, proxime attingerent. Itaque ex eodem fonte hausit uterque: quo efficitur ut quae communia sint utrique et et. m. e nostro fluxerint, adeoque lacuna Procl. p. 321, 2 coll. 320, 1 ex etymologo 311, 25 *ἐγκώμια* suppleri possit. Suspicio igitur Didymi verba exaudiri ap. Procl. 320 a 25 sq. (coll. et. m. 274, 46) 320 a 33 (et. m. 607, 1—4) 321 a 26 (et. m. 776, 36) 321 a 28 (713, 13) 321 a 30 (et. m. 454, 50 Serv. Verg. ecl. V 14). Quod si a vero non abhorret, hos Procli libros ex aliqua parte Didymi quasi epitomen esse, licebit, opinor, ex his ipsis augurari, Didymeis operis quale tandem fuerit consilium, qui ambitus, quae dispositio pertractandique materiam ratio. Singula igitur carminum genera tractaturus hanc sibi videtur legem statuisse, ut primum cui officio praestando

singula genera inservissent poetis edissereret, deinde ea in species divideret subdivideretque, in singulorum etymologiam, inventores primos, historiam atque antiquitates inquireret, denique tanquam ordinibus sive *κανόσι* factis, reliquis poetis minorum gentium obiter memoratis, principes enumeraret, eorumque, quantum fieri posset, *καὶ γένος καὶ πατρίδας καὶ τινὰς ἐπὶ μέρους πράξεις*, ut Procli verbis utar p. 319 a 20, persequeretur. Hinc factum ut fr. 2 ad quaestionem de Theognidis patria solvendam recta disputandi via deferri posset.

Haud inutilis igitur videtur quaestio esse, nihilne ex hac ipsa eius operis parte aetatem tulerit, in qua de patria melicorum, ortu, carminibus rebusque gestis exposuerit. In qua solvenda pro re nata prae ceteris animum advertunt Eudocia Suidas sive, qui utrique communis fons fuit, Hesychius ille Illustris in onomatologo, quem Symposiaca etiam adhibuisse vidimus. Ex his scriptoribus collectos *βίους λυρικών* Antonius Westermannus vitarum scriptoribus Graecis minoribus inseruit (lib. II p. 89—116), qui tamen capita V. XIV. XXXV non debebat admittere, quorum priora duo e schol. Arist. Ach. 1150 Lys. 1237, tertium ex Athenaeo XIV p. 616 F 617 B in Suidam irrepserunt, ab Hesychio vero haud dubie afuerunt. E reliquis vitis pro temporum ratione Didymus enarrare non potuit vitas Mesomedis hymnographi et Marciani metaphrastae (XVIII. XXI), enarrare potuit, si tempus spectas, Parthenii grammatici Nicaeni, sed aut non scripsit, utpote grammatici, aut ex parte duntaxat quae Suidas et Eudocia p. 357 referunt, propter Hermippi Berytii, qui Hadriani aequalis fuit, appositum testimonium. Berytium enim neque vero Callimachium intellegunt cum Reinesio A. Meinek. anall. Alex. p. 255 C. Mueller. hist. Gr. III 45 not. Sed quae restant lyricorum vitarum enarrationes ita comparatae sunt omnes, ut a Didymo scriptae esse, sive is Chalcenterus fuit, sive musicus Pythagoricus, temporis ratione habita potuerint. Hoc moneo Philetæ Coo malle me quidem inter grammaticos locum concedere, praesertim cum Suidae verba haec sint: *γραμματικός τις κριτικός*, sed non audere tamen

Westermannum vituperare, cum sciam et Callimachum Cyrenaeum et Coum Philetam egregiis elegiarum poetis accenseri apud Proclum, ut Quinctilianum taceam. Neque hoc vituperaverim, quod septem quos dicunt sapientes lyricorum agmini addidit Westermannus, ut qui non sim immemor eorum, quae scripsit Bernhardus in Grundr. d. Gr. Lit. Gesch. II p. 357 (Zusatz), quamquam Suidas s. vv. *Κλεόβουλος, Περίανδρος, Πιττακός, Σόλων* Diogenem Laertium expilasse videtur, nisi etiam Laertius usus est Didymi *περὶ ποιητῶν* volumine, cuius quidem symposiacis eum usum esse constat.

Commemorat igitur Suidas ex iis, qui *πρὸ Τρωϊκῶν* inclaruere, Musaeum et Olympum, qui *πρὸ Ὀμήρου*, Thaletam Cretensem; deinde ex Homeri prosapia Terpantrum Arnaeum, post hos:

Olymp. (κγ)	Simonidem Amorginum	<i>ἱαμβογράφον.</i>
κξ	Alcmanem Laconem	<i>λυρικόν.</i>
κη	Arionem Methymnaeum	<i>λυρικόν.</i>
[λβ	Pittacum]	
λέ	Tyrtaeum	<i>ἐλεγοποιὸν καὶ ἀν- λητήν.</i>
λξ	Mimnermum Colophonium	<i>ἐλεγοποιόν.</i>
λξ—νς	Stesichorum Himeraeum	<i>λυρικόν.</i>
ΛΗ	PERIANDRVM	
ΜΒ—νβ	PITTACVM	
	Sapphonem	<i>λυρικήν.</i>
ΜΖ (νς)	SOLONEM	
	CLEOBVLVM	
νβ (νε)	Anacreontem Teium	<i>λυρικόν.</i>
νδ	Ibycum Rheginum	
νς	Simonidem Ceum	<i>λυρικόν.</i>
(al. ξβ. οη)	Timocreontem Rhodium	
νη	LASVM Hermionensem	
νθ	Theognidem Megarensen (Phocylidem Milesium	<i>φιλόσοφον).</i>
(ξ)	Hipponactem Ephesium	<i>ἱαμβογράφον.</i>
	Corinnam Tanagraeam	<i>λυρικήν.</i>
ξε	Pindarum Thebanum	

Bacchylidem Ceum	
Melanippidem I Melium	
Melanippidem II Critonis	λυρικόν.
Philoxenum Cytherium	λυρικόν.
Antigenidem Thebanum	μουσικόν καὶ αὐ- λωδόν.
Timotheum Milesium	λυρικόν.
Sotadam Maronitam	ἰαμβογράφον.

Supersunt Theano Locris (X) et Eueni (XI), quos omissos ab Eudocia num Suidas Hesychio debeat (XI ex Harpocrate delibavit) dubito. C. XXIV de Myia habet Eudocia p. 357, sed ea quo tempore vixerit ignoro. Desiderantur, quod mireris, Callinus et Archilochus.

Itaque hae poetarum vitae num a Didymo profectae sint necne, certius sciri posset, nisi ipsa Theognidis vita apud Suidam pessime habita esset. Quid quod lexicographus falsam traditionem secutus Megarenses appellat poetam τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων? id quod aperte Didymi testimonio ap. schol. Platonis Legg. I 630 A repugnat. Sed fortasse lacuna foedatus est hic locus ea arte sanandus, ut auctore Harpocrate p. 95, 4 Bekk. post Μεγαρεύς adicias verba ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων, πολίτης δὲ τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων, quae librarius homoeoteleuto deceptus facile omittere poterat. Hoc constat Suidam s. v. Θεόγνις turbatum esse. Eudocia vel duobus locis Theognidis meminit p. 227 et 232. Accedit quod vitas apud Suidam exstantes perlegenti hoc non potest non animadversione dignum esse, quod in compluribus septem sapientum mentio inicitur, quod quantum in nostram rem habeat ponderis docet comment. IV 3 p. 372 et p. 384. Sic Tyrtaeus dicitur σύγχρονος τοῖς ξ κληθεῖσι σοφοῖς ἢ καὶ παλαιότερος, Mimnermus vixisse fertur ἐπὶ τῆς λξ Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεύειν τῶν ξ σοφῶν, Sappho γεγονυῖα κατὰ τὴν μβ Ὀλυμπιάδα, ὅτε καὶ Ἀλκαῖος ἦν καὶ Στησίχορος καὶ Πιπτακός, Lasi vero Hermionensis quo loco meminit, addit τινὲς τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς ξ σοφοῖς ἀντὶ Περιάνδρου. In ipsis sapientum vitis animum advertunt quae s. v. Πιπτακός exstant εἰς καὶ αὐτὸς τῶν ξ

σοφῶν ὧν et s. v. Σόλων: ἔστι δὲ καὶ οὗτος εἷς τῶν ζ ὀνομαζομένων σοφῶν, neque intellegi possunt, nisi ex ampliore quodam opere desumpta putas. Affine est, quod s. v. Ἀλκμάν legitur ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκμάν, εἷς τῶν λυρικῶν, ὃν ἤνεγκεν ἡ Μεσσήνη. Haec profecto suspicionem movent lexicographum volumine quodam περὶ λυρικῶν ποιητῶν emisso usum esse. Neque omitti debet, quod locis nonnullis auctor vitarum Pythagoricos scriptores sequitur, ut s. v. Ἀλκμάν Archytam ap. Chamaeleontem Athenaei XIII p. 600 F, s. v. Λᾶσος Aristoxenum ap. Diog. L. I p. 27 Huebn. (Bergk. exx. critt. VI p. vi Roeper. Zeitschr. f. AW. 1852 p. 454) et Aristarchem se prodit Cratetem castigans s. v. Ἀλκμάν· κατὰ δὲ τὸν Κράτητα πατρίοντα (quod vocabulum non erat cur vexaret interpretes, cf. schol. V. Hom. II. T 307 schol. Aristoph. Rann. 1469).

(6.)

Addimus h. l., ne quid omisisse videamur, grammaticum περὶ λυρικῶν ap. Boissonad. anecd. Gr. IV p. 458 e cod. 2551, quem editor Didymo usum esse suspicatur: λυρικοὶ δὲ εἰσιν οὗτοι· Ἀλκμάν, Στησίχορος, Ἀλκαῖος, Ἴβυκος, Ἀνακρέων, Σιμωνίδης, Πίνδαρος, Βακχυλίδης. οὕτω δὲ προσηγορεύθησαν διὰ τὸ πρὸς λύραν ἄδεσθαι τὰ ποιήματα αὐτῶν. διὸ δεῖ ταῦτα παρ' αὐτοῖς (sic). μέλη δὲ τὰ ἐν αὐτοῖς ἦτοι διὰ τὸ ἀπὸ τελείων ἀφαιρεῖσθαι μέτρων, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὰ ἀπὸ τελείων ἀφαιρούμενα μέτρα μέλη καλοῦμεν, ἢ ἀπὸ Μέλας (Boiss. corr. Μελίας, cuius meminit Apollod. Bibl. II init.) τοῦ Ὠκεανοῦ θυγατρὸς, καθὰ Λυσανίας φησίν, ἢ παρ' ὅσον μέλιτι παραπλησίαν ἔχει τὴν ἡδονήν. δύναται δὲ καὶ διὰ τὸ κροῦμα ᾧδῆ καὶ μέλος ὁμωνύμως λέγεσθαι. καὶ κῶλα δὲ ὁμοίως, ἐπειδὴ μὴ τέλειόν ἐστι μέτρον. τῶν δὲ ᾧδῶν αἱ μὲν εἰσι μονότροφοι, αἱ δὲ τριαδικαί. καὶ μονότροφοι μὲν αἱ Σαπφοῖ καὶ Ἀλκαίῳ καὶ Ἀνακρέοντι διὰ τριῶν ἢ τεσσάρων κῶλων ὠρισμένην ἔχουσαι τὴν κατάστασιν καὶ ὑπὸ περιγραφῆς διειργόμεναι, τριαδικαὶ δὲ αἱ συνεστῶσαι ἔκ τε τροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῶδου. κέκληται δὲ ἡ μὲν τροφή, καθὰ φησι Πτολεμαῖος ἐν τῷ περὶ στατικῆς ποιήσεως, διὰ

τοὺς ἄδοντας κύκλω κινεῖσθαι περὶ τὸν βωμόν, σημαίνον-
 τας τὴν τοῦ ἡλίου (cod. βίου, corr. Boiss.) κίνησιν· ἀντί-
 στροφος δὲ παρὰ τὸ ἀναστρέφοντας αὐτοὺς εὐρύθμως κι-
 νεῖσθαι. ἠγίσσονται δὲ διὰ τούτου τὴν τοῦ ἡλίου κίνησιν,
 ἐπειδὴ τὴν ἐναντίαν οὗτος δοκεῖ τῷ κόσμῳ ποιεῖσθαι. ἐπὶ-
 δὸς δέ, ἐπειδὴ ἰστάμενοι ἐπῆδον, διὰ τοῦτο τὸ ἔμμονον
 καὶ στερεὸν τῆς γῆς παριστῶντες (cf. Galen. T. I p. 556
 ed. Bas. Cratand. 1588). λύρα τοίνυν προσηγορεύθη διὰ
 τὸ λύθρον ὑπὸ Ἐρμοῦ δεδόσθαι τῆς κλοπῆς τῶν βοῶν τοῦ
 Ἀπόλλωνος, καθάπερ φησὶν Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ (fragm.
 28 Wagn.) ‘λύρα βοῶν ῥύσα (sic) ἐξεῤῥύσατο.’

At haec quominus a Didymo profecta esse statuamus,
 impedit iniecta Ptolemaei memoria, quamvis haud negaverim
 Ptolemaeum fortasse Didymi de lyricis poetis volumine
 usum esse. De Lysania, qui testis producitur, cf.
 Thrigium in Cyrenaic. § 93 p. 354 sqq. Quid scripserit
 accuratius exposuit Aelius Festus Aphthonius p. 241 ed.
 Gaisf.: ‘μέλος autem, quod ex his nascitur, dictum putant
 a Meline Oceani filia, quam primam IV chordis usam affir-
 mat Lysanias.’ Huc pertinet etiam Cram. anecdd. Ox. I
 p. 285, quo de loco dixi in dithyr. p. 85. — Eiusdem Ly-
 saniae meminerunt, ni fallor, Suid. s. v. Ἐρατοσθένης.
 Diog. La. VI 5, 23 Athen. VII p. 304 B XI p. 504 B XIV
 p. 620 C schol. Voss. Hom. Il. I 378 Herodian. Il. II 558
 (Wolf. prol. CXXXVI Lehrs. Arist. p. 323) et. m. 779, 9?
 257, 36 Eustath. 1099 (1075) Bas. annal. Heidelb. 1817
 p. 425.

10.

Περὶ παροιμιῶν.

‘In libris proverbiorum Didymus, quos concinnaverat
 tredecim, superiorum videtur narrationes saepe dissonas et
 absonas convellere instituisse. Id quod vel ex inscriptione
 claret. Helladius Photii p. 865, 22 Hoeschel. [cod. 279
 p. 530 a 10 Bekk.] ὅτι Δίδυμος περὶ παροιμιῶν δεκατρία
 βιβλία συντέταξε [καὶ] πρὸς τοὺς περὶ παροιμιῶν
 συντεταχότας ἐπιγράψας αὐτά.’ Schneidewini sunt
 verba in praef. ad paroem. vol. I p. XIV. Cf. Suid. Ζηνόβιος.

1.

Hellad. ap. Phot. 533 b 17 Bekk. ὅτι παροιμίαν εἶναι φησι τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πόδα, τὸν δ' ἀριστερὸν νίξειν. φησὶ γὰρ ὁ Πολέμων, ὡς ματυρεῖ Δίδυμος, 'δεξιὸν εἰς ὑπόδημα ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρα.'

'Cf. Zenob. III 36 Bodlei. cod. Gaisf. 332 Suid. Iamblich. 12 p. 338 Kiessl.' Leutsch. Nauck. Aristoph. Byz. p. 236 Prell. Polem. fr. CI.

2.

Zenob. II 31 (vol. I p. 41 L et S) αὐτῷ κανῶ· αὕτη τάττεται κατὰ τῶν ἄρδην ὀτιοῦν λυμαιομένων. φησὶ γὰρ ὁ Δίδυμος, ὅτι τὰ δεῖπνα ἐπὶ κανῶν ἐκομίζετο, καθάπερ ἐν Γρουψὶ λέγει καὶ Πλάτων·

ἀνηρπάκασ' ἀπαξάπαντ' αὐτῷ κανῶ.

Vulgatam ἐν Κρουψίοις λέγεται corr. Meinek. Idem proverbium illustrant Bodlei. 155 Diog. II 39 IV 68 Apost. IV 97 IX 21 Ars. 85. 242.

3.

Zenob. IV 20 (I p. 89) ἡ Ἀμαία τὴν Ἀξησίαν μετῆλθεν. ἱστορεῖ Δίδυμος, ὅτι Ἀμαία μὲν ἡ Δημήτηρ παρὰ Τροίξηνιους προσαγορεύεται, Ἀξησία δὲ ἡ Κόρη. ἀποροῦν τῆς ἱστορίας ἡ παροιμία προήχθη. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πολυχρονίῳ ζητήσει χρωμένων. Πλούτωνος γὰρ Περσεφόνην ἀρπάσαντος ἡ Δημήτηρ ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν περιῆει ταύτην ζητοῦσα.

Habent hoc prov. Bodl. 478 Apost. II 87 Arsen. 50 Plutarch. 41 Suid. — Ἀμαία Schneidew. pro Ἀμέα et ἀμαῖα, Mueller. in Aegin. p. 171 Δαμία τὴν Ἀύξησίαν. Lobeck. Aglaoph. 822 conferri iubet Hesych. ἀμμάς. Cfr. Prell. Demet. u. Perseph. 325 sq. ? Ἀχαιά, quo de Cereris nomine dixi in comm. de lex. com. p. 80.

4.

Hesych. II 481 Λιμοδωριεῖς· οὕτως ἐκλήθησαν ὁ ἀπὸ Πελοποννήσου, ἀφορίας χαλεπῆς ἐκεῖ γενομένης. ἀποικισθέντες διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ κατοικίσαντες περὶ Ῥόδον καὶ Κνίδον. Δίδυμος δὲ τοὺς περὶ τὴν Οἴτην

κατοικοῦντας οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ λιμώτειν καὶ μοχθη-
ρὰν ἔχειν ταύτην.

Breviora exhibent Phot. Suid. A Didymo discedit pri-
ore sententia arrepta Plutarch. cent. I 34 p. 326 O. Muell.
Dor. I 102. Cf. p. 34.

5. 6.

App. Provv. IV 26. 29 vol. I 439. 440 ὄνου σκιά et
ἄξος Σφήτιον e Didymo fluxisse apparet ex Harpocra-
tione, uti observavit Schneidew. in praef. p. xiv. Vid.
comment. II de hypomn. rhett. p. 311.

7.

Schol. Plat. Cratyl. p. 369 Bekk. χαλεπὰ τὰ καλά.
παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐπραγία μεταβαλλομένων εἰς ὠμό-
τητα. φησὶ δὲ αὐτὴν Δίδυμος ὑπὸ Σόλωνος ἀναφωνη-
θῆναι ἐπὶ Πιττάκῳ ἰκετεύοντι τὴν ἀρχὴν ἀποθέσθαι καὶ
φάντι· χαλεπὸν ἐσθλὸν φῦναι, διὰ τὸ τὸν Περίανδρον εἰς
ὠμότητα μεταβαλεῖν· ὅθεν, οἶμαι, φησὶ καὶ Μένανδρος·

ἀρχὴ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν
ἀγαθὰ τὰ λίαν ἀγαθὰ.

μémνηται δὲ αὐτῆς καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Πλάτων Πολιτεία
καὶ Κρατύλω.

Cf. Schneidew. ad Simonid. p. 19 sqq. et ad Zenob.
VI 38 vol. I p. 172. 462.

8.

Mich. Apost. Cent. XIX 41 p. 241 Elz. Τορώνη·
Δίδυμός φησιν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομέ-
νων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἴσο-
κράτης δὲ φησὶ πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ. Cf. nott. Diogen.
V 43 ed. L et S. De Mich. Ap. XVIII 40 p. 227 cf. lex. com.
p. 46.

(9. 10.)

Omitto sciens schol. Ar. Nubb. 133 Musur. et Tzetz.
Chiliad. VIII h. 159 p. 297 Kiessl., qui Didymum ipsum
non adierunt, sed Zenobii nostri farraginem expilarunt.

11.

Περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφὴ πρὸς Ἀσκληπιάδην.

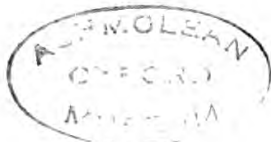
Plut. Solon. c. 1 vol. I p. 161 Sinten. Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν τῇ περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῇ πρὸς Ἀσκληπιάδην Φιλοκλέους τινὸς τέθεικε λέξιν, ἐν ἣ τὸν Σόλωνα πατρὸς Εὐφορίωνος ἀποφαίνει παρὰ τὴν τῶν ἄλλων δόξαν, ὅσοι μέμνηται Σόλωνος. Ἐξηκεστίδου γὰρ αὐτὸν ἅπαντες ὁμαλῶς γεγρονέναι λέγουσιν.

Exceestidae filium appellat Diog. La. I 45 Plut. Sol. 1 Diod. Sic. exc. Vales. vol. II p. 551 Wessel. Lucian. D. M. 20, 4 I p. 238 Icbz. Vid. Aegid. Menag. obs. in Diog. L. l. 1. vol. I p. 203 Hbn. — Asclepiadem, contra quem scripsit Didymus, novimus ex et. Gud. p. 355 κῦρβεις . . . Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τοῖς τῶν ἀξόνων ἐξηγητικοῖς ἀπὸ Κῦρβεως τοῦ τὰς οὐσίας (? θυσίας) ὀρίσαντος, ὡς φησι Φανίας ὁ Ἐρέσιος, cf. adnot. ad et. Gud. p. 940 et. m. Suid. Cram. anecd. II p. 455. Eundem respici sunt qui suspicentur in schol. ad Arist. Nubb. 37 καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς τοὺς κατὰ δῆμον ἄρχοντάς φησιν. Cf. Lehrs. Herodian. ser. tria p. 446. — Seleuci Homericum librum Didymo ad manus fuisse probabile est.

12.

Περὶ τῆς Κικέρωνος πολιτείας
α β γ δ ε ς.

Didymum Iubae regi litteratissimo, Afro Varroni, saepius obtrectasse dixi in comment. I et II. Idem adversus Ciceronis libros, quos de republica composuerat, pariturivit, aut, ut Plinii verbis utar, abortus fecit. Testis est Ammianus Marcellinus XXII 16, 16 *Inter quos (Alexandrinus) eminuit Didymus multiplicis scientiae copia* (sic Voss., MS. copti, Gruter. captu, Vales. scriptis, al. coepti, Angel. Mai. praef. ad Cic. remp. vocabulum omittit) *memorabilis, qui in illis VI libris, in quibus nonnumquam imper-*

fecte Tullium reprehendit, sillographos imitatus scriptores maledicos, iudicio doctarum aurium incusatur, ut immania frementem leonem putredulis vocibus (canus) catulus longius circumlatrans. Horum librorum, quorum memoria fere oblitterata est, meminit praeter Ammianum unus Suidas s. v. *Τράγκυλλος περὶ τῆς Κικέρωνος πολιτείας, ἀντιλέγει δὲ τῷ Διδύμῳ.* — Hinc factum est ut a nonnullis noster inter sillographos referretur, e. g. a Vossio Instit. poet. II c. 20 § 1. Verum tamen omnino non magis constat, opus illud utrum ligata an soluta oratione compositum fuerit, quam sententiae an stilus Ciceronis in reprehensionem Didymi inciderit. Vid. Paulum de sillis p. 22. Hariolatur igitur me iudice Fr. Ritterus p. 3, cum dicit: ‘Antonio hactenus gratificatus est, ut Ciceronis consilia et rationem capessendae reipublicae sex libris exagitaret.’ Coniecturam profecto satis vacillantem debebat minore cum confidentia pronunciare. Quanto rectius hac in quaestione antestabimur Plinium in epistula nuncupatoria ad Vespasianum p. 8 Bip., qui Ciceronem in libris de republica Platonis se comitem esse professum refert; atque hic ipse comes, si meam qualemcunque opinionem requiris, apud Didymum habuit offensionem. Aristotelem enim maiore quam Platonem amore nostrum amplexum esse scripta eius loquuntur, Cicero vero factum esse potest ut vix millesimam utriusque philosophi partem recte intellexisset. Cf. A. Maii praef. p. XXXIII ed. Moser.

[13. ?]

[Didymi Alexandrini marmorum et lignorum quorumvis mensurae, gr. ex Ambros. cod. cum latinis Angeli Mai notis et interpret. prodiit Mediol. 1817. 8. ad calc. Iliad. Commemoraverat iam I. A. Fabricius B. G. XIII p. 141 lib. VI cap. IX Didymi Alexandrini *περὶ τῶν μαρμάρων καὶ παντοίων ξύλων μετρήσεως* ex Anatolio MSto in cod. Bavarico 238.]

V.

DUBIAE SEDIS FRAGMENTA.

1.

Bekk. anecd. I 374 *ἀλάστωρ* — *κατὰ δὲ Δίδυμον ἀπὸ τοῦ τοῖς ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνειν.*

Ukertus in Abhandl. d. sächs. Gesellsch. d. Wissensch. I p. 108 '*ἀλάστωρ* heisst der Daemon, in so fern er Frevel straft.' Idem conferri iubet Aesch. Pers. 351 Soph. OC. 788 Plutarch. p. 1582. 1621 Cic. 34 Q. Gr. 25 Athen. II p. 63 Inscr. Triop. p. 4 ed. Salm. p. 22 ed. Visc. Paus. I 30 Suid. s. v. *Μέλητος* Poll. V 26 § 131 Hes. et. m.

2.

Et. m. 178, 3 cod. Par. 2630 *ἄφενος* — *ἢ ἄπενος τὸ μὴ ἐν πενίᾳ, ἀλλ' ἐν περιουσίᾳ χρημάτων.*

3.

Et. m. 179, 13 Gud. 97, 37 Cram. anecd. Ox. I 37, 11 et. Angel. col. 12 p. VIII ed. Ritschel. *Ἀφροδίτη* — *ὁ δὲ Δίδυμος παρὰ τὸ ἄβρον τῆς διαίτης· τὸ γὰρ β τοῦ φ συγγενές ἐστίν. δῆλον ἐκ τοῦ τοῦς Μακεδόνας τὸν Φίλιππον Βίλιππον καλεῖν καὶ τὸν φαλακρὸν βαλακρὸν καὶ τὸν Κεφαληνὸν Κεβαληνὸν καὶ τοὺς Φρύγας Βρύγας καὶ τοὺς ἀνέμους διὰ τὸ φυσᾶν φυσητὰς ὄντας βύκτας. καὶ Ὅμηρος· 'βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κελεύθους.' διχῶς δὲ ἡ ἄβρο-δίατος· ὅτι δεῖ αὐτῇ διὰ κάλλος χλιδῆς, ἢ ὅτι κατεχόμενοι τῇ θεᾷ ἄβροὶ καὶ πολυτελεῖς. οὕτω Δίδυμος.*

Cf. et. m. 195, 36 *Βέροια*. Valck. ad Hdt. VI 45 p. 547

Sturz. ad Maittair. dial. p. 184 (140 A) dial. Alex. p. 25
Lobeck. Aglaoph. II p. 1213.

4.

Et. m. 195, 49 βεῦδος — Δίδυμος δὲ δέρματα βο-
εὔδεα ἢ τὰ εὐδίαν ἡμῖν παρέχοντα.

Hesych. βέδος· (sic) στέμμα τι καὶ ἱμάτιον γυναικεῖον.
καὶ πόλις καὶ ἄγαλμα. Poll. VII 49 p. 285 Bekk. βεῦδος,
ὡς Σαπφώ [fr. CI p. 91 Neu.], κιμβερικόν. ἔστι δὲ τὸ κι-
μβερικόν διαφανῆς τις χιτωνίσκος. Zonar. p. 384. Callim.
fr. 155 Parthen. erot. c. 11. — Lobeck. techn. p. 299 vesti-
mentum pretiosum fuisse censet. Steph. thes. II 1 p. 227.

5.

Et. m. 208, 15 βουκόλος — Δίδυμος δὲ παρὰ τὸ
κομεῖν εἴρηκεν, ἵν' ἢ βουκόμος ὡς ἵπποκόμος καὶ κατὰ
τροπήν βουκόλος. Vid. et. Gud. 112, 38 et. m. 656, 43
Goens. ad Porphy. de antr. Nymph. p. 119 Valck. ad
Ammon. I 10 p. 45 Arist. Vespp. 10.

6.

Et. m. 224, 16 γεγωνεῖν — Δίδυμος δὲ φησι γε-
γωνεῖν εἶναι τὸ εἰς πᾶσαν γωνίαν ἀφικνεῖσθαι τὴν φωνήν.
Et. Gud. 121, 57.

7.

Et. Gud. 122, 12 γείτων· Didymo arbitro (? περὶ
παθῶν) descendit a γείνω, πλησιάζω, ut τέκτων a τεύχω.

8.

Et. m. 247, 56 Gud. 134, 30 δάνειον — Δίδυμος
δὲ τὸ χρονίζον χρέος. παρὰ τὸ δὴν δάνος καὶ δάνειον. ἢ
παρὰ τὸ δίδοσθαι μετὰ ἀνίας.

8^a.

Hesych. I 1411 ἐπωβελία· παραβόλιον τῆς δίκης.
ἔστι δὲ τὸ ἀκόλουθον τῷ τῆς καταδίκης τιμήματι ὄφλη-
μα, ὡς Δίδυμος τὸ ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος, οἱ δὲ τὸ
δέκατον. Cf. Boeckh. Staatsh. I p. 388.

9.

Et. m. 645, 2 ὄχεσφιν — δεῖ γιννώσκειν, ὅτι τὸ ὄχεσφιν καὶ ὄρεσφιν ὁ μὲν Δίδυμος λέγει γερονέναι ἀπὸ τῆς ὄχεσι καὶ ὄρεσι δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν κατ' ἐπένθεσιν τοῦ φ. Cf. Zonar. 1491 Phavor. ecl. p. 334, 24 Velsen. de Tryph. p. 52. Pertinuit haec observatio fortasse ad libros περὶ παθῶν.

10.

Apollon. Bekk. anecd. II 569, 15 ᾧ τᾶν — γεγενησθαι δὲ οἱ μὲν παρὰ ἐταιρικὴν ἐκφώνησιν, ὡς Δίδυμος ἔφη, καὶ παραλαμβάνει αὐτὸ παρὰ τὸ ἔτης μετὰ μορίου τοῦ ω κλητικοῦ. Schol. ad Plat. apol. Socr. I, II 106, 13 Bekk. Δίδυμος δὲ τὸ πλήρες εἶναί φησιν ᾧ ἔταν, ἀγνοεῖ δ' ὡς ἀπὸ τοῦ ἔτης ἢ κλητικῆ ἔστιν ἔτα καὶ Δωρικῶς ἔταν. Cf. Suid. s. v. Hellad. Chrest. p. 6 schol. Ar. Plut. 66 Eustath. 24, 17. L. Doederleinus in aphorism. gramm. lex. crit. (Erlang. 1848. 4.) ᾧ τᾶν a nominativo ἐτήεις, Nauck. in Mus. Rhenan. 1848 p. 343 ab ᾧ τάλαν derivat (cf. Hes. ᾧ πον = ᾧ πέπον). Cf. A. Velsen. de Tryphon. p. 49. 50, qui in Philemone p. 220 pro Δείναρχος recte Didymi nomen restituit. Ibidem pro παρὰ Κτησιφῶντι fuit, ni fallor, παράχρησιν φιλοῦντες (= παραχρώμενοι). Contra Δίδυμος expulit Δίομον in Bachm. anecd. 285, 11 animadvertente Prellero in Polem. p. 117. Alias corruptelas eiusdem nominis supra attigi: δίδευσι, δέ με θυμός, ποταμόν, Δάρδανος, Πίνδαρος.

11.

Choerob. ed. Gaisf. vol. I p. 75, 20 — τὸ μέντοι Νέδων τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ κλίνει Κόρινα, οἶον Νέδοντος. οἱ δὲ περὶ Δίδυμον καὶ Ἀπίωνα διὰ τοῦ ω κλίνουσιν ἀναλόγως, οἶον Νέδωνος (Bekk. anecd. III p. 1393).

Steph. Byz. 471, 15 κλίνεται δὲ Νέδοντος. Tzetz. ad Lycophr. v. 374 Curt. Peloponn. II p. 155 sqq. p. 193 n. 32. — ? Διόδωρον καὶ Ἀπίωνα, cf. Ritschel. Alex. bibl. p. 145.

Phot. 194, 1 *Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν Ὀλυμπίᾳ*. (Suid.) ἐν *Φαίδρῳ* (Plat. Phaedr. p. 236 B) — ὡς Ἀγάκλυτος ἐν τῷ περὶ Ὀλυμπίας φησὶν οὕτως — Δίδυμος δὲ κατασκευάσαι τὸν κολοσσόν φησὶν *Περίανδρον*, ὑπὲρ τοῦ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ θράσους ἐπισχεῖν τοὺς Κορινθίους· καὶ γὰρ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ καιρῶν β λέγει οὕτως· ἕτεροι δὲ εἰς ἀνδρωδέστερα καταδαπανῶντες, οἷον στρατείας ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπαναιρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονύσιος ὁ τύραννος· ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον ᾤετο δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐφόδια τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. εἰκάσι δὲ καὶ αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὁ τῶν Κυψελιδῶν κολοσσός καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν διανοίαν. φέρεται δὲ τι καὶ ἐπίγραμμα τοῦ κολοσσοῦ· ‘εἰμὶ ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατός εἰμι κολοσσός, ἐξώλης εἶη Κυψελιδῶν γενεά.’ ὅπερ Ἀπελλᾶς ὁ Ποντικὸς οὕτω προφέρειται· ‘εἰμὶ ἐγὼ ναξος παγχρύσεός εἰμι κολοσσός, ἐξώλης εἶη Κυψελιδῶν γενεά.’ Leg. Ἄξιός εἰμὶ ἐγών.

Boeckh. expl. Pind. p. 214 de statua aurea, Cypseli donario, conferri iubet Aristot. Polit. V 9, 4 ed. Schneid. Strab. VIII p. 580 extr. Alm. Paus. V 2, 4. — Adde analect. Brunck. III p. 189 cxciii Stallb. ad Plat. Phaedr. c. 12 p. 40. 41 Mueller. fr. histor. Gr. IV p. 288. — Aristotelem compilavit Theophrastus.

Serv. ad Verg. Aen. IV 261 vol. I p. 275 Lion.: ‘Dicit etiam Plinius in naturali historia (XXXVII 9, 37) multa esse iaspidum genera, in quibus etiam fulvum commemorat. (Hoc et Didymus et Nicander affirmant.)’

‘Didymus et Nicander’ h. e. Δίδυμος παρατίθεται Νικάνδρον, ἐπάγεται μαρτύριον Νικάνδρου, ut et. m. 148, 8 Harp. 99, 13 Macrob. V 22.

Clemens Alex. p. 569 A. σοφοῦ γὰρ τὸ χρῆσθαι τῇ

συμβολικῇ φράσει δεξιῶς, φησὶν ὁ γραμματικὸς Δίδυμος, καὶ τὸ γνωρίζαι τὸ διὰ ταύτης δηλούμενον. Cf. p. 379.

14.

In scriptor. gnom. edit. Froben. 1521 Basil. inter virorum illustrium sententias leguntur p. 172 etiam haec: Διδύμου· Δίδυμος τὸ εἰδέναι τινά, ὅτι ἀγνοεῖ, σοφίας ἐστίν, εἶπεν, ὡς καὶ τὸ εἰδέναι, ὅτι ἠδίκησε, δικαιοσύνης.

15

Stob. Serm. I p. 5, 45 ed. Aurel. Allobr. 1609 fol. σχηματίζου τὴν ἀρετὴν, οὐχ ὅπως ἀπατήσης, ἀλλ' ὅπως ὠφελήσης.

Βασιλείαν θεοῦ λεκτέον τὴν κατάστασιν τῶν κατὰ τοὺς θείους νόμους βιούντων.

Πᾶσα πρακτικὴ ἀρετὴ ἐν τῷ γίνεσθαι καὶ οὐκ ἐν τῷ γερονέαι τὸ εἶναι ἔχει.

ib. VI p. 11, 25 τὰ μὲν ἀκούσια ἀμαρτήματα καὶ ὁ νόμος συγχωρεῖ καὶ θεὸς παρορᾷ φιλόανθρωπος ὢν καὶ οὐκ ἀπηνῆς καὶ τῶν ἐκουσίων.

Verum tamen hae laciniae cum non magis ad Didymum Chalcenterum pertinere videantur, quam quae Ioannes Stobensis in floril. tit. CIII 28 ἐκ τῆς Διδύμου Ἐπιτομῆς a verbis inde τὴν δ' εὐδαιμονίαν — εἰς τὸ τέλος excerpserit, frustula his similia apponere supersedebo in S. Maximo Confessore et Antonii Melissa exstantia. Cf. Fabric. bibl. Gr. VIII p. 833. Quorum altera pars fortasse a Didymo Pythagorico Neronis aequali (quod Heeren. in comm. de font. ecl. Io. Stob. p. 189—92 dixit), altera a Didymo Alexandrino Coeco profecta est.

INDEX FONTIUM.

<p>Ammianus. Marcellinus XXII, 16, 16 p. 5. 8. 399</p> <p>Ammonius de diff. vocc. p. 35. 378</p> <p style="padding-left: 2em;">p. 70 238</p> <p style="padding-left: 2em;">p. 89 180</p> <p style="padding-left: 2em;">p. 97 300. 301</p> <p style="padding-left: 2em;">p. 98 321</p> <p style="padding-left: 2em;">p. 131 334</p> <p style="padding-left: 2em;">p. 147 180</p> <p>Anecdota Bachmanni I 18, 19 23</p> <p style="padding-left: 2em;">36, 16 86</p> <p style="padding-left: 2em;">65, 11 82</p> <p style="padding-left: 2em;">72, 5 103</p> <p style="padding-left: 2em;">172, 10 79. 181</p> <p>Anecdota Bekkeri I 334, 1 23. 401</p> <p style="padding-left: 2em;">349, 6 86</p> <p style="padding-left: 2em;">374, 26 82</p> <p style="padding-left: 2em;">380, 25 185</p> <p style="padding-left: 2em;">471, 19 79. 181</p> <p style="padding-left: 2em;">II 569, 15 (Apollonius) . 403</p> <p style="padding-left: 2em;">III 1393 403</p> <p style="padding-left: 4em;">1432 81</p> <p style="padding-left: 4em;">1449 185</p> <p>Anecdota Boissonadii IV p. 458 395. 396</p> <p>Anecdota Crameri Oxoniensia et Parisina passim laudavi, nihil tamen continent ea, quod non aliunde etiam in- notuerit.</p> <p>[Antonius Melissa I 16. 33. 48. 50. 56] 405</p> <p>Michael Apostolius proverb. XVIII 40 47</p> <p style="padding-left: 2em;">XIX 41 398</p> <p>Appendix proverb. cent. IV 26 311</p> <p style="padding-left: 2em;">29 398</p>	<p>[Apuleius minor de orthogr. § 12] 260. 61</p> <p>Athenaeus Deipnos. I 30 D . 77</p> <p style="padding-left: 2em;">II 56 D 75</p> <p style="padding-left: 4em;">67 D 76</p> <p style="padding-left: 4em;">70 C 88. 242</p> <p style="padding-left: 2em;">IV 139 C 8. 44. 76</p> <p style="padding-left: 2em;">IX 371 F 306</p> <p style="padding-left: 4em;">368 B 19</p> <p style="padding-left: 4em;">392 F 76</p> <p style="padding-left: 2em;">XI 468 D 89</p> <p style="padding-left: 4em;">477 E 75, 39</p> <p style="padding-left: 4em;">481 F 75, 40</p> <p style="padding-left: 4em;">484 F 75, 41</p> <p style="padding-left: 4em;">486 CD 314</p> <p style="padding-left: 4em;">487 C 73</p> <p style="padding-left: 4em;">501 D 42</p> <p style="padding-left: 2em;">[XIII 593 F] 374</p> <p style="padding-left: 2em;">XIV 634 E 11. 89</p> <p style="padding-left: 4em;">636 D (78) 250</p> <p style="padding-left: 2em;">XV 689 B 305</p> <p>Choeroboscus I p. 75, 20 ed. Gaisf. 403</p> <p style="padding-left: 2em;">81, 33 81</p> <p>Clemens Alex. (Colon. 1688) admonit. p. 17 D 363</p> <p style="padding-left: 2em;">Strom. I 300 B 372</p> <p style="padding-left: 4em;">309 C 381</p> <p style="padding-left: 2em;">IV 523 B 375</p> <p style="padding-left: 4em;">V 599 A 379</p> <p>Diogenes Laertius V 5 n. 6 . 374</p> <p>Erotian. lex. Hippocr. p. 12 . 24</p> <p>Etym. Angel. ed. Ritschel. p. V, 5 338</p> <p style="padding-left: 2em;">VII 5 185</p> <p style="padding-left: 2em;">VIII 17 111. 401</p> <p style="padding-left: 4em;">19 80</p>
---	---

fasc. II p. VII 25 . . .	378	Eustath. Thessal. p. 362, 8 . . .	179
Etym. Gud. s. v. ἀμφιτοίη . . .	338	501, 43	86. 181
ἀνέγναμψαν	185	684, 29	321
ἀρετή	185	871, 23	77
ἀρτηρία	2. 27	1039, 37	80. 181
Ἀφροδίτη	111. 401	1146, 58	341
Ἀχαιά	80	1300, 5	304
βουκόλος	402	1344, 44	76
βελόνη	praef. p. X	1408, 50	321
γεγωνεῖν	402	1422, 7	183
γείτων	402	1430, 61	88
γέρων	378	Georgius Syncellus p. 161 . . .	359
ἐλεγεία	387	162	358
ἐρίπω	338	[Gnomici scriptores ed. Froben.	
καρούκη	28	Basil. 1521 p. 172]	405
Κορύβαντες	307	Harpocratio ed. Bekk. p. 28, 23	320
παιᾶνες	390	37, 20	320
Et. magn. 137, 1	337	47, 17	315
145, 42	246	20	320
146, 39	41	54, 5	315
148, 12	344	25	20
178, 3	401	70, 14	319
179, 13	111. 401	73, 6	312
183, 34	80	74, 27	315
195, 49	402	87, 8	312
208, 15	402	91, 3	311
224, 14	402	96, 21	320
230, 4	341	99, 13	318
247, 56	402	115, 13	317
327, 1	387	116, 28	313
329, 47	319	122, 14	314
345, 3	41	124, 18	320
357, 56	41	134, 2	84
372, 29	338	135, 11	311
429, 43	37	136, 10	313
452, 30	339	138, 11	39
456, 49	340	14	319
489, 5	76	140, 9	40. 316
492, 52	28	142, 10	317
645, 2	402	143, 26	320
664, 50	184. 85	147, 21	312
668, 23	76	149, 22	40
690, 35	390	151, 11	311
718, 35	371	152, 26	315
720, 25	184	154, 22	40
741, 27	340	156, 10	310
42	340	158, 12	40
755, 40	46	27	316
777, 9	389	160, 9	316
788, 4	47	162, 16	319
Etym. Voss. p. 1611 ed. Gaisf.		163, 21	315
ad p. 567, 40	341	171, 12	320
Eudocia p. 133	2	176, 20	321
305	301	180, 26	314
Euseb. Chron. a DCLXI . . .	359	Helladius, vid. Photius.	

Hermogenes de formis II 7	310	406, 22	40
Hesychius Milesius § 19	2	423, 17	315
Hesychius βρίκελλοι	29	424, 7	311
έπωβελία	402	436, 14	40
κορσάκις	30	441, 15	310
Λαπέρσαι	29. 87	455, 10	40
λέσπιν	31	456, 27	316
Λιμοδωριεῖς	34. 397	462, 4	316
Μοσνονοικιά μαζονομεία	34	478, 21	315
Μυκερίνα	35	483, 24	41
[Νυμφαῖον ὄχθον]	89. 90	507, 1	37
οἰσπῶτη	35	583, 18 (add. 571, 16)	46
Σαμιακός τρόπος	35	597, 3	321
σισύμβριον	36	640, 2	314
σινδραρίζειν	36	Plutarch. vit. Solon. c. 1	399
Hieronym. epist. ad Marcell.	1	Priscianus instit. gramm. I 4	
Ioannes Antiochenus cod. Par.		vol. I 21 Kr.	346
1630 fol. 234	362	VIII 17 — I 429	347
Ioannes Malela p. 81, 8 ed.		IX 1, 1 — I 515	347
Bonn.	360	de figur. num. 2, 9 — II 390.	347
86, 17	361	3, 16 — II 395	348
166, 22	361	Proclus ad Hesiodi opp. 300	300
[Ioannes Sarisberiensis meta-		theogon. 126	300
log. p. 79] cf. Fabric. BL.		Scholiasta Apoll. Rhod. I 972.	66
III p. 548.		1139	69. 308
Isidorus Hispalensis origg. VI 7	8	II 43	66
Lactantius div. instit. I 22	220	IV 144	308
Macrobius Saturnal. V 18	84	1058	69
22	362	1618	71
Marcellinus vit. Thucyd. p. 125		Scholiasta Aristidis p. 515, 17.	324
ed. Ritter.	321	Scholiasta Aristophanis Ach.	
128	324	1089)	258
129	322	1100)	251
132	323	Avv. 13	251
[S. Maximus Confessor ed. Com-		17	251. 260
bef. Par. 1675 II p. 531.		43	
549. 579. 583. 600. 606. 649.		58	251
651. 660. 662. 672]	405	149	
Michael, vid. Apostolius.		217	
Orio etym. p. 1, 8	185	302	
58, 14	387	307	252
156, 7	389	439	
185, 26	80	530	
33	80	704	253
Rufinus in Hieronym.	1	737	
Photius myriob. p. 530 A 10		768	19. 253
ed. Bekk.	396	816	
533 B 19	397	824	253
lexic. 68, 19	37	835	
194, 1	403	836	
234, 17	315	876	
321, 23	38	995	
340, 10	39	1001	254
352, 19	40	1112	
389, 22	312	1113	

1121		363	
1274		867	
1284	} 255	1054	} 243
1295		[1238]	
1296		Hecub. 719—21	
1298		830	
1369		870	
1528		1005	} 246
1684		Med. 149	
1687	} 256		
1711			
1738		171	} 244
Eqq. 963		212	
Lys. 313		276	
[Nubb. 133]		360	} 245
Pac. 759		383	
831		732	
929		Or. 1369	
959		Phoen. 748	
1253		1748	
Plut. 9		Tro. 989	
313		1071	
388		Schol. Hom. Odys.	} 183
550		β 260	
720		δ 797	
1012		λ 509	
1037		ν 408	
1130		ξ 6	} 184
		348	
Rann. 13		Il. A 399	
41	} 248	B 111	
55		(183)	
104		258	
186		397	
223		435	
232		(519)	
716		853	
788		Γ 10	
992		379	
997		Δ 475	
1017	Z 71		
1055	H 135		
1332	Θ 535 seq.		
Thesm. 31	K 53		
86	397		
169	428		
Vespp. 151	A 441		
804	N (6)		
1074	(363)		
1099	450		
1217	O 86		
1349	(717)		
1428	P 607		
Schol. Eurip. [Alcest. 255]	T 76. 77		
Androm. 329	81		
	90		
	116		
	Φ 110		

X 126. 27	182	VI 54	233
Ω 547	112	VII 47 }	234
640	182	57 }	
(663)	116	89 }	
Scholiasta Pindari Ol. I 26	239	VIII inscr. }	235
33	214	IX 95 }	
II 29	215	X 94 }	236
70	239	114 }	
82 }	216	XI inscr.	237
140 }		Isthm. I 52 }	238
III inscr.	217	60 }	
54	218	67 }	
V inscr.	214	II 18 }	
20	218	Scholiasta Platonis apol. Socr.	
VI 55 }		p. 106, 13	403
115 }		Cratyl. p. 309	398
158 }	219	Legg. p. 488	388
VII 34 }		Scholiasta Sophoclis Aiac. 83 }	242
153 }		403 }	
159	220	1225 }	
VIII inscr. }		Ant. 4	241
IX 34 }	221	45 }	242
43 }		722 }	
XI 17 }	222	O. C. 156 }	241
55 }		237 }	
83	223	763 }	
XIII 27	224	1600	309
29 }		Tr. 1162	91
Pyth. IV 44 }	225	Schol. Stobaei eclog. phys. p.	
446 }		1044 Heer.	80
454 }	226	Seneca epist. LXXXVIII	384
V 76 }		Servius ad Vergil. Aen. III 64	
80	227	IV 261	404
VI 4	240	Steph. Byz. ed. Meinek.	
VI 35 }	227	p. 7, 3 }	181
VII 4 }		12, 8 }	
VIII 113 }		34, 1	351
IX 177 }	228	72, 6	67
207 }		106, 8	179
X 56 }		116, 8	184
XII 45	240	305, 4	371
Nem. I inscr. }		314, 6	370
7 }	229	371, 4	181
36 }		452, 8	374
II 19	229. 324	459, 16	358
III 1 }		486, 9	351
16 }		529, 5	89
71 }	230	562, 23	179
IV 3 }		635, 5	352
14	231	21	352
95 }		695, 3	353
151 }	232	[Stobaeus floril. CIII 28]	405
153 }		[eclog. II 14]	381
V 10 }	233	Suidas ἀλύειν	185
VI 30 }		ἀνδρα gl. 2	321

Ἀππίων	5	προκώνια	40
Ἀπολλώνιος Δύσκολος	335	πρόπεμπτα	} . . . 316
γαμήλια	315. 320	προστασία gl. 2)	
Δίδυμος	2. 4	τεντάζειν	47 sqq.
Ἐλευθέριος	319	Τράγκυλλος	5. 400
ἔξενιζεν	315	τοὺς ἑτέρους τραγωδούς	321
Ζηρόβιος	396	φαρμακός	314
Ἡρακλείδης Ποντικός	8	[Χαλκέντερος]	185
θρία	258	[Th. Cantipratanus discipl. schol.	
Ἰόβας	5	p. 1276] cf. Fabric. BG. II 286	
Κυψελιδῶν ἀνάθημα	404	Tortellius Aretinus orthogr.	
Λυκιουργεῖς	314	fol. 4	346
ὄξυθύμια	39. 319	Tzetzes Chiliad. VIII 159	398
ὄσιον	316	Zenobius cent. prov. II 31 vol.	
παρασκήνια	312	I p. 41 L et S	397
πέλανος	40	IV 20 vol. I p. 89	397
περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιάς	311	VI 38	398
περίστοιχοι	315	Zonaras s. v σῶος	340
ποδοκάκη	40	· ceterum neque hic continet quae	
πωλῶσιν	315	aliunde non innotuerint.	

INDEX RERUM ET VERBORUM.

(Res ab ipso Didymo tractatae cruce notantur.)

† Abii 181 † Achaea Cereris epitheton 80. 1 † Achelous πᾶν ὕδωρ 85 † ἄχυρος 306 † ἀγαθοεργοί Lacedaemoniorum magistratus 23 ἀγειν i. q. pocula ducere 306 † ἀγκυλότοξοι 181 † ἄ δεῖλ' 344 † Adonis 366 †? Adrastus in Coloneo clivo 104. 353 † ἀηδών tibia 86 † Ἀηδών Minerva Pamphyliorum 86 fabulae Aegyptiae 365 Aeneae mater Castnia 385 † Aeneas ubi mortuus sit? 385 † Aeschyli Persarum recensio altera 250 † Agatho poeta 260 † αἰθήρ 89. 243 † αἶκλον 76 αἰμάτη? (cf. Hes. ἐρκάτη· φυλακῆ) 98 † ἀλάστωρ 82. 401 † Alcaeus fidicen 260. 309 Alexander quidam, Euripidis vitae scriptor 275 n. 283 † Ἀλεξανδρίτης 352 Alexio Didymi epitomator 378 ἄλι? χῶρι 206 † ἀλιπαρός 92 † Ἄλις Ἄλις 223 † ἀλκία 71 † ἀλύω 185. 270 † Ἀμαΐα et Ἀρησία 397	† Ameracis eadem quae Penelope 183. 363 † Amphibia Stheneli uxor 182 † Ἀμφιτρίτη 338 ἀνάγειν τοὺς χρόνους 276 sq. † ἀναγνάμπτω 185 ἀναγραφὴ ναυτικῶν ὀνομάτων in Hesychio inest 194 † Anactoria sive Miletus 374 ἀναλέγεσθαι legere 24 † Anaxandra Nealcis filia 376 † ἄνθηρα 321 † ἄνθηρακι et Θράκη confus. 329 Anteros grammaticus 9. 10 † Anticlia 376 Anticlides inter Didymi fontes 367 ἀντιδιαστέλλω 98 Antigonus grammaticus 27. 364 † Antiphontes plures 310. 386 † ἄωρο (ἄρω) 313 n. † ἀπαρτί [ὄξυτόνωσ, ἀντὶ τοῦ ἀπηρητισμένως Ven.]· ἐπιρρήμα δέ ἐστιν, ὡς ἀμογητί, παρὰ τὸ ἀπηρητισμένον καὶ πλήρες. κέχρηται δὲ αὐτῷ Ἡρόδοτος (II 158, q. 1. libri omittunt, post χίλιοι inseruit Wesselingius) λέγων ἑαπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι (sic Rav. Bekk. anecd. I p. 418, 16, στάδια Ven. Laur. ⊙ Ald.) ὁ (scr. α) ἀπαρτί' καὶ Φερικράτης ἐν Κραπατάλοις ἑφράσον μοι ἀπαρτί δήπου προσλαβεῖν.' (προλα-

- βειν Rav. Ald., προλαβών Venet., προσλαβειν Bekk. anecd. [συνωνυμει ἢ λέξις· ἔσθ' ὅτε γὰρ καὶ χρο- νικὸν ἐπίρρημα δηλοῖ, ὡς καὶ Καλλιμαχος (ἀριθὲν ἂ βράλλει, sic Ven.) Ven. addit]. — Καὶ Πλάτων (Lys. p. 215 C) ἐπὶ τοῦ νῦν ἤδη ποτὲ σου ἤμου- σα λέγοντος καὶ ἀρι ἀνα- μιμνησκομαι.' ταῦτα ἐκ τῶν Διδύμου περὶ δια- φορᾶς λέξεως. (sic codd., διεφθορίας Dind.). Se- clusi hunc locum p. 20 fr. 3, et in indices relegare malui. Nam ἀπαρτί, sive ὀξυτόνως scripseris sive βαρυτόνως ἀπαρτί, corru- ptis vocibus accenseri pro- fecto non poterit. Coni- cias igitur Didymi etiam opusculum exstitisse, cui index esset περὶ διαφορᾶς λέξεως, ut Ammonium et Eranium Philonem περὶ διαφορῶν λέξεων scripsis- se constat. Ac memini in hanc suspicionem incidere doctum Batavum, Hulle- mannum, cuius de Iuba dissertatio Goerlitzio igno- ta Symbolis literariis in- serta est. Tamen mihi im- perare non potui, ut p. 11 hunc libri indicem reliquis lexicorum indicibus adde- rem, cum non immemor essem eorum, quae dispu- tavi p. 314 f, coll. Bekk. anecd. I p. 416, 11 ἅπαν. 20
- Apio Didymi nutricius . . . 5. 7
† ἀπὸ δρυός, ἀπὸ πέτρης . . . 182
† Apollo Magnetis filius . . . 363
† Apollines sex 363
† Apollonia sive Cyparissus . . . 179
† Apollonia νάπη 240
Apollonius grammaticus Ari-
starcheus . . . 284. 285. 291
Ἀπολλώνιος et Ἰλιάδι confus. 291
† ἀργειφόντης 337
† ἀργεμος cataracta 88
† ἀρετή 185
† Arethusae octo numerantur 184
- † aries Cereri immolari solitus 309
Aristarchus tragicorum poe-
tarum interpres 262
Aristeas grammaticus 25
Aristocles Rhodius 25 n.
Aristocles Messenius (Walz.
rhett. VII p. 246) 26 n.
Aristodemus Nyssenus 385
Aristonicus 6
Aristophanes Byzantius 262
Aristoxenus Tarentinus 368. 387
† ἀρμάτειον μέλος 245
† Arnacia vel Arnaea, Pene-
lope 183. 363
† ἀρνεῖα macellum 41
† ἀρπεδέσσα 344. 5
ἀρτηρία 27
† articulus infinitus Stoicorum. 347
ab articulo pendens accusa-
tivus 306 n.
Ἀρ siglum 364
Asclepiades Alexandrinus 399
† ἀσκολιάζειν 247. 320
† Asopi plures 230
Asper grammaticus? 9. 10
† Atabyrius mons 220
Ἀθῆναι nominis permuta-
tiones 38 n.
† Ἀθηναία γυνή (cf. Varro ap.
Augustin. C. D. XVIII, 9) 351
† ἀνέρα Atticis obtrudere Di-
dymus ausus 258
† ἀντῶ κανῶ proverbium 397
† ἀφενος 401
† ἀφλαστον, aplustre 79. 80. 181
† Ἀφροδίτη (ἄβροδίατος) 401
† βαλανειόμφαλοι, phialae 43
† βάρακες, farina depsta 44
βασιλίδες 55
† Battus Cyrenes conditor 227
† βέδν, aqua sacerdotalis 379
† βεῖδιοι 337
† βειέλοπες 337
† βελόνη praef. X
† βεῦδος vestis nocturna 402
Βιβλιολάδας Didymus appel-
latus 8
† βλιμάζειν 253
† βονκόλος 402
† βρίκελλοι 29
† Budidae et Budio 233
† Butalio 250
† Cabassus sive Cabacessus
urbs 181. 350

- Caecilius rhetor et grammaticus Megarensis 389
- † Camarina 218
- † Carnias 308
- † caprae Caricae 30
- de caprarum pilis 30
- † Cardopio quis? 259
- Castnia Aeneae mater 385
- † certamina varia 220
- † Cimonis et Elpinices concubitus 327
- † χαλεπὰ τὰ καλὰ 398
- † χαριτοβλέφαρος Demetrius 374
- χειρῶν, socci 56
- † χλαῖνα — χλαμύς 180
- † χόες 258
- † Χολαργός 353
- Chrysippus Didymo sedulo lectus 367
- † χύτροι 258
- cilicia 30
- † de coniugationibus 347
- † Coroebus 250
- corrumpere voces 18. 19
- † Creophyli de Medea narratio 244
- Critias librum de poetis et sophistis scripsit 386
- Cyclopem videre 52 n.
- Cypara fons sive Arethusa 184
- † cupressi veriloquium 364
- Cyparissi fabulae 365
- † Δαίδαλος non 'Vulcanus' sed 'affabre factus' 232
- † δακτυλωτὸν ἔκπωμα 88. 301
- Damastes Sigeensis 386
- † δάλιον, δαίδιον 73
- † δάνειον 402
- Dardanus de ponderibus scripsisse videtur 348 n.
- δεκάζειν 57
- † δεκατεῦσαι 320
- Demetrius Byzantius 387
- Demetrius Phalereus de poetis scripsit 386
- † Demetrius Phalereus de VII sapientibus scripsit 373
- Demetrius Phalereus Λαμπετώ, Χαριτοβλέφαρος 374
- Demetrius Troezenius Didymi aequalis 8
- Demosthenes Thrax grammaticus 387
- † δερμηστής num lumbricum an serpentem denotet 20
- † δεξιὸν εἰς ὑπόδημα κτέ 397
- † διά i. q. διόλου Didymo videtur 182
- διάκτορος 338
- διάλυσις, διαλελυμένος 93 n.
- διδεῖναι, διδοῦναι, διδάσσομεν 206
- Didymus Chalcenterus, πονηρός 8
- βιβλιολάθας appellatus 9
- grammaticorum eruditissimus 8
- quo nemo plura scripsit 7
- quo anno natus sit 6
- nutricium habuit Apionem 5
- adversarium habuit Anterotem 9
- discipulum nactus Heraclidem Ponticum 8—10
- suppar vixit Aristonico, Theoni, Iubae 6
- Ciceroni suppar non vixit 6
- Iubae aemulus*) 10. 11
- Ixionem non impugnavit 305 n.
- Ciceronem circumlatravit 5
- a Suetonio refutatur 5
- Platonem reprehendit 388
- Lycophronem et Eratosthenem compilat 42 sqq.
- Aristophane Byzantiosaepe utitur 40
- quos scriptores sedulo legerit 297
- eius in scholiis Sophocleis vestigia 270 sq.
- eius in scholiis Euripideis vestigia 279—281
- eius in scholiis Aristophaneis vestigia 297—299
- Sophoclis amantissimus 267
- Euripidem exagitat reprehensione 243. 281
- histriones castigat 244. 245
- σημεία exemplaribus Sophocleis apposuit 242
- metrum curat 188
- metrum pessum dat 224
- ab Orione et Proclo expilatus 391
- ab Herodiano Plutarcho Plinio Athenaeo lectus 342. 343. 370. 374
- ei Orus obloquitur 105 n.

*) Cum Didymi fragm. 41 p. 255 cf. Iubam ap. Athen. IV p. 177 D.

- Didymi sententiose dicta 404, 405
 — eius nomen corruptum . 403
 — de eo qui scripserint ante nos 1
 — Areus 335
 — Claudius Heraclidis f. 345, 346
 — Cnidius mihi non notus 310
 — iunior Alexandrinus gram-
 maticus a medico et rei
 rust. scriptore non diversus 3
 — Coecus 381
 — geographiam non scri-
 psit 350 sqq.
 Didymarchus 364
 Dio Academicus 368
 † Diomedes Argyrippen condit 361
 Dionysius Crates Euclides 283, 275
 † Doricum melos 239
 δορπηστός 53
 δραξών quid? 57—59
 ε̄ abiecta 32 sqq.
 ἐγκαψικίδαλος 58
 † ἡ γλωσσα χωρίς 256
 † ἐκπερδικίσαι 20
 † ἔλεγος 252, 387
 elēgn, κάλαμος 388
 † ἐλέσπις, λέσπις 31
 † ἔλευθέριος Ζεύς 319
 † Ἡλιαία (εἰλλη) 259
 † ἡμερόκαλλες, lilia 37
 † ἡμι— 349
 † ἐνθρονπτα 312
 ἐνικῶς in schol. Venet. Ari-
 starchum innuit 175
 † ἔντεα quid? 225
 ἔντεα Luciano restituitur . 225
 ἐν τῇ πολυστίχῳ γράφει 290. 117.
 118
 † ἑωλοκρασία 311
 Eraphroditus lexicon Sopho-
 cleum non condidit . . . 29 n.
 † ἡπιάλης incubo, ἡπίαλος
 febris 51 n.
 † ἐπίβδαι 41
 † ἐπιμαχεῖν — συμμαχεῖν dif-
 ferunt 334
 Epimenes grammaticus . 301 n.
 ἐπισίζειν, canes immittere . 45
 † ἔποπος a Didymo fictum . 251
 † ἐπωβελία 402
 † ἐπωπίδες non ἐνωπίδες . . 41
 † ἐρείπω et derivata 338
 † ἡρῶς 224
 ἡστης 21
 † ἑσπαθᾶτο 312
 Eteoclis filiae in cupressum
 mutatae 365
 † Ἡτις, pagus Laconicus 371, 372
 † Eteusne an Oetaeus Myso
 fuerit? 372
 Euclides grammaticus . . . 275
 Eudemus Argivus 17 n.
 Eulogius scholasticus . . . 27 n.
 Euphorio 387
 Euphronius grammaticus 294, 295
 † ἐξένιζε 315
 fabulae Aegyptiae 365
 fabularum in Geoponicis au-
 ctor quis? 365
 † foenum in usum valli adhi-
 bitum 182
 γ̄ epentheticum 317, 338
 † γαμήλια 320
 † Ganymedis raptus 356 sq.
 † γῆδιον habet iota subscriptum 341
 † γεγωνεῖν 402
 † γείτων 402
 † γεργέριμοι 75
 † γέρον 378
 † γῆθνον 306
 Glaucus Rheginus de poetis
 scripsit 386
 γλοῦς latro apud Lydos audit 100 n.
 † γλωσσα χωρίς τέμνεται . . 256
 † γόνος ὁ Γᾶς Saturnus intel-
 legitur 217
 † Gorgo in fabulis*) 358
 de v. γράφεται in schol. Ve-
 net. disputatur 212
 † hemerocalles 37
 Heracliones grammatici . 47 n.
 Heraclides Ponticus Didymi
 discipulus 5, 8—10
 Heraclidis lescharum epi-
 tome (?) 3
 † Heraea 228
 Hermogenes Smyrnaeus de
 Homeri patria 405
 † Hercules et Antaeus 361
 Herodiani et Zenodoti nomi-
 na permutantur 129
 — δεύτεροι ἐπιμερισμοί . 183
 — symposium 369
 — περὶ παθῶν Διδύμου . 343
 — furta 343

*) p. 133 Θ 349 tolle vitium Γόρ-
 γονος pro Γοργόνος.

- Herodorus inter Didymi fontes 358
† Hiero ἱπποχάρμης 214
Hieronymus Rhodius de poetis scripsit 387
† Hipparis et Camarina 218
† Hyacinthides 377
† hymni notio 389
Hyperechius orthographiam edidit 336
† Hyperidis error de Iove liberatore notatur 319
Ἰακῶς in schol. Ven. Aristarcheae lectionis index 141
† Ἰδαί, montes 181
† Ἴνα μή = μῆ 241
† Illyrii Triballi 256
† Irenae Cratini filia 378
Iuba II Mauritaniae regulus 6. 11. 305
† Ἰουλος 66. 67
† Iupiter Lapersius non Laprius 221
† — ἐλευθέριος Σωτήρ 319
† — in Iovem Thetidis beneficia 179
† iaspidum genera 404
Ἰωνά et Ἰώβαν confus. praef. p. X καί, et 246. 289 n. 291. 344
καί ἔστι Didymum sapit in schol. Ven. 212
† κάρναθρα 76
† Καπνίας Ecphantides, καπνίας vinum 308
† καρύκη 28
καταγωνισθεῖς de gradu deiectus 10
καταλέγειν i. q. ἀναγράφειν denotat 376, 18
† κατελυσπᾶσθαι 46
κατρός κανρός 106
† ὁ κάτωθεν νόμος 313
† κείν' 344
† κείρυλος, κηρύλος 252
† κερσάτης, Pan 249
† κιβώριον 75
† κόβαλλα 248
† κόθουρος dictio solitaria 366
κόϊλος 236
† κοινά ὀνόματα quae? 71
† κοπίς 76
κόρκορος 45
† κορσάνις τράγος suspectum 30
† Κορύβαντες 307
† Κραυγαλίδαί 317
† κυλλός 256
† κυμβίον 75. 313
† κύναρος, rubus caninus 88
† κύναρος ἀκανθα 242
Κύννα scortum 61
Κυπάρα Arethusa 184
κύρβεις 59
Κυρηβίων 284
† κύτταροι, favorum cellae 45
† Κυψελιδῶν ἀνάθημα 403
Laas de lapidibus scripsit 87
† λαβρώνιον poculi genus 75
† Lampeto, Lampito h. e. Demetrius Phalereus 374
† Lamia 257
lana marina 192
† Lapersae, Dioscuri 87
Lapersius non Laprius Iupiter 221
Las oppidulum 87
latronem γλοῦν vocant Lydi 100 n.
† Leaena mulier 377, 3
† Lelegeis sive Miletus 374. 375
λεπαστή 54
† λέσπις, ἐλέσπις 31
† λήδιον (λᾶθος) non λῆδιον scribendum 341
† Λήθης πεδῖον in orco 248
λήθος et πλήθος confunduntur 367
† Λήμνια κακά 246
† λητουργεῖν et λειτουργεῖν differunt 180
† Lepreatae 251
† Λίβυς, Antaeus 228
† Λιμοδαοριεῖς 32. 397
† λιτός 339
Lobo Argivus 386
λόγος παιδευτικός 267
Longinus περὶ τοῦ κατὰ φύσιν βίου scripsit 48 n.
† λυγισμοί 249
Lycus scriptor 24
λύκος et αὐτός confunduntur 24
† Λυκιουργεῖς 314. 315
Lunam illexit Pan 362
† Lynceus Castorem interficit 236
Lysanias Cyrenaeus 387. 396
Lysimachus Alexandrinus 358 n.
— Cous 184
— Cyrenaeus 386
† Macaria 377, 6
† μάγαδις 88. 303
† Magnes Apollinis pater 363
† Mammacythus fatuus 250
† μάνης, Μάνης 74
† ματρολεῖον 340

- † Medea infanticidii crimine liberata 366
- † Medusae caput 358
μειγαγωγός 57
- † Meleagri fratres 138
- † Melisseus Cretensis primus diis sacrificavit 221
- † Meletides fatuus 250
μέλος et Meline 396
μεταποιεῖν et ποιεῖν confusae 118. 157
- Methodorus 387
- Methodius medicus et etymologus 348n.
- † Midias Ὀρτυξ 255
- † Mileti nomina 374. 375
- † Minerva equestris 104
- † μίνθα et Mintha Suadelae filia 72
- † μισθώματα 320
- Mnaseas Patarensis 104
μολγός 60
- † Molones duo 248
- † Mosynoeci Ponti gens 34
- † musicae artis rudimenta 250
- † Mycale mons 358
- † Mycerina sive Saïs 35
- † Myso num Oetaeus an Eteus 371 sq.
- † Νέδων, ωνος fluvius 403
- † Nestor ex Triphylia Pylo 227
Nestor Larandensis 365
- † νῆες et πλοῖα differunt 321
- † Νηρηίδες et Nerei filiae differunt 301
- Nicander fabulosus 362
- † νῖν vi plurativa positum 231
- † νιτάριον vox nihili 247
- notae criticae a Didymo ap-
pictae 263—269
- in scholiis Euripideis 227 sqq.
- in scholiis Sophocleis 262 sqq.
- nutricii, alumni, θρεπτοί 7
- Νυμφαῖος ὄχθος, Γλυφαὶ
λεόντριοι 90
- Ogylia (l. l. fortasse ὁ Καλ-
λίμαχος καλεῖ vel οἱ πα-
λαιοὶ καλοῦσιν scribendum) 186
- † οἶ 258
- † οἰκίσκος 311
- † οἰνόπται Atheniensium ma-
gistratus 38
- † Oenus oppidulum Laconicum 351
- † οἰωνῶν βασιλεύς fastigium 225
- † οἰσπότη, fimus ovillus, non
lana sucida 35
- ὄλον βιβλίον 350
- † Olorus Thucydidis pater, non
Orolus 322
- † Olymp. V Didymus Pindaro
vindicabat 214
- † ὄνον σιῶ 398
- † ὄξος Σφήττειον 76. 398
- † ὄξυθύμια, februa 39. 319
verba in οπτης exeuntia 39
- † Opuntius 255
- † oraculum Laio datum 239
- † Orcus Pyliorum bello ab Her-
cule vulneratus 222
- † ὀρείχαλκος 70. 71
- † Orestes 243
- † ὄρεσφι, ὄχεσφι 402
- Teuceri ὄρισμοί, et ὄρισμοί
τῆς πόλεως 354
- † Orneae oppidulum 251
- † ὄρδος 249
- † Orthosia 218
- ὄρτυγομήτρα 77
- † ὄσιον 40. 316
- οὐδὲ πασπάλην 53
- οὐτ' ἄτης ἄτερ 242
- οὐκ ἔστιν, οὐκ εὐλόγως, οὐκ
εὐ refutantis 54. 65. 303
- οὐτως μόνως 112
- † οὐ Χῖος ἀλλὰ Κῖος 250
- † ὠρανιαῖζειν, metu expallescere 45
- † ὠταν (ab ἔτης) 403
- † Παιανέα 317
- † paeanis veriloquium 390
- Pamphilus 365
- † Pan Lunam illexit 362
- † πανδαισία 320
- † παρασκήνια 313
- παραφθείρειν διαφθείρειν
quid? 15 sqq.
- † Paridis iudicium 366. 367
- παριστορεῖν 388
- † παροψίς 19
- † Patroclus Myrmido 163
- † πείρα an πειρᾶ? 241
- † πέλανος 40
- † Pelasgicon 254. 354
- † Πελοπονησίου 226
- Penelope cur Arnaea nomi-
nata sit 363
- † περίσκεπτος 184
- † περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σιῶς 311
- † περιστοιχοῖ 315
- † Persei historia 358

- Pessinus 359
 † Phaesana Elidis oppidum . 219
 Phantias Eresius 386
 Phanoclis amores 359
 † φαρμακός, φαρμαῖκος . . . 314
 † Phea 115
 Philemo Byzantius versus
 politicos condidit 342
 † Phormisius 249
 † phrasis symbolica 404
 † Phrynichus comicus 248
 — Stratonidis filius, impe-
 rator 258
 — grammaticus 93 n. 292
 πιθανά Didymi grammatici
 opusculum 349
 Pindari Nem. XI a Didymo
 ad Scolia relatum 237
 — Ol. V ἐν τοῖς ἑδαφίοις
 οὐκ ἦν 214
 — tripus 240
 † Pityusa, Miletus 374
 Pius grammaticus 273. 354
 πλήθος et λῆθος confusa . 367
 † ποδοκάκη 40
 πολιτικώτερον 93. 94 n.
 † Polystratus, Polytropus . 310
 † πορφύρις 252
 † Ποσειδῶν 338
 † πωλώσι 320
 † Pramnium vinum 77
 Praxiphanes (Dexiphanes)
 grammaticus 261
 † προηγορεῶν 254
 Proclus Didymum compilabat 391
 † προκῶνια, mellitae placentae 40
 † πρόπεμπτα 316
 πρὸς et περί permutantur . 2 n.
 προσιστορεῖν quid? 389
 † προσόδια 390
 † προστάσια 320
 † πρόσφαντον 90 sq.
 πταῖω i. q. ἀγνοῶ in scho-
 liis denotat 395
 † pugna ad Helorum 235
 πύππαξ, φύππαξ 54
 † Πυθαεῖα 319
 Pyrrhander 387
 † Πυκναία, πνύξ 89. 302. 353
 † ῥάχετρον, latera 41
 ῥαχιστής Dioni Chrysostomo
 restituitur 99
 † Rhodus tetrapolis 219
 † ῥύμβος, ῥύμβος 69
 σακίζω, ὑποσακίζω 51
 σακκοδερμηστής 22
 σακκοπήρα 22. 23
 σακκογενειοτρόφοι 22. 23
 σάμαξ 56
 † Σαμιακὸς τρόπος 35
 Σαλαβακχῶ 61
 salsamenta Alexandrina . . . 2 n.
 † Saturnus γονος ὁ Γᾶς . . . 217
 Satyrus et Zopyrus permutati 329
 — mirabilia sectatur 329
 † Scyros Dolopum 183
 Scholiorum Euripidis duplex
 recensio 275
 — corpus quando absolutum? 278
 — principalis fons Didymus
 274—283
 † Scolia 371
 scriptores Didymo sedulo lecti 297
 — de orthographia 336
 — de poetis 386—387
 — symposiacarum quaestio-
 num 368
 — συμμίκτων 378. 379
 σελλίζω 50
 † septem sapientum apophtheg-
 mata 372—374
 — aetas in computatione tem-
 porum respecta 394. 395
 Sergius Servius Serbius Se-
 raeus Serenus conf. 26 n.
 † σέρφοι, formicae alatae . . . 37
 † Sesamus 179
 † σίαλις 76. 77
 † σισύμβριον 36
 † σισύρα, σίσυρνα, σίσυς 63—65
 † σίττη fausta amantibus avis 253
 † σινθαρίζω, σακρίζω 36
 † σκῆρος 183
 † συντάλια 255
 † Socles et Socleides idem . 233
 † Solo Euphorionis esse tra-
 ditur 399
 † σώζω abicit iota adscriptum 340
 † σῶος non σώος scribatur
 oportet 340. 341
 Soteridas grammaticus 283. 336
 † Sphettii, Sphettium acetum 247
 στακτῆ unguentum 305
 ?† Staphylus Bacchi amasius 260
 † στραγγίξω 69
 † στρεῦγομαι 69
 † στρωτήρ, tignum 320
 συμβάλλεται 287
 † συμμαχεῖν et ἐπιμαχεῖν dif-
 ferunt 334

- Symmachi grammatici aetas
et auctoritas 296
- Symmicta Didymi Alexio bre-
viavit 378
- σύμμικτα συμποσιακά 379
- Symposium qui scripserunt
enumerantur 368
- συνεχῶς τέταχεν 95
- † *σφραγία* 258
- † Tantalus Ganymedem rapit 359
- † Telesilla 377
- Teucer Cyzicenus 354
- † *τεντάζω, ταυτάζω*, meditor 46. 47
- † Telluria 228
- τέταχε συνεχῶς 95. 281
- † *τηλία* quid? 309
- † tibiarius cantus 240
- † Timodemus ab Aiace origi-
nem ducit 229
- † *Θαρρελείδου κολοιός* 309
- † Theanus responsum pudicum 377
- Theo grammaticus Didymi
socius 6
- Theodorus de poetis scripsit 386
- † Theognidis patria 388
- † Thero Argivus 217
- † Theronis condicio prospera 215
- † *θέτης* 320
- † *Θηβαῖοι* et *Θηβαγενεῖς* dif-
ferunt 238
- † *Θιβεῖς*, Thibii effascinant 370sq.
- † *θνήσκω* non *θνήσκω* 339
- † *θρῖον* 258
- † *θρώσκω* non *θρώσκω* 340
- Thucydidis stemma 332
- † — origines 321. 322
- † — in Cimoneis sepulcris cip-
pus 322
- † — mors 323
- † Thystion Aetolorum 319
- Timachides 358
- † Torona Thraciae oppidum 398
- † *τοὺς ἑτέρους τραγωδοὺς ἀγω-
νειῖται* 321
- Tranquillus Didymum refutat 400
- † *Τρικόρυνθον* 353
- † *Τρινεμῆς* 352
- τροπική λέξις* 23
- Trypho grammaticus 6
- et Euphronius conf. 295
- T* in codd. puncti vices gerit 346
- † *ὕμην ᾧ, ὑμέναι' ᾧ* 307
- ὑπόμνημα, τό* et *ὑπομνημα-
τισάμενοι* vel *προνομν.*
vel *ἐξηγηταί* differunt 272. 283
- ὑπομνηματιστάς* Didymus
*τοὺς προνομνηματισα-
μένους* dicit 261
- † *Vau* 346
- versus orationi pedestri im-
mixti 342
- † veteres binis hastis armati 180
- vetus scriptura 106. 232. 234. 237
- † unguentum Aegyptium 305
- ξένως ἱστορεῖν* 356. 357
- † *ξηραλοιφεῖν* 84
- † *ψάλυξ* 81
- Zenodotus Mallotes 192

INDEX SCRIPTORUM A DIDYMO LAUDATORUM.

- a) in recensione Homerica (p. 112—179).
- Ammonius Alexandrinus *Z* 76 *H* 7 *I* 540 *O* 162 *T* 365. 386.
- Apollodorus Ω 110.
- Apollonius Rhodius *N* 657.
- Aretades Ω 110.
- Aristarchus quavis pagina laudatur; eiusdem hypomnemata excitantur *A* 423 *B* 133 (221) (355) 798 *\Gamma* 57 *\Delta* 3 *A* 40. 101. 391. 277 *N* 115.
- Aristophanes Byzantius *A* 91. 108. 124. 298. 423. 553. 585. 598 *B* 52. 164. 192. 435. 801 *\Gamma* 18. 51. 57. 126. 227. 373 *\Delta* 17. 137. 142 *Z* 121 *H* 32. 198. 436 Θ 10. 290. 304. 513 *I* 23. 158. 203. 551 *K* 51. 153. 169. 240. 253. 306. 349. 387. 391. 497 *A* 13. 26. 78—83. 94. 103. 135. 179. 219. 515. 546. 686. 764 *M* 26. 40. (54?) 59 (67?) 127. 450 *N* 2. 8. 12. 71. 92. 107 (222) 237. 245. 348. 358. 364. 443. 502. 551. 613. 713. 732 Ξ 36. 40. 44. 45. 58. 95. 114. 148. 177. 203. 208. 229. 236. 259. 299. 310. 317—327. 340. 400. 412. 416. 474. 505 *O* 44. 49. 134. 139. 197. 231. 451. 459 (? 601) *\Pi* 25. 175. 188. 223 (237) 313. 634 *P* 178. 234. 264. 368. 721. 752 Σ 10. 11. 53. 198. 400. 466. 502. 526. 577 *T* (30) 41. 86. 96. 105. 327 *T* 188. 306 Φ 1. 127. 130. 131. 249. 347. 446 Ψ 81 (259) 421. 461. 463. 806 Ω 6—10. 30.
- Athenocles *Z* 71 (*B* 408 coll. Athen. IV p. 177 E).
- Callistratus *A* 423 *B* 131 *\Gamma* 18 *Z* 434 Ξ 255.
- Chaeris *B* 865.
- Chamaeleo *M* 231 (*T* 62). [Chares *Z* 4.]
- Crates Mallotes Φ 558 Ω 253.
- Demetrius Ixion *A* 423 *B* 127. 192 *\Gamma* 18 *Z* 171. 437 *H* 5 Θ 103 *K* 124 Ξ 316.
- Democrines 744.
- Diodorus *B* 865.
- Dionysius Sidonius *A* 423 *B* 192 *E* 746 Ξ 40.
- Thrax *I* 464 Σ 207. 576 Ω 110.
- Dionysodorus *B* 111.
- Editiones
αἱ κατ' ἄνδρα *X* 108 Ψ 88.
- * Antimachea *A* 298. 423. 598 (*E* 416) *N* 59 (Φ 397) 607 *X* 336 Ψ 604. 870 Ω 753.
- Argolica *A* 298. 435. 598 *\Gamma* 51 *N* 363 *O* 44.
- Chia *N* 59 Ξ 349. 418 *T* 56. 87. 96. 117 *T* 118 Ω 109. 332.
- Cretica *A* 381.
- Cypria *A* 332. 381. 423 (*E* 416). αἱ δημῳδαί *E* 881 Ξ 125. 235 Ω 7.
- αἱ εἰκαιότεραι *I* 324 *O* 197 Σ 100. 376 *T* 95 *X* 301.

- αἱ κοιναί B 52 Δ 170 E 797 M 382. 404 N 289 X 468. 478 Ω 214.
 Massiliotica A 97. 298. 423. 585. 598 B 258 M 281 Ξ 418 O 44 Π 59. 127. 502. 538 T 56 T 62 Φ 162. 282. 870. 879 Ω 109. 192 (304).
 αἱ πλείους καὶ χαριέστεραι B 12. 52. 164. 192. 196 Γ 18. 51. 292. 362 Δ 213 M 318.
 αἱ πολιτικά T 308 Φ 11. 86. 351. 454. 535. 556 X 51. 93 (294) Ψ 206 Ω 30. 82.
 ἡ πολύστιχος A 258 Δ 335.
 Rhiani A 97. 553 Π 59 Σ 10. 11 T 41 T 188. 331 Φ 607 Ψ 81 Ω 85. 584.
 Sinopica A 298. 423. 435 B 258 (E 416).
 τινὲς τῶν καθ' ἡμᾶς B 865.
 Neoteles Ω 110.
 Parmeniscus Θ 513 I 197.
 Philemo B 258 Π 467.
 [Philoxenus T 481?]
 Ptolemaeus Epithetes B 111.
 — Oroandae E 136. 695 Θ 23. 389? Π 21.
 Seleucus A 340. 381 (Π 272).
 Sosigenes A 91. 124. 435 Γ 51.
 Theagenes A 381.
 Zenodotus A 91. 97. 169. 598 B 52. 196. 225. 258. 579. 801 Γ 51. 57. 126. 259 Δ 3. 137 E 227. 263. (416. 466) Z 121 H 32. 198 Θ 10. 109. 290. 304 (378) I 23. 88. (128) 158 K 240. 291. 306. 497 (534) A 13. 78— 83. 94. 101. 179. 219. 451. 515. 705. 764 M 11. 59. 127. (161) 231. 450 N 2. 71. 107. 191. 237. 245. 257 (446?) 447. (449) 485. 546. 551. 609. 702. 808. 824 Ξ 16. 36. 37. 40. 89. 114 (118) 177. 208 (223) 229. 236. 259. 299. 304. 310. 322. 340. 349. 351. 398. 400. 412. 427. 437. 469. 485. 505 O 44. 64. 134. 139. 179. 207. 307. 459. 610— 615 Π 140. 188. 233 (237) 507. 515. 668 P 149. 171. 173 (214) 368. 392 456 Σ 34. 142. 198. 364. 385. 400. 466. 477. 485. 492. 499. 502. 528. 563. 565. 570. 576. 579. 581. 592 T 331. 481 Ψ 461. 759 Ω 110. 512. 725.
 b) in fragmentis (cf. p. 297).
 Acusilaus 85
 Aeschylus 88. 245. (249)
 Alcaeus 260 bis
 Aleman 341
 ἀμάργυρον 218. 312. 315
 Amerias Macedo 300. 301
 Ammonius 225. 255
 Anacreon 303
 Anaximenes 314
 Androtio 251. 351. (353)
 anonymi versus 242
 Antigonus 252
 Antimachus 162
 Apellas Ponticus 404
 Apollodorus Atheniensis 236
 — Cyrenaeus 244. 245
 Archilochus (249) 349
 Aristarchus 20 (97) 215. 216. 217. 229. 230, bis. 232. 249
 Aristodemus 234
 Aristophanes comicus 85. 251. 253. 255. 260 bis. 307. 311. 321
 — grammaticus 40. 70. 260. 378
 Aristoteles 70. 256. 300. 321. 372
 Aristoxenus 302
 Asclepiades Myrleanus 42 (229)
 Atalantarum scriptor 255
 Autoclideus 39
 Bacchylides 70. 223
 Callimachus 215. 223. 224
 Callinus 387
 Callistratus 230. 253
 Chaeris 226. (250)
 Chamaeleo 372
 Chrysippus 238
 Cleomenes 372
 Craterus 258. (324?)
 Crates grammaticus 40. 70
 Cratinus 29. 42
 Creophylus 366
 Κύπρια 236
 Demetrius Ixio 250
 — Phalereus 323. 372 (Demoleo) 388
 Diphilus comicus 223 (Diyllus) 374
 Duris Samius 243
 Epicharmus 306
 Eratosthenes grammaticus 42. 44. 45. 46. (250) 352

Eubulus comicus	247	695	243
Euphorio	314	Σ 292	113
Euphronius grammaticus	252	298	114
Eupolis 69. 249. 254. 255. 260.		460	118
309 bis. 319		481	232
Euripides 85. 88. 225. 231. 396		Τ 92	170
Heliodorus metricus	349	484	164
Hellanicus	322	Φ 270	302
Heracleo	47	287	140. 141
(Herodicus grammaticus)	250	366	138
(Herodorus)	358. 364	X 164	236
Herodotus	35. 348. (364)	Ψ 120	199
Hesiodus	164. 192. 232	267	302
Hipponax	253. 314	465	125
Homerus A 89	131—133	Ω 77	236
481	122	* β 144	146
528	168	γ 332	256
B 139	114	388	210
572	236	* ε 290	148
641	139	292	223
Γ 1	118	* 305	117
10	168	* 342	155
* 137	122	ζ 265	120
E 18	121	η 107	168
252	119	232	225
397	221	ι 5	116
477	120	372	124
* 697	174	λ 11	191
878	114	μ 240	161
887	160	ν 93	114
H 21	186	108	124
235	119	ξ 384	233
Θ 485	120	π 79	124
I 169	113	99 (q. l. post Harl.	
415	161	add. N 485)	150
A 36	133	σ 332	103
753	114	ν 204	249
817	148	Lycophro	42. 44. 45. 46
* M 389	150	Lysanias Cyrenaeus	395
N 407	169	Lysias	316
730	229	Mnaseas (104)	239. 301
Ξ 343	177	Menander	319. 320
O 538 }	120	Metagenes	255. 311
624 }	120	Mimnermus	387
Π 252	117	(Neanthes)	379
358	113	Nicander 318. 344. 362 (cf. 363)	404
776	113	Nico	74
P 444	122	Parmeniscus grammaticus	244
517	160	Phanocles	359
		Phanodemus	315
		Pherecrates	19
		Pherecydes	115. 322
		Philetas grammaticus	80
		Philistus	219
		Philocles quidam	399

* Stellulam apposui versibus in libro de Aristarchi recensione Homerica sine dubio tractatis, quamvis taceant scholia Veneta et Harleiana.

Philochorus	315. 323	Strato	372
Phrynichus	88. 255	Theopompus	70. 302
(Phylarchus)	370	Theophrastus 36. 67. 88. 224. 242.	404
Pindarus	88. 134. 255	Thucydides	334
Plato comicus	252. 255. 309. 397	Timachidas	248
— philosophus	372. 388	Timaeus 215. 219. 220. 225. 229. 235.	324
Polemo	44. 220. 314. 323. 397	Timocreo Rhodius	259
Posidippi epigrammata teste		Xenagoras	317
Aristarcho	142	Xenopho	76. 311
Pythaenetus	233	Zopyrus (Satyrus?)	323
Simonides	215		
Sophocles	20 (22) 67		
Stesichorus	70		

VERZEICHNISS
DES NEUEREN
PHILOGISCHEN
UND
SCHULBÜCHER - VERLAGS

VON
B. G. TEUBNER

IN
LEIPZIG.

Bis October 1854.

I n h a l t.

I. Wissenschaftliche Philologie	S. 3
II. Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana. <i>Neue Textausgaben der Griechischen und Lateinischen Classiker</i>	- 5
III. Schulausgaben Lateinischer Classiker mit deutschen erklärenden Anmerkungen	- 13
IV. Lehrbücher für Gymnasien und höhere Lehranstalten	- 14
V. Hülfsbücher beim classischen Unterricht	- 14
VI. Neuere Sprachen.	- 15

Vorbemerkung.

Die unterzeichnete Verlagshandlung erlaubt sich auf den im vorliegenden Verzeichniss enthaltenen neuesten Bericht über die bei ihr erscheinende

Sammlung der Griechischen und Lateinischen Schriftsteller

noch besonders aufmerksam zu machen und damit die Bitte zu verbinden, dem mit grossem Kostenaufwande in's Werk gesetzten Unternehmen, das bis jetzt noch nicht seines Gleichen in diesem Zweige der Literatur gehabt hat, auch fernerhin die bisher geschenkte Gunst und Theilnahme zuzuwenden.

Ich habe mir die grosse Aufgabe gestellt, die **sämmtlichen** Ueberreste der classischen Literatur der Griechen und Römer, durch kundige Hände bearbeitet, in der bisher eingehaltenen Form und in möglichst rascher Folge herauszugeben und werde auch für die Bearbeitung solcher Schriftsteller, deren Herausgabe die Kosten niemals decken wird, den gleichen Aufwand, wie für die gangbaren nicht scheuen; es ist aber begreiflich, dass ich dieses Opfer nur so lange bringen kann, als ich mich durch einen lohnenden Absatz der häufiger gelesenen und zumal in Schulen gebrauchten Autoren für die ohne Aussicht auf Ersatz der Kosten herausgegebenen einigermassen gedeckt sehen werde.

Meine Sammlung wäre, wollte sie, wie andere ähnliche Unternehmungen, nur wenig über den Kreis der eigentlichen Schulautoren hinausgehen, jetzt bis auf einige Bände vollendet und ich dürfte auf das nach dieser Seite hin abgeschlossene Werk mit dem guten Bewusstsein blicken, dass ich mir durch die Herstellung einer stattlichen Reihe von guten und ungemein billigen Textausgaben einiges Verdienst um die Freunde der alten Literatur und um die Studirenden der Gymnasien erworben habe; allein ich bin nicht gewillt, nachdem derjenige Theil meines Unternehmens, welcher in der Folge **lucrativ** zu werden verspricht, beendet ist, nun plötzlich abzubrechen und die Erwartungen Derer zu täuschen, die meinem Unternehmen, in der Hoffnung einer vollständigen Sammlung, bisher ihre Gunst geschenkt haben. Ich hege vielmehr den besten Wunsch und Willen fortfahren und aushalten zu können und glaube ohne Uebertreibung die Behauptung aufstellen zu dürfen, dass ein Abbrechen in dem so grossartig angelegten und mit der treuesten Liebe gepflegten Unternehmen für mich selbst ein geringerer Verlust, als für die Wissenschaft und alle Freunde der alten Literatur sein würde.

Möge es mir daher gelingen, durch fortdauernde wohlwollende Unterstützung und Theilnahme mein Unternehmen, dessen beste Förderung ich mir zur Ehrenaufgabe gemacht habe, zum Ruhme deutscher Wissenschaft einem glücklichen Ende entgegenzuführen.

Es wird mein Bestreben sein, nicht bloss die Fortsetzung in gleich gediegener Weise wie bisher, von den tüchtigsten Kräften bearbeiten, sondern auch den bereits erschienenen Bänden jede wünschenswerthe Verbesserung angedeihen zu lassen.

Die binnen Kurzem erscheinenden neuen Auflagen, resp. neuen Bearbeitungen von **Demosthenes — Homer — Horaz — Lysias — Tacitus — Vergil** und nach Bedürfniss anderen Autoren,

welche sämmtlich von neuem kritisch revidirt und mit Einleitungen und Indices versehen sein werden, werden dieses Bestreben am besten documentiren.

LEIPZIG im September 1854.

B. G. Teubner.

I. Wissenschaftliche Philologie.

Additamenta ad civitatis Platonicae libros X, Lipsiae A. MDCCCXXX.

XXXI. XXXIII. editos a C. E. Chr. SCHNEIDERO. gr. 8. 1854. geh. 15 Ngr.

Die Ausgabe des Platonischen Staats von Schneider, zu welcher diese Additamenta gehören, habe ich im Preise von 6¼ Thlr. auf 2 Thlr. herabgesetzt.

Alciphronis rhetoris epistolae cum adnotatione critica editae ab Augusto MEINEKIO. gr. 8. 1853. geh. 1½ Thlr.

Apollonii Argonautica. Emendavit, apparatus criticum et prolegomena adjecit R. MERKEL. Scholia vetera e codice Laurentiano edidit HENRICUS KEIL. gr. 8. 1854. geh. 5 Thlr.

Bernstein, G. H., das heilige Evangelium des Johannes. Syrisch in Har-klensischer Uebersetzung mit Vokalen und den Punkten Kuschoi und Rucoch nach einer Vaticanischen Handschrift nebst kritischen Anmerkungen. Gedruckt mit neuen syrischen Typen. gr. 8. geh. 1853. 2⅔ Thlr.

Bionis Smyrnaei Epitaphius Adonidis. Edidit Henricus Ludolfus Ahrens. 1854. geh. 15 Ngr.

Bredovius, F. I. C., quaestionum criticarum de dialecto Herodotea libri quattuor. gr. 8. 1846. geh. 2 Thlr.

Catonianae poesis reliquiae. Ex recensione Alfredi Fleckeiseni. gr. 8. 1854. geh. 6 Ngr.

Cornifici Rhetoricorum ad C. Herennium libri IIII. Recensuit et interpre-tatus est C. L. KAYSER. gr. 8. geh. 1854. 2 Thlr. 20 Ngr.

Didymi Chalcenteri grammatici Alexandrini fragmenta quae supersunt. Collegit et disposuit MAURITIUS SCHMIDT. gr. 8. 1854. geh. 3 Thlr.

Ennianae poesis reliquiae. Recensuit Ioannes Vahlen. gr. 8. 1854. geh. 2 Thlr.

Fleckeisen, Alfred, zur Kritik der altlateinischen Dichterfragmente bei Gellius. Sendschreiben an Dr. MARTIN HERTZ in Berlin. gr. 8. 1854. geh. 9 Ngr.

Q. Horatii Flacci sermonum libri duo. Germanice reddidit et triginta codi-cum recens collatorum grammaticorum veterum omniumque Mssorum adhuc a variis adhibitorum ope librorumque potiorum a primordiis artis typographicae usque ad hunc diem editorum lectionibus excussis recensuit apparatu critico instruxit et commen- tario illustravit C. KIRCHNER. Pars I. Satiras cum apparatu critico continens. gr. 8. geh. 1854. 2 Thlr.

Jahrbücher, neue, für Philologie und Pädagogik. Begründet von M. Jo-hann Christian Jahn. Gegenwärtig herausgegeben von R. KLOTZ, R. DIETSCH und ALFRED FLECKEISEN. Erscheint seit 1826. Jährlich in 12 Heften. Preis 9 Thlr.

Dazu als Supplement:

Archiv für Philologie und Pädagogik. Herausgegeben von R. Klotz und R. DIETSCH. In Bänden von 4 zwanglos erscheinenden Heften. Bis jetzt 19 Bände. Preis eines Bandes 2 Thlr. 20 Ngr.

Einige noch vorhandene vollständige Exemplare der Jahrbücher f. Phi- lologie mit den Supplementbänden (von 1826 bis December 1852) im Ladenpreis von circa 300 Thlr. liefere ich für 60 Thlr. baar pr. Exempl.

- Naevi, Cn., de bello Panico reliquiae. Ex recensione Ioannis Vahleni.**
gr. 4. 1854. geh. 12 Ngr.
- Ross, Ludw., eine alte lokrische Inschrift von Chaleion oder Oeantheia,**
mit den Bemerkungen von *J. N. Oekonomides*. gr. 8. Mit 1 lithogr. Tafel. 15 Ngr.
- Roszbach, Aug., Metrik der griechischen Dramatiker und Lyriker nebst**
den begleitenden musischen Künsten. Erster Theil: Griechische Rhythmik,
Auch unter dem Titel:
— — **Griechische Rhythmik.** gr. 8. 1854. geh. 1¼ Thlr.
- Sallusti, C., Crispi Catilina et Jugurtha. Aliorum suisque notis illustravit**
RUDOLFUS DIETSCH. Vol. I. CATILINA. 1 Thlr. Vol. II. JUGURTHA. 2 Thlr. 15 Ngr.
- Sallusti, C., Crispi opera quae supersunt. Ad fidem codicum manu scripto-**
rum recensuit, cum selectis Cortii notis suisque commentariis edidit, indicem accura-
tum adjecit FRIDERICUS KRITZIUS, Professor Erfurtensis. Vol. III. Historiarum fragmenta
continens. Auch unter dem Titel:
— — **Historiarum fragmenta. Pleniora, emendatiora et novo ordine dispo-**
sita suisque commentariis illustrata edidit et indices accuratos adjecit FRIDERICUS
KRITZIUS. Accedit codicis Vaticani et Palimpsesti Toletani exemplum lapidi inscriptum.
1853. gr. 8. geh. 3 Thlr.
- Struve, Caroli Ludovici, directoris quondam Gymnasii Urbici Regimen-**
tani, opuscula selecta edidit JACOBUS THEODORUS STRUVE. 2 voll. gr. 8.
1854. geh. 5 Thlr.]
- Sophoclis tragoediae. Graece et Latine. Ex recensione Guil. Dindorffii.**
2 voll. 8. 1850. 2 Thlr. 9 Ngr. Auch jedes Stück einzeln à 7½ Ngr.
- Tragicorum Latinorum reliquiae. Recensuit Otto Ribbeck. 1852. gr. 8.**
geh. 3 Thlr.

Unter der Presse befinden sich:

- Bucolici Graeci. Mit kritischem und exegetischem Commentar von H. L.**
AHRENS. 2 voll.
- Comicorum Latinorum reliquiae. Recensuit Otto Ribbeck.**
- Grammatici Latini. Neue Sammlung der alten lateinischen Grammatiker,**
herausgegeben von Dr. H. KEIL. Vol. I. Priscian ed. M. HERTZ. gr. 8.
- Des Q. Horatii Flaccus zwei Bücher Satiren, kritisch hergestellt und**
metrisch übersetzt von C. KIRCHNER. Zweiter Theil, den erklärenden Com-
mentar enthaltend. gr. 8.
- Roszbach, Aug., Griechische Metrik. gr. 8.**
- Susemihl, Dr. Fr., genetische Entwicklung der Platonischen Philosophie.**
Erster Band. gr. 8.
- Vergilii carmina. Recensuit, apparatus criticum et prolegomena adjecit**
OTTO RIBBECK. gr. 8.

-
- Das classische Alterthum in der Gegenwart. Eine geschichtliche Betracht-**
tung von Dr. WILH. HERBST. 8. geh. 1852. Preis 1 Thlr.
- Zur Geschichte der auswärtigen Politik Sparta's im Zeitalter des pelo-**
ponnesischen Kriegs. I. 8. geh. 1853. 12 Ngr.
-

II. Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana.

Neue Textausgaben der
Griechischen und Lateinischen Classiker.

REDACTIONS - COMMISSION:

Geh. Reg.-Rath Prof. Dr. **Immanuel Bekker** in Berlin.

Professor **A. Fleckeisen** in Frankfurt a/M.

Rector und Professor **K. Halm** in München.

Gymnasialdirector Dr. **A. Meineke** in Berlin.

Professor Dr. **F. W. Schneidewin** in Göttingen.

Im October 1854.

Seit länger als einem Vierteljahrhundert haben die vorhandenen billigen Textausgaben der Griechischen und Lateinischen Classiker grossentheils den Standpunkt unverändert beibehalten, welchen sie bei ihrem Erscheinen eingenommen haben; die bedeutenden Fortschritte der Kritik und die seit jener Zeit von den hervorragendsten Männern der Wissenschaft vorgenommenen Textrevisionen der meisten Schriftsteller des classischen Alterthums sind auf die für Schulen und Universitäten bestimmten stereotypirten Ausgaben fast ohne allen Einfluss geblieben.

Wie man es aber auf keinem Gebiete der Wissenschaft billigen wird, einen veralteten, durch spätere Forschung mit völliger Evidenz verworfenen Standpunkt zur Grundlage des Unterrichts zu nehmen, so muss es gewiss nicht minder für unzulässig gehalten werden, bei der Lectüre der Griechischen und Lateinischen Classiker in Schulen Texte zu benutzen, welche die Ergebnisse der neueren Kritik gänzlich unberücksichtigt gelassen haben.

Schon aus diesem Grunde wird ein neues Unternehmen keiner Rechtfertigung bedürfen, welches die Resultate der Wissenschaft auch auf diesem Felde für die Schule flüssig machen soll und längst von Philologen und Schulmännern als eine Nothwendigkeit erkannt worden ist.

Aber auch von vielen weniger in Schulen gelesenen als für Philologen und Freunde der classischen Literatur wichtigen Schriftstellern ist die Veranstaltung billiger, nach dem neuesten Standpunkt der Kritik revidirter Ausgaben vielfach und dringend gewünscht worden, da die Fortschritte der Wissenschaft oft nur in Programmen und zerstreuten Abhandlungen oder in grösseren theuren Ausgaben niedergelegt sind, welche Vielen und namentlich dem gering dotirten Schulmanne ihrer hohen Preise wegen unzugänglich bleiben; wie denn überhaupt von manchen für gelehrte Studien oft unentbehrlichen Autoren billige Ausgaben noch gar nicht vorhanden sind.

Es wird demnach diese neue Sammlung der Griechischen und Lateinischen Classiker nicht bloss die in Schulen gelesenen Autoren in billigen kritisch revidirten Ausgaben umfassen, sondern sich auch über die wichtigsten dem Kreise der Schule ferner liegenden Schriftsteller verbreiten.

Bei der Ausführung erschien es mir vor Allem als eine Hauptaufgabe, zur Herausgabe nur solche Männer zu gewinnen, welche einzeln für die Kritik der von ihnen zu übernehmenden Autoren schon erspriessliches geleistet oder durch frühere wissenschaftliche Arbeiten ihre Befähigung öffentlich documentirt hatten, so dass diese neuen Ausgaben nicht bloss die von Andern gewonnenen Resultate der Kritik in sich aufnehmen werden, sondern durch eigene Forschungen der Herausgeber, durch Benutzung neuer Hilfsmittel, neuer Collationen von Handschriften u. s. w. einen besonderen wissenschaftlichen Werth sich beilegen dürfen.

Wurde ich schon seither in der Wahl zur Mitwirkung geeigneter Männer durch gelehrte Freunde unterstützt, so glaube ich jetzt für die gediegene Fortführung des Unternehmens die vollständigsten Garantien bieten zu können, indem die Herren

Imm. Bekker, A. Fleckeisen, K. Halm, A. Meineke und F. W. Schneidewin

die Güte hatten, sich zu einer Redactions-Commission zu vereinigen, welche sowohl die Wahl der Herausgeber für die noch nicht vergebenen Autoren treffen, als mich auch darin mit ihrem Rathe unterstützen wird, dass unter unausgesetzter Berücksichtigung aller neuen Erscheinungen und etwaiger neuer Hilfsmittel die bereits erschienenen Bände stets auf dem Höhepunkt der Kritik erhalten werden. Es haben mir dazu überdiess sämmtliche Herren Herausgeber ihre Mitwirkung bereitwilligst zugesichert.

Die Zugabe kritischer und exegetischer Anmerkungen liegt nicht im Plane des Unternehmens, doch werden die Herren Herausgeber ihr kritisches Verfahren in der Regel in einer jedem Bande beizufügenden *Praefatio* rechtfertigen und hier auch die wichtigsten Abweichungen von der zum Grunde gelegten Recension namhaft machen.

Neben diesen auf die innere Gestalt der Texte bezüglichen Erfordernissen, denen sich selbstverständlich die grösstmögliche Correctheit anreihet, glaubte ich hinsichtlich der äussern Ausstattung durch die Wahl grosser deutlicher Lettern und saubern Druck auf gutem Papier den vielfachen Klagen begegnen zu müssen, welche über den kleinen die Augen angreifenden Druck der gebräuchlichsten Schulausgaben laut geworden sind.

Wie weit es mir gelungen ist, diesen Anforderungen in den bis jetzt erschienenen Bänden überall zu genügen, glaube ich getrost dem Urtheile der Sachverständigen anheim geben zu können, zumal wenn dabei in Erwägung gezogen wird, dass die Preise meiner neuen Ausgaben trotz ihres grösseren Umfanges an Bogenzahl und der oft sehr bedeutenden auf die Revision der Texte verwandten Kosten durchschnittlich nicht höher sind, als die der billigsten Stereotypausgaben.

Es wird überdiess mein eifrigstes Bestreben sein, die Sammlung in steter Fortbildung*) zu erhalten und sowohl bei wiederholten Abdrücken als bei neu erscheinenden Bänden bezüglich der Correctheit, wie der innern und äussern Ausstattung, eine immer grössere Vollkommenheit zu erzielen.

Durch allgemeine Einführung in Schulen, officiële Empfehlungen Seitens verschiedener Oberschulbehörden (in Oesterreich, Sachsen, Kurhessen, Nassau u. s. w.) und durch öffentliche Beurtheilungen in den meisten wissenschaftlichen Zeitschriften des In- und Auslandes hat das Unternehmen auch bereits vielfache Anerkennung gefunden; eine Anerkennung, die mich ermutigt, dasselbe über das ganze Gebiet der altclassischen Literatur auszudehnen, indem ich nicht zweifle, dass mir dazu auch ferner die Unterstützung der Herren Philologen und Schulmänner zu Theil werden wird.

Nachstehend das Verzeichniss der bis jetzt erschienenen Bände:

A. Griechische Schriftsteller.

- Aeschinis** orationes. Curavit *Fr. Franke*. (Velin-Papier 12) 7 $\frac{1}{2}$ Mgr
Aeschyl tragoediae. Ex recensione Ricardi Porsoni passim reficta a *Guil. Dindorffo*.
 Editio secunda correctior. (V. P. 18) 10 Mgr
 Daraus auch jedes Stück einzeln: à 3 Mgr
Aesopicae fabulae, siehe: Fabulae.
Apollodori bibliotheca. Ex recensione *Immanuelis Bekkeri*. (V. P. 15) 9 Mgr
Apollonii Rhodii Argonautica ad cod. ms. Laurent. rec. *R. Merkel*. (V. P. 15) 9 Mgr
Appiani Alexandrini historia Romana ab *Immanuele Bekkero* recognita.
 2 Voll. Jeder Band à (V. P. 1. 9) 27 Mgr
Aristophanis comoedias edidit *Th. Bergk*. 2 Voll. Jeder Band à (V. P. 21) 13 $\frac{1}{2}$ Mgr
 Daraus auch jedes Stück einzeln à 5 Mgr
Arriani de expeditione Alexandri libri VII. Recognovit *R. Geier*. (V. P. 15) 9 Mgr
 Mit Zumpt's Karte des Reichs und der Kriegszüge Alexanders des Grossen
 (V. P. 21) 13 $\frac{1}{2}$ Mgr
 — scripta minora. Recognovit *Rudolfus Hercher*. (V. P. 15) 10 Mgr

*) Die meisten in Schulen gelesenen Autoren sind bereits in wiederholten, von Neuem durchgesehenen Abdrücken erschienen.

Babrii fabulae Aesopeae. Edidit *F. G. Schneidewin.* (V. P. 10) 6 *Ngr.*
Bucolici Graeci Theocritus, Bio, Moschus. Recensuit *Henricus Ludolfus Ahrens.*
 (V. P. 9) 5 *Ngr.*

Corpus poetarum epicorum Graecorum cura et studio *Arminii Koechly* editum.

Vol. IV. vide: Apollonius Rhodius ed. *Merkel.*

Vol. X. vide: Quintus Smyrnaeus ed. *Koechly.*

Demosthenis orationes. Ex recensione *G. Dindorfii.* Editio secunda correctior.
 3 Voll. (6 Partes.) (V. P. 2. 3 $\frac{3}{4}$) 1 *Ngr.* 7 $\frac{1}{2}$ *Ngr.*

Einzeln: Vol. I., Pars I. & II. à 6 *Ngr.*, Vol. II., Pars I. & II. à 6 *Ngr.*,

Vol. III., Pars I. 6 *Ngr.*, Pars II. 7 $\frac{1}{2}$ *Ngr.*

Die einzelnen Abtheilungen des Demosthenes enthalten:

Vol. I. Pars 1. Olynthiaca III. Philippica I. De pace. Philippica II. De Halonneso. De Chersoneso. Philippica III. IV. Adversus Philippi epistolam. Philippi epistola. De contributione. De symmoriis. De Rhodiorum libertate. De Megalopolitis. De foedere Alexandri.

Vol. I. Pars 2. De corona. De falsa legatione.

Vol. II. Pars 1. Adversus Leptinem. Contra Midiam. Adversus Androtionem. Adversus Aristocratem.

Vol. II. Pars 2. Adversus Timocratem. Adversus Aristogitonem II. Adversus Aphobum III. Adversus Onetorem II. In Zenothemin. In Apaturium. In Phormionem. In Lacritum. Pro Phormione. In Pantaenetum. In Nausimachum. In Boeotum de nomine. In Boeotum de dote.

Vol. III. Pars 1. In Spudiam. In Phaenippum. In Macartatum. In Leocharem. In Stephanum II. In Euerghum. In Olympiodorum. In Timotheum. In Polyclem. Pro corona trierarchias. In Callippum. In Nicostratum. In Cononem. In Calliclem.

Vol. III. Pars 2. In Dionysodorum. In Eubulidem. In Theocrinem. In Neaeram. Oratio funebris. Amatoria. Prooemia. Epistolae. Index historicus.

Diodori Siculi bibliothecae historicae libri qui supersunt et deperditorum fragmenta.
 Ex recognitione *Immanuelis Bekkeri.* 4 Voll. (V. P. 4. 6) 2 *Ngr.* 27 *Ngr.*

Vol. I—III à (V. P. 1. 6) 24 *Ngr.* Vol. IV. (V. P. 18) 15 *Ngr.*

Euripidis tragoediae superstites et deperditarum fragmenta. Ex recensione *Augusti Nauckii.* Vol. I & II. Jeder Band à (V. P. 20) 13 $\frac{1}{2}$ *Ngr.*

Daraus auch jede Tragödie einzeln.

Fabulae Aesopicae collectae. Ex recognitione *Caroli Halmii.* (V. P. 12) 7 $\frac{1}{2}$ *Ngr.*

Herodoti historiarum libri IX. Curavit *H. R. Dietsch.* 2 Voll. (V. P. 1. 6) 22 $\frac{1}{2}$ *Ngr.*

Einzeln Vol. I., lib. 1—4. 11 $\frac{1}{4}$ *Ngr.*, Vol. II., lib. 5—9. 11 $\frac{1}{4}$ *Ngr.*

Homeri carmina ad optimorum librorum fidem expressa curante *Guil. Dindorfio.*

Vol. I. Pars I. Iliadis I—XII. Editio tertia correctior. (V. P. 10 $\frac{1}{2}$) 6 $\frac{1}{4}$ *Ngr.*

— — Vol. I. Pars II. Iliadis XIII—XXIV. Editio tertia correctior. (V. P. 10 $\frac{1}{2}$) 6 $\frac{1}{4}$ *Ngr.*

— — Vol. II. Pars I. Odysseae I—XII. Editio tertia correctior. (V. P. 10 $\frac{1}{2}$) 6 $\frac{1}{4}$ *Ngr.*

— — Vol. II. Pars II. Odysseae XIII—XXIV. Editio tertia correctior. (V. P. 10 $\frac{1}{2}$) 6 $\frac{1}{4}$ *Ngr.*

Isocratis orationes. Recognovit praefatus est et indicem nominum addidit *C. Ed.*

Benseler. 2 Voll. Jeder Band à (V. P. 18) 11 $\frac{1}{4}$ *Ngr.*

Luciani Samosatensis opera. Ex recognitione *Caroli Jacobitz.* 3 Voll. Jeder Band

à (V. P. 1 *Ngr.*) 18 *Ngr.*

Auch in folgenden einzelnen Abtheilungen:

— Vol. I. Pars I, enth.: De somnio s. vita Luciani. Prometheus es in verbis. Nigrinus. Iudicium vocalium. Timon. Halcyon. Prometheus s. Caucasus. Deorum dialogi. Dialogi marini. Mortuorum dialogi. Menippus s. necyomantia. 9 *Ngr.*

— Vol. I. Pars II, enth.: Charon s. contemplantes. De sacrificiis. Vitarum auctio. Piscator s. reviviscentes. Cataplus s. tyrannus. De mercede conductis. Apologia. Pro lapsu in salutando. Hermotimus. Herodotus s. Aetion. Zeuxis s. Antiochus. Harmonides. Scytha. 9 *Ngr.*

— Vol. II. Pars I, enth.: Quomodo historia conscribenda sit. Verae historiae liber primus. Verae historiae liber secundus. Tyrannicida. Abdicatus. Phalaris prior. Phalaris alter. Alexander s. Pseudomantis. De saltatione. Lexiphanes. Eunuchus. De astrologia. Demonactis vita. 9 *Ngr.*

— Vol. II. Pars II, enth.: Amores. Imagines. Pro imaginibus. Toxaris. Lucius s. asinus. Iupiter confutatus. Iupiter tragoedus. Somnium s. Gallus. Icaromenippus. 9 *Ngr.*

— Vol. III. Pars I, enth.: Bis Accusatus. De Parasito. Anacharsis. De Luctu.

- Rhetorum praeceptor. Philopseudes. Hippias s. Balneum. Bacchus. Hercules. De electro s. cynis. Muscae encomium. Adversus Indoctum. Calumniae non temere credendum. Pseudologista s. De apophrade. De Domo. Macrobbii. Patriae encomium. De Dipsadibus. Disputatio cum Hesiodo. Navigium s. Vota. 9 *Ngr.*
- Vol. III. Pars II, enth.: Dialogi Meretricii. De morte Peregrini. Fugitivi. Saturnalia. Cronosolon. Epistolae Saturnales. Convivium s. Lapithae. De Syria dea. Demosthenis encomium. Deorum concilium. Cynicus. Pseudosophista s. Soloecista. Philopatris. Charidemus. Nero. Tragodopodagra. Ocypus. Epigrammata. 9 *Ngr.*
- Lycurgi** oratio in Leocratem. Edidit *Carolus Scheibe*. (V. P. 10) 6 *Ngr.*
- Lysiae** orationes. Edidit *Carolus Scheibe*. Accedunt orationum deperditarum fragmenta. (V. P. 18) 11 $\frac{1}{4}$ *Ngr.*
- Moschus**, siehe Bucolici Graeci.
- Pausaniae** descriptio Graeciae. Recognovit *Ioannes Henricus Christianus Schubart*. Jeder Band à (V. P. 24) 15 *Ngr.*
2 Voll.
- Pindari** carmina cum deperditorum fragmentis selectis. Relegit *F. G. Schneidewin*. (V. P. 15) 9 *Ngr.*
- Platonis** dialogi secundum Thrasylli tetralogias dispositi. Ex recognitione *Caroli Friderici Hermanni*. 6 Voll. (V. P. 4. 20) 2 *Ngr.* 27 *Ngr.*
Jeder Band einzeln: Vol. I. 15 *Ngr.*, Vol. II. 12 *Ngr.*, Vol. III—VI. à 15 *Ngr.*
- Auch in folgenden einzelnen Abtheilungen:
No. I. Euthyphro. Apologia Socratis. Crito. Phaedo.	6 <i>Ngr.</i>
No. II. Cratylus. Theaetetus.	7 $\frac{1}{2}$ <i>Ngr.</i>
No. III. Sophista. Politicus.	7 $\frac{1}{2}$ <i>Ngr.</i>
No. IV. Parmenides. Philebus.	6 <i>Ngr.</i>
No. V. Convivium. Phaedrus.	5 <i>Ngr.</i>
No. VI. Alcibiades I & II. Hipparchus. Erastae. Theages.	5 <i>Ngr.</i>
No. VII. Charmides. Laches. Lysis.	5 <i>Ngr.</i>
No. VIII. Euthydemus. Protagoras.	5 <i>Ngr.</i>
No. IX. Gorgias. Meno.	7 $\frac{1}{2}$ <i>Ngr.</i>
No. X. Hippias I und II. Io. Menexenus. Clitophon.	6 <i>Ngr.</i>
No. XI. Rei publicae libri decem.	13 $\frac{1}{2}$ <i>Ngr.</i>
No. XII. Timaeus. Critias. Minos.	6 <i>Ngr.</i>
No. XIII. Legum libri XII. Epinomis.	12 <i>Ngr.</i>
No. XIV. Platonis quae feruntur epistolae XVIII. Accedunt definitiones et septem dialogi spurii.	9 <i>Ngr.</i>
No. XV. Appendix Platonica continens isagogas vitasque antiquas Scholia Timaei glossarium indices.	13 $\frac{1}{2}$ <i>Ngr.</i>
- Plutarchi** vitae parallelae. Recognovit *Carolus Sintenis*. 5 Voll. (V. P. 3. 24)
2 *Ngr.* 9 *Ngr.*
- Vol. I 15 *Ngr.* Vol. II 18 *Ngr.* Vol. III—V à 12 *Ngr.*

Auch in folgenden einzelnen Abtheilungen:

No. I. Theseus et Romulus, Lycurgus et Numa, Solon et Publicola.	7 $\frac{1}{2}$ <i>Ngr.</i>
No. II. Themistocles et Camillus, Pericles et Fabius Maximus, Alcibiades et Coriolanus.	7 $\frac{1}{2}$ <i>Ngr.</i>
No. III. Timoleon et Aemilius Paulus, Pelopidas et Marcellus.	7 $\frac{1}{2}$ <i>Ngr.</i>
No. IV. Aristides et Cato, Philopoemen et Flamininus, Pyrrhus et Marius.	7 $\frac{1}{2}$ <i>Ngr.</i>
No. V. Lysander et Sulla, Cimon et Lucullus.	7 $\frac{1}{2}$ <i>Ngr.</i>
No. VI. Nicias et Crassus, Sertorius et Eumenes.	6 <i>Ngr.</i>
No. VII. Agesilaus et Pompeius.	6 <i>Ngr.</i>
No. VIII. Alexander et Caesar.	6 <i>Ngr.</i>
No. IX. Phocion et Cato minor.	5 <i>Ngr.</i>
No. X. Agis et Cleomenes, Tib. et C. Gracchi.	5 <i>Ngr.</i>
No. XI. Demosthenes et Cicero.	5 <i>Ngr.</i>
No. XII. Demetrius et Antonius.	5 <i>Ngr.</i>
No. XIII. Dio et Brutus.	6 <i>Ngr.</i>
No. XIV. Artoxerxes et Aratus, Galba et Otho.	7 $\frac{1}{2}$ <i>Ngr.</i>
- Quinti** Smyrnaei Posthomericonum libri XIV. Relegit *Arminius Koechly*. Accedit index nominum a *Francisco Spitznero* confectus. (V. P. 18) 12 *Ngr.*

Rhetores Graeci ex recognitione *Leonardi Spengel*. Vol I & II. Jeder Band à (V. P. 1. 18) 1 *Ngr*

Sophoclis tragoediae. Ex recensione *Guiljelmi Dindorfii*. Editio tertia correctior. (V. P. 22 $\frac{1}{2}$) 12 $\frac{1}{2}$ *Ngr*

Daraus auch jedes Stück einzeln: à 3 $\frac{1}{2}$ *Ngr*

Strabonis geographica. *Recognovit *Augustus Meineke*. 3 Voll. (V. P. 2 *Ngr* 24 *Ngr*) 1 *Ngr* 21 *Ngr*

Einzeln: Vol. I. & II. à 15 *Ngr*, Vol. III. 21 *Ngr*

Theocritus, siehe *Bucolici Graeci*.

Theophrasti Eresii opera quae supersunt omnia. Ex recognitione *Friderici Wimmer*. Tomus prior historiam plantarum continens. (V. P. 27) 18 *Ngr*

— — Tomus secundus de causis plantarum libros VI continens. (V. P. 27) 18 *Ngr*

Thucydidis de bello Peloponnesiaco libri VIII. Recognovit *Godofredus Boehme*. Vol. I. Lib. I—IV. Vol. II. Lib. V—VIII. Index. Jeder Band à (V. P. 15) 9 *Ngr*

Xenophontis expeditio Cyri. Recognovit *Ludov. Dindorfus*. Editio tertia correctior. (V. P. 11 $\frac{1}{2}$) 6 $\frac{1}{4}$ *Ngr*

— — historia Graeca. Recognovit *Ludov. Dindorfus*. Editio secunda correctior. (V. P. 13 $\frac{1}{2}$) 7 $\frac{1}{2}$ *Ngr*

— — institutio Cyri. Recognovit *Ludov. Dindorfus*. Editio tertia correctior. (V. P. 13 $\frac{1}{2}$) 7 $\frac{1}{2}$ *Ngr*

— — commentarii. Rec. *L. Dindorfus*. Editio tertia correctior. (V. P. 7 $\frac{1}{2}$) 3 $\frac{1}{4}$ *Ngr*

— — scripta minora. Recognovit *Ludov. Dindorfus*. Editio secunda correctior. (V. P. 13 $\frac{1}{2}$) 7 $\frac{1}{2}$ *Ngr*

B. Lateinische Schriftsteller.

Caesaris, C. Iulii, commentarii. Cum supplementis A. Hirtii et aliorum. Accedunt Caesaris Hirtiique fragmenta. Recognovit *Fr. Oehler*. (V. P. 20) 12 $\frac{1}{2}$ *Ngr*

Daraus einzeln:

— — commentarii de bello Gallico. 6 *Ngr*, commentarii de bello civili. 6 *Ngr*

Catulli, C. Valerii Veronensis liber. Recognovit *Augustus Rossbach*. (V. P. 7 $\frac{1}{2}$) 4 $\frac{1}{2}$ *Ngr*

Ciceronis, M. Tullii, scripta quae manserunt omnia. Recognovit *Reinholdus Klotz*. Partis I. Vol. I. continens libros IV ad C. Herennium et libros II de inventione. (V. P. 18) 12 *Ngr*

— — — Partis I. Vol. II. de oratore libri III, Brutus, Orator, Topica, Partitiones oratoriae, de optimo genere oratorum. (V. P. 27) 18 *Ngr*

— — — Partis II. Vol. I. continens orationes pro P. Quinctio, pro Sex. Roscio Amerino, pro Q. Roscio Comoedo, divinationem in Q. Caecilium, actionem in C. Verrem primam, actionis in C. Verrem secundae sive accusationis libros I—V. (V. P. 27) 18 *Ngr*

— — — Partis II. Vol. II. continens orationes pro M. Tullio, pro M. Fonteio, pro A. Caecina, de imperio Cn. Pompeii, pro A. Cluentio Avito, de lege agraria tres, pro C. Rabirio perduellionis reo, in L. Catilinam quattuor, pro L. Murena, pro L. Flacco, pro P. Sulla, pro A. Licinio Archia poeta, post reditum in senatu et post reditum ad Quirites habitas, de domo sua, de haruspicum responso. (V. P. 27) 18 *Ngr*

— — — Partis II. Vol. III. continens orationes pro P. Sestio, in P. Vatinius, pro M. Caelio, de provinciis consularibus, pro L. Cornelio Balbo, in L. Calpurnium Pisonem, pro Cn. Plancio, pro C. Rabirio Postumo, pro T. Annio Milone, pro M. Marcello, pro Q. Ligario, pro rege Deiotaro, in M. Antonium Philippicas XIV. (V. P. 27) 18 *Ngr*

— — — Partis III. Vol. I. continens epistolarum ad familiares libros XVI, epistolarum ad Quintum fratrem libros III, Q. Ciceronis ad M. fratrem de petitione consulatus librum, eiusdem versus quosdam de signis XII, eiusdem, ut fertur, epigramma de amore feminarum. (V. P. 27) 18 *Ngr*

— — — Partis III. Vol. II. continens epistolarum ad Atticum libros XVI, epistolarum ad Brutum libros II, epistolam ad Octavium. (V. P. 27) 18 *Ngr*

— — — Partis IV. Vol. I. continens academicorum ad M. Varronem librum primum, academicorum priorum librum secundum, qui inscribitur Lucullus, de finibus bonorum et malorum libros quinque, tusculanarum disputationum libri quinque. (V. P. 27) 18 *Ngr*

Auch in folgenden einzelnen Abtheilungen:

No. 1.	Rhetorica ad Herennium.	6	<i>Agf.</i>
No. 2.	De inventione.	6	<i>Agf.</i>
No. 3.	De oratore.	9	<i>Agf.</i>
No. 4.	Brutus.	5	<i>Agf.</i>
No. 5.	Orator.	3 $\frac{3}{4}$	<i>Agf.</i>
No. 6.	Topica, partitiones et de optimo genere oratorum.	3	<i>Agf.</i>
No. 7.	Orationes pro P. Quinctio, pro Sex. Roscio Amerino, pro Q. Roscio Comoedo.	5	<i>Agf.</i>
No. 8.	Divinatio in Q. Caecilium, actio in C. Verrem prima.	3 $\frac{3}{4}$	<i>Agf.</i>
No. 9.	Actionis in C. Verrem secundae sive accusationis lib. I—V.	12	<i>Agf.</i>
No. 10.	Orationes pro M. Tullio, pro M. Fonteio, pro A. Caecina, de imperio Cn. Pompeii (pro lege Manilia).	3 $\frac{3}{4}$	<i>Agf.</i>
No. 11.	Orationes pro A. Cluentio Avito, de lege agraria tres, pro C. Rabirio perduellionis reo.	6	<i>Agf.</i>
No. 12.	Orationes in L. Catilinam quattuor, pro L. Murena, pro L. Flacco.	5	<i>Agf.</i>
No. 13.	Orationes pro P. Sulla, pro A. Licinio Archia poeta.	3 $\frac{3}{4}$	<i>Agf.</i>
No. 14.	Orationes post reditum in senatu et post reditum ad Quirites habitae, de domo sua, de haruspicum responso.	5	<i>Agf.</i>
No. 15.	Orationes pro P. Sestio, in P. Vatinius, pro M. Caelio.	5	<i>Agf.</i>
No. 16.	Orationes de provinciis consularibus, pro L. Cornelio Balbo, in L. Calpurnium Pisonem, pro Cn. Plancio, pro C. Rabirio postumo.	5	<i>Agf.</i>
No. 17.	Orationes pro T. Annio Milone, pro M. Marcello, pr. Q. Ligario, pro rege Deiotaro.	3 $\frac{3}{4}$	<i>Agf.</i>
No. 18.	Orationes in M. Antonium Philippicae XIV.	7 $\frac{1}{2}$	<i>Agf.</i>
No. 19.	Epistolarum ad familiares libri I—IV.	5	<i>Agf.</i>
No. 20.	Epistolarum ad familiares libri V—VIII.	5	<i>Agf.</i>
No. 21.	Epistolarum ad familiares libri IX—XII.	5	<i>Agf.</i>
No. 22.	Epistolarum ad familiares libri XIII—XVI.	5	<i>Agf.</i>
No. 23.	Epistolae ad Quintum fratrem, Q. Ciceronis de petitione consulatus ad M. fratrem liber, eiusdem versus quidam de sigris XII, eiusdem, ut fertur, epigramma de amore feminarum.	3 $\frac{3}{4}$	<i>Agf.</i>
No. 24.	Epistolarum ad Atticum libri I—IV.	5	<i>Agf.</i>
No. 25.	Epistolarum ad Atticum libri V—VIII.	5	<i>Agf.</i>
No. 26.	Epistolarum ad Atticum libri IX—XII.	5	<i>Agf.</i>
No. 27.	Epistolarum ad Atticum libri XIII—XVI.	5	<i>Agf.</i>
No. 28.	Epistolarum ad Brutum libri duo et epistola ad Octavium.	5	<i>Agf.</i>
No. 29.	Academicorum ad M. Varronem libri duo.	4 $\frac{1}{2}$	<i>Agf.</i>
No. 30.	De finibus bonorum et malorum libri quinque.	7 $\frac{1}{2}$	<i>Agf.</i>
No. 31.	Tusculanarum disputationum libri quinque.	6	<i>Agf.</i>

Ciceronis orationes selectae XIX. Recognovit *Reinholdus Klotz*. Praemissa sunt memorabilia vitae Ciceronis per annos digesta. 15 *Agf.*

Inhalt: Orationes pro Sex. Roscio Amerino, Accusationis C. Verris liber quartus, pro lege Manilia, in L. Catilinam quattuor, pro L. Murena, pro P. Sulla, pro A. Licinio Archia poeta, pro P. Sestio, pro Cn. Plancio, pro T. Annio Milone, pro M. Marcello, pro Q. Ligario, pro rege Deiotaro, orationes Philippicae I. II. XIV.

Ciceronis epistolae selectae. Ex recensione *Reinholdi Klotzii* scholarum in usum edidit *R. Dietsch*. Pars I. 9 *Agf.* Pars II. 15 *Agf.*

Cornelii Nepotis de excellentibus ducibus exterarum gentium liber. Accedunt vitae Catonis et Attici atque excerpta ex eiusdem reliquis libris. Curavit *Henricus Rudolphus Dietsch*. (V. P. 5) 2 $\frac{1}{2}$ *Agf.*

Curii, Q., Rufi de gestis Alexandri Magni regis Macedonum libri qui supersunt octo. Recognovit *Henr. Eduardus Foss*. (V. P. 15) 10 *Agf.*

Eutropii breviarium historiae Romanae. Editionem primam curavit *Del. C. G. Baumgarten-Crusius*, alteram *Henricus Rudolphus Dietsch*. (V. P. 5) 2 $\frac{1}{2}$ *Agf.*

Flori, Iuli, Epitomae de T. Livio bellorum omnium annorum DCC libri II. Ex recognitione *C. Halm*. *L. Ampelii* liber memorialis ex recognitione *Eduardi Woelfflin*. (V. P. 12) 9 *Agf.*

Gellii, Auli, noctium Atticarum libri XX. Ex recensione *Martini Hertz*. 2 Voll. (V. P. 1. 10) 27 *Agf.*

- Horatii, Q., Flacci** opera omnia. Ex recensione *Ioa. Christ. Jahn*. Editio quinta. Curavit *Theodorus Schmid*. (V. P. 12) 7 $\frac{1}{2}$ Ngr.
- Iuvenalis** satirarum libri V. Recensuit *Adolphus Haeckermann*. (V. P. 7 $\frac{1}{2}$) 4 $\frac{1}{2}$ Ngr.
- — satirarum libri quinque. Accedit *Sulpiciae* satira. Ex recognitione *Caroli Friderici Hermanni*. (V. P. 7 $\frac{1}{2}$) 4 $\frac{1}{2}$ Ngr.
- Livi, Titi**, ab urbe condita libri. Recogn. *Guil. Weissenborn*. Vol. I. Lib. I—VI. Vol. II. Lib. VII—XXIII. Vol. III. Lib. XXIV—XXX. Vol. IV. Lib. XXXI—XXXVIII. Vol. V. Lib. XXXIX—XLV & epit. libr. XLVI—CXL. Vol. VI. Fragmenta et index. Jeder Band (V. P. 15) à 9 Ngr.
- Lucreti Cari, T.**, de rerum natura libri sex. Recognovit *Iacobus Bernaysius*. (V. P. 20) 12 Ngr.
- Martialis, M. Val.**, epigrammaton libri. Ex recensione sua denuo recognita edidit *F. G. Schneidewin*. (V. P. 20) 12 Ngr.
- Ovidius, P., Naso**. Ex recognitione *R. Merkelii*. Tom. I. Amores. Epistulae. De medicamine faciei. Ars. Remedia. (V. P. 15) 10 Ngr.
- — Tom. II. Metamorphoses. (V. P. 12) 7 $\frac{1}{2}$ Ngr.
- — Tom. III. Tristia. Ibis. Ex Ponto libri. Fasti. Halieutica. (V. P. 15) 10 Ngr.
- — Tristium libri V. 3 $\frac{3}{4}$ Ngr., Fastorum libri VI. 5 Ngr.
- Ovidii, P., Nasonis** metamorphoseon ex recogn. *Rudolphi Merkelii* delectus. 5 Ngr.
- Persii, A. Flacci** satirarum liber. Ex recensione *Caroli Friderici Hermanni*. (V. P. 5) 3 Ngr.
- Phaedri** Augusti liberti fabulae Aesopiae quum veteres tum novae atque restitutae. Ad optimorum librorum fidem recognovit atque de poetae vita et fabulis praefatus est *Ch. Timoth. Dressler*. (V. P. 5) 2 $\frac{1}{2}$ Ngr.
- Plauti, T. Macci**, comoediae. Ex recognitione *Alfredi Fleckeiseni*. Tom. I. Amphitruonem Captivos Militem gloriosum Rudentem Trinummum complectens. (V. P. 18) 12 Ngr.
- — Tom. II. Asinariam Bacchides Curculionem Pseudulum Stichum complectens. (V. P. 15) 10 Ngr.
- Daraus auch jedes Stück einzeln: à 3 $\frac{3}{4}$ Ngr.
- Plini, C., Caecili Secundi** epistularum libri novem. Epistularum ad Traianum imperatorem liber singularis. Panegyricus. Recognovit *H. Keil*. (V. P. 15) 10 Ngr.
- Plini, C., Secundi** naturalis historiae libri XXXVII. Recognovit atque indicibus instruxit *Ludovicus Jan*. Vol. I. Lib. I—VI. (V. P. 1 n β) 18 Ngr.
- Propertii, Sex.**, elegiae. Recognovit *Henr. Keil*. (V. P. 9) 6 Ngr.
- Quintilianii, M. Fabii**, institutionis oratoriae libri duodecim. Ad fidem codicum manu scriptorum recensuit *Eduardus Bonnell*. 2 Voll. Jeder Band (V. P. 13 $\frac{1}{2}$) 9 Ngr.
- Salusti, C., Crispi** Catilina et Iugurtha. Recognovit *H. R. Dietsch*. Editio secunda correctior. 3 $\frac{3}{4}$ Ngr.
- Senecae, L. Annaei**, opera omnia. Recensuit *Fr. Haase*. 3 Voll. (V. P. 3. 15) 2 n β 6 Ngr.
- Einzeln: Vol. I & II. à 18 Ngr. Vol. III. 1 n β .
- Statii, Publii Papinii**. Recognovit *Gustavus Queck*. Tom. I: Silvae. Achilles. (V. P. 20) 12 Ngr.
- — Tom II: Thebaidos libri XII. (V. P. 1 n β) 18 Ngr.
- Taciti, C. Cornelii**, opera quae supersunt. Ex recognitione *C. Halmii*. Tomus prior annales continens. (V. P. 15) 9 Ngr.
- — Tomus posterior historias et libros minores continens. (V. P. 15) 9 Ngr.
- — Daraus auch einzeln: 3 $\frac{3}{4}$ Ngr.
- Vellei, M., Paterculi** ex historiae Romanae ad M. Vinicium Cos. libris duobus quae supersunt. Recensuit *Fridericus Haase*. (V. P. 7 $\frac{1}{2}$) 4 $\frac{1}{2}$ Ngr.
- Virgilli, P., Maronis** opera omnia. Ex recens. *J. C. Jahn*. Editio quarta. (V. P. 20) 11 $\frac{1}{4}$ Ngr.
- — Daraus auch einzeln: 7 $\frac{1}{2}$ Ngr.
- — Bucolica et Georgica. 3 $\frac{3}{4}$ Ngr., Aeneis. 7 $\frac{1}{2}$ Ngr.
- Zunächst werden erscheinen und befinden sich grossentheils unter der Presse:
- Alciphronis** rhetoris epistolae, übernommen von Director *A. Meineke* in Berlin.
- Anthologia Graeca**, übernommen von Professor *Schneidewin* in Göttingen.

Anthologia lyrica, insunt Anacreontea carmina, übernommen von *demselben*.
Aristotelis opera omnia, übernommen von Professor *Bonitz* in Wien.
Athenaei Deipnosophistarum libri XV, übernommen von Director *A. Meineke* in Berlin.
Corpus poetarum epicorum Graecorum, übernommen von Prof. *Köchly* in Zürich. 20 Voll.
Dinarchi orationes, übernommen von Professor *Scheibe* in Neustrelitz.
Dionis Chrysostomi orationes, übernommen von *L. Dindorf* in Leipzig.
Dionysii Halicarnassensis antiquitates Romanae, übernommen von Prof. *F. Ritschl* in Bonn.
Heliodori Aethiopica, übernommen von Geh. Regierungsrath *Imm. Bekker* in Berlin.
Herodiani historiarum libri VIII, übernommen von Geh. R.-R. Prof. *Imm. Bekker* in Berlin.
Hesiodi carmina.
Homeri carmina minora, übernommen von Professor *Schneidewin* in Göttingen.
Iosephi, Flavii, opera omnia, übernommen von *Imm. Bekker* in Berlin.
Isaeli orationes, übernommen von Professor *Scheibe* in Neustrelitz.
Plutarchi moralia, übernommen von Professor Dr. *R. Hercher* in Rudolstadt.
Rhetores Graeci, ed. *L. Spengel*. Vol. III.
Stobaei florilegium et eclogae, übernommen von Director *A. Meineke* in Berlin.
Themistii paraphrases, übernommen von Prof. *Spengel* in München.
Theophrasti characteres, übernommen von Gymnasialdir. Schulrath *Foss* in Altenburg.

Celsi de re medica libri VIII, übernommen von Dr. *Darembert* in Paris.
Ciceronis opera ed. *R. Klotz*. Partis IV. Vol. I. & sq.
Iustini historiae Philippicae, übernommen von Gymnasialdirector *Jeep* in Wolfenbüttel.
Mythographi Latini, übernommen von Professor *Urlichs* in Greifswalde.
Orosii, Pauli, historiarum adversus paganos libri VII, übernommen von Rector Prof. *Halm* in München.
Plauti comoediae ex recognitione *Alfredi Fleckeiseni*. Vol. III & IV.
Plinii, C., Secundi naturalis historiae libri XXXVII. Voll. II & sq.
Quintiliani declamationes, übernommen von Prof. *Haase* in Breslau.
Rhetores Latini, übernommen von Rector Prof. *Halm* in München.
Scriptores historiae Augustae, übernommen von Professor *Bernhardy* in Halle.
Scriptores rei rusticae, übernommen von Dr. *H. Keil* in Halle.
Senecae, M. Annaei, rhetoris opera, übernommen von Prof. *Haase* in Breslau.
Suetonii opera, übernommen von Professor *Roth* in Basel.
Terenti, P., comoediae, übernommen von Professor *Fleckeisen* in Frankfurt.
Tibulli carmina, übernommen von Dr. *A. Rossbach* in Tübingen.
Valerii Maximi memorab. libri IX, übernommen von Prof. *Nipperdey* in Jena.
Vergilii carmina. Neue Bearbeitung von Dr. *O. Ribbeck* in Berlin.

Hiernächst werden folgende Schriftsteller in neuen Ausgaben
erscheinen:

Achilles Tatius — **Antoninus** — **Aristides** — **Artemidorus** — **Cebes** — **Chariton** — **Demetrius Phalereus** — **Cassius Dio** — **Diogenes Laërtius** — **Dionysii Halicarnassensis** scripta rhetorica — **Epictetus** — **Euclides** — **Heraclides** — **Himerius** — **Libanius** — **Longus** — **Lycophron** — **Nicolaus Damascenus** — **Palaephatus** — **Philostratus** — **Polybius** — **Ptolemaeus** — **Themistii** orationes — **Tryphiodorus** — **Zonaras**.

Ammianus Marcellinus — **Anthologia Latina** — **Appuleius** — **Aurelius Victor** — **Ausonius** — **Aviani fabulae** — **Avienus** — **Boëthius** — **Calpurnius** — **Valerius Cato** — **Catonis disticha** — **Censorinus** — **Claudianus** — **Fronto** — **Gratius Faliscus** — **Hyginus** — **Lactantius** — **Lucanus** — **Lucilli Aetna** — **Macrobius** — **Manilius** — **Nemesianus** — **Iulius Obsequens** — **Petronius** — **Pomponius Mela** — **Rutilius Namatianus** — **Senecae** traegodiae — **Serenus Samonicus** — **Apollinaris Sidonius** — **Silius Italicus** — **Symmachus** — **Publius Syrus** — **Valerius Flaccus** — **Varro de lingua Latina** — **Vitruvius**.

III. Schulausgaben lateinischer Classiker

mit deutschen erklärenden Anmerkungen.

C. Iulii Caesaris commentarii de bello Gallico. Für Schüler zum öffentlichen und Privatgebrauche herausgegeben von Dr. ALBERT DOBERENZ, Professor am Gymnasium zu Hildburghausen.

Vollständig in einem Bande. 8. geh. 1852. Preis 20 Ngr.

Auch in drei einzelnen Abtheilungen zu haben:

Erstes Heft: de bello Gallico lib. I—II. Preis 5 Ngr.

Zweites Heft: — — — lib. III—V. Preis 6 Ngr.

Drittes Heft: — — — lib. VI—VIII. Preis 9 Ngr.

— **de bello civili commentarii tres. Für Schüler zum öffentlichen und Privatgebrauche** herausgegeben von Dr. ALBERT DOBERENZ, Professor am Herzogl. Gymnasium zu Hildburghausen. 8. geh. 1854. Preis 15 Ngr.

Cornelius Nepos. Für Schüler mit erläuternden und eine richtige Uebersetzung fördernden Anmerkungen versehen von JOHANNES SIEBELIS, Lehrer am Gymnasium zu Hildburghausen. 8. geh. 1851. Preis 12½ Ngr.

(Auf 6: 1 Freixemplar.)

Des Q. Horatii Flaccus sämtliche Werke. Für den Schulgebrauch erklärt von Dr. C. W. NAUCK, Director des Friedrich-Wilhelm-Gymnasiums zu Königsberg, und Dr. G. T. A. KRUEGER, Professor und Director des Obergymnasiums zu Braunschweig. 2 Bände. gr. 8. geh. 1 Thlr. 10½ Ngr.

Erster Theil: Oden und Epoden von C. W. NAUCK. Preis 18 Ngr.

Zweiter Theil: Satiren und Episteln von G. T. A. KRUEGER. Preis 22½ Ngr.

P. Ovidii Nasonis metamorphoses. Auswahl für Schulen. Mit erläuternden Anmerkungen und einem mythologisch-geographischen Register versehen von Dr. JOHANNES SIEBELIS, Gymnasiallehrer in Hildburghausen. I. Heft. Buch I—IX und die Einleitung enthaltend. gr. 8. geh. 12 Ngr. II. Heft. Buch X—XV und das geographisch-mythologische Register enthaltend. gr. 8. geh. 15 Ngr.

Phaedri fabulae. Für Schüler, mit erläuternden und eine richtige Uebersetzung fördernden Anmerkungen versehen von Dr. JOHANNES SIEBELIS. 8. geh. 1852. Preis 7½ Ngr.

Tirocinium poeticum. Erstes Lesebuch aus lateinischen Dichtern. Für die Quarta an Gymnasien zusammengestellt und mit kurzen Erläuterungen versehen von Dr. JOHANNES SIEBELIS. 8. geh. 1852. Preis 7½ Ngr.

Diese Ausgaben zeichnen sich vor ähnlichen Unternehmungen dadurch aus, dass sie ausschliesslich von praktischen Schulmännern bearbeitet sind und demnach vornehmlich das pädagogische Bedürfniss zu befriedigen trachten, ohne jedoch die strengen Anforderungen der Wissenschaft unerfüllt zu lassen. Es wird das Bestreben des Verlegers sein, von allen Autoren, auch griechischen, bei denen das Bedürfniss der Schule durch andere schon vorhandene Ausgaben nicht bereits vollständig befriedigt erscheint, nach und nach neue Ausgaben mit deutschen erklärenden Anmerkungen zu veranstalten.

IV. Lehrbücher für Gymnasien und höhere Lehranstalten.

Lehrbuch der allgemeinen Geschichte für die oberen Klassen der Gymnasien und zum Selbststudium von Dr. Heinrich Rudolph Dietsch, Professor an der königl. Sächs. Landesschule zu Grimma. Drei Theile. gr. 8. geh. 1847—1851. 3 Thlr. 15 Ngr.

Jeder Theil einzeln.

Erster Theil: Die Zeit vor Christi Geburt. 1847. 1 Thlr.

Zweiter Theil: Das Mittelalter. 1850. 1¼ Thlr.

Dritter Theil: Neuere Geschichte. 1851. 1¼ Thlr.

Grundriss der allgemeinen Geschichte für die oberen Gymnasialklassen.

Von RUDOLPH DIETSCH. 1854. 3 Theile. I. Theil à 11¼ Ngr., II. Thl. à 12 Ngr.

Die Weltgeschichte in Tabellen nebst Tafeln zum Auswendiglernen und historischen Fragen zum schriftlichen Beantworten für Schulen bearbeitet von Dr. Carl Ramshorn. Kl. Fol. geh. 15 Ngr.

Griechische Schulgrammatik des attischen Dialekts in zwei getrennten Curfen. Von Aug. Göbel, Gymnasiallehrer in Liegnitz. gr. 8. geh. 1852. Erster Cursus 6 Ngr. Zweiter Cursus 7½ Ngr.

Kosmogeographie. Für höhere Unterrichts-Anstalten und zum Selbstunterricht. Zweite erweiterte Auflage des Leitfadens zu Vorträgen über die historisch-comparative Geographie. Von K. F. MERLEKER. gr. 8. geh. 1847. 2 Thlr.

Faßliche Anleitung zum gründlichen Unterricht in der Algebra. Nach Beispielen aus den in Meier Hirsch's Sammlung enthaltenen Gleichungen und Aufgaben. Von J. G. Schrödter, Keglerungsgeometer. gr. 8. geh. 1850. 1 Thlr. 9 Ngr.

Enthält ausführliche Auflösungen aller in Meier Hirsch's Sammlung enthaltenen Gleichungen und Aufgaben.

V. Hülfsbücher beim classischen Unterricht.

Handbuch der Religion und Mythologie der Griechen und Römer. Für Gymnasien bearbeitet von H. W. STOLL, Conrector am Gymnasium zu Weilburg. Mit zwölf Figurentafeln. Zweite verbesserte und vermehrte Auflage. 8. 1852. geh. Preis 1 Thlr. gebunden 1 Thlr. 7½ Ngr.

Das einzige bis jetzt vorhandene Lehrbuch der griechischen und römischen Mythologie, welches — für die Schule geeignet — auf dem Standpunkte der neuern Wissenschaft steht. Der rasche Absatz der ersten Auflage und die ohne Ausnahme beifälligen Recensionen der geachtetsten philologischen und pädagogischen Zeitschriften sprechen am besten für den Werth des Buchs, welches auch ferner den Herren Lehrern an Gelehrten-Schulen bestens empfohlen sein möge. Ein vollständiges Register erleichtert das Nachschlagen.

Real-Lexikon des classischen Alterthums für Gymnasien. Im Verein mit mehreren Schulmännern bearbeitet und herausgegeben von Dr. Fr. Lübker, Director des Gymnasiums zu Parchim. Vollständig in 4 Abtheilungen.

Erste und zweite Abtheilung. gr. Lexik.-Format. geh. Preis jeder Abtheilung 24 Ngr.

Ein Hülfsbuch zum Verständniß der Griechischen und Lateinischen Classiker für Gelehrten-schulen, welches alle Gegenstände aus dem Gebiete der alten Geographie, Geschichte, Mythologie, Literatur-Geschichte, der Griechischen und Römischen Alterthümer u. s. w., soweit sie bei der Lectüre der Classiker in Schulen in Frage kommen können, ausführlich erläutert. Das Buch wird demnach ein notwendiges Supplement zu jedem Griechischen und Lateinischen Wörterbuche bilden.

Rosbach, August, Griechische Rhythmik. gr. 8. geh. 1854. 1¼ Thlr.

VI. Neuere Sprachen.

I. Englisch.

Handbuch der englischen Sprache. Nach einem neuen Plane bearbeitet von Dr. F. E. Feller, Director der öffentlichen Handelsschule in Gotha. Zweite verbesserte und vermehrte Auflage. 8. geh. 1853. Preis 18 Ngr.

Eine durch ihre praktische Brauchbarkeit weit verbreitete englische Grammatik, deren Vorzüge vor andern in Deutschland erschienenen Lehrbüchern auch englische Zeitschriften rühmend anerkannt haben. Die zweite Auflage ist wesentlich vermehrt und verbessert.

New pocket dictionary english and german, to which is added a pocket companion for travellers, containing a collection of conversations, a geographical vocabulary and a table of coins etc. By Dr. F. E. FELLER. Third edition. Vol. I. Engl.-German. 16. broch. 13½ Ngr.

Neuestes Taschen-Wörterbuch, deutsch und englisch. Enthaltend alle zur täglichen Unterhaltung, zu Hause und auf Reisen erforderlichen Wörter, nebst einer Sammlung von Gesprächen, einem geographischen Vocabularium und einer Vergleichung der couranten Münzen. Von Dr. F. E. FELLER. Dritte Auflage. Vol. II. Deutsch-Englisch. 16. br. 13½ Ngr.

— dasselbe, beide Theile gebunden in zwei Bänden mit Etui 1 Thlr. 7½ Ngr.

II. Französisch.

Livre des petits enfants. Nouvel alphabet, contenant des alphabets variés, des leçons graduées jusqu' à la lecture courante, un petit recueil de notions usuelles, des contes moraux, historiettes, fables, poésies, par FÉNELON, FLORIAN, LA FONTAINE, BENJAMIN FRANKLIN, FRANÇOIS DE NEUFCHATEAU, DE BALZAC, E. DE LA BEDOLLIÈRE, P. BERNARD, A. BUSSIÈRE, J. STAHL, VIENNET, illustré de 114 vignettes par GÉRARD SÉGUIN, MEISSONNIER, GRANDVILLE, STEINHELL, FRANÇAIS. Augmenté et arrangé dans un nouvel ordre par CHARLES BRANDON. Deuxième édition. 8. relié. 22½ Ngr.

Französische Grammatik für Gymnasien und andere höhere Lehranstalten. Von C. A. Herrmann, Lehrer der französischen Sprache an der Nikolaischule zu Leipzig. geh. 1851. 15 Ngr.

Ein wissenschaftliches Lehrbuch für Gymnasien, in welchem die BECKER'schen Grundsätze auf die französische Sprache angewendet werden. Das Buch hat mehrfache günstige Beurtheilungen erfahren und ist in mehreren Schulen mit bedeutendem Erfolg für den Unterricht eingeführt.

Vorschule für die französische Conversation. Auswahl leichter und unterhaltender Theaterstücke zum Uebersetzen aus dem Deutschen ins Französische. Von Charles Brandon. 8. Zweite Auflage. brosch. 1854. 15 Ngr.

Inhalt: Das Huhn. Lustspiel in einem Act. — Der Rasende. Lustspiel in einem Act. — Die Spieler. Drama in einem Act. — Die Jagdpartie Heinrichs IV. Lustspiel in zwei Acten. — Die Berschwenderin oder das Vermächtniß. Drama in einem Act. — Vaterliebe. Drama in einem Act. — Zwei Worte oder eine Nacht im Walde. Drama in einem Act. — Der Taube oder das überfüllte Gasthaus, Lustspiel in einem Act.

Zweite Vorschule der französischen Conversation. Neue Auswahl leichter und unterhaltender Theaterstücke zum Uebersetzen aus dem Deutschen ins Französische. Von Charles Brandon. 8. geh. 1849. 22½ Ngr.

Inhalt: Die beiden Pagen. Drama in zwei Acten. — Der Launen-
hafte oder „wie man sich bettet so schläft man.“ Dramatisches
Sprüchwort in einem Act. — Die kleinen Leiden des menschlichen
Lebens. Lustspiel in einem Act. — Johann oder die Früchte der
Erziehung. Lustspiel in drei Abtheilungen. — Er geht aufs Land.
Lustspiel in drei Acten.

Nouveau dictionnaire de poche français et allemand, contenant tous les mots
indispensables à la conversation familière, aussi qu'aux voyageurs et hommes d'af-
faires. Par Dr. F. E. FELLER. Troisième édition. Vol. I. Français-Allemand 16.
brosch. 10 Ngr.

Neuestes Taschen-Wörterbuch, französisch und deutsch, enthaltend alle
zur täglichen Unterhaltung, zu Hause, in Geschäften und auf Reisen erforderlichen
Wörter, eine Sammlung von Gesprächen, eine Münz- und Meilentafel. Von Dr. F.
E. FELLER. Dritte Auflage. Vol. II. Deutsch-Französisch. 16. brosch. 10 Ngr.
— dasselbe, beide Theile, elegant gebunden mit Etui 1 Thlr.

III. Italienisch.

Nuovo dizionario portatile italiano-tedesco, tedesco-italiano. Arricchito
d'una gran quantità di vocaboli relativi al commercio, alle strade ferrate e ai va-
pori. Dal Dr. F. E. FELLER. Seconda edizione. Vol. I. Italiano-tedesco. 32.
brosch. 13½ Ngr.

Neues Taschen-Wörterbuch der italienischen und deutschen Sprache für
Reisende und zum Schulgebrauch. Mit Berücksichtigung der gesammten kaufmänni-
schen Terminologie, sowie der neuesten Ausdrücke in Bezug auf Eisenbahnen, Dampf-
böte u. s. w. Zweite Auflage. Von Dr. F. E. FELLER. Vol. II. Deutsch-Italienisch.
32. brosch. 13½ Ngr.

— dasselbe, beide Theile in feinen engl. Leinwandbänden in Etui 1 Thlr.
7½ Ngr.

Ein grösseres italienisches Wörterbuch desselben Verfassers, zum Schul- und
Handgebrauch, befindet sich unter der Presse.

Deutsche Grammatik für Italiener.

Grammatica della lingua Tedesca sì per chi vuole impararla senza maestro che ad uso
delle scuole. Di THEOPH. STIER. gr. 8. geh. 1 Thlr.

Dr. Feller's Taschenwörterbuch in drei Sprachen.

Feller, Dr. F. E., Professor, a new pocket-dictionary english, german
and french, containing all the words indispensable in daily conversation, admirably
adapted for the use of travellers. Fourth edition. Vol. I. English, German and
French. 32. brosch. 12 Ngr.

— **nouveau dictionnaire de poche français-allemand-anglais, contenant**
tous les mots indispensables à la conversation familière, ainsi qu'aux voyageurs et
touristes. Quatrième édition. Vol. II. Français-allemand-anglais. 32. brosch. 12 Ngr.

— **neuestes Taschen-Wörterbuch, deutsch, englisch und französisch,**
enthaltend alle zur täglichen Unterhaltung, zu Hause und auf Reisen erforderlichen
Wörter. Dritte Aufl. Vol. III. Deutsch, englisch und französisch. 32. br. 12 Ngr.

— dasselbe, sämmtliche 3 Bde. in engl. Leinwand gebunden und in
Etui 1 Thlr. 21 Ngr.

DIDYMI CHALCENTERI
GRAMMATICI ALEXANDRINI

FRAGMENTA

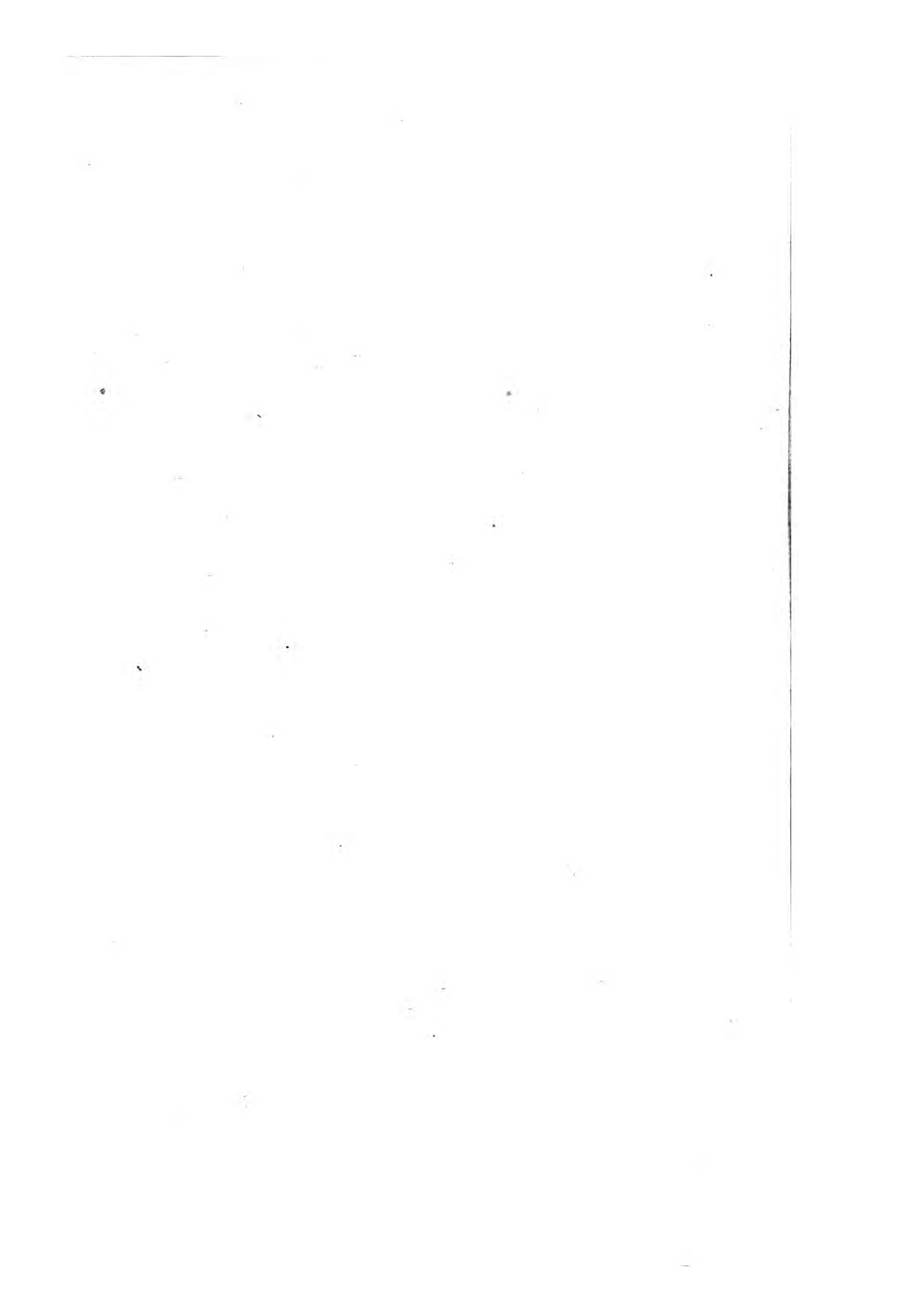
QUAE SUPERSUNT OMNIA

COLLEGIT ET DISPOSUIT

MAURICIUS SCHMIDT

LIPSIAE
SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI
MDCCLIV.

Durch alle Buchhandlungen kann gratis bezogen werden:

V e r z e i c h n i s s
des neueren
philologischen
und
S c h u l b ü c h e r - V e r l a g s
von
B. G. Teubner in Leipzig.

Bis October 1854.

Ich erlaube mir die in diesem Verzeichnisse angekündigten philologischen Werke und Schulbücher meines Verlags den Herren Philologen und Schulmännern mit dem Bemerken zur gefälligen Beachtung zu empfehlen, dass ich gern Freixemplare übersenden werde, wo die Einführung des einen oder des andern Artikels beabsichtigt wird. Insbesondere bitte ich das Wohlwollen, welches der

BIBLIOTHECA SCRIPTORUM GRAECORUM ET ROMANORUM
TEUBNERIANA

seither in so reichem Maasse geschenkt wurde, diesem Unternehmen auch ferner zu erhalten. Ich werde dasselbe nicht bloss durch gebesserte und ununterbrochene Fortsetzung, sondern auch durch stete Verbesserung der bereits erschienenen Bände zu verdienen bestrebt sein.

Die meisten in Schulen gelesenen Autoren werden binnen Kurze in neuen Auflagen und resp. neuen Bearbeitungen erscheinen, zunächst **DEMOSTHENES — HORATIUS — HOMER — LYSIAS — TACITUS — VERGILIUS** welche von neuem kritisch revidirt und mit Einleitungen und vollständigen Indices versehen sein werden. Andere Autoren werden nach dem Bedürfniss nachfolgen.

Den vollständigen Bericht über die ganze Sammlung enthält oben angezeigte Verzeichniss, welches auch dem gegenwärtigen Beiblatt beigefügt ist.

Bedeutende Preisherabsetzung.

PLATONIS OPERA GRAECAE.

Recensuit et annotatione critica instruxit

C. Ern. Chrph. Schneider.

Vol. I—III.

CIVITATIS LIBRI X.

Seitheriger Ladenpreis 6¼ Thlr.

habe ich auf **Zwei Thaler** herabgesetzt.
Durch die Veröffentlichung der so eben erschienenen »Additamenta« (Preis 15 Ngr.) ist dieser anerkannt vorzüglichen, mit vollständigen kritischen Apparate versehenen Ausgabe eine erhöhte Brauchbarkeit verliehen worden.
LEIPZIG, Anfangs October 1854.

B. G. Teubner

